Thu Vi

RƠI VÀO MỘNG MỊ

Ross biên tập

Mục lục

Chương 1: Ánh Mắt Giao Nhau
Chương 2: Gặp Lại
Chương 3: Thử
Chương 4: Bức Ảnh
Chương 5: Ấm Áp
Chương 6: Ngây Thơ
Chương 7: Bánh Kem
Chương 8: Mưa Bão
Chương 9: Bề Ngoài
Chương 10: Câu Chuyện
Chương 11: Thang Máy
Chương 12: Khó Tính
Chương 13: Nam Đoàn
Chương 14: Ổ Khóa
Chương 15: Cảm Xúc
Chương 16: Hồi Âm
Chương 17: Bắt Gặp
Chương 18: Chuyện Cũ
Chương 19: Lên Bổng Xuống Trầm
Chương 20: Quá Chén
Chương 21: Sâu Thẳm
Chương 22: Yêu Cầu
Chương 23: Nửa Đêm Đánh Thức
Chương 24: Khác Lạ
Chương 25: Mạnh Mối
Chương 26: Nốt Chu Sa
Chương 27: Khung Ảnh
Chương 28: Cà Phê
Chương 29: Canh Cá
Chương 30: Tâm Cơ
Chương 31: Tâm Cơ
Chương 32: Bị Nhốt
Chương 33: Súp Gà
Chương 34: Giống Nhau
Chương 35: Nam Phi
Chương 36
Chương 37: Ghen Bóng Ghen Gió
Chương 38: Ba Ngày
Chương 39: Tái Ngộ
Chương 40: Giả Sử
Chương 41: Dỗ Dành
Chương 42: Bóng Bay
Chương 43: Nhẫn Kim Cương

Chương 44: Nuông Chiều
Chương 45: Áo Khoác.
Chương 46: Xúc Tác
Chương 47: Ánh Trăng
Chương 48: Bệnh Viện
Chương 49: Ước Nguyện
Chương 50: Xác Nhận
Chương 51: Lựa Chọn
Chương 52: Không Gian
Chương 53: Tuần Trăng Mật
Chương 54: Ba-Le
Chương 55: Nhạc Chuông
Chương 56: Tiểu Thuyết
Chương 57: Trước Ca Phẫu Thuật
Chương 58: Sợ
Chương 59: Hương Thơm
Chương 60: Trân Quý
Chương 61: Dang Rộng Đôi Cánh
Chương 62: Trăng Non
Chương 63: Bảo Vệ
Chương 64: Kiềm Chế Kiểu Gì Đây Trời
Chương 65: Ứng Viện
Chương 66: Quả Cầu Ánh Sáng
Chương 67: Sau Tuyết
Chương 68: Chú Nhỏ
Chương 69: Nhiễm Chi
Chương 70: Tết Dương Lịch
Chương 71: Thực Hiện
Chương 72: Phòng Tắm
Chương 73: Tuyết Rơi (Kết Thúc Chính Văn)
Chương 74: Ngoại Truyện 1
Chương 75: Ngoại Truyện 2
Chương 76: Ngoại Truyện 3
Chương 77: Phiên Ngoại 4
Chương 78: Ngoại Truyện 5
Chương 79: Phiên Ngoại 6

Chương 1: Ánh Mắt Giao Nhau

DTV-EBOOK

Berlin, sân bay Brandenburg.

Trong không gian ồn ào, phát thanh viên liên tục thông báo thông tin chuyến bay bằng tiếng Đức và tiếng Anh. Vài cô gái có gương mặt châu Á, thành viên một nhóm nhạc nữ, len lỏi giữa dòng người châu Âu cao lớn, bước vội tới cổng lên máy bay.

Chuyến bay từ Berlin về Đế Đô. Họ đến khá muộn, chỉ thêm vài phút nữa là khoang sẽ đóng cửa.

Ở cửa lên máy bay, tiếp viên hàng không lặng lẽ đếm người. Chỉ còn thiếu một hành khách hạng nhất. Ánh mắt cô ta bất giác nhìn ra phía ngoài.

Nắng trải trên đường băng, biến mặt đất xi măng thành một sa mạc trắng lóa. Dưới chân thang, một người phụ nữ đứng đó, cô đơn như bị thế giới quên lãng.

Cô đội chiếc mũ lưỡi trai đen, mặc chiếc áo khoác denim rộng thùng thình và quần cargo giống các thành viên nhóm nhạc, nhưng vóc dáng gầy guộc của cô vẫn lộ rõ.

Như thể chỉ cần gió mạnh hơn một chút, cô sẽ bị cuốn bay.

Thư Diêu đứng bên máy bay, cổ tay trắng nõn lộ ra khỏi ống tay áo, cầm điện thoại áp lên tai:
“Bắt kịp rồi. Có chuyện gì thì đợi về nước hẵng nói. Tôi lên máy bay đây.”

Đầu dây bên kia là quản lý của nhóm nhạc. Nhóm vừa mới thành lập, mọi thứ còn bề bộn.

Quản lý và trợ lý đều đã được công ty gọi về nước, giao tạm năm cô gái trẻ 18, 19 tuổi cho Thư Diêu – biên đạo tạm thời của họ.

Tuổi này, những cô gái vẫn còn ham chơi. Quản lý và trợ lý vừa vắng mặt, tối qua không biết họ đã quậy phá ra sao.

Sáng nay cả nhóm ngủ quên, suýt lỡ chuyến bay.

Hiểu rõ nghệ sĩ của mình, giọng quản lý trong điện thoại đầy áy náy:
“Thật cảm ơn cô Thư, về nước tôi mời cô ăn cơm nhé.”

“Không cần khách sáo thế.”

Cúp máy, Thư Diêu mới bước lên thang.

Tiếp viên nở nụ cười chuyên nghiệp, chào đón cô bằng tiếng Anh.

Thư Diêu để lộ khuôn mặt dưới vành mũ, ngẩng đầu đáp lại.

Đó là một khuôn mặt điển hình của người phương Đông: mặt trái xoan, làn da trắng mịn, đôi mày liễu và ánh mắt sáng tựa sơn thủy, mũi cao cùng xương hàm nhỏ nhắn.

Nổi bật giữa những gương mặt Âu Tây đậm nét, cô toát lên một vẻ đẹp dịu dàng và đượm chất Á Đông.

Đặc biệt, bên dưới mắt trái của cô, một nốt ruồi son nhỏ ẩn trên bọng mắt, theo từng cái chớp mắt như nhảy múa, gợi lên cảm giác như cất giữ một câu chuyện chưa thể nói ra.

Thư Diêu đối diện đôi mắt xanh thẳm mang chút dò xét của tiếp viên hàng không, khẽ cười, rồi tiếp tục tiến vào khoang máy bay.

Sau lưng cô, ánh nhìn của tiếp viên vẫn dõi theo, thoáng thêm vẻ ngạc nhiên:
Người phụ nữ này, từ nét mặt đến khung xương đều toát lên vẻ yếu ớt, như một cành hoa mong manh dễ gãy, nhưng từng bước đi lại mang theo khí thế rắn rỏi, kiên định.

Khoang máy bay được thiết kế với gam màu nhã nhặn, ghế bọc da màu kem, mỗi chỗ còn đặt thêm một chiếc gối ôm màu nâu nhạt. Vừa đi vài bước, ánh mắt Thư Diêu đã bắt gặp một bộ vest trắng được ủi phẳng phiu.

Dù ở bất cứ đâu, chỉ cần có anh xuất hiện, muốn làm ngơ cũng khó.

Chu Mính Viễn tựa vào ghế da, đầu hơi nghiêng, nói chuyện với người đàn ông bên cạnh, trông như đang bàn công việc.

Chỉ cần ngồi yên đó, anh đã toát lên vẻ lạnh lùng, như một luồng gió từ chiếc điều hòa trong khoang phả ra.

Ở một nơi xa lạ thế này, Thư Diêu thực sự không nghĩ sẽ gặp anh tại đây.

Cô chỉ liếc qua một thoáng, không dừng bước, cúi đầu nhìn vé máy bay trên tay – *3C*, ngay phía sau Chu Mính Viễn.

Thư Diêu bình thản ngồi xuống, không có ý định chào hỏi.

Quan hệ giữa cô và Chu Mính Viễn thật khó mà gọi tên. Nói trắng ra thì hai người họ có quan hệ liên hôn.

Dù ảnh cưới là do nhà họ Chu nhờ người ghép lại, thậm chí giấy đăng ký kết hôn cũng chẳng phải do họ tự đi làm, nhưng trên danh nghĩa, họ là vợ chồng hợp pháp.

Nhưng nếu bảo thân thiết, thì chẳng đúng là bao. Họ hầu như giống hai người xa lạ hơn, lần cuối gặp mặt đã là ba năm trước.

Ba năm ấy, Chu Mính Viễn ở Nam Phi. Nghe nói mỗi lần anh về nước cũng hiếm khi ở lại Đế Đô.

Hôm nay Berlin trời trong xanh không một gợn mây, bầu trời tựa như vừa được gột rửa.

Không định diễn vở kịch đoàn tụ đầy nước mắt, Thư Diêu ngả người vào ghế, đeo kính râm, che nửa khuôn mặt lẫn ánh nắng gay gắt ngoài cửa sổ.

Còn một lúc nữa mới đến giờ cất cánh. Cô nhét tai nghe, khép mắt, nghe nhạc tìm cảm hứng cho các động tác vũ đạo.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên khiến Thư Diêu giật mình, đôi mắt sau kính râm bật mở.

Người gọi đến là Phùng Linh Tử, bạn thân từ nhỏ của cô.

Cô gái này mang cái tên nghe đầy vẻ văn nhã, nhưng lại là sinh viên ngành y học thực nghiệm. Hiện cô ấy đang theo một giáo sư hướng dẫn nghiên cứu về các bệnh và phương pháp điều trị liên quan đến cơ quan của nam giới, rất ít khi có thời gian rảnh để buôn chuyện với Thư Diêu.

Thư Diêu vừa nhận cuộc gọi, ngay lập tức âm thanh vội vã của Phùng Linh Tử lọt vào tai cô qua chiếc tai nghe:
“Tớ mới nhận được tin sốc này, cái ông chồng chết ba năm của cậu bây giờ sống lại rồi, ngày mai sẽ về nước, về Đế Đô! Cậu biết chuyện này chưa?”

Đôi mắt của Thư Diêu sau chiếc kính râm khẽ nâng lên, nhìn về phía trước.

Cái vị bị gọi là “sống lại” này, đang ngay trước mắt cô.

“Tớ nghe nói anh ta sẽ ở lại một thời gian, cậu biết chuyện này không?”

Hai câu hỏi của Phùng Linh Tử đều nhằm hỏi xem cô có biết không.

Thư Diêu biết Chu Mính Viễn ngày mai sẽ về Đế Đô, dù sao thì chuyến bay này cũng là chuyến bay chung.

Nhưng anh sẽ ở lại một khoảng thời gian? Cái này cô không biết.

Cô khẽ gõ ngón tay lên tai nghe, mất một lúc mới phản ứng lại, rồi mới từ từ lên tiếng: “Coi như là biết đi.”

Phùng Linh Tử quả nhiên không hài lòng với câu trả lời mơ hồ của Thư Diêu:
“Biết thì nói là biết, không biết thì nói không biết, có cần phải đắn đo thế không? Đợi đã, không đúng, cậu lấy tin này từ đâu ra? Chu Mính Viễn cái tên chó đấy, hắn còn liên lạc với cậu à?!”

“…Không liên lạc.”

Chỉ là tình cờ gặp mặt thôi.

Mỗi lần nhắc đến Chu Mính Viễn, Phùng Linh Tử lại có cái giọng điệu chua chát này.

Phùng Linh Tử lớn lên cùng Thư Diêu, cô ấy đã thấy Thư Diêu học múa ba lê từ năm ba tuổi, 13 tuổi được nhận vào học viện nghệ thuật Đức, 14 tuổi giành giải thưởng.

Dù cuối cùng Thư Diêu không trở thành một vũ công ba lê chuyên nghiệp, nhưng trong mắt Phùng Linh Tử, người bạn này chính là nữ thần nhỏ của cô ấy, là một hình mẫu không gì sánh kịp.

Thế mà, nữ thần nhỏ của cô lại bị một kẻ nào đó kéo xuống khỏi bệ thờ?!

Ngày cưới anh ta không xuất hiện, từ khi đi Nam Phi đã ba năm.

Dù người đàn ông này đẹp trai đến mức nổi danh, hắn vẫn là một con chó!

“Chu Mính Viễn lần này mà thật sự không đi nữa, cậu và hắn chắc chắn sẽ gặp lại nhau, đến lúc đó đừng mềm lòng, tớ dã gửi cho cậu một bức ảnh làm tham khảo.”

Phùng Linh Tử càng nghĩ càng tức giận, tay cầm dao phẫu thuật đâm vào bộ phận giả làm từ silicone, lưỡi dao xuyên qua bộ phận đó “xì—” một tiếng cắt lên mặt bàn kim loại.

Tiếng ma sát kim loại vang vọng qua điện thoại, Thư Diêu vừa mở bức ảnh thì bị âm thanh đột ngột khó chịu trong tai nghe làm giật mình, vai khẽ co lại.

Cô dừng lại một chút, rồi điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái hơn, chân vắt chéo, chợt quên mất chiếc điện thoại đang nằm trên đùi.

Điện thoại trượt xuống theo chiếc quần rộng thùng thình, Thư Diêu theo phản xạ dùng chân để đỡ, nhưng không những không thể ngăn được điện thoại rơi xuống, mà còn khiến nó lăn đi nhanh hơn.

Đôi bốt Martin trên chân cô khẽ nhấc lên, chạm nhẹ vào điện thoại.

Sau đó, chiếc điện thoại như một đứa trẻ vui mừng nhảy lên, thoát khỏi sự trói buộc của dây tai nghe, trượt một mạch xuống dọc theo lối đi rồi dừng lại bên ghế trước.

Có lẽ vì tiếng động từ phía cô quá ầm ĩ, nên trong điện thoại Phùng Linh Tử lúc này không còn lên tiếng nữa.

Thư Diêu chống tay lên đầu gối, vội vã cúi người về phía trước.

Chưa kịp duỗi tay ra, một bàn tay thon dài đã nhanh chóng nhấc chiếc điện thoại lên.

Bàn tay này, móng tay cắt ngắn gọn gàng, các khớp xương rõ ràng, trên cổ tay là một chiếc đồng hồ nam thiết kế đơn giản.

Dây đồng hồ bằng da đen bóng, tôn lên làn da trắng như men gốm.

Thực ra, trước khi Chu Mính Viễn sang Nam Phi, anh còn trắng hơn bây giờ một chút.

Cái trắng b.ệnh h.oạn ấy, có lẽ là do suốt ngày làm việc trong phòng điều hòa, không tắm nắng, không giao tiếp với thế giới bên ngoài.

Lúc xem những bản tin về anh trên tivi, Thư Diêu thường cảm thấy anh như một vị bá tước ma cà rồng, bước ra từ những ngôi mộ cổ ở châu Âu, lẫn mình vào đám đông.

Tuy nhiên, đôi mắt của Chu Mính Viễn không hề ấm áp như những vị bá tước ma cà rồng trong phim.

Anh sở hữu đôi mắt hình như hoa đào, ít khi cười, ánh nhìn rơi vào văn kiện vẫn toát lên sự nghiêm túc, còn những lúc khác thì lạnh lùng đến mức như thể không quan tâm đến điều gì, đầy vẻ lãnh đạm.

Bàn tay cầm điện thoại đưa đến trước mặt Thư Diêu, cô đang vướng vào những suy nghĩ rối ren, bừng tỉnh nhìn lên, đương nhiên là lại va phải đôi mắt đen láy, không chút cảm xúc của Chu Mính Viễn.

Cô còn chưa kịp nói một tiếng "Cảm ơn", thì trong điện thoại, Phùng Lăng Tử đã cất tiếng, mang theo vẻ châm chọc:

"Đang làm gì thế? Đùng đùng với đàn ông à? Ối giồi ôi, cuối cùng thì cũng chuẩn bị ngoại tình rồi, tuyệt cà là vời! Tin vui lớn, hạnh phúc vô bờ!"

Âm thanh ồn ào từ điện thoại vang lên, Chu Mính Viễn vô thức cúi xuống, màn hình điện thoại hiện lên một bức tranh rõ ràng:

Một hình vẽ hoạt hình của bộ phận nam giới, trông giống như nấm bào ngư, với hai lưỡi dao sắc nhọn găm vào.

Bức tranh kèm theo dòng chú thích:

"Xẻo đứt t.ry.m của hắn."

Chu Mính Viễn vẫn giữ điện thoại trên tay, chưa kịp trả lại, chỉ biết im lặng.

Dù chuyến bay này đến Đế đô, trên máy bay có không ít hành khách nói tiếng Trung, nghe được những lời này của Phùng Lăng Tử, ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía cô, nhiều hơn cả các thành viên trong nhóm nữ.

Thư Diêu hơi lo lắng, sợ Phùng Linh Tử vì sự bùng nổ này mà lỡ nói tên Chu Mính Viễn ra, cô vội vàng duỗi tay nhận lấy điện thoại.

Hai người đối diện một thoáng.

Dựa vào vẻ mặt của Chu Mính Viễn, có lẽ anh không nhận ra cô.

"Thank you." Thư Diêu che điện thoại, bình tĩnh nói.

"No problem."

Lẽ ra, ánh mắt của họ đã có thể kết thúc trong một không khí hòa nhã và lễ phép, Thư Diêu còn thử mỉm cười một cách lịch sự về phía "gã đàn ông" kia.

Kết quả, vừa mới nhếch môi cười, thì giọng của Phùng Lăng Tử lại lên cao vút:

"Nghe tớ nói này, loại đàn ông không đến dự đám cưới, mấy năm không về nhà, chết đi cũng chẳng quay lại, cái loại chó ấy, phải cắt đứt d.ươ.ng v*t của hắn! Hãy cho hắn biết thế nào là, Người! Già! Còn! Mỗi! Trứng!"

Chu Mính Viễn, người không đến dự đám cưới, ba năm không về nhà: "..."

Chương 2: Gặp Lại

DTV-EBOOK

Có một vị "đại Phật" như Chu Mính Viễn đang ngồi ngay trước mặt, Thư Diêu vừa trò chuyện qua loa vài câu với Phùng Lăng Tử, vừa cúp điện thoại, trong lòng không khỏi thấy buồn cười.

Vừa nãy cô suýt nữa đã định làm một màn tự giới thiệu đầy thân thiết với Chu Mính Viễn:

"Chào anh, tôi là vợ anh đây."

Thế nên, cái người trong điện thoại bị chặt thành khúc, băm thành miếng, trở thành "ông già còn mỗi trứng" kia, chính là anh đấy.

Chó cũng là anh, đồ khốn nạn cũng là anh.

Chu Mính Viễn luôn giữ dáng vẻ "gió tám phương không lay động", Thư Diêu thật sự rất muốn nhìn thử xem biểu cảm của anh sẽ ra sao khi bị chửi thẳng mặt.

Nhưng cái ý nghĩ ấy, cũng chỉ kịp loé lên trong đầu rồi tắt ngấm. Cô và Chu Mính Viễn, nếu đem cái độ thân quen ra đo, chắc cũng chỉ ngang cây treo quần áo ngoài ban công.

Ở Berlin, quanh năm suốt tháng theo chân nhóm nhạc nữ luyện tập, quả là vắt kiệt sức lực. Mỗi ngày, Thư Diêu chỉ chợp mắt được ba bốn tiếng.

Còn những mười mấy tiếng đồng hồ bay nữa. Cô khép mắt, tựa lưng vào ghế, chìm vào giấc ngủ nhọc nhằn giữa bầu không khí ngột ngạt mùi máy bay.

Tỉnh dậy lúc giữa trưa, khoang máy bay tràn ngập ánh nắng như ai đó trót quên kéo rèm trời. Những tiếp viên hàng không trong bộ đồng phục xanh sẫm, vẻ mặt như tượng sứ, tay cầm menu đi từng hàng ghế, dịu dàng hỏi hành khách muốn dùng bữa gì.

Tới lượt Thư Diêu, cô nhìn thoáng qua mấy món trên thực đơn: tart trái cây, bò cuộn… rồi khe khẽ thở dài, khéo léo giấu đi sự uể oải:
“Phiền chị, cho tôi một bát cháo.”

Tiếp viên cười lịch sự, âm điệu như gió thoảng:
“Chỉ cháo thôi ạ? Có muốn thêm trứng cá muối, thịt bò viên hay làm thành cháo rau củ không?”

Cô xua tay nhã nhặn:
“Không cần đâu, cháo trắng thôi, cảm ơn.”

Khoang máy bay lúc này thoảng mùi thơm của đồ ăn – khoảnh khắc yên bình hiếm hoi giữa chuyến hành trình dài lê thê. Nhưng Thư Diêu, với tô cháo trắng đơn sơ cùng một gói bột vitamin tự mang theo, nhẩn nha ăn như kẻ tìm chút ý nghĩa trong cuộc sống nhạt nhẽo.

Trong khi đó, Chu Mính Viễn, ngồi đâu đó ở hàng ghế phía trước, như vừa được khai sáng bởi cuộc điện thoại “gà qué” ban sáng. Bỗng dưng, anh nhớ ra một sự thật động trời: hóa ra mình có… vợ.

Thư Diêu ăn đến một phần ba bát cháo, tay cầm khăn lau khóe miệng, thì nghe giọng nói trầm ấm của Chu Mính Viễn vang lên từ phía trước. Giọng của kẻ lăn lộn thương trường lâu năm, không vội vã, không nặng nề, như mưa đêm thấm đất:
“Bạch Hủ, cô gái tôi cưới… tên là gì nhỉ?”

Người đàn ông ấy cúi đầu, như thể đang lục tung mớ tài liệu chất đống trong trí não, cố đào bới lấy một mẩu ký ức ít ỏi về cô

vợ mà mình cưới về.

Về dung mạo, tất nhiên là không nhớ nổi rồi. Nhưng trong đầu Chu Mính Viễn, với tình thế ngày ấy, cô gái chịu làm dâu nhà anh, chắc chắn là loại hiền lành, dễ nói, chẳng có chút chính kiến nào, đến mức chỉ biết nghe theo sự sắp đặt của gia đình.

Người trợ lý Bạch Hủ ngồi bên cạnh lên tiếng giải đáp "…Tiểu Chu tổng, cô ấy tên Thư Diêu."

Thư Diêu?

Nghe cũng quen quen.

Chu Mính Viễn nhớ tới chữ "Diêu" có bộ "Điểu" (chim), lòng dửng dưng nảy lên chút liên tưởng, rồi lại quên béng ngay.

Chỉ có điều, bỗng dưng anh thấy, cô Thư Diêu này, quả thực có chút đáng thương.

Dù là kiểu phụ nữ nào, có lẽ chẳng ai muốn sống kiếp chim hoàng yến bị nuôi nhốt trong lồng, quanh quẩn ở nhà đợi ngày tháng trôi qua.

Việc đã qua rồi, chi bằng thả cô ấy tự do.

"Soạn một bản thỏa thuận ly hôn đi," Chu Mính Viễn cụp mắt, suy nghĩ chưa đến nửa giây, lạnh nhạt nói tiếp, "Bồi thường hậu hĩnh một chút. Có thể chia gì thì chia hết cho cô ấy."

Để cô ấy về nhà mẹ đẻ không phải sống quá cực khổ.

Bạch Hủ không ngờ ông chủ nhà mình vừa mở miệng đã muốn ly hôn, dù có bồi thường thế nào cũng vẫn là quyết định lớn. Nghĩ ngợi một chút, anh ta cố gắng khuyên nhủ:
"Lần này về Đế Đô, không định gặp cô ấy ạ?"

“Gặp ai cơ?”

Trong thói quen của Chu Mính Viễn, việc anh dặn dò xong coi như đã kết thúc, Bạch Hủ cũng rất hiếm khi dám hỏi ngược lại.

Thế nên khi nghe câu hỏi này, Chu Mính Viễn thoáng ngẩn người. Sau vài giây im lặng, anh mới như sực nhớ ra:
“À, ý cậu là con chim nhỏ trong nhà tôi?”

Ngữ điệu của anh rõ ràng không mang chút không khí công việc nào, khiến Bạch Hủ cũng nhẹ nhõm hơn, bắt đầu tán gẫu:
“Hay là gặp một lần rồi quyết định ly hôn cũng chưa muộn. À, thật ra… tôi có nghe qua đôi chút về cô Thư Diêu này.”

“Nói thử xem.”

Bạch Hủ vốn không định nhiều lời, nhưng cơn tò mò chẳng kìm được, mở miệng là một câu đầy sấm sét:
“Nghe nói, cô Thư ấy… đặc biệt đặc biệt yêu cậu!”

Chu Mính Viễn đang cầm cốc giấy dùng một lần, tay bỗng khựng lại, quay đầu nhìn Bạch Hủ với ánh mắt không rõ cảm xúc.

Khoang hạng nhất chỉ có tám chỗ ngồi, Thư Diêu dù không cố ý cũng có thể nghe rõ mồn một cuộc trò chuyện của hai người đàn ông ngồi trước.

Nghe đến đoạn Chu Mính Viễn hỏi tên mình, cô còn khoái chí lén cười thầm:

Cũng may mà mình lấy chồng không phải vì tình yêu. Chứ nếu nghe ông chồng ba năm trời còn chẳng biết tên vợ, chắc mình đột quỵ chết ngay trên độ cao 8000 mét này rồi.

Không yêu, không đau, không phiền phức.

Cổ nhân quả không gạt ta!

Vừa mới lâng lâng được hai phút, câu "con chim nhỏ trong nhà tôi" của Chu Mính Viễn đã thành công khiến Thư Diêu tức điên.

Cô phải vận hết công lực mới kìm lại được ý định úp luôn nửa bát cháo trắng còn thừa lên đầu anh ta.

Bị ly hôn thì chẳng sao, nhưng dám gọi tôi là chim?

Chim cái đầu anh! Cả nhà anh mới là chim ấy!

Đang hừng hực cơn giận, Thư Diêu lại nghe thấy giọng của vị trợ lý phía trước:
"Nghe nói cô Thư… đặc biệt, đặc biệt yêu cậu!"

"Khụ!"

Thư Diêu suýt nghẹn. Ánh mắt cô lập tức phóng tới lưng ghế chéo phía trước, vẻ không tin nổi.

Đáng tiếc, người ngồi trong ghế chẳng hề nhận ra, vẫn thao thao bất tuyệt:
"Hôm cưới, cậu không đến. Sau đó có người thấy cô Thư khóc ở nhà hàng, khóc đến mức không thể tự chủ."

Thư Diêu: "…"

Không thể tự chủ cái gì?

Tôi chỉ là cắn nhầm lưỡi thôi mà, hiểu chưa?

"Còn hai năm trước, có người bắt gặp cô Thư ở Paris, vào đúng ngày Valentine. Cô ấy một mình đứng khóc giữa đường, chắc chắn là vì nhớ anh quá!"

Thư Diêu: "…"

Nhớ anh cái búa!

Tôi từ nhỏ đã bị gió thổi là chảy nước mắt, có vấn đề gì không?

“Rồi năm ngoái, cô Thư đi mua kim cương, còn nhắc đến tên cậu. Dù cậu lạnh lùng không thèm để ý, cô ấy vẫn không ngừng nghĩ về cậu.”

Thư Diêu: “…”

Cái này… thì đúng thật.

Nhưng nhắc đến tên anh, chẳng qua là để được hưởng giá VIP thôi mà!

Thư Diêu hối hận thấu trời xanh. Sớm biết vậy, cô thà tốn thêm nghìn tệ còn hơn.

Đàn ông mà buôn chuyện thì đúng là giỏi thêm mắm dặm muối, càng nói càng xa sự thật. Thư Diêu đảo mắt, chán chẳng buồn đáp lại, nhét tai nghe vào, tìm giấc ngủ ngắn giữa chuyến hành trình lê thê.

Cả nửa tháng trời không nghỉ ngơi đàng hoàng, nên vừa tựa đầu, cô đã chìm vào giấc ngủ sâu. Tới khi máy bay hạ cánh ở Đế Đô, cô mới bị tiếp viên lay dậy, mắt nhắm mắt mở tỉnh táo lại.

Trong khoang hạng nhất, chỉ còn mỗi Thư Diêu chưa xuống máy bay. Chu Mính Viễn, đoán chừng đã từ VIP lounge chuồn mất từ lâu rồi.

Thoắt cái, Thư Diêu đã xoay người lướt ra khoang phổ thông, trước khi đi còn không quên căn dặn năm cô gái trong nhóm idol phải về thẳng công ty. Xong xuôi, cô vẫy tay tự bắt taxi, quyết định thưởng cho mình một giấc ngủ ngon sau khi về nhà.

Xe taxi lăn bánh chậm chạp giữa dòng xe cộ tắc nghẽn, đến mức suýt chút nữa Thư Diêu lại ngủ gật ngay trên xe.

Khi chiếc taxi trườn vào khu biệt thự Đông Cẩn, không khí như đổi khác hẳn. Nơi này xây cất quá khéo, bốn bề là rừng xanh, ve sầu líu lo, chim hót ríu rít, giữa mùa hè oi ả lại khiến người ta thấy như đang ẩn mình khỏi bụi trần náo nhiệt.

Lúc Thư Diêu đi Berlin, cũng là cuối tháng bảy, khi ấy hoa hòe đang nở trắng như mưa tuyết. Vậy mà chưa đầy nửa tháng, cây hòe giờ đây đã rụng sạch hoa, chỉ còn trơ lại những chùm quả xanh mướt.

Nhìn qua ô cửa kính, thấy những chùm quả vụt qua ngoài tầm mắt, Thư Diêu thoáng nghĩ:

Chà, nếu Chu Minh Viễn lần này về Đế Đô mà không định đi đâu nữa, liệu anh ta sẽ ở đâu nhỉ?

Chẳng lẽ định chuyển về Đông Cẩn này ở à?

Còn chưa kịp nghĩ thông, xe đã đỗ ngay trước cổng biệt thự. Tài xế với giọng Bắc Kinh đặc sệt cất tiếng:

“Đến nơi rồi đấy, cô gái!”

“Vâng, cảm ơn bác.”

Bước vào nhà, cả người Thư Diêu mệt mỏi, đôi mắt còn chưa kịp tỉnh táo.

Nghĩ bụng: *Thôi, mặc kệ Chu Mính Viễn, anh ta muốn ở đâu thì ở. Đã mệt thế này rồi, ngủ cái đã.*

–

Phố Thiên Đường, câu lạc bộ OB.

Đèn đuốc trong bar nhấp nháy loạn xạ, xanh chớp đỏ loe, laser quét ngang quét dọc. Tiếng nhạc bùm chát ầm ĩ khiến ai nấy đều hiểu ngay: đây chẳng phải nơi tử tế để nói chuyện nghiêm túc.

Ấy thế mà oái oăm thay, bao nhiêu thương vụ lớn nhỏ lại cứ thích được chốt trong khung cảnh như thế này.

Nói xong việc, Chu Mính Viễn phủi nhẹ một mẩu giấy bạc loé sáng vừa dính vào đầu gối, định đứng lên rời đi.

Sở Duật quen biết anh đã nhiều năm, chỉ cần nhìn thoáng qua vẻ mặt lạnh tanh kia là hiểu ngay ý định. Anh ta cười, đẩy một ly rượu Chivas tới trước mặt:

“Ơ hay, ba năm mới gặp, vừa nói xong việc đã muốn chuồn luôn à? Không ngồi lại tám chuyện, ôn chút kỷ niệm xưa với anh em sao?”

“Có gì đáng nói đâu.”

“Đừng thế chứ, mất cả hứng! Ngồi lại chút đi,” Sở Duật xoay xoay ly rượu trong tay, đột nhiên nở một nụ cười đầy châm biếm, “À, suýt thì quên, giờ ông đã có gia đình rồi còn gì. Sao rồi, vợ chồng ông sống với nhau hoà thuận chứ hả?”

Chu Mính Viễn ngồi trong chiếc sofa da thật, chân dang rộng. Bộ quần tây màu be cùng chiếc áo sơ mi tay xắn đến khuỷu làm anh trông vừa lịch lãm, vừa phớt đời.

Anh ngước mắt lên, liếc Sở Duật một cái, ánh mắt nhàn nhạt, không buồn đáp.

Trong không gian không một bóng người ngoài, Bạch Hủ – trợ lý của anh, được nước lớn tiếng:

“Hòa thuận gì chứ, Tiểu Chu Tổng vừa bảo tôi soạn sẵn hợp đồng ly hôn đây này!”

“Ơ kìa! Vừa về đã đòi ly hôn, máu lạnh thế? Tôi nghe bảo phu nhân của cậu mê cậu như điếu đổ cơ mà.”

Chu Mính Viễn nhấp một ngụm rượu, ánh mắt hơi trầm xuống. Ba năm không ở Đế Đô, sao bỗng dưng ai cũng bảo cô Thư đó yêu anh đến chết đi sống lại?

Yêu thật sao? Hay lại có mưu đồ gì?

“Ây dà! Đúng là nói Tào Tháo, Tào Tháo đến kìa!”

Sở Duật vừa liếc mắt đã thấy bóng Thư Diêu ở cửa bar, quay sang trách móc Bạch Hủ:

“Cậu làm trợ lý kiểu gì thế? Ly hôn cái gì, người ta còn được cậu ấy gọi tới đây cơ mà!”

Chu Mính Viễn khẽ dừng cổ tay, trong ly rượu màu hổ phách lập tức gợn sóng. Anh nhìn về phía cửa, xuyên qua ánh đèn nhấp nháy và đám đông náo nhiệt để ngắm Thư Diêu.

Cô mặc một chiếc váy xanh cobalt dây mảnh, tóc búi lơi lả sau gáy, bờ vai nhỏ nhắn, cả người toát lên vẻ thanh mảnh yếu đuối.

Cô không giống khách quen của bar. Giống như vừa từ một bức tranh thủy mặc bước ra thì đúng hơn.

“Thư Diêu! Em dâu!”

Sở Duật chẳng sợ phiền, trèo hẳn lên ghế, tay vung vẩy một chiếc đèn phát sáng lòe loẹt:

“Ơi dồi ôi, đối diện em dâu nhìn sang đây! Nhìn sang đây! Nhìn sang đây!”

Thư Diêu như cảm nhận được điều gì, quay đầu lại, ánh mắt khựng lại một chút.

Bạch Hủ ghé tai Chu Mính Viễn nói nhỏ:

“Cậu đi vắng, cô Thư chắc chắn ăn không ngon ngủ không yên. Nhìn cô ấy kìa, gầy hẳn đi, vì cậu mà tiều tụy mất thôi!”

Chu Mính Viễn khẽ cười nhạt:

“Thơ văn phết nhỉ?”

Nhận ra chút khó chịu trong giọng anh, Bạch Hủ lập tức im bặt, quay sang nháy mắt ra hiệu cho Sở Duật.

Sở Duật thì chẳng biết ngại, kéo tay Thư Diêu về phía bàn họ. Nhưng đi được nửa đường, Thư Diêu bất chợt nghiêng đầu, rồi quay lại nhìn Chu Mính Viễn, đôi mắt long lanh dưới ánh đèn sắc màu.

Là… cô đang khóc?

Vì xúc động? Hay bất ngờ?

Chu Mính Viễn chau mày, thầm nghĩ, cô Thư này thật sự yêu anh đến thế à?

Cùng lúc đó, Thư Diêu bị Sở Duật kéo đi, bất chợt mệt mỏi ngáp một cái, mắt ngấn lệ, trong lòng đầy ấm ức.

Ai mà vui nổi khi bị gọi dậy từ một giấc ngủ ngon lành?

Mấy cô nàng trong nhóm idol mới quả thật không cho cô nghỉ ngơi. Hôm qua, quản lý đã gọi điện khóc lóc vì mấy cô nàng chưa quay lại công ty, Thư Diêu gọi không biết bao nhiêu cuộc, cuối cùng phải đuổi kịp hị đến quán bar này.

Lúc giao lại mấy cô nàng kia cho quản lý, Thư Diêu tính bụng sẽ về ngủ một giấc đến sáng, nào ngờ vừa quay người đã gặp phải Chu Mính Viễn.

Người làm phiền giấc ngủ của cô đều là đồ đáng ghét.

Đặc biệt là Chu Mính Viễn, anh còn bảo cô là "chim nhỏ".

Thư Diêu là người nhớ lâu thù dai, nếu Chu Mính Viễn không xuất hiện, cô cũng coi như xong.

Nhưng anh lại đúng lúc xuất hiện.

Làm hỏng lễ cưới.

Ba năm không về nhà.

Bảo cô là chim nhỏ.

Còn không cho cô ngủ.

Nghĩ tới đó, hình như nếu không báo thù thì trời đất cũng không dung.

Mọi người không phải nghĩ cô yêu Chu Mính Viễn đến mức không thể tự kiềm chế sao?

Vậy thì để cô cho mọi người thấy, cô yêu anh ta đến thế nào!

Vậy là, Chu Mính Viễn nhìn cô Thư yêu dấu càng lúc càng gần.

Nhưng lại thấy cô bất ngờ nước mắt rơi lưng tròng, lao thẳng về phía Bạch Hủ:

"Anh Mính Viễn! Cuối cùng anh cũng về rồi! Em nhớ anh đến nỗi ăn không ngon, ngủ không yên! Sắp phát điên rồi đây!"

Chu Mính Viễn: “???”

Bạch Hủ: “???”

–

Tác giả có lời muốn nói:

Bạch Hủ: Lúc đó tôi sợ xanh mặt.

Chương 3: Thử

DTV-EBOOK

Phố Thiên Đường là nơi sầm uất nhất của Đế Đô sau khi màn đêm buông xuống, mà câu lạc bộ OB nơi này, lại chính là một trong những ngôi sao sáng nhất.

Nhưng, đối với Thư Diêu mà nói, tất cả những tiếng hát, điệu nhảy, ánh đèn rực rỡ cùng những tiếng cười nói ầm ĩ trong câu lạc bộ này đều không liên quan gì đến Chu Mính Viễn.

Anh chỉ ngồi đó, nâng ly Chivas còn chưa vơi một nửa, ánh mắt chẳng khác gì viên đá trong ly rượu màu hổ phách.

Hay nói đúng hơn, ánh mắt ấy còn lạnh lùng hơn cả đá viên.

Bởi vì, dù đá viên đang chìm trong ly rượu, nó vẫn sẽ từ từ tan chảy, nhưng ánh mắt của anh sau men, vẫn cứ lạnh lẽo, thờ ơ.

Vì vậy, khi Thư Diêu tinh nghịch lao vào người đàn ông trẻ tuổi ngồi cạnh Chu Mính Viễn, nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên trong đôi mắt anh, cô không khỏi cảm thấy một chút tự hào khó nói.

Người đàn ông bị cô kéo tay lại, sắc mặt đầy vẻ cầu cứu, mở miệng nhanh như thể đang bị ai đuổi giết, chỉ tay vào Chu Mính Viễn mà nói: “Chị dâu, tôi là Bạch Hủ, thư ký kiêm trợ lý của Tiểu Chu tổng, chỗ này tối quá nhỉ, haha, tôi đâu có đẹp trai bằng Tiểu Chu tổng đâu.”

Cứ như vậy, những người bên cạnh Chu Mính Viễn đều là những kẻ thông minh, một câu đã giúp Thư Diêu tìm được lối thoát.

Thư Diêu mỉm cười, giả vờ ngạc nhiên: “À, vậy là tôi nhận nhầm người rồi.”

Nói xong, cô ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh Chu Mính Viễn, cười tươi như thể gặp được một chuyện vui vẻ lắm.

Đối diện với ánh mắt lạnh lẽo của anh, Thư Diêu không quên trêu chọc anh, hạ giọng gọi: “Anh Mính Viễn!”

Chu Mính Viễn liếc cô một cái, ánh mắt vẫn lạnh nhạt, không phản ứng, cũng chẳng mở lời thêm.

Thư Diêu chẳng bận tâm đến sự im lặng của anh, vẫn duy trì nụ cười giả tạo, mắt lặng lẽ nháy nháy với anh.

Cuộc trò chuyện hôm nay vốn chỉ có Chu Mính Viễn, Sở Duật và Bạch Hủ, chỗ ngồi được đặt cũng không quá lớn, một chiếc sofa bán nguyệt vây quanh một chiếc bàn dài.

Sở Duật vừa gọi phục vụ mang món tráng miệng, còn Bạch Hủ thì lấy khăn giấy, áp hai viên đá nhỏ lên trán để xoa dịu sự hoảng loạn vì bị nhận nhầm.

Nhìn thấy ánh mắt im lặng giao nhau giữa Chu Mính Viễn và Thư Diêu, Sở Duật và Bạch Hủ cũng liếc nhau, rồi vội vàng nói muốn đi vệ sinh, vừa đi vừa hích cùi chỏ vào nhau, nháy mắt trêu đùa Chu Mính Viễn, sau đó cười lớn rời đi.

Khi mọi người đều đã đi, Thư Diêu không muốn giả vờ nữa, bèn thu lại nụ cười, nhìn về phía phục vụ đang cầm ly kem dừa đi qua.

Chu Mính Viễn tựa vào chiếc ghế da, lặng lẽ quan sát từng cử chỉ, từng hành động của Thư Diêu.

Trước đây, anh quá thoải mái, không chú ý đến từng nét mặt, ánh mắt của cô. Nhưng giờ nghĩ lại, từ ánh mắt nhìn anh lúc

vừa quay đầu nhìn thấy, cô luôn mang vẻ mặt không vui không buồn, chẳng có chút ngạc nhiên, thậm chí còn pha lẫn một chút mệt mỏi.

Rồi sau khi nhận nhầm Bạch Hủ, cô lại mỉm cười nhìn anh, càng nghĩ càng cảm thấy đó là một sự khiêu khích.

Cô ấy cố tình nhận nhầm người.

Chu Mính Viễn đặt ly rượu xuống, khẽ gập khuỷu tay, ánh mắt dừng lại trên những vệt sáng loang loáng trên mặt đất, suy nghĩ lặng lẽ.

Vậy thì, ánh mắt đầy nước của cô lúc nãy là gì?

Phân tích đến đây, sắc mặt Chu Mính Viễn thoáng trầm xuống.

Với tình trạng của cô, dù có nghĩ thế nào, anh vẫn cảm thấy ánh mắt ươn ướt ấy chắc chắn là vì… ngáp dài?

Anh lại vô lý tin vào chuyện cô thật sự yêu mình.

Hừ.

Khi Chu Mính Viễn cuối cùng cũng rời khỏi dòng suy nghĩ, ánh mắt anh lại bắt gặp hình ảnh Thư Diêu, cô nàng suýt nữa lừa được anh, lúc này đang chăm chú ngắm nghía một phần tráng miệng trong chiếc bát pha lê.

Nhìn vào món tráng miệng ấy, ánh mắt cô còn chăm chú hơn cả khi nhìn anh.

Thư Diêu cầm chiếc thìa nhỏ tinh xảo, múc một thìa nhỏ sữa dừa, nhẹ nhàng đưa lên miệng, nếm thử một ngụm, rồi khẽ nhắm mắt lại, vẻ mặt thể hiện rõ sự thoả mãn.

Một lúc sau, cô lại đặt thìa trở lại bát pha lê, rồi ngồi thẳng lưng, không hề đụng đến nó thêm lần nào nữa.

Đầu bếp làm món tráng miệng này là người từ Hồng Kông, tay nghề không tệ, Chu Mính Viễn đã thử qua rồi, nên chắc chắn không phải vì món này không ngon.

Chỉ có điều, đúng lúc này, Chu Mính Viễn mới chợt nhớ, anh và Thư Diêu đã gặp nhau một lần.

Đó là ba năm trước, khi gia đình anh ép anh gặp Thư Diêu. Cuộc hôn nhân này từ đầu đến cuối chẳng có chút quan hệ gì với anh. Nói trắng ra, việc kết hôn với nhà họ Thư – một gia đình chẳng có thế lực gì đáng kể – chỉ là cách mà nhà họ Chu muốn làm yếu đi sức mạnh của anh.

Chu Mính Viễn thì không bận tâm mấy chuyện đằng sau, nhưng cũng vì thế mà anh đã phải bận rộn một thời gian dài.

Ngày hẹn gặp Thư Diêu cũng là lúc anh vừa liên tục tham dự các cuộc họp, đến khi anh tới quán cà phê, chưa kịp bước vào cửa, thì lại nhận được cuộc gọi từ đối tác.

Lúc đó hình như là đầu xuân, ánh nắng ấm áp nhưng không khí vẫn còn chút lạnh, Chu Mính Viễn đứng ngoài quán cà phê nghe điện thoại, bàn luận một hồi, vô tình ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy Thư Diêu.

Mùa xuân đang chớm nở, Thư Diêu mặc một chiếc sườn xám đen, ngồi yên tĩnh trong quán cà phê, không hề lộ vẻ lo lắng dù anh đến muộn, một bàn tay mảnh khảnh lộ ra từ tay áo, nhẹ nhàng nâng cằm.

Lúc ấy, ánh mắt cô cũng giống như bây giờ, đều hướng về món tráng miệng trước mặt, ngẩn ngơ nhìn, ăn một thìa rồi lại thôi.

Lúc đó, Chu Mính Viễn cũng không có thời gian để chú ý, chỉ cảm thấy Thư Diêu là một cô gái hơi giả tạo.

Ấn tượng đó rất sâu sắc, nhưng ba năm qua, anh quá bận rộn, đầu óc đầy ắp công việc, vì thế trí nhớ về cô cũng chỉ còn lại vỏn vẹn một chữ "chim" thôi.

Nhìn Thư Diêu không đụng đến món sữa dừa nữa, Chu Mính Viễn nhẹ nhàng với tay lấy một chai nước khoáng thủy tinh trên bàn, mở nắp, đặt trước mặt cô: "Cô Thư, có một câu hỏi tôi luôn rất tò mò."

Thư Diêu ngẩng đầu lên, một tia sáng trắng lóe lên, lúc này Chu Mính Viễn mới nhận ra dưới mắt trái của cô có một nốt ruồi đỏ nhỏ.

"Vì sao cô lại đồng ý kết hôn với tôi?"

Thư Diêu cầm chai nước khoáng lên, uống một ngụm nhỏ, rồi nở một nụ cười tươi tắn đáp lại: "Bởi vì anh có tiền, vì anh đẹp trai, vì gia đình Chu có thế lực, ba lý do này, chọn một cái là đủ để có người muốn lấy anh rồi."

Cô cười tươi như vậy, nốt ruồi đỏ dưới mắt trái như được cái lúm đồng tiền khẽ nâng lên, lộ ra vẻ nham hiểm.

"Cô hẳn cũng biết, lúc tôi kết hôn với cô, tôi đang sa cơ lỡ vận." Chu Mính Viễn không hề thay đổi nét mặt, cứ như thể đang nói về chuyện của người khác, "Cho dù bây giờ, tôi vẫn đang trong tình trạng sa sút."

Anh bình tĩnh phân tích: "Lấy tôi, chẳng bằng lấy người khác trong nhà họ Chu thì hợp lý hơn."

Thư Diêu suýt nữa đã trợn mắt lên.

Cô thực sự gần như muốn ngủ gục, không muốn trả lời những câu hỏi phải suy nghĩ ra lời dối trá.

Cả nửa tháng qua ngủ không yên, cộng thêm việc bị lệch múi giờ sau chuyến bay từ Berlin về, giờ chỉ cần nằm xuống, cô có thể ngủ say ngay lập tức.

Mà Chu Mính Viễn rõ ràng cũng từ chuyến bay đó xuống cùng cô, sao anh ta vẫn trông tươi tỉnh như vậy?

Anh ta thật sự không buồn ngủ sao?

"Đúng là kiểu suy nghĩ của các thương nhân," không ngủ được, Thư Diêu bèn lấy lại tinh thần mà trêu đùa, "Anh Mính Viễn đừng đoán nữa, tôi lấy anh vì yêu anh mà, anh không tin vào tình yêu à?"

Chu Mính Viễn vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, ánh đèn màu sắc lòe loẹt trong câu lạc bộ không hề ảnh hưởng đến anh, mà lúc này anh rõ ràng đang thể hiện một biểu cảm rất rõ ràng

–

"Cô xem tôi có giống đang tin cô không?"

"Suy nghĩ mà xem, nếu không phải là yêu, thì cái gì đã khiến tôi một mình hoàn thành đám cưới, cái gì đã khiến tôi ngồi chờ anh trong căn phòng vắng suốt ba năm, rồi còn cái gì khiến tôi phải khổ sở duy trì cái cuộc hôn nhân chỉ mang tính hình thức của chúng ta? Đó không là! Yêu! À!"

Thư Diêu vừa nói vừa nháy mắt, lại tiếp tục nhấn mạnh: "Yêu là… sự hi sinh không tính toán! Yêu là…"

Chu Mính Viễn đột nhiên làm mặt khó coi, đưa tay lên, ngắt lời cô: "Cô Thư có bao giờ nghĩ đến chuyện kết thúc cuộc hôn nhân này chưa?"

“Đương nhiên là không, tôi yêu anh mà,” Thư Diêu nói xong còn gửi cho anh một nụ hôn gió.

“… Cô Thư, tôi đang nghiêm túc nói chuyện với cô.”

“Tôi cũng rất nghiêm túc mà.”

Chu Mính Viễn khẽ nhếch miệng, như thể vừa bị tức cười lại vừa khó chịu, đột nhiên ánh mắt anh sáng lên một tia nguy hiểm mà Thư Diêu chưa từng thấy: “Nghiêm túc à?”

“Vâng… rất nghiêm túc…”

Đang nói dối mà.

Chu Mính Viễn bất ngờ nghiêng người gần lại thêm chút: “Nghiêm túc?”

Khoảng cách giữa hai người không quá xa, chỉ tầm một mét, giờ anh nghiêng người lại, gần hơn rất nhiều, Thư Diêu phản xạ theo bản năng lùi lại một chút, kéo giãn khoảng cách.

Mỗi động tác của cô đều không thoát khỏi mắt Chu Mính Viễn, anh khẽ cười như có như không, lên tiếng đầy ẩn ý: “Cô Thư nếu tôi thật sự tin những lời cô nói, thì câu chuyện về việc ‘chờ đợi trong phòng vắng’ và ‘cuộc hôn nhân hình thức’ nghe ra giống như cô đang oán than đấy. Cần tôi bồi thường không?”

“……”

Chưa để Thư Diêu kịp đáp lại, Chu Mính Viễn đã nắm lấy cổ tay cô kéo đi ra ngoài câu lạc bộ.

Chỉ là không ngờ cổ tay cô lại mảnh mai đến vậy, như thể chỉ cần chút lực là có thể bẻ gãy được. Chu Mính Viễn cau mày, giảm bớt sức kéo, nhưng vẫn không buông tay cô.

Đẩy cánh cửa OB, thoát khỏi sự ồn ào là lạnh giá, làn gió ấm bất ngờ đập vào mặt. Lúc này Thư Diêu mới nhận ra đã là giữa đêm, ánh đèn đường cũng sắp tắt hết.

“Chu Mính Viễn, anh dẫn tôi đi đâu vậy?” Thư Diêu chẳng có chút lo lắng nào, vẫn cứ vô tư đi theo anh, bước dài cũng theo nhịp, hoàn toàn không có ý sợ hãi gì.

“Về Đông Cẩn, ngủ.”

Có lẽ sợ cô không hiểu, người lạnh lùng này còn cố tình giải thích thêm một câu, “Không phải cô bảo chờ đợi trong phòng vắng sao, đêm nay tôi sẽ bồi thường cho cô.”

Thư Diêu nhìn vào bóng lưng vững chãi của Chu Mính Viễn, thầm nghĩ, Chu Mính Viễn, không ai hiểu anh đâu, nhưng tôi thì hiểu anh.

Chẳng ai hiểu anh bằng tôi đâu.

Chỉ là muốn dọa tôi thôi mà.

Muốn tôi nói thật à? Cũng đừng mong!

Cô khẽ nhắm mắt lại, mỉm cười như một con cáo nhỏ: “Ôi, anh Mính Viễn vừa về đã muốn ‘lật bài’ của tôi rồi, làm vợ chính thức của anh thật đúng là đãi ngộ không tồi, có mặt mũi thật đấy, vui ghê~”

Chu Mính Viễn bước chân thoáng dừng lại, rồi bước dài hơn, chắc là anh sắp tức điên rồi.

Thư Diêu suốt dọc đường vẫn lẩm bẩm hát theo điệu nhạc, cứ thế theo Chu Mính Viễn bước vào xe, còn thảnh thơi lấy điện thoại ra lướt WeChat.

Xe chạy thẳng tới biệt thự Đông Cẩn, Chu Mính Viễn dừng xe trước cửa biệt thự, nhíu mày nhìn Thư Diêu.

Thư Diêu thì lại trông vô cùng đắc chí, nở nụ cười rạng rỡ, nhiệt tình mời gọi: "Đến đi, anh Mính Viễn, xuống xe đi, chúng ta về nhà ngủ nhé!"

Chu Mính Viễn nhìn cô, im lặng ba giây, rồi mới mở miệng: "Xuống xe."

"Vâng," Thư Diêu ngoan ngoãn xuống xe, đứng bên cạnh chiếc xe, "Anh Mính Viễn không xuống xe à? Lẽ nào lại thay đổi ý định rồi? Không lật thẻ bài của tôi nữa à?"

Chu Mính Viễn ánh mắt sâu thẳm, nhìn cô một lúc, rồi từ trong túi quần lấy ra điện thoại: "Số điện thoại."

Anh hơi bực bội, nghĩ rằng mình nên nhanh chóng tìm thời gian gửi bản hợp đồng ly hôn cho cô, còn tiện tay lấy số điện thoại của cô để sau này dễ liên lạc.

Thư Diêu chẳng hề ngần ngại, liền đọc một dãy số của mình cho anh. Chu Mính Viễn gõ vài cái trên màn hình, rồi gọi đi: "Đây là số điện thoại của tôi, cô lưu lại, hợp đồng ly hôn và chuyện bồi thường đang soạn thảo, xong tôi sẽ liên lạc…"

Câu nói của anh chưa kịp dứt, ánh mắt anh đã thay đổi và lúc này, anh nhận ra…

Chiếc điện thoại mà Thư Diêu vừa dùng để lướt WeChat vẫn để trên ghế phụ, màn hình sáng lên.

Nhưng trong cuộc gọi anh vừa thực hiện, lại vang lên giọng nữ máy móc thông báo: "Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy, vui lòng thử lại sau, sorry, the number…"

Chu Mính Viễn cúp máy, nhìn Thư Diêu.

Trong khu biệt thự, cỏ xanh vừa được cắt tỉa, lúc này, sương đêm dày đặc, mùi cỏ hòa lẫn với đất ẩm, lan tỏa trong không khí hơi oi bức.

Trên đầu là vầng trăng sáng, còn Thư Diêu thì đứng dưới ánh trăng như một cô gái ngây thơ, nở một nụ cười thoải mái: "Tôi có số của anh, mà hình như tôi lỡ tay chặn rồi."

Cô đứng bên ngoài xe, cúi người xuống, tựa vào cửa kính xe đang hạ xuống một nửa, làm bộ vô tội: "Vậy, anh Mính Viễn, tôi có cần bỏ anh ra khỏi danh sách đen không?"

Chu Mính Viễn: "…"

Lời tác giả:

Chu Mính Viễn: *I'm fine*, thật sự là *fine*.

Tên khác của câu chuyện: *"Phá vỡ vẻ lạnh lùng của nam chính"*, *"Mỗi ngày đều chia sẻ một mẹo khiến nam chính tức điên"* , *"Tôi làm anh tức chết rồi!"*

(Đây không phải là…)

Chương 4: Bức Ảnh

DTV-EBOOK

Thư Diêu vùi đầu ngủ suốt cả ngày, mãi đến khi cơn mệt mỏi rã rời tan biến, cô mới tỉnh giấc. Mở mắt ra, bên ngoài đã lại là một màn đêm khác.

Từ trong cái kén ấm áp của chăn bông, cô thò tay ra, vươn vai một cái thật dài.

Những ngày mệt nhoài nửa tháng trước, chênh lệch múi giờ sau chuyến đi từ Berlin về, cùng chiếc xe của Chu Mính Viễn tức giận bỏ đi trong im lặng tối qua, tất cả đã bị Thư Diêu bỏ lại trong giấc mơ.

Cô tỉnh dậy giữa đêm, tinh thần sảng khoái như vừa được làm mới hoàn toàn.

Vẫn chỉ là một bát cháo trắng pha thêm bột vitamin, ăn được nửa bát thì giai điệu phát ra từ loa bỗng chạm đến tâm hồn của Thư Diêu. Cô đặt bữa tối xuống, thay một bộ đồ khác.

Áo bra thể thao cùng quần dài ống rộng, Thư Diêu hờ hững khởi động vài động tác đơn giản rồi không thể chờ thêm, cô bắt đầu nhảy theo nhạc.

Điệu jazz mạnh mẽ, mái tóc dài vẽ nên những đường cong trong không khí. Khuôn mặt vốn luôn dịu dàng và mềm mại giờ đây lại toát lên vẻ sắc lạnh, hoàn toàn ăn khớp với âm nhạc.

Đến hai nhịp cuối cùng, Thư Diêu định làm một động tác popping, nhưng sức lực không đủ, cô thuận thế ngồi bệt xuống sàn, rút một chiếc khăn lớn màu gạch ấm áp lau mồ hôi.

Đây chính là nhược điểm của cô: hiện tại ngay cả một bài nhảy hoàn chỉnh cũng không trụ nổi.

Chiếc máy tính bảng kết nối với điện thoại bỗng bật lên thông báo cuộc gọi video. Thư Diêu mở khung trò chuyện, vén lọn tóc ướt dính trên má, cầm khăn vẫy tay với người trong video: "Hi."

Chiếc máy tính bảng đặt trên giá đỡ, video được kết nối, màn hình chia làm hai phần.

Phần lớn của màn hình là Phùng Linh Tử trong bộ blouse trắng, phần nhỏ là Thư Diêu đang ngồi trên sàn.

"Hi cái gì mà hi! Tớ vừa mổ xong, mới thấy tin nhắn cậu gửi. Có chuyện gì thế? Lúc tớ gọi điện, cậu đang ở cùng tên chó Chu Mính Viễn kia à? Sao hai người lại dính dáng đến nhau? Người với chó khác loài đấy, cậu tránh xa anh ta ra!"

Thư Diêu quàng khăn lên cổ, tháo chiếc dây buộc tóc đen từ cổ tay, tiện tay búi mái tóc dài ướt đẫm: "Tình cờ gặp thôi. Bay từ Berlin về thủ đô, cùng chuyến."

Cô kể sơ qua chuyện hôm qua, cuối cùng nói: "Chu Mính Viễn có vẻ rất muốn ly hôn với tớ."

"Vậy thì ly đi!" Phùng Linh Tử phấn khích ra mặt: "Cái hôn nhân này cậu vốn không nên cưới! Ly hôn xong thì ký ngay thỏa thuận đi! Chúng ta tự mình tỏa sáng! Một giáo viên chuyên biên đạo nhảy cho idol như cậu còn sợ không gặp được trai đẹp à?"

Phùng Linh Tử nói một tràng đầy nhiệt huyết qua video, đến khi nhìn lại, Thư Diêu như đang làm động tác ngồi gập người về phía trước, cánh tay duỗi dài mò mẫm thứ gì đó dưới góc tủ.

"Thư Diêu! Cậu lại không nghe tớ nói!"

“Nghe rồi, nghe rồi.”

Thư Diêu mò được thứ gì đó từ dưới tủ, phủi bụi dính trên tay, ngừng lại một giây: “Nhưng mà tớ không muốn ly hôn.”

Phùng Linh Tử sững người: “Tại sao?”

Thứ mà Thư Diêu lôi ra là một xấp ảnh, khoảng bảy tám tấm, được cột lại bằng một dây thun nhỏ. Trong ảnh, Chu Minh Viễn dường như đang tham gia một sự kiện nào đó, giữa đám đàn ông mặc vest, anh vẫn nổi bật nhất.

Bộ vest màu nâu nhạt được ủi phẳng phiu, vẻ mặt anh lãnh đạm, khẽ gật đầu với một vị trưởng bối nào đó trong ảnh.

Ở phía bên kia video, Phùng Linh Tử nhìn thấy bức ảnh, thở dài một tiếng: “Quả thật là đẹp trai. Nếu tớ lấy được một người như vậy, chắc cũng chẳng nỡ ly hôn. Nhìn mặt thôi cũng đủ sống qua ngày…”

Nói đùa đến đây, Phùng Linh Tử nhanh chóng thu lại vẻ mặt tươi cười, nghiêm túc hỏi: “Nhưng Thư Diêu, cậu thật sự chỉ vì tên chó đó đẹp trai mà không muốn ly hôn à?”

Dưới ánh sáng rực rỡ từ chiếc đèn chùm treo hàng chục viên pha lê Zambia, Thư Diêu ngồi trong căn biệt thự rộng lớn đến trống trải, ngước mắt cười nhạt. Đôi mắt cười khẽ đẩy lên nốt ruồi son nhỏ bên bọng mắt, cô nói: “Biết đâu là vì tình yêu đến chết vẫn không thay đổi thì sao?”

Tiếng thầy gọi Phùng Linh Tử đến hỗ trợ ca phẫu thuật tiếp theo vọng ra từ video.

“Làm bác sĩ chẳng có chút không gian riêng tư nào,” Phùng Linh Tử càu nhàu một câu, sau đó nghiêm nghị dặn dò: “Vì bất cứ lý do gì cũng được, nhưng đừng vì tình yêu. Chu cẩu không xứng đáng với tình yêu của một thiên tiên như cậu.”

Cuộc gọi video kết thúc, nhạc jazz tự động phát lại từ chiếc máy tính bảng, vang vọng trong căn biệt thự.

Căn biệt thự này vốn là nơi ở của Chu Mính Viễn, sau khi cưới thì nhà họ Chu sắp xếp cho Thư Diêu ở đây. Dù đã dọn dẹp rất nhiều lần, vẫn còn không ít đồ của anh sót lại. Ví dụ như chồng ảnh mà cô đang cầm trên tay.

Mỗi tấm ảnh đều gần như giống nhau, chắc là ảnh chụp liên tiếp, chỉ khác nhau một chút ở biểu cảm và động tác. Thư Diêu đặt ngón tay lên mép ảnh, lật nhanh từng tấm, khiến những chuyển động trong ảnh như sống dậy. Người đàn ông trong loạt ảnh chỉ làm duy nhất một động tác: hai tay đút túi quần âu, cúi đầu rồi lại ngước lên. Gương mặt anh lạnh lùng, hoàn toàn không ăn nhập với những nụ cười thật lòng hay giả tạo của những người xung quanh.

Chu Mính Viễn lúc nào cũng khoác trên mình bộ vest chỉnh tề, như một chiếc lồng phong ấn mọi vui, buồn, tức giận của anh.

– Tôi tên là Chu Mính Viễn. Chu của Hạ Thương Tây Chu, Mính của "say mèm", Viễn là "gần xa". Em nhất định phải nhớ tôi đấy nhé!

Giọng nói ngây ngô non nớt từ ký ức bất ngờ vang lên, len lỏi qua từng góc ký ức. Thư Diêu mím môi.

Anh cũng từng có lúc sống động và hồn nhiên như vậy.

—

Trong một văn phòng tối giản đến mức ngột ngạt, Chu Mính Viễn cau mày, đặt bút ký xuống bàn: "Phong Bác à? Công ty này không ổn. Lần kiểm tra đầu năm không đạt, ai đưa Phong Bác vào danh sách thầu vậy?"

Bạch Hủ cầm lấy tài liệu, cũng cau mày theo: “Do trưởng bộ phận Lục tuyển. Nghe nói là vì Phong Bác đưa ra mức giá hợp lý nhất, mấy công ty khác giá vật liệu đều quá cao, nếu chọn họ thì chi phí đội lên nhiều lắm.”

Chu Mính Viễn gập tài liệu lại, “bốp” một tiếng ném trước mặt Bạch Hủ: “Mất trí rồi à? Chúng ta làm thiết bị y tế, phải xem đạt chuẩn trước rồi mới tính đến giá cả. Đừng có nghĩ cách tiết kiệm tiền. Số tiền này, chúng ta vẫn chi được.”

“Đây.” Bạch Hủ rút ra một tập tài liệu khác. “Tiểu Chu tổng, đây là… thỏa thuận ly hôn và điều khoản bồi thường mà cậu cần.”

Chu Mính Viễn ngừng tay, rút điện thoại gọi cho Thư Diêu.

Điện thoại kết nối, vẫn là giọng nữ máy móc quen thuộc: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau…”

Vẫn là điệu quen thuộc.

Vẫn là cái danh sách đen quen thuộc.

Lần này, anh không buồn chờ đến đoạn tiếng Anh, thẳng tay tắt máy.

Cô Thư này thật thú vị.

Tối hôm đó, cô hỏi anh có nên gỡ số của anh ra khỏi danh sách đen không.

Chu Mính Viễn chẳng nói gì, chỉ lái xe thẳng đi.

Kết quả, cô thật sự không gỡ số của anh ra.

Chu Mính Viễn cúi đầu nhìn dãy số trong điện thoại, đột nhiên bật cười.

Tiếng cười ấy khiến Bạch Hủ sợ xanh mặt: "… Cậu vừa… vừa cười đấy à?"

"Không"

Bạch Hủ: "…"

Cậu nghĩ tôi điếc à!

"Bạch Hủ, tan làm theo tôi về Đông Cẩn một chuyến. Một số tài liệu còn ở trong két bảo hiểm."

Thật ra trên đường tới biệt thự Đông Cẩn, trong lòng Bạch Hủ đã đầy nghi hoặc.

Trước khi đi Nam Phi, Chu Mính Viễn bận đến mức ngày đêm không nghỉ, những việc lặt vặt đều giao hết cho cậu ta, bao gồm cả chuyện dọn dẹp tài liệu quan trọng trong biệt thự khi nghe tin nó sẽ làm phòng tân hôn.

Bạch Hủ nhớ rất rõ, tài liệu để lại trong két ở Đông Cẩn đều là những thứ chẳng còn giá trị.

Sao tự nhiên cậu Chu lại nhớ tới đống giấy lộn đó? Lại còn đích thân đi lấy?

Còn nữa, mấy hôm trước ở OB, cậu ta và Sở Duật chỉ tranh thủ hút hai điếu thuốc.

Lúc quay lại, cậu Chu và cô Thư đều biến mất. Hai người họ lập tức chụm đầu, ngầm hiểu mà dệt nên vô số câu chuyện phiếm.

Chưa kịp đắc ý, Chu Mính Viễn đã một mình quay lại với vẻ mặt đen như đáy nồi. Hỏi gì cũng không trả lời.

Hôm đó, cái dáng vẻ cao ngạo thường ngày của cậu Chu cuối cùng cũng sụp đổ, lại còn có chút gì đó giống một người đàn ông

bình thường đang giận dỗi bạn gái mà không biết trút vào đâu.

Bây giờ vừa lúc hoàng hôn, ánh nắng rọi qua cửa kính xe khiến người ta lóa mắt.

Chu Mính Viễn gỡ kính râm, tựa lưng nhắm mắt nghỉ ngơi, còn Bạch Hựu thì cất hết tò mò, chẳng hỏi thêm câu nào

—

Đến cổng biệt thự, Chu Mính Viễn sải bước xuống xe, gõ cửa vài lần nhưng không ai trả lời.

Khóa cửa là loại nhận diện vân tay, anh vừa đặt tay lên đã có linh cảm không lành.

Quả nhiên, giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang lên: “Vân tay không hợp lệ, vui lòng thử lại.”

Bị chính cửa nhà mình – loại khóa chống trộm cao cấp nhất – nhốt ở ngoài, cảm giác thế nào, cứ hỏi Chu Mính Viễn. Quản gia khu nhà cầm chìa khóa dự phòng tới, loay hoay một hồi mới tìm thấy lỗ khóa ẩn dưới lớp nhận diện vân tay mà mở được cửa.

Khó khăn lắm mới bước được vào nhà, Chu Mính Viễn vừa vào đến cửa thì sững lại.

Căn nhà này vẫn là căn nhà cũ, đồ đạc cũng chẳng thay đổi, nhưng nhìn thế nào cũng khác xa với trước đây.

Chiếc tủ lạnh hai cửa màu bạc lạnh lẽo giờ dán đầy sticker hoạt hình, còn ghi chú cả ngày hết hạn thực phẩm.

Trên ghế sofa xám đậm nằm chỏng chơ hai chiếc gối ôm hình chim cánh cụt, một cái còn bị đè bẹp lép, trông buồn cười muốn chết.

Sàn nhà lạnh ngắt giờ đã được trải một tấm thảm lông dài màu be, bên trên lăn lóc loa hình ếch xanh và chiếc máy tính bảng ốp màu hồng phấn…

Khắp nơi là một mớ hỗn độn, lộn xộn đến mức vượt xa trí tưởng tượng của Chu Mính Viễn về căn biệt thự này.

Hơn nữa, trên bất kỳ cái bàn nào cũng đều bày la liệt những tạp chí về nhóm nhạc thần tượng đang hot, album của các idol trẻ tuổi và không ít khung ảnh.

Trong ảnh, Thư Diêu luôn đứng ở vị trí trung tâm của một nhóm trai đẹp, nụ cười rực rỡ như ánh nắng.

Chu Mính Viễn giữ nguyên vẻ mặt lạnh nhạt, bước lên tầng hai, phía sau là Bạch Hủ đang cố nhịn cười đến đỏ cả mặt.

Tầng hai chính là khu vực "thảm họa". Càng lộn xộn hơn.

Cửa phòng ngủ để mở, nhìn một cái là thấy ngay chăn bông bị vo thành một đống, và đặc biệt là… một bộ nội y ren đen phong cách gợi cảm trưởng thành nằm chình ình cạnh giường.

Cửa phòng tắm bên trong phòng ngủ thì đóng kín, cách âm cực kỳ tốt, không nghe được tiếng nước nào, chỉ thấy ánh đèn và bóng người mờ mờ sau lớp kính mờ.

Ánh mắt của Chu Mính Viễn lướt nhàn nhạt qua bộ nội y, rồi bất ngờ cất giọng trầm: "Bạch Hủ"

"Dạ?" Bạch Hủ, chậm vài bước vẫn chưa lên tới tầng hai, nghe tiếng gọi thì dừng lại, đứng ở cầu thang nhìn lên. "Có chuyện gì vậy, tiểu Chu tổng?"

Chu Mính Viễn quay lại, tháo kính râm rồi dí thẳng vào mặt Bạch Hủ: "Quay đầu, xuống tầng."

Bạch Hủ ngơ ngác như bò đội nón, đeo kính râm vào rồi ngoan ngoãn xuống tầng.

Chu Mính Viễn quay trở lại, tựa lưng vào tường.

Bóng người dần tới gần qua tấm kính, cánh cửa phòng tắm bị đẩy ra, hơi nước mịt mù tràn ra ngoài, theo sau là một đôi chân dài miên man.

Thư Diêu quấn khăn tắm bước ra, ánh mắt như được hơi nước phủ kín, sóng sánh vẻ ướt át.

Nhìn thấy Chu Mính Viễn, Thư Diêu dừng tay đang cầm đồ lót, rồi nở nụ cười: "Ồ, anh Mính Viễn đến rồi à? Wow, tôi vui quá đi."

"..." Chu Mính Viễn tiện tay vớ một chiếc áo gần đó, không buồn nhìn xem là gì, ném thẳng vào đầu Thư Diêu: "Mặc đồ vào. Xuống tầng nói chuyện."

Thư Diêu bịt kín trong lớp áo nhưng giọng nói vẫn líu lo vang ra, đầy phấn khởi: "Nói chuyện gì thế? Chẳng lẽ muốn tỏ tình với tôi à?"

Chu Mính Viễn giờ mới sáng tỏ, cô gái này nói chuyện chưa bao giờ có tí thật thà nào, bèn hừ lạnh một tiếng, không buồn đôi co, quay lưng đi xuống tầng.

Phía trên lầu vọng xuống tiếng cô nàng nào đó, giọng vang như chuông gió mà nghe xong chỉ muốn lên cơn đau tim: "Ui trời, xấu hổ quá đi! Vợ chồng già còn phải tỏ tình cơ đấy! Đợi tôi chải chuốt xinh đẹp đã nha!"

Tác giả có đôi lời:
Châu Minh Viễn: Đau tim quá.

Chương 5: Ấm Áp

DTV-EBOOK

“Ui trời, xấu hổ quá đi! Vợ chồng già còn phải tỏ tình cơ đấy! Đợi tôi chải chuốt xinh đẹp đã nha!”

Khi Chu Mính Viễn từ tầng hai bước xuống, Bạch Hủ đang ngồi vắt chéo chân trên sofa, tay cầm chiếc gối ôm hình chim cánh cụt mà bóp bóp cái mặt tròn to của nó. Nghe thấy giọng Thư Diêu, cậu ta ngẩng đầu lên, hơi ngạc nhiên hỏi:

“Chị dâu ở nhà à?”

“Ừ.”

“Bàn chuyện yêu đương gì chứ? Không phải cậu lên đấy để lấy tài liệu ly hôn sao?”

Bạch Hủ chỉ vào tập tài liệu đựng trong túi giấy kraft đặt bên cạnh sofa, mặt đầy khó hiểu.

Câu này Chu Mính Viễn không thèm đáp. Anh cũng chẳng buồn ngồi lên cái sofa bị Thư Diêu biến thành bãi chiến trường, kéo một chiếc ghế từ góc phòng ra, ngồi xuống giữa phòng khách, khoanh tay chờ cô xuống.

Từ khi mang cái danh “người thừa kế sáng giá nhất của nhà họ Chu” bước vào thương trường, chuyện phải đợi người đối diện gần như chưa từng xảy ra với Chu Mính Viễn.

Dù là vì kính trọng hay vì muốn nịnh bợ, không ai dám để anh phải chờ.

Ngay cả những năm gần đây khi anh có chút sa sút, cũng không ai dám thử.

Nhưng hôm nay, lịch sử đã bị phá vỡ.

Kim phút trên chiếc đồng hồ treo tường viền vàng đã quay gần hết một vòng, vậy mà cầu thang vẫn không có lấy một tiếng động.

Kiên nhẫn của Chu Mính Viễn từng chút từng chút một bị bào mòn. Trong bộ vest được là ủi phẳng phiu, anh ngồi trên ghế, gương mặt lạnh lùng khiến người ta không dám lại gần, nhưng rơi vào mắt Bạch Hủ lại khiến cậu ta cảm thấy buồn cười không nhịn nổi.

Thư Diêu đúng là một người thú vị.

Ngày trước, lúc Chu Mính Viễn thuê người thiết kế lại căn biệt thự này, anh yêu cầu cực kỳ khắt khe. Nhà thiết kế từng than thở với Bạch Hủ:

"Tóm gọn lại thì yêu cầu của ngài Chu chỉ có một câu: Làm sao để chỗ này giống như không phải nơi người ở thì cứ thế mà làm."

Thành phẩm quả nhiên y như vậy: toàn bộ không gian tông xám lạnh, tối tăm và thiếu hơi thở con người.

Ba năm sau, Thư Diêu chuyển vào ở, ngôi nhà bỗng trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Đến cả chiếc đèn chùm pha lê màu xám treo trên trần nhà giờ đây cũng bị buộc kín dây ruy băng đủ màu sắc, trông như một cái cây điều ước.

Trên mấy sợi dây ruy băng còn viết đầy điều cầu nguyện:

"Thân thể khỏe mạnh, mọi sự như ý."

"Đại cát đại lợi, thăng quan phát tài."

…Đều là những câu cầu may cực kỳ sáo rỗng.

Bạch Hủ tò mò rướn cổ lên đọc, đến khi thấy một dải ruy băng màu hồng phấn, cậu ta bỗng cười phá lên:

“Chu Mính Viễn, đồ rùa khốn kiếp.”

Tiếng cười của Bạch Hủ vang lên làm Chu Mính Viễn chau mày.

Anh nghiêng đầu nhìn theo ánh mắt của Bạch Hủ, cũng thấy được mớ dây ruy băng trên đèn chùm. Và đương nhiên, anh không thể bỏ qua dòng chữ đó.

Nhiệt độ trong phòng khách lập tức giảm mạnh.

Tháng tám ở kinh đô nóng bức, vậy mà không khí nơi đây lạnh đến mức tưởng chừng như cửa kính có thể đóng băng.

—

Một tiếng rưỡi sau, cuối cùng Thư Diêu cũng xuống lầu.

Cô kéo theo một chiếc vali nhỏ, vừa bước xuống vừa ngó nghiêng qua các khe hở giữa lan can cầu thang, vừa vặn nhìn thấy Chu Minh Viễn ngồi bên dưới.

Những đồ vật cô yêu thích đều có vẻ ngoài ngộ nghĩnh, ngay cả chiếc ghế đen anh đang ngồi cũng có bốn chân được bọc trong những chiếc tất len hình chân mèo để giảm tiếng động.

Nhìn cảnh đó, trông anh trong bộ vest chỉn chu như tuyết mới rơi phủ lên khu vui chơi.

—

Nghe tiếng bước chân, Chu Minh Viễn ngẩng đầu lên.

Chạm phải ánh mắt anh, Thư Diêu lập tức nở nụ cười áy náy:

“Anh Mính Viễn ~”

Anh giơ tay day trán, giọng như kiệt sức:

“…Nói chuyện cho đàng hoàng.”

“Được thôi.”

Thư Diêu cũng tự thấy hai ngày nay mình cứ “anh anh” suốt đến phát mửa, liền thoải mái ngồi lên vali, đối diện với Chu Mính Viễn:

“Anh đến không đúng lúc rồi, tôi đang định ra ngoài. Có chuyện gì thì để lần sau nhé?”

Cô vừa dứt lời, Chu Mính Viễn đang cầm túi kraft từ tay Bạch Hủ, tháo từng vòng dây, kéo hờ ra góc của bản thỏa thuận ly hôn và điều khoản bồi thường.

Nghe thấy lời cô, anh khựng lại, chỉ thoáng ngẩng lên nhìn.

Thư Diêu thì không hề ngần ngại:

“Thực ra tôi cũng bận lắm.” Thấy ánh mắt anh lạnh thêm, cô càng làm bộ thêm: “Hay là thế này nhé, lần sau muốn gặp thì hẹn trước một tiếng, để tôi còn biết mà chuẩn bị nghênh tiếp?”

Chu Mính Viễn nhíu mày sâu hơn.

Thư Diêu làm như không nhìn thấy, đứng dậy kéo vali đi thẳng ra cửa.

Cử chỉ rất khí chất, nhưng vali của cô lại quẹt vào một thùng giấy, làm rơi ra đủ thứ đồ linh tinh: thú bông, tượng gỗ, đồ trang trí bằng nhựa…

Một quả bóng chày lăn đến chân, vô tình làm cô khựng lại mất mấy giây.

Cô loạng choạng một chút nhưng nhanh chóng lấy lại dáng vẻ tự tin, một tay đặt lên tay nắm cửa, quay lại nhìn Chu Mính Viễn, khẽ cười:

“Lần sau gặp nhé.”

Nói xong, cô còn thổi một nụ hôn gió.

Cửa đóng lại.

Thư Diêu thật sự đi rồi.

Bạch Hủ ngơ ngác đứng bên sofa, vừa nhìn cửa, vừa nhìn Chu Mính Viễn.

Một người đi cái vèo. Một người lại chẳng buồn giữ.

Chu Mính Viễn vẫn chẳng để lộ cảm xúc, chỉ yên lặng nhìn về phía cửa, có chút suy tư.

Cô gái này không phải không hiểu, chắc chắn biết anh đến để nói chuyện ly hôn.

Thỏa thuận rõ ràng, điều khoản lại rất hậu hĩnh, không cần cò kè bớt một thêm hai, giải quyết chỉ mất vài phút.

Vậy cô đang trốn cái gì?

Cô không muốn ly hôn vì lợi ích gì?

Hôn nhân với một người chẳng khác gì người xa lạ như anh, có gì đáng để giữ?

—

“Này, Tiểu Chu tổng, cậu nói xem, cô Thư có phải đang cố ý không?”

“Cố ý cái gì?”

“Thì… chẳng phải hồi đám cưới cậu bỏ rơi cô ấy sao? Một mình làm cô dâu chắc bẽ mặt lắm. Có khi cô ấy giận nên mới làm khó cậu?”

Bạch Hủ chỉ lên cái đèn chùm, nơi có dải ruy băng ghi “Chu Mính Viễn đồ rùa khốn kiếp,” rồi đoán bừa.

Chu Mính Viễn lạnh lùng liếc cậu ta:

“Đầu óc cậu, ngoài ba cái chuyện yêu đương vớ vẩn, còn nghĩ được gì nữa không?”

Bạch Hủ khựng lại, rồi chợt lóe lên ý nghĩ khác:

“Hay là… cô Thư có liên quan đến thế lực nào đó?”

Chu Mính Viễn không trả lời ngay, chỉ đứng dậy, hai tay đút túi quần tây, khẽ cười, nửa như nghiêm túc, nửa như mỉa mai.

Là bạn hay thù, anh chưa rõ.

Cô muốn gì, anh càng không đoán được.

Nhưng thú vị đấy.

Được, vậy thì đợi xem cô còn chiêu trò gì.

Anh xoay người bước ra cửa.

“Cạch…”

Tiếng gì đó khẽ vang lên.

Chu Mính Viễn cúi xuống, nhìn thấy một con vịt cao su nằm xẹp lép dưới chân anh.

"…Vợ hợp pháp của anh bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?"

"Tại sao anh có cảm giác mình vừa nhặt về một đứa trẻ vị thành niên thế này?"

—

Kể từ ngày đó rời khỏi biệt thự Đông Cẩn, Chu Mính Viễn cũng không liên lạc lại với Thư Diêu.

Hồ sơ ly hôn bị anh ném vào ngăn cuối cùng của tủ văn phòng, để mặc nó bám bụi.

Dù sao thì còn nhiều thời gian.

Chỉ cần cô muốn gì, sớm muộn cũng sẽ lộ ra.

Còn chuyện "yêu đương" mà cô nói?

Hừ, những lời đó, đến một dấu chấm cũng không đáng tin.

Dù sao cũng là vợ chồng, không cố ý tìm nhau thì cùng ở Đế Đô, kiểu gì chẳng có ngày đụng mặt.

—

Cuối tháng 8, sau hơn một tháng oi bức, Đế Đô hiếm hoi đón hai cơn mưa nhỏ.

Lập thu qua, thời tiết dần mát mẻ, cũng là lúc gia tộc nhà họ Chu tổ chức thọ yến mừng sinh nhật 76 tuổi của Chu Cảnh, người hiện đang nắm quyền cao nhất trong gia đình.

Quan hệ giữa Chu Míh Viễn và ông nội, Chu Cảnh, những năm gần đây không được tốt.

Từ vị trí "người có triển vọng nhất để kế thừa gia nghiệp," anh đã rơi vào thế thất thế, mà nguyên nhân chủ yếu chính là do mối quan hệ giữa hai ông cháu thay đổi.

Chu Mính Viễn thông minh, từ thời đại học đã không chỉ đơn thuần là một sinh viên. Nhiều công việc quan trọng của Chu Cảnh đều do anh thay mặt thực hiện.

Nhưng sau đó, việc ông sắp xếp một cuộc liên hôn với Thư gia, cùng với đó lại đưa anh tới Nam Phi mở rộng thị trường ở nơi chẳng ai xem trọng, đều là những quyết định xảy ra khi quan hệ giữa họ ngày càng căng thẳng.

Hôm đó, khi Chu Mính Viễn mang quà mừng thọ về nhà, thời tiết không được đẹp. Từ sáng sớm đã đổ một cơn mưa nhỏ.

Ngôi biệt thự cổ kính của nhà họ Chu vốn mang nét phương Bắc, giờ đây, với không khí ẩm ướt, lại phảng phất như một góc Giang Nam.

Tài xế dừng xe trước cổng lớn.

Nhưng Chu Mính Viễn chần chừ mãi vẫn chưa xuống.

Nhà họ Chu, chính là nơi giống nhà nhất, nhưng lại chẳng có chút hơi ấm của gia đình.
Bao nhiêu âm mưu, tính toán đều giấu kín trong đó.

Anh nhớ đến những ngày ở Nam Phi, dù phải sống cảnh dãi dầu sương gió trong những nhà xưởng tạm bợ cùng các nhân viên, thì ít nhất, vẫn còn thấy ấm áp hơn.

Ngồi ở ghế sau, anh vô tình nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trong sân nhà.

Thư Diêu đang ngồi trên ghế đá trong vườn. Trên bàn đá là một đĩa trái cây tươi.

Cô mặc chiếc váy thu dệt kim màu cam, tóc búi cao gọn gàng, mỉm cười trò chuyện với mẹ anh.

Bên cạnh cô còn có cô cháu gái nhỏ bên nhà bác cả. Cô bé ôm một chú gấu bông lớn, há miệng chờ đợi.

Thư Diêu bóc từng múi quýt xanh, một múi đút cho cô bé, một múi bỏ vào miệng mình.

Hai cái miệng nhỏ nhai vài cái, rồi cùng lúc nhăn lại, đồng thanh kêu lên:

“Chua quá!”

Mẹ anh cười khoan khoái, trên vai quàng chiếc khăn choàng mỏng, nhẹ nhàng giải thích:

“Phải chua thì mới giàu vitamin C, con gái ăn vào da dẻ trắng trẻo, ít bệnh tật.”

Thư Diêu bật cười, nhướng mày trêu chọc:
“Thế mẹ cũng ăn đi, để trắng trẻo không ốm đau!”

Cô bé cũng hùa theo:
“Bà ba cũng phải bổ sung vitamin! Để trắng trẻo không ốm đau!”

Mẹ anh nghe vậy, cũng nếm thử một múi, nhưng chỉ nhai được một chút đã nhắm tịt mắt vì chua.

Ba người đồng loạt bật cười, tiếng cười lan tỏa trong bầu không khí ẩm ướt, mang lại cảm giác dễ chịu kỳ lạ.

Chu Mính Viễn sững người.

Đã bao lâu rồi anh không thấy mẹ mình cười vui vẻ như thế?

Biệt thự trên núi này, nơi quy tụ nào là núi giả, hồ nhân tạo, cả cây cầu bằng ngọc trắng uốn lượn…

Nhưng trong 28 năm ký ức của anh, nó có đủ mọi thứ, chỉ thiếu hơi ấm và tiếng cười.

Thư Diêu lại như đã sống ở đây từ lâu, hòa nhập một cách tự nhiên, thoải mái, khiến anh không khỏi ngạc nhiên.

Cô ngồi đó, nét mặt hoàn toàn không còn chút đề phòng mơ hồ như hai lần gặp trước, chỉ là một dáng vẻ thư thái, ung dung.

Không phải người phụ nữ nào cũng có đủ dũng khí để cười nói tự nhiên, thoải mái trong sân nhà họ Chu như thế.

Cô rốt cuộc là người như thế nào?

—

Đang mải suy nghĩ, anh bỗng nghe thấy mẹ mình nhìn đồng hồ vàng nhỏ trên cổ tay, cất giọng không hài lòng: “Mính Viễn sao còn chưa tới?”

Thư Diêu nghe vậy, hình như định nói gì đó để xoa dịu thay anh.

Nhưng lời vừa thốt ra được một nửa thì đã bị mẹ anh chặn lại: “Muốn tới thì tới, không thì thôi, sinh con trai để làm gì chứ, chẳng khác gì không sinh!”

Bà ngừng lại một chút, rồi tiếp tục: “Không bằng con dâu, con dâu mới là người hiểu lòng mẹ nhất. Thư Thư à, mẹ thấy con như con gái ruột của mẹ, còn hơn cả cái thằng ruột thịt kia.”

Cô cháu gái nhỏ bên cạnh gật gù đồng tình, nghiêm nghị như một bà cụ non: “Đúng vậy! Chú Mính Viễn lúc nào cũng lạnh lùng chán ngắt, vẫn là thím nhỏ dễ thương hơn. Bà ba, bà đừng cần chú ấy nữa!”

Mẹ anh nghe xong, giả vờ giận dỗi, hừ nhẹ một tiếng: “Chu Mính Viễn là ai? Bà không quen người này.”

Chu Mính Viễn đứng ngoài cửa: “…”

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Mính Viễn: Xong rồi, mẹ cũng mất, cháu cũng mất, tất cả đều bị vợ cướp mất.

Chính thức trở thành “cô độc giữa nhân gian.”

Chương 6: Ngây Thơ

DTV-EBOOK

"Trời nổi gió rồi, xem chừng sắp mưa," mẹ Chu kéo sát chiếc khăn choàng trên vai, rồi quay sang nói với Thư Diêu và Điển Điển: "Chúng ta vào nhà chờ đi thôi."

Ngay khi Chu Minh Viễn lững thững bước vào sân với đôi chân dài miên man của mình, Thư Diêu đã kịp nhìn thấy anh đầu tiên. Cô khẽ dừng lại, ra hiệu cho mẹ Chu biết sự xuất hiện của anh.

"Mính Viễn, con trai tôi đây mà!" Mẹ anh quay lại, giả vờ trách móc vài câu kiểu: "Cũng nhớ đường về cơ đấy!"

Nhưng ngay lập tức, bà chuyển chủ đề, nắm lấy tay Thư Diêu đầy ân cần hỏi han: "Thư Thư này, hôn nhân mai mối thật khó duy trì, thằng Mính Viễn có đối tốt với con không? Nó có bắt nạt con không đấy?"

Chu Mính Viễn khẽ nhướng mày, ánh mắt thoáng nét tò mò. Anh thật sự muốn nghe xem Thư Diêu sẽ đáp thế nào.

"Anh Mính Viễn đối với con tốt vô cùng!" Cô nàng được nhắc tên chẳng cần suy nghĩ, buông luôn một tràng đầy thuyết phục: "Dù ở Nam Phi, anh ấy vẫn mỗi ngày sáng trưa tối đều nhắn tin hỏi thăm, còn dặn dò uống nước ấm, ăn uống đúng giờ. Đến cả ba bữa ăn của anh ấy cũng phải báo cáo đầy đủ cho con, đúng là yêu vào thì dính người!"

Ngay cả một người ít biểu lộ cảm xúc như Chu Mính Viễn cũng không nhịn được mà quay đầu lại, hơi nhướn mày nhìn cô, ánh mắt như muốn nói:
"Cô đúng là giỏi bịa chuyện thật!"

Quả nhiên, sau khi nghe xong, mẹ Chu gật đầu yên tâm. Nhưng Thư Diêu thì lén quay đầu lại, lè lưỡi với Chu Minh Viễn, vẻ mặt nghịch ngợm như đứa trẻ vừa làm điều xấu.

Cô đúng là mang một kiểu "ngây thơ" mà chẳng hề phù hợp với tuổi tác của mình.

Nói xong câu chuyện dối trá đến mức gió cũng phải giật mình, Thư Diêu lại đưa mắt nhìn bầu trời u ám đầy lo lắng.

Chu Mính Viễn thoáng thấy ánh mắt đó và… hiểu ngay.

"Con nhóc này đang sợ nói dối bị trời đánh sao?"

Câu chuyện vừa trẻ con vừa hài hước của Thư Diêu bất giác khiến những bực bội trong lòng Chu Mính Viễn khi về nhà cũng tan đi vài phần.

Vào đến nhà, Chu Mính Viễn bước lên lầu, tiến thẳng đến thư phòng của ông nội – Chu Cảnh.

Đứng trước cửa, anh gõ ba tiếng cộc cộc.

Bên trong, một giọng nói tuy già nua nhưng vẫn trầm ổn, mạnh mẽ cất lên:
"Vào đi."

"Bố, con ra ngoài trước."

Trong thư phòng của ông nội, Chu Nhiễm Chi vừa đứng dậy, mỉm cười nhìn Chu Mính Viễn, vỗ vai anh một cái đầy thân thiện: "Mính Viễn trở về rồi à, lần sau chúng ta hẹn gặp riêng nhé?"

Chu Mính Viễn chỉ khẽ đáp lại, không biểu lộ cảm xúc gì, rồi bước vào phòng làm việc.

Chu Nhiễm Chi ra ngoài, khéo léo đóng cửa phòng sau lưng lại. Cửa vừa đóng, Chu Cảnh lập tức đập mạnh tay xuống bàn: "Mính Viễn, sao ở nhà lại vô lễ thế? Nhiễm Chi dù chỉ lớn hơn cháu hai tuổi, cũng phải gọi một tiếng chú chứ!"

Chu Mính Viễn chỉ nhẹ nhàng nâng mắt lên, không nói gì, không khí trong phòng bỗng chốc trở nên căng thẳng, im lặng đến lạ thường.

—

Ra khỏi phòng làm việc của ông nội, Chu Mính Viễn cảm thấy vẻ mặt mình càng lúc càng nhạt nhòa, giống như là sương mù sau bình minh, dần dần tan biến.

Lầu dưới là tiếng trò chuyện huyên náo của các chú bác, nhưng chẳng thể đoán được trong những câu chuyện ấy có bao nhiêu phần thật lòng; còn có những tiếng cười của các phu nhân, nhưng ai mà biết bên trong đó chứa bao nhiêu thăm dò.

Bất chợt, Chu Mính Viễn lại nghĩ đến Thư Diêu. So với những lời dối trá của cô, mấy trò rắc rối trong nhà họ Chu này lại có vẻ nhạt nhẽo và thiếu thú vị.

Anh nhét tay vào túi, chậm rãi dạo một vòng ở tầng một. Gặp ai thì cũng chỉ chào hỏi qua loa, không ai dám làm phiền anh, ai cũng hiểu tính anh lạnh lùng, không có ai gan lớn mà cố gắng trò chuyện với anh.

Quay qua góc hành lang, một cơn gió nhẹ thoảng qua, làm lá cây rì rào, Chu Mính Viễn vô tình ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thư Diêu cùng một người đàn ông đứng bên hồ nhân tạo.

Cô mặc chiếc váy thu dệt kim màu cam, dáng người mảnh mai nhưng không đến mức yếu ớt, làn da trắng sáng, đôi mắt cong cong nhẹ cười, trông rất vô tội.

Đó chính là Thư Diêu.

Người đàn ông đứng đối diện với cô, giúp cô nhặt chiếc khăn lụa bị gió thổi bay, dáng vẻ lịch thiệp, tao nhã chính là Chu Nhiễm Chi.

Họ không biết đã nói gì, Thư Diêu cười cười gật đầu.

Lại thấy Chu Nhiễm Chi chìa tay ra, đưa cho cô một lọ nhỏ màu trắng.

Chu Mính Viễn mặt không đổi sắc, quay đầu đi, ánh mắt không còn nhìn về phía họ nữa, im lặng bước qua con đường mà họ đang nói chuyện, trở lại phòng khách, ngồi xuống ghế sô pha.

Lúc này, chỉ có một mình Điển Điển, cháu gái của bác cả ngồi trong ghế.

Khi anh bước vào, cảm giác như đá lạnh chạm vào nước ấm, nhiệt độ lập tức giảm xuống.

Điển Điển nhìn anh, không còn vẻ nghịch ngợm như khi ở cùng Thư Diêu, chỉ nhỏ nhẹ gọi: “ Chú Mính Viễn ạ.”

“Ừm.”

Hai chú cháu không còn gì để nói, cứ thế nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Đang lúc ngượng ngùng thì Thư Diêu từ ngoài vào, Điển Điển như tìm được người cứu rỗi, vội vàng đứng trên sofa gọi:
“ Thím Diêu! Thím đi đâu vậy, vừa rồi con tìm thím khắp nơi mà không thấy đâu!”

Thư Diêu nghe thấy liền quay lại, đầu tiên nhìn qua Chu Mính Viễn đang ngồi đối diện Tiểu Điển trên ghế sofa, rồi mới

mỉm cười đáp lại:
“ Thím ra ngoài một chút.”

“Vừa rồi bà ba không phải nói ngoài trời có gió, có lẽ sắp mưa rồi sao,” Điển Điển mới 7 tuổi, ngây thơ không chút kiêng nể hỏi, “ Thím đi ra ngoài làm gì vậy?”

Câu hỏi này chẳng đợi Thư Diêu trả lời, Chu Mính Viễn đã nhanh chóng lên tiếng.

Anh nhếch mép cười, một câu chẳng có gì đặc biệt:
“Để gặp đàn ông.”

Thư Diêu ngây người một lúc, rồi từ trong đĩa trái cây lấy một quả cam, ném vào lòng anh:
“Trước mặt trẻ con, sao lại nói mấy chuyện linh tinh như vậy!”

Sau lời qua tiếng lại, cả Thư Diêu và Chu Mính Viễn đều im lặng.

Giữa họ, mối quan hệ vốn chỉ là giả dối nhưng vừa rồi, cuộc đối thoại lại rất tự nhiên, giống như một cặp đôi yêu nhau đang đùa giỡn.

May mà Điển Điển là đứa trẻ nhiều chuyện, phá vỡ không khí im lặng.

Cô bé không biết từ đâu lôi ra một hộp đào ngâm nước đường, ánh mắt lướt qua Chu Mính Viễn và Thư Diêu một vòng, cuối cùng vẫn chọn dựa vào Thư Diêu: “ Thím Diêu, bé muốn ăn đào ngâm.”

Chu Mính Viễn liếc qua điện thoại, nghe thấy câu của Điển Điển, anh ngẩng đầu nhìn vào cổ tay của Thư Diêu.

Anh đoán chắc Thư Diêu không thể tự mở nắp hộp, thế là một cách tự nhiên, không hề lên tiếng, anh ngồi thẳng người,

chờ đợi cái cô gái nhỏ lừa đảo này phải nhờ giúp đỡ.

Có những việc cần phải diễn một chút.

Nhưng cũng có những tình huống bất ngờ, con người ta lại hành động theo bản năng.

Thư Diêu cầm lấy hộp đào, không thèm liếc nhìn Chu Mính Viễn, cứ thế thoải mái nói chuyện với Điển Điển, tay vươn ra lấy con dao Swiss đa dụng từ trong đĩa trái cây.

Chu Mính Viễn ngồi đối diện với Thư Diêu và Điển Điển, nghe hai người đang bàn về các idol mới nổi, liệt kê một loạt tên, rồi với vẻ đồng minh cùng ánh mắt sáng ngời đưa ra nhận xét:
— Đúng rồi, đúng rồi, anh ấy đẹp trai nhất! Cái wink của anh ấy suýt nữa thì cuốn con đi.

Kẻ vốn chẳng bao giờ có biểu cảm gì, lúc này lại bật cười thầm trong lòng.
Ngây thơ!

Thư Diêu cầm dao nhỏ, thong thả chọc vào khe nắp kim loại của hộp đào, nhẹ nhàng cạy.

Khi nắp hộp bật lên, cô mới bỏ dao xuống, xoay nắp mở ra.

Một mùi đào ngọt ngào tỏa ra trong không khí, Chu Mính Viễn vô tình liếc mắt lên xem đồng hồ, thời gian cô đối mặt với hộp đào là 8 phút 37 giây, mà trong suốt khoảng thời gian đó, cô không hề nghĩ tới việc nhờ anh giúp đỡ.

Chu Mính Viễn nhướng mày một chút.

Trước đây anh cho rằng Thư Diêu chỉ là kiểu "dựa dẫm", "chim hoàng yến" gì đó, nhưng giờ nghĩ lại, có lẽ đó chỉ là sự phán đoán sai lầm của anh mà thôi.

“Thím Diêu, thím cũng ăn đi.” Điển Điển múc một muỗng đào đưa đến miệng Thư Diêu.

Thư Diêu cười nhẹ:
“Thím ăn không được đâu, con cứ ăn đi nhé.”

Trên TV, một bộ phim thần tượng đang chiếu đến cảnh nam nữ chính đứng trên ban công, phía sau là màn pháo hoa rực rỡ, họ hôn nhau cuồng nhiệt, đôi môi quấn lấy nhau.

Điển Điển thốt lên một tiếng “Mẹ ơi”, giả vờ che mắt lại, sau đó quay lại lén la lén la kéo tay Thư Diêu: “Thím Diêu, thím và chú Mính Viễn cũng làm như vậy ạ?”

Thư Diêu chẳng ngại gì trả lời: “Có chứ, bọn thím hay làm như thế, còn kí.ch th.ích hơn nhiều nữa, nhưng phải là lúc không có ai.”

Nói xong, cô quay đầu lại, ngay lập tức bắt gặp gương mặt nửa cười nửa không của Chu Mính Viễn.

Ngoài trời quả thật đã mưa nhỏ lại, vừa đủ xua tan cái không khí oi bức, lại mang đến một đợt không khí ẩm ướt mới.

Bữa tiệc sinh nhật của ông nội Chu là một bữa tiệc gia đình, không có ai ngoài họ, cả nhà họ Chu cứ đi qua đi lại.

Có lẽ trẻ con luôn nhìn thấy những thứ mà người lớn không chú ý, Điển Điển không hề để ý đến mọi người, cứ đi theo sau Thư Diêu như cái đuôi nhỏ.

Trước khi bữa cơm trưa bắt đầu, Thư Diêu dẫn Điển Điển đi rửa tay ở nhà vệ sinh của phòng phía Đông.

Cô vừa xoa xà phòng lên tay, Tiểu Điển đang đứng phía sau, đột nhiên đứng thẳng người lại, nói: “…Chú Mính Viễn.”

Thư Diêu vẫn không dừng động tác, chỉ nhìn vào gương phản chiếu Chu Mính Viễn.

Anh vẫn cái vẻ lạnh lùng, không có hứng thú với trẻ con, giọng nói phẳng lặng: “Ra ngoài đi.”

Tiểu Điển ngoan ngoãn bước ra khỏi nhà vệ sinh, Thư Diêu mới mở vòi nước, rửa sạch lớp xà phòng trên tay, hỏi: “Tìm tôi à?”

Đã gần nửa tháng kể từ lần gặp mặt ở Đông Cẩn, Thư Diêu không chắc liệu lần này Chu Mính Viễn có muốn nói thêm chuyện liên quan đến ly hôn nữa không, nên cô quay người, tựa vào bồn rửa mặt, nhìn thẳng vào mắt anh.

“Cô với Chu Nhiễm Chi có vẻ thân thiết quá nhỉ?”

Thư Diêu có chút bất ngờ, nhưng không tỏ ra e dè mà đáp lại: “Đó chẳng phải là chú của anh sao, cùng họ với anh, anh lại hỏi tôi xem có thân không?”

Chu Mính Viễn nhìn cô bằng ánh mắt bình thản: “Anh ta cho cô cái gì?”

“Anh muốn xem à?” Thư Diêu cười một cách bí ẩn, trêu chọc anh: “Chú nhỏ Chu Nhiễm Chi nói mấy lời hay ho, kiểu như yêu tôi, ngưỡng mộ tôi, không gặp tôi thì không chịu nổi chẳng hạn, tôi cho anh xem kiểu gì.”

“Thư Diêu.”Chu Mính Viễn liếc cô cảnh cáo.

“Được rồi.” Thư Diêu đành phải kéo tay mình ra khỏi phía sau lưng.

Ngay khi Chu Mính Viễn nhìn thấy ánh mắt gian xảo của cô, Thư Diêu lập tức nâng bàn tay ướt và vẩy vào mắt anh, những giọt nước lạnh tanh văng vào mắt anh.

"……"

Chu Mính Viễn bị vẩy nước vào mắt mà không biết phải làm sao.

Cô gái này còn trò trẻ con hơn nữa không?

Chẳng nói gì đến việc Chu Mính Viễn đã 28 tuổi, nếu anh bỏ hai mười tuổi, hạ xuống lứa tuổi của Tiểu Điển thì chắc chắn anh cũng chưa bao giờ làm mấy trò trẻ con như thế này.

Thế là, vị Tổng giám đốc lạnh lùng, tàn nhẫn trong thế giới kinh doanh cũng phải ngẩn người trong giây lát, không rõ là vì tức giận hay vì bất ngờ, dù sao thì anh cũng chẳng nói được gì.

Thư Diêu nhìn vẻ mặt của Chu Mính Viễn, không kìm được mà cười lớn.

Cô từ trong túi áo len lấy ra một chai vitamin nhỏ, ném cho Chu Mính Viễn: "Chú của anh cho tôi cái này."

Cô quyết định chơi xấu một chút: "Anh Mính Viễn à, anh cũng biết ghen à? Wow, tôi không ngờ anh lại quan tâm đến người khác như vậy, cảm động quá!"

Chu Mính Viễn lạnh lùng ném lọ vitamin vào thùng rác, mặt không đổi sắc: "Đồ của Chu Nhiễm Chi, ít đụng vào đi."

"Wow, anh Mính Viễn ghen trông thật ngầu, tôi thích lắm!"

Chu Minh Viễn: "…"

Ngoài cửa nhà vệ sinh, tiếng của mẹ Chu vang lên: " Điển Điển sao lại ở đây một mình? Con có thấy chú Mính Viễn và thím Diêu chưa?"

"Bà ba đừng vào!" Tiểu Điển vội vàng lớn tiếng ngăn lại.

Tiếng của cô bé quá lớn, có lẽ cả nhà họ Chu từ phòng Đông đến phòng Tây đều nghe thấy.

Tiểu Điển hoàn toàn không nhận ra, với vẻ mặt của một người lớn, cô bé hớn hở tuyên bố: “Bà ba, bà vào sẽ làm phiền chú và thím Diêu đấy, họ đang ở hôn nhau trong nhà vệ sinh!”

Tiếng cười vang lên từ trong nhà vệ sinh.

Điển Điển không chịu nổi phải bảo vệ mình: “Cười gì chứ! Điển Điển không nói bậy đâu, chính thím Diêu nói họ hay làm thế khi không có ai! À đúng rồi, có thể còn kí.ch th.ích hơn cả hôn nữa đấy!”

Tác giả có lời muốn nói:

Thư Diêu: …Thực lòng mà nói, thì kí.ch th.ích lắm, tôi vừa mới vẩy nước vào mặt Chu Mính Viễn.

Chương 7: Bánh Kem

DTV-EBOOK

Từ nhà vệ sinh bước ra, Thư Diêu và Chu Mính Viễn chẳng hề bày vẽ mấy trò tình cảm sến súa. Cả hai cứ thế, người trước kẻ sau, ung dung đi ra, như thể chẳng có chuyện gì đặc biệt.

Ấy vậy mà, nhìn ánh mắt của mấy người xung quanh, rõ ràng họ đang nghĩ hai người này vừa "tâm sự" chuyện gì đấy trong ấy.

Phòng khách vốn ồn ào náo nhiệt, bỗng chốc im bặt khi cầu thang vọng xuống một tiếng ho nhẹ.

Thư Diêu ngẩng đầu nhìn lên. Đứng ở khúc quanh cầu thang tầng một là ông nội của Chu Mính Viễn, Chu Cảnh – nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay.

Cụ ông 76 tuổi, mặc bộ vest chỉnh tề, thần sắc bình thản, ánh mắt hơi nghiêm nghị, nhưng chính điều đó lại toát lên phong thái khỏe khoắn lạ thường.

Dáng đứng thẳng tắp khiến người ta tưởng cụ chỉ mới 60. Ngay cả chiếc áo sơ mi trên người cũng là kiểu trẻ trung với gam màu xám nhạt.

Thực lòng mà nói, Thư Diêu chẳng ưa gì Chu Cảnh.

Hai tay ông cụ đút trong túi quần tây, từ góc nhìn nào đó, biểu cảm của cụ rất giống Chu Mính Viễn.

Có lẽ những người lăn lộn thương trường đều có chung kiểu mặt không lộ hỉ nộ ái ố như thế.

Nhưng giữa hai người vẫn có điểm khác biệt. Chu Cảnh sở hữu ánh mắt sắc bén hơn, trong đáy mắt còn đọng lại toàn những mưu mẹo thương trường, cùng tham vọng không che giấu.

Chính những điều ấy càng làm nổi bật sự cố chấp, lạnh lùng và tham lam của ông.

Nếu phải gạt bỏ cảm xúc cá nhân và đánh giá một cách khách quan, Thư Diêu chỉ có thể nói rằng, ông nội của Chu Mính Viễn là một thương nhân xuất sắc.

Thư Diêu khẽ quay sang nhìn Chu Mính Viễn, thầm hy vọng anh sẽ không bao giờ trở thành người như thế.

Chu Cảnh bước xuống bậc thang cuối cùng, chìa tay ra nắm chặt tay Chu Nhiễm Chi, rồi cùng nhau ngồi xuống.

Theo lẽ tự nhiên, Chu Nhiễm Chi liền ngồi vào ghế trung tâm bên cạnh nhân vật chính của bữa tiệc.

Khoảnh khắc ấy, Thư Diêu gần như ngửi thấy mùi mưu đồ ngấm ngầm trong không khí.

Cô không nhịn được, lại nghiêng đầu nhìn Chu Mính Viễn.

Người đàn ông đó cụp mắt, bình thản xử lý tài liệu trong điện thoại, chẳng mảy may quan tâm đến cơn sóng ngầm đang nổi lên khắp phòng. Anh trầm tĩnh như hồ nước phủ đầy sương trong bức tranh phong cảnh treo trên tường.

Phòng khách thì gió giật mây vần nhưng mặt hồ trong tranh mãi chẳng gợn lấy một con sóng.

“Nhìn tôi làm gì?”

Thư Diêu ung dung thu lại ánh mắt, buông một câu khen vuốt đuôi: “Nhìn anh đẹp trai thôi mà, nào là phong độ ngời ngời, khí chất bất phàm, lãng tử hào hoa, điển trai lịch lãm, cao lớn mạnh mẽ.”

Châu Mính Viễn khẽ ngẩng đầu, liếc cô một cái, cuối cùng cất giọng nghi hoặc: “Cô học diễn xuất đấy à?”

“… Dù sao cũng nên để ý đến bà vợ hợp pháp của mình hơn chút chứ.” Thư Diêu nhân cơ hội dưới bàn đạp mạnh lên chân anh. “ Tôi học múa mà!”

Cú đạp này khá lực. Chu Mính Viễn nhíu mày, hơi siết chặt chân mày.

Có những trò con nít kiểu này của Thư Diêu, anh chỉ đành mắt nhắm mắt mở cho qua. Chẳng lẽ anh, một người đàn ông trưởng thành, lại giơ chân đạp lại cô hay sao?

Thư Diêu, người mà Chu Mính Viễn từng khăng khăng cho là diễn viên, hôm nay lại tự thú rằng mình học múa. Anh ngồi đó, nửa tin nửa ngờ. Một người suốt ngày ngập ngụa giữa đám hình chụp cùng sao nam, thỉnh thoảng biến mất nửa tháng, lại chuyên môn dùng miệng lưỡi uốn éo như thể sinh ra để lên sân khấu, thế mà không phải là diễn viên sao?

Có lúc anh muốn hỏi xem cô học múa gì, nhưng rốt cuộc lại chẳng nói ra.

“Ôi dào, đôi vợ chồng trẻ này, xa cách mấy năm mà vẫn mặn nồng ghê nhỉ. Cả nhà đang trò chuyện mà hai người cứ rì rầm to nhỏ, ai mà chịu nổi?”

Người mở lời là Chu An Đồng, con trai bác hai, ngồi ngay đối diện. Anh ta cười đùa, nhìn Thư Diêu với ánh mắt trêu chọc.

Thư Diêu lúc này mới để ý, hóa ra khi ngồi xuống, cô đã ngồi sát vào Chu Mính Viễn từ bao giờ. Thậm chí mỗi lần nói, cô lại vô thức nghiêng về phía anh. Đáng nói hơn, cái tảng băng bên cạnh này lại không tránh né. Ngược lại, mỗi lần nghe cô nói, anh còn khẽ nghiêng đầu, tỏ vẻ lắng nghe.

“ Em ba đi công tác xa đến tận Nam Phi. Hai người làm thế nào để duy trì hôn nhân xa cách vậy?” Chu An Đồng tiếp lời, vẻ mặt tò mò.

Thư Diêu nhoẻn miệng cười, đáp ngay không cần nghĩ: “Anh hai nói vậy em cũng không biết phải trả lời sao cho phải, chắc do nền tảng tình cảm tụi em tốt thôi. Tự nhiên mà mật ngọt, phu thê mới thắm thiết như vậy.”

Chu An Đồng kín đáo liếc nhìn Chu Mính Viễn, người đang lạnh như băng từ đầu bữa tiệc đến giờ. Trong đầu anh ta thoáng chút bối rối: Ủa, vậy không phải kết hôn hình thức à? Mà nghe chừng còn hạnh phúc đấy chứ!

Những món ăn tinh tế lần lượt được bày lên, ly rượu cũng đầy ắp.

Người đứng đầu gia tộc Chu, Chu Cảnh không phát biểu mà nhìn về phía Chu Nhiễm Chi: “Mỗi các người chắc nghe chán những lời của lão già rồi phải không? Năm nay, để Nhiễm Chi phát biểu đôi lời đi.”

Vừa nghe thấy lời của Chu Cảnh, ánh mắt mọi người trong bàn đều trở nên phức tạp.

Chu Nhiễm Chi là con trai út của Chu Cảnh, chỉ hơn Chu Mính Viễn có hai tuổi.

Chàng trai lịch thiệp, luôn nở nụ cười nhạt khi nói chuyện này, theo lời đồn là con trai ngoài giá thú của Chu Cảnh.

Thư Diêu nhìn qua một cái rồi thu ánh mắt lại.

Bữa tiệc chẳng có gì thú vị, ai nấy đều đầy tham vọng, bên ngoài thì nói là chúc thọ, nhưng trong lòng không chừng có người đang mong Chu Cảnh sớm chết cũng nên.

Một đĩa thịt bò truffle đen được đặt trước mặt Thư Diêu, thịt bò Kobe nhập khẩu từ Nhật Bản kết hợp với nấm truffle Pháp, tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

Bên cạnh là món cua hoàng đế nướng với sốt bưởi và bơ, rồi tiếp theo là món abalone Trung Đông kèm chân ngỗng…

Nhưng Thư Diêu, với tâm trạng vừa ăn vừa quan sát mưu đồ ngầm giữa những người ngồi đây, chỉ đành nhấc muôi múc nửa bát yến sào tự an ủi.

Thế rồi chiếc bánh kem 10 tầng xuất hiện, được đẩy vào giữa phòng. Tim cô khẽ thót một nhịp.

Chết thật, năm nay lại quên mất vụ này.

Đúng như dự đoán, ai cũng bị "phân phát" một miếng bánh to đùng. Ăn hay không ăn, bàn tiệc toàn món sang chẳng ai để ý, nhưng bánh sinh nhật thì bắt buộc phải sạch bách. Bằng không, ông Chu Cảnh sẽ cho rằng mọi người không thành tâm.

Năm trước, Thư Diêu còn dùng chiêu viện cớ sang Nam Phi để trốn. Nhưng năm nay Chu Mính Viễn về rồi, cô chẳng còn đường nào thoát.

Cô ngó qua miếng bánh to tổ chảng trước mặt mình, rồi quay sang nhìn Chu Mính Viễn.

Cái ánh mắt đượm chút khẩn cầu ấy, từ một người chưa từng chịu khuất phục ai, khiến anh không nhịn được nhớ lại lần đầu gặp cô ở quán cà phê. Miếng bánh nhỏ xíu cô chỉ cắn một miếng

rồi bỏ. Hay lần trước, chén sữa dừa ở OB cũng chẳng ăn hết được một phần tư.

Không thích ăn? Hay là sợ béo? Cơ thể cô gầy thế, còn giảm cân gì nữa?

Anh từ tốn đặt điện thoại xuống, nghiêng người nhìn cô, cất giọng đều đều: "Không đủ à? Tôi cho cô thêm."

Thư Diêu cười trừ, nhưng trong lòng đã mắng thầm: Đủ rồi, đủ cả họ nhà anh!

Biết dựa dẫm vào anh là công cốc, cô đành cầm thìa gẩy từng mẩu bánh nhỏ, miễn cưỡng bỏ vào miệng. Nhưng càng ăn, khuôn mặt cô càng xụ xuống, bàn tay thỉnh thoảng lại đặt hờ lên bụng.

Cuối cùng, Chu Mính Viễn không nhịn được, vươn tay cản lại khi cô định xúc thêm một thìa nữa: "Đừng ăn nữa."

"Không ăn không được."

Lần đầu tiên trong đời, giọng cô nghe thật đến thế.

Anh cầm lấy đĩa bánh trước mặt cô, ba miếng gọn gàng nuốt hết, dùng khăn lau miệng, rồi kéo cô đứng dậy.

Phát hiện cả hai đứng lên, ông cụ Chu ngồi trên ghế chính có vẻ không hài lòng, nhưng Chu Mính Viễn vẫn làm ngơ, lạnh nhạt nói: "Có việc gấp, chúng cháu xin phép về trước."

Từ "chúng cháu" thoát ra khỏi miệng anh hơi gượng gạo, nhưng nói xong thì tay vẫn kéo Thư Diêu đi thẳng ra cửa.

Bên ngoài, trời đã tạnh mưa. Không khí cuối hạ đầu thu mát mẻ, mùi đất và lá cây còn ẩm nước hòa quyện.

Chiếc SUV đen bóng đỗ bên đường, vừa được cơn mưa cọ rửa sạch sẽ. Anh mở cửa xe, nhàn nhạt nhìn cô: “Lên xe.”

“Anh chở tôi về nhà à?”

Không nghe thấy tiếng đáp lại, anh chỉ lặng lẽ chờ.

Thư Diêu mở cửa bước vào ghế phụ, không quên liếc mắt nghịch ngợm: “Anh Mính Viễn quả thật là người chồng quốc dân. Chu đáo quá, em cảm động đến mức muốn bật khóc đây!”

Tuy là nói đùa, nhưng giọng điệu chẳng vui vẻ gì.

Chu Mính Viễn lái xe như chính con người anh, ổn định, chững chạc, nhưng tuyệt nhiên không chậm.

Dừng đèn đỏ, anh vô tình liếc qua, thấy trên thái dương Thư Diêu lấm tấm mồ hôi. Không nói gì, chỉ âm thầm đạp ga nhấn thêm, xe lao đi nhanh hơn.

Thư Diêu quả thực không ổn, suốt đường chỉ cắn răng chịu đựng cơn buồn nôn.

Về đến nhà, cô chẳng buồn nói lời nào, quẹt vội ngón tay mở khóa cửa. Vừa định bước vào, không để ý bậc cửa, chân trượt một cái, suýt ngã nhào.

Một bàn tay từ sau vươn ra, giữ lấy eo cô, đỡ cô đứng vững rồi nhanh chóng buông ra như chưa từng tồn tại.

Thư Diêu không kịp để tâm, lao thẳng vào nhà vệ sinh, nôn đến trời long đất lở. Đầu gối mềm nhũn, dựa vào bồn rửa mà thở, nhưng may mắn là sau đó bụng đã dễ chịu hơn.

Nhà vệ sinh cửa kính mờ, lại là loại kính trà màu. Chu Mính Viễn thích yên tĩnh, mỗi phòng trong nhà đều làm cách âm cực tốt.

Giống như lần trước, khi anh vào nhà cô còn không hay biết, hôm nay cũng vậy.

Đợi cô dọn dẹp bản thân xong, mới phát hiện qua lớp kính lờ mờ, có một bóng người đứng lặng bên ngoài.

Lúc này là ba giờ chiều, ánh sáng ngoài trời chiếu vào làm bóng dáng anh như một bức tranh trên giấy, tỉ lệ thân hình hoàn hảo hơn bất kỳ nam thần showbiz nào cô từng chụp cùng.

Thư Diêu kéo cửa bước ra. Chu Mính Viễn đứng đó, mặt không cảm xúc, mở lời ngắn gọn:

“Cô làm sao thế?”

Bản thân cô vốn đã có nét dịu dàng bẩm sinh. Giờ vừa nôn xong, mồ hôi lấm tấm trên trán, gương mặt lại càng thêm yếu đuối đáng thương.

Nhìn cô thế, giọng anh cũng bớt lạnh lùng:

“Có cần đến bệnh viện không?”

Thư Diêu vừa trải qua trận nôn, giờ đã nhẹ nhõm hơn nhiều, thế mà lại buột miệng nói một câu chẳng đầu chẳng cuối:

“Anh Mính Viễn, anh thích con trai hay con gái hơn?”

Chu Mính Viễn nhíu mày: “?”

Không để anh nói thêm, cô bất chợt tươi cười, mặt mày phấn khởi chỉ vào cái bụng phẳng lì đến mức như lõm vào của mình, dõng dạc tuyên bố:

“Anh Mính Viễn ơi, em có con của anh rồi! Anh sắp! Làm bố! Đấy!”

…

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Mính Viễn: ……

Chương 8: Mưa Bão

DTV-EBOOK

“Anh sắp làm bố rồi đó!” Thư Diêu vừa nói ra câu bịa đặt ấy, ngỡ mình đã đạt tới đỉnh cao diễn xuất.

Ai dè nhìn sang, chỉ thấy Chu Mính Viễn nhếch môi, cười nhạt, chẳng rõ là mỉa mai hay khinh thường.

Cô còn định nói thêm vài câu bông đùa để chọc anh, nhưng cơn buồn nôn từ đâu lại ập đến, buộc phải bụm miệng, vội đóng sầm cửa nhà vệ sinh rồi bắt đầu nôn lần thứ hai.

Lần này, cô không vội ra ngay.

Ngồi lì trong đó, chờ cơn khó chịu qua đi, chỉnh trang lại dáng vẻ mới lết ra ngoài.

Nhưng ra đến nơi, Chu Mính Viễn đã biến mất. Thư Diêu đảo qua tầng trên tầng dưới một vòng, chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Cuối cùng, cô đứng giữa phòng khách trống trải, cao giọng gọi: “Chu Mính Viễn?”

Không có tiếng trả lời.

Chắc đi rồi.

Liên tiếp nôn hai lượt, cô chẳng còn hơi sức đâu mà đi tìm nữa, đành lê về phòng ngủ, rúc vào trong chăn.

Thư Diêu không đi làm thì thường nằm lười cả ngày.

Phòng ngủ của cô tối tăm, rèm cửa dày cộm, che hết ánh sáng bên ngoài.

Bấm điều khiển, rèm từ từ kéo kín, ngăn cách hoàn toàn cảnh sắc ẩm ướt sau cơn mưa.

Trong bóng tối, cô nhắm mắt lại.

Hình ảnh của Chu Mính Viễn bất giác hiện lên.

Một tiếng trước, tại bàn ăn nhà họ Chu, anh vươn tay cản miếng bánh kem đang chuẩn bị được cô đưa lên miệng.

Gương mặt anh lúc ấy trông thật lạnh nhạt, cứng rắn đến mức có phần tàn nhẫn, nhưng lại không nói lời nào, chỉ mạnh mẽ cầm lấy nửa miếng bánh còn thừa trên tay cô.

Có lẽ do cách cô ăn bánh quá khổ sở, Chu Mính Viễn đã thay cô ăn nốt phần còn lại. Động tác của anh không nhanh không chậm, từng bước rõ ràng, mạch lạc, thậm chí có thể gọi là ưu nhã.

"Rồi sớm muộn gì tôi cũng trở thành người như ông nội. Tôi không biết đó là tốt hay xấu."

"Có khi giờ tôi đã là như vậy, chỉ là chưa nhận ra thôi."

Thư Diêu nhớ đến một câu anh từng nói từ rất nhiều năm trước. Trong bóng tối mịt mù của phòng ngủ, cô bất giác cong môi cười nhẹ.

Chu Minh Viễn, anh không giống ông nội mình đâu.

Ít nhất, anh còn chịu ăn giúp tôi một miếng bánh kem.

Người thực sự vô tình sẽ chẳng bao giờ làm điều đó. Không chỉ không vô tình, mà có lẽ trong mắt anh, Thư Diêu thậm chí còn là đối thủ.

Dù sao, cuộc hôn nhân này vốn được sắp đặt bởi gia tộc nhà họ Chu, với mục đích kìm hãm anh.

Chẳng trách, anh luôn dò xét cô.

Trong mớ suy nghĩ vẩn vơ, Thư Diêu mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Cô còn mơ một giấc mơ kỳ quặc: núi Kim Sơn chìm trong nước lũ, Chu Mính Viễn lại cạo đầu trọc lóc, ngồi trên đỉnh dòng chảy, tự xưng là Pháp Hải.

Điều đáng sợ là, kiểu đầu trọc ấy lại không hề làm giảm đi vẻ đẹp trai của anh, thậm chí càng tôn lên khí chất cấm dục lạnh lùng.

Có lẽ vì ghen tỵ với ngoại hình của anh mà Thư Diêu giật mình tỉnh giấc.

Trong phòng tối om như mực, bên ngoài thì mưa rơi lộp độp, đập loảng xoảng vào cửa kính.

“Chẳng lẽ… mình xuyên không rồi? Thiệt sự là Thủy Mạn Kim Sơn à?”

Thư Diêu nằm mơ màng, vừa lẩm bẩm vừa lồm cồm bò dậy, vén chăn ra khỏi giường.

Lần mò lấy cái điều khiển, bấm một phát, rèm cửa từ từ kéo lên, lộ ra lớp kính cửa sổ đầy những dòng nước chảy rì rào.

Gió rít ầm ầm, sấm chớp đì đoàng, trên kính còn dính một mẩu lá cây hòe bị xé toạc bởi cơn cuồng phong.

Hơi nước mờ mờ phủ lên mặt kính như màn sương khói mộng mơ.

Đế Đô hiếm khi gặp phải trận mưa bão dữ dội đến thế, điện thoại Thư Diêu hiện đầy tin nhắn chưa đọc, mà một nửa trong số đó là cảnh báo thời tiết của trung tâm khí tượng thủy văn.

Tia chớp lóe lên, rồi một tiếng sấm ì ùng vang rền.

Trước khi ngủ trời vẫn bình yên vô sự, vậy mà chớp mắt một cái, bên ngoài đã như hóa thành bức tranh thủy mặc dữ dội.

Đối mặt với cái kiểu thiên tai bất thình lình này, Thư Diêu ngồi thừ trên giường mấy giây, rồi bỗng nhớ ra: ngoài phòng ngủ, cửa sổ tầng một, tầng hai đều quên chưa đóng.

Tiêu rồi.

Thủy có dâng ngập Kim Sơn Tự hay không thì chưa biết, nhưng đống sàn gỗ lim mắc như vàng của Chu Mính Viễn chắc chắn là sắp tan tành mây khói.

Thư Diêu hộc tốc lao ra khỏi phòng ngủ, chạy xuống tầng hai, lòng đầy lo âu. Nhưng thay vì trận cuồng phong lạnh buốt như dao cắt xộc thẳng vào mặt như tưởng tượng, mọi thứ lại tĩnh lặng đến kỳ lạ.

Đèn hắt sáng dịu dàng khắp phòng khách, cửa sổ đều đóng kín mít.

Trên bàn có một ly nước và mấy hộp thuốc.

Thư Diêu đưa tay chạm vào thành ly, nước vẫn còn ấm.

Thuốc toàn là các loại dành cho tiêu hóa: nhôm hydroxit magnesi dành cho viêm ruột mãn tính, domperidone giúp giảm đầy hơi chướng bụng.

Còn kali bismuth citrate dùng để làm gì nhỉ?

Có phải là chữa dư acid dạ dày không?

Đang mải nghĩ về công dụng của thuốc, Thư Diêu bỗng vỗ trán: “Đây có phải lúc để nghĩ mấy thứ này không? Chẳng phải điều cần biết là ai đã mang thuốc đến hay sao?”

Cô dừng lại, lặng lẽ suy nghĩ.

Người duy nhất biết cô không khỏe chính là Chu Mính Viễn.

Câu trả lời quá rõ ràng.

Trong đống thuốc, Thư Diêu chỉ bóc hộp thuốc tiêu hóa, lấy viên thuốc ra khỏi lớp vỏ.

Viên thuốc có hình trái tim.

Thư Diêu đã uống qua rất nhiều loại thuốc tiêu hóa từ trong nước đến quốc tế, từ hình tam giác, hình thoi, hình tròn cho đến dạng viên nang, nhưng đây là lần đầu tiên thấy viên thuốc hình trái tim.

Nếu không phải ấn tượng về gương mặt lạnh lùng không bao giờ cười của Chu Mính Viễn quá sâu, cô có khi đã nghĩ người tặng thuốc đang tỏ tình với mình.

Uống thuốc xong, Thư Diêu cầm điện thoại bước xuống tầng một, lần này đi thật chậm rãi, không vội vàng.

Quả nhiên, cửa sổ tầng một đều đã đóng kín. Hôm nay, Chu Mính Viễn giống như nàng tiên ốc lặng lẽ của câu chuyện cổ tích.

Bầu trời đen kịt, kéo theo không gian tối tăm đến mức dù chỉ mới đầu đêm nhưng đã có cảm giác như nửa đêm. Cầm điện thoại, Thư Diêu đi qua phòng khách thiếu ánh sáng.

Cô mở danh bạ, kéo số của Chu Mính Viễn ra khỏi danh sách chặn. Sau đó, cô chụp lại viên thuốc hình trái tim, soạn tin nhắn gửi đi: [Ảnh]
“Cảm ơn anh Mính Viễn vì viên thuốc yêu thương này. Hôm nay lại yêu anh thêm một chút nữa nha!”

Tín hiệu điện thoại có vẻ yếu do mưa bão, tin nhắn mãi không gửi được.

Thư Diêu ngẩng lên, vô tình quét mắt qua căn phòng, ánh nhìn dừng lại trên chiếc bóng đen trên ghế sofa khiến cô suýt đứng tim.

Ngay lúc ấy, tin nhắn được gửi đi thành công.

Chiếc bóng đen trên ghế phát ra âm thanh "ting" thông báo có tin nhắn đến.

Một tia chớp sáng lóe lên, chiếu rõ khuôn mặt Chu Mính Viễn. Anh nhắm mắt dựa vào ghế, dù đang ngủ, vẻ mặt anh vẫn nghiêm nghị, lạnh lùng.

Thư Diêu cúi người, tiến lại gần. Khi khoảng cách giữa hai khuôn mặt chỉ còn chưa đầy hai ngón tay, cô khẽ nói:

"Chu Mính Viễn, anh chắc đã tỉnh rồi, đúng không?"

"Ừ, mưa tạnh tôi sẽ đi."

Anh không mở mắt, bình thản trả lời.

Bên ngoài, tiếng mưa vẫn xối xả, sấm chớp không ngừng.

Hơi thở của cả hai quyện vào nhau, Thư Diêu không rời đi, Chu Mính Viễn cũng không động đậy.

"Thế nếu mưa không tạnh thì sao?"

"Sớm muộn gì cũng tạnh."

Thư Diêu bật cười, giọng nũng nịu:

"Chu Mính Viễn, em nói là tối nay ấy. Nếu mưa không tạnh, nhà anh tuy lớn nhưng chỉ có một phòng ngủ thôi nha~"

Chu Mính Viễn từ từ mở mắt, hàng mi dài đen tuyền như lông quạ che đôi mắt sắc bén. Anh nhìn thẳng vào Thư Diêu:

“Đẻ xong rồi à?”

“Hả?”

Anh bỗng đổi chủ đề, Thư Diêu ngơ ngác: “Đẻ gì cơ?”

Có lẽ do thời tiết này khiến không khí trong nhà trở nên ấm áp, mãi đến khi hiểu được ý anh đang nhắc đến trò đùa “thích con trai hay con gái” lúc trước, cô mới ngạc nhiên.

Chu Mính Viễn… biết đùa sao?

Dù khuôn mặt của anh khiến lời nói đùa lạnh hơn cả truyện cười nhạt nhẽo, Thư Diêu vẫn quyết định phối hợp:

“Mẹ tròn con vuông, nhưng tiếc quá, Chu tiên sinh ạ, tôi chỉ sinh được nửa miếng bánh thôi!”

Chu Mính Viễn khẽ nhếch môi, xem như đã cười.

Cuộc trò chuyện bình lặng này không kéo dài lâu, đột nhiên Chu Mính Viễn ngồi thẳng dậy, mở miệng:

“Thư Diêu, cô là người của ai?”

Câu thử thách đến thật bất ngờ.

Thư Diêu nhanh chóng ứng phó, đưa hai tay lên trên đầu tạo thành hình trái tim:

“Tôi đương nhiên là người của anh rồi, cả người lẫn trái tim đều là của anh, anh Mính Viễn, saranghe~”

Tác giả có lời muốn nói:
Hỏi: Hôm nay nam chính có thành công trong thử thách không?

Đáp: Không.

Hỏi: Hôm nay nam chính có bị tức điên không?
Đáp: Chắc còn một hơi nữa.

Chương 9: Bề Ngoài

DTV-EBOOK

Thử thách thất bại, Chu Mính Viễn không thèm để ý đến Thư Diêu nữa, Thư Diêu cũng lười để ý đến cái "băng sơn" ấy.

Hai người tháo mặt nạ, chuyển sang trạng thái như những người xa lạ, chẳng ai làm phiền ai. Một người lên tầng hai biên đạo vũ đạo, một người ở tầng một xử lý công việc.

Mưa không ngừng, Chu Mính Viễn cũng chẳng rời đi, Thư Diêu trước khi đi ngủ xuống tầng dưới rót nước cho mình, hỏi một câu có tính chất tượng trưng: "Anh ngủ ở đâu?"

Chu Mính Viễn ngồi thẳng trên ghế, áo sơ mi mở hai cúc, đang dùng điện thoại xem hợp đồng nước ngoài.

Anh không thèm ngẩng đầu, chỉ vung tay về phía Thư Diêu, cái phẩy tay có chút không kiên nhẫn.

Làm như tôi có kiên nhẫn để ý đến anh ấy!

Thư Diêu không nói thêm gì, yên tâm quay lại tầng trên ngủ tiếp.

Cô ngủ một giấc ngon lành đến sáng, gần như quên mất sự tồn tại của Chu Mính Viễn.

Đi xuống tầng dưới, cô nhìn thấy bộ vest màu sáng treo trên lưng ghế, mới nhớ là trong nhà còn có một người đàn ông nữa.

Sofa không có dấu hiệu bị xáo trộn, ngay cả những chiếc gối hình chim cánh cụt ngốc nghếch vẫn ở nguyên vị trí, cái tai nghe dài và loa mini cô để trên đó cũng không hề bị động.

Anh chắc là cả đêm không ngủ rồi nhỉ?

Tiếng động nhẹ từ trong bếp truyền ra, Thư Diêu đi theo hướng âm thanh.

Bếp khá rộng, với bàn bếp kim loại màu xám nhạt, có cảm giác như ăn ở trong này dễ bị tiêu hóa không tốt.

Khi Chu Mính Viễn đứng vào bếp, bầu không khí như biến thành tủ lạnh.

Có lẽ vì hơi nước bốc lên từ nồi cháo đã làm dịu đi cảm giác lạnh lẽo của Chu Mính Viễn, kết hợp với mùi thơm của thức ăn, cảnh tượng này bỗng chốc trở nên ấm áp đến lạ kỳ.

Anh vẫn mặc bộ đồ của ngày hôm qua, quần tây sáng màu và sơ mi trắng, tay áo được xắn lên khuỷu tay, một tay cho vào túi quần, để lộ chiếc đồng hồ gốm trắng trên cổ tay.

Quần áo anh chẳng có lấy một nếp nhăn thừa, có vẻ như anh thật sự không ngủ cả đêm qua.

Trên bàn bếp có hai hũ nhỏ, một là hoa bách hợp khô, một là táo đ thật đáng ngạc nhiên khi Chu Mính Viễn lại có thể tìm ra những nguyên liệu này trong căn bếp đơn sơ của cô.

Thư Diêu không nói gì, ánh mắt lướt qua người Chu Mính Viễn một lát.

Đàn ông khi vào bếp là quyến rũ nhất.

Đặc biệt là anh ta lại còn đẹp trai.

Thư Diêu bỗng nhiên cảm thấy mình bị cuốn hút, bất chợt tìm cách lấn ná, đứng dựa vào cửa bếp, cười tươi nói: “Anh Minh Viễn buổi sáng tốt lành, bữa sáng có phần của em không?”

Chu Mính Viễn khẽ ngừng tay, ánh mắt đảo qua cô một cái.

Thư Diêu sống một mình nên đã quen với việc sáng sớm không chăm chút cho ngoại hình, tóc tai rối bù, nhưng nụ cười vẫn rạng rỡ như ánh mặt trời.

Chu Mính Viễn cảm thấy cô giống như một chú mèo con, lông mềm mại, đang lẻn vào bếp vì mùi thơm của món ăn.

Dù đang chia nhau một nồi cháo hoa bách hợp táo kỷ, cả hai vẫn không tìm được gì để nói sau khi đã bỏ qua những trò đùa khéo léo.

Thư Diêu và Chu Mính Viễn im lặng, ăn xong phần cháo của mình mà không trao đổi lời nào.

Ngoài cửa sổ, những cây xanh trong khu cư xá bị gió mưa tàn phá, cành lá gãy rụng, mưa đã nhỏ bớt, nhân viên bảo vệ mặc áo mưa màu cam đang dọn dẹp đống cây gãy.

Sau bữa sáng, Chu Mính Viễn lấy áo khoác rồi mở cửa, bên ngoài vẫn còn lớt phớt mưa, gió lạnh mang theo hơi ẩm thổi vào trong.

Thư Diêu đã uống cháo anh nấu, tự động nhận lấy vai trò vợ hiền, tay cầm chiếc ô nhỏ xinh màu hồng với hoa văn hoạt hình, trông như một cô vợ ngoan ngoãn, cười nói: “Oppa~ Anh có muốn tôi cầm ô đi cùng không?”

Mưa chưa tạnh, xe đậu khá xa, có ô thì vẫn tiện.

Nhưng Chu Mính Viễn chỉ quay đầu nhìn cô, cái ô xinh xắn ấy với hoa văn là những cánh hoa li ti và mặt chú heo, khiến ai nhìn cũng phải dừng lại.

Anh im lặng nhìn cô một cái, rồi quay người tự mình bước ra màn mưa.

Mưa không lớn nhưng dày đặc, Chu Mính Viễn bước đi trong mưa như thể đang dạo chơi, tay thọc vào túi quần, từ từ rút ra chiếc chìa khóa xe, bấm nút, bật sáng đèn xe.

Áo sơ mi của anh bị ướt, dính sát vào cơ thể, để lộ đường cong cơ thể săn chắc, lại là một bức tranh đẹp mắt.

Thư Diêu đứng từ xa, xuyên qua màn mưa, nhìn thấy Chu Mính Viễn ngồi vào xe, đột nhiên gọi anh: "Chu Mính Viễn."

Người bị gọi tên không ngờ cô vẫn còn đứng ở cửa, ánh mắt chứa đầy sự khó hiểu.

Thư Diêu tạo hình trái tim lớn: "Tạm biệt nhé."

"..."

Chu Mính Viễn chỉ lạnh lùng liếc nhìn cô một cái rồi lái xe đi.

Cơn mưa lớn ở thủ đô kéo dài gần 12 giờ, từ khi có cảnh báo mưa xanh, chưa đầy một giờ sau đã lên cảnh báo mưa vàng, đồng thời phát cảnh báo mưa sấm vàng, cuối cùng nâng cấp lên cảnh báo mưa cam.

Sau khi Chu Mính Viễn rời khỏi biệt thự Đông Cẩn được ba ngày, đài truyền hình liên tục đưa tin về thiệt hại do mưa lớn gây ra, người dẫn chương trình đài truyền hình mặt mày nghiêm trọng thông báo rằng đây là cơn mưa lớn nhất trong 50 năm qua ở thủ đô.

Giao thông bị tê liệt ở nhiều nơi, hai khu vực ngoại ô xảy ra lở đất, lũ lụt, làm hư hỏng nhiều phương tiện và nhà cửa, thậm chí có người mất tích và bị thương phải nhập viện.

Cùng với những tin xấu này, là những thay đổi mới về Chu Mính Viễn.

Có thay đổi là điều tất yếu.

Trước giờ, sinh nhật của Chu Cảnh từ trước tới nay chưa từng có ai dám rời đi, nghe nói sau khi Chu Mính Viễn kéo Thư Diêu đi, Chu Cảnh tức giận đến mức ném một chai rượu vang trị giá sáu con số.

Thư Diêu tưởng tượng ra cảnh tượng rượu vang đổ đầy đất, chắc hẳn giống như một hiện trường vụ án.

Chưa đầy hai ngày sau, nhà họ Chu công bố tin tức rằng người phụ trách công ty thiết bị y tế Thụy Mỹ Ân Nhạc đã thay đổi, người mới là Chu Mính Viễn.

Thụy Mỹ Ân Nhạc là một mớ hỗn độn, ai cũng biết công ty này từ khi được Chu gia mua lại đã liên tục thua lỗ, dù có đầu tư bao nhiêu dự án mới vẫn cận kề phá sản, không có cách nào cứu vãn.

Mọi chuyện bắt nguồn từ Thư Diêu, nhưng suốt mấy ngày sau, Chu Mính Viễn như đã biến mất khỏi trần gian, không có dấu hiệu tới trách cứ.

Thư Diêu cũng bận rộn vài ngày, sau khi mưa lớn làm gián đoạn giao thông, cô đã dành cả tuần chỉ đạo một nhóm nhạc nam Hàn Quốc tập nhảy.

Khi cô hoàn thành công việc và trở lại biệt thự Đông Cẩn, Phùng Linh Tử cuối cùng cũng thoát khỏi phòng thí nghiệm, đến thăm Thư Diêu.

Phùng Linh Tử mang theo một hộp tổ yến lớn, trực tiếp quét vân tay vào cửa, vào nhà đã ôm chầm lấy Thư Diêu.

Cảm nhận được xương bả vai của Thư Diêu, Phùng Linh Tử không kìm được, thở dài: “Cưng ơi, cậu lại gầy rồi.”

“Thật á? Lần này có nghỉ được nhiều không?” Thư Diêu kéo Phùng Linh Tử vào trong nhà.

“Chỉ được ba ngày thôi, thầy hướng dẫn của bọn tớ đúng là không phải người, ông ấy có vẻ muốn dí tớ chết trong phòng thí nghiệm, để làm bạn với mấy cái d.ươ.ng v*t ngâm trong formaldehyde thì có!”

Phùng Linh Tử lái xe đến, cả quãng đường không uống nước, vừa vào nhà đã thấy trên bàn phòng khách có một nửa cốc nước, liền cầm lên định uống.

Nhưng trước khi cốc thủy tinh chạm vào môi, Thư Diêu đã ngăn lại: “Đừng, cốc này đã dùng qua, để tớ lấy cốc mới cho.”

“Chúng ta còn phân biệt cái khỉ gì? Dù có dùng qua cũng chẳng sao.”

“… Không phải của tớ, mà nước này cũng là mấy ngày trước rồi.”

Phùng Linh Tử nhạy bén ngửi thấy một mùi gian díu mập mờ , đôi mắt sáng lên: “Ai dùng? Có phải đàn ông không? Ôi Thư Diêu, mừng cho em tôi! Em đã đưa đàn ông về nhà rồi?”

“Là Chu Mính Viễn.”

“…”

Phùng Linh Tử thay đổi sắc mặt ngay lập tức, nói với giọng đầy khó chịu: “Cái tên đó, sao lại đến đây.”

Im lặng một lúc, Phùng Linh Tử đột ngột thốt lên: “Hai cậu… hai cậu đã ngủ với nhau rồi?”

Thư Diêu bình tĩnh lấy một cốc thủy tinh mới, rót nước vào rồi đưa cho Phùng Linh Tử, giải thích một cách điềm tĩnh:

“Chưa có má ơi, tớ chỉ ăn bánh sinh nhật của ông nội Chu Mính Viễn, anh ta đưa tớ về thôi.”

“Cậu biết mình bị gì không mà dám ăn bánh sinh nhật?”

Phùng Linh Tử biết tình hình của Thư Diêu, tay chống hông đứng ở giữa phòng khách, nhìn cô như thể thẩm vấn: “Một miếng lớn à? Cỡ bao nhiêu?”

Thư Diêu trước đây đã từng phẫu thuật dạ dày, khi đó nhóm bác sĩ thực hiện phẫu thuật cứ luôn mồm ca ngợi đó là công nghệ tiên tiến, nghe rất thần kỳ.

Ai ngờ chưa đầy sáu tháng, phẫu thuật bắt đầu có phản ứng phụ. Trong số những người tham gia ca phẫu thuật, có một số người phản ứng rất mạnh, hệ tiêu hóa yếu đến mức chỉ có thể ăn cháo.

Thư Diêu chính là một thành viên tiêu biểu trong hội “số nhọ” đó.

“Cỡ bằng bàn tay, tớ mới ăn nửa miếng,” Thư Diêu ngừng lại một chút, “nửa còn lại có Chu Mính Viễn ăn giúp rồi.”

Nửa miếng cũng không phải chuyện gì to tát, Phùng Linh Tử thở phào nhẹ nhõm rồi ngồi xuống ghế sofa.

Một lát sau, cô ấy lại nhìn Thư Diêu với vẻ mặt quái dị:
“Sao lại thế nhỉ? Chu Mính Viễn vừa đưa cậu về nhà, lại còn giúp ăn bánh nữa? Thằng choá Chu bị nhập hồn chắc?”

Thư Diêu kể lại chuyện xảy ra hôm đó. Phùng Linh Tử nghe xong, trán nhăn tít, cuối cùng vẫy tay:
“Cưng ơi, để tớ nghĩ kỹ đã, đừng nói gì vội.”

Mấy ngày sau cơn mưa lớn, trời nắng đẹp, hương thơm từ cây hoa hoè trong nhà phảng phất như mùi gió biển Thái Bình

Dương.

Phùng Linh Tử nghĩ mãi, rồi đột nhiên nắm lấy tay Thư Diêu: “Thằng choá Chu kia, vừa mua thuốc vừa nấu bữa sáng, có khi nào nó yêu cậu rồi không?”

Thư Diêu bình thản lắc đầu:
“Không.”

Trên bàn, bức ảnh Thư Diêu tìm thấy dưới ngăn tủ trước đó vẫn còn đó. Cô cầm lên, chỉ vào mặt Chu Mính Viễn trong ảnh: “Nhìn mặt anh ta xem, có giống người biết yêu ai không?”

Chu Mính Viễn từ bé đến lớn đều đẹp trai ngời ngời, nhưng càng lớn lên càng lạnh lùng.

Rất nhiều cô gái thích vẻ ngoài của anh, nhưng cuối cùng đều bỏ chạy vì tính cách.

Dù có đẹp đến đâu, cũng chẳng ai muốn sống chung với một tảng băng vĩnh viễn không tan.

“Thế cậu bảo hắn làm vậy vì cái gì? Muốn ngoại tình trá hình à?” Phùng Linh Tử táo bạo suy đoán.

“… Có lẽ anh ấy chỉ thấy áy náy thôi.”

Thư Diêu cụp mắt xuống, chiếc nốt ruồi đỏ bé xíu dưới mi mắt bị hàng mi dài che khuất trong bóng tối.

Hôm đó, khi cô cầm bánh ngọt, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Chu Mính Viễn, không phải anh không nhận ra sự khó xử của cô.

Có thể là thử lòng, có thể là đùa cợt, cũng có thể là vì lý do nào khác, Chu Mính Viễn đã chọn làm ngơ.

Nhưng chắc anh không ngờ việc Thư Diêu ăn bánh lại gây hậu quả nặng nề đến thế, nên cảm thấy áy náy.

Chu Mính Viễn không phải kiểu người lạnh lùng tuyệt đối. Anh chỉ có vẻ ngoài như thế thôi.

Thật ra, anh giống như một con sò nằm yên dưới đáy sông, giấu mình trong bùn cát. Dưới lớp vỏ cứng rắn, anh ta lại có một trái tim mềm mại hơn bất kỳ ai.

Phùng Linh Tử không nhận ra nét dịu dàng thoáng qua trên mặt Thư Diêu, vẫn còn đắm chìm trong sự kinh ngạc vì Chu Mính Viễn bỗng nhiên có mặt khác.

Cô nàng mơ màng kéo tay Thư Diêu hỏi:
“Không phải, cậu không thấy việc Chu Mính Viễn áy náy còn đáng sợ hơn việc hắn thích cậu à? Chu Mính Viễn mà biết áy náy sao?”

Đó là định kiến của thế gian dành cho anh.

Khi ngước mắt lên, thấy rõ biểu cảm của Thư Diêu, Phùng Linh Tử ngẩn người, rồi có chút nghi ngờ:
“Cưng à, chẳng phải hai người là hôn nhân hợp đồng sao? Sao cậu lại hiểu rõ Chu Mính Viễn thế?”

Thư Diêu mỉm cười:
“Vì trước đây, tụi tớ từng gặp nhau.”

Tác giả nói:
Chu Mính Viễn: “Tại sao Phùng Lăng Tử có thể dùng vân tay mở khóa, còn tôi chỉ được dùng chìa khóa dự phòng? Làm nam chính kiểu này mất mặt thật!”

Chương 10: Câu Chuyện

DTV-EBOOK

Công ty thiết bị y tế Thụy Mỹ Ân Nhạc từng có thời huy hoàng.

Đỉnh điểm, họ đã cung cấp nguyên liệu thiết bị y tế cho một dự án y tế nước ngoài, khiến danh tiếng của công ty vang xa cả trong lẫn ngoài nước.

Nhưng, đời không như là mơ.

Dự án y tế nước ngoài ấy gặp sự cố nghiêm trọng, dẫn đến tử vong. Thụy Mỹ Ân Nhạc vốn là nhà cung cấp chính, bị liên lụy, trở thành đối tượng bị các bệnh viện, hiệp hội y tế và bệnh nhân đồng loạt tẩy chay.

Chủ cũ của công ty, từ một tỷ phú qua đêm trở thành con nợ.

Thời điểm đó, gia tộc nhà họ Chu đang tham vọng bước chân vào lĩnh vực thiết bị y tế, liền mua lại Thụy Mỹ Ân Nhạc– một công ty dày dạn kinh nghiệm trong ngành.

Nhưng Chu gia không lường trước rằng, chủ cũ của Thụy Mỹ Ân Nhạc không chịu nổi áp lực và đã chọn cách treo cổ tự tử ngay trong tòa nhà công ty.

Thụy Mỹ Ân Nhạc từ một huyền thoại ngành y tế đã trở thành câu chuyện kinh dị, cũng là một "món nợ" khiến nhà họ Chu nghiến răng mỗi khi nhắc đến.

Tin tức Chu Mính Viễn trở thành người tiếp quản Thụy Mỹ Ân Nhạc không khiến Bạch Hủ vui vẻ chút nào.

Thị trường thiết bị y tế bên Nam Phi còn chưa lên cót hoàn toàn, vậy mà Đế Đô lại nhận thêm một tòa nhà ma ám nợ nần chồng chất.

Điều Bạch Hủ khó hiểu nhất là, biết rõ điều này sẽ khiến ông nội Chu tức giận, vậy mà vị tiểu thiếu gia ấy vẫn rời khỏi tiệc sinh nhật gia tộc?

Nghĩ mãi vẫn không thông, Bạch Hủ cảm thấy chuyện này chắc chắn có liên quan đến Thư Diêu.

Bởi vì Thư Diêu là người duy nhất mà Bạch Hủ từng thấy có thể làm lay động cảm xúc của Chu Mính Viễn.

Dù giờ chưa rõ cô là bạn hay thù, Bạch Hủ vẫn rất vui vẻ khi nhìn thấy sếp mình chịu thiệt.

Nghĩ vậy, Bạch Hủ liền gọi điện cho Chu Mính Viễn:
“Tiểu Chu tổng, trụ sở vừa gửi mail thông báo, tài liệu của Thụy Mỹ Ân Nhạc đã được chuyển đến nhà ở Đông Cẩn của cậu, hình như là cô Thư ký nhận hộ.”

“Ừ.”

Bạch Hủ hỏi thêm:
“Vậy để tôi đến chỗ cô Thư lấy tài liệu mang cho cậu, hay phiền cô ấy tự mang đến?”

Chu Mính Viễn hiếm hoi trả lời một cách mơ hồ:
“Sao cũng được.”

Cúp máy, Bạch Hủ liền lục tìm số của Thư Diêu, mắt lấp lánh ánh sáng tám chuyện, háo hức bấm gọi:
“Xin chào, cô Thư, tôi là trợ lý của tiểu Chu tổng, Bạch Hủ đây.”

—

Thư Diêu ngồi ở ghế sau chiếc xe mà Bạch Hủ phái đến, bên cạnh là ba chiếc túi giấy màu nâu.

Giữa lúc nắng chói chang nhất của buổi sáng, cô đeo kính râm, ngồi trong xe nghiên cứu tài liệu.

Thông tin thương mại về Thụy Mỹ Ân Nhạc thì nhiều, nhưng thứ thu hút sự chú ý của cô hơn lại là những truyền thuyết ma quái của nó.

Chủ tịch đầu tiên treo cổ tự tử trong tòa nhà công ty.

Sau đó, tòa nhà ngập tràn âm khí, nhân viên làm ca đêm phản ánh rằng máy in tự động chạy giữa đêm, đèn hành lang chập chờn sáng tối.

Chủ tịch thứ hai là người do trụ sở chính của nhà họ Chu cử đến, nhưng chỉ ba tháng đã từ chức.

Nguyên nhân từ chức được đồn là do suy nhược thần kinh, thường xuyên gặp ác mộng.

Chủ tịch thứ ba tại vị lâu hơn chút, nhưng năm ngoái, trong một buổi họp, đột ngột bị xuất huyết não, giờ đang liệt.

…

Thư Diêu càng đọc càng nhập tâm, giữa ban ngày ban mặt mà cũng nổi da gà khắp người.

Nhìn qua cửa xe, trụ sở Thụy Mỹ Ân Nhạc đã hiện ra trước mắt.

Công ty vốn một thời độc chiếm cả tòa nhà năm tầng kiểu thương mại, giờ đây lâm vào cảnh phá sản, trông âm u như một bức tranh xám xịt.

Người lái xe là nhân viên của công ty, đưa Thư Diêu tới điểm hẹn xong liền lẳng lặng lái xe rời đi.

Thư Diêu bước xuống xe, vừa ngẩng đầu đã thấy Chu Mính Viễn.

Anh ngồi cạnh con sư tử đá ở lối vào, chiếc áo khoác màu lạc đà nhạt trên người hòa quyện với màu xám của tượng đá, trông như một phần của kiến trúc.

Tòa nhà này mang dáng dấp kiến trúc cổ La Mã, còn Chu Mính Viễn thì ung dung ngồi trên bậc thềm, một chân gác lên cao, cánh tay thả lỏng tự nhiên dựa lên đầu gối.

Trong miệng anh ngậm nửa điếu thuốc, làn khói mỏng lượn lờ như một nét vẽ nhàn nhã.

Đây là lần đầu tiên Thư Diêu nhìn thấy Minh Viễn mặc đồ ngoài bộ vest chỉnh tề, cũng là lần đầu tiên bắt gặp anh hút thuốc.

Anh cũng biết hút thuốc cơ đấy?"

Hình ảnh anh cúi đầu lướt điện thoại, điếu thuốc chạm hờ nơi môi, có chút gì đó rất tự nhiên mà hào hoa.

Thư Diêu nghĩ thầm, giá như lúc ngước nhìn cô, anh có thể nở một nụ cười thì tốt biết mấy.

Tiếc thay, Chu Mính Viễn ngẩng lên, ánh mắt lạnh như sương, biểu cảm nhạt nhẽo.

Không một tia ấm áp.

Nhìn thấy Thư Diêu, Chu Mính Viễn đứng dậy, đi vài bước, dí nốt mẩu thuốc vào khay gạt trên thùng rác.

Đợi cho khói tan hết, anh mới đưa tay về phía cô.

Thư Diêu không khách sáo, vứt thẳng ba túi giấy kraft vào lòng anh, ánh mắt trượt từ tòa nhà văn phòng xuống tới con người anh, rồi hỏi với vẻ chẳng có gì tử tế: “Chu Mính Viễn, công ty anh vừa nhận được, nghe đâu có nhiều chuyện hay lắm đấy, anh biết chưa?”

“Chưa.”

“Để tôi kể cho anh nghe nhé?” Cô hứng chí, nụ cười cong cong như mèo nhìn thấy chuột.

Hiếm khi Thư Diêu không nũng nịu gọi “Anh Mính Viễn”, anh liếc cô một cái, xem như ngầm đồng ý.

“Thế dẫn tôi đi tham quan đi.” Chu Mính Viễn làm một cử chỉ như mời, dẫn cô bước vào trong.

“Tôi nói cho anh biết nhé, tòa nhà này, từng có người chết đấy. Ông chủ đầu tiên của công ty này, tên là…” Thư Diêu đung đưa chiếc túi xách nhỏ trên tay, nhíu nhẹ đôi mày, ngẫm nghĩ: “Tên là gì nhỉ ấy nhỉ… Hình như họ Trương?”

“Trương Đàn.”

“Đúng rồi, Trương Đàn! Chính là ông ta. Anh nghe qua chưa? Ông ta treo cổ tự vẫn đấy.”

Trong sảnh lớn lát gạch men đá cẩm thạch, tiếng giày cao gót của Thư Diêu gõ lên nền tạo ra âm thanh vang vọng.

Cô bước đi vài bước, đột nhiên quay lại, tay làm động tác cắt cổ, cố tình hạ thấp giọng: “Mà này, ngay trong tòa nhà này đấy.”

Chu Mính Viễn vẫn bình thản, nhìn cô: “Rồi sao?”

Lòng gan dạ của anh to đến thế cơ à?

Không sợ ư?

Thư Diêu chuyển động mắt đầy vẻ tinh ranh, chỉ lên chiếc trần nhà hoa văn chạm trổ: “Chắc không chừng là treo cổ trên đó.”

“Không phải.”

“Hả?” Cô ngẩn ra, không hiểu.

“Tôi nói, không phải ở đây.”

Thư Diêu nghĩ có khi gia đình họ Chu để bán được cái mớ hỗn độn này cho anh, chắc đã tẩy não bằng mấy câu kiểu như “Công ty sạch sẽ lắm”, “Đừng tin mấy lời đồn vớ vẩn trên mạng”.

Cô chỉ vào cánh cửa kính xoay lúc nãy họ vừa đi qua, cương quyết: “Sao không phải được? Chính là ở đó mà, tôi còn thấy ảnh chụp trên mạng, ngay trước cửa lớn này, còn giăng dây cảnh giới nữa.”

Chu Mính Viễn nhìn theo hướng tay cô chỉ, ánh mắt dường như nghĩ ngợi điều gì đó.

“Hơn nữa sau ông Trương gì đó – à đúng rồi, Trương Đàn! Sau ông ta, cả đời chủ thứ hai, thứ ba, thứ tư, ai ở đây cũng từng gặp chuyện quái dị cả.”

Thư Diêu càng nói càng nhiệt tình, đem mấy chuyện ma quỷ trên đường đến đây đọc được mà kể một cách sống động, cái nào càng kinh dị thì kể cái đó: “Nửa đêm máy in tự chạy này, đèn hành lang chớp tắt bất thường này, rèm trắng bay phấp phới này…”

Vừa kể, cô vừa lén liếc Chu Mính Viễn, thừa lúc anh mất tập trung, nhích tới gần, chợt bám lấy tay anh, hét lên: “Á!”

Đột ngột hét to như thế, dù không có dọa ma từ trước thì cũng đủ làm người ta giật mình.

Ấy thế mà Chu Mính Viễn chẳng hề nhúc nhích, chỉ từ tốn thu lại ánh mắt, nhìn thẳng vào cô.

“Sao anh không sợ nhỉ?”

Thư Diêu cười trừ, gãi gãi chóp mũi.

“Vì cô nói không đúng.”

“Hả?”

Chu Mính Viễn nhìn cô, chỉ tay về phía thang máy: “Bên này, để tôi dẫn cô đi xem qua văn phòng.”

Sao tự dưng từ chuyện ma lại biến thành tham quan văn phòng thế này?

Thư Diêu thấy khó hiểu, nhưng cũng không nói gì.

Không lẽ lại nói thẳng ra là mình chỉ đến để tìm cảm giác rùng rợn?

Cả hai cùng đi lên tầng năm.

Dù sao thì Thụy Mỹ Ân Nhạc cũng từng là một công ty danh tiếng.

Từ cửa thang máy đến văn phòng, hành lang trải dài lộng lẫy và sang trọng.

Chu Mính Viễn vẫn giữ im lặng, mãi đến khi đứng trước cửa văn phòng, anh bất ngờ giơ tay chỉ lên chiếc đèn chùm: “Ở đây.”

Nhận ra ý anh muốn nói gì, toàn bộ lông tơ trên người Thư Diêu dựng đứng.

Cô gượng hỏi, đầy hy vọng: “…Ở đây cái gì cơ?” Chu Mính Viễn mỉm cười, nửa như đùa, nửa như thật: “Nơi Trương Đàn

treo cổ. Dùng dây thắt lưng, buộc ngay trên đèn chùm này."

"…Anh, anh, anh! Không phải anh bảo chưa nghe qua chuyện này sao?!"

Thư Diêu sợ hãi, lùi liên tục, đưa tay bịt mắt, không dám nhìn vào văn phòng.

"Thì đúng là chưa nghe qua thật. Nhưng đã tận mắt chứng kiến rồi."

Chu Mính Viễn còn nghiêng đầu hỏi: "Có muốn vào ngồi chút, uống chén trà không?"

"Không cần!" Thư Diêu vội bước nhanh về phía thang máy, chẳng buồn ngoái lại. Cô cũng không để ý rằng, phía sau, Chu Mính Viễn hiếm khi để lộ một nụ cười nhếch môi.

Khi đến gần thang máy, Thư Diêu xoa dọc cánh tay mình, cảm giác bất an vẫn còn lởn vởn.

Để bớt căng thẳng, cô buột miệng nói: "Chu Minh Viễn, anh có thấy tầng này lạnh lẽo lạ thường không? Như có gió âm thổi qua ấy. Không chừng thật sự có thứ gì… kỳ quái…"

Cô nói đến đây, bỗng quay đầu lại.

Hành lang phía sau yên lặng trống vắng.

Làm gì còn bóng dáng Chu Mính Viễn.

Trong khoảnh khắc đó, mọi câu chuyện kinh dị từng bàn với Chu Mính Viễn ùa về trong đầu Thư Diêu, bắt đầu phản công lại cô.

Cô nhắm chặt mắt: "Chu Mính Viễn!"

"Gì?"

Nghe tiếng đáp lại, Thư Diêu mới rụt rè mở hé mắt, chỉ dám nhìn một chút.

Cô thấy Chu Mính Viễn hai tay đút túi áo gió, ung dung bước ra từ văn phòng.

“…Anh vừa làm gì vậy?”

“Đem mấy túi hồ sơ bỏ vào văn phòng, chẳng lẽ tôi phải cầm mãi?”

Thư Diêu cảm thấy hơi mất mặt, liền giả vờ ấn nút thang máy để che giấu chút ngượng ngùng.

Nhưng cảm giác lạnh lẽo trên đầu vẫn không dứt. Cô không kìm được, mở miệng hỏi:
“Anh có thấy tầng này lành lạnh rờn rợn không?”

“Nhiệt độ quả thật hơi thấp.”

“Vậy nên,” Thư Diêu vô thức dịch sát lại gần Chu Mính Viễn thêm nửa bước, “liệu có phải thật sự có thứ gì… không sạch sẽ ở đây không?”

Chu Mính Viễn liếc nhìn cô:
“Thư Diêu.”

“Sao?”

“Ngẩng đầu, nhìn lên đi.”

Thư Diêu thầm nghĩ, với cái gan bé như hạt vừng của mình mà còn dám kể chuyện ma cho người như Chu Mính Viễn, đúng là tự tìm rắc rối.

Giờ thì không biết có phải anh đang trả đũa hay không, lại còn bảo cô ngẩng đầu. Cô sợ đến mức chỉ nghĩ tới việc ngẩng lên

sẽ thấy thứ gì đó kỳ quái đang treo lủng lẳng, đã muốn khóc thét rồi.

Thôi thì giữ thể diện làm gì, cô bèn lầm bầm:
“Tôi không nhìn!”

Chu Mính Viễn đứng cạnh thang máy, chậm rãi chỉnh lại ống tay áo khoác, giọng điệu bình thản:
“Tôi cứ tưởng, người sống trong thế kỷ 21 như Thư tiểu thư đây, chắc không xa lạ gì với thứ tiện nghi như máy điều hòa âm tầng?”

Thư Diêu sững người, theo phản xạ ngước mắt nhìn lên.

Chỉ thấy một hàng lỗ thông gió của điều hòa, được khéo léo lắp chìm giữa các hoa văn trang trí trần nhà, đang phả ra từng luồng khí lạnh liên tục.

Thư Diêu: “…”

Lời tác giả:
Thư Diêu: Tôi tự dọa chính mình.

Phiên bản đặc biệt cho lễ Thất Tịch.
(Haha, thực ra lúc lên dàn ý tôi không ngờ chương này lại rơi đúng vào ngày lễ này…)

Chương 11: Thang Máy

DTV-EBOOK

Rõ ràng là định hù dọa Chu Mính Viễn, kết quả lại tự mình bị một chiếc điều hòa âm trần dọa cho hồn bay phách lạc.

Thư Diêu có cảm giác mình chính là kiểu người "gậy ông đập lưng ông".

Lại thêm chút mất mặt.

May mắn thay, cửa thang máy mở ra đúng lúc. Thư Diêu vỗ nhẹ má mình, bước vào.

Chu Mính Viễn theo sau, đứng gần cửa, giơ tay ấn nút "1L."

Khi nút được ấn xuống, một vòng sáng đỏ viền quanh hiện lên.

Dù sao Thụy Mỹ Ân Nhạc cũng là tòa nhà cũ kỹ xây dựng từ nhiều năm trước, thang máy không lớn lắm, bốn bức tường kim loại sáng bóng như gương, phản chiếu rõ hình ảnh của những người bên trong.

Thư Diêu tựa vào tường thang máy, lặng lẽ quan sát hình ảnh Chu Mính Viễn qua lớp kim loại phản chiếu.

Người này chắc chắn đêm qua đã thức trắng, mệt mỏi mơ hồ ẩn hiện giữa hàng chân mày, khiến khuôn mặt anh thêm vẻ lười biếng.

Nhưng chỉ có lạnh lùng, không hề mang theo cảm xúc nào khác.

Tiếp quản một tòa nhà “ám” như thế này, tính sơ sơ mỗi năm lỗ hàng trăm triệu, đổi lại là người khác, hoặc là tức đến phát điên, hoặc là sầu đến bạc đầu.

Chu Mính Viễn thì ngược lại, chẳng tỏ ra bận tâm. Thậm chí còn rảnh rỗi bày trò hù dọa cô.

Thư Diêu còn đang mải nghĩ, thang máy bỗng khựng lại.

Rõ ràng chẳng ai ấn nút “2L”, nhưng thang máy vẫn tự động dừng ở tầng 2.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra hai bên. Thư Diêu cảm thấy da đầu tê rần, vô thức trốn sau lưng Chu Mính Viễn, dùng thân hình cao lớn của anh để che chắn tầm nhìn.

Cảnh tượng này khiến cô liên tưởng đến những phân đoạn kinh dị kiểu “bách quỷ dạ hành” hay “âm binh mượn đường” trong tiểu thuyết.

Cửa thang máy chỉ mở được một nửa, rồi như gặp lỗi kỹ thuật, lại từ từ đóng lại.

Màn hình quảng cáo gắn trên vách thang máy phát ra tiếng của người dẫn chương trình, nhưng âm thanh méo mó vài giây, rồi tắt ngấm.

Không khí trong thang máy chẳng khác gì cảnh mở đầu một bộ phim kinh dị.

Chu Mính Viễn hơi nhíu mày, lùi lại nửa bước, ánh mắt chợt lóe lên vẻ khó chịu.

Hành động lùi lại của anh làm Thư Diêu càng hoảng sợ.

Không phải chứ, tự nhiên anh lùi lại làm gì?

Nhìn như thể có thứ gì đó mặc đồ trắng vừa bước vào, anh nhường chỗ cho nó vậy.

Khoan đã…

Ông chủ tự tử kia là đàn ông. Nếu biến thành ma, liệu ông ta có mặc váy trắng không nhỉ?

Khi thang máy tiếp tục đi xuống, nó phát ra những tiếng cọt kẹt, như thể các bộ phận đã lâu không được bảo trì.

Chắc chỉ vì cũ quá thôi?

Khi Thư Diêu còn đang lan man suy nghĩ, Chu Mính Viễn bất chợt nắm lấy tay cô.

Cùng lúc đó, đèn thang máy vụt tắt, toàn bộ không gian chìm trong bóng tối. Thang máy đột ngột dừng lại, Thư Diêu chao đảo, may mà có Chu Mính Viễn giữ tay nên không ngã.

Anh buông tay, giọng vang lên trong bóng tối:
“Thư Diêu, tựa vào tường, gập gối, ôm đầu.”

Trong tình huống khẩn cấp, Chu Mính Viễn không hề tỏ ra hoảng loạn. Anh ấn nút cứu hộ trong thang máy, nhưng không có phản hồi. Anh đành quay lại bên cạnh Thư Diêu, lấy điện thoại ra kiểm tra, quả nhiên không có tín hiệu.

Anh bỏ điện thoại vào túi, tay vô tình chạm vào Thư Diêu đang đứng bên cạnh. Chỉ trong một thoáng ngắn ngủi, anh cảm nhận được cô đang run rẩy.

Chu Mính Viễn khựng lại một chút.

Theo lời Bạch Hủ, Thư Diêu nhỏ hơn anh ba tuổi, năm nay 25. Ba năm trước khi kết hôn với anh, cô mới chỉ 22 tuổi.

Cô nàng này miệng lưỡi sắc sảo, nhưng xét cho cùng cũng chỉ là một cô gái. Gặp chuyện thế này, sợ hãi cũng là lẽ thường.

Trong bóng tối, anh không thể nhìn thấy cô. Dựa vào trí nhớ, Thư Diêu khi không nói chuyện vừa gầy gò vừa có vẻ yếu đuối, đến mức không ăn nổi bánh ngọt.

Chu Mính Viễn tựa vào tường thang máy, nhíu mày một lúc rồi mở miệng, giọng bình tĩnh đến mức gần như lạnh nhạt: "Còn cách tầng một không quá hai mét. Nếu rơi xuống, cũng không đến mức nguy hiểm. Hiện tại là 9 giờ 30, đến 10 giờ tôi có một cuộc họp trực tuyến với Bạch Hủ. Nếu không liên lạc được với tôi, cậu ta sẽ tìm đến."

Ngữ điệu anh không gợn chút cảm xúc, nhưng lại khiến người nghe cảm thấy an tâm.

Thư Diêu chỉ đáp lại một tiếng "Ừm."

Giọng cô nghe như đang cố kìm nén, hơi thở cũng không đều.

Với tính cách của Chu Mính Viễn, anh đã quen sống lạnh nhạt. Đột nhiên phải an ủi người khác, anh cũng không biết phải nói thế nào.

Sau cùng, anh li.ếm môi, khó nhọc buông ra một câu:
"Vậy nên, đừng sợ, không sao đâu."

Thư Diêu cố nhịn cười:
"…Tôi không sợ, không cần anh dỗ đâu."

"Cô đang cười."

Dù là một câu khẳng định, nhưng giọng Chu Mính Viễn lại đầy vẻ khó hiểu.

Cô run rẩy là vì… cười đến mức không nhịn được?

Vừa mới nãy còn sợ xanh mặt, sao giờ lại cười được vậy?

“Chu… Chu Mính Viễn, tôi thật sự… thật sự muốn chụp một tấm vẻ mặt của anh lúc này.”

Vì miệng đang kìm cười nên Thư Diêu nói hơi lộn xộn, nhưng Chu Mính Viễn nghe hiểu ngay.

Thang máy không xuống được tầng một, nó đang lơ lửng cách mặt đất ít nhất 2 mét. Để tránh bị thương, cả hai đều phải gập gối, ôm đầu.

Nếu mà chụp ảnh lúc này thì chắc chắn chẳng có chút thẩm mỹ nào.

Chu Mính Viễn hừ một tiếng.

Chắc chắn là muốn xem anh xấu mặt, đến ma cũng không sợ, đúng là giỏi thật.

Dù thang máy tối om, không thấy gì cả, cũng chẳng biết mặt Chu Mính Viễn đang khó chịu đến mức nào, Thư Diêu tự làm vui, cười khúc khích rồi lấy khuỷu tay đụng anh một cái: “Thang máy tự nhiên như vậy, liệu có phải là ai đó làm gì không?”

Thực ra lúc thang máy bị tắt đèn, Thư Diêu có hơi sợ, nhưng khi nghe thấy Chu Mính Viễn bình tĩnh ra lệnh cho cô đứng tựa vào tường, thì lý trí của cô, vốn đang ngập trong những câu chuyện ma quái, đã quay lại.

Ma quái có gì mà sợ.

Thật sự đáng sợ là những người lòng dạ hiểm ác đằng sau những mưu đồ.

“Khoảng 80% là có người làm.” Chu Mính Viễn trả lời.

“Có ý tưởng hay lắm này, sao không để tôi đứng trên vai anh, có phải cái lưới bảo vệ trên nóc thang máy có thể mở được không? Tôi leo lên thử xem?”

Trong phim chẳng phải luôn có cảnh chính diện anh hùng mở cửa trên thang máy, phá cái lưới bảo vệ, rồi thành công thoát hiểm sao?

Mà hình như cũng có mấy người chẳng may chết không cứu kịp…Ơ, hình như có cảnh người ta bị thang máy kéo nát, chỉ còn lại nửa người nữa.

Không hiểu sao, cả hai như có một sự ăn ý lạ kỳ, Chu Mính Viễn liếc cô một cái rồi buông lời: “Ừ, leo đi, chờ đội cứu hộ đến, tôi sẽ để họ mang phần còn lại của cô về.”

Lời vừa dứt, thang máy lại bắt đầu chuyển động.

Thang máy rơi thẳng xuống trong bóng tối, cảm giác mất trọng lực bất ngờ làm khó chịu đến mức như bị đẩy vào một cái hố sâu vô tận.

Không phải vô tận thật ra, chỉ có một khoảnh khắc thôi.

“Rầm——”, thang máy đập vào tầng một.

Thư Diêu trong thang máy loạng choạng, nhưng may là có Chu Mính Viễn kéo lại, cả hai cùng ngã ngồi xuống sàn.

Cú ngã này không nhẹ đâu, nhưng trong suốt quá trình, Thư Diêu chẳng hề phát ra tiếng nào. Chu Mính Viễn chau mày lại: “Thư Diêu, có bị thương không?”

“Không sao.”

Cũng phải đến lúc này, Chu Mính Viễn mới nhận ra, Thư Diêu thật sự khác với những cô gái khác.

Sợ những chuyện ma quái, nhưng khi gặp phải tình huống thực tế lại bình tĩnh đến lạ.

Thực ra lúc đó, Chu Mính Viễn có phần khâm phục cô, nhưng sự khâm phục này chỉ thoáng qua, nhiều hơn là sự nghi ngờ.

Lấy cô làm vợ, chẳng có gì vui vẻ, nếu cô khóc lóc om sòm thì ít nhất còn khiến người ta yên tâm.

Nhưng cô bình tĩnh thế này lại khiến anh cảm thấy bất an.

Toàn bộ tòa nhà đã bị cắt điện, điều hòa trong thang máy từ khi mất điện cũng không hoạt động nữa, thang máy như một cái lồng hấp khổng lồ.

Nóng bức, ngột ngạt, tối tăm, chỉ có một tin tốt là thang máy đã xuống đến tầng một, không cần phải giữ tư thế bảo vệ nữa, không cần lo bị rơi xuống thành bánh thịt.

Thư Diêu và Chu Mính Viễn ngồi cạnh nhau, không biết đến bao giờ Bạch Hủ mới phát hiện ra Chu Mính Viễn mất liên lạc, cũng không biết cứu hộ sẽ đến lúc nào.

Cảnh ngồi trong bóng tối, chờ đợi những điều không thể đoán trước, thật sự khiến cô có cảm giác như thời gian quay ngược trở lại nhiều năm.

Có lẽ do cú rơi không gây tổn thương gì nghiêm trọng, Thư Diêu thả lỏng một chút, cảnh giác cũng giảm đi, bất giác hỏi: “Ai là người muốn hại anh?”

Vừa hỏi xong, cô muốn tự vả vào mặt mình.

Cô và Chu Mính Viễn còn chưa thân đến mức có thể thoải mái nói về mối quan hệ phức tạp trong gia đình họ.

Mà ai muốn hại anh nhỉ?

Cái người tình nghi lớn nhất chẳng phải là cô sao?

Chu Mính Viễn rời khỏi tiệc sinh nhật của Chu Cảnh là vì cô.

Và lý do anh nhận việc ở công ty Thụy Mỹ Ân Nhạc cũng vì Chu Cảnh không vừa mắt việc Chu Mính Viễn bỏ về trước. Chính cô mới là người đề nghị tham quan tòa nhà văn phòng vừa rồi. Thư Diêu nghĩ thế nào cũng thấy mình không thể nào thoát khỏi chuyện này.

Chu Mính Viễn không trả lời, nhưng cô có thể cảm nhận anh đứng dậy, sau đó trong không gian chật hẹp vang lên những tiếng động xào xạc.

Tiếng vải ma sát nhỏ xíu đó… Thư Diêu không nhịn được: "Anh làm gì thế?"

"Cởi áo." Không có điều hòa, thang máy càng lúc càng nóng, cởi áo thì cũng bình thường.

Nhưng chẳng hiểu sao, Thư Diêu cảm thấy hơi khó chịu.

Một lúc sau, tiếng động ấy dừng lại, tiếng giày da của Chu Mính Viễn giẫm lên sàn kim loại phát ra một tiếng động nhẹ.

Anh đang tiến lại gần.

Mất đi thị giác, thính giác và khứu giác dường như trở nên nhạy cảm hơn.

Mùi nước hoa nam nhẹ nhàng từ người Chu Mính Viễn càng lúc càng rõ ràng, thậm chí, hơi thở ấm áp của anh cũng có thể cảm nhận được.

Thư Diêu định giơ tay ra che nhưng lại chỉ cảm thấy tay mình chạm vào một vùng da ấm áp, nổi lên một chút. "Làm gì vậy?"

Giọng Chu Mính Viễn lạnh nhạt, trong động tác nói chuyện, yết hầu anh khẽ rung động.

Thư Diêu thu tay lại: “Cảm nhận được anh lại gần, tôi thấy ngại lắm.”

Chưa nói hết câu, một lớp vải hơi cứng phủ lên đầu Thư Diêu, là áo khoác của Chu Mính Viễn.

“ Mặt đất lạnh, ngồi lên đi.”

“Ôi trời, anh Mính Viễn thật chu đáo quá đi, em thích lắm.”

“Thư Diêu.”

“Có em đây, anh Mính Viễn, anh cần gì?” Chu Mính Viễn chắc hẳn đang ngồi xuống trước mặt cô, anh nói: “Cô không thấy, cô là người tôi nghi ngờ nhất à?”

“Có chút, nhưng anh không nên nghi ngờ em.”

” Cô đưa lý do thuyết phục tôi tin cô đi.”

“Em rất yêu anh.”

Chu Mính Viễn cười khẩy: “Đổi câu khác.”

Trong thang máy nóng nực, khiến tinh thần của Thư Diêu trở nên bực bội, cô không còn hứng thú để nói đùa hay trêu chọc nữa.

Cô vội vàng hất Chu Mính Viễn ra, kéo áo anh lại gần, nói: “Chu Mính Viễn, anh nghi ngờ cái gì chứ? Dù tất cả các sự trùng hợp đều có liên quan đến tôi, dù tất cả bằng chứng đều chỉ vào tôi, tôi cũng không làm gì hết. Tôi đến đây để—”

Thư Diêu kịp thời ngậm miệng, nuốt lại nửa câu còn lại.

Suýt nữa cô đã nói ra sự thật.

Chu Mính Viễn đang lừa cô!

Cô buông tay ra, nhanh chóng thay đổi sắc mặt, giả vờ làm nũng: "—Tôi đến đây để yêu anh! Anh Mính Viễn, em yêu anh đến mức này, sao lại có thể hại anh chứ?"

Tác giả có lời muốn nói:

Cứ nghe đi, sau này cô ấy sẽ không nói mấy câu này nữa đâu.

Chương 12: Khó Tính

DTV-EBOOK

“ Tôi đến đây để—”

Chỉ cần bốn chữ ấy, Chu Mính Viễn không hề thay đổi sắc mặt, nhưng khóe môi anh lại khẽ nhếch lên.

Có vẻ như trong cuộc hôn nhân này, Thư Diêu quả thật có một mục đích gì đó.

Nhưng cái mục đích ấy không dính dáng gì đến những chuyện tranh giành danh lợi trong Chu gia.

Những lời còn lại cô không nói ra, Chu Mính Viễn cũng cảm thấy chẳng cần phải hỏi thêm.

Bao nhiêu năm qua, bên cạnh anh chỉ còn lại một mình Bạch Hủ, tìm được một người bạn tâm đầu ý hợp thật chẳng dễ dàng gì.

Chỉ cần không phải kẻ thù, còn lại cô muốn gì anh cũng chẳng để tâm.

Dù sao, Thư Diêu che giấu khá kỹ những mưu đồ của mình, nhưng cũng xem như là gia vị trong cuộc sống nhạt nhẽo của anh.

Trong thang máy, mùi dung dịch sát khuẩn ngột ngạt tràn ngập, làm người ta cảm thấy khó chịu.

Chu Mính Viễn đối diện vẫn không nói gì, Thư Diêu thì chẳng thể nhìn rõ biểu cảm của anh. Một lúc sau, trong bóng tối, bỗng vang lên một tiếng cười trầm thấp, không quá rõ ràng.

Chu Mính Viễn đang cười à?

Chỉ cần tìm ra một chút sơ hở nhỏ nhặt của cô, anh vui đến thế sao?

Thư Diêu lườm anh một cái, rồi vo viên chiếc áo khoác của Chu Mính Viễn lại, ngồi phịch xuống: “Chu Mính Viễn, anh không cảm thấy mình thật may mắn à?”

“ Là sao?”

“ Nếu hôm nay tôi không đến, không chừng anh sẽ bị nhốt trong thang máy một mình đấy,” Thư Diêu đưa ngón tay ra, dù không nhìn rõ người, nhưng cô vẫn thuận tay chỉ về phía Chu Mính Viễn, “ Anh thử nghĩ xem, một mình nhốt ở đây, chắc chắn không vui bằng cùng tôi đâu.”

Điều này, Chu Mính Viễn không hề phủ nhận.

Thư Diêu quả thật là một người thú vị.

Trong thế giới của anh, có tiền có quyền, có vẻ ngoài và tài năng, những thứ ấy chẳng thiếu, chỉ có một thứ vô cùng hiếm hoi—người thú vị.

Người như thế thì ít đến mức, cách đây rất nhiều năm.

Bên ngoài không có động tĩnh gì, trong cái không gian tồi tệ này, Thư Diêu vẫn còn có thể tự tạo niềm vui.

Cô lôi chiếc điện thoại trong túi xách nhỏ ra: “Cho chút nhạc, âm lượng không quá to mà màn hình không sáng, có thể nghe được 7, 8 tiếng. Nếu lúc đó anh trợ lý của anh vẫn chưa tới, thì chúng ta sẽ đợi đến lúc hết oxy mà ngất luôn trong này.”

Điện thoại của Thư Diêu chỉ toàn là những bài nhạc dance, tiết tấu nhanh, giai điệu mạnh mẽ, làm cho Chu Mính Viễn,

người chưa bao giờ nghe nhạc, chỉ thấy đầu óc như muốn nổ tung.

Thủ phạm của cơn đau đầu không hề nhận ra, vẫn hăng hái nghêu ngao theo điệu nhạc.

Nếu không phải không gian quá chật, Chu Mính Viễn cảm giác như cô sẽ đứng lên nhảy múa ngay.

Sự hoạt bát của Thư Diêu đã chia thang máy nhỏ bé này thành hai thế giới.

Một thế giới nhộn nhịp, rực rỡ, còn Chu Mính Viễn là thế giới còn lại, nơi thành trì đổ nát, cỏ dại mọc đầy, tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Chu Mính Viễn dựa vào tường thang máy, tay áp lên trán.

Một người sống quá lâu trong sự tĩnh lặng, năm này qua năm khác, mọi thứ xung quanh cũng chỉ xoay quanh những thứ danh lợi vật chất, số dư trong tài khoản nhiều hay ít, hình như cũng chẳng có gì đáng để vui mừng.

Thời gian lâu dần, chẳng còn gì khiến anh tò mò hay hứng thú.

Nghĩ kỹ lại, sự tò mò gần đây của anh lại xuất phát từ Thư Diêu.

Cô gái đầy bí ẩn này tiếp cận anh với một mục đích nào đó, kết hôn với anh, nhưng trong mắt cô, không hề có chút bụi bặm của thương trường.

Ngay cả bây giờ, khi bị nhốt trong thang máy, rõ ràng là lỗi của anh, cô gái này vẫn hát hò, còn cười rạng rỡ khi hát sai lời.

Chu Mính Viễn khép mắt lại, hiếm khi cảm thấy thú vị, không còn vẻ nghiêm nghị thường ngày, thậm chí còn luyến láy một chút giọng Bắc Kinh: “Bị nhốt ở đây, không sợ gì à?”

Có lẽ vì anh không có ý thử mình nữa, Thư Diêu không còn giữ vẻ phòng vệ thường trực, thản nhiên đáp: “Tôi từng gặp tình huống tương tự, nguy hiểm hơn bây giờ nhiều, coi như đã tích lũy chút kinh nghiệm về cảm xúc rồi.”

Ai lại nói chuyện gặp nguy hiểm như đang kể kinh nghiệm.

Chu Mính Viễn im lặng, khóe miệng cong lên một chút.

“Lần đó tôi thực sự sợ, nhưng tôi đã gặp một người…”

Sau đó, Thư Diêu không nói thêm gì nữa, nghe như cô đang chìm trong hồi ức, giọng nói mang theo chút hoài niệm.

Không hiểu sao, Chu Mính Viễn cảm thấy cuộc trò chuyện này thật nhạt nhẽo, chẳng mấy dễ chịu.

Anh im lặng một lúc, đột nhiên lên tiếng: “Người mà cô gặp, là một người đàn ông à?”

“Ừ.”

Càng thêm nhạt nhẽo.

Hai người không ai nói thêm gì, trong thang máy chỉ còn lại tiếng nhạc jazz từ điện thoại của Thư Diêu.

“Tiểu Chu tổng! Chu Mính Viễn! Cậu có ở đó không?”

Không biết bao lâu sau, cuối cùng tiếng gọi của Bạch Hủ từ ngoài thang máy vang lên.

Chu Mính Viễn bình tĩnh đáp lại: “Bạch Hủ gọi cứu viện đi, thang máy bị hỏng rồi.”

Thực ra, Thư Diêu đã từng nghĩ, nếu trợ lý của Chu Mính Viễn không đến thì sao?

Nếu người trợ lý tên Bạch Hủ này là một kẻ có ý đồ, cố tình được cài vào bên cạnh Chu Mính Viễn, liệu họ có thể im lặng chết trong tòa nhà này?

Mấy ngày nữa, họ sẽ thành hai thi thể, rồi bị người ta phát hiện.

Chắc cũng chẳng sao, chỉ là câu chuyện ma của tòa nhà này lại có thêm một vụ.

Nhưng khi Bạch Hủ đến, Thư Diêu mới nhận ra mình đã lo xa.

Anh trợ lý này, so với cả hai người trong thang máy, còn lo lắng hơn, chỉ đứng ngoài thang máy mà cũng có thể cảm nhận được sự lo lắng đến cuống quýt của cậu ta.

Sau khi gọi cứu viện, Bạch Hủ còn từ trên lầu xuống mang theo một chiếc máy oxy, dùng một ống dây nhỏ không rõ nguồn gốc để truyền oxy vào qua khe cửa thang máy.

Cũng có thể coi là một lợi thế khi bị mắc kẹt trong một công ty thiết bị y tế, ít nhất máy oxy là không thiếu.

“Tiểu Chu tổng, cuộc họp lúc 10 giờ tôi đã giúp anh hoãn đến 1 giờ chiều rồi.”

“Cuộc gặp với Tổng giám đốc Đồ lúc 11 giờ cũng đã dời sang chiều.”

“Cuộc hội thảo về nguyên liệu thô buổi chiều đã được hoãn đến tối, thông báo làm thêm giờ đã được gửi đi rồi.”

……

Thư Diêu tắt nhạc trong điện thoại, ngay lập tức âm thanh nền bị vô số công việc mà Bạch Hủ sắp xếp không ngừng đổ vào.

Bị nhốt trong thang máy, không khí ngột ngạt, mặc dù lúc rơi xuống không bị thương nghiêm trọng nhưng cơ thể lại đau nhức như muốn rời ra từng mảnh, Thư Diêu lúc này chỉ muốn về nhà, kéo rèm che sáng và ngủ một giấc.

Còn Chu Mính Viễn, người cũng chịu đựng không kém, lại không thể thoải mái như vậy, thời gian của anh đã được lên lịch kín mít.

“Bạch Hủ.”

“Tiểu Chu tổng, anh gọi gì vậy?”

“Buổi tối cậu đừng sắp xếp gì nữa, sau cuộc hội thảo nguyên liệu thô, tiến độ từ Nam Phi cần cậu theo dõi.”

“Được rồi.”

Thư Diêu lười biếng dựa vào tường thang máy, nghe thôi mà cũng thấy mệt, bất giác thốt lên: “Chu Mính Viễn, anh là robot à? Không cần nghỉ ngơi sao?”

Bạch Hủ bên ngoài thang máy hơi ngẩn ra, nhưng lại cảm thấy rất đồng tình với lời của Thư Diêu.

Nhân viên thì làm việc, Tiểu Chu tổng cũng làm việc; nhân viên nghỉ ngơi, Tiểu Chu tổng vẫn làm việc.

Chu Mính Viễn hoàn toàn không có ngày nghỉ, anh đã bị nhà họ Chu cướp mất mọi quyền sống riêng tư, trở thành một cỗ máy làm việc không có cảm xúc.

Cứ thế mãi, ngay cả Bạch Hủ cũng dần quen với điều này, vừa rồi thậm chí cậu ta còn chẳng nghĩ đến việc sắp xếp cho Chu

Mính Viễn một chút thời gian nghỉ ngơi.

Về phần Chu Mính Viễn, rõ ràng anh cũng chẳng có khái niệm về nghỉ ngơi.

Cuối cùng, có người chịu quan tâm đến Tiểu Chu tổng rồi.

Bạch Hủ chăm chú lắng nghe, mong chờ một câu nói "Ừ, vậy tôi nghỉ một chút" từ Chu Mính Viễn.

Kết quả, Tiểu Chu tổng mở miệng, nhưng lại nói ra một câu không thể nhịn được!

Anh như vậy, thật không nên có vợ!

Giọng nói lạnh nhạt của Chu Mính Viễn truyền ra: "Không cần."

Khi đội cứu hộ đến tòa nhà văn phòng Thụy Mỹ Ân Nhạc, bầu không khí căng thẳng cuối cùng cũng tan biến.

Thực ra chỉ có Bạch Hủ là lo lắng, còn hai người bị kẹt trong thang máy thì chẳng hề vội vàng.

May mắn là thang máy không bị treo lơ lửng, mà đã rơi xuống tầng một, không cần phải lo lắng về việc sẽ xảy ra sự cố trong lúc sửa chữa, cũng không cần phải kiểm tra lỗi như các thủ tục bình thường, chỉ cần mở cửa thang máy là có thể cứu được người mắc kẹt.Giữa tiếng ồn ào và hỗn loạn, cửa thang máy cuối cùng cũng được mở ra.

Bị kẹt lâu trong một không gian tối tăm, phải mất một lúc mới thích nghi được với ánh sáng bên ngoài.

Thư Diêu vẫn ngồi trên chiếc áo khoác của Chu Mính Viễn, nheo mắt, đưa tay về phía anh: "Giúp tôi một tay, tôi đứng không nổi."

Chu Mính Viễn không có biểu cảm gì, chỉ đưa tay qua, liếc mắt nhìn, thấy bàn tay trắng mịn của cô đặt lên.

Thư Diêu dựa vào anh một chút, nhẹ nhàng hít một hơi: "Hự..."

Chu Mính Viễn lúc này vốn đang giao công việc cho Bạch Hủ, nghe thấy âm thanh, anh nhạy bén quay đầu, ánh mắt rơi vào mắt cá chân sưng vù của Thư Diêu.

Anh không hề do dự, quay người bế cô lên, lạnh lùng ném cho Bạch Hủ một câu: "Còn lại cậu tự lo đi."

Cái ôm công chúa đến thật đột ngột, Thư Diêu trong vòng tay Chu Mính Viễn, ngẩng lên đã thấy ngay những đường nét sắc như dao của anh, cùng đôi mắt lạnh lẽo không chút cảm xúc.

Nếu là cô gái khác, bị soái ca này bế vào lòng có lẽ sẽ vui mừng khôn xiết, cảm thấy Chu Mính Viễn có ý với mình.

Nhưng Thư Diêu lại không có cảm giác gì.

Chu Mính Viễn không biết bằng cách nào anh lại xác định được cô không liên quan gì đến sự cố thang máy và sự việc của công ty Thụy Mỹ Ân Nhạc.

Có lẽ vì cảm thấy đã làm cô bị vạ lây, lại còn bị thương, nên anh mới hành động như vậy.

Chắc là nếu Bạch Hủ ở trong tình huống tương tự mà bị thương, anh cũng sẽ không có biểu cảm gì mà bế người ta vào xe như thế này.

Phía sau, có thể nghe thấy những tiếng thì thầm của đội cứu hộ: "Đây là Tiểu Chu tổng và Tiểu Chu phu nhân của nhà họ Chu sao?"

“Cặp này quả là tình cảm quá nhỉ.”

“Hóa ra Tiểu Chu phu nhân trông thế này?”

“Có chút giống mỹ nhân Giang Nam, nhìn thật dịu dàng.”

Thư Diêu quay lại nhìn bọn họ, tinh nghịch nổi lên, liền vòng tay qua cổ Chu Mính Viễn: “Anh Mính Viễn ơi, chân em đau quá, nhanh về nhà đi nào.”

Ánh mắt Chu Mính Viễn từ trên cao liếc xuống nhìn cô, bắt gặp đôi mắt cười cong cong của Thư Diêu, hạ giọng: “Vui lắm à?”

Thư Diêu vẫn mỉm cười tươi rói, gật đầu mạnh, lấy tay khẽ vỗ lên miệng rồi nhẹ nhàng nói: “Vui lắm đấy.”

Chu Mính Viễn đặt Thư Diêu vào xe, một tay chống lên nóc xe: “Không hiểu sao cô không muốn ly hôn, cô cũng thấy rồi đấy, theo tôi, dù là hôn nhân hình thức hay thật sự, đều rất nguy hiểm.”

Anh nói không sai, nguy hiểm là có thật.

Hôm nay vì Bạch Hủ có cuộc họp qua điện thoại, họ mới có thể ung dung chờ cứu, nhưng nếu chẳng may Bạch Hủ đang ở Nam Phi mà không có mặt ở trong nước thì sao?

Thư Diêu ngồi ở ghế sau, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm phải đôi mắt của Chu Mính Viễn.

Rời khỏi thang máy tối tăm, họ cũng đã không còn là “người bạn cùng cảnh ngộ” nữa, sự hòa bình ngắn ngủi trước đó cũng chẳng còn.

Đằng sau Chu Mính Viễn là tòa nhà văn phòng Thụy Mỹ Ân Nhạc nửa khuất trong bóng cây, kiến trúc phong cách La Mã cổ điển màu xám trắng bị ánh nắng chiếu vào khiến cho đôi mắt

phải nheo lại, anh quay lưng về phía mặt trời, khuôn mặt đậm nét nghiêm nghị.

Hai người đối diện nhau ba giây, cùng lên tiếng: “Đi theo tôi nguy hiểm như vậy, cô Thư có muốn suy nghĩ lại chuyện ly hôn không?”

“Đi theo anh nguy hiểm như vậy, anh Mính Viễn có muốn suy nghĩ lại chuyện bảo vệ em không?”

Tác giả có lời muốn nói:

Tác giả: Chắc là… sự ăn ý?

Chương 13: Nam Đoàn

DTV-EBOOK

Từ vùng ngoại ô hoang vắng, qua khu trung tâm đô thị nhộn nhịp là đến khu trang viên, khoảng cách từ Thụy Mỹ Ân Nhạc đến Đông Cẩn thật không gần. Suốt quãng đường, hai người trên xe giữ im lặng đến lạ kỳ.

Chu Mính Viễn dừng xe trước biệt thự, Thư Diêu nhảy lò cò xuống xe bằng một chân. Cô đóng cửa, rồi chợt nhớ ra điều gì, quay lại gõ cửa sổ bên ghế phụ.

Nghĩ bụng để Chu Mính Viễn đưa mình về mà không nói một lời cảm ơn thì thật thất lễ, Thư Diêu định khách sáo đôi câu. Ai ngờ, ánh mắt lãnh đạm của Chu Mính Viễn xuyên qua lớp kính nhìn cô, lướt qua cái chân đứng không vững. Chưa đầy nửa giây, anh xuống xe, thẳng tay bế cô lên. Nhưng lần này, thay vì kiểu bế công chúa lãng mạn, tên khốn nạn này lại vác cô như vác bao tải.

“Quét vân tay,” Chu Mính Viễn ra lệnh, giọng bình thản.

Bị vác trên vai, Thư Diêu vươn dài cánh tay quét vân tay, nghiến răng nói: “Kiểu bảo vệ sát sao thế này, anh Minh Viễn ca em đúng là… thích chết đi được!”

Chu Mính Viễn có lẽ chẳng buồn đôi co, cứ thế vác cô lên tận tầng hai, quăng thẳng lên giường như vứt một món đồ. Sau đó, anh cắm hai tay vào túi quần tây, quay người rời đi.

Nếu nói anh chẳng biết thương hoa tiếc ngọc, thì vừa rồi cũng xem như “tinh tế” một lần, ít nhất không để cô nhảy lò cò lên lầu. Nhưng nếu bảo anh thương hoa tiếc ngọc, cái cách vác người như vác heo chết kia khiến người ta nghiến răng ken két.

“Trên không chính, dưới lệch.”

Thư Diêu âm thầm lôi tổ tiên nhà Chu Mính Viễn ra chửi mắng cả trăm lượt.

Quay cuồng cả buổi sáng, vừa thấy Chu Mính Viễn đi, Thư Diêu lập tức thò tay xuống dưới gối lôi ra cái điều khiển rèm cửa. Tấm rèm chắn sáng chậm rãi kéo lại, che khuất ánh nắng gắt buổi trưa. Cô nằm phịch xuống chiếc giường mềm mại, miệng thì thầm:
“Sống quý giá, nhưng giấc ngủ còn quý giá hơn.”

Vốn dĩ định ngủ một giấc ngon lành, ai ngờ vừa nhắm mắt chưa được mấy phút, điện thoại đã bắt đầu rung.

Cuộc gọi video kiên trì đến phát phiền: rung đến khi tự ngắt rồi lại gọi tiếp.

“Quỷ quái nào dám quấy rầy giấc ngủ của bổn cô nương thế này!” Thư Diêu lừ mắt nhìn tên người gọi.
Xong rồi, giấc ngủ ngon này coi như tan tành.

Không phải một, mà là sáu “yêu quái” cùng kéo đến.

Kéo rèm lên, ánh sáng dịu dần tràn trong căn phòng, Thư Diêu nhấn nút nhận cuộc gọi video.

Trên màn hình chen chúc sáu gương mặt, sáu chàng trai trẻ mỉm cười rạng rỡ, đồng thanh chào: “Hi!”

Đây là Healer, nhóm nhạc nam đông nhất mà Thư Diêu từng dẫn dắt.

Healer chỉ mới ra mắt ba năm, nhưng đã gặt hái vô số giải thưởng, là nhóm nhạc nam hot nhất hiện nay. Các thành viên đều rất trẻ, người nhỏ nhất năm nay mới 18 tuổi, từng đứa một như em trai trong nhà Thư Diêu vậy.

Một cậu trai tóc nhuộm màu xám tro phấn khởi lên tiếng: “Thư lão sư ở nhà có chuyện hay ho đây!”

Thư Diêu ngồi tựa vào đầu giường, đối diện sáu khuôn mặt điển trai, thở dài bất lực: “Có chuyện gì đấy?”

Với Healer, Thư Diêu chẳng còn xa lạ. Từ khi họ còn là thực tập sinh, cô đã là giáo viên dạy vũ đạo cho nhóm, từng bước dìu dắt họ trong hành trình trở thành idol.

Tuy lúc tập luyện Thư Diêu rất nghiêm khắc, nhưng ngoài đời lại cực kỳ thoải mái, luôn có thể đùa giỡn. Các cậu trai này cứ bám lấy cô, gọi “Thư lão sư” hết lần này đến lần khác, gần gũi như với chị ruột mình.

“Thư lão sư, tụi em đang bí bách vụ tập nhảy quá, cô qua giúp tụi em được không?”

Thằng út Lục Hân chen lên đầu video, đôi mắt cún con long lanh, giọng nũng nịu.

“Đúng đó, Thư lão sư đi Berlin một chuyến mà mất tiêu cả nửa tháng.”
“Điện thoại cũng không buồn gọi cho tụi em.”
“Giờ có nhóm nữ mới rồi quên tụi em luôn hả, chậc.”
“Cô qua giúp tụi em đi, tụi em cần cô, Thư lão sư à!”

Thư Diêu chống tay lấy một cái gối, dựng lên làm điểm tựa, phất phất tay: “Không đi. Thư lão sư của các cậu vừa thoát chết trở về, chân cẳng không tiện.”

“Thoát chết?!”
“ Cô chơi game sinh tồn à?”
“Thoát khỏi phòng kín?”
“Hay là nhảy bungee?!”

Sáu gương mặt đẹp trai với hàng triệu fan mỗi đứa ghé sát màn hình, nhao nhao lên. Đẹp thì đẹp thật, nhưng tụi nó đông mà còn ồn, làm người ta chỉ muốn nhét bông vô tai.

Bất giác, Thư Diêu thấy nhớ sự yên tĩnh mỗi khi có Chu Mính Viễn bên cạnh. Mặc dù nửa tiếng trước cô còn ngầm "đánh hội đồng" anh lẫn ông nội anh trong đầu.

"Sáng nay tôi bị kẹt thang máy," Thư Diêu bật camera sau, giơ cổ chân sưng vù lên, "thấy chưa, chân sưng thế này, khỏi đi đâu hết."

Cả bọn vẫn không chịu bỏ qua, ồn ào tiếp:
"Vậy tụi em xin phép quản lý, mua quà tới thăm cô nha!"
"Quản lý tụi em dễ dãi với cô nhất mà, chắc chắn sẽ đồng ý."
"Trời ơi, lâu rồi không ghé nhà Thư lão sư."
"Nhà cô còn tổ yến không, dạo này da em xấu quá, cần bổ sung collagen."

Biệt thự Đông Cẩn, với tụi Healer, chẳng xa lạ gì.

Ngày Healer mới nổi tiếng, đứa lớn nhất nhóm cũng mới 20 tuổi, cả bọn vẫn là lũ thiếu niên lơ ngơ vừa bước vào đời.

Dù quản lý đã nhai đi nhai lại chuyện giữ gìn riêng tư, tụi nhỏ vẫn không để tâm, khiến phòng tập lẫn ký túc xá bị fan cuồng mò ra. Người thì chặn đường, người gửi đồ kỳ quái, thậm chí còn có kẻ thuê nhà đối diện để dùng ống nhòm rình.

Lúc đó, Thư Diêu là biên đạo duy nhất đồng hành lâu dài với nhóm. Một hôm cô buột miệng:
"Không thì tới nhà tôi tập đi."

Biệt thự Đông Cẩn an ninh nghiêm ngặt, không có danh sách đăng ký thì đừng hòng vào. Quản lý mừng như bắt được vàng, hôm sau đã "ném" cả lũ phiền phức này tới nhà Thư Diêu.

Khi ấy, Healer đang chuẩn bị tour diễn toàn quốc, cả nhóm luyện điên cuồng suốt cả tháng trời, cũng ở lì trong biệt thự của Thư Diêu suốt tháng đó.

“Thôi được, mấy đứa tới đi, nhưng đừng mua gì hết,” Thư Diêu chỉnh lại tóc, “gọi luôn chị Linh Tử qua, dạo này chị ấy rảnh, nhờ chị nấu tổ yến cho mà ăn.”

“Được ạ!”

Chưa đầy ba phút sau khi tắt video, điện thoại của Thư Diêu lại rung. Lần này là Phùng Linh Tử, với giọng bức xúc:
“Ngày nào nhìn mấy cái ‘kê bệnh’ , chị đây muốn trầm cảm luôn, để tớ qua nhìn trai đẹp giải sầu. Nửa tiếng nữa tớ tới.”

“Đi nhanh nhé, tụi nó ồn lắm, mình tớ không quản nổi.”

“Có muốn gặp con đỡ đầu của cậu không? Tớ mang nó qua luôn.” Phùng Linh Tử giơ con husky ngố trước camera: “Bánh Quy, chào mẹ đỡ đầu nào!”

“Cứ mang qua. Đồ chơi tớ mua cho nó vẫn còn nguyên dưới lầu.”

Một thùng đồ chơi đó vẫn ở dưới nhà, nhưng gần đây Thư Diêu mới để ý có một con vịt vàng bị bẹp mất một bên, như thể có ai đó đạp trúng.

Cô nhảy lò cò xuống lầu, vừa tới nơi thì lũ Healer đã xộc vào như cơn lốc.

“Thư lão sư! Nhớ cô quá!”

“Thư lão sư thấy tóc em mới làm đẹp không?”

“Cô thấy chân sao rồi? Tụi em mang xịt giảm đau tới đây!”

Đám nhóc này náo động như một trận gió lốc, còn Thư Diêu thì mệt mỏi ngả người lên sofa, bấm nhạc:
“Tắt tiếng ngay. Đến đây để chơi à? Đi tập nhảy!”

Lũ nhóc nhảy trong phòng khách rộng rãi, Thư Diêu thỉnh thoảng dừng nhạc chỉ dẫn, còn Phùng Linh Tử trong bếp nấu một nồi tổ yến.

Trên sofa, con husky ngáo đang cắn dở con vịt vàng, nước miếng chảy lòng thòng.

Dù buổi sáng có thế nào, thì ánh nắng buổi chiều vẫn dịu dàng, xuyên qua rèm cửa sổ mờ mờ, soi sáng những gương mặt trẻ trung đẫm mồ hôi.

“Dừng, Đại Sâm! Nhịp thứ hai lưng cậu chưa đủ lực, làm lại!”

Được gọi tên, Đại Sâm ngã vật xuống sàn: “Trời ơi, tôi cảm giác lưng mình sắp gãy rồi!”

“Cậu không bảo mình có ‘lưng chó đực’ mạnh mẽ à? Sao thế?”

“Đàn ông không thể nói mình không được nha, anh Sâm.”

“Cút!”

Những tiếng đùa cợt của lũ trai khiến cả căn nhà như muốn nổ tung. Thư Diêu day day thái dương và trong giây phút đó, cô lại nhớ tới Chu Mính Viễn.

Không thể để cô một mình chịu cảnh náo loạn này.

Vợ chồng mà, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia.

Thư Diêu lấy điện thoại, nã tin nhắn liên tiếp cho Chu Mính Viễn, đến khi màn hình hiện thông báo “đã gửi” cô mới hài lòng bỏ xuống.

—

Chu Mính Viễn vừa về công ty lập tức lao đầu vào làm việc.

Đợi đến khi anh giải quyết xong công việc bị trì hoãn vào buổi sáng, chủ trì một cuộc hội thảo nguyên liệu dài vô tận và bước ra khỏi phòng họp đã là lúc chiều tà.

Thành phố hoa lệ chìm trong ánh đèn hào nhoáng.

Chu Mính Viễn đứng trầm ngâm trước cửa kính sát đất của văn phòng, ánh sáng thành phố rực rỡ phía sau anh trải dài vô tận.

Nhưng anh chẳng buồn để ý.

Đèn neon quá rực, làm mờ cả những ngôi sao trên bầu trời vốn đã thưa thớt. Chỉ còn một ngôi sao nhỏ nhoi lấp ló qua tầng mây mỏng.

Cảnh này quen đến lạ, giống như gì nhỉ?

Anh khẽ cau mày.

Một lát sau, ký ức mới hiện về: nốt ruồi son nơi khóe mắt Thư Diêu.

Khi cô cười, nốt ruồi như nhảy nhót theo đôi mắt cong cong. Cô bày trò, nốt ruồi lại khiến ánh mắt thêm phần nghịch ngợm.

Chu Mính Viễn rất hiếm khi bị người hay việc gì làm phân tâm trong công việc.

Nhưng lúc này, anh hoàn toàn không nhận ra sự bất thường của chính mình. Chỉ là, bỗng dưng nhớ ra. Cái chân của Thư Diêu chắc còn sưng, liệu tối nay cô ấy có xuống lầu ăn được không?

“Chu tổng.” Bạch Hủ bước tới, phá tan dòng suy nghĩ của anh: “Phó tổng bên Nam Phi sắp trình báo cáo. Anh vẫn muốn nghe chứ?”

Chiếc áo khoác của Chu Mính Viễn vẫn nằm đó, nhăn nhúm như miếng giẻ lau, sau khi bị Thư Diêu ngồi đè lên cả buổi sáng.

Anh chỉ mặc sơ mi trắng, rất bình thường, nhưng lại toát lên vẻ lạnh lùng đến khắc nghiệt.

Anh quay người, hai tay đút túi quần, nói một câu khiến Bạch Hủ ngớ người: “Cậu nghe đi. Ngày mai gửi báo cáo lại tôi. Giờ tôi có chút việc riêng.”

…

Xe dừng bên ngoài Đông Cẩn, ánh đèn hắt lên thân xe bóng loáng.

Chu Mính Viễn không xuống.

Anh ngước nhìn căn biệt thự.

Từ tầng cao nhất tới tầng thấp nhất, đèn đuốc sáng trưng.

Tiếng cười đùa vọng ra từ khung cửa sổ mở toang, lan đến cả ngoài đường.

Một khung cảnh hoàn toàn không ăn nhập với cái hình dung “cô độc” trong đầu anh.

Giây phút đó, Chu Mính Viễn đột nhiên cảm thấy, chuyến đi này không chỉ thừa thãi, mà còn thật vô lý.

Anh cười khẩy, quay đầu xe.

Tác giả có lời muốn nói:

Thu Diêu: “Xin lỗi nhé, cô đơn chỉ có mình anh thôi :)”

Chương 14: Ổ Khóa

DTV-EBOOK

Đêm buông xuống, cái nóng ban ngày dần tan theo ánh tà dương. Đám nhóc Healer sau khi tập nhảy xong thì ngồi bệt xuống sàn phòng khách, ríu rít trò chuyện như chim sẻ.

“Hay là ở lại chơi với Thư lão sư lâu hơn chút.”

“Cả nhóm ăn tối ở đây luôn đi.”

Có người quay qua hỏi: “Thư lão sư, tụi em đi mua đồ ăn, tối nay nấu lẩu ở nhà cô được không?”

Thư Diêu đang ngồi ôm con husky với Phùng Linh Tử trên ghế sofa, đầu ngón tay luồn vào bộ lông mượt mà của Bánh Quy, cảm giác mềm mại dễ chịu.

Nghe vậy, cô hơi nghiêng đầu, nhìn sang Sầm Nguyệt Bạch: “Nguyệt Bạch, em có muốn ăn lẩu không?”

Bị gọi tên, Sầm Nguyệt Bạch hơi gãi gãi mũi, giọng điềm đạm: “Em thế nào cũng được, không kén chọn.”

Sầm Nguyệt Bạch năm nay 20 tuổi, trong nhóm Healer thì tuổi tác nằm lưng chừng, tính tình lại hiền nhất, đúng kiểu “người tốt quốc dân.”

Cậu nhóc ấy quá nhút nhát, ít khi bày tỏ ý kiến, hễ có chuyện gì đều chỉ nghe theo mọi người.

Thư Diêu và Phùng Linh Tử lớn hơn vài tuổi, nên cứ xem Sầm Nguyệt Bạch như đứa em trai nhỏ nhất nhà, sợ cậu bị lạc lõng, chuyện gì cũng phải hỏi han một chút.

“Nguyệt Bạch quê ở Giang Thành nhỉ? Thích ăn lẩu cay không?” Phùng Linh Tử hỏi thêm.

“Ừm, được ạ,” Sầm Nguyệt Bạch gật đầu.

Thư Diêu cầm trên tay một món đồ chơi hình chiếc xương cho chó, chỉ vào sáu cậu trai trẻ:
“Mua một gói nước lẩu cay, thêm một gói thanh đạm nữa, nhà có nồi uyên ương mà. Đừng chỉ mua rau không, lấy thêm ít thịt đi, con trai đừng giảm cân quá mức, không thì nhảy múa sẽ mất lực. Tăng cường tập luyện là tiêu hết calo thôi.”

Nghe quyết định của Thư Diêu, ánh mắt Nguyệt Bạch sáng rực lên, nụ cười cũng rạng rỡ hơn hẳn.

Mấy cậu trai đội mũ, đeo khẩu trang, chuẩn bị rời khỏi nhà. Thư Diêu lục lọi ngăn kéo, lấy ra một thẻ thành viên ném qua:
“Đi siêu thị dành cho thành viên ngay ngoài khu biệt thự ấy, chỗ đó vắng lắm, lần nào đi tôi cũng tưởng nó sắp đóng cửa. Yên tâm đi dạo, không sợ fan hay paparazzi đâu.”

Bình thường, cả nhóm đi siêu thị đều phải phân công cụ thể, ai lo món gì, từng người lần lượt vào mua, vì nếu cả đám đi cùng thì quá nổi bật.

Nghe vậy, mắt cả nhóm sáng rực lên: “Thế nhân viên cũng không hỏi gì ạ?”

“Không đâu, ở đây toàn người nổi tiếng sống, nhân viên siêu thị bị cấm tám chuyện với khách khi làm việc. Cứ thoải mái mà mua sắm.”

Đám nhóc reo hò rồi chạy ùa đi. Đi sau cùng, Nguyệt Bạch quay lại nhìn Thư Diêu, lấy hết can đảm hỏi:
“ Thư lão sư, cô có muốn ăn gì đặc biệt không ạ?”

“Rau cần tây và nấm trúc.”

“Em nhớ rồi,” Sầm Nguyệt Bạch cười tươi rồi đi theo nhóm.

Đợi nhóm đi rồi, không khí trong biệt thự bỗng chốc trở nên yên ắng.

Phùng Linh Tử nhìn cánh cửa vừa khép lại, quay sang Thư Diêu, nghi hoặc:
“Lần trước cậu bảo từng gặp Chu Mính Viễn rồi, tớ không để ý lắm, nhưng nghĩ lại thấy không đúng. Hồi học ba lê cậu toàn ở nước ngoài, ngay cả tớ còn ít gặp, làm sao mà gặp được Chu Mính Viễn?”

“Gặp lúc còn bé tí.”

Phùng Linh Tử cau mày: “Không đúng, nói thật đi, có phải cậu từng gặp hắn rồi đâm ra yêu từ cái nhìn đầu tiên không?”

Thư Diêu sững người, suýt chút nữa giật lông chú chó đang vuốt. Mắt mở to ngạc nhiên:
“Sao tớ phải yêu hắn từ cái nhìn đầu tiên?”

“Dù không muốn thừa nhận, nhưng ngoài tính cách đáng ghét, hắn ta quả thật có ngoại hình gây xao xuyến. Bị mê trai đẹp cũng không có gì lạ.”

Thư Diêu bật cười, nằm ngả ra ghế sofa, lười biếng nói:
“Đẹp thì có đẹp, nhưng yêu với đương thì miễn đi.”

“Dù tớ rất không muốn thừa nhận, nhưng ngoài cái tính nết chẳng ưa được, Chu Mính Viễn quả thực có cái diện mạo… khiến người ta phải động lòng. Việc cậu bị mê hoặc cũng không phải không có lý.”

Thư Diêu nghe thế thì cười ngặt nghẽo, nằm dài ra ghế sô pha, giọng điệu chậm rãi, uể oải như gió thu:
“Đẹp thì đúng là đẹp, nhưng bảo yêu anh ấy thì thôi đi.”

“Đừng có giả bộ cứng miệng!” Phùng Linh Tử chỉ tay lên cái đèn chùm trên trần nhà, hất hàm hỏi:
“Thế trên đó viết cái gì?”

Căn biệt thự này là do Chu Mính Viễn tự thiết kế, mà nói cho đúng, cái người này cũng phải gọi là kỳ cục. Đèn chùm pha lê vốn là thứ lộng lẫy, xa hoa, quyền quý, ấy vậy mà đến tay anh lại biến thành thứ màu xám xịt, kiểu dáng tối giản, trông lạnh lùng như cái lòng người mùa đông.

Ngày Thư Diêu mới chuyển đến biệt thự Đông Cẩn, vừa nhìn cái đèn chùm lần đầu đã thấy ngứa mắt. Cô mua một đống dải lụa nguyện ước, treo tùm lum lên, biến cái đèn thành “cây điều ước” đầy sắc màu.

Trên đó có đủ thứ cầu chúc: nào là “mạnh khỏe”, nào là “vạn sự như ý”, “tâm tưởng sự thành”, “đại cát đại lợi”. Cái gì may mắn là viết, viết hết.

Viết đến cái dải cuối cùng thì chẳng còn gì để cầu, đành để trống, chờ có dịp nghĩ ra lời hay ý đẹp.

“Thân thể khỏe mạnh, vạn sự như ý, tâm tưởng sự thành, đại cát đại lợi…”

Mọi câu chúc tốt đẹp trên đời Thư Diêu đều viết hết treo lên, đến cái dải cuối cùng thì nghĩ mãi chẳng ra câu gì mới, đành để trống. Thế mà cái dải lụa ấy nằm đó mãi, cho đến tận ngày cô kết hôn.

Chu Mính Viễn bay đi Nam Phi, đến cả đám cưới cũng không thèm xuất hiện. Thư Diêu quay về, nhìn thấy cái dải lụa ấy, lửa giận bốc lên đầu, liền viết nguệch ngoạc lên đó một câu: “Chu Mính Viễn, đồ khốn nạn!”

Viết xong còn thấy hả hê, nghĩ bụng mỗi ngày nhìn thấy sẽ nhẹ lòng đôi chút. Ai ngờ, Phùng Linh Tử lại nhè ra đọc ngược:

“Chu Mính Viễn, đồ khốn nạn, thân thể khỏe mạnh, vạn sự như ý, tâm tưởng sự thành…”

Hóa ra tất cả lời chúc tốt đẹp trên cái đèn kia đều vô tình rơi hết vào đầu Chu Mính Viễn?!

Trời chạng vạng tối, Thư Diêu tức đến suýt phun máu:
“Linh Tử, không phải đọc như thế… cái dải lụa của Chu Mính Viễn ấy, xin hãy hiểu rằng nó chỉ để chửi người thôi được không?”

Phùng Linh Tử nheo mắt, nghi ngờ:
“Cậu thật sự không có ý gì với hắn chứ?”

“Không có.”

“Một chút cũng không?”

“Không có, trời đất chứng giám.”

Thư Diêu nằm tựa vào sô pha, giơ ba ngón tay lên, trịnh trọng tuyên thệ.

“Vậy thì ổn rồi.”

Nhưng chưa yên tâm được ba mươi giây, Phùng Linh Tử đã lại bừng tỉnh:
“Không đúng, hai người đã từng gặp nhau mà, thế sao cái đồ chó Chu Mính Viễn ấy lại làm như không nhớ cậu?”

Nghe vậy, Thư Diêu như nhớ lại chuyện cũ, buông tay chống trán, thở dài não nề:
“Anh ta không nhớ lại càng tốt hơn.”

Là bạn thân nhiều năm, Thư Diêu không nói rõ, Phùng Linh Tử cũng tự hiểu ý mà không hỏi thêm. Căn phòng chỉ còn lại âm thanh “hà hà hà” của Bánh Quy lè lưỡi thở d.ốc.

Nằm giữa thành phố phương Bắc, nhưng khu biệt thự Đông Cẩn lại cố tình trồng một đám cây miền Nam với lá to bản, dưới làn gió đêm nhẹ nhàng lay động.

Thư Diêu đứng bên cửa sổ, nhặt một con vịt vàng nhỏ đã xẹp lép, ném ra ngoài:
“Bánh Quy, bắt lấy!”

Bánh Quy từ sô pha bật lên như lò xo, đuổi theo con vịt vàng, nhảy phốc lên cắn gọn trong miệng.

Con vịt phát ra tiếng “kít két——,” làm Bánh Quy sững sờ, há hốc miệng, đúng kiểu “chó nhìn trời sập”.

Thư Diêu dựa người vào cửa sổ sáng đèn, cười không ngớt. Nhưng càng cười, khóe mắt lại vô tình bắt gặp một tia đỏ lóe lên trong bụi cây.

Có người hút thuốc sao?

Cô nhìn kỹ hơn.

Chiếc đèn đường trong khu vừa bị trận mưa lớn phá hỏng, ánh sáng lờ mờ đến mức không nhìn rõ bóng người.

Nhưng những cậu trai trẻ đi mua đồ đã ríu rít quay về, từ xa đã nghe thấy họ cất cao giọng hát, mà lại hát chính bài hit đưa Healer lên hàng ngũ sao hạng A.

Thư Diêu thầm nghĩ, mấy tên đầu óc đơn giản này đúng là không biết ý thức nổi tiếng là gì, như thể sợ người khác không nhận ra mình.

Chiếc xe của Chu Mính Viễn dừng ngay dưới một cột đèn đường. Đèn hỏng, chiếc xe đen kịt như hòa lẫn vào bóng đêm.

Anh ngồi trong xe, nghe tiếng ồn ào vọng ra từ biệt thự mà bỗng thấy lòng nặng trĩu, chẳng hiểu vì sao lại bực bội.

Mấy khung cửa sổ tầng một vẫn mở, hình như còn có cả tiếng chó sủa vọng ra?

Điện thoại công việc liên tục réo lên, vài email nối tiếp nhau đến.

Cuối cùng, sau một thời gian đàm phán về vật liệu hợp kim ở Berlin, giá cả đã có sự điều chỉnh, đến mức mà cả hai bên đều có thể chấp nhận được.

Chu Mính Viễn tắt máy xe, ngả người vào ghế lái, xử lý hết đống email. Khi anh ngẩng đầu lên, đã trôi qua gần hai tiếng.

Cây chuối trước mặt lay động những chiếc lá trong làn gió đêm. Anh hạ cửa sổ xe xuống một nửa, châm một điếu thuốc.

Không biết từ khi nào, biệt thự im lặng hẳn.

Chu Mính Viễn mở ngăn đựng đồ ở ghế phụ, lấy ra một chiếc chìa khóa.

Đó là chìa khóa dự phòng của biệt thự.

Có lẽ anh nên vào xem thử vết thương ở chân của Thư Diêu có nghiêm trọng không?

Đang suy nghĩ, một nhóm thanh niên đeo khẩu trang và đội mũ từ xa đi đến.

Hai người đi đầu trong nhóm mỗi người xách một túi đồ, vừa đi vừa hát.

Hướng đi của họ hình như là về nhà anh?

Chu Mính Viễn nheo mắt nhìn.

Hát cái gì vậy, cứ ê a, nghe thật khó chịu.

Khi hai người đi đến cửa biệt thự, một trong số họ, mặc áo phông hồng, giơ tay lên, tự nhiên ấn vân tay mở cửa.

Chu Mính Viễn: "???"

Ba bốn người còn lại cầm theo túi đồ lớn, lẩm bẩm:
"Ê, chỉ thiếu chút nữa thôi, không biết mở cửa cho bọn mình vào sao?"

"Không cho hai con chó kia ăn thịt, lũ súc vật."

Nói xong, một tên con trai tháo mũ ra, vung vung trước mặt, để lộ mái tóc màu xám tro, rồi tùy tiện đặt ngón trỏ lên khóa vân tay, mở cửa.

Bốn tên con trai cũng ung dung bước vào nhà của Chu Mính Viễn, tự nhiên như thể về nhà mình.

Chu Mính Viễn: "???"

Cái quái gì vậy, sao ai cũng có thể vào vậy?

Chiếc chìa khóa dự phòng trong tay Chu Mính Viễn bỗng nhiên chẳng còn hấp dẫn nữa.

Anh đang nhíu mày suy nghĩ thì một giọng nữ cao vút cắt ngang sự yên tĩnh: "Bánh quy, nhanh lên!"

Một người phụ nữ và con chó chạy đến gần nhà Chu Mính Viễn.

Anh tựa vào xe, lặng lẽ quan sát.

Người phụ nữ này trông không giống Thư Diêu một chút nào, vậy cũng là bạn của cô sao?

Cô có bao nhiêu bạn bè, thích sự ồn ào như vậy, sao lại cưới anh?

Không thấy chán sao?

Cô ấy bước nhanh đến cửa biệt thự, con chó Husky chạy theo, đi được vài bước lại nằm lăn ra đất, không chịu đi nữa.

“Bánh quy? Nếu không vào thì mẹ đóng cửa ngoài đó đấy!”

“Nhanh lên, thật sự sẽ để con ở ngoài đấy!”

“Bánh quy!”

Cô ấy đe dọa vài câu, con Husky không nhúc nhích, nằm quay cuồng trên đất.

Cô ấy quay đầu, thẳng thắn ấn mở khóa vân tay, bước vào, thật sự đóng cửa lại để con chó ở ngoài.

Cả đàn ông lẫn phụ nữ đều có thể mở khóa vân tay, Chu Mính Viễn liếc mắt nhìn con chó đang đi qua lại gần cửa.

Mấy ngày trước, anh cũng đã bị nhốt ngoài cửa…

Không thể nào… lại giống như con chó vậy chứ?

Chu Mính Viễn mặt tối sầm lại.

Con Husky đi vài vòng quanh cửa, “ư ử” kêu vài tiếng, rồi giơ chân trước lên, đặt lên vùng nhận diện vân tay, “tít”, cửa mở.

Chu Mính Viễn: “???”

—

Tác giả có lời muốn nói:
Chu Mính Viễn: Hừ.

Chương 15: Cảm Xúc

DTV-EBOOK

Chân của Thư Diêu không phải bị bong gân, mà do thang máy bất ngờ rơi mạnh, khiến cổ chân cô va đập mạnh xuống đất.

Sau khi vết sưng nhẹ do mao mạch vỡ đã giảm, giờ đây chân cô bị bầm tím một mảng lớn, nhìn có vẻ khá đáng sợ.

Dù vậy, cô chẳng mấy bận tâm, chỉ đạo makenae Lục Hân mang một chiếc ghế xoay từ phòng máy tính tầng trên xuống, rồi ngồi xếp bằng trên đó, cầm dây xích của chó: "Bánh Quy, đi dạo với mẹ nuôi nhé."

Bánh Quy tìm được bạn chơi, vui mừng vẫy cái đuôi to màu xám đậm, kéo Thư Diêu và chiếc ghế xoay đi qua đi lại khắp tầng một.

Trong biệt thự, người qua lại đông đúc, ở bếp đã có Phùng Linh Tử và Mộc Liệt đang chuẩn bị nguyên liệu cho nồi lẩu.

Tiếng nước ào ào trong bồn rửa rau vang lên, Phùng Linh Tử đang cầm một cọng măng tây, chỉ vào Mộc Liệt, giọng oang oang, cầm chảo giải thích cho cậu thanh niên 19 tuổi về việc chăm sóc "cái đó" của nam giới:

"… Cho nên, đàn ông phải rửa sạch cẩn thận kể cả từng sợi lông, không được bỏ qua cọng nào! Và nhớ là đừng mặc q.uần ló.t quá chật."

"Nhưng mà chị Linh Tử, mặc q.uần l.ót chật không phải dễ chịu hơn sao?"

Mộc Liệt cũng lên tiếng, giọng không kém phần hùng hồn, nghiêm túc trao đổi.

“Vậy thì cứ mặc đi! Cứ thử xem nếu ảnh hưởng đến khả năng sinh sản thì đừng có mà khoe mẽ nhé.”

Phùng Linh Tử vừa nói vừa cắt măng tây làm đôi, rồi quay lại nhìn Thư Diêu hỏi: “Bây bi Thư Diêu có muốn nghe lớp học ‘Chăm sóc cậu nhỏ’ của doctor Linh Tử không?”

“… Thôi khỏi, cảm ơn.”

Thư Diêu kéo dây xích: “Bánh Quy, nhanh lên, đi thôi.”

Quá ồn ào.

Chu Mính Viễn đứng trong bếp nấu cháo, tạo thành một cảnh tượng đẹp mắt.

Còn Phùng Linh Tử và Mộc Liệt chính là hai chiếc máy tạo tiếng ồn.

Thư Diêu nắm chặt tay vịn ghế, một tay kéo dây xích, theo Bánh Quy đến bàn ăn.

Trương Sĩ Trạch, Kim Minh Hiên và Lục Hân ngồi quanh bàn, đang chơi bài “Đấu Làng”.

Kim Minh Hiên và Lục Hân, hai người dân quê, thua trận, bị Trương Sĩ Trạch búng trán kêu lên oai oái.

Kim Minh Hiên ôm đầu, nhìn bài của Lục Hân còn lại, hét lên: “Lục Hân, cậu ngu à! Còn sót một lá 3, một lá 4, bốn quân bài làm sao mà ra được hai lá 2? Đúng là đồng đội lợn!”

“Thư lão sư, cô chơi không?”

Thư Diêu lắc tay: “Không chơi, các cậu cứ tiếp tục.”

Bánh Quy kéo Thư Diêu đến cửa nhà vệ sinh, ngay cả nhà vệ sinh cũng không yên tĩnh.

Đại Sâm đang chỉnh tóc trước bồn rửa, còn hát một đoạn rap lệch tông: “Hôm nay chúng ta đến nhà Thư lão sư, nhà cô Thư giống như nhà tôi, nấu lẩu còn mua tôm, bào ngư to bằng bàn tay, tôi ăn hai con~ yo yo~”

Biệt thự gần như bị lấn chiếm hoàn toàn bởi tiếng ồn, chỉ có góc cửa sổ là còn yên tĩnh. Sầm Nguyệt Bạch đang đeo tai nghe, tay cầm một xấp giấy, có vẻ đang thử sáng tác lời bài hát.

Cuối cùng, tìm được một góc yên tĩnh, Thư Diêu cũng dựa vào cửa sổ.

Bánh Quy nhẹ nhàng li.ếm lòng bàn tay Thư Diêu, cảm giác nhột nhạt khiến cô mỉm cười.

Hai người đứng gần cửa sổ, khoảng cách không xa, từ ngoài cửa sổ, nếu nhìn từ góc nhìn của Tiểu Chu Tổng, người không thể vào được nhà mình, sẽ không nhìn thấy bóng dáng của Bánh Quy.

Giống như Thư Diêu và một người đàn ông đứng cạnh nhau, không biết họ đã nói gì, nhưng tiếng cười trong trẻo của Thư Diêu theo làn gió chiều thổi vào, lan tỏa trong đêm.

“Ăn cơm thôi—”

Phùng Lăng Tử đi ra từ bếp, tay cầm hai tô salad lớn, trong đó là đủ các loại rau xanh.

“Đến rồi—”

Cũng chỉ cách chưa đến 5 mét, Đại Sâm đứng ở cửa nhà vệ sinh phải dùng giọng như đang hát dân ca để đáp lại.

Những người chơi bài cũng bỏ lá bài xuống, Sầm Nguyệt Bạch bỏ xấp giấy trong tay, những chàng trai lớn ào vào bếp để mang nguyên liệu ra.

Nước sôi được đổ vào nồi lẩu uyên ương, một bên là hương vị thơm ngọt, một bên là cay nồng, Lục Hân nũng nịu nhìn Thư Diêu bằng đôi mắt long lanh như chó con: "Thư lão sư ngồi bên cạnh em đi, em sẽ gắp đồ ăn cho chị."

"Các cậu ồn ào quá," Thư Diêu day day thái dương, "Ai chỉ ăn mà không nói nhiều thì ngồi cạnh tôi đi."

Lục Hân chu môi: "Vậy chỉ có anh Nguyệt Bạch thôi, anh ấy ít nói, để anh ấy ngồi cạnh cô đi."

Lẩu hôm nay gia vị được chọn rất vừa vặn, nguyên liệu tươi ngon. Những cậu trai lớn bình thường bị quản lý rất nghiêm ngặt về ăn uống, hôm nay ai cũng thoải mái xả láng, không khí trên bàn ăn sôi động không kém gì nồi lẩu đang sôi sùng sục.

Trước khi ra ngoài, Sầm Nguyệt Bạch đã hỏi Thư Diêu muốn ăn gì, cô liền nói ngay là "măng tây" và "nấm tre".

Nhưng măng tây trong nước lẩu trong veo càng thêm xanh mướt, nấm tre cũng càng thêm dày dặn, Thư Diêu vớt ra, chỉ ăn một miếng nhỏ, vẫn nhai kỹ rồi mới nuốt, sau đó không ăn nữa, chỉ dùng thìa nhỏ múc từng thìa một chút yến sào.

Sầm Nguyệt Bạch dùng cái vá thủng vớt thịt viên và tôm viên đã nấu chín, rồi đổ một thìa đầy cho Phùng Lăng Tử, nghiêng đầu hỏi: "Thư lão sư muốn ăn tôm viên không?"

Thư Diêu suy nghĩ một chút, rồi quyết định: "Cho tôi một viên nhỏ đi."

"Dạ dày của cô vẫn chưa ổn sao?"

Sầm Nguyệt Bạch thả một viên tôm viên màu cam nhạt vào bát của Thư Diêu, lo lắng hỏi: “Em nhớ lúc bọn em đi, cô chỉ ăn yến sào với mấy miếng cháo, hầu như không ăn gì khác.”

“Cô ấy không ăn được, tôm viên chỉ ăn thử thôi, không thể ăn hết, nếu không sẽ khổ lắm.” Phùng Lăng Tử nói thêm.

Sầm Nguyệt Bạch hơi nhíu mày, có lẽ muốn hỏi thêm điều gì sâu xa hơn, nhưng cuối cùng cũng không nói ra. Khi quay lại ngồi vào ghế, vẻ mặt của cậu không còn vui vẻ như lúc đầu.

Phùng Linh Tử tự lấy cho mình một miếng khoai lang và thịt bò từ nồi lẩu cay, quay lại nhìn Thư Diêu, không khỏi cau mày: “À đúng rồi, mấy ngày nữa Tề Ngôn Thanh mấy ngày nữa sẽ về, cậu ấy có nói gì với cậu không?”

Tề Ngôn Thanh, Thư Diêu và Phùng Linh Tử lớn lên cùng nhau, là bạn bè từ thuở nhỏ.

“Có, cậu ấy nói không cần ra đón, về sẽ cùng ăn một bữa.” Thư Diêu cười đáp.

Phùng Linh Tử hơi khó xử: “Hai cậu ăn đi, tớ không ăn đâu, chiều mai phải về trường tiếp tục nghiên cứu…”

“Wow,” Đại Sâm đặt đũa xuống, đôi mắt sáng lên đầy tò mò, “Thư lão sư chắc có nhiều câu chuyện lắm nhỉ, cái tên ‘Chu Mính Viễn’ trên đèn chùm là đàn ông đúng không? Tề Ngôn Thanh cũng là đàn ông ạ?”

Thư Diêu từ từ nuốt một miếng yến sào, nở một nụ cười như thể sõi đời: “Tôi 25 tuổi rồi, không có chút chuyện gì thì mới là thất bại đấy.”

Một nhóm các chàng trai tò mò nhìn Thư Diêu, cô và Phùng Linh Tử liếc nhau rồi cả hai cùng cười.

Phùng Linh Tử vẫy tay: “Tề Ngôn Thanh không có chuyện gì đâu, từ nhỏ cậu ấy đã chơi cùng bọn chị.”

“Vậy còn người kia? Chu Mính Viễn thì sao?”

“Chẳng là gì cả,” Thư Diêu vừa cười vừa thở dài, “Thật sự là chẳng có gì để mà tám hết, tôi 25 tuổi rồi mà chẳng có gì đặc biệt, tẻ nhạt thật.”

Sầm Nguyệt Bạch ngồi bên cạnh làm như không nghe thấy, cúi đầu nhìn chén của mình, trong đó còn sót lại chút nước sốt. Khi nghe thấy ba từ “chẳng có gì”, cậu khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy cô Thư suốt 25 năm qua làm gì vậy?”

“Nhảy múa thôi,” Thư Diêu nhún vai, “Cứ nhảy múa mãi.”

—

Chu Mính Viễn không biết mình đang ngồi trong cái gì, chẳng hiểu sao lại ngồi trong xe mà không đi.

Anh ít khi nào bỏ qua công việc, sau một hồi tự ngẫm, anh cũng thấy chẳng hiểu sao mình lại làm vậy.

Tiếng ồn ào trong biệt thự vọng ra, nghe không rõ mọi người đang nói gì, nhưng có thể cảm nhận được tiếng người không ngừng.

Chu Mính Viễn ngồi trong bóng tối, nhìn ra ánh sáng lấp lánh từ biệt thự, anh chưa bao giờ có được thứ niềm vui tự do như vậy.

Có lẽ vì nồi lẩu sắp kết thúc, bất chợt trong biệt thự vang lên tiếng hát, là giọng của Thư Diêu.

Giọng cô rất đặc biệt, dù là người gốc Bắc Kinh nhưng lại có giọng nói nghe như thể đã được ngâm mình trong sương khói

Giang Nam, mỗi khi cất tiếng, nghe có chút nhẹ nhàng, dịu dàng.

Giọng cô êm ái, nhưng lời bài hát thì không dịu dàng chút nào.

"Thà là nhảy múa, yêu đương còn không bằng nhảy múa, dùng cách này để chạm vào nhau, không ai cảm thấy cô đơn, tiếp tục nhảy múa, yêu đương còn không bằng nhảy múa~"

Chu Mính Viễn chợt nghe thấy những lời "say đắm" không mấy chân thành của Thư Diêu vang lên trong đầu:

Anh Mính Viễn, em nhớ anh đến mức không ăn uống gì được, đêm không ngủ được!"

Anh nghĩ mà xem nếu không phải là tình yêu, thì cái gì đã khiến tôi một mình hoàn thành lễ cưới?

Tình yêu! Là sự hy sinh vô điều kiện!

Chu Mính Viễn ném chiếc chìa khóa dự phòng của ổ khóa vân tay vào ngăn tủ, phát ra một tiếng "choang" rồi đóng cửa lại, đạp ga phóng ra khỏi khu biệt thự Đông Cẩn.

Anh lái xe với tốc độ vượt mức cho phép suốt chặng đường.

Đây là lần đầu tiên anh làm vậy, anh là kiểu người nhàm chán đến mức ngay cả việc lái xe cũng cứng nhắc, như thể đang thi bằng lái xe.

Người suốt ngày sống trong những quy tắc, thiếu mất cái máu lửa, nhất là dưới sự giáo dục của Chu Cảnh, anh chưa bao giờ có thể là một "thiếu niên" đúng nghĩa.

Ông chủ đầu tiên của Thụy Mỹ Ân Nhạc, Trương Đàn đã treo cổ trong tòa nhà văn phòng, lúc đó Chu Mính Viễn mới 12 tuổi,

anh theo Chu Cảnh đến văn phòng làm việc của Thụy Mỹ Ân Nhạc.

Chu Cảnh chỉ tay vào xác của Trương Đàn vẫn chưa được tháo khỏi chiếc đèn chùm, nói với Chu Mính Viễn: “Mính Viễn, thấy không? Cái nghề này, nếu không cẩn thận thì sẽ rơi vào kết cục như Trương Đàn.”

Cái xác treo trong dây thắt lưng đã cứng đờ, gió từ cửa sổ thổi vào, mang theo mùi đặc trưng của cơ thể đang phân hủy.

Chu Mính Viễn mím chặt môi, nhìn gương mặt xanh xao của vị tổng giám đốc này, lưỡi thè ra dài ngoằng, mắt lồi ra ngoài.

Ngày hôm đó, anh đã nghĩ gì khi đối diện với thi thể của Trương Đàn?

Chiếc xe dừng trước tòa nhà tài chính, Chu Mính Viễn ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao chọc trời.

Tòa nhà tài chính cao 108 tầng, đúng với tính chất “chọc trời”, càng lên cao, ánh sáng càng sáng rực, càng ở trên cao, người ta càng phải nỗ lực.

Chu Mính Viễn như thể tự cho mình một kỳ nghỉ ngắn, rồi lại quay trở lại tòa nhà, đôi giày da của anh vang lên trên nền đá cẩm thạch sáng bóng.

Vào thang máy, Chu Mính Viễn vô tình lấy chiếc điện thoại vẫn luôn bật chế độ máy bay trong túi ra, rồi tắt chế độ máy bay.

Trong thang máy tín hiệu không tốt lắm, đến tầng 100 mới có một vạch tín hiệu yếu ớt.

Chu Mính Viễn lại bỏ chiếc điện thoại vào túi quần tây.

Cửa thang máy mở ra, hành lang tầng 100, đứng đó là Bạch Hủ, người vừa mới họp với người phụ trách khu vực châu Phi.

Bạch Hủ nhìn thấy Chu Mính Viễn, hơi ngạc nhiên, nhanh chóng lên tiếng: "Tiểu Chu Tổng, sao anh lại quay lại?"

Quay lại?

Liệu Chu Mính Viễn có cần phải nói rằng anh không vào nổi cửa nhà mình, đã đứng cả đêm nhìn ngắm cuộc sống náo nhiệt của Thư Diêu

Chu Mính Viễn bình tĩnh, lần đầu tiên không nói thật: "Quên mang điện thoại theo."

Ngay sau khi lời nói vừa dứt, chiếc điện thoại trong túi quần tây nhận được tín hiệu, bắt đầu rung lên không ngừng.

Chu Mính Viễn: "…"

Tòa nhà tài chính vào lúc nửa đêm đặc biệt yên tĩnh, âm thanh rung của điện thoại cực kỳ rõ ràng.

Có lẽ sau cuộc họp, Bạch Hủ đã dùng hết trí tuệ, ngây ngô hỏi: "Điện thoại của anh rung kìa, không xem sao?"

Chu Mính Viễn giữ vẻ mặt lạnh lùng, đi vòng qua Bạch Hủ, bước nhanh về phòng làm việc của mình, "phịch" một tiếng đóng cửa lại, rồi mới rút điện thoại cá nhân ra.

Trên màn hình là một chuỗi số lạ, nhưng chỉ cần nhìn một câu là biết tất cả những thông tin này là ai gửi đến.

【A nhô? Mính Viễn cưa cưa đang làm gì vậy?】

【Nhớ anh, muốn gọi điện cho anh.】

【Muốn nhắn tin cho anh.】

【Một mình giữ nhà, nhớ anh lắm】

【Anh Mính Viễn có phải vẫn đang bận không?】

【Vậy vợ sẽ ngoan ngoãn đợi chồng về, nhớ phải hôn vợ nhé~】

…

Nhìn xuống màn hình, có mười mấy tin nhắn chồng lên nhau.

Mỗi khi gặp những tin nhắn làm phiền, anh đều chọn phớt lờ, nhưng bây giờ người đàn ông này lại kiên nhẫn xem từng tin nhắn một.

Nhìn những lời "chân thành" của Thư Diêu, anh nhếch môi cười khẩy một tiếng, vô cùng có cảm xúc trả lời lại hai chữ:【Ha ha.】

Chương 16: Hồi Âm

DTV-EBOOK

Đến tận hơn 1 giờ sáng, quản lý của nhóm Healer mới lái chiếc xe bảo mẫu đến đón đám "yêu tinh" nghịch ngợm này.

Chị quản lý Triệu Nhã đứng ở cửa biệt thự, mái tóc xoăn dài buộc gọn, ánh mắt sắc bén đầy phong thái "chị đại".

Nếu như Thư Diêu giống như người chị gái của nhóm Healer, thì chị Triệu Nhã đúng chuẩn là vừa làm bố vừa làm mẹ.

Sau khi dặn dò mấy cậu trai trẻ phải thu dọn đồ đạc cẩn thận, chị quay sang cười nói với Thư Diêu:
"Cô Thư, hôm nay thật sự làm phiền cô rồi. Mấy đứa này không uống rượu chứ?"

"Không đâu, nhưng ăn hơi nhiều một chút. Chị đừng mắng chúng nó, thi thoảng phá lệ chút cũng không thành vấn đề."

"Cũng phải," chị Triệu Nhã cười nhạt, ánh mắt thoáng lướt qua Thư Diêu. " Cô Thư không nghĩ đến việc ra mắt làm nghệ sĩ à? Mấy người tôi quản lý đều nổi tiếng, cô biết rồi đấy, tôi đảm bảo cô chắc chắn sẽ hot."

Thư Diêu vịn khung cửa, cười nhẹ:
"Thôi, tôi không có hứng thú đâu."

"Thật là, cô rõ ràng rất biết mình muốn gì," Triệu Nhã giả vờ than thở, nửa đùa nửa thật, "Nhưng nếu một ngày nào đó cô lỡ mông lung, quên mất bản thân muốn gì, nhớ tìm tôi nhé."

"Được thôi."

Sau khi tiễn Phùng Linh Tử lên xe bảo mẫu của nhóm Healer, biệt thự lại trở về sự yên tĩnh vốn có, chỉ còn sót lại hương thơm mờ nhạt của nồi lẩu vẫn chưa hoàn toàn tan biến.

Thời buổi hiện đại, ai cũng mắc chứng "nhàn là phải cầm điện thoại". Thư Diêu cầm lên, vừa mở màn hình thì thấy tin nhắn từ Chu Mính Viễn.

[Haha.]

Buổi chiều, khi gửi tin nhắn cho Chu Mính Viễn, cô cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ muốn để anh cảm nhận cái cảm giác bị "tra tấn" bởi tiếng ồn, giống như cô đã phải chịu đựng.

Nhắn xong, cô quên luôn.

Giờ bất chợt nhìn thấy hồi âm của anh, Thư Diêu hơi bất ngờ.

Chu Mính Viễn là người rất kiệm lời, hiếm khi để lộ cảm xúc thật của mình, hoặc có thể nói, anh vốn ít khi để cảm xúc của mình dao động.

Không phải mọi người nghĩ anh lạnh lùng, mà bản chất anh chính là một người điềm tĩnh đến mức xa cách.

Thư Diêu ngả người xuống giường, ném điện thoại lên không rồi bắt lấy. Nhìn lại hai chữ "Haha", cô càng nhìn càng cảm thấy có chút gì đó không bình thường trong dòng tin nhắn này.

Chưa kịp nghĩ ngợi thêm, điện thoại đã vang lên.

Đầu dây bên kia toàn là tiếng ồn ào náo nhiệt ở chỗ Tề Ngôn Thanh:
"Đừng nói là cậu lại bận đột xuất không đi được đấy nhé!"

"Đâu có," Tề Ngôn Thanh cười, giọng đầy hào hứng, "Ngược lại, tớ về sớm đây. Chiều mai gặp, uống trà chiều hay đi ăn tối?"

Gia đình Tề Ngôn Thanh nghiên cứu y học, từ nhỏ đã ngập tràn kiến thức về sức khỏe, virus. Vậy mà cuối cùng, cậu chàng lại dụ Phùng Linh Tử học chuyên ngành… nam khoa, chỉ với lý do:

“ Linh Tử à, cậu nghĩ mà xem, hiểu rõ đàn ông đến cả cái quan trọng nhất của họ, thì họ nào dám không nghe lời cậu?”

Trong khi đó, chính Tề Ngôn Thanh lại không theo y học mà chuyển sang học luật.

Mỗi lần về nước, cậu chỉ dám mời hai người đi ăn đúng một lần, lần nào cũng bị “chặt đẹp” không thương tiếc.

Hôm nay tự nhiên mời trà chiều, quá bất thường.

Thư Diêu không lòng vòng:
“Thẳng thắn đi, cậu lại có chuyện gì?”

“Đúng là hiểu tớ nhất có khác,” Tề Ngôn Thanh cười ngượng,
“ Tớ bị ép xem mắt, cần cậu đi cùng làm bia đỡ đạn.”

Sau vài lời trách móc, Thư Diêu cũng đồng ý giúp. Trước khi cúp máy, cô đột nhiên nói:
“Chọn chỗ nào xa tòa nhà Tài chính chút nhé, kẻo ‘anh nhà’ tớ mà nhìn thấy, lại rạn nứt tình cảm vợ chồng.”

“…”

Cái gì mà tình cảm, chẳng phải chỉ là một cuộc hôn nhân trên giấy sao?

Tề Ngôn Thanh chỉ dám nghĩ thầm, không dám nói ra, lẩm bẩm một địa điểm:
“Quán Hoa Đô nhé. Toàn hoa, trang trí lại bánh bèo, đảm bảo ‘anh nhà’ cậu cả đời không thèm ghé qua.”

“Được.”

“Thế chiều mai tớ đến đón nhé.”

Tại Đế Đô, tòa nhà Tài chính.

Chu Mính Viễn đứng trước cửa sổ văn phòng, một tay đút túi quần tây, tay kia cầm điện thoại, ánh mắt lạnh lùng lướt qua khung cảnh rối ren của những tòa nhà san sát.

“…Ba năm nay con bé chạy đi Nam Phi để gặp con, giờ con về rồi, nhớ đối xử tốt với nó hơn.”

Cuộc gọi đến từ mẹ của Chu Mính Viễn, giọng bà mang theo sự khẩn khoản hiếm thấy:

“Mính Viễn à, Thư Diêu là một cô gái tốt. Con không ở nhà, đều là nó đến thăm bố mẹ. Nhà hàng mẹ đã đặt sẵn rồi.”

“Chiều mai đi uống trà, sau đó thì con tự xoay xở. Đi xem phim, dạo phố hay hẹn ăn tối dưới ánh nến, nhớ phải lãng mạn một chút…”

Chu Mính Viễn bất giác nghĩ đến dáng vẻ khó chịu của Thư Diêu khi phải miễn cưỡng ăn bánh kem. Ý nghĩ đó khiến anh hơi thất thần.

Đầu dây bên kia, mẹ anh ngập ngừng một lúc, rồi hỏi bằng giọng dè dặt:
“Mính Viễn… có phải, con vẫn còn trách mẹ không?”

Chu Mính Viễn cắt ngang:
“Mẹ, mẹ nghĩ nhiều rồi.”

Bà im lặng trong vài giây, chỉ có tiếng thở dài chậm rãi vọng qua điện thoại.

“Con không trách mẹ,” anh cau mày, cố tìm lời an ủi nhưng không biết phải nói gì, đành lặp lại: “Con không trách, mẹ đừng suy nghĩ nhiều.”

“Được rồi, mẹ biết mà.”

Sự buồn bã trong giọng bà chỉ thoáng qua như bóng mây, rất nhanh lại chuyển thành vẻ hân hoan:
“Địa chỉ nhà hàng mẹ sẽ gửi cho con ngay, nhớ dẫn Thư Diêu đi nhé.”

“Vâng.”

Bố của Chu Mính Viễn mắc bệnh nặng không lâu sau khi anh chào đời, đến nay vẫn nằm liệt giường trong bệnh viện. Lúc đó, anh mới hơn một tuổi, còn chập chững tập đi, mặc bộ vest nhỏ xíu, đi đôi giày da kêu “cộp cộp” quanh phòng bệnh.

Chu Cảnh, người đứng đầu gia tộc, từng ôm đứa bé trong lòng và buông lời khen ngợi:
“Đứa trẻ này trông rất giống tôi lúc trẻ.”

Mẹ Chu khi ấy là con dâu của nhà họ Chu, hiểu rõ người chồng của mình không được Chu Cảnh coi trọng, thậm chí còn bị phớt lờ. Thấy Chu Cảnh cười sảng khoái khi bế Chu Mính Viễn, bà nảy sinh ý định.

Hằng ngày, bà lấy ảnh của Chu Cảnh dạy cậu bé gọi “ông nội”. Thời gian trôi qua, trong một buổi tiệc gia đình, Chu Mính Viễn mặc bộ đồ bảnh bao, đứng trong phòng khách, ngọt ngào gọi Chu Cảnh một tiếng “ông nội”.

Tiếng cười lớn của Chu Cảnh vang lên, cả bữa tiệc hôm đó ông đều bế cậu bé không rời.

Mẹ Chu cứ ngỡ mình đã thành công, nhưng lại không ngờ Chu Cảnh đưa ra quyết định: bà phải cùng chồng sang Mỹ để

điều trị bệnh lâu dài, còn Chu Mính Viễn sẽ được ông giữ lại nhà họ Chu để đích thân nuôi dạy.

Nỗi đau này đã đeo bám bà hơn 20 năm, không biết đã bao lần kể lại với Chu Mính Viễn, nhưng dường như chưa bao giờ nguôi ngoai. Vì thế, bà luôn dè dặt trước mặt anh, lo sợ rằng anh sẽ trách mình.

Điện thoại rung lên, tin nhắn từ mẹ anh hiển thị địa chỉ: Hoa Đô.

Đây là một quán trà nổi tiếng dành cho các cặp đôi, nơi được trang trí ngập tràn hoa tươi và có cả những loại trà màu hồng. Chu Mính Viễn trước giờ chưa từng để ý đến những nơi thế này, càng không có ý định ghé qua nếu không phải do mẹ anh đã sắp xếp.

Anh mở khung chat với Thư Diêu, gõ nhanh một dòng với thái độ hờ hững:

[Uống trà chiều không?]

Tin nhắn vừa gửi đi, cửa văn phòng liền bị đẩy mạnh ra.

Người dám không gõ cửa bước vào như vậy, trừ Bạch Hủ ngoài giờ làm việc, chỉ có kẻ bạn chí cốt phiền phức là Sở Duật. Lần này, hai người họ còn bá vai bá cổ cùng xuất hiện.

Sở Duật cầm một chùm chìa khóa xe, chậm rãi tiến đến bàn làm việc của Chu Mính Viễn, ánh mắt không khách khí liếc vào màn hình điện thoại. Thấy tên “Thư Tiểu Thư”, anh ta lập tức khoa trương hét lên:
“Ui chao!”

Bạch Hủ quay sang:
“Chuyện gì? Chuyện gì thế?”

Sở Duật cười híp mắt:
“Tôi còn tưởng Tiểu Chu tổng đang bận chuyện quan trọng gì, hóa ra là nhắn tin cho tiểu kiều thê!”

Chu Mính Viễn đặt úp điện thoại lên bàn, liếc một ánh mắt lạnh lùng đầy ý tứ: Cút.

Bạch Hủ kéo Sở Duật ra, thấp giọng cảnh cáo:
“Đừng trêu cậu ta. Tôi thấy từ hôm qua đã có gì đó không ổn rồi.”

Cậu ta vừa nói vừa lấy túi cà phê ra, bắt đầu buôn chuyện với Sở Duật:
“Hôm qua Tiểu Chu tổng hủy cả cuộc họp trực tuyến ở Nam Phi. Cậu ta mà hủy công việc thì quả là chuyện lạ, phải không?”

“Đúng đúng, rất kỳ quặc!”

“Nói là đi giải quyết việc riêng, mấy tiếng sau mới quay lại. Quay về còn bịa chuyện, bảo rằng mình quên mang điện thoại. Cậu nói xem, có đáng nghi không?”

“Đúng rồi! Rất đáng nghi!”

“Thú vị nhất là gì biết không? Cậu ta đi lâu như vậy, mà không ăn gì cả! Đến nửa đêm, chúng tôi phải gọi đồ ăn ngoài ở văn phòng!”

“Hahahaha!”

Hai người kẻ tung người hứng, cứ như đang diễn tấu hài.

Chu Mính Viễn ngẩng đầu, ánh mắt lạnh nhạt:
“Các cậu rảnh rỗi lắm đúng không?”

Sở Duật xé ba gói đường liên tiếp, đổ vào cốc cà phê, nhướn mày nhìn Chu Mính Viễn:

“Tôi nói này, có phải tiểu kiều thê của cậu dính người quá không? Sao dạo này tôi thấy cậu trông mệt mỏi thế nhỉ?”

Sở Duật, không giống Bạch Hủ cả ngày theo sát Chu Mính Viễn, chưa từng chứng kiến cảnh Chu Mính Viễn bị Thư Diêu “vùi dập”. Trong mắt anh ta, Thư Diêu vẫn là “cô vợ bé nhỏ rất rất yêu Chu Mính Viễn”.

Chu Mính Viễn khẽ nhếch khóe môi, coi như đáp lại.

Dính người thì không, nhưng đúng là hơi phiền phức.

Đang định mở miệng, chiếc điện thoại úp trên bàn khẽ rung lên.

Chu Mính Viễn cầm điện thoại, nhìn thấy tin nhắn từ Thư Diêu:

[Hơ hơ.]

Anh ngồi im trong vài giây, sau đó nhấn nhá một nụ cười khó lường.

Chương 17: Bắt Gặp

DTV-EBOOK

Đế Đô, trà quán Hoa Đô.

Đây là một nhà hàng trà chiều theo phong cách nghệ thuật, nổi lên trong hai năm gần đây, được mệnh danh là "nhà hàng hot trên mạng".

Căn phòng tràn ngập sắc hoa: những bức tường được khảm đất trồng, với lá chân vịt xanh mướt và hoa hồng leo rực rỡ vươn lên. Trên trần nhà, dây thường xuân cùng hoa đăng rủ xuống như những bức rèm sống động.

Không gian đầy sắc xanh và hương hoa ngọt ngào, mang hơi thở của một khu vườn nhỏ đầy tính nghệ thuật.

Ngồi giữa không gian ấy, Chu Mính Viễn trong bộ âu phục xám đậm chỉn chu từ đầu đến chân – lại trông hoàn toàn lạc lõng.

Lạc lõng hơn nữa, chính là hai người bạn đi cùng anh: Bạch Hủ và Sở Duật.

Ba người đàn ông cao lớn, trung bình cao tới 1m86, chen chúc ngồi quanh một chiếc bàn tròn không mấy rộng rãi. Chân không duỗi thẳng được, tạo nên một cảm giác kỳ cục không hề ăn nhập.

Một giờ trước, sau khi Thư Diêu nhắn lại đúng hai chữ "hơ hơ", Chu Mính Viễn khẽ nhếch mép, định bụng gọi điện hủy bàn.

Anh bình thản ra lệnh:
"Bạch Hủ, tìm số điện thoại của Hoa Đô cho tôi."

“Cái gì cơ?”

Bạch Hủ đang thong thả uống cà phê trên ghế sofa, ngơ ngác hỏi lại:
“Hoa Đô? Ý anh là cái nhà hàng trà nổi trên mạng ấy hả?”

Nhìn thấy Chu Mính Viễn gật đầu, Sở Duật thiếu chút nữa làm rớt cằm:
“Không đùa chứ, cậu định đến Hoa Đô thật à? Cậu có biết nó theo phong cách gì không?”

“Nhẹ nhàng, nghệ thuật,” Bạch Hủ thay anh trả lời, rồi quay sang Sở Duật, vẻ mặt nghiêm túc: “Để tôi đặt lịch kiểm tra thần kinh cho cậu ấy. Chắc chắn có vấn đề rồi.”

Chu Mính Viễn chẳng buồn đôi co, chỉ bình thản giải thích: “Mẹ tôi đặt, bảo tôi mời Thư Diêu đi.”

“Thế thì cứ đi đi.”

“Phải đi chứ!”

Bạch Hủ và Sở Duật đồng thanh.

Sở Duật không ngại chết, cầm ly cà phê bước lại gần, đặt tay lên vai Chu Mính Viễn, nghịch ngợm mở sáng màn hình điện thoại của anh:
“Ồ! Nhìn xem! Chu tổng ngời ngời của chúng ta bị từ chối rồi nha!”

Bạch Hủ cũng chạy đến hóng hớt, cười như được mùa.

Điện thoại của Chu Mính Viễn luôn được dọn dẹp mỗi ngày, những tin nhắn trước đây từ Thư Diêu, dù là cả đoạn dài hay chữ “haha” anh từng nhắn, đều đã bị xóa sạch. Hiện trên màn hình chỉ còn lại cuộc hội thoại hôm nay:

[Cùng đi uống trà chiều?]
[Hơ hơ.]

Hai người bạn vừa cười vừa xúi:
“Đừng hủy, cứ đi đi, ba người cũng được mà!”

Sở Duật còn phán một câu đầy hào hứng:
“Đi nào, chúng ta cũng ‘check-in’ quán trà nổi tiếng này một chút.”

Check-in?

Đối với Chu Mính Viễn, người không hề quan tâm đến “các xu hướng trên mạng”, câu này khiến anh suýt nữa thật sự đi tìm nơi “check-in” trong quán khi vừa bước vào.

Suy nghĩ thứ hai lóe lên: quán này thật sự không hợp với anh.

Cảm giác này không chỉ của riêng Chu Mính Viễn. Người phục vụ mặc đồng phục nữ hầu, bê nước chanh đến, cũng không giấu nổi sự ngạc nhiên trong mắt khi thấy ba người đàn ông cao lớn, vận vest lịch lãm.

Cô ta nhẹ nhàng hỏi, giọng không giấu được sự bối rối:
“Xin hỏi, ai là Chu tiên sinh?”

Chu Mính Viễn khẽ gật đầu.

“Vậy… là ngài đặt ‘Combo tình nhân siêu ngọt ngào’ phải không ạ?”

Người phục vụ cẩn thận nhìn ba người đàn ông, giọng càng lúc càng chậm.

Chu Mính Viễn: “…”

Sở Duật ngay lập tức tiếp lời:
“Đúng đúng đúng, là chúng tôi đặt đấy! Combo siêu~ ngọt ngào,

tình nhân tuyệt vời."

"Combo này là phần hai người… không biết các ngài có cần gọi thêm gì không ạ?"

Bạch Hủ lập tức gật đầu:
"Cần chứ! Cho tôi thêm một phần 'siêu ngọt ngào' nữa. Một mình tôi có thể tận hưởng hai lần, cảm ơn nhé."

Người phục vụ gượng gạo rời đi, để lại ba người tiếp tục trêu đùa nhau.

Khi món được mang lên, cả Sở Duật và Bạch Hủ đều không nhịn được mà bật cười lớn:

"Nhìn cái đĩa 'siêu ngọt ngào' này mà xem!"

Trên bàn là một bữa tiệc toàn hình trái tim và màu hồng.

Bánh tart trà xanh và tart phô mai anh đào đều được nướng thành hình trái tim, trang trí thêm cánh hoa hồng vụn.

Bánh hoa quế tạo hình chân mèo, được bày trên đĩa có dòng chữ **"LOVE FOREVER"** viết bằng siro đỏ.

Khoai tây chiên phủ thịt xông khói nằm gọn trong chiếc đĩa hồng nhạt, rắc muối anh đào và hoa hồng sấy.

Thậm chí cốc trà chanh cũng được điểm thêm một bông cúc nhỏ khắc hình trái tim.

Sở Duật và Bạch Hủ vừa ăn vừa đùa nghịch, hoàn toàn lờ đi ánh mắt kiềm chế đến lạnh nhạt của Chu Mính Viễn.

Giữa lúc hỗn loạn, Sở Duật đột nhiên sững lại, nhìn về phía xa, rồi nghiêng người nói khẽ:
"Ơ kìa, tôi thấy Thư Diêu rồi."

Chu Mính Viễn ngừng lại, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt tìm đến phía mà Sở Duật chỉ.

Giữa những bức tường hoa, Thư Diêu xuất hiện, khác hoàn toàn mọi khi.

Cô trang điểm tinh tế, mặc váy tulle phối áo khoác đen, mái tóc nửa buộc nửa xõa, vài lọn xoăn nhẹ buông lơi quanh khuôn mặt, tạo cảm giác mềm mại mà không kém phần sang trọng.

Cô đang cười nói cùng một người đàn ông đối diện – một gương mặt lạ.

Hai người trông như một cặp đôi, hòa hợp đến khó chịu.

“Cái này… không phải là ngoại tình đấy chứ?”

Sở Duật hạ giọng, cố tình kích Chu Mính Viễn:
“Đúng kiểu hẹn hò lén lút đây mà!”

Bạch Hủ thì thầm, ánh mắt phấn khích:
“Cậu nhìn xem, tên kia cũng đẹp trai đấy, kiểu ấm áp, phong cách. Không ngờ đối thủ của cậu còn ‘ra gì’ thế này!”

“Không giống một số người, đẹp trai nhưng hời hợt, chưa kịp phát huy hết sức hút đã tự đóng băng, chẳng trách cô vợ bé bỏng phải lén lút đi gặp kẻ khác.”

Sở Duật nói xong, nhìn Chu Mính Viễn mà mặt đầy vẻ tiếc rẻ, như thể đang thương tiếc một tượng thần mỹ nam bị nhốt trong băng đá, không thể phát huy hết tác dụng trưng bày của mình.

Chu Mính Viễn vẫn giữ nguyên thái độ như pho tượng, bàn tay cầm điện thoại công việc thậm chí còn không động đậy. Màn hình sáng lên, rồi lại tối đi, tự động khóa máy.

Anh không nói một lời, đôi môi mỏng khẽ mím chặt.

“Rốt cuộc thì vợ nhỏ có hẹn hò vụng trộm hay không, anh không biết.”

Nhưng điều anh biết rõ, là cô ấy và gã đàn ông đối diện trông rất thân thiết.

Ít nhất, khi đối diện với gã kia, nét mặt và nụ cười của Thư Diêu sống động như một cành hoa vừa đón nắng.

Chứ không phải kiểu giả tạo, đề phòng khi ở trước mặt anh.

Sở Duật liếc mắt ra hiệu cho Bạch Hủ, rồi tiếp tục thêm dầu vào lửa:
“Mính Viễn, tôi nói thật, nếu cô ấy đang vụng trộm thật, thì ông cứ thử nhắn tin xem, đảm bảo cô ấy sẽ lúng túng.”

Chu Mính Viễn liếc qua cả hai, ánh mắt lãnh đạm đến mức như đang nói: *Hai đứa rảnh không?*

Về bản chất, hôn nhân của anh vốn dĩ là kiểu “kết hợp chiến lược”. Kiểu như đám cưới ký hợp đồng ấy mà, ngoài mặt tay trong tay, còn bên trong ai làm gì thì làm.

Anh và Thư Diêu đã “kết nghĩa trăm năm” được ba năm, nhưng đến tận năm nay, khi về nước, anh mới biết cô vợ danh nghĩa của mình là ai.

Nếu xét tình hình đó, thì việc Thư Diêu có người bên ngoài cũng…

“Bình thường thôi, đúng không?”

Nhưng liệu có thật là “bình thường” không?

Nếu là một gia đình bình thường, liệu có như thế không?

Thật ra, với bản tính của mình, lẽ ra giờ này Chu Mính Viễn nên đứng dậy bỏ đi.

Nhưng anh không làm vậy. Anh ngồi lại, thậm chí để mặc Sở Duật cầm điện thoại của mình, Bạch Hủ soạn một tin nhắn, mà không hề ngăn cản.

Phải chăng đây là "mặc kệ"?

"Hoặc có lẽ, chính anh cũng tò mò?"

Cảm giác lạc lối lần đầu tiên sau 28 năm của Chu Mính Viễn xuất hiện vào lúc này.

Bạch Hủ nhét một miếng khoai tây chiên vào miệng, nhai nhồm nhoàm như gặm ý tưởng, rồi dùng bàn tay đầy dầu mở khóa điện thoại của Châu Minh Viễn, soạn một tin nhắn:
"Cô đang làm gì?"

Chu Mính Viễn khẽ nhíu mày.
Anh tự hỏi, có phải chính anh cũng muốn biết rốt cuộc Thư Diêu và người đàn ông kia là mối quan hệ gì hay không?

Nhưng anh chưa kịp quyết định, thì Bạch Hủ đã tiện tay ấn gửi.

Ngay khoảnh khắc ấy, ánh mắt anh lập tức nhìn xuyên qua khe hở giữa các bụi hoa, quan sát Thư Diêu.

Cô không còn vẻ vui tươi như lúc nãy, đôi mày khẽ cau lại, rồi sau đó lại dãn ra, nụ cười mơ hồ hiện trên môi.

Có lẽ cô nhận được tin nhắn, liền cầm lấy điện thoại, liếc nhìn nội dung. Không có biểu cảm đặc biệt gì, chỉ cúi đầu gõ vài chữ.

Không đến nửa phút, điện thoại của Chu Mính Viễn rung lên.

Không phải một tin, mà là ba tin nhắn liên tiếp.

Điện thoại rung lên, ánh mắt của Chu Mính Viễn vẫn không hề xao động, khẽ liếc qua màn hình đang sáng lên với dòng tin nhắn hiện rõ:

【Wow, anh Mính Viễn gửi tin nhắn cho tôi nè!】
【Tôi đang nhớ anh đây!】
【Nhớ đến mức chẳng ăn nổi bữa trưa nữa! Hu hu!】

Chu Mính Viễn ngẩng đầu, ánh mắt hờ hững liếc qua khoảng trống giữa những khóm hoa. Anh thấy Thư Diêu đang nhấc lên một miếng bánh xoài, hít hà như thể đang đánh giá bảo vật gì đó, rồi vui vẻ cắn một miếng nhỏ.

Cái dáng vẻ ấy, đúng là chẳng khác nào một chú thú nhỏ vừa tìm được đồ ăn yêu thích.

(Lời tác giả): Chu Minh Viễn: Miệng đàn bà, đúng là miệng lừa đảo.

Chương 18: Chuyện Cũ

DTV-EBOOK

Thư Diêu ngồi tựa vào chiếc ghế mềm trong quán trà, lưng dựa vào bức tường phủ đầy mảng xanh của dây leo.

Cô nâng cốc nước chanh pha mật ong lên nhấp một ngụm, khẽ nhíu mày, giọng không chút hào hứng:
"Đúng là công cốc. Tớ đã chuẩn bị cả đống lời thoại, còn cẩn thận mặc đồ tông xoẹt tông với cậu nữa."

Cô gái đi xem mắt với Tề Ngôn Thanh có vẻ khá nhạy bén. Vừa xong màn giới thiệu rụt rè, e thẹn, ngẩng lên đã thấy Thư Diêu uyển chuyển bước tới, ánh mắt lạnh lùng liếc qua. Không nói không rằng, mặt cô ta trắng bệch, hậm hực quay người bỏ đi ngay.

"Khổ thân cô Diêu nhà tôi, vất vả quá rồi!" Tề Ngôn Thanh cười ngả nghiêng, tay nắm thành quyền nhẹ nhàng chống lên môi, "Ai mà ngờ cổ phản ứng nhanh thế. Tớ còn tính để cô ấy uống xong tách trà chiều rồi mới đi đó!"

Hoàn thành xong "nhiệm vụ" xem mắt, Tề Ngôn Thanh nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng, nụ cười của cậu sáng rỡ như cơn gió xuân thổi qua.

Cậu niềm nở đẩy đĩa bánh ngọt về phía Thư Diêu:
"Đây, cô Diêu, ăn chút gì đi."

"Thôi bớt bày trò đi, cất luôn cái bộ mát mát của cậu lại!" Thư Diêu tựa lưng vào ghế, tay khẽ đảo lát chanh trong cốc bằng que khuấy, ánh mắt lười biếng thoáng chút khinh khỉnh:
"Tớ không ăn được, chẳng phải cậu rõ hơn ai hết sao?"

Nghe vậy, nụ cười của Tề Ngôn Thanh dần thu lại. Cậu đổi giọng, ánh mắt trầm xuống, nghiêm túc nói:
“Tớ ở Mỹ tra hỏi đủ kiểu, thậm chí thuê cả thám tử tư, mà vẫn không tìm ra được vị bác sĩ phụ trách dự án đó. Tớ nghi ngờ có người cố tình giấu ông ấy đi.”

Ca phẫu thuật dạ dày của Thư Diêu năm đó được xem như một công nghệ y học đột phá. Nhưng từ khâu kỹ thuật đến vật liệu sử dụng, người nắm được thông tin cụ thể chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Sau khi dự án bị đóng băng, Thư Diêu đã thử đến nhiều bệnh viện danh tiếng, nhưng các bác sĩ đều bó tay. Thao tác can thiệp chỉ khiến cơ thể chịu thêm tổn thương.

Chìa khóa giải quyết vẫn nằm trong tay người đã bắt đầu tất cả.

Cả Tề Ngôn Thanh lẫn Phùng Linh Tử đều tin rằng tìm được vị bác sĩ năm ấy chính là hy vọng duy nhất.

Thư Diêu thoáng nhíu mày, nhưng ngay sau đó, nụ cười nhàn nhạt lại hiện lên trên môi. Nốt ruồi son dưới mắt trái của cô hơi động, như nhấn thêm vào vẻ ung dung đầy chấp nhận của cô khi khẽ nói, giọng nhẹ tênh:
“Thôi, không tìm thì không tìm nữa. Bao nhiêu cô gái mong có được thân hình mảnh mai như tớ mà chẳng được!”

“Xì!”

Tề Ngôn Thanh nhíu chặt mày, lầm bầm:
“Vẫn phải nghĩ cách thôi. Cậu cứ sống dựa vào bột dinh dưỡng với thức ăn lỏng như thế, chẳng mấy mà thân thể rệu rã đâu.”

Thực tế đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu rồi.

Một điệu nhảy hoàn chỉnh còn không thể hoàn thành, chỉ mới nửa chừng đã thở không ra hơi.

Nhưng Thư Diêu chẳng nói những điều này ra. Cô cười, định đổi chủ đề, thì chiếc điện thoại đặt trên bàn bất chợt rung lên.

Hả?

Lại là tin nhắn của Chu Mính Viễn?

Không phải chứ, hôm nay Chu Mính Viễn ăn nhầm thuốc à? Sao cứ nhắn tin liên tục thế này?

Thư Diêu thoăn thoắt trả lời tin nhắn, cảm thấy tâm trạng có phần phấn chấn hơn. Đến mức, cô còn nảy ý định nếm thử một chút món trà bánh trước mặt.

Dù sao thì việc mà cô đang lên kế hoạch cuối cùng cũng có chút tiến triển rồi.

Cô nâng một miếng bánh dứa xoài lên, cắn một miếng nhỏ.

Quán trà không quá tĩnh lặng, cây cối chỉ là vật trang trí, chẳng thể ngăn cách âm thanh, nhưng nếu lắng tai nghe, mọi người đều tự động hạ thấp giọng khi trò chuyện.

Bên cạnh, hai nữ phục vụ đi qua hành lang, dù đã cố gắng nói khẽ, nhưng cuộc trò chuyện của họ vẫn lọt vào tai Tề Ngôn Thanh và Thư Diêu:

“Lần đầu tiên tôi thấy ba người đàn ông lớn tuổi ngồi uống trà chiều ở Hoa Đô.”

“Nhưng có một người đẹp trai quá, giống như sao màn bạc, chỉ là trông có vẻ khó gần.”

“Giờ người ta không phải thích kiểu dáng ấy sao? Làm sao gọi nhỉ?”

“Gương mặt lạnh lùng, có vẻ cấm dục, như không dễ dàng tiếp cận?”

“Đúng rồi, gương mặt lạnh lùng, cấm dục!”

Nghe đến cụm từ “lạnh lùng cấm dục”, Thư Diêu vô thức quay đầu lại, nhìn qua khe hở giữa những bụi cây. Các bàn khác đều là các đôi tình nhân ngọt ngào hay nhóm bạn gái đang chụp selfie, chẳng thấy bàn nào có người có vẻ ngoài như vậy.

Tề Ngôn Thanh vừa ăn xong nửa miếng bánh velvet, thấy Thư Diêu nhìn quanh, cậu đặt dĩa xuống, trêu chọc:
“Nhìn gì vậy? Gương mặt lạnh lùng cấm dục chưa chắc là dành cho mỗi anh nhà cậu đâu, Mính Viễn nhà cậu sẽ đến Hoa Đô chắc”

“Chắc không đâu.”

Nhìn Thư Diêu đặt miếng bánh ngọt xuống, Tề Ngôn Thanh đột nhiên lên tiếng hỏi:
“ Diêu tiểu thư lấy Chu Mính Viễn vì lý do gì vậy?”

“Là mẹ tớ, bị ép buộc.”

Tề Ngôn Thanh nhướng mày, chỉ tay vào Thư Diêu rồi chỉ về phía mình:
“Chúng ta đều sinh cùng bệnh viện phụ sản đó, từ lúc sinh ra đã quen nhau, thân đến mức không cần nói dối nữa phải không?”

Thư Diêu cười nhẹ:
“Ba năm rồi mới hỏi, nếu tình cảm tớ và Chu Mính Viễn tốt hơn một chút, con cái đã có từ lâu rồi. Hỏi trễ vậy, chắc cậu tự có câu trả lời trong lòng rồi.”

“Quả nhiên.”

Thư Diêu lấy một tờ giấy ướt lau tay, mùi bạc hà nhẹ nhàng lan tỏa từ tờ giấy.

Đó quả là chuyện rất xa xưa, lúc đó cô mới 14 tuổi, ôm chiếc cúp vàng rực rỡ, đứng trên sân khấu với tư thế ba lê hoàn hảo, nở nụ cười giả tạo trước ống kính.

Bức ảnh chụp cùng chiếc cúp giờ vẫn được treo trong trường học ở Đức và trong phòng ngủ của mẹ cô.

Cô mặc váy ba lê trắng, tóc búi gọn gàng, vai hạ xuống, khuỷu tay nâng lên, ngẩng cao đầu, vững vàng ôm lấy chiếc cúp.

Trong mắt mọi người, đó là khoảnh khắc rực rỡ nhất trong cuộc đời cô.

Ai mà biết được rằng, từ khi 3 tuổi đã bắt đầu học ba lê, Thư Diêu lại ghét ba lê đến vậy.

Không ai nhận ra rằng, chỉ khi xem những điệu nhảy đường phố, cô mới thực sự tập trung.

Cô không có tuổi thơ, không có niềm vui.

Cũng không có kẹo và phim hoạt hình, không có công viên hay những trò chơi trốn tìm.

Thư Diêu chỉ có duy nhất việc tập múa, mỗi sáng phải dậy từ 5 giờ để luyện tập những động tác cơ bản. Cô phải tập sao cho mẹ hài lòng, mới có thể nhận được một phần "cơm hộp."

" Cơm hộp" là cách Thư Diêu gọi bữa ăn của mình một cách hài hước. Thực ra, chế độ ăn của cô được kiểm soát rất nghiêm ngặt:

Những ngày lẻ, bữa sáng là trứng luộc và nước lọc, bữa trưa là salad bò, bữa tối chỉ có chuối và nước lọc.

Những ngày chẵn, bữa sáng là dâu tây và bánh mì nguyên cám, bữa trưa là bơ và thịt gà luộc, bữa tối chỉ có một cốc sữa.

Nếu tháng đó có 31 ngày, ngày 31 cô được phép chọn một loại trái cây, có thể là một quả cam, một quả lê hay nửa chùm nho gì đó.

Tuy nhiên, tuyệt đối không được ăn những loại trái cây giàu năng lượng như sầu riêng hay mãng cầu.

Ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác.

Thư Diêu giống như một con thú bị nhốt trong lồng.

Bị giam hãm trong ballet.

Vào đêm trước Halloween, ngay sau khi nhận giải thưởng, cô quyết định làm điều gì đó khác biệt. Mọi người đều hóa trang thành những nhân vật kỳ quái, tay cầm đèn bí ngô.

Có một bạn nhiệt tình đề nghị Thư Diêu hóa trang thành công chúa, nhưng cô lắc đầu, nhất quyết tô mặt thành một chú hề, vẽ mũi đỏ chót và đôi môi đỏ tươi nhấn mạnh.

Lợi dụng sự lộn xộn, cô lén rời khỏi biệt thự mà giáo viên yêu cầu ở lại, chiếc cúp vàng cô ôm suốt từ khi nhận giải cuối cùng cũng được cô nâng lên, ném vào thùng rác ở góc phố.

Chiếc cúp kim loại va vào thùng rác, phát ra âm thanh trầm đục trong tiếng mưa rơi.

Thư Diêu cảm thấy rất hả hê.

Cô thậm chí muốn hát lên.

Rất muốn thoát khỏi cái lồng không có điểm dừng này, rất muốn thoát khỏi những danh vọng mà cô không hề mong đợi.

Và rồi vào cái đêm mưa đó, cô gặp một con thú khác cũng bị mắc kẹt trong cuộc sống.

Người đó chính là Chu Mính Viễn.

Lúc ấy, Chu Mính Viễn khoảng 16, 17 tuổi, mặc bộ vest trắng, làn da lạnh lùng như bạch kim, một nửa khuôn mặt bị che khuất trong bóng tối của con phố, chỉ có nửa khuôn mặt hiện ra, lộ ra trong không khí ẩm ướt của đêm mưa.

Thư Diêu lúc đầu còn nghĩ anh ta đang trang điểm, giả làm bá tước ma cà rồng.

Nhưng sau này cô mới biết, Chu Mính Viễn không cần trang điểm, đó chính là màu da tự nhiên của anh.

Khi đó, Thư Diêu thật sự bị ấn tượng mạnh. Cô có nhiều bạn nam học múa ballet, người thì điển trai, người thì có nét mặt góc cạnh hay thanh tú, nhưng không ai có thể so được với cái vẻ bất cần và lạnh lùng tựa thiên thần sa ngã mà Chu Mính Viễn toát ra lúc ấy.

Có lẽ cái nhìn của cô quá trực diện.

Chu Mính Viễn nghiêng đầu, nhìn cô.

Ánh mắt anh lạnh lùng, xa cách, như đóng băng, dừng lại trên khuôn mặt Thư Diêu.

Trong lòng Thư Diêu chỉ còn một tiếng thở dài:

"Giá mà nghe lời bạn bè, hóa trang thành công chúa thì tốt biết mấy."

"Tại sao lại phải làm hề chứ!"

Sau khi thở dài một hơi, Thư Diêu mới chú ý thấy sau lưng Chu Mính Viễn có người.

Hai người đàn ông mặc đồ đen, dáng người vạm vỡ, đội mũ lưỡi trai. Một người đặt tay lên vai Chu Mính Viễn, nhìn lên và vẻ mặt có chút cảnh giác nhìn về phía Thư Diêu.

Con phố hẻo lánh đến mức ngay cả thùng rác cũng chỉ có chiếc cúp vàng mà cô ném vào lúc nãy.

Cái tay đặt trên vai Chu Mính Viễn vừa xấu vừa thô, hoàn toàn không hợp với bộ vest trắng tinh tươm của anh.

Thư Diêu giống như một nàng công chúa bị giam cầm trong tháp ngà, chỉ biết đến múa ballet.

Nhưng hôm đó, cô bất ngờ nhận ra tình hình không ổn. Cô nhíu mày, mở miệng với vẻ lo lắng: “Các người là ai?”

“Đi đi!” Chu Mính Viễn đột ngột lên tiếng.

Âm thanh nhộn nhịp từ phố chính vọng lại, tiếng người trò chuyện và cười đùa vang lên, có tiếng Anh, tiếng Pháp, thậm chí cả tiếng Đức.

Lời nói của Chu Mính Viễn đột ngột cắt ngang không gian, rơi vào tai Thư Diêu.

Cô không những không nghe theo, mà còn chạy đến, đôi mắt sáng lên, giọng điệu chân thành: “Các người đang bắt cóc à? Có thể bắt tôi đi luôn không? Nhà tôi cũng rất giàu đấy!”

Nghĩ đến cái ngày còn ở Paris, Thư Diêu bất lực đưa tay vỗ trán, cười nhẹ rồi cụp mắt: “Quả thật là những chuyện không muốn nhớ lại.”

Chương 19: Lên Bổng Xuống Trầm

DTV-EBOOK

Chu Mính Viễn vừa xông ra khỏi quán trà kiểu Tây, mặt lạnh tanh, chân dài thoăn thoắt, bước lên xe rồi đóng sầm cửa một cái "phập" nghe mà phát rợn.

Phía sau, Bạch Hủ và Sở Duật chạy theo, chỉ kịp chứng kiến màn kịch đóng cửa xe hoành tráng ấy. Hai người nhìn nhau đầy ngỡ ngàng, đôi mắt ngời lên câu hỏi: "Chuyện quái gì thế này?"

Phải nói, từ ngày cha sinh mẹ đẻ đến giờ, họ chưa bao giờ thấy Chu Mính Viễn mất bình tĩnh như thế.

Thực tế, cậu chủ nhỏ nhà họ Chu đôi khi cũng có màn "quăng hồ sơ dỗi" trong các cuộc họp, nhưng là vì đám nhân viên làm bản kế hoạch như nồi cám lợn. Ai có tính khí khá hơn một chút cũng bực, còn mấy ông nóng tính thì chắc lôi cả họ nhà nhân viên ra mà xả.

Thế mà, sống 1/3 kiếp người, Chu Mính Viễn lại như ngọn núi băng ngàn năm, không bao giờ hỉ nộ ái ố. Ấy vậy mà giờ, cái "đầu lạnh" ấy bỗng như bị chích phải kim, rớt sạch khí thế, khiến Sở Duật và Bạch Hủ không khỏi ngẩn tò te.

"Chẳng lẽ… là vì Thư Diêu?"

Trong khi Bạch Hủ lái xe, Sở Duật ngồi ghế phụ, thì Chu tiểu thiếu gia ngồi sau, chân dài vắt chéo, ánh mắt trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời thu cao vời vợi, gió mát rượi, cửa sổ xe kéo xuống một nửa, để làn gió thổi qua hàng mày đang cau chặt của Chu Mính Viễn. Anh nhấc tay xoa thái dương, lòng ngổn ngang khó tả, như có viên đá lớn chặn ngang lồng ngực.

Sở Duật và Bạch Hủ là những người thân thiết nhất với Chu Mính Viễn, cũng hiểu rằng con người lạnh lùng kia thực ra không khó gần như vẻ ngoài.

Thế nên, không khí im lặng trong xe chỉ kéo dài chưa đến một phút, Sở Duật đã không nhịn được, ngoái đầu qua khe giữa ghế lái và ghế phụ, cười hề hề:

"Này, Mính Viễn, ông đang ghen đúng không?"

Chu Mính Viễn ngẩng đầu, ánh mắt sắc như dao lia thẳng qua, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh.

Thật ra, chính anh cũng chẳng rõ vì sao lúc đó lại đứng dậy bỏ đi. Nhưng để tự bảo vệ cái tôi của mình, anh nhanh chóng nghĩ ra một lý do:

Chắc là do chuyện làm ăn mình kiểm soát được hết, còn Thư Diêu thì như một câu đố không lời giải, khiến mình thấy bực mình.

Sở Duật thấy anh không đáp, lại tiếp tục trêu:

"Không phải ghen? Chứ tôi chưa từng thấy ông bực thế bao giờ!"

Chu Mính Viễn vẫn im lặng, không thèm đáp lại câu nào.

Mà anh không nói, thì hai tên ngồi trước là Bạch Hủ với Sở Duật cũng chẳng ngại buôn dưa:

"Thật ra cô Thư ấy chắc thuộc kiểu người thích ồn ào, hài hước. Bởi vậy nên tiểu Chu tổng cứ nghĩ hôn nhân của cô có ẩn tình gì."

"Vậy đoán được cô ấy đang ấp ủ mưu kế gì chưa?"

"Chưa."

“Hừm, thôi đừng đoán, lòng dạ đàn bà mà, như mò kim đánh bể, đoán cỡ nào cũng trật lất.”

“Chuẩn. Này, mẹ tôi dạo trước mua cho bố tôi cái ghế massage, ông ngồi sướng quá, ngày nào cũng dùng. Thế mà hôm qua gọi điện kêu ca, bảo mẹ tôi lại đòi ly hôn, chỉ vì ông quên ngày kỷ niệm cưới. Mẹ tôi bảo, bà nhớ, nhớ nên mới tặng ghế massage đó. Bố tôi lại trách bà không nói thẳng là ‘Kỷ niệm cưới sắp tới, tôi muốn quà’ ?!”

“Vậy nên mới bảo, đoán tâm tư đàn bà là vô vọng!”

Sở Duật liếc vào gương chiếu hậu, nhếch mép cười: “Mà biết đâu, cô Thư ấy chẳng qua là đã mất đi ánh trăng sáng của đời mình, nên mới thất vọng với hôn nhân, buông xuôi mà lấy bừa.”

Bất ngờ, từ hàng ghế sau, Chu Mính Viễn cất giọng:

“Ánh trăng sáng là cái gì?”

Chu thiếu gia, người mà mỗi con số thầu ở Nam Phi hay biến động tỷ giá hối đoái đều nắm rõ trong lòng bàn tay, lại chẳng biết đến cái khái niệm nghe qua đầy chất thơ ấy.

Đúng lúc đèn đỏ, Bạch Hủ dừng xe, quay đầu giải thích: “Ánh trăng sáng là một người mà cậu luôn khao khát, nhưng không bao giờ với tới được.”

Sở Duật tiếp lời, kèm thêm chút kịch tính: “Không chỉ không đạt được, mà còn chẳng thể quên, cứ sống mãi trong tim cậu như một bóng ma, mà ma đẹp nha.”

Nói xong, anh ta cố ý liếc mắt quan sát Chu Mính Viễn, nhưng cái mặt kia chẳng biểu lộ cảm xúc gì, thậm chí chẳng buồn nhíu mày, như thể anh chỉ đơn giản muốn hỏi cho biết, chứ chẳng hề dính dáng đến khái niệm ấy.

Nhưng khi xe vừa lăn bánh, trong đầu Chu Mính Viễn bỗng dưng vọng lại lời Thư Diêu từng nói.

Hôm đó, khi cả hai bị kẹt trong thang máy, giọng Thư Diêu pha chút hoài niệm:

“Tôi từng gặp tình cảnh tương tự, thậm chí còn nguy hiểm hơn bây giờ.”

“Khi đó tôi thật sự đã rất sợ, nhưng tôi đã gặp một người…”

Ánh nắng chiều rực rỡ len qua cửa kính, chiếu lên gương mặt lạnh lùng. Không ai để ý, kể cả chính anh, rằng đôi mày của Chu Mính Viễn đã khẽ cau lại trong thoáng chốc.

Phải đến gần một tuần sau, anh mới nhận ra mình khác thường. Mà nếu không nhờ Sở Duật gọi điện phàn nàn rằng Bạch Hủ ngày nào cũng kêu anh là “máy lạnh di động”, thì có khi anh cũng chẳng bận tâm.

—

“Tiểu Chu tổng, tôi có một tin không hay lắm, và một tin rất hay. Cậu muốn nghe cái nào trước?”

Chu Mính Viễn chẳng buồn ngẩng đầu, chỉ tiếp tục gõ phím: “Nói theo thứ tự thời gian đi.”

“Tin không hay: chú nhỏ của cậu, Chu Nhiễm Chi, tổ chức sinh nhật cuối tuần này, ông cụ quyết định làm lớn.”

Anh ngừng tay, nhướng mày.

“Làm lớn” tức là sẽ có mặt không chỉ người nhà họ Chu, mà còn các đối tác kinh doanh, các cổ đông lớn. Một lời tuyên bố ngầm: từ nay Chu Nhiễm Chi sẽ là nhân vật trung tâm, còn anh không còn là đứa cháu được ông nội trọng dụng nhất nữa.

Chu Mính Viễn chỉ khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn, ý bảo: “Tiếp đi.”

“Tin hay đây: ông cụ bảo toàn bộ người nhà họ Chu phải tham dự.”

Bạch Hủ ngừng lại, lấy tay che miệng như thể sắp tiết lộ bí mật động trời: “Điều đó nghĩa là, cô Thư cũng sẽ đi cùng cậu.”

Tiếng gõ phím dừng lại. Chu Mính Viễn ngước mắt, lặng lẽ đánh giá Bạch Hủ, ánh mắt như hỏi:

“Đó mà là tin tốt sao?”

—

Bữa tiệc sinh nhật của Chu Nhiễm Chi, nếu nói thẳng ra, là điều mà Thư Diêu thật lòng chẳng muốn tham dự chút nào.

Vì sao ư? Đơn giản thôi: tiệc tùng tức là có sơn hào hải vị bày trước mặt, mà cô, người luôn phải kiêng khem đủ đường, chỉ có thể nhìn mà không được ăn.

Đấy chẳng phải là tra tấn thì là gì?

Chưa kể, Chu Nhiễm Chi – nhân vật chính của bữa tiệc – đích thị là kẻ khó xơi.

Dù biết rõ anh ta là một mối đe dọa tiềm tàng, cả trong dòng tộc lẫn thương trường, nhưng ai nấy đều phải công nhận anh ta… quá tử tế.

Chu Nhiễm Chi, nói ngắn gọn, là hình mẫu đối lập hoàn toàn của Chu Mính Viễn.

Nếu Chu Mính Viễn sắc bén, lạnh lùng, mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay, thì Chu Nhiễm Chi lại là người có thể mắc sai

lầm, có thể bị mắng trong thư phòng và thậm chí tỏ ra luống cuống trước "miếng bánh ngon" bất ngờ rơi xuống.

Anh ta không ngại cúi mình, luôn giữ thái độ nhún nhường với tất cả, thế nên ở đâu cũng khéo léo, được lòng người.

Thư Diêu chỉ từng trò chuyện với Chu Nhiễm Chi hai lần.

Vậy mà chỉ qua vài câu nói xã giao, anh ta đã nhận ra sức khỏe của cô không tốt.

Lần trước, trong bữa tiệc mừng thọ ông nội, Chu Nhiễm Chi còn đặc biệt tặng cô một lọ vitamin, bảo rằng anh ta mua từ nước ngoài, thấy tốt nên mang về.

Quả thực, đó là đồ quý, nhưng tiếc thay, lọ vitamin ấy đã bị Chu Mính Viễn tiện tay ném vào thùng rác.

Tuy tử tế là thế, nhưng với Thư Diêu, Chu Nhiễm Chi lại khiến cô càng thêm cảnh giác.

Bản năng của phụ nữ, hay chính xác hơn là trực giác thứ sáu, mách bảo cô rằng: người đàn ông này tuyệt đối không đơn giản như vẻ ngoài.

Thế nhưng, vào ngày sinh nhật Chu Nhiễm Chi, Thư Diêu vẫn xuất hiện, hơn nữa còn mặc một bộ váy dài màu hồng nude, được may hoàn toàn từ lông vũ, mềm mại, lộng lẫy.

Bộ váy không chỉ tôn lên khí chất của cô, mà còn như hòa quyện vào cái lạnh đầu thu, khiến cô trở nên nổi bật giữa khung cảnh.

Bữa tiệc được tổ chức tại khách sạn Song Tử – một trong những nơi xa hoa nhất Đế đô.

Hai tòa nhà vàng son đứng sừng sững, ánh sáng rực rỡ làm lu mờ mọi thứ xung quanh.

Thư Diêu mỉm cười nhẹ nhàng, tay cầm phần váy lông vũ, từ từ bước xuống xe.

Cô còn chưa kịp xác định xem bữa tiệc được tổ chức ở tòa nào, đã bắt gặp bóng dáng quen thuộc của quản lý Triệu Nhã đang đứng ở cửa, trông vô cùng lo lắng.

“Chị Triệu?”

Triệu Nhã quay lại, ánh mắt đầy vẻ căng thẳng liền dịu đi khi thấy Thư Diêu.

“Tiểu Thư, em có thể vào trong khách sạn Song Tử không?”

Vào khách sạn này?

Với danh phận “bà Chu” thì đương nhiên là có.

Thư Diêu gật đầu: “Có chuyện vậy chị?”

Triệu Nhã xòe tay, trong đó là một cặp in-ear màu xanh lam pha lê.

“Là của Nguyệt Bạch, cậu ấy để quên trên xe bảo mẫu. Tòa A đang có một lễ trao giải nhỏ, lát nữa nhóm chúng nó phải lên sân khấu.”

In-ear là vật dụng quan trọng với ca sĩ, bởi nó ảnh hưởng trực tiếp đến phần trình diễn.

Thực tế đã có không ít sự cố sân khấu xảy ra vì tai nghe trục trặc.

Healer từ trước đến nay luôn dùng thiết bị riêng, không mượn đồ.

Thư Diêu cầm lấy tai nghe, gật đầu đồng ý: “Để tôi thử xem có liên lạc được với họ không.”

Cô xoay người, hướng về phía tòa A, bước vào giữa những ánh đèn lộng lẫy.

—

Khi bước vào tòa nhà, bảo vệ đã chặn lại một lúc, khi ra ngoài, Thư Diêu luôn chỉ nói mình là biên đạo múa, chỉ có một lần duy nhất dùng danh xưng “Chu phu nhân” vì đi mua trang sức và có thể được giảm giá nhờ Chu Mính Viễn.

Thư Diêu vuốt nhẹ chiếc bông tai ngọc trai hồng trên vành tai, không còn cách nào khác, đành phải miễn cưỡng dùng danh xưng “Chu phu nhân “.

Chu Mính Viễn quả thật rất hữu dụng.

Bảo vệ lập tức thay đổi thái độ 180 độ, ở tầng một đã có người liên lạc với Sầm Nguyệt Bạch.

Sảnh rộng rãi sáng sủa lộng lẫy, Thư Diêu đứng thẳng lưng giữa sảnh.

Sầm Nguyệt Bạch từ thang máy chạy ra: “Cô Thư!”

Thư Diêu giơ đôi in-ear lên lắc nhẹ: “Cậu ấy cứ quên suốt, mẹ ruột Triệu Nhã của cậu đang ngoài kia lo chết đi sống lại kìa.”

“Cảm ơn cô Thư.”

Sầm Nguyệt Bạch mặt đầy vẻ hối lỗi, rồi lấy lại tinh thần hỏi, “Cô Thư đến xem buổi biểu diễn của chúng em ạ? Hôm nay còn được đề cử một giải thưởng nhỏ, không biết có thể lọt vào danh sách không.”

Thư Diêu mỉm cười, chỉ tay sang bên cạnh: “Tôi ở khu B tham gia tiệc, mong các em sẽ giành giải.”

“Vâng, vậy em lên trước.”

“Chúc may mắn nhé.”

Thư Diêu tạo dáng như một fan cuồng, giơ tay lên, nắm chặt làm động tác cổ vũ.

Sầm Nguyệt Bạch cười vui vẻ rồi chạy vào thang máy.

Thư Diêu dõi ánh mắt theo cậu rời đi, rồi mới quay người lại.

Nụ cười trên mặt chưa kịp thu lại, thì đã đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Chu Mính Viễn.

“Anh Mính Viễn, sao anh cũng đến đây vậy?”

Thư Diêu cười tươi đi về phía anh, một cách tự nhiên khoác tay lên cánh tay Chu Mính Viễn, “Chúng ta ở khu B, không phải ở đây.”

Chu Mính Viễn nheo mắt, nhưng vẫn giữ vẻ thản nhiên, ánh nhìn như vô tình dừng lại trên người Thư Diêu, rơi vào suy tư.

Người đàn ông trẻ tuổi vừa rồi… hình như anh đã gặp ở đâu rồi?

Anh suy nghĩ một lát, rồi đột nhiên nhớ lại, là vào một buổi tối gần đây, khi anh ngồi trong xe, nghe tiếng cười nói vui vẻ từ biệt thự Đông Cẩn.

Chính là người đàn ông ấy, đeo tai nghe, tựa vào cửa sổ biệt thự, còn Thư Diêu đứng bên cạnh, cả hai cùng trò chuyện vui vẻ.

Mà hơn nữa, mỗi khi Thư Diêu không để ý, người đàn ông ấy lại khẽ ngẩng đầu, thoáng liếc nhìn cô một cái, rồi lại vội vàng

thu lại ánh mắt.

Chu Mính Viễn khẽ mím môi, nghĩ đến những lời của Sở Duật từng nói: “Ánh trăng sáng.”

Thư Diêu đối diện chẳng hay biết gì, chỉ cảm thấy dạo này Chu Mính Viễn có chút kỳ quặc. Sau hôm anh bất ngờ nhắn cho cô vài tin vớ vẩn, người đàn ông này lại biến mất như thể bị xóa sổ khỏi thế gian.

Thế nên, cô quyết định phá vỡ sự im lặng trước:

“Anh Mính Viễn, hôm trước em bảo anh làm vệ sĩ riêng cho em, anh nghĩ kỹ chưa?”

Chu Mính Viễn cúi đầu nhìn bàn tay mảnh mai đang “vô tình” đặt trên cánh tay mình, giọng trầm trầm: “Cô muốn tôi bảo vệ thế nào?”

Thư Diêu bỗng nghiêng người, đôi môi hé mở, thì thầm sát tai anh:

“Cùng ăn, cùng ở…” Cô ngừng lại một chút, rồi khẽ buông thêm hai chữ, như rắc thêm chút mùi trêu chọc: “Cùng ngủ.”

Chu Mính Viễn nhướng mày, liếc cô một cái đầy hờ hững, giọng lạnh nhạt đến mức đủ để đông cứng cả bầu không khí:

“Tôi không sống được với người hở tí là nói dối.”

Thư Diêu cười khẽ, đôi mắt cong cong như trăng non, vẻ mặt đầy giả lả nhưng lại mang theo chút tinh nghịch:

“Thế để em nói thật vậy.” Cô đưa ba ngón tay lên làm bộ thề thốt, giọng nhỏ nhẹ như thể đang ném ra một sự thật hiếm hoi: “Em thề, em không phải đồng minh của Chu Nhiễm Chi. Anh còn muốn hỏi gì nữa không?”

Chu Mính Viễn lặng im trong giây lát, ánh mắt sâu thẳm tựa hồ giấu đi ngàn câu hỏi. Rồi bất ngờ, anh lên tiếng, giọng nói không hề báo trước:

“Thư Diêu, cô có ‘ánh trăng sáng’ không?”

Chương 20: Quá Chén

DTV-EBOOK

"Thư Diêu, cô có 'ánh trăng sáng' không?"

Trong thoáng chốc, Thư Diêu chợt ngây người.

Cô từng nghĩ qua đủ kiểu câu hỏi mà Chu Mính Viễn có thể ném ra:
"Tại sao cô đồng ý kết hôn với tôi?"
"Tại sao cô không đồng ý ly hôn?"
"Mục đích cô ở bên tôi là gì?"

Những câu hỏi như vậy rất hợp với phong cách của anh.

Mặc dù miệng cô muốn "nói thật," nhưng nếu Chu Mính Viễn thật sự hỏi, cô chắc chắn sẽ dùng giọng điệu trêu chọc để đáp lại:
"Chẳng phải anh đã quyết không thử dò xét tôi từ vụ trong thang máy sao? Sao giờ lại đổi ý rồi?"

Sau đó, cô sẽ pha trò vài câu, rồi dễ dàng lảng tránh chủ đề.

Nhưng Thư Diêu hoàn toàn không ngờ, câu hỏi anh đưa ra lại là:
"Cô có 'ánh trăng sáng' không?"

Chu Mính Viễn rõ ràng không phải kiểu người hay quan tâm đến mấy chuyện này.

"Bạch nguyệt quang-ánh trăng sáng?"

Thư Diêu nghiêm túc nghĩ ngợi một lúc, rồi đáp lại rất chân thành:
"Nếu 'ánh trăng sáng' là chỉ một người khác giới đã lưu lại trong

ký ức, đôi lúc nhớ về mà cảm thấy đáng hoài niệm, thì đúng là tôi có một người."

Chu Mính Viễn chỉ khẽ động mí mắt, coi như tỏ ý đã nghe thấy.

Nhưng cảm xúc của kẻ lắng nghe lại khó mà nói ra bằng lời.

—

Hai vợ chồng hờ bước vào đại sảnh tầng B của khách sạn, lập tức đập vào mắt là một đám đông với những gương mặt nở nụ cười giả tạo. Từng nhóm nhỏ tụm lại, tay cầm ly rượu, miệng nói chuyện về cổ phiếu, xe cộ, tin tức thị trường mới, hoặc bình phẩm rượu vang trước mặt, thỉnh thoảng bật ra vài tiếng cười nhạt nhẽo như diễn kịch.

Đi qua đám đông, không biết ai đó đang cố tình nhấn nhá giọng phấn khởi quá đà:
"Ngài đến đây, nơi này thật sự được sáng rực vinh quang rồi…"

Có lẽ là một thành viên nào đó của nhà họ Chu, chức vụ thấp, đang cố gắng kết thân với nhân vật quan trọng.

May mắn thay, Thư Diêu đi cùng Chu Mính Viễn. Anh vẫn giữ vẻ mặt lạnh tanh, không thèm quan tâm đến ai, khiến cô cũng được thoải mái theo.

Gặp ai, cô chỉ cần khẽ mỉm cười gật đầu, ngay cả việc xã giao qua loa cũng không cần.

Thư Diêu bỗng cảm thấy, mọi người ở đây đều đeo mặt nạ, còn Chu Mính Viễn thì đang dùng cách riêng của mình để thể hiện sự chân thực.

Trong căn phòng đầy những kẻ giả tạo, anh dường như là người duy nhất thành thật.

Chính vì thế, cánh tay cô khoác lấy Chu Mính Viễn vẫn không chịu buông ra.

Nhưng người bị cô khoác tay lại chẳng mấy hưởng ứng.

Kể từ sau câu hỏi về "ánh trăng sáng" Chu Mính Viễn không thèm nhìn cô lấy một lần, cũng không nói thêm câu nào, như thể cô đang bám víu vào một bức tượng gỗ vô hồn.

Không nói chuyện thì cũng tốt, đỡ làm cô phải nghĩ cách đối phó.

Thư Diêu thảnh thơi ngắm nghía xung quanh. Lối bài trí xa hoa quá mức của nhà hàng khiến cô cảm thấy đau đầu. Chẳng rõ Chu Cảnh nghĩ gì mà còn bày vẽ thêm mấy đèn LED sáng lóa khắp nơi, như muốn biến cả không gian thành lễ hội ánh sáng.

Chu Cảnh khi xưa khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, bước đầu tiên để "hóa phượng hoàng" là cưới bà nội của Chu Mính Viễn khi mới 20 tuổi, nhờ đó giành được sự hậu thuẫn tài chính từ gia đình bên vợ.

Ông ta quả thực có năng lực, nếu không thì đã chẳng thể đưa nhà họ Chu phát triển đến mức như hiện tại.

Chỉ là, thẩm mỹ có phần hơi… lệch pha.

Thư Diêu nhìn trân trân vào cây cột đèn chùm pha lê trước mặt được thiết kế thành hình dây pháo vàng lấp lánh, biểu cảm khó diễn tả thành lời.

Cô thậm chí còn hoài nghi rằng, trong phòng ngủ của Chu Cảnh, có lẽ chăn bông được bọc bằng vỏ lụa đỏ thêu rồng phượng.

Bên cạnh giường, không chừng còn đặt một cái bộ sứ hình hoa mẫu đơn.

Dù khung cảnh có hơi chói mắt, nhưng may mắn là quầy buffet lạnh khá tinh tế, từ xa đã có thể ngửi thấy hương thơm của các loại bánh ngọt.

Thư Diêu vốn khó tiêu hóa đồ ngọt, nhưng trớ trêu thay, những năm tháng khổ luyện ballet giống như tu hành khắc khổ đã khiến cô không ngừng thèm thuồng các món tráng miệng xinh xắn.

Trưa nay, cô bận rộn hướng dẫn vũ đạo qua video cho một nhóm nhạc nữ Hàn Quốc, đến chiều chỉ kịp lót dạ bằng nửa chai tổ yến ăn liền.

Giờ ngửi thấy hương bánh ngọt, Thư Diêu mím môi, đầu ngón tay bất giác ngứa ngáy.

Nào là tiramisu hòa quyện hương cà phê rượu và kem tươi, opera cake đậm vị sô-cô-la, pudding phong đường thơm nồng, hay tart dâu tây thanh ngọt đầy mê hoặc…

Không chỉ riêng Thư Diêu bị cuốn hút bởi mùi hương, mà Chu Mính Viễn đang đi bên cạnh cũng như nhận ra điều gì đó.

Anh đột ngột dừng bước, sau đó dứt khoát kéo cô quay đầu đi hướng khác, hoàn toàn rời xa quầy bánh ngọt.

Giọng anh lạnh nhạt: “Cô ăn không được.”

Ánh mắt sáng rực của Thư Diêu ngay lập tức vụt tắt, bàn tay đang khoác trên cánh tay Chu Mính Viễn liền biến thành một chiếc kẹp nhỏ, xuyên qua lớp áo vest để cấu anh một cái.

Cách cấu nhéo bằng móng tay này đau thấu xương mà lại vô cùng trẻ con.

Chu Mính Viễn cúi mắt, im lặng liếc nhìn Thư Diêu một cái.

Không hiểu vì sao, Thư Diêu có cảm giác hôm nay tâm trạng của Chu Mính Viễn không tốt.

Ngay cả khi nhận được một tòa nhà "ma ám" cũng chẳng khiến anh nhíu mày, thì rốt cuộc là chuyện gì đã ảnh hưởng đến tâm trạng của anh?

Còn chưa kịp nghĩ thông suốt, hai người đã đến khu vực tập trung của nhà họ Chu.

Dù lạnh nhạt như Chu Mính Viễn, cũng phải đáp vài câu xã giao, còn Thư Diêu thì bị mấy bà chị dâu và cô em chồng kéo qua, rơi vào "cuộc tấn công" ríu rít không ngừng.

Chu Mính Viễn đứng giữa đám đông, vừa nói vừa dừng, chẳng mấy để tâm.

Chừng nửa tiếng sau, khách khứa lần lượt ngồi vào chỗ, trên sân khấu xuất hiện Chu Nhiễm Chi trong bộ vest xanh lam nhạt.

Anh ta mỉm cười ôn hòa, có vẻ ngại ngùng nói vài câu, rồi đưa micro cho Chu Cảnh, người đang ngồi ở bàn tiệc đầu tiên.

Chu Cảnh mặt mày rạng rỡ:
"Hôm nay mời mọi người đến đây, thứ nhất là để mừng sinh nhật của con trai út tôi, Chu Nhiễm Chi. Thứ hai, tôi cũng có chút tâm tư, muốn giới thiệu Nhiễm Chi với mọi người…"

Người trên sân khấu là ai, nói gì, Chu Mính Viễn không để tâm.

Đã mang trong lòng sự bực bội khó xua tan, lại thêm bầu không khí đông đúc, ồn ào khiến anh càng thấy ngột ngạt hơn.

Đột nhiên, Chu Mính Viễn đứng dậy, tháo lỏng cà vạt, rời khỏi bàn tiệc, bước ra ngoài sảnh tiệc.

Những ánh mắt dò xét sau lưng chẳng liên quan gì đến anh, chỉ là khoảnh khắc này, anh không muốn làm một "thành viên hòa hợp" của nhà họ Chu.

Tầng thượng khách sạn Song Tử có một sân thượng, nơi gió lùa mát rượi.

Nhưng khi Chu Mính Viễn cầm cà vạt bước đến đó, sân thượng đã có người.

Chiếc váy lông vũ màu hồng nude, chiếc túi nhỏ và điện thoại bị bỏ trên ghế bên cạnh, trên bàn đặt 3-4 loại bánh ngọt, mỗi loại chỉ bị ăn một góc nhỏ, trông giống như bị chuột nhấm.

Gió đêm thoảng qua, cô dang tay duỗi lưng một cách thư thái.

Thư Diêu thật biết tận hưởng.

Kết hôn ba năm, gặp nhau đếm trên đầu ngón tay.

Những cuộc trò chuyện đều là diễn kịch.

Không hiểu sao lại có sự ăn ý, cả hai cùng trốn khỏi sảnh tiệc, gặp nhau trên sân thượng.

Chu Mính Viễn khẽ nhếch khóe môi, tùy tiện nhét cà vạt vào túi quần, bước đến bên cạnh Thư Diêu, kéo ghế ngồi xuống, buông lời trêu ghẹo:
"Thật là lãng phí."

Tháo cà vạt giống như tháo đi gông cùm, anh trông thư giãn hơn hẳn.

Thư Diêu nghiêng đầu, nhăn mũi cười, còn thoải mái hơn cả anh:
"Ngôi nhà đầy đèn chùm pháo hoa của ông anh mới là lãng phí,

xấu không biết tả thế nào. Điều buồn cười nhất là khi tôi trốn ra ngoài, còn nghe thấy mấy cái đèn đó kêu bùm bùm bùm. Ông ấy đang thực hiện giấc mơ thời thơ ấu không có tiền mua pháo chăng?"

Đây là lần đầu tiên Chu Mính Viễn nghe Thư Diêu nói một câu dài như thế với giọng điệu bình thường, lại còn nhắm thẳng vào Chu Cảnh, không hề nể nang.

Dù có cho bất cứ ai trong sảnh tiệc lá gan bằng trời, cũng chẳng ai dám nói như thế.

Nhưng lời của Thư Diêu, sao anh nghe lại thấy dễ chịu vô cùng.

Nỗi bực dọc chất chứa trong lòng mấy ngày qua lặng lẽ tan biến, Chu Mẫn Viễn bất giác bật cười:
"Cô nói đúng."

Thư Diêu từ từ nghiêng đầu:
"Mặt trời mọc từ đằng Tây à? Chu Mính Viễn mà cũng biết cười sao?"

Gió thu thực ra rất lạnh, nhưng điều hòa trong khách sạn chạy hết công suất, khiến cả sân thượng cũng nhuốm hơi ấm.

Lọn tóc mềm mại của Thư Diêu bị gió đêm nghịch ngợm, vài sợi thoảng qua gương mặt Chu Mính Viễn.

Cô vuốt lọn tóc, vén ra sau tai, bỗng nhiên hỏi:
"Lần trước anh bỏ tiệc sớm, được 'phần thưởng' là tòa nhà ma ám Thụy Mỹ. Lần này anh có dám bỏ tiệc nữa không?"

Đây vừa là lời xúi giục, vừa là phép khích tướng.

"Không có gì không dám, đi thôi."

“Hay quá! Tôi chẳng muốn nhìn đống mặt nạ giả tạo kia tí nào!”

Trên sân thượng, Thư Diêu tỏ ra vô cùng chân thật, chân thật đến kỳ lạ.

Vừa dứt lời, đằng sau hai người vang lên giọng nói của một người đàn ông:
“Em ba, em dâu, lại là hai người à? Sao cứ mỗi lần có tiệc họp mặt là hai người lén lút hưởng thụ thế giới hai người thế này? Đây không phải là đang ‘phát cẩu lương’ sao?”

Thư Diêu và Chu Mính Viễn đồng thời quay lại, thấy Chu An Đồng, con thứ hai của nhà bác, đang đứng phía sau. Trông anh ta như vừa chạy đến, giữa trời lạnh mà trán vẫn lấm tấm mồ hôi.

“Đâu có, uống nhiều quá nên ra ngoài cho tỉnh rượu thôi. Em sợ nôn ra giữa tiệc sinh nhật của chú út thì mất mặt quá.”

Thư Diêu nằm bò ra bàn, chớp mắt, giọng nói chậm rãi, ra vẻ đúng là say thật.

Chu An Đồng bật cười ha hả, nói vài câu qua loa rồi nhìn về phía sảnh tiệc, nơi liên tục vọng ra những tràng pháo tay:
“Hai người cứ tiếp tục thân mật đi, anh phải vào trước đây.”

Mãi đến khi bóng dáng Chu An Đồng khuất sau cửa sảnh, Thư Diêu mới che miệng, quay sang hỏi Chu Mính Viễn:
“Lúc nãy tôi bảo trong đó toàn mặt giả, anh ta có nghe thấy không?”

Chu Mính Viễn không mấy biểu cảm, nhếch môi nói:
“Nghe hay không cũng chẳng sao. Giờ đi chưa?”

Thư Diêu xách túi nhỏ, theo Chu Mính Viễn vào thang máy xuống tầng dưới. Ra đến sảnh lớn của khách sạn, Chu Mính Viễn

như sực nhớ ra điều gì, quay sang hỏi:
“Thư Diêu, cô uống rượu à?”

“Thực ra tôi chỉ uống một chút xíu thôi.” Thư Diêu đưa tay ra, ngón cái và ngón trỏ cách nhau một khoảng rất nhỏ, “Nhưng tôi hơi nhạy cảm với cồn. Anh đúng là may mắn, được chứng kiến cảnh ‘uống một giọt là say’ trong truyền thuyết rồi đây.”

Có gì mà may mắn chứ.

Chu Mính Viễn bước chậm lại:
“Uống rượu không nôn à?”

“Một chút thế này thì không.” Thư Diêu chớp mắt, lại bắt đầu bày trò:
“Anh Mính Viễn, em uống rượu là vì tốt cho anh đấy.”

Chu Mính Viễn quay sang, ra hiệu cô giải thích.

Thư Diêu cười rạng rỡ:
“Anh lúc nào chẳng nghĩ đến việc thử thách tôi. Tôi uống say đầu óc không tỉnh táo, anh có thể thử thách thoải mái.”

Những lời tương tự cũng đã được nói cách đây hơn một giờ.

Chu Mính Viễn lập tức nhớ lại câu hỏi tưởng chừng tùy ý về “ánh trăng sáng” khi vừa đến khách sạn. Không hiểu sao, anh không muốn nghĩ đến chủ đề đó chút nào.

Vừa suy nghĩ, anh vừa bước xuống bậc thang cẩm thạch trắng ở cửa khách sạn. Mới đi được hai bậc, phía sau bỗng vang lên tiếng kêu thất thanh của Thư Diêu.

Chu Mính Viễn gần như ngay lập tức quay lại, rút tay khỏi túi quần, giơ lên đỡ lấy cô.

Thư Diêu hôm nay đi giày bệt, vậy mà cũng có thể trật chân, đúng là tài năng.

Trong khoảnh khắc ngã xuống, cô thoáng nhìn thấy Chu Mính Viễn dang rộng tay, chẳng nghĩ ngợi gì mà lao thẳng vào, chuẩn xác rơi vào lòng anh.

Tác giả có lời muốn nói:
Mọi người có ngửi thấy mùi giấm chua thoang thoảng từ tổng giám đốc Chu không?

Chương 21: Sâu Thẳm

DTV-EBOOK

Cảnh bị người ta đâm sầm vào người như thế này, thật ra Chu Mính Viễn đã trải qua một lần từ rất nhiều năm trước.

Đây là lần thứ hai.

Sợ Thư Diêu ngã, anh rụt tay lại, vòng lấy eo cô, đỡ cô đứng vững.

Nói thật, dù tư thế trông có vẻ giống ôm ấp, nhưng chẳng có chút mờ ám nào.

Cảm giác này phải diễn tả thế nào nhỉ?

Giống như bị một chiếc tàu sân bay mini tông thẳng vào người. Mà Thư Diêu lại gầy, không biết là xương vai hay xương quai xanh của cô va vào, khiến ngực anh đau âm ỉ.

Nhưng cũng nhờ cú đâm này, một người từ sâu trong ký ức bỗng hiện về trong tâm trí Chu Mính Viễn.

Thật ra, anh chưa bao giờ quên. Chỉ là làm thương nhân thì phải biết "cắt lỗ kịp thời", cảm thấy nhớ lại cũng chẳng ích gì nên anh đã cất người đó vào một góc trí nhớ.

Dù sao thì người thú vị như vậy, ngoài lần gặp gỡ tình cờ đó, chắc cô ấy cũng chẳng tìm đến anh lần thứ hai.

Tìm anh làm gì?

Để bị kéo vào cuộc sống nhàm chán và dài đằng đẵng của anh sao?

Có lẽ vì hoàn cảnh quá giống nhau, quá khứ đột nhiên vượt qua lý trí, ùa về như một cơn lũ.

Đó là một cô gái hóa trang thành chú hề, gương mặt phúng phính như kiểu baby fat.

Là người đầu tiên xuất hiện trong thế giới của Chu Mính Viễn, đi ngược lại tất cả những gì anh được dạy dỗ: "lấy lợi tránh hại," "phòng người không thể thiếu" và "lợi ích là trên hết."

Ngày chia tay cô chú hề, Chu Mính Viễn đã mấy ngày không ăn uống, vừa thoát chết trong gang tấc, yếu đến mức có thể ngã quỵ bất cứ lúc nào. Cô bé chạy lại ôm anh một cái.

"Em sẽ tìm anh."

Khi đó, anh 17 tuổi, cố gắng gồng hết 17 năm thể diện mới không mất mặt mà đổ gục.

Nếu nói người không thể có được mà lại chẳng thể quên được gọi là "ánh trăng sáng," thì cô gái khóc đến nhem nhuốc, mặt dính đầy màu đỏ trắng hòa lẫn ấy, có phải là "ánh trăng sáng" của anh không?

Nhớ lại chuyện cũ, khóe môi Chu Mính Viễn bất giác cong lên trong giây lát, thật trùng hợp lại bị Thư Diêu bắt gặp.

Thư Diêu cười tít mắt, ngón tay chỉ vào ngực anh:

"Anh Mính Viễn, anh đúng là kín đáo quá! Thích bảo vệ tôi thì nói thẳng ra đi!"

Cô say thật rồi. Đứng không nổi, còn dựa vào ngực anh mà nói nhẹ tênh như chiếc lông vũ trên váy cô khẽ lướt qua vậy.

Cô gái này say đến vậy mà vẫn không quên làm anh bực mình, còn bám dính và nói cái giọng nhõng nhẽo kinh khủng:

từ “bảo vệ” cô còn nhấn rất rõ ràng.

Chu Mính Viễn lẳng lặng nắm lấy bàn tay đang chọc lung tung của cô, lùi lại một bước, kéo khoảng cách ra.

“Đứng yên đợi.”

“Được thôi.”

Người say ngoan ngoãn gật đầu.

Chu Mính Viễn đi được vài bước, nhíu mày quay đầu lại, hỏi thêm một câu:

“Đợi gì, cô biết không?”

“Đợi…”

Đôi mắt long lanh của Thư Diêu nheo lại.

“…Đợi Chu Mính Viễn cái đồ khốn nạn ấy.”

“Vậy tôi là ai?”

Thư Diêu lại nheo mắt, nhìn kỹ một hồi:

“Rất giống cái đồ khốn nạn Chu Mính Viễn.”

Chu Mính Viễn bật cười, là tức đến nỗi phải cười.

“Tôi uống nhiều quá, đầu óc không minh mẫn, anh cứ thử tôi tùy thích.” Ai nói câu này nhỉ?

Ra khỏi bữa tiệc, không những chẳng nói thật câu nào, mà mở miệng ngậm miệng toàn chửi anh là đồ khốn nạn.

Sự lưu manh tiềm tàng trong tính cách Chu Mính Viễn bị Thư Diêu khơi lên hết cả.

Ban đầu anh định tự đi lấy xe, nhưng giờ đổi ý, dứt khoát không đi nữa, cứ mặc nguyên bộ vest phẳng phiu, ngồi dạ.ng ch.ân trên bậc thềm.

Khách khứa trong bữa tiệc vẫn đang bận rộn trong sảnh chính, kết nối quan hệ, phát triển cơ hội kinh doanh. Ai cũng tiếc thời gian vàng ngọc, không nỡ rời đi sớm.

Chỉ có đôi "vợ chồng bằng nhựa" này là kỳ quặc nhất. Cả hai cùng ngồi trên bậc thềm cẩm thạch trước khách sạn.

Bên ngoài khách sạn được trang trí như một công viên nhỏ. Chu Mính Viễn ngồi đó, vừa gọi điện cho tài xế bảo lái xe đến, vừa nghe Thư Diêu lẩm bẩm chửi "Chu Mính Viễn cái đồ khốn nạn."

Ban đầu anh dặn tài xế để xe lại, để anh tự lái về. Tài xế không nán lại, mà phải chạy từ một khu khác đến, tốn khá nhiều thời gian.

Trong khoảng thời gian chờ, Chu Mính Viễn đoán chắc, Thư Diêu đã chửi anh hơn trăm lần.

Tài xế dừng xe trước khách sạn, vừa nhìn đã thấy Chu Mính Viễn đang ngậm một điếu thuốc chưa châm, ngồi trên bậc thềm, nghiêng đầu nhìn một cô gái mặc váy lông vũ dài.

Có thể nói, trong ánh mắt ấy có vẻ như có chút bất đắc dĩ.

Tài xế đã theo Chu Mính Viễn nhiều năm, trong mắt anh ta, tiểu Chu tổng luôn là người mặc bộ vest chỉnh tề, lạnh nhạt với mọi người.

Lần này là lần đầu tiên anh thấy Chu Mính Viễn như vậy, người vẫn là người đó, chỉ là thần thái, như thể có điều gì đó mơ hồ bừng tỉnh.

Có lẽ là do ánh sáng đêm khuya, anh ta tự mình nhìn nhầm rồi cũng nên.

“Tiểu Chu tổng, mời ngài lên xe.”

Tài xế xuống xe, mở cửa xe phía sau, đứng yên bên cạnh xe.

Chu Mính Viễn nâng khuỷu tay, khẽ đụng vào Thư Diêu:

“Đi, lên xe đi.”

Thư Diêu uống say nhưng vẫn nghe lời, có lẽ là do cơn say bây giờ đã lên đỉ.nh điểm, cô không hỏi gì, chỉ lẩm bẩm câu “Chu Mính Viễn là đồ khốn” rồi cầm túi xách đứng dậy, chui vào xe, tự động đóng cửa lại.

Cửa xe bị đóng chặt, khóa cũng bật từ bên trong.

“Tiểu Chu tổng?”

Tài xế có chút ngỡ ngàng, quay đầu lại nhìn Chu Mính Viễn.

Chu Mính Viễn đang cúi đầu châm lại điếu thuốc mà anh đã ngậm từ nãy giờ, ngọn lửa chớp lên, anh thở ra một làn khói trắng, rồi mới nâng mắt lên, vẫy vẫy tay:

“Biệt thự Đông Cẩn, đưa cô ấy về.”

“Còn ngài thì sao?”

“Lát tôi tự đi, không cần để ý.”

Một câu trả lời mang âm điệu Bắc Kinh đặc sệt khiến tài xế ngạc nhiên đến mức quay lại nhìn Chu Mính Viễn mấy lần.

Tài xế tự thầm nghĩ, nếu là bình thường, tiểu Chu tổng có lẽ chỉ nhìn anh ta một cái, dùng ánh mắt nói với anh ta là không cần phải quan tâm.

Anh ta không nhìn nhầm, đúng là hôm nay tiểu Chu tổng khác hẳn mọi ngày.

Thư Diêu yên lặng tựa vào ghế sau, âm thanh động cơ xe khởi động, Chu Mính Viễn mới hút được hai hơi thuốc, bỗng nhiên nhận ra, Thư Diêu là một cô gái, nếu say rượu mà về nhà một mình thì vấn đề an toàn có thể không ổn.

Chu Mính Viễn không phải lúc nào cũng chu đáo.

Ít nhất trong việc quan tâm đến người khác, anh thiếu sót khá nhiều, vì đơn giản là không quen với việc đó.

Chiếc xe vừa di chuyển được vài chục mét dọc theo dải cây xanh.

Chu Mính Viễn nhanh chóng bước đến gần thùng rác, vừa dập tắt điếu thuốc vừa rút điện thoại ra, bấm số và đặt lên tai. Cuộc gọi kết nối, nhưng tài xế không bắt máy.

Chu Mính Viễn nhìn về phía đuôi xe đang ngày càng xa, bỗng nhiên nhíu mày.

Đèn phanh đỏ vẫn sáng, nhưng xe vẫn tiếp tục di chuyển.

Đột nhiên, đèn phanh chuyển thành đèn cảnh báo.

Chu Mính Viễn gần như không chút do dự, lập tức lao ra ngoài.

Chiếc xe có vấn đề.

Thư Diêu vẫn đang trên xe.

Tiếng gió “vù vù” vút qua tai khi chiếc xe lao đi. Chu Mính Viễn vốn thường xuyên đến phòng gym, chủ yếu vì cảm giác hưng phấn mà dopamine và endorphin mang lại sau khi vận động, giúp anh xử lý công việc nhanh nhạy hơn.

Nhưng đây là lần đầu tiên sức lực từ việc luyện tập ấy được áp dụng vào tình huống thực tế.

Chu Mính Viễn đuổi theo chiếc xe. Tài xế đã làm việc lâu năm bên cạnh anh, dù hoảng loạn nhưng vẫn cố gắng trình bày rõ ràng:

“Tiểu Chu tổng, phanh xe… phanh xe hỏng rồi, chúng ta không dừng lại được!”

May mắn là xe vẫn đang chạy với tốc độ thấp. Vừa mới khởi động không lâu thì phát hiện phanh hỏng, đến giờ cũng chỉ mới lên số 2.

“Phanh tay thì sao?”

“Phanh tay không ăn, tôi thử rồi.”

“Hạ kính cửa ghế phụ xuống.”

Gương mặt lạnh lùng của Chu Mính Viễn phản chiếu trên cửa kính. Vừa chạy anh vừa tháo áo vest, ném nó xuống đất.

Khi kính vừa hạ xuống, anh lập tức bám lấy khung cửa sổ bằng cả hai tay, cố gắng dùng lực ma sát từ đôi chân để làm chiếc xe chậm lại.

Có một câu chuyện hài hước từng lan truyền trên mạng về bài thi lấy bằng lái xe:
Một cô gái thi trượt, bạn bè hỏi lý do, cô đáp: “Huấn luyện viên bảo tôi phanh xe, tôi mở cửa xe ra, dùng chân phanh, thế là ông ấy bảo tôi xuống xe ngay.”

Tình cảnh lúc này thật giống câu chuyện ấy. Nhưng hoàn toàn không hài hước, mà chỉ khiến người ta thót tim.

Đường đi phía trước được lát rất phẳng, hai bên cây cối gọn gàng đến mức không thể dùng để giảm tốc bằng cách cạ vào. Chu Mính Viễn chỉ có thể bám chặt lấy khung cửa xe, đôi chân bị ma sát đến nóng rát, như thể bị lửa thiêu đốt.

Phía trước là đoạn đường dốc xuống.

Nếu không dừng lại kịp, hậu quả sẽ khó mà lường được.

Cơ bắp trên cánh tay và trán anh nổi lên rõ rệt, từng giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, hòa quyện với mùi da cháy từ đôi giày ma sát dưới mặt đường.

Nhìn đoạn dốc không xa, Chu Mính Viễn nghiến chặt răng:

“Kiểm tra túi khí.”

“Tiểu Chu tổng, túi khí không hỏng!”

Chiếc xe đã giảm tốc, nhưng vẫn chưa đủ. Thư Diêu ở hàng ghế sau, nhắm mắt lại như đang ngủ, may mắn là ý thức an toàn của cô khá tốt, ngồi ghế sau vẫn thắt dây an toàn cẩn thận.

Chu Mính Viễn nhắm mắt, dồn toàn bộ sức lực kéo mạnh xe thêm một lần cuối.

Chiếc áo sơ mi đen vừa vặn trên người anh phát ra âm thanh rách toạc khi căng hết cỡ. Mồ hôi chảy dọc theo cơ bắp, nhưng ánh mắt anh vẫn giữ vững sự điềm tĩnh, giọng nói trầm ổn ra lệnh:

“Đếm đến ba, sau đó đánh mạnh sang trái, lao vào dải cây xanh.”

“3… 2… 1…”

Khi Chu Mính Viễn buông tay, tài xế ngay lập tức quay mạnh tay lái.

Phía trước là một bụi cây rậm rạp hoa mộc lan, thân cây không quá to, nên va chạm sẽ không quá nghiêm trọng.

Về lý trí mà nói, tốc độ này không gây nguy hiểm đến tính mạng.

Tuy nhiên, dù biết thế, khi chiếc xe lao vào dải cây xanh, Chu Mính Viễn vẫn nhíu chặt mày, vội vã chạy theo sau.

Chiếc xe đâm vào bụi cây, cuối cùng dừng lại.

Mặt trước của chiếc xe trị giá hàng triệu bị lõm sâu, hai bên thân xe bị cành cây cào xước không thương tiếc, nhưng Chu Mính Viễn không có thời gian để chú ý đến những điều này. Anh lập tức mở cửa xe phía sau, mà ngay cả anh cũng không nhận ra giọng mình đang ẩn chứa sự lo lắng:

“Thư Diêu?”

Thư Diêu đang ngồi ở ghế sau, đôi mắt mơ màng như vừa mới tỉnh giấc, chiếc túi xách nhỏ đã không biết đâu mất. Cô nhìn thấy Chu Mính Viễn, lắc lắc mũi, vẻ mặt đầy ngơ ngác, giọng nói đầy u oán:

“Chu Mính Viễn, tài xế nhà anh hình như tay lái để vậy, phanh xe mạnh quá, tôi suýt nôn rồi đây.”

Dù gặp nguy hiểm, Thư Diêu lại luôn có một sự bình tĩnh khó hiểu.

Sau đó, quả thật, Thư Diêu đã nôn một chút.

Khi cô trở lại sau khi nôn xong, cơ thể đã tỉnh táo hơn, cô ngồi trên bậc thềm, chiếc áo vest của Chu Mính Viễn khoác lên người, nhìn anh với vẻ mặt lạnh lùng đang gọi xe cứu hộ, yêu cầu giữ nguyên hiện trạng của chiếc xe, để cảnh sát kiểm tra xem liệu vụ tai nạn có phải do sự can thiệp của con người hay không.

Chu Mính Viễn có lẽ chưa bao giờ cảm thấy bối rối đến thế. Đôi giày da đã bị mài mòn đến lộ cả đế và bị ném vào thùng rác, anh chỉ còn đôi dép dùng một lần mà nhân viên khách sạn cung cấp. Trán đầy mồ hôi, chiếc áo sơ mi ướt sũng, mu bàn tay còn in rõ những vết trầy xước.

Dù vậy, anh vẫn giữ được vẻ bình tĩnh đáng nể, mang lại cảm giác như thể dù núi Thái Sơn có đổ sập trước mắt cũng không làm anh thay đổi sắc mặt.

Tài xế cũng không bị thương nghiêm trọng, anh đã gọi xe đưa người đó về nhà.

Sau khi giải quyết mọi việc, Chu Mính Viễn vào đại sảnh khách sạn lấy nước nóng.

Một tay anh cầm chiếc túi nhỏ của Thư Diêu, tay kia cầm hai cốc giấy dùng một lần chứa nước nóng, từng bước đi đến trước mặt cô.

Khoảnh khắc đó, ánh mắt của anh sâu thẳm.

Không ai muốn nhìn thấy người thân thiết liên tục gặp nguy hiểm, đặc biệt khi nguy hiểm ấy lại do chính mình gây ra.

Chu Mính Viễn chỉ giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhưng có một chút cảm giác tự trách và hối hận dâng lên trong lòng.

Khi anh chú ý đến vết thương trên cổ tay Thư Diêu, vết cắt vừa mới ngừng chảy máu, anh mím chặt môi, im lặng đưa cốc nước cho cô.

Thư Diêu không cử động, ngồi trên bậc thềm, ngẩng đầu lên, im lặng nhìn anh.

Hai người nhìn nhau vài giây, rồi Thư Diêu nhận lấy cốc nước, với giọng điệu nghiêm túc mà Chu Mính Viễn chưa bao

giờ nghe thấy, cô gọi tên anh:

“Chu Mính Viễn.”

“Ừ.”

Có một khoảnh khắc, Chu Mính Viễn nghĩ cô có lẽ đã nhận ra sự nguy hiểm và muốn đồng ý ly hôn.

Trên chuyến bay về nước, quyết định duy nhất của Chu Mính Viễn là bồi thường cho cô rồi ly hôn.

Nếu cô đồng ý, anh cũng sẽ thấy thoải mái và yên tâm.

Thế nhưng, một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng Chu Mính Viễn.

Anh cúi mắt, chờ đợi phán quyết từ Thư Diêu.

“Áo sơ mi của anh bị rách, có lỗ dưới nách kìa, ha ha ha…”

Cuối cùng, Thư Diêu không thể giữ vẻ mặt nghiêm túc, cô bật cười, lắc lư tay cầm cốc nước đến nỗi nước văng ra ngoài, làm cô kêu lên vì nóng, nhưng vẫn không quên trêu chọc anh:

“Trông anh ngốc chết đi được! Ha ha ha ha ha!”

Chu Mính Viễn: “…”

Tác giả có lời muốn nói:
Chu Mính Viễn: Tôi đã nghĩ quá nhiều rồi 🙄

(Đừng quên để lại nhiều bình luận nhé! Tôi cảm thấy mình sắp hói đầu rồi!!!)

Chương 22: Yêu Cầu

DTV-EBOOK

Tai nạn dẫu sao cũng xảy ra ngay bên dưới khách sạn, nhanh chóng kinh động đến đám người nhà họ Chu đang mừng sinh nhật trên tầng.

Một đám người bu lại hỏi han ân cần, nhưng thực tế thì lo lắng thật lòng nhiều hơn hay hả hê trong bụng nhiều hơn, chẳng ai nói rõ được.

Đám đông chặn gió đêm, khiến không khí mát mẻ cũng trở nên ngột ngạt.
Mặt Chu Mính Viễn còn lạnh hơn bình thường, chắn Thư Diêu được khoác tạm áo vest sau lưng mình, chẳng thèm nể mặt ai. Cái lạnh lùng ấy khiến mấy lời giả vờ quan tâm của bọn họ suýt không duy trì nổi, cuối cùng đành giả lả cười cho qua chuyện.

"Thái thượng hoàng" Chu Cảnh đích thân xuống lầu. Nhìn thấy chuyện đã được Chu Mính Viễn xử lý ổn thỏa, ông ta hỏi một câu:
"Chuyện lớn thế này sao không nói sớm?"

"Nói gì cơ? Nói xong thì lại bảo phá đám tiệc sinh nhật của Chu Nhiễm Chi, rồi tặng thêm cháu một cái nhà ma nữa à?" Chu Mính Viễn cười lạnh.

Không khí lập tức trở nên tĩnh lặng, chẳng ai ngờ Chu Mính Viễn lại to gan đến thế, dám đối đầu với Chu Cảnh ngay trước mặt.

Chỉ có Thư Diêu đứng sau anh thoáng khựng lại, "tặng nhà ma" là cụm từ cô vừa nói hôm trước, không ngờ lại bị anh nhớ.

“Đã bảo bao nhiêu lần, Nhiễm Chi là chú ruột của cháu! Không được gọi thẳng tên!”

Chu Cảnh tức muốn bốc khói, Chu Nhiễm Chi vội đứng ra hòa giải:
“Mính Viễn với Thư Diêu chắc là bị dọa sợ rồi, cũng mệt mỏi lắm, về nghỉ ngơi sớm đi.”

Đây là một bậc thang Chu Nhiễm Chi cố tình đặt dưới chân Chu Mính Viễn, nhưng Chu Mính Viễn lại chẳng buồn bước lên.

Anh kéo tay Thư Diêu, giọng nhạt như gió thoảng: “Làm ơn tránh đường.”

Không khí trở nên quái lạ, Chu Mính Viễn bước đi với phong thái “bá đạo không nể mặt người thân”. Chỉ khi Chu An Đồng nói “Em ba lái xe của anh đi nhé”, anh mới dịu giọng đáp:
“Cảm ơn anh hai.”

Chu An Đồng ném chìa khóa xe qua, Chu Mính Viễn bắt lấy, dẫn Thư Diêu rời khỏi khách sạn Song Tử.

Vừa đóng cửa xe, Thư Diêu đã bắt đầu kêu la.

Cô bám vào ghế lái, thò đầu từ ghế sau lên:
“Anh Mính Viễn, tay em đau quá, đau lắm luôn! Máu còn chảy nữa này, hu hu hu, em cảm giác mình sắp chết rồi!”

Qua gương chiếu hậu có thể thấy cô ngẩng đầu lên, làn da trắng như tuyết, đôi bông tai ngọc trai nhỏ màu hồng lắc lư trong không khí theo từng cử động của cô.

Chu Mính Viễn chẳng buồn vạch trần.

Khi nãy lúc chế nhạo anh rách áo ở nách, sao không thấy cô than đau?

Thư Diêu trước mặt các trưởng bối thì ngoan ngoãn như một con đà điểu, im lặng cúi đầu nhéo mấy cái lông trên váy mình. Chu Mính Viễn lúc ấy còn có cảm giác, nếu không mau rời khỏi cái chỗ tụ tập quỷ quái ấy, có khi cô sẽ nhéo trụi cả váy.

Bây giờ thì cô như biến thành người khác, cái miệng ríu ra ríu rít, không ngừng làm nũng:
"Mính Viễn cưa cưa, tay em thực sự đau kinh khủng."

"Cảm giác thứ làm xước tay em có độc, em yếu lắm rồi."

"Chắc là vết thương chí mạng! Em sắp không thở nổi nữa!"

"Em nghe nói có người chết vì nhiễm trùng đó."

"Anh Mính Viễn, nếu em chết thật, tiền trong thẻ ngân hàng của em anh cứ tiêu thoải mái nhé."

"Mật khẩu thẻ chính là ngày cưới của chúng ta!"

"Đùa thôi, là ngày sinh nhật em, hahaha…"

…

Chu Mính Viễn dừng xe ở ngã tư đèn đỏ, ánh mắt chăm chú vào bảng đếm ngược màu đỏ trên cột tín hiệu.

Từng con số giảm dần từ 108 xuống 40 giây, trong khi người ngồi phía sau vẫn líu lo không ngừng. Cuối cùng, anh bất đắc dĩ cất giọng:
"Thư Diêu."

"Có mặt!"

"Nói xem, cô định làm gì?"

Đôi mắt Thư Diêu sáng bừng. Cô nhanh chóng tháo dây an toàn, nhảy xuống xe từ ghế sau, mở cửa bên phải rồi ngồi vào

ghế phụ cạnh anh.

Sau khi cài lại dây an toàn, cô lớn tiếng tuyên bố:
“Em muốn anh Mính Viễn—”

Chu Mính Viễn nghiêng đầu liếc nhìn.

“—trở thành vệ sĩ riêng!”

Cô cố tình ngắt quãng giữa chừng, đợi anh phản ứng mới nở nụ cười đắc ý, chậm rãi hoàn thành câu nói.

Đèn đỏ chuyển xanh, Chu Mính Viễn khởi động xe tiếp tục hành trình.

Sau lời tuyên bố, Thư Diêu ngoan ngoãn cúi đầu nghịch điện thoại. Nhưng chưa đầy hai phút, màn hình điện thoại của cô đã hiện lên dòng chữ màu hồng neon nhấp nháy: **“Minh Viễn cưa cưa, vệ sĩ riêng [★][★][★]”**.

“Vệ sĩ riêng! Vệ sĩ riêng!”

Thư Diêu giơ điện thoại lên, lắc qua lắc lại trước mặt anh như thể đang cổ vũ trong một buổi concert. Tiếng reo hò của cô vang lên phá tan bầu không khí yên tĩnh của con phố khuya.

Hai bên đường, những chiếc lá ngô đồng vàng úa rụng xuống, ve sầu đã rời xa mùa hè, để lại một đêm thu đáng lẽ phải thanh bình và cô tịch. Nhưng sự xuất hiện của Thư Diêu hoàn toàn phá vỡ điều đó.

Cô như một làn sóng đầy sôi nổi, cố gắng đập vỡ lớp băng lạnh lẽo bao quanh Chu Mính Viễn, biến sự yên tĩnh thành náo nhiệt.

Chu Mính Viễn có lẽ chưa từng gặp cô gái nào huyên náo như thế. Đến nửa chặng đường, anh chỉ lái xe bằng một tay, tay còn

lại day nhẹ thái dương, như để chịu đựng cơn ồn ào này.

Cuối cùng, anh buông một tiếng "Ừm" nhàn nhạt, như một sự thỏa hiệp bất đắc dĩ.

Thư Diêu lập tức "được đà lấn tới":
"Vậy bắt đầu từ tối nay nhé! Anh ngủ sofa, em ngủ giường, tuyệt đối không chiếm lợi của anh đâu!"

Lời cô vừa dứt, Chu Mính Viễn khẽ nhếch môi, như thể bật cười nhưng không phản đối, coi như đã ngầm đồng ý.

Thư Diêu tính toán rất chuẩn. Chu Mính Viễn là người lạnh lùng, nhưng lại rất dễ đoán. Cô biết anh sẽ không từ chối những yêu cầu nhỏ nhặt, nhất là khi hôm nay cô bị thương cũng vì liên lụy từ anh.

Xe dừng lại trước cửa biệt thự. Thư Diêu xuống xe trước, đứng mỉm cười chờ Chu Mính Viễn đỗ xe xong và khóa cửa.

Cuối cùng cũng dụ được người quay về, Thư Diêu liền thu lại mấy trò vặt vãnh, thong thả chọn bừa một chủ đề để nói chuyện:

"Anh hôm nay tự dưng lại bật ông nội, tôi thấy mặt ông suýt chuyển sang màu xanh luôn ấy!"

"Không đời nào."

"Hả?"

Chu Mính Viễn khẽ nhếch môi, ánh cười mỉa mai thoáng hiện: "Ông ấy dù có cảm xúc gì cũng sẽ không để lộ trên mặt đâu. Muốn thấy ông tức đến xanh mặt à? Đừng mơ."

Câu nói này khiến Thư Diêu ngẩn người, nhưng ngẫm lại thì cũng không sai.

Càng lớn, Chu Mính Viễn càng không đồng tình với nhiều cách làm của Chu Cảnh, nhưng cái cách anh từ chối một cách âm thầm, không làm rùm beng, sớm đã bị Chu Cảnh phát giác. Chỉ là hai người trước nay chưa từng chính thức nảy sinh xung đột công khai.

Không xung đột, không phải vì anh sợ, mà vì thấy không cần thiết. Cũng chẳng thèm phí sức phản bác.

Vậy mà hôm nay lại lạnh lùng đối chọi không chút nể nang.

Lý do là gì?

Anh ngẫm nghĩ một lúc.

Có lẽ là vì Thư Diêu, người bị liên lụy vô cớ đến mức bị thương.

"Thực ra thì ngủ trên sofa cũng khá ổn. Thỉnh thoảng sau khi luyện múa dưới tầng, lười lên lầu hai, tôi vẫn ngủ tạm trên đó."

Thư Diêu đưa ngón tay chạm vào cảm ứng khóa vân tay, cửa vừa mở ra, cô mới chợt nhớ đến tình trạng hiện tại của căn nhà.

Hôm qua, Tề Ngôn Thanh vừa dẫn theo hai con golden to chà bá đến, cộng thêm Husky nhà Phùng Linh Tử.

Con "Bánh Quy" vốn ngoan ngoãn, gặp "Mưa bão" và "Mưa Đá" của Tề Ngôn Thanh, ba chú chó không hiểu xảy ra phản ứng hóa học gì mà suýt biến nhà cô thành bãi chiến trường.

Thư Diêu quay đầu nhìn Chu Mính Viễn.

Giờ mà bảo người ta quay về, chắc không ổn đâu nhỉ?

Thôi vậy.

Cứ để anh trải nghiệm một chút "hương vị cuộc sống" cũng…

Cũng khá thú vị mà, đúng không?

Khi cửa vừa bật mở, Thư Diêu nhấn công tắc đèn phòng khách, một mùi vị "cuộc sống" lập tức xộc thẳng vào mặt.

Chu Mính Viễn lùi lại nửa bước, ánh mắt thầm hỏi:

Cô dẫn nhầm nhà à?

Cả căn phòng bừa bộn đồ chơi của chó, ghế ngã lộn xộn, thùng rác đổ nghiêng vào tường, lọ yến sào lăn lóc bên cạnh… Một mớ hỗn độn khó có thể nhìn thẳng.

Trên tủ thấp cạnh cửa là một mớ dây sạc lẫn tai nghe rối tung, quấn cùng một chiếc dây buộc tóc, còn trên dây buộc tóc là hai sợi tóc vắt vẻo.

Dưới tủ thì… khỏi nói.

Nào là chiếc khăn lụa xanh sapphire bị một trong ba chú chó cắn rách tả tơi, nào là con gấu Mickey bị gặm đứt cả hai tai, bông nhồi bên trong rải đầy sàn.

À, và còn cả chú vịt vàng mà lần trước anh mới nhấn dẹp một bên mặt.

Đúng nghĩa là "không còn chỗ đặt chân". Thư Diêu nhảy lò cò, nhặt khăn lụa với Mickey nhét vào một chiếc thùng giấy lớn, cười gượng gạo:

"Bạn em mang mấy chú chó qua chơi. Chưa kịp dọn dẹp lại…"

Câu sau còn chưa dứt, cô đã im bặt, bởi vừa ngẩng lên đã thấy…

Sofa bày ngổn ngang đủ loại đồ chơi hình đầu chó, và quan trọng nhất là một đống vụn bánh xương gặm răng rải đầy.

Mà sofa lại chính là nơi tối nay Chu Mính Viễn sẽ ngủ.

Không phải chỉ đơn thuần là “mưa bão” hay “mưa đá” nữa, mà phải nói là cả một cơn siêu bão cấp 12 vừa quét qua.

Chu Mính Viễn nhìn thấy tất cả, chân mày nhíu chặt. Không nói lời nào, anh quay người, bước thẳng ra cửa, chỉ để lại hai chữ:
“Về nhé.”

Đùa gì thế, vất vả lắm mới kéo anh về, sao có thể để anh đi được?

Thư Diêu vội túm lấy tay áo anh, trong phút bối rối buột miệng:
“Hay là… anh ngủ tầng hai đi!”

Tầng hai? Chính là tầng hai chỉ có duy nhất… một phòng ngủ ấy!

Chương 23: Nửa Đêm Đánh Thức

DTV-EBOOK

"Hay là… anh ngủ trên tầng hai đi."

Câu nói này nếu được thốt ra với giọng ỏn ẻn chắc chắn Chu Mính Viễn sẽ coi như gió thoảng bên tai.

Nhưng khổ nỗi, cô lại nghiêm túc đến mức dễ khiến người ta hiểu nhầm rằng đây là một lời mời đường hoàng… ngủ chung.

Đặc biệt là khi ánh mắt lãnh đạm của anh khẽ hạ xuống, dừng lại trên tay cô đang nắm lấy cánh tay anh.

Chính xác hơn, anh nhìn vào vết thương trên tay cô.

Thư Diêu bỗng có một cảm giác quái lạ.

Cô như đang lấy vết thương ra để ép buộc người đàn ông này phải cúi đầu.

Thôi kệ.

Hiểu nhầm thì hiểu nhầm.

Dù sao anh cũng không đời nào đồng ý.

Nhưng anh lại mở miệng, nhấn mạnh một vấn đề khác: "Cô chắc trên đó gọn gàng hơn dưới này chứ?"

"Dĩ nhiên!"

Thư Diêu rụt tay về, còn Chu Mính Viễn thì đã bước về phía cầu thang. Chỉ có điều, căn phòng bừa bộn khiến mỗi bước đi của anh không thể thong dong như phong thái thường ngày.

Anh phải dừng lại tránh đồ chơi cho chó rải rác trên sàn, thậm chí còn bước qua một cái nĩa bạc nằm chềnh ềnh.

Cuối cùng, chẳng còn cách nào khác, anh cúi người, nhặt lên một chiếc gối ôm hình chim cánh cụt, nhìn trái nhìn phải, rồi với tay đặt nó lên bàn gần đó.

Hình ảnh anh bị "hương vị cuộc sống" trong nhà cô ép đến mức phải cúi mình khiến Thư Diêu đứng sau không nhịn được bật cười.

Cô vừa cười vừa theo sát anh, mãi đến khi anh gần lên tầng hai, cô mới đột nhiên nhận ra:

Sao Chu Mính Viễn lại dễ dàng đồng ý như thế?

Anh thật sự định ngủ tầng hai?

Chẳng lẽ anh không biết tầng hai chỉ có một phòng ngủ?

Cầu thang dẫn lên tầng hai được lắp đèn cảm ứng trọng lực. Bình thường ánh sáng mờ xám, mỗi bước chân lại kích hoạt một làn sáng trắng nhè nhẹ.

Dẫu sao cũng là nơi anh từng sống, anh không cần tìm công tắc đèn chính mà cứ thế quen thuộc bước lên, để từng bậc thang rực sáng theo nhịp chân.

Khung cảnh ấy thật đẹp, bỏ qua vẻ lạnh lùng bẩm sinh của anh, Chu Mính Viễn tựa như một ảo thuật gia thắp sáng màn đêm.

Khi Thư Diêu mới dọn đến Đông Cẩn, điều duy nhất khiến cô hài lòng về căn biệt thự này chính là thiết kế cầu thang. Cô còn từng tưởng tượng dáng vẻ Chu Mính Viễn bước đi trên đó sẽ thế nào.

Bây giờ được tận mắt chứng kiến, quả nhiên đẹp mắt hơn cô tưởng tượng nhiều.

Lên đến tầng hai, anh đưa tay bấm mở dải đèn dây chiếu sáng dịu dàng quanh phòng.

Thực ra, Chu Mính Viễn cũng có chút dịu dàng, chỉ là nó ẩn sâu đến mức chính anh cũng không nhận ra.

Ví dụ như lúc này, chỉ mở đèn dây chứ không bật đèn chính sáng chói đến mức làm người ta phải nheo mắt khó chịu.

Nhìn rõ cách bài trí tầng hai, Chu Mính Viễn đột nhiên quay đầu nhìn Thư Diêu. Ánh mắt như muốn nói:

— Chỉ thế này thôi, mà cô gọi là ngăn nắp?

Thực ra cũng không quá lộn xộn, chỉ là đồ đạc linh tinh của Thư Diêu quá nhiều.

Trên bàn bày một loạt búp bê nhỏ cởi truồng, mấy khung ảnh chụp chung với các nhóm nhạc nam nữ. Đèn đứng thì treo lủng lẳng một mặt trăng lông xù, tường dán đầy ảnh chụp lấy liền… Trông chẳng ngăn nắp chút nào.

Thư Diêu nhìn quanh một vòng, cảm thấy chỉ có hai bộ nội y và váy ngủ lụa mắc trên giá phơi là cần thu dọn.

Cô thu dọn chúng về phòng ngủ, rồi đứng trước mặt Chu Mính Viễn, chống cằm, cười tươi như hoa hướng dương, dịu dàng hỏi:

“Anh Mính Viễn sao anh lại đồng ý lên tầng hai ngủ thế? Chẳng lẽ là mê mẩn nhan sắc của tôi, định làm gì đó à? Chết mất, tôi hồi hộp quá đi.”

Chu Mính Viễn không nói gì, nét mặt khó đoán, bỗng bước lên, từng bước từng bước áp sát.

Chiếc áo sơ mi anh mặc do nhân viên khách sạn chuẩn bị, không phải loại may đo gọn gàng thường ngày, trông hơi rộng rãi. Cổ áo buông lơi, không cài nút, khiến dáng vẻ lạnh lùng của anh lại thêm phần bất cần.

Phản ứng này khiến Thư Diêu bất ngờ. Nụ cười tươi tắn như hoa hướng dương của cô cũng héo tàn, hai tay buông xuống, ngơ ngác lùi lại.

Khoảng cách đến tường không xa, cô lùi vài bước, lưng gần như tựa vào tường. Nhìn thấy Chu Mính Viễn vẫn không dừng bước, cô lẩm bẩm khó hiểu:

"... Không phải anh định dồn tôi vào góc tường đấy chứ?"

Chu Mính Viễn khẽ nhếch khóe môi. Đột nhiên, anh nâng cánh tay lên, để lộ những vết xước trên mu bàn tay. Làn da trắng lạnh khiến vết thương càng thêm rõ rệt.

Cánh tay ấy vươn qua bên má Thư Diêu, ấn lên tường.

Thư Diêu ngẩn ra.

Thật sự là dồn góc tường sao?

Nhưng ngay giây tiếp theo, bức tường phía sau phát ra một tiếng "tít" khẽ. Thư Diêu bỗng mất trọng tâm, người loạng choạng ngã về sau. May mà Chu Mính Viễn nhanh tay kéo cô lại, cô mới không té ngã.

Đứng vững rồi, Thư Diêu ngoái đầu nhìn, phát hiện bức tường phía sau đã mở ra.

Hóa ra là một cánh cửa bí mật!

Cô đã sống ở căn nhà này ba năm, vậy mà chưa từng phát hiện ra nơi này. Nhìn không gian bên trong khá rộng, cô kinh ngạc thốt lên:

“Chu Mính Viễn, nhà anh còn giấu cả phòng bí mật?”

Làm gì có phòng bí mật. Chỉ là cửa được thiết kế ẩn đi để trông đẹp mắt.

Cô nghĩ gì trong đầu vậy?

Chu Mính Viễn liếc cô một cái, vòng qua cô bước vào bên trong:

“Kho chứa đồ, để vài thứ linh tinh không dùng đến.”

Anh nói là kho chứa, nhưng Thư Diêu ghé đầu nhìn vào, thấy trên các kệ phân loại ngăn nắp có đủ mọi thứ. Thậm chí còn có hai chiếc laptop mới toanh chưa bóc tem.

Chu Mính Viễn lấy ra một bộ quần áo sạch, rồi mang thêm một chiếc giường gấp có đệm bông:

“Tôi ngủ ngoài này.”

Nói xong, không thấy Thư Diêu đáp lại, anh đặt giường xuống, quay đầu nhìn, phát hiện cô đã chui tọt vào trong kho. Cô như vừa phát hiện ra một thế giới mới, mắt sáng rực, nhảy nhót tung tăng.

Khung cảnh này trông quen đến lạ.

Từng có một người cũng nhảy cẫng lên trong một căn nhà đổ nát, nói với anh:

“Phải tìm thử xem, biết đâu có đồ ăn thì sao.”

Liệu có phải…

Vừa thoáng qua suy nghĩ ấy, Chu Mính Viễn liền nghiêng đầu, cười nhạt tự giễu.

Không phải.

Không thể nào là cô ấy.

Dù anh từng giãy giụa, từng để lại tên mình, nhưng anh vẫn không tin người đó thực sự sẽ quay lại tìm anh.

Chỉ là những giãy giụa vô ích mà thôi.

Ngoài cửa sổ, ánh đèn chiếu sáng cả màn đêm. Những chuyện ấy đã quá xa xưa, Chu Mính Viễn không muốn nghĩ đến những điều "vô vọng" nữa. Anh ngồi xuống chiếc giường gấp, lấy điện thoại ra xem số liệu.

Thư Diêu thì lại đi loanh quanh trong kho, cơn hứng thú nhanh chóng lắng xuống. Cô vừa nghêu ngao hát, vừa chuẩn bị đi tắm.

Trước khi vào phòng tắm, cô còn cố ý ra báo cho anh một tiếng.

Nhưng cách báo này thì không bình thường chút nào.

Thư Diêu cầm một chiếc q.uần ló.t màu xanh đậm, vung vẩy như vẫy khăn tay:

"Anh Mính Viễn, tôi đi tắm đây nha. Muốn tắm uyên ương không?"

Chu Mính Viễn chỉ liếc cô một cái rồi quay đi, ánh mắt rơi lại trên màn hình điện thoại. Anh hờ hững đưa mu bàn tay ra, khẽ vẫy vài cái, ý bảo cô tự nhiên.

Bình thường, khi đọc tài liệu, Chu Mính Viễn rất tập trung. Những âm thanh bên ngoài gần như không lọt vào tai. Chính

nhờ vậy, anh mới đạt được hiệu quả tối đa, xử lý xong công việc trong thời gian ngắn nhất.

Bạch Hủ từng hay càm ràm: "Cứ mỗi lần cậu đọc tài liệu là y như câm điếc, gọi bao nhiêu lần cũng chẳng thèm phản ứng."

Nhưng hôm nay thì không được như thế. Không rõ tại sao, anh không thể tập trung nổi.

Có vẻ Thư Diêu lúc tắm không đóng chặt cửa phòng tắm, mà ngay cả cửa phòng ngủ cũng chỉ khép hờ. Dường như chẳng có chút đề phòng nào.

Tiếng nước chảy róc rách lúc ngắt lúc nối, xen lẫn giọng hát vu vơ của cô, vọng ra ngoài. Những âm thanh ấy len lỏi, chui thẳng vào tai Chu Mính Viễn.

Cách hành xử không hề phòng bị này khiến anh bỗng nhớ đến một người khác.

Năm phút trôi qua, anh vẫn chưa đọc xong nổi một trang dữ liệu. Chu Mính Viễn đứng bật dậy, đi xuống lầu, tiến đến cửa ra vào, nhặt lên một mớ rối rắm gồm tai nghe, dây sạc và dây buộc tóc quấn chặt vào nhau.

Anh không hiểu nổi, tại sao tai nghe lại có thể rối đến mức này.

Tháo gỡ tai nghe đã tiêu tốn gần như toàn bộ sự kiên nhẫn trong đời anh. Khi quay lại tầng trên, tiếng nước vẫn tiếp tục chảy. Giọng hát của Thư Diệu càng lúc càng cao vút, càng tùy tiện không chút e dè.

Chu Mính Viễn khẽ nhíu mày. Anh cắm tai nghe vào tai, cố gắng thoát khỏi những âm thanh làm mình phân tâm.

Thế giới trở về yên tĩnh.

Nhạc nhẹ len lỏi vào tai, Chu Mính Viễn đã phớt lờ nó. Sau khi xem xong cả đống số liệu và xử lý hai tập tài liệu, anh ngẩng đầu lên, không biết đã qua bao lâu.

Bên ngoài, màn đêm càng thêm sâu thẳm. Phòng của Thư Diêu ở tầng trên cũng đã tắt đèn.

Chu Mính Viễn tắt dải đèn trên trần, để cả tầng hai chìm vào bóng tối, rồi đặt điện thoại xuống cạnh mình.

Vừa mới khép mắt, trong phòng Thư Diêu lại phát ra những âm thanh lục đục nho nhỏ.

Biệt thự yên tĩnh đến mức những âm thanh ấy càng trở nên rõ ràng. Như thể ai đó vừa đạp tung chăn, rồi mò mẫm bước xuống giường, chân trần xoay vòng tìm đôi dép.

Thư Diêu luôn có giấc ngủ ngon, nhưng cái dạ dày không ngoan ngoãn của cô lại thường xuyên làm phiền.

Cảm giác khó chịu từ dạ dày khiến cô nhíu mày, trở mình, rồi mơ màng tỉnh dậy.

Cơn buồn ngủ vẫn chưa tan hẳn, cô chỉ nghĩ mình nên xuống tầng một rót một cốc nước ấm.

Trong trạng thái lơ mơ, cô chợt nhớ ra Chu Mính Viễn đang ngủ bên ngoài phòng.

Thư Diêu chỉ mặc độc chiếc q.uần l.ót lụa mỏng, giờ còn phải rời khỏi giường, cô chẳng buồn khoác thêm váy ngủ. Thậm chí, mắt cô cũng không mở hẳn, chỉ tiện tay nhấc chiếc gối đặt lên trước ngực.

Trong mơ màng, cô nghĩ: *Dù sao cũng không bật đèn, Chu Mính Viễn có nhìn thấy đâu.*

Nhưng Chu Mính Viễn lại không nghĩ thế.

Anh nhắm mắt, lắng nghe tiếng lục đục trong phòng Thư Diêu. Sau một hồi lâu vẫn không thấy cô bật đèn, chỉ nghe tiếng va chạm khi cô tìm dép. Hình như cô vừa va vào đâu đó, còn hừ một tiếng.

Tiếng lầm bầm vọng ra:

"Đang chửi cái tủ đầu giường sao?"

Tại sao đi vệ sinh lại không bật đèn? Cô đang mộng du à?

Ngay sau đó, tiếng dép lê kéo lê vang lên trong bóng tối, bước được hai bước lại dừng một chút, cứ như người say rượu.

Chu Mính Viễn kiên nhẫn nghe, cho đến khi âm thanh ngày càng gần cầu thang, chân mày anh bất giác nhíu lại.

Mộng du có thể xuống cầu thang sao?

Lo cô ngã từ cầu thang xuống, anh bật dậy, nhanh chóng bật toàn bộ hệ thống đèn trong tầng hai.

Dải đèn, đèn chùm pha lê và đèn rọi sáng đồng loạt bật lên, ánh sáng rực rỡ đến mức có thể làm người ta lóa mắt.

Trong tích tắc ánh sáng tràn ngập, Chu Mính Viễn nhắm mắt lại vì chưa quen, nhưng vẫn không quên gọi lớn để đánh thức Thư Diêu:

"Thư Diêu! Cô có phải đang mộng—"

Chưa kịp nói hết câu, một thứ gì đó mềm mềm bay đến đập thẳng vào người anh, khiến anh nghiêng hẳn sang một bên, suýt ngã khỏi mép giường gấp.

Theo sau đó là tiếng hét giận dữ của Thư Diêu:

“Chu Mính Viễn! Anh đồ bi.ến th.ái! Đồ không biết xấu hổ!”

“Rầm!”

Cửa phòng ngủ đóng sập lại.

Chu Mính Viễn dần quen với ánh sáng, cúi xuống nhìn chiếc gối màu be dưới chân mình. Khuôn mặt anh lạnh lùng đến mức gần như đóng băng.

Thậm chí, anh còn không thể tin nổi, tự hỏi bản thân:

“Tôi? Bi.ến t.hái? Không biết xấu hổ?”

Tác giả có lời muốn nói:
Chu Minh Viễn: *Tôi thề, tôi chẳng nhìn thấy gì cả! Thật oan ức!*

Chương 24: Khác Lạ

DTV-EBOOK

Sáng hôm sau, khi Chu Mính Viễn rời khỏi biệt thự, cửa phòng ngủ của Thư Diêu vẫn đóng chặt.

Chuyện tối qua, việc bị hiểu lầm là bi.ến t.hái, không hề có diễn biến gì thêm.

Với tính cách của anh, không đời nào anh lại giải thích kiểu: "Tôi chỉ lo cô mộng du, sợ ngã từ cầu thang nên mới bật đèn thôi."

Đứng bên cạnh chiếc xe trước biệt thự, Chu Mính Viễn ngước nhìn cửa sổ tầng hai, nơi rèm cửa chắn sáng được kéo kín.

Toàn bộ khí chất quanh anh đều u ám, thấp thoáng một áp lực khó tả.

Không có gì bức bối hơn bị hiểu lầm.

May mắn là vào chiều hôm đó, Thư Diêu cuối cùng cũng thức tỉnh, lý trí quay lại, cô biết mình chắc chắn đã hiểu lầm Chu Mính Viễn. Cô vội vã nhắn tin cho anh mấy lần.

Điện thoại riêng của Chu Mính Viễn đặt trên bàn làm việc, liên tục rung lên trong không gian yên tĩnh, phát ra tiếng "vù" nhỏ.

Ban đầu, anh không động đậy, vẫn giữ vẻ điềm tĩnh.

Anh cầm bút bi, đầu bút mạ bạch kim từ từ chảy ra mực, từng nét chữ đẹp như hành thư vẫn chưa viết xong, đến chữ "械" chỉ viết được phần "木" bên cạnh. Anh để bút sang một bên, rồi cầm điện thoại lên.

Trên màn hình quả thật đầy tin nhắn.

Tất cả đều là của Thư Diêu gửi đến.

【Minh Viễn cưa cưa, hôm qua em ngủ mê mệt, anh sẽ không giận em chứ?】
【Em cũng không cố ý đâu, [khóc] có làm anh đau không?】
【Khi nào anh rảnh? Em mời anh ăn bữa để xin lỗi!】
【Nhớ trả lời em nhé.】
【Rất yêu anh, tiểu Diêu, [trái tim].】

Chu Mính Viễn không trả lời, lại đặt điện thoại về chỗ cũ, cầm bút viết tiếp dòng chữ cuối.

Khi viết, khóe môi anh lại cong lên.

Bạch Hủ ngồi ở chiếc ghế bên cạnh trong phòng làm việc, thấy khóe môi Chu Mính Viễn cong lên, chẳng khác gì thấy ma.

Thực ra, Bạch Hủ hôm nay cũng không dám nói nhiều với Chu Mính Viễn.

Khi nghỉ trưa, hai người cùng đi xuống nhà ăn cơm, lúc bước vào, khuôn mặt Chu Mính Viễn vẫn đầy khó chịu, khiến mấy vị quản lý nhỏ sợ hãi bỏ chạy.

Ngay cả phó giám đốc văn phòng bên cạnh, vừa rồi cũng đã sai trợ lý xuống mua thuốc dạ dày, nói là buổi trưa vì sợ hãi nên ăn không ngon, khó tiêu.

Bạch Hủ biết chuyện xe không thể phanh được trước khách sạn Song Tử tối qua, còn tưởng Chu Mính Viễn hôm nay sẽ không có chút sắc mặt tốt nào.

Đừng nói đến sáng nay, Chu Mính Viễn còn gọi một cuộc điện thoại khiến người ta khiếp sợ.

Chu Mính Viễn mặt không chút cảm xúc, điện thoại vừa được kết nối, anh liền lên tiếng với giọng đầy châm chọc: “Ông nội, tài liệu ông đã nhận chưa, Thụy Mỹ Ân Nhạc cháu không tiếp quản.”

Bạch Hủ lúc đó giật mình.

Là Chu Mính Viễn đang nói chuyện với ông nội à?

Thái độ này cũng quá mạnh mẽ rồi.

Đầu dây bên kia, Chu Cảnh không biết đã nói gì, Chu Mính Viễn không giấu vẻ khinh bỉ mà cười nhạt: “Hừ, tại sao lại không nhận ạ? Trong tòa nhà ma quái, quái vật bám riết, trước là kẹt thang máy, giờ lại hỏng phanh xe, cháu nghĩ mình nên nghỉ ngơi, đưa phu nhân đi tìm đạo sĩ xem có nên chữa trị hay không.”

Bạch Hủ theo Chu Mính Viễn đã 9 năm, chưa từng nghe anh chế giễu ai như vậy.

Anh đã tức giận đến mức nào chứ?

Tưởng rằng Chu Mính Viễn sẽ cả ngày như một tảng băng, không ngờ chỉ nhìn vài lần điện thoại, anh đã như tuyết tan, khóe miệng cũng nhếch lên.

Dù không rõ vì lý do gì, nhưng Bạch Hủ vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng, sau một hồi căng thẳng, Bạch Hủ cũng thả lỏng, ngồi duỗi chân ra một chút.

Chỉ đến khi gần chiều, điện thoại riêng của Chu Mính Viễn lại rung lên mấy lần, lần này anh trả lời chỉ một chữ:

【Được.】

Chu Mính Viễn đứng dậy, lấy áo vest: “Bạch Hủ, theo tôi đến Hành Độ.”

Hành Độ là một khu thương mại ẩm thực ven Hồ Hành Độ, nơi xung quanh có những quán ăn nổi tiếng.

Mùa hè, hồ tràn ngập hoa sen rất đẹp.

Dù mùa này hoa sen đã tàn, nhưng những cây ngân hạnh xanh tốt bên hồ vẫn mang lại cảnh sắc rực rỡ, lá rụng xuống mặt hồ, cùng với những con cá chép trong hồ tạo thành một cảnh đẹp không thua gì mùa hè.

Nổi tiếng nhất là vài nhà hàng Tây ở Hành Độ, đầu bếp mời từ nước ngoài, thịt bò và tôm hùm được chế biến rất chuẩn vị.

Tuy nhiên, Chu Mính Viễn bình thường không thích đến đó, vì quá ồn ào.

Bạch Hủ đoán chắc người mời Chu Mính Viễn ăn cơm chính là Thư Diêu.

Bạch Hủ cầm chìa khóa xe đi theo Chu Mính Viễn ra ngoài, ngồi vào xe vẫn không nhịn được, dùng giọng điệu khá nghiêm túc hỏi: “Tiểu Chu tổng.”

“Có chuyện gì?”

“Anh không thấy dạo gần đây tâm trạng anh thay đổi bất thường sao?”

Bạch Hủ vừa là trợ lý, vừa là bạn thân của Chu Mính Viễn, có những điều người ngoài không nhìn ra, nhưng anh thì thấy rất rõ, “Mà là sau khi anh về nước, nói chính xác là sau khi gặp cô Thư.”

Quả thật là có chút bất thường, Chu Mính Viễn cũng tự nhận ra.

Từ khi rời khỏi bữa tiệc sinh nhật Chu Cảnh, đến lúc xung đột với ông nội.

Nếu suy nghĩ kỹ, mọi việc đều ít nhiều liên quan đến Thư Diêu.

Bạch Hủ tiếp tục nói: “Nói thật, tôi thấy anh có vẻ trở nên nóng nảy hơn trước? Anh có phải là có thiện cảm gì với cô Thư không?”

Thực tế, Bạch Hủ dùng từ rất khéo léo, từ “thiện cảm” không hề mang chút ý tứ yêu đương hay tình cảm cá nhân nào.

Cậu ta muốn biết thái độ của Chu Mính Viễn đối với Thư Diêu.

Nếu Chu Mính Viễn cảm thấy Thư Diêu có vấn đề, liệu cậu ta có phải sẽ giữ khoảng cách với cô ấy?

Hay nói đúng hơn, liệu có cần giảm bớt tiếp xúc giữa hai người không?

Mà mấy sự cố như thế này đều vô tình liên quan đến Thư Diêu, thì có khi nào Thư Diêu là người của ông nội Chu Mính Viễn?

Đặt cô ấy ở bên cạnh anh để theo dõi?

Bạch Hủ nghĩ càng lúc càng lo lắng, vẻ mặt càng nghiêm túc.

Thế mà Chu Mính Viễn, ngồi ở ghế sau xe, không biết đang nghĩ gì, đột nhiên cau mày, rồi lên tiếng: “Cô ấy có người trong lòng.”

“Cái gì?”

Bạch Hủ ngẩn người một lát.

“Anh có phải là… có cảm tình gì với cô Thư không?”

“Cô ấy có người trong lòng.”

Khi hiểu ra Chu Mính Viễn đang nói gì, Bạch Hủ gần như bị sốc.

Không phải, chúng ta đang nói chuyện về công việc và lợi ích đây mà!

Sao tự nhiên lại đi vào tình cảm thế này?

“… Tiểu Chu tổng, anh có phải là, có phải là thích cô Thư rồi không?”

Bị hỏi thẳng như vậy, Chu Mính Viễn lại làm mặt lạnh, từ chối thừa nhận: “Không có.”

Chỉ là đôi khi, cô ấy khiến anh nhớ đến một người bạn cũ đã rất lâu không gặp.

Chu Mính Viễn trong lòng tự bào chữa cho mình một lý do.

Xe sắp vào khu vực Hành Độ, nhưng bị tắc đường, bên ngoài là một trung tâm thương mại lớn, dòng người tấp nập.

Nhạc từ đài phun nước ở quảng trường trước cửa vang lên, bài hát có nhịp điệu khá nhanh.

Lúc đầu Chu Mính Viễn không để ý lắm, nhưng vô tình nghe thấy vài câu, anh nghiêng đầu nhìn ra ngoài.

Đoạn nhạc này, hình như đã nghe ở đâu rồi?

Suy nghĩ một lát, đến đoạn cao trào trong lần phát lại thứ hai, anh mới chợt nhớ ra, chính là bài hát mà Thư Diêu đã hát khi

tắm tối qua.

Đường phía trước bị tắc, dòng người dài ngoằng như suối, chẳng đi được đâu, xe cứ đứng im tại chỗ.

Thấy Chu Mính Viễn chú ý lắng nghe, Bạch Hủ lên tiếng: "Hóa ra anh cũng thích loại nhạc này à? Mẹ tôi cũng mê nhóm này lắm."

"Nhóm nào?" Chu Mính Viễn hỏi.

Bạch Hủ chỉ tay về phía bên cửa kính xe: "Cái nhóm đó ấy, hình như tên là Healer, mấy cậu ấy toàn là tiểu thịt tươi không đó."

Chu Mính Viễn nhìn theo hướng Bạch Hủ chỉ, mới để ý thấy quảng cáo khổng lồ trên tầng của trung tâm thương mại với hình ảnh sáu cậu trai trẻ.

Mà mấy người này anh cũng đã gặp, mỗi người đều có thể dễ dàng mở khóa vân tay nhà anh.

Người nổi bật nhất là một chàng trai tóc đen ngắn, khuôn mặt thanh tú, nụ cười cũng khá nhã nhặn.

Tối qua ở tòa A khách sạn Song Tử, chính là người Thư Diêu nói chuyện cùng.

Chu Mính Viễn liếc qua tên, "Sầm Nguyệt Bạch."

Cái tên này sao nghe cứ thấy chướng tai, như kiểu đảo ngược từ "Bạch Nguyệt Quang" vậy.

Tiểu Chu tổng im lặng mở điện thoại, tìm kiếm tên phiền phức này.

Mới 20 tuổi?

Tính cách tốt, ôn hòa, được rất nhiều fan nữ yêu thích?

Tên fan còn gọi là “Bạch Nguyệt Quang” ?

Chu Mính Viễn mím môi.

Người trong lòng của Thư Diêu có phải là cái người này không nhỉ?

Trên đường đến Hoành Độ, Thư Diêu cũng không thoát khỏi cảnh tắc đường.

Ở Đế Đô, mỗi giờ tan tầm là một biển xe không lối thoát.

Khi cô chậm rãi bước vào Hành Độ, từ xa đã nhận ra bóng dáng quen thuộc của Chu Mính Viễn.

Anh ngồi dưới tán ngân hạnh, khoác trên mình bộ vest trắng tinh khôi.

Gió từ hồ khẽ đưa qua, những chiếc lá vàng lả tả rơi, một chiếc đáp xuống màn hình điện thoại của anh.

Anh khẽ đưa tay phủi đi, động tác nhẹ như lông hạc thoáng qua mặt nước.

Ánh chiều tà nhuộm cam đỏ cả một góc trời, mây trôi nhẹ tựa tơ lụa.

Dưới ánh hoàng hôn, vẻ lạnh lùng của anh dịu đi, hay chính hàng mi rũ xuống đã che khuất nét thờ ơ nơi đáy mắt.

Từ góc nhìn của Thư Diêu, thoáng chốc cô như cảm thấy anh có thể bất ngờ ngẩng đầu lên, trao một nụ cười dịu dàng.

Thư Diêu khẽ nghiêng đầu, vòng qua dòng người, lặng lẽ đi đến phía sau chiếc ghế dài nơi anh ngồi, đôi mắt ánh lên tia tinh nghịch.

Cô muốn thử dọa anh một chút.

Cô cố nín cười, nhẹ nhàng đưa tay từ bên cạnh anh, chưa kịp che mắt anh, cổ tay đã bị Chu Mính Viễn nắm chặt: “Thư Diêu.”

Ai bảo anh chơi trò “đoán xem tôi là ai” thế hả?

Tôi định dọa anh đấy!

Thư Diêu chán nản: “Anh nhìn thấy tôi từ lúc nào vậy?”

“Không thấy, do bóng cô chiếu dưới đất thôi.”

Chu Mính Viễn vẫn không quay đầu lại, tiếp tục cúi đầu lướt điện thoại.

Thư Diêu từ phía sau thò đầu qua, một tay giật điện thoại của anh: “Để tôi xem xem Tiểu Mính Viễn anh cưng chiều cô bé nào mà không thèm nhìn đến bà vợ chính thức đây, tôi hôm nay mời anh ăn cơm đấy…”

Câu nói sau Thư Diêu không thể thốt ra nữa, vì trên màn hình điện thoại là một khuôn mặt cô rất quen – Sầm Nguyệt Bạch.

Mà bức ảnh này, sao lại thế này…

Có lẽ là một bộ ảnh hoặc bìa tạp chí gì đó, Sầm Nguyệt Bạch tóc đen mượt, chiếc áo ba lỗ đen bó sát lộ rõ cơ bụng đều đặn, trên cơ thể còn vương lại vài giọt nước giả như mồ hôi.

Chân dung một chàng trai ngại ngùng bị chụp thành hình ảnh một người đàn ông cứng cáp.

Điện thoại bị Chu Mính Viễn lạnh lùng lấy lại, bỏ vào túi quần.

Thư Diêu nhìn anh với vẻ mặt khó tả, ngạc nhiên lên tiếng: "… Không ngờ, Tiểu Mính Viễn anh lại thích kiểu này."

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Mính Viễn:……

Chương 25: Manh Mối

DTV-EBOOK

Bữa tiệc tạ lỗi của Thư Diêu quả thật là "không nặng lượng nhẹ," chọn đúng nhà hàng Pháp đắt nhất khu Hành Độ.

Nhưng thú thực, Thư Diêu vốn chẳng mấy khi hẹn người ta đi ăn.

Cái dạ dày "phản chủ" của cô, thứ chẳng dung nạp nổi gì, khiến cô mỗi lần đối diện món ngon đều chỉ biết nuốt nước bọt rồi rụt rè lùi bước. Thế mà hôm nay, cô lại quyết tâm ngồi xuống, bàn bạc chuyện trò cho ra nhẽ với Chu Mính Viễn.

Nhìn qua thì rõ, Chu tiên sinh đã chẳng còn đề phòng cô nhiều nữa. Mà một khi lớp phòng ngự đã hạ, chỉ cần khéo léo, cô sẽ từ từ kéo khối băng lơ lửng trên mây ấy xuống nhập cuộc với đám phàm phu nơi phố thị ồn ào.

Trên đường vào nhà hàng, Thư Diêu vẫn chưa chịu ngưng miệng:

"Chu Mính Viễn, công ty các anh định chọn người mẫu nam làm đại diện à?"

"Không."

"Thế vừa nãy… là anh đơn thuần ngắm nhan sắc của Sầm Nguyệt Bạch?"

"Không."

"Hay là anh thích cơ bụng của cậu ta?"

"…Không."

“Tôi thấy rõ rồi nha, đừng có chối. Tôi mà nhìn thấy trai đẹp cũng phải liếc thêm vài lần ấy chứ.”

“Chu tiên sinh” vẫn giữ gương mặt lạnh như tiền, không thèm đáp. Chính anh cũng tự thấy chuyện ngồi ngắm ảnh Sầm Nguyệt Bạch vừa rồi đúng là… hết sức ngu ngốc.

Nhưng Thư Diêu lại có vẻ rất khoái trá. Đi được vài bước, cô quay đầu lại, cười rực rỡ:

“Anh muốn gặp Tằng Nguyệt Bạch không? Tôi quen đấy. Cậu ta là thực tập sinh tôi từng dẫn dắt, có thể hẹn ra ăn cơm cùng anh nha.”

Chu Mính Viễn khẽ động lòng, nhưng thú vị ở đây không phải do cái hẹn ăn cơm, mà là câu hỏi:

“Thực tập sinh là gì?”

“Trời đất, fan giả hả?”

Thư Diêu xoay chiếc túi nhỏ trong tay, đi chênh chếch phía trước:

“Sầm Nguyệt Bạch là thành viên nhóm nhạc nam. Trước khi chính thức debut, cậu ta phải trải qua thời gian làm thực tập sinh, học hành, luyện tập, tham gia chương trình tìm kiếm tài năng để tích lũy kinh nghiệm và kiếm cơ hội tốt hơn.”

“Thế công việc của cô là gì?”

Nghe vậy, Thư Diêu tròn mắt:

“Hình cưới trên giấy kết hôn của chúng ta tuy là ảnh ghép, lúc nhận giấy cũng chẳng ai đi, nhưng dù gì tên tôi và anh cũng nằm chung trên một quyển sổ đỏ. Anh không thể quan tâm tôi thêm chút à?”

“Công việc của cô là?”

“Không nói.”

Thư Diêu liền sải bước bỏ đi trước.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy dài tua rua trắng, bước chân nhẹ nhàng làm tua rua khẽ lay động, trông như đám cỏ lau trong gió ở vùng đầm lầy.

Chu Mính Viễn cứ thế dõi mắt theo, vô thức quan sát cô.

Cô dường như rất thích mặc váy.

Cũng rất chuộng mấy chiếc túi bé xíu, rõ ràng chỉ đủ đựng cái điện thoại, chẳng hữu dụng chút nào.

Dù diện trang phục thời thượng thế nào, cô luôn mang giày bệt.

Đang mải nghĩ, Thư Diêu phía trước bất ngờ quay lại, kéo tay anh:

“Anh đi nhanh lên nào, chỗ ngồi đẹp cạnh cửa sổ một lát nữa sẽ hết mất.”

“Không đặt bàn trước?”

“Tôi đâu phải nữ tổng tài, làm gì có tiền mà sắm thẻ VIP cho từng nhà hàng. Anh có biết loại thẻ VIP của quán này phải nạp bao nhiêu không?”

Thư Diêu giơ tay, làm dấu số “sáu”:

“Sáu vạn!”

Chu Mính Viễn chẳng buồn nói rằng công ty anh có cả đống thẻ VIP nhà hàng. Thay vào đó, anh lại thấy việc bị cô kéo tay,

chạy trong dòng người tấp nập, thật thú vị.

Thật ra, ở bên cô luôn có cảm giác náo nhiệt mà dễ chịu.

Cả hai nhanh chóng vào quán. May sao, cạnh cửa sổ vẫn còn vài chỗ trống.

Thư Diêu chọn một góc vừa ý, đặt chiếc túi lên ghế, cởi áo khoác ngoài.

Bên dưới là chiếc váy hở lưng, để lộ chiếc cổ thiên nga thanh tú, sau gáy là một chiếc nơ lớn, hai dải lụa mềm mại rủ xuống bờ lưng trắng nõn.

Chu Mính Viễn lật thực đơn, mắt liếc qua từng dòng chữ:

“Ăn gì?”

“Anh gọi gì cũng được, hôm nay tôi bao! ” Thư Diêu ngồi xuống, nhẹ nhàng chỉnh lại tà váy, nụ cười duyên dáng nở trên môi “Tôi chỉ ăn súp cá thôi, mấy thứ khác không ăn được.”

Sợ mình không gọi món, làm anh ngại mà chẳng dám ăn no, Thư Diêu còn cố ý thêm một câu cực kỳ “thấu hiểu lòng người”:

“Anh cứ gọi nhiều chút đi, nhỡ món nào tôi thèm quá thì có khi lại… ăn ké của anh một miếng.”

Nhớ lại những món ngọt cô chỉ nhón đúng một miếng nhỏ xíu lần trước, Chu Mính Viễn thoáng nghĩ ngợi:

“Cô có kiêng món nào không?”

“Chỉ cần ăn ít thôi, không có gì phải kiêng đặc biệt đâu.”

Cô ngó sang thực đơn, nhiệt tình đề xuất:

” Gan ngỗng, ốc nướng phô mai, bít tết, chắc anh ngán lắm rồi. Tôi nhớ quán này có món súp cá kiểu Marseille với brandy rất ngon, còn cả gà rừng hầm rượu vang nữa.”

Chu Mính Viễn lướt mắt nhanh qua danh sách nguyên liệu, ngẫm xem món nào Thư Diêu có thể ăn được. Đầu anh mải nghĩ, hoàn toàn quên mất một chi tiết thú vị trong câu nói của cô.

Đến khi bồi bàn giới thiệu món tráng miệng đặc biệt, một chiếc bánh rượu rum mềm mại, Thư Diêu nhẹ nhàng từ chối:

“Baba au rhum? Không được rồi, tôi nhạy cảm với cồn lắm.”

Lời từ chối đơn giản, nhưng lại khiến anh thoáng động lòng.

Cô không gặp anh nhiều. Thế mà tại sao lại có vẻ hiểu anh đến vậy?

Câu nói vừa rồi, như thể cô biết rõ quãng thời gian ở Pháp anh từng sống ngày qua ngày với gan ngỗng, ốc nướng, và bít tết. Quá tự nhiên, quá quen thuộc.

Anh ngẩng lên, bất chợt gọi tên cô:

“Thư Diêu.”

Cô vừa nhấp ngụm nước, nghe tiếng bèn đặt ly xuống:

“Hửm? Sao thế?”

“Cô dường như hiểu tôi rất rõ.”

Ngón tay tựa trên bàn của cô khẽ cử động, đôi mắt cong cong nụ cười:

“Anh Mính Viễn nói thế là sao? Chúng ta là vợ chồng, tôi hiểu anh là chuyện tất nhiên rồi! Mọi lời nói, hành động của anh đều… khắc sâu trong tim tôi!”

Cô cố ý kéo dài giọng, làm bộ dáng đầy kịch tính, hai tay còn giơ lên thành hình trái tim hướng về phía anh.

Gương mặt Chu Mính Viễn thoáng động đậy, nhìn qua như đang nghiến răng.

Anh vốn không định phản bác, nhưng cuối cùng vẫn hừ lạnh, giọng sắc bén:

“Cô có nói câu nào thật lòng không? Tránh né câu hỏi mãi một kiểu, dùng nhiều lần thì cũng vô dụng thôi.”

Thư Diêu bĩu môi, chống cằm, cười như mèo con vừa trộm được cá:

“Có chứ, tôi cũng thật lòng lắm mà. Ví dụ như chuyện tôi sắp kể đây.”

Anh khoát tay, ý bảo cô nói tiếp.

“Anh từng hỏi dạ dày của tôi bị sao đúng không?”

Cô vuốt nhẹ miệng ly thủy tinh, đầu ngón tay gõ nhẹ một cái:

“Tôi từng làm phẫu thuật dạ dày ở nước ngoài. Dự án đó sau này thất bại, để lại di chứng khiến tôi chỉ có thể ăn đồ lỏng và bột dinh dưỡng. Còn mấy món đặc biệt muốn ăn, tôi chỉ dám thử một chút, không được ăn nhiều.”

Trong nhà hàng, tiếng đàn violin lả lướt vang lên. Một nữ ca sĩ tóc vàng đang cất giọng trên sân khấu nhỏ. Lời bài hát thoáng qua tai anh:
“Chỉ cần trò chuyện với em, anh đã bị em thuần hóa.”

Chu Mính Viễn nhìn qua ánh nến, chăm chú quan sát cô gái trước mặt:

“Tên dự án đó?”

“Thiên sứ B-T, kế hoạch thiên sứ công nghệ đen.”

“Vậy cô đồng ý kết hôn với tôi, chỉ để tận dụng mối quan hệ trong ngành thiết bị y tế, giúp cô tìm cách chữa di chứng?”

“No, no, no! ” Thư Diệu lắc ngón tay, nở nụ cười tươi rói “Là vì yêu anh đó!”

Thấy nét mặt anh lại trở nên lạnh lùng, cô nhướng mày, nghiêng đầu hỏi, giọng pha chút trêu đùa:

“Thôi mà, tôi đã thẳng thắn khai thật một vấn đề rồi, giờ cũng đến lượt tôi hỏi anh một câu nhé.”

Cô chỉ nói “một câu,” nhưng mọi người đều biết trong đó không có lấy một lời thật thà.

“Cô hỏi đi.”

“Chuyện lần trước kẹt trong thang máy, và vụ xe đứt phanh hôm qua, cảnh sát điều tra có tiến triển gì chưa?”

Anh bất giác cảm nhận cô gái này quả thực thông minh, láu lỉnh đến đáng kinh ngạc.

Rõ ràng mang một gương mặt đậm chất dịu dàng của miền Giang Nam mưa bụi, vậy mà mỗi khi khóe mắt cong lên, chẳng hiểu sao lại toát ra toàn là vẻ ranh mãnh.

Cái mà cô gọi là “thú nhận” vừa rồi, thực chất chỉ là trả lời một câu hỏi từ tận tháng trước. Vậy mà giờ đây lại yêu cầu đổi lấy câu trả lời cho một câu hỏi mới.

“Không có tiến triển gì.”

Đối diện với một người như thế này, chỉ khi ở bên cạnh cô, Chu Mính Viễn mới chịu để lộ ra dáng vẻ ngang tàng, khác anh với lớp mặt nạ lạnh lùng hằng ngày.

Anh chậm rãi tháo nút tay áo, xắn nhẹ lên đến khuỷu tay, rồi bất chợt nói một câu đầy thành thật: “Nhưng chính không có tiến triển lại là một dạng tiến triển lớn nhất. Nó chứng tỏ những việc này đúng là có bàn tay con người sắp đặt, hơn nữa kẻ đó còn rất cao tay, không để lại bất cứ dấu vết nào. Một đối thủ đáng gờm.”

Ánh nến chập chờn trên bàn như nhảy múa trong đôi mắt của Chu Mính Viễn. Thư Diêu nhìn ánh sáng ấy phản chiếu trong ánh mắt anh, rồi bất giác khẽ hỏi:

“Chu Mính Viễn, có phải anh từng trải qua rất nhiều chuyện tương tự không?”

“Không hẳn là quá nhiều, nhưng cũng không ít.”

“Ví dụ thì sao? Đối phương chắc cũng không đến mức cạn ý tưởng, lần nào cũng nhốt anh trong thang máy, đúng không?”

Chu Mính Viễn khẽ nhếch môi, nở một nụ cười mỉa mai: “Ý tưởng thì có thừa. Ban đầu là bất ngờ mất tài liệu, mất hợp đồng, rồi dần dần trở thành những tai nạn như chậu hoa rơi từ trên cao hay lúc lặn thì hụt oxy.”

Bao phen hiểm họa tưởng chừng cận kề sinh tử.

Chu Mính Viễn vẫn kiên nhẫn chờ đối thủ sơ hở.

Bởi vì anh biết, chỉ cần đã hành động, thì dù kín kẽ đến đâu, cũng sẽ để lại một dấu vết nhỏ.

Đây là lần đầu tiên anh mở lòng, nói ra những chuyện này với một ai đó. Nhưng khi ngẩng đầu lên, điều hắn nhìn thấy lại là một gương mặt hoàn toàn khác.

Cô gái vừa nãy còn cười rạng rỡ với anh, giờ đây lại đang đưa tay che đi đôi mắt, bàn tay còn lại dường như đang lau điều gì

đó.

Một giọt nước mắt trong veo lăn dài trên gò má của Thư Diêu.

Giọt lệ lấp lánh dừng lại nơi cằm nhỏ, không chịu rơi xuống.

Chu Mính Viễn thoáng ngỡ ngàng.

Thư Diêu… khóc rồi?

Tại sao cô lại khóc?

Chẳng lẽ là vì lo lắng cho anh, vì thương anh mà khóc sao?

Nếu không phải thế, vậy tại sao cô lại khóc?

Cho nên, chắc chắn là vì lo lắng cho anh mới khóc, đúng không?

Chu Mính Viễn chợt cảm thấy bứt rứt không yên. Anh đứng dậy, bước tới bên cạnh Thư Diêu, khẽ ngồi xổm xuống bên cạnh ghế cô, li.ếm môi một cách vô thức. Giọng nói cũng chẳng cần cố ý nhưng đã trở nên mềm mỏng hơn hẳn:

“Thư Diêu…”

Thực ra, cô không cần phải như thế đâu. Tôi cũng đâu có bị tổn thương gì nghiêm trọng.

Những lời phía sau còn chưa kịp thốt ra, Thư Diêu đã bất ngờ nắm lấy cổ tay anh. Giọng nói phát ra không chút yếu đuối hay nghẹn ngào, mà vang vọng mạnh mẽ:

“Anh đến đúng lúc lắm!”

Chu Mính Viễn: “?”

“Mau mau mau, giúp tôi kiểm tra với!”

Thư Diêu buông bàn tay đang che mắt xuống, tay còn lại thì dùng ngón trỏ và ngón cái kéo nhẹ mí mắt, để lộ đôi mắt đỏ hoe:

"Tôi cảm giác kính áp tròng của tôi bị vỡ trong mắt rồi! Chu Mính Viễn, nhanh lên! Cứu tôi!"

Chu Mính Viễn: "..."

Tác giả có lời muốn nói:
Chu Minh Viễn: Là tôi nghĩ quá nhiều, lại lần nữa. 🙄

Chương 26: Nốt Chu Sa

DTV-EBOOK

"Tôi cảm giác kính áp tròng của tôi vỡ trong mắt rồi! Chu Mính Viễn, mau cứu tôi đi!"

Giây phút trước, ánh mắt dịu dàng hiếm hoi của Chu Mính Viễn còn như một dòng nước ấm, giây tiếp theo, tất cả đổ vỡ. Đôi môi mỏng nghiêm nghị mím chặt thành một đường lạnh lùng, hệt như bị một cơn gió rét thổi tan đi sự yên bình.

Thế nhưng, "kính áp tròng vỡ trong mắt" rốt cuộc là tình huống gì? Một gã đàn ông chưa từng đụng đến mấy món đồ này như anh hoàn toàn không đoán nổi có nguy hiểm hay không. Anh đành phải nén cơn bực dọc, giữ giọng điềm tĩnh:

"Tôi phải giúp thế nào?"

"Ra nhà vệ sinh trước đã."

Thư Diêu đứng dậy, kéo Chu Mính Viễn theo. Đến nơi, cô tỉ mỉ ra lệnh cho anh rửa tay bằng dung dịch sát khuẩn, sau đó mới thản nhiên nói:

"Không có gì to tát đâu. Chỉ là tôi nhìn hơi mờ, anh dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng đẩy kính ra giúp tôi là được."

Sự cố này, so với những lần bị nhốt trong thang máy hay ô tô mất phanh, quả thực chẳng đáng nhắc. Thư Diêu còn lo chuyện người qua lại trong nhà vệ sinh lỡ va phải mình, khiến ngón tay lạnh băng của Chu Mính Viễn vô tình… chọc mù mắt cô hơn.

Nhìn xung quanh, không có ai.

Thư Diêu bèn dứt khoát kéo anh vào một gian vệ sinh, đóng cửa lại, còn cẩn thận khóa luôn cánh cửa gỗ đào nâu sẫm.

Cô vỗ tay một cái, quay đầu nhìn anh rồi bật cười:

“Sao tự nhiên có cảm giác giống như… đang lén lút làm chuyện mờ ám thế nhỉ?”

Nhìn dáng vẻ không hề vội vàng của cô, Chu Mính Viễn cũng đoán được sự cố này chẳng nguy hiểm gì. So với những hiểm cảnh anh từng đối mặt, việc này chẳng đáng là một vết xước.

Chỉ là đôi mắt cô, dù đang cười đùa không chút âu lo, vẫn đỏ hoe, nhìn mà không khỏi khiến người ta thấy lòng mềm đi đôi phần.

“Lại đây.” Chu Mính Viễn chau mày, vẫy tay gọi cô.

Thư Diêu ngoan ngoãn ghé sát lại, ngửa mặt lên, dùng ngón tay giữ mí mắt, đôi mắt mở to như quả hạnh sáng rỡ:

“Thấy chưa? Có phải vỡ thật rồi không?”

Ánh sáng trong nhà vệ sinh không quá rõ, nhưng Chu Mính Viễn vẫn cúi đầu, chăm chú quan sát. Trong mắt cô, một chiếc kính áp tròng màu nâu nhạt đã nứt làm đôi.

“Thấy chưa? Nhìn giống cánh con bọ rùa đang chuẩn bị bay lên không?”

Khoảng cách gần đến mức, hơi thở nhẹ nhàng của Thư Diêu phớt qua cằm anh, mang theo chút hơi ấm ngứa ngáy.

“Ngậm miệng lại.” Chu Mính Viễn nhắc, giọng trầm thấp.

Ngón tay lạnh như đá của anh khẽ chạm vào khóe mắt cô, nhẹ nhàng đẩy mảnh kính ra. Một lát sau, anh giơ tay lên, trên đầu ngón là chiếc kính áp tròng đã vỡ làm đôi.

Thư Diêu chưa kịp cảm ơn đã vội nghiêng đầu, hất cằm lên bên còn lại, giọng lanh lảnh:

“Giúp tôi tháo luôn bên kia đi. Đeo một bên khó chịu quá!”

Sợ anh từ chối, cô còn giơ tay lên trêu:

“Anh xem, giờ chỉ có anh là người rửa tay thôi đấy nhé.”

Chu Mính Viễn trông có vẻ bất lực, vứt mảnh kính vỡ vào thùng rác rồi quay lại giúp cô tháo bên còn lại.

Thực lòng mà nói, anh chẳng hiểu tại sao cô phải đeo cái thứ rắc rối này. Đôi mắt tự nhiên của cô, vừa đen vừa sáng, sóng sánh như ánh nước trong veo, chẳng phải còn đẹp hơn sao?

Khi kính đã tháo xong, anh đứng thẳng lên. Nhưng ngay lúc đó, Thư Diêu bỗng giơ tay, móc cằm anh một cái, dáng vẻ lém lỉnh như một kẻ lưu manh:

“Chàng đẹp trai ơi, không khí thế này, mình ‘vụng trộm’ chút đi?”

Mùi hoa hồng thoang thoảng trong không gian, ngay cả ở một nơi không ai ngờ như nhà vệ sinh.

Tiếng hát từ nhà hàng vọng tới, du dương như chiếc khăn lụa mỏng lướt qua:
“Đôi môi anh hôn lên đôi mắt em, nụ cười anh thoảng qua nơi khóe môi…”

Một không khí dịu dàng, đầy mê hoặc. Nếu không phải vì địa điểm hơi… đặc biệt, thì đúng là hoàn cảnh hoàn hảo để làm chuyện gì đó thật thú vị.

Nhưng Chu Mính Viễn chỉ nhếch môi cười nhẹ. Anh biết quá rõ Thư Diêu, mấy lời cô nói thường chẳng mang ý nghĩa gì sâu

xa. Anh đưa tay chạm vào chốt cửa, chuẩn bị rời khỏi.

Bỗng bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập. Ngay sau đó, cánh cửa gỗ bên cạnh bị đập mạnh, cùng âm thanh nặng nề của vật gì đó va vào vách ngăn giữa hai buồng.

Thư Diêu giật bắn mình, tiếng động vừa rồi chắc chắn không nhẹ nhàng chút nào.

“Cái đó mà không đau thì đúng là kỳ lạ,” cô nghĩ thầm. Nhưng dường như người bên kia lại chẳng quan tâm đến nỗi đau chút nào, vì ngay sau đó là tiếng nói chuyện… cực kỳ nồng nhiệt:

“Sao áo em lại nhiều cúc thế này…”

“Nhiều, nhưng đâu khó bằng gỡ khuy áo của em.”

Thư Diêu đờ đẫn.

Có người thật sự… làm chuyện đó trong nhà vệ sinh của một nhà hàng cao cấp?

Còn để họ bắt gặp?

Cô quay đầu lại, đôi mắt tròn xoe đầy kinh ngạc, nhìn về phía Chu Mính Viễn.

Trái ngược với sự bối rối của cô, anh lại nở nụ cười nhàn nhạt, khóe miệng như đang châm chọc: “Đấy, cô xem, mồm cô thiêng chưa?”

Thực ra anh định mở cửa rời đi ngay, nhưng Thư Diêu thì khác. Ánh mắt cô bỗng lóe sáng, cả người tràn đầy hứng thú. Cô bám tay vào vách ngăn, nhón chân leo lên bồn vệ sinh, tư thế rõ ràng là muốn… nhìn trộm.

“Xuống ngay!” – Anh giữ chặt lấy tay cô, giọng thấp nhưng kiên quyết.

Nhưng cô đâu có nghe. Mấy câu chuyện bên kia ngày càng táo bạo, còn cô thì đứng không vững trên đôi giày da bóng loáng.

Thế là, trong một tích tắc, Chu Mính Viễn phải kéo mạnh tay cô xuống.

Cô suýt ngã, nhưng may thay, anh đỡ được. Cơ thể cô nhẹ bẫng, nhưng cú bất ngờ khiến anh cũng mất thăng bằng, cả hai người cùng ngả về phía vách ngăn.

“Rầm!”

Tiếng động quá lớn, đủ để hai người bên kia dừng lại. Không những thế, họ còn… vỗ lên tấm vách ngăn, như để cổ vũ:

“Ồ, bên kia cũng chơi hăng thế!”

Thư Diêu ngẩng đầu nhìn Chu Mính Viễn, đôi mắt lấp lánh niềm vui như vừa được tặng quà. Và rồi, cô bật cười, phải lấy tay bịt miệng để không phát ra tiếng quá lớn.

Chu Mính Viễn nhìn xuống. Cô nhẹ như một cánh lông vũ, ôm trong tay chẳng chút nặng nhọc. Nhưng chính nụ cười rung rinh ấy lại khiến anh cảm thấy không thể phớt lờ.

Hương nước hoa thoảng qua, vị ngọt nhè nhẹ của rượu anh đào. Đôi mắt cô khẽ cong, ánh sáng từ ánh nến ngoài kia phản chiếu trong đôi đồng tử.

Ngay dưới khóe mắt trái, một nốt ruồi son nhỏ tựa giọt máu, đáng ra nên gợi chút gì đó u buồn. Nhưng nụ cười của cô lại quá rực rỡ, khiến nốt ruồi ấy giống như một nốt nhạc vui.

Anh chưa kịp phản ứng, thì giọng cô đã vang lên, nhỏ nhẹ nhưng đầy giễu cợt:

“Thế nào? Chẳng phải anh cũng muốn xem trộm sao?”

Chu Mính Viễn vừa rời mắt khỏi gương mặt rạng rỡ của Thư Diêu, mới nhận ra cánh tay mình đang ôm lấy lưng cô, mà là ôm thẳng vào làn da trần dưới lớp váy hở lưng.

Ấm áp, mịn màng, cảm giác ấy khiến anh khẽ sững người.

Đôi môi của Thư Diêu cũng khiến người ta chú ý: sắc hồng đào mềm mại, bóng loáng đầy sức sống.

Cứ như bị thần linh trêu đùa, Chu Mính Viễn bỗng đưa tay còn lại lên, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào nốt ruồi son đỏ tươi trên mặt cô.

Hành động bất chợt ấy lại được “đệm nhạc” bằng một bài hát tiếng Pháp vang vọng, cùng với tiếng hôn nhau rộn rã của đôi tình nhân vách bên.

Cả hai đều chết lặng.

Chu Mính Viễn lơ mơ không hiểu vì sao mình lại làm thế.

Còn Thư Diêu thì đầy kinh ngạc lẫn phẫn nộ, bật ra một câu chát chúa:
“Chu Mính Viễn! Đó là nốt ruồi, không phải vết bẩn! Anh lau cái gì mà lau?”

Chu Mính Viễn: “…”

Bữa ăn sau đó tiếp diễn trong không khí tương đối hòa nhã.

Ngọn nến dài trên bàn chảy tràn ra những giọt sáp trắng, ánh sáng lung linh làm dịu đi mọi căng thẳng. Món ăn kiểu Pháp cũng đậm đà không chê vào đâu được.

Thư Diêu đang chậm rãi húp bát súp cá hồi nhạt nhẽo, đôi mắt liếc sang phía đĩa thức ăn của Chu Mính Viễn, rồi đầy vẻ mong chờ hỏi:
“Cái bánh nấm truffle đó ngon không nhỉ?”

Nhìn ánh mắt lấp lánh ấy, Chu Mính Viễn hiểu ngay cô nàng muốn thử một miếng.

Anh gọi phục vụ lấy thêm dao nĩa mới, cắt một phần bánh đưa qua.

“Nhỏ hơn tí nữa đi.”

Miếng bánh bị cắt đôi thêm lần nữa. Lần này Thư Diêu mới gật đầu, háo hức đón nhận, nhai một cách mãn nguyện đến nỗi nhăn mũi lại.

“Cái cá tuyết kia, cho tôi nếm thử xíu nhé. Nhưng vẫn hơi to, anh cắt nhỏ nữa được không?”

Và thế là suốt nửa sau bữa ăn, Chu Mính Viễn cứ ngồi đó, kiên nhẫn cắt đồ ăn thành những mẩu nhỏ hơn đầu móng tay, rồi nhẹ nhàng đưa qua cho Thư Diêu há miệng chờ sẵn như chú chim non.

Thật ra, ăn uống với anh vốn chẳng mấy khi rườm rà.

Nếu bàn công việc, một tiếng không xong thì coi như xong luôn, Chu Mính Viễn sẽ đứng dậy và rời đi không chút khách sáo. Anh từng nói:
“Một tiếng mà không bàn xong nghĩa là đối tác vô dụng, đừng mất thời gian.”

Nhưng hôm nay, ngồi cùng Thư Diêu, bữa ăn kéo dài hẳn hai tiếng rưỡi.

Cuối cùng, người hứa mời lại chẳng mất đồng nào, vì Chu Mính Viễn thanh toán trước.

Thư Diêu cũng chẳng tỏ ngại ngần, cười lém lỉnh:
“Minh Viễn cưa cưa, anh ga-lăng thế này làm em ngại quá! Em bày đặt làm bố đường mà để kim chủ bao, lần sau chắc chắn em mời!”

Chu Mính Viễn nhướng mày, trong đầu nghĩ:
“Thì ra, nãy giờ mình đang phục vụ… bố mình à?”

Ra đến ngoài trời đã đổ mưa tự lúc nào.

Thư Diêu khoác chiếc áo ngoài mỏng tang không chống rét nổi, Chu Mính Viễn không nói không rằng, cởi luôn áo vest đắp lên vai cô.

Cô nàng mượn được chiếc ô từ quầy, giương lên che cho cả hai. Hành động nhanh nhẹn, ăn ý đến mức bất ngờ.

Thư Diêu vỗ nhẹ vai anh, bật cười nói:
“Chu Mính Viễn, anh thấy không? Hai ta cứ như tình nhân thật sự ấy!”

Chu Mính Viễn không nhắc Thư Diêu rằng, lúc nãy trong nhà hàng, họ còn giống một đôi tình nhân hơn nữa.

Đặc biệt là, khi ở trong nhà vệ sinh.

Thư Diêu vẫn huyên thuyên, như thể đang đóng một vai nữ chính trong bộ hào môn cẩu huyết:
“Anh thấy không, trong mắt người khác, chúng ta như ở cùng chiến tuyến vậy. Giấy đăng ký kết hôn còn ghi tên tôi kia mà! Coi như hai con châu chấu trên cùng sợi dây, anh gặp nguy hiểm nghĩa là tôi cũng chẳng được yên thân. Giả sử tên xấu xa đó nhắm vào một thiếu nữ yếu đuối như tôi thì sao? Anh có muốn suy nghĩ việc dẫn tôi theo mọi lúc mọi nơi không?”

Cô nói một tràng dài, nhưng thực tế thì Chu Mính Viễn chẳng nghe lọt chữ nào.

Ánh mắt anh dừng lại ở bụi hoa hồng trước cửa nhà hàng, những cánh hoa bị mưa làm ướt sũng, bóng loáng, đầy sức sống. Trông chẳng khác nào đôi môi của Thư Diêu.

Đây có lẽ là lần đầu tiên Chu Mính Viễn thất thần lâu như vậy, đến nỗi khi Thư Diêu chau mày dí sát mặt hỏi:
“Anh nghe thấy tôi nói gì không?”

Anh mới bừng tỉnh, nghiêm mặt hỏi lại:
“Lúc nãy cô nói gì nhỉ?”

Tác giả có lời muốn nói:
Vậy là bạn đã nhận ra rồi đúng không? Ai mới là người động lòng trước.

Chương 27: Khung Ảnh

DTV-EBOOK

**Đổi xưng hô nha!*

"Lúc nãy cô nói gì nhỉ?"

Thư Diêu ngạc nhiên, người luôn bận rộn với cái đầu óc tinh anh như cỗ máy vĩnh cửu, lại có thể đứng giữa mưa mà rơi vào trạng thái mơ màng? Thật khó tin!

"Tôi nói, chúng ta như những con châu chấu trên cùng một sợi dây thừng, vì thế anh phải bảo vệ tôi sát cánh bên tôi, không rời nửa bước."

Thư Diêu còn tốt bụng đưa ra một ví dụ: "Anh thử tưởng tượng xem, nếu một cái chậu hoa rơi từ trên đầu xuống, tôi không mạnh mẽ như anh đâu, chẳng may trúng ngay đầu, có khi tôi lại phải chui vào quan tài mất!"

Chỉ nghe thế, khuôn mặt của Chu Mính Viễn chau lại. "Theo tôi, đúng là em không thể chịu nổi."

"Sao lại không chịu nổi?"

Thư Diêu bất ngờ kích động, tay cầm ô hơi lệch đi, khiến cả hai bị gió mưa tạt vào mặt.

Chu Mính Viễn lau những giọt nước trên mặt, giọng điềm tĩnh: "Vậy thì em cứ thử đi."

Tối hôm đó, họ vẫn quay lại biệt thự Đông Cẩn để ngủ, chỉ vì câu nói của Thư Diêu: "Từ hôm nay, tôi sẽ xem thử Chu Mính Viễn có thể chịu đựng tôi bao lâu," thế là cô kiên quyết lôi kéo Chu Mính Viễn về biệt thự.

Tuy nhiên, Chu Mính Viễn vẫn kiên quyết chuyển chiếc giường xếp đơn xuống tầng dưới.

Mưa tạnh, vầng trăng tròn từ trong mây mù ló rạng, ánh trăng nhu hòa chiếu sáng khắp căn phòng.

Thư Diêu chắc hẳn đã ngủ say ở trên tầng, còn Chu Mính Viễn vẫn nằm vắt tay lên trán, nhìn ánh trăng cắt ngang mặt đất thành hình bóng cửa sổ.

Thực ra câu nói "Vậy thì em cứ thử đi" không phải là nói Thư Diêu không thể chịu đựng được, mà là vì anh cảm thấy cô sẽ không thể chịu đựng nổi thế giới của anh.

Thế giới của Thư Diêu ra sao?

Là khi cô ngồi trong phòng khách biệt thự của nhà họ Chu, trên chiếc ghế gỗ hồng đàn quý giá, mà vẫn có thể tìm thấy sự chân thật trong đám mặt nạ xung quanh, rồi cười tươi tắn nói chuyện với lũ trẻ.

Chu Mính Viễn không nói, chiếc ghế đó từng là nỗi ám ảnh tuổi thơ của anh.

Còn nhớ không rõ là lúc 4 hay 5 tuổi, anh đã nhặt về một con mèo hoang ở ngoài đường, con mèo gầy gò, bị chột một mắt, kêu lên tiếng yếu ớt, trông rất đáng thương và cũng rất quấn Chu Mính Viễn.

Anh giấu nó trong phòng riêng, lén lút chăm sóc, cho đến một ngày, anh về nhà, nhìn thấy Chu Cảnh ngồi trong phòng khách, trên bàn là xác con mèo nhỏ.

Nó đã mập lên một chút, có vẻ linh hoạt hơn một chút, nhưng giờ đây nằm bất động trên bàn.

Nó bị đá văng ra ngoài, đầu bị đập dập.

Chu Cảnh nói: “Đừng để những thứ vô dụng này phân tán sự chú ý của cháu, cháu nghĩ trường học là tất cả à? Chỉ học chút ít mà muốn bảo vệ gia tộc Chu lớn thế này sao?”

Con mèo tội nghiệp đã được Chu Mính Viễn chôn dưới gốc cây sau vườn.

Ngày hôm đó, khi anh đặt cơ thể nhỏ bé của nó xuống lòng đất, liệu có rơi nước mắt không?

Mười mấy năm sau, Chu Mính Viễn học cách trở thành một người lạnh lùng, đầu óc chỉ toàn hợp đồng và số liệu.

Cuộc đời như thế, liệu Thư Diêu có thể chịu đựng được không?

“Chu Mính Viễn!”

Giữa bóng tối, một giọng nữ trong trẻo vang lên, Chu Mính Viễn nhìn qua, thấy Thư Diêu trong chiếc váy ngủ trắng đứng ở đầu cầu thang lầu một.

Ánh đèn trắng mờ ảo trên cầu thang, mái tóc xõa xuống, cô trông như một “ma nữ”.

Giọng của “ma nữ” lại tràn đầy hứng thú: “Anh Mính Viễn ~ Em biết anh chưa ngủ mà, em nhớ anh lắm!”

Chu Mính Viễn nhíu mày, cảnh giác.

Lại có trò gì nữa đây?

Quả nhiên, Thư Diêu chạy đến trước mặt anh, tay cầm chiếc điện thoại, cười tươi rói nhưng có chút gian manh: “Anh nhắm mắt lại, tôi có một món quà bất ngờ.”

“Chắc không phải là một trò hù dọa chứ?”

“Sao lại hù dọa được! Biết đâu lại là một nụ hôn chân thành của tôi thì sao!”

“Ha.”

Chu Mính Viễn cười nhạt, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

“Tôi đếm hết 5, anh mới được mở mắt, 5, 4, 3, 2, 1!”

Khi Chu Mính Viễn mở mắt, thấy được rõ điều gì trước mặt, anh theo phản xạ lùi lại.

Thư Diêu cầm điện thoại phát ra ánh sáng xanh chói mắt, cô áp điện thoại lên cằm, ánh sáng xanh phủ kín khuôn mặt, lưỡi thè ra, mắt trợn lên.

Trông còn giống ma hơn cả lúc ở trên cầu thang.

Nếu người yếu tim, chắc chắn sẽ “bỏ mạng” mất.

Nhìn thấy Chu Mính Viễn nghiêng người về phía sau, Thư Diêu bật cười vui vẻ: “Món quà bất ngờ trước khi ngủ, ha ha ha! Chúc anh ngủ ngon!”

Nói xong, cô lại chạy lên lầu hai, váy trắng bay bay.

Lần này trông cô còn giống một hồn ma hơn cả hồn ma.

Sau khi cô đi rồi, cả tầng một lại chìm trong bóng tối, Chu Mính Viễn im lặng một lúc lâu, rồi bất chợt cười lên một tiếng.

Chu Mính Viễn có đồng hồ sinh học của riêng mình, dù có đi ngủ vào lúc nào, anh cũng luôn tỉnh dậy đúng 6 giờ sáng hôm sau.

Anh thức dậy không quá muộn, nhưng khi đi một vòng quanh biệt thự thì phát hiện, Thư Diêu đã sớm rời đi, không có ở

nhà.

Chu Mính Viễn tự cảm thấy mình thật sự đã suy nghĩ quá nhiều.

Có lẽ những lời Thư Diêu nói về việc bảo vệ, về việc luôn ở bên cạnh chỉ là những câu nói vu vơ, vậy mà anh lại tin thật, lo lắng người ta không chịu nổi cuộc sống của mình.

Trên đường đến tòa nhà tài chính, tâm trạng của Chu Mính Viễn có chút uể oải, nhưng hôm nay trong tòa nhà dường như có điều gì đó khác biệt.

Anh có thể cảm nhận được ánh mắt của bảo vệ ở cửa đang lén lút nhìn về phía mình, ngay cả khi thang máy lên đến tầng 100, khi gặp thư ký của phó tổng giám đốc ở cửa, cô ấy cũng ấp úng khi chào: “Chào, tiểu tiểu Chu tổng.”

Chu Mính Viễn khẽ cau mày, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, cảm giác như ông nội của mình, Chu Cảnh, vừa đến.

Dự đoán này nhanh chóng bị phá vỡ, chưa kịp đến cửa văn phòng, anh đã nghe thấy tiếng cười của Bạch Hủ.

“?” Chu Minh Viễn hai tay nhét vào túi quần, nhíu mày bước tới.

Cửa văn phòng không đóng, cửa sổ cũng không kéo rèm, mở toang ra.

Nhìn qua kính màu trà nhạt được lau sạch bóng, Chu Mính Viễn thấy Bạch Hủ đang ngồi nhai một miếng bánh hành, vừa nhai vừa nói lắp bắp: “Lâu rồi tôi chưa ăn sáng ở đây, cảm ơn chị Diêu.”

“Không cần khách sáo, ăn đi, phần này là của anh, chỉ cần để lại một ít cho Chu Mính Viễn thôi.”

“Cô không ăn sao?”

“Tôi uống sữa đậu nành là được rồi.”

“Chị dâu hôm nay ở đây cả ngày à?”

“Mai mốt lúc nào không có việc tôi đều đến đây, tiểu Chu tổng này không thể rời tôi, hôm qua cứ nài nỉ mãi, muốn tôi luôn đi theo anh ấy, không cách nào khác, tôi đành phải đồng ý với cái yêu tinh quấy rối này, ai bảo anh ấy đáng yêu thế chứ.”

Thư Diêu ngồi trên chiếc ghế làm việc của Chu Mính Viễn, thở dài một hơi thật thoải mái và tự nhiên.

Tuy nhiên, vẻ mặt của Bạch Hủ có chút khờ, có lẽ là lần đầu tiên nghe ai đó gọi Chu Mính Viễn là “yêu tinh nhỏ”, mặt anh ta trông giống như vừa nuốt phải phân ruồi.

Chu Mính Viễn đứng ngoài cửa, cũng nhắm mắt lại.

Thư Diêu hôm nay mặc một bộ váy công sở, tóc búi gọn gàng trên đỉnh đầu.

Ngoài chiếc kẹp tóc hình hươu cao cổ có chút không hợp, thì nhìn thoáng qua, cô thật sự có vẻ như một người phụ nữ chốn công sở.

Chu Mính Viễn không hiểu sao lại nhìn bàn làm việc của mình, trong thời gian ngắn, mặt bàn đã đầy ắp các món như đậu hũ non, sữa đậu nành, bánh hành và quẩy, túi quẩy dầu mỡ to tướng cứ nằm chềnh ềnh trên cuốn lịch mà anh yêu thích.

Trên bàn còn có thêm một chậu cây xanh, trông có vẻ là loại xương rồng, nhưng trên đó lại trang trí một đôi tai thỏ vàng, nhìn vào thật trẻ con.

Cửa văn phòng mở, Chu Mính Viễn bước hẳn vào.

Bạch Hủ không chú ý đến người đang tiến lại gần, tò mò hỏi: “Chị Diêu, chị đang lau cái gì vậy?”

“Khung ảnh,” Thư Diêu giơ khung ảnh trong tay lên, lộ ra bức ảnh, “Anh không biết đâu, tiểu Chu tổng nhà các anh thích thần tượng này lắm, Sầm Nguyệt Bạch, anh có biết không?”

“… Biết.”

Thư Diêu hạ giọng, dùng âm điệu bí ẩn nói: “Mà anh ấy thích nhất là bức này, nhìn thấy không? Lộ cơ bụng ấy. Tôi giúp anh ấy rửa ra rồi, để trên bàn làm việc, anh ấy nhất định sẽ vui lắm!”

Chu Mính Viễn: “…”

Tác giả có lời muốn nói:
Chu Minh Viễn: Tôi là trò đùa của mấy người à?

Chương 28: Cà Phê

DTV-EBOOK

2 giờ chiều, tầng 100 của tòa nhà Tài chính.

Văn phòng của Chu Mính Viễn kín như bưng với màn chắn ánh sáng ngăn cản hoàn toàn cái nắng chiều nóng hầm hập.

Chu Mính Viễn ngồi trước bàn làm việc, hai tay đan lại đặt trên mặt bàn. Nước da vốn đã tái nhợt, nay lại thêm ánh sáng nhàn nhạt từ màn hình máy tính, trông chẳng khác gì một pho tượng sáp sống động đến kỳ quái.

Nếu Thư Diêu có mặt ở đây, chắc chắn cô sẽ lại buột miệng cảm thán:
"Trông anh chẳng khác gì ma cà rồng."

Nhưng Thư Diêu thì vừa rời khỏi vài phút trước. Có lẽ bởi bầu không khí trong văn phòng chỉ quanh quẩn tiếng gõ bàn phím rào rào cùng vài cuộc đối thoại thương mại khách sáo và lạnh lùng, khiến cô chán ngắt.

Cô bảo sẽ xuống tầng dưới tắm nắng, cầm túi xách nhỏ rồi phóng đi.

Chờ đến khi bóng dáng Thư Diêu biến mất, Chu Mính Viễn mới ngẩng đầu khỏi mớ tài liệu công việc, bấm gọi video cho người phụ trách ở Nam Phi:
"Gọi giáo sư Lý Tư đến."

Đây là một cuộc họp video đột xuất. Giáo sư Lý Tư phụ trách kỹ thuật cho dự án thiết bị y tế ở Nam Phi.

Khuôn mặt của người đàn ông trung niên hiện lên trong màn hình. Ngoại hình bình thường đến mức nhạt nhòa, nhưng ánh

mắt ông luôn mang nét cười. Kể cả khi khoác chiếc áo blouse trắng nghiêm túc, nụ cười ấy vẫn không tắt.

Cái dáng vẻ cười mỉm suốt ngày của ông, không hiểu sao khiến Chu Mính Viễn nhớ đến Thư Diêu.

“Hello cậu Chu!” Lý Tư vẫy tay từ phía bên kia màn hình.

Họp video tới bên Nam Phi luôn tiêu tốn không ít thời gian, đôi khi còn khá nhọc nhằn.

Nhưng dưới sự dẫn dắt của Chu Mính Viễn suốt ba năm qua, tình hình ở Nam Phi đã cải thiện rõ rệt. Đầu tư tăng lên, các đối tác thiết bị y tế cũng ngày càng nhiều. Dẫu vậy, trụ sở vẫn chưa được di dời, tín hiệu mạng thì lúc nào cũng chập chờn.

Chu Mính Viễn lặng lẽ quan sát cánh tay vẫy vẫy của Lý Tư trên màn hình, nhấp nhổm như một chú robot bị lỗi, rồi mới gật đầu:
“Giáo sư Lý, tiến độ sao rồi?”

“Cả hợp kim cobalt-chromium và nickel-titanium đều đã thử nghiệm xong. Khung trần ổn, chỉ còn lớp phủ thuốc là cần thử thêm. Tôi nghĩ cậu nên trực tiếp qua Nam Phi một chuyến. Thấy thế nào?”

Chu Mính Viễn lật lịch ghi chú trên bàn, vừa sang trang, ánh mắt chạm phải một vết dầu loang bé xíu nơi mép giấy. Động tác của anh chững lại.

Thủ phạm chính là chiếc quẩy Thư Diêu mua sáng nay.

Chu Mính Viễn bất giác ngẩn người trong nửa giây, anh liếc qua ngày tháng:
“Vài ngày nữa tôi sẽ tới.”

Lý Tư báo cáo thêm vài tiến triển khác, kèm theo số liệu chính xác đã gửi vào email của Chu Mính Viễn. Làm việc dưới trướng anh, hiệu suất luôn phải cao.

Mọi thứ xong xuôi, Lý Tư im lặng chờ đợi câu trả lời nhàn nhạt quen thuộc để kết thúc cuộc họp.

Nhưng lần này không có.

Chu Mính Viễn đổi sang một tư thế thoải mái hơn, bờ vai và cổ thẳng tắp thả lỏng, một cánh tay đặt ngang trên bàn làm việc. Anh bất chợt hỏi:
"Giáo sư Lý, ông đã từng nghe về dự án 'Thiên Sứ B-T' chưa?"

Đó là cái tên mà Thư Diêu nhắc đến tối qua trong nhà hàng Pháp.

Anh đã tìm kiếm, nhưng không có bất kỳ thông tin nào về dự án này trên mạng.

Thực ra, Chu Mính Viễn trong lòng đã âm thầm kết luận: cái dự án "Thiên Sứ B-T" kia phần lớn là Thư Diêu lại tiện miệng bịa ra để đùa anh. Nhưng không hiểu sao, chính anh lại cố tình dành cả buổi chiều để gọi cuộc họp video này nhằm xác thực.

Lý Tư, trong giới thiết bị y tế, là một cái tên mà ai cũng phải ngước nhìn. Việc đầu tiên Chu Mính Viễn làm khi tiếp quản dự án Nam Phi là bay thẳng sang Mỹ, đốt sạch quỹ dự án để mời bằng được Lý Tư về làm cố vấn.

Đó là một canh bạc, nhưng may thay, anh đã thắng lớn.

Nếu ngay cả Lý Tư cũng chưa từng nghe tới dự án này, thì tám phần là chuyện tào lao.

Đáy mắt Chu Mính Viễn lướt qua một tia tự giễu, như cười nhạo chính mình.

Vậy mà không ngờ tới, khi nghe cái tên “Thiên Sứ B-T”, mặt Lý Tư đột nhiên đỏ bừng, lửa giận như bốc ra từ từng lỗ chân lông:
“‘Công nghệ đen Thiên Sứ’? Ha! Cái đội ngũ đó mà dám tự nhận là công nghệ đen sao? Đúng là vô liêm sỉ!”

Chu Mính Viễn khẽ sững người:
“Ông biết dự án này?”

“Biết chứ! Chỉ là một trò lố mang danh công nghệ cao để gây chú ý thôi!”

Trong ánh sáng lạnh lẽo của phòng thí nghiệm bên Nam Phi, giọng Lý Tư vừa pha lẫn cơn giận, vừa tràn đầy khinh miệt.

Ban đầu, đội nghiên cứu dự án “Thiên Sứ B-T” còn bày trò mở họp báo, quảng cáo rầm rộ rằng dự án này được thiết kế đặc biệt để chữa béo phì, thậm chí còn tổ chức thuyết phục tới cả trăm tình nguyện viên tham gia bằng những lời đường mật.

“Thực chất, họ chỉ lợi dụng tâm lý muốn đẹp của đàn ông, phụ nữ. Họ nói đây là phương pháp giảm cân tự nhiên nhất, khiến bao người sập bẫy.”

“Dự án có qua được giai đoạn thử nghiệm không?”

“Không! Đã bị dừng lại ngay trong giai đoạn thử nghiệm. Quá phi nhân tính! Thậm chí còn bị cấm như cái dự án phẫu thuật tái cấu trúc toàn bộ xương mặt kia.”

Hai hàng chân mày Chu Mính Viễn nhíu lại thành một nếp gấp sâu hoắm, tựa hình chữ Xuyên.

Những ca phẫu thuật không đảm bảo an toàn như thế, tại sao Thư Diêu lại đồng ý làm tình nguyện viên?

Lý Tư dù không tham gia trực tiếp dự án, cũng chỉ biết loáng thoáng về nó. Nhưng ông vẫn cay đắng kể:
“Nghe nói, một số tình nguyện viên sau phẫu thuật gặp phải phản ứng phụ nghiêm trọng. Đến mức ăn uống bình thường cũng không nổi. Đúng là tạo nghiệp!”

“Phản ứng phụ không thể chữa trị được sao?”

“Không ai dám chữa. Vì chẳng ai rõ được quy trình phẫu thuật và vật liệu sử dụng. Không lẽ lại bảo bệnh nhân mổ bụng lấy dạ dày ra kiểm tra?”

Lý Tư hận nhất là những kẻ không có đạo đức nghề nghiệp, ông thở dài buồn bã:
“Năm ngoái, hay năm trước gì đó, còn có một tình nguyện viên phản ứng nghiêm trọng quá, qua đời rồi.”

Cúp máy chưa đầy 5 phút, Bạch Hủ gõ cửa, thò đầu vào:
“Tiểu Chu Tổng?”

Ánh sáng từ màn hình máy tính đã tắt, rèm chắn sáng vẫn chưa kéo lên. Văn phòng chìm trong bóng tối, chỉ có kim dạ quang của chiếc đồng hồ treo tường le lói ánh xanh lục nhạt.

Chu Mính Viễn ngồi yên trong không gian u ám ấy, lặng thinh không nói một lời.

Bạch Hủ đẩy cửa bước vào, ánh sáng từ hành lang chỉ kịp rọi nửa khuôn mặt anh. Không rõ có phải là ảo giác hay không, nhưng ánh mắt Chu Mính Viễn dường như mang theo một thứ cảm xúc nặng nề khó diễn tả.

Có vẻ là nỗi buồn.

Hoặc có lẽ, là sự tiếc thương cho ai đó.

Còn chưa kịp lên tiếng, Thư Diêu bất thình lình ló đầu ra từ phía sau Bạch Hủ:
“Tránh ra, tránh ra nào!”

Cô xách theo hai chiếc túi giấy màu nâu, dùng vai đẩy mạnh cửa:
“Chu Mính Viễn, anh sống trong hang động đấy à? Văn phòng này còn tối hơn cả cái phòng thoát hiểm bên đường Hữu Nghị!”

Thư Diêu đặt túi giấy lên bàn, cô kéo rèm cửa ra.

Ánh nắng chiều vàng rực rỡ tràn vào, xua tan hoàn toàn cảm giác ngột ngạt trước đó.

Chu Mính Viễn ngẩng đầu lên, ánh mắt vô tình chạm vào chiếc khung ảnh để nơi mép bàn, là ảnh của Sầm Nguyệt Bạch.

Chu Mính Viễn: “…”

Ánh nắng lấp lánh trên khung ảnh kim loại, sáng đến mức như muốn chọc thẳng vào mắt người đối diện.

Bức ảnh bên trong là một sản phẩm của Photoshop mà ai cũng đoán được thủ phạm: Thư Diêu.

Bên cạnh cơ bụng sáu múi của Sầm Nguyệt Bạch, cô tỉ mẩn thêm vào một hình vẽ ngộ nghĩnh – một chú người tí hon với đôi mắt trái tim, trán còn khắc ba chữ to đùng: “Chu Mính Viễn.”

Chu Mính Viễn mặt không biểu cảm, vươn tay úp ngược khung ảnh xuống bàn. Một tiếng “cạch” nhẹ vang lên, như thể đó là cách duy nhất anh có thể giữ chút thể diện cuối cùng cho bản thân.

Tâm trạng anh hiện giờ, nói nhẹ thì là “khó ở”, nói thẳng thì là “đầu bốc khói”.

Trong trí nhớ của anh, Thư Diêu không phải kiểu người sẵn sàng lao vào nguy hiểm chỉ để đổi lấy vài phần nhan sắc. Nhưng bất kể lý do là gì, khi nghe Lý Tư kể về những tình nguyện viên phải bỏ mạng vì phản ứng phụ của ca phẫu thuật, anh không khỏi cảm giác như có một khối đá đè nặng trong lồng ngực, không thở nổi.

Vậy mà người đã từng không thể ăn uống bình thường lại đang ngồi chồm hỗm trước bàn trà, tay xé giấy gói, miệng hớn hở reo lên:
“Bạch Hủ, lại đây nhanh! Tôi mua cà phê này, muốn uống vị nào?”

Mùi cà phê lan tỏa khắp căn phòng, át đi cả bầu không khí u ám trước đó. Bạch Hủ hí hửng chạy đến:
“Woa, có cả vị hạt dẻ à? Tôi uống hạt dẻ được không?”

“Đương nhiên là được!”

“Chị dâu đúng là thiên thần!”

Bạch Hủ cầm cốc latte hạt dẻ, không ngần ngại tung một tràng lời khen sặc mùi nịnh nọt.

Chỉ mới nửa ngày thôi, mà hai người này từ chỗ gọi nhau là “cô Thư” và “trợ lý Bạch” đã nhảy thẳng sang thân thiết như bạn chí cốt.

Chu Mính Viễn đột nhiên đứng dậy khỏi ghế, mặt lạnh như tiền, lách qua người Thư Diêu, bước thẳng đến trước mặt Bạch Hủ:
“Lúc nãy tìm tôi có việc gì?”

“À, việc gì nhỉ?” Bạch Hủ nuốt vội ngụm latte hạt dẻ, rồi vỗ trán một cái rõ kêu: “À đúng rồi, lát nữa có buổi báo cáo của các giám đốc, cậu phải tham dự đấy.”

Bị phớt lờ hoàn toàn, Thư Diêu lẳng lặng nhìn bóng lưng Chu Mính Viễn. Anh bước đi, bóng dài đổ xuống sàn, vừa vặn đến ngay trước chân cô.

Thư Diêu nhấc chân lên, bình tĩnh giẫm vài cái lên cái bóng ấy, như thể đang nghiền nát sự bực bội của chính mình.

Trong khi Chu Mính Viễn lấy tài liệu chuẩn bị đi họp, cô và Bạch Hủ vẫn tiếp tục câu chuyện. Anh đi ngang qua và vô tình nghe thấy Bạch Hủ cười hỏi:
“Cốc này là vị gì thế? Trông dễ thương quá.”

“À, đây là sản phẩm mới của quán, latte thỏ con đó.”

Bạch Hủ bật cười: “Các cô gái như chị đúng là mê mấy thứ này.”

Thư Diêu thản nhiên phẩy tay:
“Ai bảo vậy, cái này là tôi mua riêng cho Chu Mính Viễn đấy. Tôi nghĩ anh ấy chắc chắn sẽ thích.”

Nụ cười trên môi Bạch Hủ bỗng đông cứng lại, như thể vừa nghe thấy điều phi lý thế kỷ.

Chu Mính Viễn… thích latte thỏ con? Từ đâu cô ấy nhìn ra điều đó???

Khi Chu Mính Viễn cầm tài liệu bước ngang qua, Thư Diêu đột ngột chìa chân dài ra, thản nhiên chặn đường anh.

Cái chân kia, gầy mà săn chắc, mang theo đường nét sắc sảo của người nhảy múa nhiều năm, lại trắng đến mức như phát sáng dưới nắng.

Chu Mính Viễn liếc qua, ánh mắt như có lò xo, lập tức chuyển sang nhìn Thư Diêu.

Thư Diêu đang cười. Không phải kiểu cười bình thường, mà là nụ cười "tôi sắp làm chuyện xấu" đặc trưng của cô:
"Đi họp phải không? Đây đây, cầm theo ly cà phê đi, vừa tỉnh táo lại vừa đỡ khát."

Ánh mắt Chu Mính Viễn đáp xuống chiếc cốc, nhưng tay thì chẳng có ý định giơ ra nhận.

Không rõ quán cà phê kia trả cô bao nhiêu tiền, mà nhìn cô không khác gì một nhân viên tiếp thị tận tụy:
"Cà phê này ngon cực, đỉnh của chóp! Hạt cà phê toàn hàng nhập khẩu, thơm chuẩn chỉnh. Tôi chạy qua hai con phố, phơi nắng đến cháy da cháy thịt để mua cho anh đó, anh Mính Viễn, nể mặt một chút đi!"

Người tự nhận "phơi nắng đến cháy da" kia lại đang phơi bày cái gương mặt trắng sáng, bóng mịn không tì vết, mạnh tay nhét luôn cái cốc giấy in hình cà rốt và thỏ con vào tay Chu Mính Viễn.

"Nhớ bỏ cái marshmallow thỏ con này vào trước khi uống nhé."

Cô vừa cười vừa lấy một túi nhỏ hình vuông, nhẹ nhàng đặt vào túi quần tây của anh, động tác tự nhiên đến mức khiến người ta không thể nổi cáu.

Chu Mính Viễn cúi đầu nhìn cái cốc màu hồng, hoàn toàn không ăn nhập với khí chất lạnh lùng nghiêm nghị của mình. Anh nhíu mày, từ kẽ răng phun ra một câu:
"Cảm ơn."

Mỗi lần họp có mặt Chu Mính Viễn, đám giám đốc cao cấp đều kéo đến sớm để chuẩn bị, không dám liều mình vào sau giờ, bởi ánh mắt sắc như dao cạo của anh đủ để khiến bất kỳ ai muốn lánh đời.

Nhưng hôm nay, khi vị sếp tổng bước vào phòng họp, thứ khiến họ sững sờ không phải là thái độ mà là… cái ly cà phê trên tay anh.

Ly màu hồng? Có hình thỏ con?

Vài vị giám đốc già đời lén liếc nhìn nhau, ánh mắt trao đổi dữ dội trong im lặng:

“Tôi nhìn nhầm à?”

“Không nhầm đâu. Hình thỏ thật đấy.”

Sau vài giây chấn động tinh thần, họ tự tìm cho mình một lời biện hộ chấp nhận được:
“Chắc là quán hết cà phê thường, chỉ còn loại này thôi.”

Mùi hương ngọt ngào của cà phê sữa lan tỏa khắp phòng, một mùi hoàn toàn xa lạ với phong cách uống cà phê đậm chất “kỷ luật thép” của Chu Mính Viễn – lúc nào cũng là Americano không đường, không sữa, chỉ để đạt hiệu quả tỉnh táo tối đa.

Chỉ còn hai phút là đến giờ họp, các giám đốc đã nhanh chóng xếp gọn công việc, mở sẵn tài liệu, chỉnh lại tư thế ngồi ngay ngắn.

Bỗng nhiên, vị sếp tổng ngồi ở ghế chủ tọa động đậy. Anh rút từ túi quần ra một túi nhỏ màu hồng y hệt ly cà phê, trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, bình thản xé toạc túi “xoẹt”.

Không khí bỗng chốc rơi vào trạng thái “tĩnh lặng đỉnh cao”.

Một con marshmallow hình thỏ mềm mịn, tròn trịa, ngọt ngào lộ ra.

Mười hai vị giám đốc như bị điểm huyệt, im lặng nhìn sếp tổng với khuôn mặt lạnh băng… chậm rãi thả con thỏ nhỏ ấy

vào ly cà phê đang bốc khói.

Tác giả có lời muốn nói:

Các giám đốc:
“Sếp bị nhập hồn rồi!!! Đây chắc chắn không phải là sếp của chúng ta!”

Chương 29: Canh Cá

DTV-EBOOK

Mấy ngày gần đây, Thư Diêu dậy sớm liên tục, thậm chí còn đến văn phòng trước cả Chu Mính Viễn.

Cô dường như đặc biệt yêu thích bộ sofa da rộng rãi trong văn phòng anh. Trong khi anh làm việc, cô ngồi trên sofa, lúc thì đeo tai nghe, tay cầm bút vẽ vời gì đó, lúc lại ngả lưng, nhắm mắt thư giãn dưới ánh nắng rọi qua cửa sổ.

Có lần, Thư Diêu còn mang đến một bộ trà cụ tử sa, ngồi thụp xuống bàn trà, loay hoay pha pha chế chế như đang thực hiện nghi lễ trang trọng.

Chu Mính Viễn thoáng liếc mắt qua, nhìn thấy cô dùng thìa múc trà từ hộp gốm, đổ một cách cẩn thận vào ấm. Động tác chậm rãi mà điệu nghệ, thật sự giống như rất am hiểu.

Anh nhìn thêm hai giây, rồi quay lại xử lý công việc. Tuy nhiên, trong lòng lại ngầm chờ đợi hương thơm dịu ngọt của trà Kim Quân Mi tỏa lên.

Một lúc sau, âm thanh nước sôi ùng ục vang lên.

Thế nhưng hương trà chưa thấy đâu, trước tiên lại nghe một tiếng hét nhỏ thất thanh.

Chu Mính Viễn vứt cây bút xuống, đứng bật dậy. Điều anh nhìn thấy là bóng lưng Thư Diêu chạy vội ra ngoài, như một con mèo bị lửa bén vào đuôi.

Anh nhíu mày, nghĩ thầm: *Chắc cô ấy bị bỏng.*

Nhưng chưa đến hai phút sau, Thư Diêu đã quay lại, không hề tỏ ra đau đớn, thậm chí còn vui vẻ giơ ngón trỏ với một bọng nước lấp lánh ra trước mặt anh:

“Chu Mính Viễn, phụ nữ đúng là được làm từ nước. Anh nhìn đi, cái bọng nước này trong suốt lấp lánh thật đẹp, đúng không?”

Chu Mính Viễn cảm thấy hoàn toàn bất lực.

Anh chẳng buồn nói rằng, đàn ông cũng bị bỏng và cũng sẽ nổi bọng nước.

Kim Quân Mi thì chưa kịp uống, cuối cùng anh đành gọi cà phê từ quán dưới tầng.

Còn Thư Diêu thì vẫn chẳng chịu ngồi yên. Cô mang một ấm nước nóng đến bên bàn trà, đổ lên tượng trà đặt trên bàn. Khi nước nóng rưới xuống, tượng trà từ màu nâu sẫm chuyển thành ánh vàng.

Mắt cô sáng rực lên, tràn đầy thỏa mãn:
“Con cóc ba chân này đáng yêu ghê!”

Chu Mính Viễn nhếch môi, thầm nghĩ: *Đó là Thiềm Thừ ba chân.*

Thư Diêu thực sự khác biệt với những cô gái khác. Bị bỏng nhưng cô không rê.n rỉ hay tìm thuốc bôi, cứ như không biết đau.

Thậm chí, khi tan làm, Chu Mính Viễn tiễn cô về nhà, anh còn thấy cô vẽ mặt cười lên bọng nước trên ngón tay, với hai chấm đen làm mắt.

Lúc đầu, Chu Mính Viễn không hiểu nổi Thư Diêu.

Nhưng dần dần, sự khó hiểu ấy lại trở thành một dạng ngưỡng mộ.

Trong tòa nhà tài chính mà mọi người đều hối hả chạy đua với thời gian, nơi "thời gian là tiền bạc" và "không tiến lên chính là thụt lùi", Thư Diêu lại an nhàn như một bà lão dưỡng già.

Cô không hề bị ảnh hưởng bởi bầu không khí xung quanh.

Tuy nhiên, cô cũng không phải kẻ vô công rỗi nghề. Sau vài ngày "bám dính", cô bất ngờ biến mất, bay sang Hàn Quốc với lý do công việc.

Chu Mính Viễn chưa bao giờ biết công việc của cô là gì.

Thực ra, nếu muốn, anh chỉ cần điều tra một chút là rõ. Nhưng anh lại cố chấp, đã từng hỏi cô rồi thì chỉ muốn nghe câu trả lời từ chính miệng cô mà thôi.

Ngày thứ ba sau khi Thư Diêu sang Hàn Quốc, Bạch Hủ cầm xấp tài liệu định đi photo, vừa ra đến cửa thì thấy lọ hoa trên bàn đang cắm mấy cành hoa héo úa.

Cậu ta liền hỏi:

"Tiểu Chu Tổng này, mấy bông hoa này có cần tôi vứt đi không?"

Đó là năm cành hoa Calla đen tuyền, hôm nọ Thư Diêu mua về trong lúc xuống tầng mua cà phê.

Hôm ấy trời âm u, từ cửa sổ tòa nhà tài chính nhìn ra ngoài, con kênh nhân tạo bao quanh các tòa nhà cũng nhuốm vẻ tiêu điều của những ngày chớm thu.

Thư Diêu mặc chiếc váy xanh bạc hà, ôm năm cành Calla tươi mới bước vào văn phòng. Tay còn lại cầm điện thoại, không biết

đang nói chuyện với ai.

Khi đó, Chu Mính Viễn đang ký tài liệu. Cô thoáng liếc anh một cái rồi nhét bó hoa vào tay anh, sau đó vừa nói chuyện điện thoại vừa bước đi.

Chưa đầy nửa phút sau, cô lại quay lại, tay vẫn cầm điện thoại, nhưng lần này che loa, ra vẻ bí mật, rồi ghé sát vào Chu Mính Viễn, thấp giọng thì thầm:

“Có phải anh thần tượng Sầm Nguyệt Bạch không? Muốn nói vài câu động viên cậu ấy không? Kiểu như ‘Em cố lên, anh sẽ luôn ủng hộ em’ chẳng hạn?”

Cô ghé sát đến mức anh có thể nhìn rõ hàng mi cong vút của cô, thậm chí ngửi thấy cả hương dâu tây ngọt ngào từ viên kẹo trong miệng cô.

Chỉ có điều, lời nói thì thật sự không giống người bình thường chút nào.

Chu Mính Viễn giữ vẻ mặt lạnh tanh, cầm chiếc bút ký đẩy trán cô ra xa.

Thư Diêu bĩu môi, lại cầm điện thoại quay đi, tiếp tục nói với đầu dây bên kia:
“Nguyệt Bạch à, cậu giờ nổi tiếng lắm đấy, có fan nam U30 còn mê cậu điên cuồng. Ảnh mê cơ bụng của cậu lắm đó!”

“Cái gì mà bi.ến th.ái? Không phải đâu! Đấy là fan trung niên, à lôn trung thành, chỉ âm thầm cổ vũ trong lòng thôi!”

Chu Mính Viễn đang cầm bó hoa Calla: “…”

Đợi đến khi Thư Diêu kết thúc cuộc gọi, cô cười hì hì nhảy đến bên cạnh anh, chỉ vào mấy cành hoa:
“Đẹp không? Tôi tặng anh đấy!”

Bó hoa ấy được cắm trong chiếc lọ ở góc phòng. Có lẽ hoa đã đến cuối hạn, giờ cánh bắt đầu khô, cành cũng rũ xuống.

Chu Mính Viễn cầm lọ hoa lên xem, rồi gật đầu:
"Vứt đi thôi."

Bạch Hủ nhìn anh, trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

Vứt hoa thôi mà, sao giọng Tiểu Chu tổng nghe có vẻ bất đắc dĩ vậy?

Lại còn nói là "vứt đi thôi" cơ đấy.

Mấy lẵng hoa hàng chục triệu do khách hàng tặng mà còn bị anh lạnh lùng ra lệnh "vứt" ngay trong ngày. Lúc đó, khí thế dứt khoát, chẳng chút do dự.

Nhưng rồi Bạch Hủ nhanh chóng hiểu ra.

Bởi trong mấy ngày sau đó, thỉnh thoảng Chu Mính Viễn lại ngẩng đầu, vô thức liếc nhìn chiếc sofa trong phòng, rồi như không có gì, lại quay trở lại công việc.

Có lẽ lúc Thư Diêu còn ở đây, văn phòng này luôn đầy ắp sinh khí.

Bạch Hủ đứng bên cạnh, nhịn không được buông lời trêu chọc:
"Chị Thư mai về rồi đấy."

Chu Mính Viễn ngước mắt lên, ánh mắt có chút dao động. Anh không hề biết cô khi nào về.

Bình thường cô luôn líu ríu bên tai, chưa từng im lặng được một phút. Thế mà giờ đi rồi, chẳng gọi điện, nhắn tin gì, cứ như bốc hơi khỏi thế giới.

Nếu không phải trong phòng còn mấy món đồ lặt vặt cô mua, cùng bộ dụng cụ pha trà vẫn còn đó, anh đã nghi ngờ không biết cô có thực sự từng xuất hiện hay không.

Trước đây anh chẳng mấy bận tâm. Văn phòng yên tĩnh vốn là điều đương nhiên.

Thế nhưng giờ, sau khi cô rời đi, sự im ắng này lại khiến anh cảm thấy như thiếu vắng điều gì đó.

Ngày Thư Diêu trở về, cô cũng không báo trước cho Chu Mính Viễn. Anh còn tưởng cô đã hết hứng thú với tòa nhà tài chính này và sẽ không đến nữa.

Ai ngờ, cô đáp máy bay buổi sáng, buổi trưa đã xách một túi đồ ăn lớn lên thẳng văn phòng.

Vừa bước vào cửa, cô đã cao giọng như thể ngập tràn ánh nắng:
“Anh Mính Viễn! Vợ yêu của anh đã về đây!”

Chu Mính Viễn ngẩng đầu lên khỏi tài liệu, không rõ cảm xúc trong lòng lúc đó là gì.

Chỉ biết rằng, hôm nay trời đẹp, nhiệt độ vừa phải, độ ẩm cũng rất ổn. Toàn thân anh cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Thư Diêu đứng bên bàn trà, hớn hở lôi từng món từ chiếc túi nhựa khổng lồ ra.

Tiếng túi nhựa kêu loạt xoạt hòa cùng giọng nói ríu rít của cô:
“Tôi thề là uống đến phát ngán mấy món súp tương và gà tần sâm bên Hàn rồi! Thèm lắm cái món canh cá diếc đậu phụ ở đây. Tôi mua cả cho hai người nữa. À, còn gà nướng và tôm càng sốt cay nữa nhé!”

Quán mà Thư Diêu nhắc đến thì Chu Mính Viễn từng ghé qua rồi. Món canh cá diếc đậu phụ ở đó đúng là không tệ, thơm ngon mà không ngấy.

Không hiểu vì tâm lý gì, Chu Mính Viễn bước đến gần cô, tay khẽ nới lỏng cà vạt, bình thản buông một câu chẳng rõ là đùa hay thật:
“Cũng biết đường mà về.”

Động tác mở hộp đồ ăn của Thư Diêu chợt khựng lại. Cô nghiêng đầu, đôi mắt tinh nghịch cong lên đầy giảo hoạt, giọng điệu phóng đại như thể một câu nói vu vơ của anh là niềm vui vô bờ:
“Dĩ nhiên phải về chứ! Nhớ anh muốn chết, nhớ đến mức chẳng kịp thở mà bay về đây luôn!”

Chu Mính Viễn khẽ hừ một tiếng.

Cô rõ ràng là nhớ bát canh cá diếc đậu phụ kia thì có.

Thật ra, Chu Mính Viễn không hứng thú với mấy món phải dùng tay như tôm càng. Quá mất thời gian, mà như thế thì đi ngược với nguyên tắc “cao hiệu suất” trong cuộc sống của anh.

Nhưng Thư Diêu đã chuẩn bị sẵn găng tay dùng một lần, lại còn nhiệt tình thuyết phục:
“Ăn đi, ăn nhiều chút! Trong mấy truyện tiểu thuyết ấy, mấy anh tổng tài lạnh lùng, đẹp trai đều thích ăn tôm càng hết đó. Đặc biệt hợp với hình tượng của anh! Lần sau có cơ hội, tôi dẫn anh đi ăn xiên nướng, hoặc cơm bốc kiểu người Ấn, đảm bảo càng chuẩn hơn!”

Chu Mính Viễn nhìn cô, nhếch mép cười nhạt:
“Miễn đi.”

Bạch Hủ đứng bên cạnh quay đầu đi, cố nhịn nhưng cuối cùng vẫn bật cười khúc khích.

Mùi thơm của canh cá diếc tỏa khắp phòng, hiếm khi văn phòng lạnh lẽo này lại tràn ngập hơi ấm đời thường như vậy.

Bạch Hủ, vì quen biết lâu với Thư Diêu, bắt đầu nhận ra cô được Chu Mính Viễn đối xử có phần đặc biệt, cũng bạo dạn hơn hẳn. Nhìn Thư Diêu từ tốn nhấp từng ngụm canh, cậu ta tò mò hỏi:
"Thư Diêu, dạ dày của chị làm sao vậy? Cái gì cũng không ăn được à?"

Thư Diêu nhàn nhạt đáp, như thể chuyện chẳng đáng gì:
"Trước đây từng làm phẫu thuật. Nghe bảo là công nghệ cao gì đó, nhưng hiệu ứng phụ thì kinh khủng. Thành ra giờ tôi giống bà cụ không răng, cả ngày chỉ húp cháo với canh."

"Phẫu thuật gì mà trời ơi đất hỡi thế?" Bạch Hủ ngạc nhiên không che giấu được.

"Một dự án ở nước ngoài, vẫn trong giai đoạn thử nghiệm. Tôi là tình nguyện viên tham gia. Nhưng mà thật ra cũng chẳng phải tự nguyện lắm đâu."

"Có người ép chị à?"

Thư Diêu ngừng lại một chút, ánh mắt lén liếc về phía Chu Mính Viễn, cố tình kể chi tiết hơn:
"Tôi học múa mà, từ nhỏ mẹ tôi đã quản chặt, không cho ăn gì ngoài thực đơn quy định, phải kiểm soát cân nặng. Có lần đi thi đấu, tôi lén ăn một miếng bánh nhỏ, bị mẹ phát hiện."

Lần thi đấu đó diễn ra ở vùng Lorraine, Đông Bắc nước Pháp. Lúc đó Thư Diêu không giỏi tiếng Pháp, chỉ đủ giao tiếp cơ bản. Cô lén ghé tiệm bánh ngọt và được chủ quán giới thiệu một món đặc sản của Lorraine: *baba au rhum*—bánh bông lan ngâm rượu rum.

Thư Diêu trước đó chưa từng ăn món nào có cồn, cũng chưa bao giờ được thưởng thức vị béo ngậy của kem tươi hay sự mềm mại của bánh ngọt.

Cô ăn hết cả cái bánh. Khi trở về, cô say đến mức bước đi không vững, và tất nhiên buổi thi chiều hôm đó thất bại. Mẹ cô từ trong nước bay qua, giáng ngay một cái tát.

Trong mắt bà, đây là lần thứ hai Thư Diêu "phản nghịch."

Loại phản nghịch này là không thể chấp nhận. Thư Diêu là người được kỳ vọng đứng trên đỉnh tháp vàng của giới ba-lê, không được phép có bất kỳ sự "lệch lạc" nào.

Thư Diêu khẽ cười:
"Phẫu thuật ấy là hình phạt dành cho tôi."

"Chỉ vì một cái bánh? Thật không thể tin nổi! Làm gì có kiểu phụ huynh nào như thế chứ!"

Chu Mính Viễn không tỏ ra bất ngờ.

Thậm chí trong lòng anh còn cười lạnh. Chính xác là có kiểu phụ huynh như thế.

Câu chuyện về chiếc bánh của Thư Diêu khiến anh bất giác nhớ lại nhiều năm trước, khi bản thân còn ngồi trên chiếc ghế cũ kỹ và con mèo nhỏ nằm lạnh lẽo trên bàn trà.

Trong khoảnh khắc đó, giữa anh và Thư Diêu dường như có một sự đồng cảm lạ kỳ.

Nhưng khi uống hết nửa bát canh, Chu Mính Viễn chợt nhận ra một điều khó chịu:

Tại sao lúc Bạch Hủ hỏi, cô ấy lại kể nhẹ tênh như thế?

Lần trước khi nói về “Dự án Thiên Thần B-T”, Thư Diêu đâu có chi tiết như vậy.

Mà chút thông tin anh biết cũng phải dùng thứ khác để đổi lấy.

Sự khó chịu dâng lên trong lòng Chu Mính Viễn. Rất khó chịu.

Cô đúng là giỏi thật. Người khác hỏi thì nói trơn tru như thế!

Đúng lúc đó, Thư Diêu nhìn qua bát canh trước mặt, nhưng ánh mắt cô không hướng về anh mà dừng ở con tôm càng đã bóc vỏ bóng loáng trong tay anh.

Chu Mính Viễn: **“...”**

Thư Diêu cứ thế nhìn chăm chăm con tôm. Không rời mắt.

Chu Mính Viễn, vốn đã không vui, giờ càng thêm bực bội.

Nhưng cuối cùng, vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, anh mở một đôi đũa mới, gắp con tôm đưa sang.

Thư Diêu há miệng cắn, chỉ ăn một phần ba, rồi phất tay:
“Lui được rồi, Tiểu Chu.”

Bạch Hủ trợn mắt:
“Tiểu Chu??”

Thư Diêu thản nhiên khuấy thìa trong bát canh, giọng ngọt lịm:
“Đó là sự ăn ý giữa tôi và anh ấy. Lúc tôi đãi cơm, tôi là bố nuôi kim chủ, còn anh ấy là baby Tiểu Chu. Đây chính là tình cha con thắm thiết~”

Chu Mính Viễn: “?”

Ai thỏa thuận kiểu ăn ý này với cô??

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Mính Viễn (cắn răng): Tình cha con? Hay lắm.

Chương 30: Tâm Cơ

DTV-EBOOK

Nhà họ Chu, xét trên thương trường thì đúng là mấy gã khổng lồ oai vệ, nhưng cứ bước chân vào chuyện đời thường thì y như lũ tí hon lủi thủi.

Mà trong cái xóm tí hon đó, Chu Mính Viễn còn là "tí hon mẫu mực" ở vài khía cạnh sinh hoạt lặt vặt, đặc biệt là trong chuyện ăn uống – thứ vốn tốn thời gian và sức lực. Nhìn anh ăn uống, thoạt trông cũng đẹp đấy, nhưng toàn nhờ cái mặt đẹp gỡ điểm. Cứ nhìn kỹ thì… ôi thôi, thảm họa cho đôi mắt!

Chẳng hạn như cái vụ bóc tôm. Ờ thì bóc tôm, nhưng ai đời lại bóc từ đuôi tôm bóc lên?

Đó, thế là Thư Diêu vừa ăn mấy con tôm hùm đất được anh bóc sẵn, ăn chưa đủ đã chê bai:
"Bó tay! Tiểu Chu, anh bóc tôm thế này… không được rồi!?"

Chu Mính Viễn ngước mắt lên, ánh nhìn lạnh lùng đủ để đóng băng cả cái khí trời oi bức.

Thư Diêu nhận ra mình lỡ lời, vội sửa lại, giọng ngọt như rót mật:
"Ý người ta không phải bảo anh không được đâu nha, chỉ là… cái cách anh bóc tôm nó không được… chuẩn chỉnh cho lắm! Tôm hùm đất ngon nhất là phần đầu cơ, trong đó có cái gạch tôm ấy. Bóc kiểu này thì gạch tôm đứt hết rồi còn đâu!"

Mặc kệ đôi găng tay dùng một lần dính đầy dầu đỏ, Thư Diêu bám lấy tay anh, chỉ đạo trực tiếp:
"Đây này, anh phải giữ chỗ này, rồi xoay nhẹ thế này, xong kéo một phát—"

“—Đấy! Nhìn này!”

Thư Diêu cười tươi rói, khuôn mặt phảng phất vẻ đắc ý như vừa khám phá ra chân lý vũ trụ:
“Cái tôm này bóc ra, tuyệt mỹ!”

Ngồi bên cạnh, trợ lý Bạch Hủ há hốc mồm, gần như không tin vào mắt mình. Đời cậu ta lần đầu chứng kiến cảnh có người dám múa rìu qua mắt thợ, chỉ đạo Chu Mính Viễn làm việc!

Bạch non tơ đinh ninh thể nào cũng có màn “băng sơn tổng tài” lườm nguýt, kèm theo câu “phí thời gian”.

Thế mà mãi không thấy gì, ngược lại còn nghe Chu Mính Viễn, lần đầu trông giống người thường, khen cô một câu:
“Phương pháp này ổn đấy. Nhưng cô không phải không ăn được mấy thứ này à? Sao bóc tôm trơn tru thế?”

Con tôm vừa bóc xong thì đã bị Thư Diêu cướp mất, cô nhàn nhã lột tiếp phần đuôi:
“Tôi ấy hả? Nói thẳng là chả có chí lớn gì. Ước mơ lớn nhất đời tôi chỉ là ăn cả thế giới, ăn sáng, trưa, tối, ăn khuya, ăn xuyên đêm, nửa đêm còn có thể chạy ra mua cả đống đồ ăn vặt về. Vì thế, tôi dành cả thanh xuân nghiên cứu trên mạng mấy mẹo ăn uống. Nào là làm sao ăn xiên mà không trôi son, nào là bóc ghẹ, bóc tôm hùm đất, bóc hạt dẻ…”

Câu cuối của Thư Diêu nhẹ bẫng như một tiếng thở dài:
“Đáng tiếc, mấy kỹ năng này đều ít khi dùng đến.”

Trong tất cả những lần trò chuyện giữa hai người, đây là lần cô bộc bạch nhất, không chút giấu diếm.

Chu Mính Viễn nhận ra, chỉ cần anh đừng nghiêm nghị như tượng đồng, thì Thư Diêu cũng sẽ thoải mái tự nhiên hơn.

Thế nhưng, điều đó chẳng khiến anh cảm thấy chút thành tựu nào. Ngược lại, câu "đáng tiếc" ấy như một mảnh vảy rồng sắc nhọn, lướt qua lồng ngực, làm anh đau đến khó chịu.

Ngay khi còn đang suy nghĩ, một miếng tôm hùm đất được bóc sạch sẽ đã được Thư Diêu chìa tới miệng anh:
"Cho anh đấy, tôi chỉ làm mẫu thôi mà."

Chu Mính Viễn thoáng sững sờ. Anh không thể để cô… đút mình ăn chứ?

Cầm lấy đũa định nhận miếng tôm, nhưng đúng lúc ấy, chuông điện thoại của Thư Diêu reo lên. Cô đặt miếng tôm lên đĩa nhỏ trước mặt anh, rồi quay đi tìm điện thoại.

Bàn trà trước mặt bị cô bày bừa đủ thứ. Cái chén cá viên hấp vẫn đang bốc khói nghi ngút. Cuối cùng, Chu Mính Viễn phải vươn tay dời hộp khăn giấy đi, chiếc điện thoại mới lộ ra nửa bên.

Là một cuộc gọi video.

Thư Diêu dứt khoát bấm nhận mà chẳng thèm nhìn ai gọi, vừa lau tay vừa cầm điện thoại ra ngoài.

Trước khi cô rời đi, Chu Mính Viễn kịp liếc thấy màn hình thoáng hiện khuôn mặt một người đàn ông. Khuôn mặt quen quen, chẳng phải tên Sầm Nguyệt Bạch, mà là người đàn ông từng đi ăn chiều cùng cô tại quán trà Hoa Đô. Hôm đó, cả hai còn mặc áo khoác đen giống nhau.

Ký ức ngày ấy bỗng hiện lại, khi hai người cười nói vui vẻ. Lông mày Chu Mính Viễn chau lại.
Lẽ nào, đây mới là "bạch nguyệt quang" của cô ấy?

Ngoài hành lang, tiếng cười trong trẻo của Thư Diêu vọng lại, khiến chân mày người nào đó nhíu chặt hơn.

“Nhà tớ giờ chẳng khác gì chuồng lợn! Lợn tới chắc cũng chê không thèm ở!”

Trong màn hình, Tề Ngôn Thanh vừa nhăn nhó vừa lia camera quay cảnh đống lộn xộn xung quanh.
“Diêu Diêu à, bao giờ Lăng Tử mới về? Tớ sắp chịu không nổi nữa. Con Bánh Quy của con nhỏ này suýt phá tung cả nhà tớ rồi!”

Cảnh tượng hiện ra thực sự bi thảm, nhà cửa bừa bộn chẳng khác gì bãi chiến trường, đến cả ghế sô pha cũng bị gặm thủng.

Thư Diêu cười lớn, không quên chọc ghẹo:
“Cũng ngang lũ Mưa Đá và Bão Táp nhà cậu, cũng chẳng phải dạng vừa đâu!”

Cuối cùng, Tề Ngôn Thanh thấp giọng hỏi:
“À này, lúc nãy tớ thấy trên màn hình có thoáng qua một góc áo vest… Là người mà tớ nghĩ đấy à?”

“Ừ, đang ăn trưa cùng nhau.”

“Ui chà, thế nào rồi? Chuyện cậu kể tiến triển không?”

“Cảm giác là có, mà cũng như không.”

Thư Diêu liếc về phía văn phòng, thở dài não nề:
“Khó quá đi thôi.”

Cuộc gọi kéo dài hơn mười phút. Đến khi quay lại, bữa trưa của Chu Mính Viễn và Bạch Hủ đã qua. Phần canh cá diếp với đậu phụ non của cô được ai đó đặt lên bếp giữ ấm.

Ban đầu, cô nghĩ là Bạch Hủ. Nhưng nhìn cách cái thìa nhỏ và khăn giấy được xếp ngay ngắn, mép khăn còn phẳng phiu… cô liền đoán ngay là Chu Mính Viễn.

Thư Diêu tiện tay gấp một tờ giấy nhớ thành máy bay, đặt nó bên môi, hà hơi hai cái, rồi phi thẳng về phía hắn:
“Anh Mính Viễn thật chu đáo, yêu anh lắm, sa-rang-hae!”

Tiếc rằng, lời yêu có vẻ quá nặng nề, khiến chiếc máy bay lao chưa được nửa mét đã… rớt thảm.

Chu Mính Viễn đang bận gõ phím lách cách, chỉ liếc mắt lên, coi như hồi đáp.

Dù sao, chuyến đi Hàn Quốc vừa rồi cũng đã làm cô mệt rũ, ngủ không đủ giấc, thậm chí còn thức đêm hai lần để luyện tập. Uống hết bát canh, Thư Diêu chuẩn bị về nhà ngủ bù.

Khi cô đi, Chu Mính Viễn đang nghe điện thoại, cô không làm phiền, chỉ chào qua Bạch Hủ.

Ngoài văn phòng, Bạch Hủ liến thoắng:
“Cô ở đây đúng là ánh sáng của tòa nhà tài chính! Bình thường cấm mang đồ ăn vào mà giờ chẳng ai nói gì. Mai cô lại tới nhé?”

“Xem tình hình đã. Ngủ bù xong rồi tính.”

Thư Diêu rời đi. Trong văn phòng, Bạch Hủ cầm tập tài liệu đến để bàn chuyện công tác Nam Phi.

Chu Mính Viễn đang đứng bên cửa sổ, trên bậu kính là chiếc máy bay giấy méo mó. Anh đút tay vào túi quần, ánh mắt hướng xuống phố xá.

Tầng 100 yên ắng lạ thường, hoàn toàn cách biệt với dòng xe tấp nập bên dưới. Nhưng khung cảnh đó, anh đã nhìn đến nhàm chán.

“Tiểu Chu Tổng, ngày kia đi Nam Phi đúng không?”

“Ừ.”

“Nếu tổng bộ có hỏi, ý tôi là, nếu ông cụ bên nhà hỏi, tôi trả lời sao đây? Nói anh đi Nam Phi à?”

Chu Mính Viễn thoáng nhìn Bạch Hủ.

Ánh mắt ấy, dù rất nhẹ, nhưng ẩn chứa sự tán thưởng.

Bạch Hủ nói vậy hoàn toàn vì muốn tốt cho anh.

Dự án y tế ở Nam Phi là canh bạc lớn nhất đời Chu Mính Viễn. Anh đã dốc hết vốn liếng và nó đang dần đi đến thành công.

Nhưng điều này, tốt nhất là đừng để tổng bộ hay ông cụ nhà họ Chu biết.

Ông ta, vốn chẳng bao giờ công bằng.

Mỗi lần dự án trong tay Chu Mính Viễn hóa từ “rác rưởi” thành “châu báu” , ông già trong nhà lại tìm cách đến “cướp công” bằng đủ loại lý do nghe mà tức ói máu. Cướp xong? Lại tiện tay quăng cho Chu Mính Viễn một đống rác khác, như thể cuộc đời anh chỉ để dọn rác giùm người khác.

Ban đầu, Bạch Hủ ngây thơ nghĩ, “Ơ kìa, nhà họ Chu muốn rèn giũa người kế thừa thôi mà.”
Nhưng nhìn kỹ lại: “Ủa alo? Rèn gì mà rèn lắm thế, rèn từ nhỏ tới lớn rồi còn chưa xong à?”

Nhắc đến chuyện này, ánh mắt của Chu Mính Viễn vẫn lạnh như băng. Kiểu như đi trong bão tuyết suốt bao nhiêu năm, giờ cả đồng tử cũng bị phủ sương.

Bạch Hủ nghĩ, “Vẫn là lúc có Thư Diêu bên cạnh tốt hơn.”
Có cô ấy, Chu Mính Viễn tự dưng sẽ bóc tôm hùm đất, sẽ hâm nóng canh cá, thậm chí sẽ để lộ ra vẻ bất lực không biết phải nói sao. So với ngày thường? Nói nhiều hơn tận… hai câu!

Thư Diêu đúng kiểu sinh ra để khiến người ta trở nên liều lĩnh. Đến cả Bạch Hủ – cái người từng nhịn nhục biết bao năm – cũng phải bùng nổ:
“Nhị thiếu! Lần này… đừng nhường nữa!”

Ngay cả khi có những lý do cậu ta không rõ, Bạch Hủ vẫn thấy họ quá đáng quá trời quá đất.

Trong tầm mắt của Chu Mính Viễn, Thư Diêu đã xuất hiện. Tầng cao quá, nhìn không rõ mặt, chỉ thấy cô mặc áo khoác dài màu be, vừa đi vừa vung vẩy túi xách, nhảy chân sáo rời đi.

Chu Mính Viễn thu ánh mắt lại, nhàn nhạt hỏi:
“Vừa nói gì cơ?”

“À thì…”
Bạch Hủ bất chấp luôn:
“Ý tôi là, nếu lần này ông cụ lại muốn nhúng tay vào dự án ở Nam Phi…”

Chu Mính Viễn bỗng nhếch môi cười lạnh, sắc bén như lưỡi dao:
“Ông ta mơ đi. Dự án Nam Phi? Đừng có mơ tưởng.”

Đúng lúc đó, điện thoại riêng trong túi quần anh rung lên. Vừa bắt máy, giọng Thư Diêu vui vẻ vang lên:
“Chu Mính Viễn! Lúc nãy tôi đi, anh đang nghe điện thoại, Bạch Hủ bảo có tôi trong văn phòng là tốt nhất. Anh thì sao? Anh cũng thấy tôi ở đây là tốt, đúng không?”

“Ồn ào.”

“Ơ hay, tôm hùm tôi mua còn chưa tiêu, canh cá còn chưa kịp lạnh, anh đã chê tôi ồn ào rồi!”

Thư Diêu lầu bầu một tràng, sau đó đổi giọng, hớn hở như trẻ con xin kẹo:

“Mính Viễn ca ca, anh tự sờ tay lên tim mà nói, có tôi ở bên cạnh, có tôm để ăn, có canh để uống, có phải cực kỳ tuyệt vời không?”

Chu Mính Viễn im lặng vài giây, mới “Ừm” một tiếng.

Thật ra, Thư Diêu đúng là rất tốt.

Hai mươi mấy năm qua, Chu Cảnh đã cố gắng nhốt mọi thứ ấm áp ngoài thế giới của Chu Mính Viễn. Còn Thư Diêu? Cô lại mạnh mẽ xông vào, bẻ gãy cả bức tường thành mà anh dựng lên, để lộ một khe nhỏ đủ cho ánh sáng chiếu vào.

Nhưng chuyện cô nói “hình với bóng không rời” xem ra không dễ thực hiện.

Nghĩ đến chuyến đi Nam Phi sắp tới, trong đầu Chu Mính Viễn chợt loé lên một ý tưởng. Anh chậm rãi nói với Thư Diêu trong điện thoại:
“Thư Diêu, tôi cũng không phải lúc nào cũng ở trong nước.”

“Vậy anh đi đâu?”

“Nam Phi. Hai ngày nữa xuất phát.”

Điện thoại truyền đến giọng cô đầy kinh ngạc:
“Wow! Mính Viễn ca ca, anh nuôi cô vợ nhỏ xinh xắn nào ở Nam Phi à? Sao cứ chạy qua đó hoài vậy?”

Chu Mính Viễn còn chưa kịp đáp, cô đã cúp máy cái “cạch.”

Nhìn điện thoại, anh bỗng thấy kỳ lạ, giống như đang chờ đợi điều gì.

Đặt cược kiểu này, trong đời anh cũng là lần đầu tiên.

Hai phút sau, điện thoại lại rung. Chu Mính Viễn mỉm cười – cược đúng rồi.

Thư Diêu gửi tới một bức ảnh chụp màn hình.
Sợ anh không dẫn cô đi, cô không chỉ đặt vé máy bay mà còn làm xong thủ tục check-in:
[Kính gửi hành khách Thư Diêu, quý khách đã làm thủ tục chuyến bay EKF309 thành công. Số ghế của quý khách là 2A, chuyến bay sẽ cất cánh lúc 6h50 sáng hai ngày tới…]

Chưa xem xong, tin nhắn tiếp theo đã tới:
Thư Diêu:
[Mính Viễn ca ca, tự giác đổi sang cùng chuyến bay với tôi đi, ngồi ghế 2B kế bên luôn nhé.]

Chu Mính Viễn cố gắng đè nén khóe môi đang nhếch lên, quay sang đưa điện thoại cho Bạch Hủ:
“Đổi vé đi. Làm theo lời cô ấy.”

Tác giả có lời muốn nói:

Đinh! Chu Mính Viễn tâm cơ online.

Chương 31: Tâm Cơ

DTV-EBOOK

Nhà họ Chu, xét trên thương trường thì đúng là mấy gã khổng lồ oai vệ, nhưng cứ bước chân vào chuyện đời thường thì y như lũ tí hon lủi thủi.

Mà trong cái xóm tí hon đó, Chu Mính Viễn còn là "tí hon mẫu mực" ở vài khía cạnh sinh hoạt lặt vặt, đặc biệt là trong chuyện ăn uống – thứ vốn tốn thời gian và sức lực. Nhìn anh ăn uống, thoạt trông cũng đẹp đấy, nhưng toàn nhờ cái mặt đẹp gỡ điểm. Cứ nhìn kỹ thì… ôi thôi, thảm họa cho đôi mắt!

Chẳng hạn như cái vụ bóc tôm. Ờ thì bóc tôm, nhưng ai đời lại bóc từ đuôi tôm bóc lên?

Đó, thế là Thư Diêu vừa ăn mấy con tôm hùm đất được anh bóc sẵn, ăn chưa đủ đã chê bai:
"Bó tay! Tiểu Chu, anh bóc tôm thế này… không được rồi!?"

Chu Mính Viễn ngước mắt lên, ánh nhìn lạnh lùng đủ để đóng băng cả cái khí trời oi bức.

Thư Diêu nhận ra mình lỡ lời, vội sửa lại, giọng ngọt như rót mật:
"Ý người ta không phải bảo anh không được đâu nha, chỉ là… cái cách anh bóc tôm nó không được… chuẩn chỉnh cho lắm! Tôm hùm đất ngon nhất là phần đầu cơ, trong đó có cái gạch tôm ấy. Bóc kiểu này thì gạch tôm đứt hết rồi còn đâu!"

Mặc kệ đôi găng tay dùng một lần dính đầy dầu đỏ, Thư Diêu bám lấy tay anh, chỉ đạo trực tiếp:
"Đây này, anh phải giữ chỗ này, rồi xoay nhẹ thế này, xong kéo một phát—"

“—Đấy! Nhìn này!”

Thư Diêu cười tươi rói, khuôn mặt phảng phất vẻ đắc ý như vừa khám phá ra chân lý vũ trụ:
“Cái tôm này bóc ra, tuyệt mỹ!”

Ngồi bên cạnh, trợ lý Bạch Hủ há hốc mồm, gần như không tin vào mắt mình. Đời cậu ta lần đầu chứng kiến cảnh có người dám múa rìu qua mắt thợ, chỉ đạo Chu Mính Viễn làm việc!

Bạch non tơ đinh ninh thể nào cũng có màn “băng sơn tổng tài” lườm nguýt, kèm theo câu “phí thời gian”.

Thế mà mãi không thấy gì, ngược lại còn nghe Chu Mính Viễn, lần đầu trông giống người thường, khen cô một câu:
“Phương pháp này ổn đấy. Nhưng cô không phải không ăn được mấy thứ này à? Sao bóc tôm trơn tru thế?”

Con tôm vừa bóc xong thì đã bị Thư Diêu cướp mất, cô nhàn nhã lột tiếp phần đuôi:
“Tôi ấy hả? Nói thẳng là chả có chí lớn gì. Ước mơ lớn nhất đời tôi chỉ là ăn cả thế giới, ăn sáng, trưa, tối, ăn khuya, ăn xuyên đêm, nửa đêm còn có thể chạy ra mua cả đống đồ ăn vặt về. Vì thế, tôi dành cả thanh xuân nghiên cứu trên mạng mấy mẹo ăn uống. Nào là làm sao ăn xiên mà không trôi son, nào là bóc ghẹ, bóc tôm hùm đất, bóc hạt dẻ…”

Câu cuối của Thư Diêu nhẹ bẫng như một tiếng thở dài:
“Đáng tiếc, mấy kỹ năng này đều ít khi dùng đến.”

Trong tất cả những lần trò chuyện giữa hai người, đây là lần cô bộc bạch nhất, không chút giấu diếm.

Chu Mính Viễn nhận ra, chỉ cần anh đừng nghiêm nghị như tượng đồng, thì Thư Diêu cũng sẽ thoải mái tự nhiên hơn.

Thế nhưng, điều đó chẳng khiến anh cảm thấy chút thành tựu nào. Ngược lại, câu "đáng tiếc" ấy như một mảnh vảy rồng sắc nhọn, lướt qua lồng ngực, làm anh đau đến khó chịu.

Ngay khi còn đang suy nghĩ, một miếng tôm hùm đất được bóc sạch sẽ đã được Thư Diêu chìa tới miệng anh:
"Cho anh đấy, tôi chỉ làm mẫu thôi mà."

Chu Mính Viễn thoáng sững sờ. Anh không thể để cô… đút mình ăn chứ?

Cầm lấy đũa định nhận miếng tôm, nhưng đúng lúc ấy, chuông điện thoại của Thư Diêu reo lên. Cô đặt miếng tôm lên đĩa nhỏ trước mặt anh, rồi quay đi tìm điện thoại.

Bàn trà trước mặt bị cô bày bừa đủ thứ. Cái chén cá viên hấp vẫn đang bốc khói nghi ngút. Cuối cùng, Chu Mính Viễn phải vươn tay dời hộp khăn giấy đi, chiếc điện thoại mới lộ ra nửa bên.

Là một cuộc gọi video.

Thư Diêu dứt khoát bấm nhận mà chẳng thèm nhìn ai gọi, vừa lau tay vừa cầm điện thoại ra ngoài.

Trước khi cô rời đi, Chu Mính Viễn kịp liếc thấy màn hình thoáng hiện khuôn mặt một người đàn ông. Khuôn mặt quen quen, chẳng phải tên Sầm Nguyệt Bạch, mà là người đàn ông từng đi ăn chiều cùng cô tại quán trà Hoa Đô. Hôm đó, cả hai còn mặc áo khoác đen giống nhau.

Ký ức ngày ấy bỗng hiện lại, khi hai người cười nói vui vẻ. Lông mày Chu Mính Viễn chau lại.
Lẽ nào, đây mới là "bạch nguyệt quang" của cô ấy?

Ngoài hành lang, tiếng cười trong trẻo của Thư Diêu vọng lại, khiến chân mày người nào đó nhíu chặt hơn.

“Nhà tớ giờ chẳng khác gì chuồng lợn! Lợn tới chắc cũng chê không thèm ở!”

Trong màn hình, Tề Ngôn Thanh vừa nhăn nhó vừa lia camera quay cảnh đống lộn xộn xung quanh.
“Diêu Diêu à, bao giờ Lăng Tử mới về? Tớ sắp chịu không nổi nữa. Con Bánh Quy của con nhỏ này suýt phá tung cả nhà tớ rồi!”

Cảnh tượng hiện ra thực sự bi thảm, nhà cửa bừa bộn chẳng khác gì bãi chiến trường, đến cả ghế sô pha cũng bị gặm thủng.

Thư Diêu cười lớn, không quên chọc ghẹo:
“Cũng ngang lũ Mưa Đá và Bão Táp nhà cậu, cũng chẳng phải dạng vừa đâu!”

Cuối cùng, Tề Ngôn Thanh thấp giọng hỏi:
“À này, lúc nãy tớ thấy trên màn hình có thoáng qua một góc áo vest… Là người mà tớ nghĩ đấy à?”

“Ừ, đang ăn trưa cùng nhau.”

“Ui chà, thế nào rồi? Chuyện cậu kể tiến triển không?”

“Cảm giác là có, mà cũng như không.”

Thư Diêu liếc về phía văn phòng, thở dài não nề:
“Khó quá đi thôi.”

Cuộc gọi kéo dài hơn mười phút. Đến khi quay lại, bữa trưa của Chu Mính Viễn và Bạch Hủ đã qua. Phần canh cá diếp với đậu phụ non của cô được ai đó đặt lên bếp giữ ấm.

Ban đầu, cô nghĩ là Bạch Hủ. Nhưng nhìn cách cái thìa nhỏ và khăn giấy được xếp ngay ngắn, mép khăn còn phẳng phiu… cô liền đoán ngay là Chu Mính Viễn.

Thư Diêu tiện tay gấp một tờ giấy nhớ thành máy bay, đặt nó bên môi, hà hơi hai cái, rồi phi thẳng về phía hắn:
“Anh Mính Viễn thật chu đáo, yêu anh lắm, sa-rang-hae!”

Tiếc rằng, lời yêu có vẻ quá nặng nề, khiến chiếc máy bay lao chưa được nửa mét đã… rớt thảm.

Chu Mính Viễn đang bận gõ phím lách cách, chỉ liếc mắt lên, coi như hồi đáp.

Dù sao, chuyến đi Hàn Quốc vừa rồi cũng đã làm cô mệt rũ, ngủ không đủ giấc, thậm chí còn thức đêm hai lần để luyện tập. Uống hết bát canh, Thư Diêu chuẩn bị về nhà ngủ bù.

Khi cô đi, Chu Mính Viễn đang nghe điện thoại, cô không làm phiền, chỉ chào qua Bạch Hủ.

Ngoài văn phòng, Bạch Hủ liến thoắng:
“Cô ở đây đúng là ánh sáng của tòa nhà tài chính! Bình thường cấm mang đồ ăn vào mà giờ chẳng ai nói gì. Mai cô lại tới nhé?”

“Xem tình hình đã. Ngủ bù xong rồi tính.”

Thư Diêu rời đi. Trong văn phòng, Bạch Hủ cầm tập tài liệu đến để bàn chuyện công tác Nam Phi.

Chu Mính Viễn đang đứng bên cửa sổ, trên bậu kính là chiếc máy bay giấy méo mó. Anh đút tay vào túi quần, ánh mắt hướng xuống phố xá.

Tầng 100 yên ắng lạ thường, hoàn toàn cách biệt với dòng xe tấp nập bên dưới. Nhưng khung cảnh đó, anh đã nhìn đến nhàm chán.

“Tiểu Chu Tổng, ngày kia đi Nam Phi đúng không?”

“Ừ.”

“Nếu tổng bộ có hỏi, ý tôi là, nếu ông cụ bên nhà hỏi, tôi trả lời sao đây? Nói anh đi Nam Phi à?”

Chu Mính Viễn thoáng nhìn Bạch Hủ.

Ánh mắt ấy, dù rất nhẹ, nhưng ẩn chứa sự tán thưởng.

Bạch Hủ nói vậy hoàn toàn vì muốn tốt cho anh.

Dự án y tế ở Nam Phi là canh bạc lớn nhất đời Chu Mính Viễn. Anh đã dốc hết vốn liếng và nó đang dần đi đến thành công.

Nhưng điều này, tốt nhất là đừng để tổng bộ hay ông cụ nhà họ Chu biết.

Ông ta, vốn chẳng bao giờ công bằng.

Mỗi lần dự án trong tay Chu Mính Viễn hóa từ “rác rưởi” thành “châu báu” , ông già trong nhà lại tìm cách đến “cướp công” bằng đủ loại lý do nghe mà tức ói máu. Cướp xong? Lại tiện tay quăng cho Chu Mính Viễn một đống rác khác, như thể cuộc đời anh chỉ để dọn rác giùm người khác.

Ban đầu, Bạch Hủ ngây thơ nghĩ, “Ơ kìa, nhà họ Chu muốn rèn giũa người kế thừa thôi mà.”
Nhưng nhìn kỹ lại: “Ủa alo? Rèn gì mà rèn lắm thế, rèn từ nhỏ tới lớn rồi còn chưa xong à?”

Nhắc đến chuyện này, ánh mắt của Chu Mính Viễn vẫn lạnh như băng. Kiểu như đi trong bão tuyết suốt bao nhiêu năm, giờ cả đồng tử cũng bị phủ sương.

Bạch Hủ nghĩ, “Vẫn là lúc có Thư Diêu bên cạnh tốt hơn.”
Có cô ấy, Chu Mính Viễn tự dưng sẽ bóc tôm hùm đất, sẽ hâm nóng canh cá, thậm chí sẽ để lộ ra vẻ bất lực không biết phải nói sao. So với ngày thường? Nói nhiều hơn tận… hai câu!

Thư Diêu đúng kiểu sinh ra để khiến người ta trở nên liều lĩnh. Đến cả Bạch Hủ – cái người từng nhịn nhục biết bao năm – cũng phải bùng nổ:
“Nhị thiếu! Lần này… đừng nhường nữa!”

Ngay cả khi có những lý do cậu ta không rõ, Bạch Hủ vẫn thấy họ quá đáng quá trời quá đất.

Trong tầm mắt của Chu Mính Viễn, Thư Diêu đã xuất hiện. Tầng cao quá, nhìn không rõ mặt, chỉ thấy cô mặc áo khoác dài màu be, vừa đi vừa vung vẩy túi xách, nhảy chân sáo rời đi.

Chu Mính Viễn thu ánh mắt lại, nhàn nhạt hỏi:
“Vừa nói gì cơ?”

“À thì…”
Bạch Hủ bất chấp luôn:
“Ý tôi là, nếu lần này ông cụ lại muốn nhúng tay vào dự án ở Nam Phi…”

Chu Mính Viễn bỗng nhếch môi cười lạnh, sắc bén như lưỡi dao:
“Ông ta mơ đi. Dự án Nam Phi? Đừng có mơ tưởng.”

Đúng lúc đó, điện thoại riêng trong túi quần anh rung lên. Vừa bắt máy, giọng Thư Diêu vui vẻ vang lên:
“Chu Mính Viễn! Lúc nãy tôi đi, anh đang nghe điện thoại, Bạch Hủ bảo có tôi trong văn phòng là tốt nhất. Anh thì sao? Anh cũng thấy tôi ở đây là tốt, đúng không?”

“Ồn ào.”

“Ơ hay, tôm hùm tôi mua còn chưa tiêu, canh cá còn chưa kịp lạnh, anh đã chê tôi ồn ào rồi!”

Thư Diêu lầu bầu một tràng, sau đó đổi giọng, hớn hở như trẻ con xin kẹo:

“Mính Viễn ca ca, anh tự sờ tay lên tim mà nói, có tôi ở bên cạnh, có tôm để ăn, có canh để uống, có phải cực kỳ tuyệt vời không?”

Chu Mính Viễn im lặng vài giây, mới “Ừm” một tiếng.

Thật ra, Thư Diêu đúng là rất tốt.

Hai mươi mấy năm qua, Chu Cảnh đã cố gắng nhốt mọi thứ ấm áp ngoài thế giới của Chu Mính Viễn. Còn Thư Diêu? Cô lại mạnh mẽ xông vào, bẻ gãy cả bức tường thành mà anh dựng lên, để lộ một khe nhỏ đủ cho ánh sáng chiếu vào.

Nhưng chuyện cô nói “hình với bóng không rời” xem ra không dễ thực hiện.

Nghĩ đến chuyến đi Nam Phi sắp tới, trong đầu Chu Mính Viễn chợt loé lên một ý tưởng. Anh chậm rãi nói với Thư Diêu trong điện thoại:
“Thư Diêu, tôi cũng không phải lúc nào cũng ở trong nước.”

“Vậy anh đi đâu?”

“Nam Phi. Hai ngày nữa xuất phát.”

Điện thoại truyền đến giọng cô đầy kinh ngạc:
“Wow! Mính Viễn ca ca, anh nuôi cô vợ nhỏ xinh xắn nào ở Nam Phi à? Sao cứ chạy qua đó hoài vậy?”

Chu Mính Viễn còn chưa kịp đáp, cô đã cúp máy cái “cạch.”

Nhìn điện thoại, anh bỗng thấy kỳ lạ, giống như đang chờ đợi điều gì.

Đặt cược kiểu này, trong đời anh cũng là lần đầu tiên.

Hai phút sau, điện thoại lại rung. Chu Mính Viễn mỉm cười – cược đúng rồi.

Thư Diêu gửi tới một bức ảnh chụp màn hình.
Sợ anh không dẫn cô đi, cô không chỉ đặt vé máy bay mà còn làm xong thủ tục check-in:
[Kính gửi hành khách Thư Diêu, quý khách đã làm thủ tục chuyến bay EKF309 thành công. Số ghế của quý khách là 2A, chuyến bay sẽ cất cánh lúc 6h50 sáng hai ngày tới…]

Chưa xem xong, tin nhắn tiếp theo đã tới:
Thư Diêu:
[Mính Viễn ca ca, tự giác đổi sang cùng chuyến bay với tôi đi, ngồi ghế 2B kế bên luôn nhé.]

Chu Mính Viễn cố gắng đè nén khóe môi đang nhếch lên, quay sang đưa điện thoại cho Bạch Hủ:
“Đổi vé đi. Làm theo lời cô ấy.”

Tác giả có lời muốn nói:

Đinh! Chu Mính Viễn tâm cơ online.

Chương 32: Bị Nhốt

DTV-EBOOK

Chu Mính Viễn lại nhét mảnh vải mốc vào miệng Thư Diêu. Tiếng khóc của cô lập tức tắt lịm.

Cô trợn tròn mắt, mặt đầy vẻ không thể tin nổi, chỉ còn một ý nghĩ duy nhất trong đầu:
Anh đẹp trai, anh có biết cái miếng vải này bốc mùi cỡ nào không?
Không biết thương hoa tiếc ngọc, anh đúng là không phải người.

Nhưng Chu Mính Viễn đang bị cô nhìn chằm chằm như kẻ thủ ác, lại chỉ bình thản nhìn thẳng lại cô.
Cứ thế, hai ánh mắt giao nhau, rơi vào im lặng.

Đến khi chắc chắn cô không phát ra tiếng nữa, Chu Mính Viễn mới chuyển hướng ánh nhìn, liếc qua khung cửa sổ mục nát bị đóng chặt bằng những tấm ván bên ngoài.

Bên ngoài thế nào họ không thấy được.

Chỉ có thể cẩn thận mọi bề.

Cái liếc mắt ấy, với sự tiết chế trong cảm xúc của Chu Mính Viễn, như muốn nhắn với cô:
Bọn bắt cóc có thể quay lại bất cứ lúc nào, đừng làm ồn.

Nhưng ngay sau đó, đôi lông mày cậu hơi cau lại, có vẻ như nhận ra việc này thật khó với một kẻ "ngốc nghếch tự chui đầu vào rọ" như Thư Diêu.

Vậy nên, tuy rất miễn cưỡng, Chu Mính Viễn vẫn nâng tay lên, đưa ngón trỏ lên môi, ra hiệu im lặng.

Không dừng lại ở đó, cậu còn liếc Thư Diêu, lạnh lùng nói thêm: "Đừng làm ồn."

Thư Diêu nhìn cậu, lòng thầm nghĩ: *Người đâu mà ít nói, lại lạnh lùng.*
Nhưng trong hoàn cảnh này, sự điềm tĩnh đến mức trưởng thành của Chu Mính Viễn lại là điểm tựa duy nhất.

Đến lúc Chu Mính Viễn rút mảnh vải mốc ra khỏi miệng cô, đôi mắt Thư Diêu đỏ hoe, đã ngoan ngoãn im lặng.
Không còn mùi hôi thối hành hạ, nhưng cô lập tức nhận ra căn phòng này chẳng thơm tho gì hơn.

Mùi mốc meo tràn ngập, quyện với sự mục ruỗng của gỗ và bụi bặm lâu ngày.
Ánh mắt cô vô tình lướt qua một con nhện to gần bằng ngón tay cái, đang yên vị giữa mạng nhện.

Thư Diêu sợ đến mức lập tức quay đi, cô quyết định chỉ nhìn Chu Mính Viễn.
Trong căn phòng nát bươm này, người duy nhất "dễ nhìn" chính là cậu ta.

Chu Mính Viễn vì cố phá vỡ chiếc ghế sau lưng, đã để lại không ít vết trầy xước trên cơ thể.
Cổ tay bị dây trói siết chặt đến mức rướm máu.

Vậy mà cậu chẳng hề tỏ vẻ đau đớn.
Không nói lời nào, Chu Mính Viễn đi về phía bên kia căn phòng, nhặt lên một chiếc kéo gỉ sét.

Thành thật mà nói, dáng vẻ cậu lúc đó… hơi đáng sợ.

Một chàng trai với làn da tái nhợt đứng giữa căn nhà cũ kỹ, ánh mắt lạnh nhạt, không mang chút cảm xúc nào nhìn bạn.
Sau lưng cậu là khung cửa sổ bị đóng kín bằng những tấm ván gỗ cũ, tường bong tróc và sàn nhà ngổn ngang vụn gỗ.

Ánh sáng duy nhất đến từ một lỗ thủng trên trần nhà, chiếu xuống bộ vest trắng đã lấm bẩn của cậu, tạo nên khung cảnh chẳng khác gì phim kinh dị.

Cậu cầm một chiếc kéo gỉ sét, từng bước tiến về phía Thư Diêu.

Thư Diêu mím môi, mũi cay xè, nước mắt không ngừng rơi lã chã.

Ban đầu, Chu Mính Viễn dường như không để ý đến cảm xúc của cô, chỉ tập trung dùng chiếc kéo cùn để cắt dây thừng trói trên tay và người cô.
Sau khi mất không ít thời gian mới cởi được dây, cậu ngẩng lên, nhíu mày, lạnh lùng hỏi:
“Khóc cái gì?”

Thư Diêu không dám nói mình bị cậu dọa khóc, bèn sụt sịt bịa ra lý do:
“Bọn chúng thậm chí không cho chút gì để ăn.”
Cô lẩm bẩm, vẻ mặt bất mãn:
“Tại sao không cho chúng ta ăn chứ? Đói muốn chết rồi…”

Trong căn phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ cả tiếng thở của hai người, những lời thì thầm của Thư Diêu cũng chẳng thoát khỏi tai Chu Mính Viễn.

Cậu hơi ngẩng đầu, nhìn cô chằm chằm.
Có lẽ đây là lần đầu tiên cậu gặp một kiểu “ngốc nghếch” như vậy. Sau một lúc im lặng, khóe miệng cậu khẽ nhếch lên, cười khẩy:
“Đây là bắt cóc, không phải bọn chúng thiếu tổ tiên để mang cậu về cúng bái.”

Lời nói đầy mỉa mai.

Nhưng Thư Diêu lại sáng mắt:
“Này, nghe giọng cậu, cậu là người Đế Đô à?”

Chu Mính Viễn liếc cô một cái, không trả lời.

“Cậu thật đa nghi quá rồi đấy.”
Giọng Thư Diêu khàn khàn vì lâu không được ăn uống.

Cô nhăn mặt, thầm nghĩ: *Gương mặt thì như chú hề, giọng thì như con quạ… Bảo sao cậu ta không muốn để ý đến mình.*

Nhìn thấy Chu Mính Viễn đang tự cầm kéo cố cắt dây thừng trên tay, Thư Diêu giật lấy chiếc kéo:
“Để tôi làm cho. Giờ chỉ còn hai chúng ta, phải giúp đỡ nhau chứ.”

Dứt lời, cô bắt đầu cắt dây. Động tác của cô vụng về nhưng nghiêm túc, không quên lẩm bẩm:
“Tay cậu lạnh thật đấy.”

Khi dây được cắt xong, ánh mắt Chu Mính Viễn trở nên phức tạp. Nhưng cậu không nói gì, chỉ quan sát cô đứng dậy loạng choạng.

Thư Diêu hoạt động một chút để giãn gân cốt, cuối cùng dứt khoát ngồi xuống làm một động tác xoạc chân điêu luyện.

Chu Mính Viễn, đang tìm cách phá cửa, quay lại nhìn cô, ngạc nhiên thấy cô ngồi dưới đất như vậy.

Thư Diêu cười rạng rỡ:
“Không sao, tôi chỉ đang vận động chút thôi.”

Rồi trước ánh mắt không thể tin nổi của cậu, cô tiếp tục cúi người uốn dẻo, động tác uyển chuyển và dứt khoát.

“…Cậu học ballet à?”

Thư Diêu gật đầu, vuốt lại kiểu tóc búi ballet của mình.
“Đúng vậy, tôi học từ năm 3 tuổi.”

Nhưng sau đó, như bị k.ích th.ích bởi hoàn cảnh, cô bất ngờ thở dài:
“Nhưng tôi thật sự không thích ballet chút nào, thậm chí còn ghét.”

Lời nói khiến không khí trở nên trầm lắng. Nhưng Chu Mính Viễn chỉ nhàn nhạt đáp:
“Ừ, có những chuyện như vậy. Làm, nhưng không thích.”

Sự đồng cảm này khiến khoảng cách giữa hai người rút ngắn lại. Họ bắt đầu phối hợp, Thư Diêu tìm thức ăn và nước uống, còn Chu Mính Viễn tìm lối ra.

Sau khi lục soát khắp nơi mà chẳng tìm thấy gì ăn được, Thư Diêu ngồi xổm dưới lỗ thủng trần nhà, ủ rũ:
“Thật sự không có gì ăn. Một chút cũng không.”

Chu Mính Viễn tìm được một chiếc búa, bước đến gần, tháo áo vest của mình ra, vứt lên vai Thư Diêu:
“Hối hận không?”

Thư Diêu ngẩng đầu nhìn cậu, cảm nhận sự ấm áp còn sót lại trên chiếc áo.
Cô ôm lấy áo vest, thầm nghĩ: *Không phải ánh nắng, mà là cậu ấy… mới thật sự ấm áp.*

“Chịu gì nổi!” – Thư Diêu không khách sáo, kéo chặt chiếc áo vest, ngước mắt nhìn Chu Mính Viễn, cười nửa miệng:
“Muốn xanh cả ruột, tui đói muốn chết đây này!”

Chu Mính Viễn ngồi xổm xuống trước mặt cô, vẻ mặt nghiêm túc hết sức, buông lời:
“Cậu không nên dính vào chuyện này đâu. Gọi là bắt cóc còn nhẹ đấy. Cậu vẫn chưa nhận ra à?”

Cậu dừng lại, mắt sâu thẳm, từng chữ như đập thẳng vào tim: “Đây là một vụ giết người.”

Thư Diêu ngồi trên lầu, trầm tư giữa ký ức đan xen.

Chỉ khi bản nhạc *Kẹp hạt dẻ* của Thư Uyên đổi sang *Hồ Thiên Nga*, cô mới bừng tỉnh, nhẹ phủi lớp bụi mỏng trên tấm ảnh, rồi cẩn thận cất lại vào album.

Chu Mính Viễn nói đúng.

Năm đó, việc cô tự xông vào rõ ràng là một tội ác.

Đám bắt cóc không thèm gọi đòi tiền chuộc, chỉ nhốt họ trong căn nhà hoang ấy, rõ ràng muốn bỏ đói đến chết.

May mà Chu Mính Viễn khi ấy mới 17 tuổi đã rất lanh trí, cái kiểu cứng đầu không chịu khuất phục nghịch cảnh. Cậu kéo Thư Diêu cùng nhau thoát ra khỏi cái địa ngục đó.

Giờ nghĩ lại, cô vẫn thấy mà rùng mình. Hai đứa trẻ ấy cuối cùng cũng kiệt sức, sốt đến lả người, như chỉ chực gặp Diêm Vương bất cứ lúc nào.

Cái áo vest của Chu Mính Viễn – vẫn là nó – luôn quấn chặt lấy cô.

Họ đốt cháy căn nhà hoang, rồi mệt lử tựa vào nhau, chờ đợi.

Khói lửa bốc lên, ai biết là sẽ gọi được người cứu hay lại dụ đám bắt cóc quay lại?

Giọng Chu Mính Viễn, đang sốt đến mơ màng, lần đầu mang chút ngây ngô, như bỏ lại chiếc vỏ bọc người lớn vốn chẳng thuộc về anh:
“Tôi tên là Chu Mính Viễn. Chu là nhà Chu, Mính là say khướt, Viễn là xa gần. Cậu nhất định phải nhớ kỹ tôi đó!”

Ngẫm mà xem.

Lúc 17 tuổi, Chu Mính Viễn đáng yêu biết bao nhiêu.

“Không chỉ nhớ kỹ anh, tôi còn tìm tới tận đây rồi này,” Thư Diêu nhăn mũi, vẻ hờn dỗi nhưng vẫn không quên cà khịa:
“Chỉ là, anh quá khó chiều. Lúc nào cũng lạnh lùng như tảng băng, tôi còn chẳng biết có kéo nổi anh ra khỏi vũng lầy không nữa.”

Tôi đã bước ra khỏi cái cuộc đời chán ngắt kia rồi. Còn anh Mính Viễn, bao giờ anh mới thoát ra đây?

Tiếng chuông điện thoại làm Thư Diêu giật mình. Cô lôi máy ra, không khỏi ngạc nhiên.

Là Chu Mính Viễn gọi đến.

“Chà, linh thật?” – Thư Diêu mỉm cười, bắt máy, đổi giọng ngọt như đường:
“Anh Mính Viễn ơi, buổi chiều tốt lành nha! Có chuyện gì thế hử?”

Đầu dây bên kia, Chu Mính Viễn im lặng đúng 2 giây, rồi hơi gượng gạo hỏi:
“Cô đang làm gì vậy?”

Thư Diêu híp mắt cười ranh mãnh:
“Tui á hả? Tui đang hồi tưởng về ánh trăng sáng của đời mình đây này.”

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Mính Viễn: …Ồ, vậy à.

Chương 33: Súp Gà

DTV-EBOOK

Trước khi bấm gọi cuộc điện thoại ấy, Chu Mính Viễn đã đắn đo rất lâu.

Việc đến Nam Phi vốn là anh cố tình tạo cơ hội để Thư Diêu đi cùng, kiểu như một thoáng bồng bột, đơn thuần là không muốn rời xa sự vui vẻ và ấm áp cô mang lại.

Nhưng nghĩ lại, anh lại thấy mình hơi quá đáng.

Nam Phi nào phải nơi dễ chịu gì, viện nghiên cứu và xưởng đều nằm ngoài ngoại ô, điều kiện kém, đường xá xa xôi, xe cộ mệt mỏi.

Với dáng người nhỏ nhắn, tay chân mảnh khảnh của Thư Diêu, thêm cái dạ dày yếu ớt của cô, kéo cô đi theo làm gì cơ chứ?

Thế nhưng, bảo anh từ bỏ việc đồng hành cùng cô, không hiểu sao lại có chút không cam lòng.

Vậy là, sau một hồi đấu tranh nội tâm, Chu Mính Viễn quyết định: *Trước hết mời cô đi ăn tối, rồi tính tiếp chuyện có nên ngăn cô lại hay không.*

Với tính cách ưu tiên hiệu quả trong mọi việc, việc mất cả buổi suy nghĩ một chuyện vặt vãnh thế này thực sự không giống anh chút nào.

Đã thế, nhà hàng đặt bàn lần này cũng chẳng phải gu của anh, mà hoàn toàn theo sở thích của Thư Diêu.

Vậy mà khi vừa nghe máy, câu đầu tiên của cô lại là: “Tui á hả? Tui đang hồi tưởng về ánh trăng sáng của đời mình đây

này.”

Không chờ anh kịp phản ứng, cô nói tiếp một mạch: “Không có chuyện gì thì để tôi cúp nhé, tôi đang đến đoạn cao trào.”

Cuộc gọi bị ngắt, khuôn mặt Chu Mính Viễn từ đó đến hết chiều đen như than.

Hôm nay Thư Diêu cũng không ghé tòa nhà tài chính, văn phòng lại chìm vào im lặng.

Mặt trời dần khuất sau đường chân trời, ánh sáng chuyển từ rực rỡ sang chạng vạng, rồi cuối cùng chìm vào màn đêm sâu thẳm.

Đèn đường của Đế Đô bật sáng, tỏa ra thứ ánh sáng nhân tạo khắp nơi. Đứng dậy từ ghế văn phòng, anh tiện tay nới lỏng cà vạt, xuống tầng hầm lấy xe và lái về căn hộ hiện tại của mình.

Suốt cả quãng đường, đôi lông mày của anh nhíu lại không ngừng. Đến một ngã tư đèn đỏ, anh cuối cùng cũng thở dài, đánh tay lái, quay đầu xe chạy thẳng đến nhà hàng đã đặt trước.

Nhà hàng nằm trong khu phố ăn uống sầm uất, chẳng thua kém gì lần trước ghé ngang Hành Độ. Chỉ riêng việc lái xe vào khu này đã mất cả tiếng đồng hồ vì kẹt xe, rồi thêm nửa tiếng để tìm chỗ đậu.

Khi bước vào nhà hàng, đã là hai tiếng sau, và vẻ mặt anh vẫn nặng nề như lúc đầu.

Nhà hàng nổi tiếng nhất với món cua Alaska hấp trứng và súp gà hầm vi cá. Cả hai món đều dễ tiêu hóa, rất hợp với khẩu vị của Thư Diêu.

Không hẹn được người, cuối cùng anh vẫn tự mình đến mua mang về.

Câu nói ấy lại vang lên trong đầu anh: “Tôi đang ôn lại ký ức với ánh trăng sáng đời mình đây.”

Ánh mắt Chu Mính Viễn thoáng lạnh đi, khiến nhân viên đóng gói đồ ăn bên cạnh cũng vô thức run tay. Khi anh mang hộp súp gà hầm vi cá nóng hổi về đến khu Đông Cẩn, Thư Diêu đang nằm dài trên sofa, quấn chăn lười biếng.

Cô quả thực hơi đói, nhưng lại ngại vào bếp. Chỉ muốn nằm yên như thế. Biệt thự trong khu Đông Cẩn vốn cách xa nhau, nhìn qua cửa sổ thậm chí không thấy bóng dáng nhà hàng xóm, chỉ có từng lớp cây xanh bao quanh.

Sống trong môi trường yên tĩnh như thế, khi không bật nhạc sôi động, thậm chí có thể nghe rõ từng tiếng kim đồng hồ chạy.

Lúc tiếng động nhỏ đầu tiên vang lên bên ngoài, cô chẳng mấy để tâm, chỉ nghĩ đó là tiếng gió đập vào cửa.

Nhưng rồi lại nghe thêm một âm thanh tương tự. Thư Diệu giật mình, cảnh giác ngay lập tức.

Cánh cửa chính của căn biệt thự này được thiết kế rất cầu kỳ, chi phí cũng không nhỏ. Nếu chỉ là gió mà cũng khiến cửa rung, chẳng lẽ đây là một công trình “đậu hũ” sao?

—

Thư Diêu ôm cái chăn lông, rón rén bước từ sofa ra cửa. Nhẹ nhàng áp tai vào cửa, cô nhìn qua mắt mèo.

Nhìn một phát, thấy ngay Chu Mính Viễn đứng đó.

Gương mặt anh đen như bầu trời sắp bão, chân mày cau lại, còn chặt hơn hồi anh bị bắt cóc ngày xưa. Một tay xách cái túi to đùng, tay còn lại lủng lẳng chìa khóa – loại chìa khóa dự phòng của khóa vân tay.

Bên ngoài truyền đến tiếng lạch cạch khe khẽ. Chỗ tra chìa khóa của loại này phải lật nắp bên dưới mới tìm được, mà góc độ lại oái oăm. Chu Mính Viễn loay hoay mãi không mở nổi, sắc mặt càng lúc càng tối, như thể sắp quay người bỏ đi.

Không được để anh đi! Túi kia nhìn phát biết là đồ ăn ngon.

Thư Diêu nén cười, đứng trong nhà gọi to:
“Anh Mính Viễn ơi~!”

Chu Mính Viễn cau mày ngước mắt, nhìn vào mắt mèo.

Vù một phát, Thư Diêu mở toang cửa, niềm nở đón anh vào nhà. Rồi cô nhiệt tình vòng qua cái túi, hít hà:
“Anh Mính Viễn, anh mua gì thế? Thơm quá à!”

Chu Mính Viễn lườm cô: “Nói chuyện đàng hoàng.”

“Ò,” Thư Diêu tay vẫn ôm cái chăn lông, đầu thì gần như thò vào miệng túi, “Anh mua cho tôi hả? Thơm vậy chắc là đồ ngon lắm đây.”

Lúc này Chu Mính Viễn mới chịu đưa túi cho cô: “Gà hầm bóng cá.”

Đôi mắt đói meo của Thư Diệu lập tức bừng sáng, ôm túi chạy thẳng vào bếp. Chạy đến cửa bếp, như sực nhớ điều gì, cô quay đầu lại, thả một chiếc hôn gió:
“Cảm ơn anh Mính Viễn, tôi sắp chết đói rồi đây này!”

Trong khi đó, sofa phòng khách vẫn bừa bộn với tiểu thuyết, loa nghe nhạc và bình nước ấm. Minh Viễn kéo ghế ngồi vào bàn, bỗng dưng thấy câu “Sắp chết đói rồi đây” quen quen, như thể ai đó từng nói với anh.

Còn chưa nghĩ ra, ánh mắt anh đã rơi xuống cái gạt tàn trên bàn.

Chu Mính Viễn cũng hút thuốc, nhưng không nghiện. Anh vốn ghét những gì gây nghiện, cho rằng con người cần tỉnh táo mọi lúc. Bởi vậy, biệt thự này chẳng bao giờ có gạt tàn hay kệ rượu.

Vậy cái gạt tàn này là của Thư Diêu?

"Thư Diêu, cô hút thuốc à?"

Đang mải mê với nồi gà hầm, Thư Diêu đáp bâng quơ:
"Tôi không hút, anh hút thì hút đi. Gạt tàn chắc ở trên bàn đó."

Cô không hút? Thế mẩu thuốc trong gạt tàn là của ai? Chu Mính Viễn đột nhiên nghĩ đến "bạch nguyệt quang," mặt lại tối thêm một tầng.

Lúc mua gà hầm về, anh mắc kẹt ở khu thương mại cả tiếng, trong lúc rảnh đã tra thử "bạch nguyệt quang." Thế quái nào lại vào diễn đàn tâm sự, đọc được bài của cô gái than vãn:
"Vì thất vọng với bạch nguyệt quang, tôi đành cưới đại một người, làm bạn thân để níu kéo bạch nguyệt quang. Mỗi ngày nhìn chồng, trong đầu toàn nghĩ về bạch nguyệt quang…"

Phía dưới là cả đống bình luận:

"Chồng cô đúng là bụt sống."
"Anh chồng này khổ ghê, bị xanh lè như Hulk."
"Khổ thân ông chồng."

Nhớ lại đống ấy, Chu Mính Viễn chẳng hiểu sao lại tự thấy bực. Giờ lại thêm cái gạt tàn…

"Thư Diêu," anh gọi lần nữa.

"Ơ? Anh gọi tôi làm gì?" Thư Diêu ló đầu ra từ bếp, ánh mắt vẫn luyến tiếc nồi gà hầm đang sôi sùng sục.

Chu Mính Viễn chạm lưỡi vào má, chỉ thẳng vào gạt tàn: “Có người từng đến đây?”

Thư Diêu ngơ ngác. Tại sao anh lại hỏi vậy? Nhưng vì anh là ân nhân mua gà hầm bóng cá, cô thật thà đáp:
“Chị Triệu đến, quản lý của Sầm Nguyệt Bạch ấy.”

Sắc mặt Chu Mính Viễn dịu đi đôi chút.

Thư Diêu bưng nồi gà hầm ra, đặt lên bàn. Nước dùng vàng óng ánh, hương thơm lan tỏa. Vừa ngồi xuống, cô đã nghe anh bảo:
“Thư Diêu, điều kiện bên Nam Phi khắc nghiệt lắm.”

“Tôi đâu phải kiểu công chúa kiêu kỳ gì” cô đáp hờ hững, mắt vẫn dán vào nồi gà, “Sẽ không kéo chân anh đâu, yên tâm.”

Chu Mính Viễn cúi đầu nghĩ: *Mình nhắc vậy, mà cô ấy lại mong đi thế cơ.*

Thư Diêu xúc một miếng bóng cá, vươn tay dài qua bàn, đưa đến gần miệng anh:
“Căm mon, U-ri Mính Viễn oppa, mở miệng ra nào!”

Chu Mính Viễn nhìn cô. Khuôn mặt ấy cười rạng rỡ, mắt cong cong, má lúm đồng tiền hiện rõ, nốt ruồi đỏ dưới mắt cũng ánh lên sự vui vẻ.

Anh mất hai giây mới nhận ra cô đang trộn tiếng Anh, tiếng Hàn và tiếng mẹ đẻ với nhau.

Thư Diêu chắc mỏi tay, liền giục: “Mau lên, há miệng ra, á~! Chúng ta không phải luôn có luật ai mua cơm người đó làm bố à? Hôm nay đến lượt anh rồi đấy.”

Thư Diêu hôm nay mặc áo len rộng rãi, lớp lót bên trong hơi trễ. Tay cô vươn ra, để lộ xương quai xanh tinh tế, phía dưới là

làn da trắng mịn, thấp hơn chút nữa còn thấp thoáng viền nội y.

Chu Mính Viễn vội dời mắt, nhăn mặt, ăn miếng bóng cá cô đưa.

Và thế là anh đã ăn xong.

Mềm mại, dẻo dai?

Chỉ một từ thôi cũng đủ làm mí mắt Chu Mính Viễn giật nhẹ.

Cơ mà, cô nàng đang mặc áo ren nhỏ nhắn lại chẳng hay biết gì. Tay cô vẫn cầm cái muôi, phe phẩy trước mặt anh:
"Ủa anh đại gia, sao mà lạnh lùng thế? Không nói được câu nào luôn hả?"

Ánh mắt Chu Mính Viễn chạm phải phần da trắng nõn lộ ra dưới cổ áo cô, đầu anh lập tức nhói lên. Bất lực, anh giơ tay ấn nhẹ đầu Thư Diêu xuống, nói như thở dài:
"Ngồi xuống, ngoan nào."

"Ò."

May thay, nồi gà hầm bóng cá vẫn là "nam chính" hôm nay. Thư Diêu ngoan ngoãn cúi đầu, tập trung vào chén canh của mình.

Chu Mính Viễn chậm rãi tự múc một bát, ngước lên thì thấy Thư Diêu đã uống sạch nửa bát từ lúc nào. Nhưng cái muôi cô dùng…

Hình như là cái vừa nãy dùng để đút anh?

Chu Mính Viễn nhíu mày:
"Muôi của cô…"

"Hửm?" Thư Diêu ngẩng đầu lên, đầu lưỡi còn li.ếm nhẹ vệt nước gà quanh miệng. "Muôi làm sao?"

Môi cô ánh lên vẻ mềm mại, còn sót lại chút nước canh, trong suốt và quyến rũ đến kỳ lạ.

Mí mắt Chu Mính Viễn lại giật lần hai. Anh đành nói trống không:
“Không có gì.”

Hai người rơi vào im lặng. Chu Mính Viễn không biết đang nghĩ gì, còn Thư Diêu thì toàn tâm toàn ý tận hưởng món gà hầm bóng cá.

Chỉ đến khi Thư Diêu ăn no căng, cô mới nhướn mắt nhìn Chu Mính Viễn, đùa:
“À mà, sao hôm nay anh lại tốt đột xuất thế? Xách cả đồ ăn đến đây. Chắc không phải bị tiểu tình nhân nào đuổi ra khỏi nhà đấy chứ?”

Câu này vốn chỉ là đùa vu vơ.

Vậy mà Chu Mính Viễn đột nhiên đặt muỗng xuống, nhìn thẳng vào cô.

Biểu cảm anh nghiêm túc đến nỗi Thư Diêu nhớ lại ngày anh 17 tuổi, lạnh lùng nói với cô:
“Đây không phải bắt cóc, đây là mưu sát.”

Cảm giác căng thẳng lan tỏa.

Thư Diêu tự giác nghiêm túc theo:
“Sao thế?”

Nhưng ai ngờ, Chu Mính Viễn chỉ cau mày, lạnh lùng trả lời:
“Tôi không có tình nhân, một người cũng không.”

“…Ò.”

Thư Diêu ngơ ngác.

Không có thì thôi, việc gì mà nghiêm trọng vậy?

Tác giả có lời muốn nói:
Chu Mính Viễn: *Tôi chỉ đang bảo vệ sự trong sạch của mình!*

Chương 34: Giống Nhau

DTV-EBOOK

Dùng bữa xong, dàn chén đĩa toàn đồ dùng một lần, mà tâm trạng của cô nàng thoải mái đến nỗi bật cả nhạc nhảy tưng tưng, lắc lư cái đầu mà vừa ngân nga vừa thu dọn bàn ăn, từng món một tống hết vào thùng rác.

Trong khi đó, Chu Mính Viễn thì nép mình bên cửa sổ phòng khách, đôi mắt lạnh nhạt rũ xuống, không biết lại đang suy nghĩ chuyện gì.

Phải công nhận, người này đúng kiểu "mẫu mực", có lẽ là do bị ông cụ Chu Cảnh rèn giũa quá nghiêm khắc, nên ngoài cái dáng vẻ xa cách khó gần, anh còn mang theo khí chất kiểu "con nhà người ta" chính hiệu.

Khí chất này nói sao nhỉ… kiểu như, làm gì cũng đúng bài bản, từ tư thế ngồi cho đến đứng, không dư một động tác thừa, lúc nào cũng chỉn chu gọn gàng. Vậy nên, cái cảnh anh dựa hờ vào cửa sổ thế này, thật sự hiếm thấy.

Giữa tiếng nhạc nhộn nhịp, Thư Diêu vừa thu dọn vừa liếc mắt qua.

Chắc sắp đến giữa tháng âm lịch rồi, vầng trăng ngoài kia cũng tròn chưa tròn, méo chưa méo, nhìn cứ như bị ai đó ấn dẹp xuống vậy, trông đáng yêu phết.

Nhưng người ta đứng cạnh cửa sổ thường sẽ ngắm trăng, còn Chu Mính Viễn thì cứ lặng thinh, mắt cũng chẳng buồn ngước lên.

Cơm đã ăn xong, đêm cũng muộn rồi, thế mà anh ta không nói về cũng chẳng bảo ở, rốt cuộc là định diễn vai người đàn ông

u sầu đến khi nào đây?

Nghĩ vậy, cô bèn quay đầu hỏi thẳng:

“Chu Mính Viễn, anh có về không đấy?”

Nhạc trong phòng khách vẫn còn rộn ràng, chẳng thể gọi là yên tĩnh được. Anh nghe hỏi, trông như bị giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ.

Chu Mính Viễn khẽ nhắm mắt một giây, rồi mới quét mắt sang, mất thêm nửa giây nữa mới đáp:

“Hôm nay ngủ lại đây.”

Ủa? Người này mà cũng chủ động ở lại à?

Cô hơi bất ngờ, nhưng nghĩ lại thì cũng hợp lý thôi. Chỗ này cách sân bay không xa, sáng mai Bạch Hủ tới đón thì tiện thể đón luôn cô, đỡ phải đi riêng.

Cô vui vẻ gật đầu:

“Vậy thì tốt quá! Mai đi sân bay tôi còn được ké xe.”

Chu Mính Viễn lôi chiếc giường xếp từ góc phòng khách ra, thờ ơ “ừ” một tiếng.

Chốt kèo xong, cô phấn khởi nhảy chân sáo lên lầu. Nhưng đi được mấy bậc, bỗng nhiên quay đầu lại, thần sắc nghiêm túc hẳn:

“Chu Mính Viễn.”

Người kia đang loay hoay dựng giường xếp, nghe gọi liền ngẩng lên, thấy cô lại hăm hở chạy xuống, đứng ngay trước mặt.

Cô giơ ngón út ra, ngoắc ngoắc:

“Lại đây, móc nghéo cái coi! Sáng mai cùng nhau đi Nam Phi, đừng có lén trốn lúc tôi còn ngủ đấy!”

Anh hơi nhíu mày, chắc là chưa từng chơi cái trò con nít này bao giờ, nhưng cuối cùng vẫn miễn cưỡng chìa ngón tay út ra.

Cô cười tít mắt, móc tay anh một cái rồi phán:

“Ngủ ngon nhé!”

Nói rồi, lại tung tăng chạy lên lầu, còn chu đáo tắt luôn đèn chùm trong phòng khách, chỉ để lại một dải đèn nhỏ, ánh sáng dịu nhẹ.

Đèn cảm ứng trên bậc thang lần lượt sáng lên theo từng bước chân cô, rồi dần tắt khi bóng dáng ấy khuất hẳn nơi khúc ngoặt.

Chu Mính Viễn cúi đầu nhìn ngón tay vừa bị cô nắm qua.

Không biết có phải do cô ăn ít quá không, mà tay lúc nào cũng mát lạnh.

Anh ngồi xuống giường, day day ấn đường.

Lúc nãy đứng bên cửa sổ nhìn bóng cây dưới trăng, bất giác nhớ lại một chuyện cũ.

Cũng là câu “Tôi đói sắp chết rồi” đó, nhưng là anh từng nghe ở đâu nhỉ?

À, là năm anh 17 tuổi.

Có lẽ do suốt ngày đầu óc chỉ toàn hợp đồng với số liệu, nên anh rất ít khi nằm mơ. Nhưng hôm nay lại là một ngoại lệ, trước khi ngủ còn nhớ về vụ bắt cóc năm ấy, thế là mơ thấy luôn.

Trong giấc mơ, anh bị nhốt trong một căn nhà đổ nát, đang loay hoay nghĩ cách thoát thân, bỗng quay sang, thấy một cô gái

với khuôn mặt vẽ thành hình chú hề, đang ngồi thu lu dưới vạt nắng xuyên qua mái nhà.

Có lẽ, bất cứ sinh vật nào khi co ro lại đều sẽ toát ra nét yếu ớt khác hẳn khí chất thường ngày.

Khoảnh khắc đó, Chu Mính Viễn nhớ đến con mèo hoang gầy còm từng nuôi.

Anh cởi áo vest, ném sang cho cô gái kia, rồi hỏi:

– Hối hận chưa?

Cô gái ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy nước mắt hòa lẫn lớp trang điểm chú hề lem nhem, nặn ra một nụ cười:
“Giờ mà hối hận chắc ruột gan cũng xoắn hết lại rồi. Tôi sắp chết đói mất.”

Tôi thật sự đói đến sắp chết rồi.

Tôi thật sự sắp chết đói rồi.

Hai câu này nghe qua thì giống hệt nhau.

Trong giấc mơ, Chu Mính Viễn cảm thấy như mình vừa nắm bắt được điều gì đó, nhưng giấc mơ không theo ý anh, chỉ có thể đứng nhìn mình cất giọng nghiêm túc nói với cô gái kia:
“Em không nên nhúng tay vào chuyện này. Gọi là bắt cóc đã là nhẹ, em còn chưa nhận ra sao? Đây là một vụ mưu sát.”

Lúc đó, Chu Mính Viễn thực sự có ý muốn dọa cô một chút.

Nhưng mà… cô gái này đúng là nhân tài hiếm có.

Tự mình yêu cầu bị bắt cóc, cả người sắp treo lơ lửng giữa ranh giới sống chết mà thứ duy nhất cô bất mãn lại là… không có gì để ăn. Còn có thể thảnh thơi mà xoạc chân, uốn dẻo trong căn phòng này.

Anh vốn đã chuẩn bị tinh thần nghe cô òa khóc nức nở.

Không ngờ, cô lại mở to mắt, ánh mắt sáng rực nhìn anh:
“Thế thì làm sao giờ, tôi đã dấn thân vào rồi. Mà thực ra cũng vui lắm, đây là lần đầu tiên… thật sự là lần đầu tiên tôi tự quyết định chuyện của mình, mặc dù có vẻ hơi ngu một chút.”

Cảm giác đó… Chu Mính Viễn hiểu.

Cuộc sống như con rối bị giật dây chẳng dễ chịu gì, như con thú bị nhốt trong lồng, muốn thoát ra nhưng không thể.

Giây phút đứng trong căn nhà hoang này, anh không phải xử lý đống tài liệu dày cộp, không cần học những thứ kiến thức thương mại khô khan. Ngay khoảnh khắc đó, Chu Mính Viễn cũng từng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ vì cùng chung cảm giác, anh ngồi xuống, lấy từ túi áo sơ mi ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt lăn dài trên má cô, sau đó nhét vào tay cô:
“Có thực lực mới có thể chống đỡ tham vọng của mình. Mà cách chạy trốn của cô đúng là hơi ngu thật.”

Cô gái mím môi:
“Ngốc thì ngốc, có khi chẳng còn cơ hội làm lại đâu.”

Trên chiếc khăn tay là vệt màu loang lổ từ lớp trang điểm của cô. Cô nhìn chằm chằm vào vết bẩn đó, lẩm bẩm:
“Càng nghĩ càng thấy tiếc, còn chưa kịp ăn lẩu, ăn đồ nướng. Một đứa dân Bắc Kinh như tôi mà đến vịt quay cũng chưa từng nếm thử.”

Không đồ ăn, không nước uống, cũng không có đường thoát ra.

Chẳng bao lâu nữa, họ sẽ chết đói, chết khát trong căn nhà hoang tàn này.

Chu Mính Viễn vươn tay, nhẹ nhàng xoa đầu Thư Diêu.

Từ sau lần tạm nuôi một con mèo nhỏ hồi bé, anh chưa từng chủ động thân thiết với bất kỳ ai hay bất kỳ con vật nào nữa. Khi bàn tay chạm vào mái tóc mềm mại của Thư Diêu, anh hơi dừng lại vì không quen.

Nhưng cuối cùng, anh vẫn nhẹ giọng nói:
“Tôi sẽ đưa em ra ngoài, cho em một cơ hội khác để lựa chọn. Đừng khóc.”

Đó đúng là một lời tuyên bố hùng hồn giữa nghịch cảnh, nhưng may thay, anh đã làm được.

Họ nhai nuốt đám cỏ dại mọc trong nhà để cầm hơi, mất trọn năm ngày cầm búa đập vỡ từng lớp ván gỗ đóng kín cửa sổ.

Cô gái ấy rất kiên cường, không khóc thêm lần nào nữa.

Cô chui ra ngoài từ lỗ hổng trên cửa sổ, không may giẫm phải ván gỗ đầy đinh. Chu Mính Viễn muốn giúp cô cởi giày kiểm tra vết thương, nhưng cô rụt chân lại, giọng nhẹ bẫng nhưng kiên quyết:
“Đừng nhìn, chân tôi xấu lắm. Dân học ballet, ngón chân bị biến dạng hết rồi.”

Khoảnh khắc tiếp theo, Chu Mính Viễn đột nhiên bừng tỉnh.

Là vì anh vừa nhìn thấy Thư Diêu.

Cô đang quỳ trên tấm nệm đơn nơi anh nằm, chỉ mặc một chiếc quần short, đôi chân dài, thẳng tắp, đường cong hoàn mỹ.

Cô cúi người xuống, giọng nói mềm mại đến đáng ngờ:
“Mính Viễn ca ca~”

Cô vẫn mặc chiếc áo len và áo lót tối qua, cổ áo hơi rộng, cúi xuống như vậy lại lộ ra mép ren của lớp vải bên trong.

Đầu ngón tay cô chạm vào má anh, mang theo hơi lạnh.

“Rengggggg——”

Điện thoại báo thức vang lên.

Chu Mính Viễn giật mình.

Thì ra chỉ là một giấc mơ.

Nhưng khi mở mắt ra, trước mặt anh vẫn là Thư Diêu.

Cô vẫn còn chưa tỉnh ngủ, cúi xuống nhìn anh.

Cảnh tượng vừa mở mắt ra đã thấy có người dí sát mặt vào mình, người bình thường chắc sợ xanh mặt.

Nhưng Chu Mính Viễn chỉ vô thức đưa mắt nhìn xuống cổ áo của cô.

Cô mặc một chiếc váy ngủ, cổ áo không rộng lắm.

Thư Diêu có vẻ buồn ngủ đến cực hạn, ngay cả nốt ruồi son dưới mắt cũng bị cô dụi đỏ ửng. Cô ngáp một cái, lí nhí nói:
“Cho tôi nửa tiếng… để tỉnh táo lại.”

Chu Mính Viễn hoàn toàn tỉnh giấc, lạnh nhạt đáp:
“Đi mà tỉnh táo đi, còn kịp.”

Nói xong, anh bỗng nhận ra Thư Diêu luôn mang giày lười bít mũi ở nhà.

Sáng sớm mùa thu, không khí lạnh lẽo, trời cũng chưa sáng hẳn. Mới hơn bốn giờ sáng, bầu trời vẫn tối đen.

Khoảng một tiếng sau, Bạch Hủ xuất hiện, rất có tâm mà mang theo bữa sáng cho Thư Diêu.

Nhưng kế hoạch "tỉnh táo lại" của cô hoàn toàn thất bại, uể oải uống hai ngụm cháo rồi quấn khăn len ngủ luôn trên xe.

Từ lúc đó cho đến khi ra sân bay, lên máy bay, cô vẫn nhắm tịt mắt.

Bạch Hủ xách hành lý, đẩy vali, hộ tống cả hai đi lối VIP. Đây là lần đầu tiên trong đời cậu ta thấy có người ngủ nhiều đến mức này.

Không mở mắt đã đành, ngay cả vé máy bay, giấy tờ tùy thân cũng đều nằm trong tay Chu Mính Viễn. Đến cả chiếc túi nhỏ cô hay đeo trên vai, cuối cùng cũng bị Chu Mính Viễn đeo lên vai mình.

Tổng giám đốc lạnh lùng, hô phong hoán vũ trên thương trường, giờ phút này… trông chẳng khác gì bảo mẫu riêng.

Lúc lên máy bay, Thư Diêu có tỉnh táo lại được một chút.

Cô mở mắt, tựa vào ghế hạng thương gia, vỗ nhẹ vào ghế bên cạnh:
"Mính Viễn ca ca, ngồi đi. 2B là một vị trí đẹp, rất hợp với anh."

Chu Mính Viễn khẽ nhếch môi, tiện tay vứt chiếc khăn quàng vào mặt Thư Diêu.

Khi anh ngồi xuống ghế 2B, Thư Diêu đã cuộn người trong khăn quàng, nhắm mắt lại.

Cảnh nhốn nháo lúc lên máy bay, thậm chí cả lúc tiếp viên phục vụ bữa ăn, cũng chẳng thể đánh thức cô.

Cô ngủ thẳng một mạch hơn ba tiếng, đến khi tỉnh lại thì vừa vặn thấy Chu Mính Viễn đang cảm ơn một tiếp viên hàng không khá xinh đẹp.

Chưa đầy một phút sau, tiếp viên mang đến một chiếc chăn, Chu Mính Viễn nhận lấy rồi nghiêng đầu, chạm phải ánh mắt Thư Diêu.

“Dậy rồi à?” Anh đưa chăn cho cô, giọng điềm tĩnh. “Tự đắp đi, máy lạnh hơi thấp.”

Thư Diêu kéo chăn phủ lên chân. Tiếp viên mỉm cười hỏi cô: “Chuyến bay còn dài, cô có muốn thay dép đi trong cabin không ạ?”

Ghế ngồi trên máy bay khá rộng rãi, nhưng hành trình dài dễ khiến chân tay bị phù. Thay dép đi trong cabin có thể giúp thoải mái hơn so với mang giày da hay sneakers.

Nhưng Thư Diêu lắc đầu, có lẽ vì vừa ngủ dậy, giọng cô còn chút ngái ngủ, nửa khuôn mặt vẫn rúc trong chăn, giọng khẽ khàng:
“Không cần đâu, cảm ơn cô. Chân tôi không đẹp lắm, đổi giày hơi bất tiện.”

Chân tôi không đẹp lắm.

Câu nói ấy… quá quen thuộc.

Chu Mính Viễn lập tức quay ngoắt đầu, ánh mắt dừng lại trên người Thư Diêu.

Tác giả có lời muốn nói:
【Chương 1 lên sóng, chương 2 sẽ đăng vào khoảng 10h nhé!】

Lại là một ngày đăng hai chương đấy ~

Chương 35: Nam Phi

DTV-EBOOK

Ghế ngồi của Thư Diêu nằm sát cửa sổ, cửa sổ sử dụng kính điện quang, không có tấm che nắng, chỉ cần nhấn nút là có thể điều chỉnh độ tối của kính để ngăn ánh sáng mặt trời.

Cô lên máy bay rồi ngủ một giấc ngon lành, chẳng hề động vào nút bấm. Theo lý mà nói, ánh nắng chói chang bên ngoài khoang hành khách đáng lẽ phải xuyên qua cửa sổ mà tràn vào.

Có lẽ Chu Mính Viễn đã điều chỉnh giúp cô từ trước, tấm kính mờ đi thành một màu xanh đậm, chặn đứng ánh sáng.

Vậy nên Thư Diêu không thấy rõ biểu cảm trong mắt Chu Mính Viễn khi anh bất chợt quay đầu lại.

Khoang máy bay rất yên tĩnh, chỉ có tiếng động cơ bay vút qua không trung. Thư Diêu vẫn còn chút ngái ngủ, kéo khăn quàng xuống một nửa, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, hỏi:

“Anh nhìn gì vậy?”

Cô chưa từng thấy Chu Mính Viễn có động tác quay đầu đột ngột như thế.

Anh không trả lời.

Nhưng lần này Thư Diêu đã nhìn rõ biểu cảm của anh – nói là nghi hoặc thì không hẳn, có lẽ là một loại suy nghĩ sâu xa nào đó.

Chuyện gì đáng để một người luôn điềm tĩnh như anh phải thất thần như vậy trên máy bay?

Lẽ nào cô thức dậy không đúng lúc, vô tình làm phiền anh trò chuyện với nữ tiếp viên xinh đẹp?

Chuyến đi này chỉ có hai người họ, Bạch Hủ ở lại Đế Đô để thay Chu Mính Viễn xử lý công việc. Chu Mính Viễn không biết vì sao lại trở nên trầm lặng lạ thường, cả hành trình sau đó gần như không mở miệng nói câu nào.

Rõ ràng mấy ngày trước tâm trạng anh đã có phần dễ đoán hơn rồi, không hiểu lại xảy ra chuyện gì nữa. Thư Diêu nghĩ thầm, tính cách người này quả thật khó nắm bắt.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn cảm thấy có thể mình đã phá hỏng cuộc trò chuyện nào đó của anh.

Nhưng dù sao lý do cũng không quan trọng lắm, cô không đoán nữa. Hiện tại, cô quan tâm đến Nam Phi hơn.

Thư Diêu lấy một quyển tạp chí giới thiệu về Nam Phi, chăm chú đọc.

Cuối cùng, máy bay cũng hạ cánh xuống sân bay Cape Town. Trong suốt chặng bay, cô đã chợp mắt thêm mấy lần. Khi ra khỏi khoang, một người đàn ông trung niên có vẻ ngoài bình thường đang đợi sẵn với chiếc xe đón hai người.

Như thường lệ, Chu Mính Viễn giúp cô xách hành lý, cũng cầm hộ cô khăn quàng cổ. Nhưng không hiểu sao, Thư Diêu vẫn cảm thấy anh có điều gì đó đang đè nén trong lòng.

Xuống máy bay, anh cứ cúi đầu nhìn chằm chằm vào điện thoại.

Cô ngồi ghế sau cùng anh, vô tình liếc qua màn hình – không phải là email công việc.

Hình như là giao diện trò chuyện WeChat?

Cô suýt nghĩ rằng Chu Mính Viễn thật sự đã kết nối được với nữ tiếp viên xinh đẹp lúc cô đang ngủ.

Trung tâm nghiên cứu thiết bị y tế của Nam Phi nằm ở vùng ngoại ô. Xe chạy xuyên qua Cape Town, Thư Diêu hạ cửa kính xuống một nửa, để không khí ấm áp ùa vào.

Phía bên phải là đại dương xanh thẳm, phía bên trái là những tòa nhà trắng xám san sát nhau, khung cảnh khiến lòng người dễ chịu.

Không biết qua bao lâu, phong cách kiến trúc hai bên đường bỗng nhiên thay đổi.

Những căn nhà biến thành một dãy dài rực rỡ sắc màu – ngôi nhà tím nối tiếp ngôi nhà vàng, phía sau nhà vàng lại là một căn màu xanh lá. Thư Diêu chống tay lên cửa kính xe, có cảm giác như mình lạc vào một thị trấn cổ tích.

Có lẽ biểu cảm của cô quá mức ngạc nhiên, Chu Mính Viễn cuối cùng cũng lên tiếng:
“Đây là khu phố Bo-Kaap của Cape Town, nổi tiếng với những tòa nhà đầy màu sắc.”

Cô gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn chưa rời khỏi cảnh vật bên ngoài.

Thư Diêu rất thích những khoảnh khắc ngồi trên xe ngắm nhìn phong cảnh. Suốt hai mươi năm qua, cuộc sống của cô bị bó buộc bởi ballet, quá mức khép kín, kiến thức còn chẳng bằng một chú ếch ngồi đáy giếng.

Mỗi lần được đi qua những thành phố và con phố xa lạ, cô đều cảm thấy như mình cuối cùng cũng được dang rộng đôi cánh, tự do bay lên bầu trời.

Cô cứ thế chăm chú dõi theo từng góc nhỏ lướt qua cửa kính. Chu Mính Viễn ngồi bên cạnh, tắt màn hình điện thoại, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía cô.

Đoạn đường rời khỏi khu Bo-Kaap gồ ghề hơn, xe hơi xóc nảy, nhưng Thư Diêu vẫn hứng thú quan sát khung cảnh.

Chu Mính Viễn nhìn cô nghiêng mặt, lại nhìn đôi mắt sáng rực rỡ kia, khẽ cau mày.

Nhiều năm trước, vào một đêm mưa ở Pháp, cô gái ngốc nghếch vẽ mặt hề, tự đẩy mình vào vụ bắt cóc năm ấy cũng từng như vậy, ngồi trong xe của bọn bắt cóc, lắc lư trên con đường núi gập ghềnh, nhưng ánh mắt vẫn sáng rỡ khi nhìn ra ngoài cửa kính.

Khi đó, cảnh sắc bên ngoài còn lâu mới đẹp bằng Nam Phi, chỉ có những tán cây đen kịt dưới màn đêm và những hạt mưa lốm đốm rơi trên kính xe.

Thế nhưng đôi mắt cô ấy lại tràn đầy khao khát, giống như một miếng bọt biển khô cứng bị đặt dưới ánh mặt trời, tham lam hút lấy mọi hình ảnh trước mắt.

Vậy nên… Thư Diêu thực sự là cô gái năm đó sao?

Cô cũng từng học ballet sao?

Chu Mính Viễn thu ánh nhìn, mở điện thoại ra. Bạch Hủ đã gửi cho anh rất nhiều bức ảnh cũ của Thư Diêu.

Bạch Hủ:
“Tiểu Chu Tổng, Thư Diêu đúng là từng học ballet. Cô ấy bắt đầu từ năm ba tuổi, nhưng đến năm 19 thì không vào được đoàn múa Hoàng Gia. Chắc là sốc nặng quá, nên bỏ luôn ballet.”

“11 năm trước có đến Pháp hay không thì tôi chưa tra được, nhưng có một số cuộc thi ballet quốc tế được tổ chức ở đó, có lẽ cô ấy từng đi.”

“Tôi tìm thấy một đoạn video – là cảnh cô ấy biểu diễn ballet trong hôn lễ của hai người. Cậu xem đi.”

“À, còn một số ảnh hồi nhỏ của Thư Diêu nữa. Cô ấy đáng yêu lắm, mặt tròn hơn bây giờ nhiều hahaha.”

Chu Mính Viễn nhìn dòng tin nhắn dài, chỉ lặng lẽ gõ một chữ:

“Ừm.”

Khoảng cách từ Cape Town đến viện nghiên cứu còn rất xa, nếu muốn đến nơi trước khi trời tối, họ phải đi thêm hơn 600 cây số nữa.

Người lái xe là nhân viên kỳ cựu của viện, trên đường đi, ông ghé vào một quán ăn khá ổn ở rìa thành phố, định bụng cho họ nghỉ ngơi, ăn uống chút gì đó.

“Ông chủ, nếu vậy hay là mua ít đồ ăn nhanh để lót dạ trên đường, rồi tiếp tục đi tiếp?”

Tài xế nhìn sang cô gái ngồi cạnh, dò hỏi: “Bà chủ có muốn dừng lại nghỉ ngơi một chút không? Chặng đường phía trước còn khá dài đấy.”

Thư Diêu lắc đầu, nửa đùa nửa thật: “Đi tiếp thôi, tôi là kiểu người chỉ cần uống sương sớm cũng có thể sống sót mà.”

Chu Mính Viễn nhìn cô một cái.

Cái kiểu lạc quan đến mức ngốc nghếch này, cũng giống hệt trước đây.

Một khi bắt đầu để ý đến sự trùng hợp, những dấu hiệu tương đồng cứ liên tiếp hiện ra trước mắt.

Anh không tin rằng trong mười mấy năm qua, số phận có thể đưa đẩy để anh gặp hai cô gái vừa học múa ba lê, vừa vô tình bước vào cuộc đời anh.

Điều đó… quá trùng hợp.

Sau đó, Thư Diêu đổi lên ghế trước ngồi, cô thích vị trí này hơn vì có thể nhìn thấy cảnh vật rõ ràng.

Bác tài vui vẻ bắt chuyện với cô: “Lần đầu tiên bà chủ đến Nam Phi sao?”

Nghe cách tài xế nói chuyện với Chu Mính Viễn, Thư Diêu đoán ông ấy là người quen lâu năm, vậy nên cũng không giữ khoảng cách, cười đáp: “Đúng vậy, bác cứ gọi cháu là Thư Diêu đi. Gọi ‘bà chủ’ nghe cứ như 60 tuổi ấy.”

Tài xế liếc mắt lên kính chiếu hậu, thấy Chu Minh Viễn không phản đối thì cũng thoải mái hơn, thuận theo ý cô: “Thư Diêu, phía trước là Simon’s Town, có thể nhìn thấy chim cánh cụt đấy.”

Cô bất ngờ: “Chim cánh cụt? Không phải chúng sống ở Nam Cực sao?”

“Loài này khác, đây là chim cánh cụt châu Phi, chúng sống trên bờ biển. Chỉ khoảng mười phút nữa là có thể thấy rồi.”

Trong khi hai người trò chuyện vui vẻ ở hàng ghế trước, Chu Mính Viễn lặng lẽ ngồi phía sau, mở ra bức ảnh chụp Thư Diêu khi còn nhỏ. Mạng không quá nhanh, hình ảnh tải xuống mất hai giây mới hiện rõ.

Quả thật giống như Bạch Hủ nói, lúc nhỏ, khuôn mặt cô tròn trịa hơn bây giờ một chút, đôi má bầu bĩnh, đáng yêu.

Tấm nào cũng mặc váy múa ba lê, tóc búi gọn gàng, kiểu dáng chuẩn mực của một vũ công ba lê. Tư thế của cô rất đẹp, dáng vẻ mang nét kiêu hãnh, nhưng ánh mắt lại chẳng hề sáng rực niềm vui.

Dường như… chỉ là đang mỉm cười theo yêu cầu, chứ không thực sự hạnh phúc.

“Tôi thật ra không hề thích ba lê, thậm chí là rất ghét.”

Vậy có phải là em không?

Thư Diêu, em chính là cô gái ấy sao?

Anh thử hình dung, nếu như khuôn mặt này được vẽ thêm nét trang điểm hình chú hề, có lẽ sẽ giống hệt bóng dáng trong ký ức của anh.

Đang mải suy nghĩ, thì phía trước vang lên tiếng reo vui vẻ của Thư Diêu:

“Trời ơi, thật sự có chim cánh cụt! Dễ thương quá!”

Chu Mính Viễn khẽ nâng tầm mắt, trong âm thanh hào hứng ấy, cảm giác muốn xác nhận thân phận của cô ngày càng mãnh liệt hơn.

Anh đeo tai nghe, nhấn mở đoạn video mà Bạch Hủ đã gửi đến.

Trong màn hình, sảnh tiệc được trang trí vô cùng lộng lẫy, Thư Diêu mặc một chiếc váy cưới đơn giản, đứng một mình trên sân khấu.

Cô rất đẹp, đẹp hơn bất cứ cô dâu nào mà anh từng gặp.

Có lẽ thấy tấm khăn voan hơi vướng víu, cô đưa tay hất nhẹ, sau đó thẳng thắn cầm lấy micro.

Trước khi cất lời, cô nở một nụ cười.

Nụ cười nheo nheo mắt này, Chu Mính Viễn quá quen thuộc.

Mỗi lần trong đầu cô có âm mưu quỷ quái gì đó, hoặc đang rắp tâm tính toán điều gì, đều sẽ mang dáng vẻ như vậy.

Trong video, cô nói một cách tự nhiên, phong thái vô cùng bình tĩnh:

“Em biết anh đi Nam Phi, chuyện gia tộc quan trọng hơn, nên em không bận tâm chuyện hôn lễ chỉ có một mình em. Ngài chủ hôn, có thể đưa nhẫn giúp tôi được không?”

Một người đàn ông mặc vest đen cung kính dâng chiếc hộp nhẫn. Cô cầm chiếc nhẫn kim cương lên, dứt khoát lồng vào ngón áp út của mình, rồi giơ tay về phía khách khứa, hào phóng khoe ra.

“Được rồi, coi như em đã nói ‘em đồng ý’. Mọi người đến đây không dễ dàng gì, vậy em sẽ tặng cả nhà một điệu múa nhé.”

Rõ ràng cô đã chuẩn bị từ trước, chiếc váy cưới bồng bềnh nhanh chóng được tháo xuống, bên trong là trang phục múa ba lê, cùng đôi giày múa.

Cô đứng giữa ánh đèn sân khấu, dưới tấm khăn voan bay bay, uyển chuyển khiêu vũ.

Chính là cô.

Chắc chắn là cô.

Tài xế và Thư Diêu phía trước lại đang nói chuyện gì đó, giọng cô lẫn vào âm thanh trong tai nghe, vọng đến tai anh:

“Lam Hạc sao? Chúng thật sự rất tao nhã, bảo sao lại được chọn làm quốc điểu của Nam Phi.”

Chiếc xe từ từ dừng lại, tài xế quay đầu báo với anh:

“Thư Diêu nói muốn xuống xem Lam Hạc, tôi liền dừng xe.”

Chu Minh Viễn gật đầu, nhìn theo hướng của cô.

Trên cánh đồng phủ đầy những khóm hoa tím lạ lẫm, một đàn Lam Hạc đang dừng chân nghỉ ngơi. Thư Yếu dang rộng hai tay chạy về phía đàn chim, những cánh chim xanh chớp động, vỗ cánh bay lên.

Cô cũng giống như muốn bay theo, nâng cao hai cánh tay, xoay người thật nhẹ nhàng.

Đó là một động tác của ba lê.

“Tôi thật sự rất ghét ba lê, có lẽ vì nó đã nhốt tôi vào một tấm lưới, một tấm lưới không bao giờ có thể thoát ra được.”

“Nếu có một ngày tôi có thể thoải mái khiêu vũ mà không còn vướng bận gì, có lẽ là khi tôi đã thật sự thoát ra rồi. Và là thoát ra mãi mãi.”

Những ngày cùng nhau đối diện sống chết, họ đã từng nói với nhau rất nhiều điều.

Có lẽ vì đồng cảnh ngộ, nên cả hai đều có cảm giác tri kỷ hiếm hoi.

Khi đó, cả hai đều sốt cao, cố gắng đến giây phút cuối cùng, cắn răng châm lửa đốt căn nhà gỗ, đặt cược toàn bộ hy vọng vào ánh lửa rực trời.

Khói đen cuồn cuộn, cả hai chẳng còn sức lực, tựa vào nhau.

Thư Diêu đã nói:

“Nếu lần này thoát ra được, tôi nhất định sẽ chuẩn bị thật kỹ càng, sau đó sẽ không bao giờ quay về nữa.”

Chu Mính Viễn mệt lử, nhưng vẫn khẽ cười:

“Đừng có để bị bắt cóc nữa đấy.”

Ngoài cửa xe, bầu trời Nam Phi bị hoàng hôn nhuộm đỏ một nửa. Chu Mính Viễn nhìn Thư Diêu đang chạy nhảy giữa đàn Lam Hạc, chợt nghĩ:

Người trong lòng cô ấy là ai, anh không rõ. Nhưng người trong lòng anh… hình như tìm thấy rồi.

Ngay giây tiếp theo, “bạch nguyệt quang” của anh từ giữa đàn hạc hớn hở chạy lại, bám lên cửa xe.

Chạm phải ánh mắt anh, Thư Diêu cười đến nỗi đôi mắt cong cong như vầng trăng.

Nụ cười này…

Chu Mính Viễn còn chưa kịp cảm khái, “bạch nguyệt quang” của anh đã vô cùng chân thành thổ lộ:

“Chu Mính Viễn, tôi vừa thấy một con rùa siêu to, nhìn y hệt anh luôn á!”

—

Chu Mính Viễn: …

—

Tác giả có lời muốn nói:

Chương này viết hơi lâu hơn dự tính nè, để mọi người đợi lâu rồi, hẹn mai gặp lại nhé!

Chương 36

DTV-EBOOK

Bác tài xế đứng bên cạnh xe nhìn mà cười mỉm, ông bác có vẻ rất khoái tính cách của Thư Diêu.

Ở bên Nam Phi này đã ba năm, mấy năm qua, bất kể đường xa hay gần, ông bác đều là người đưa đón Chu Mính Viễn.

Bác lúc nào cũng thấy cậu này trầm quá, kiểu siêu lạnh lùng, ít nói, không dễ lại gần.

Vậy mà vợ cậu ta lại là một người năng động, hoạt bát thế này?!

Thư Diêu mà vẫn chịu được cái tính ít nói của Chu Mính Viễn, chắc chắn là yêu đậm sâu rồi!

Bác tài còn đang cảm thán thì thấy cô vợ trẻ tung tăng chạy lại, phía sau là hoàng hôn rực đỏ và một con sếu xanh đang dang cánh. Cô cười tít mắt, lao thẳng về ghế sau của xe.

— Gặp cảnh đẹp là phải chia sẻ ngay với người mình yêu thương.

Thật sự là chân ái mà!

Bác tài nhìn mà cười mãn nguyện.

Dưới ánh chiều tà, gương mặt Thư Diêu ánh lên sắc đỏ, giọng cô đầy hớn hở:

“Chu Mính Viễn! Vừa nãy tôi thấy một con rùa bự chà bá, trông y chang anh luôn ấy!!!”

Bác tài: "……"

Ở bãi cỏ bên cạnh, một cục đá màu đất từ từ vươn cổ ra, lộ ra một cái đầu, hóa ra là một con rùa cạn to đùng. Đối với họ hàng nhà rùa mà nói thì nó cũng khá đẹp trai đấy, nhưng…

Làm sao mà nhìn giống người được hả trời?

Bác tài lén quay sang nhìn Chu Mính Viễn.

Anh chẳng có biểu cảm gì đặc biệt, thậm chí trông như đã nghe quen rồi.

Ừm… đúng là thế hệ trẻ bây giờ, bác không hiểu nổi tình yêu của bọn trẻ nữa rồi.

— Già rồi, già thật rồi…

Đến viện nghiên cứu thì đã gần 7 giờ tối. Thư Diêu ngó ra ngoài cửa sổ xe, không thấy tòa nhà cao chọc trời nào cả.

Bác tài đỗ xe lại: "Đến rồi."

Trước mặt cô là một tòa nhà ba tầng, ánh đèn xe rọi sáng, lộ ra vẻ cũ kỹ.

So với tòa cao ốc hơn trăm tầng ở Đế Đô, thì đúng là một trời một vực.

Thậm chí còn thua xa cái "tòa nhà ma ám" lỗi thời của Thuỵ Mỹ Ân Nhạc nữa.

Nhưng mà thôi, cũng chẳng bất ngờ lắm.

Trước khi đi, Chu Mính Viễn đã bảo trước là điều kiện bên này không được tốt.

Thư Diêu quay đầu nhìn Chu Mính Viễn đang ngồi ghế sau. Suốt quãng đường, anh chẳng ư hử câu nào, cứ đeo tai nghe chăm chú xem cái gì đó.

Giờ đến chỗ làm rồi, sắc mặt còn thêm phần lạnh lùng nữa.

Nhìn mà phát chán luôn á trời!

Thư Diêu ôm một bụng suy tư.

Cô cất công chen chân vào cuộc sống của anh, chẳng phải là để cứu vớt cái tảng băng di động này, giúp anh ta bớt nhạt bớt vô cảm đi hay sao?

Mấy hôm trước còn thấy có tiến triển mà?!

Sao hôm nay lại tụt mood thế này?!

Cô chỉ muốn túm cổ áo anh mà hét lên:

“Anh bạn à! Tỉnh táo lại đi!!! Đang tan chảy mà tự dưng đông cứng lại là sao?!”

Bác tài ở lại ngoài cổng, Thư Diêu lầm bầm trong lòng rồi theo Chu Mính Viễn bước vào.

Bên trong trông khá giống văn phòng công ty tài chính, chỉ là có thêm một số nhân viên người Phi da đen.

Dù đã vào buổi tối, ai cũng nghiêm túc, hoặc gõ bàn phím lạch cạch, hoặc kẹp điện thoại bên tai, bận rộn vô cùng.

Đi qua đại sảnh là một hành lang dài, dẫn đến khu nghiên cứu phía sau.

Đèn hành lang không sáng lắm, Thư Diêu đi theo sau Chu Mính Viễn, vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy ánh trăng trong trẻo chiếu xuống khu vườn xanh um tùm.

Lúc gần đến khu nghiên cứu, Chu Mính Viễn đột nhiên dừng bước:

“Thư Diêu.”

“Ơi?”

Cô rời mắt khỏi cây lô hội khổng lồ ngoài cửa sổ, quay sang nhìn anh. Đúng lúc đó, cô phát hiện Chu Mính Viễn có vẻ như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Nhưng cuối cùng, anh chỉ lầm bầm hai chữ:

“Thôi bỏ đi.”

Thư Diêu còn chưa kịp trêu chọc, anh đã nhanh miệng hơn:

“Tôi có việc cần xử lý, khoảng nửa tiếng. Cửa màu nâu kia là phòng làm việc của tôi, cô vào đó nghỉ ngơi đi.”

Ý là cô không được theo vào chứ gì?

Thư Diêu phẩy tay: “Đi đi, lo việc của anh đi, đừng quan tâm đến tôi.”

Thực ra, Chu Mính Viễn đang phân vân không biết có nên nói ra không.

Nếu nói thì chẳng khác gì thừa nhận họ từng gặp nhau. Mối quan hệ của họ sẽ đổi thành “cố nhân tái ngộ”.

Nhưng anh lại không biết mục đích thật sự của Thư Diêu khi kết hôn với mình.

Lỡ như cô chỉ muốn trốn khỏi những ngày tháng bị ép nhảy múa, nên mới lợi dụng cuộc hôn nhân này để tự cứu lấy bản thân?

Nếu đúng vậy, thì chuyện họ từng gặp nhau cũng chẳng đáng nhắc tới làm gì.

Còn hơn là nói ra mà chẳng có ý nghĩa gì, thà hỏi giáo sư Lis xem có cách nào cải thiện dạ dày của Thư Diêu không.

Trung tâm nghiên cứu vắng lặng hơn khu làm việc bên ngoài.

Do chứa nhiều dược phẩm và thiết bị y tế, nên điều hòa cũng bật lạnh hơn.

Chu Mính Viễn bước vào, thấy giáo sư Lý Tư đang mặc áo blouse trắng, chăm chú ghi chép dữ liệu.

Nghe thấy tiếng bước chân, Lý Tư quay lại. Đôi mắt nâu của ông lúc nào cũng ánh lên vẻ hiền hòa, rất dễ gần—hoàn toàn trái ngược với cái mặt lạnh của Chu Mính Viễn.

“Ồ, Tiểu Chu đến rồi à? Đúng lúc lắm, có số liệu mới đây, cậu xem đi.”

Chu Mính Viễn nhận lấy tập tài liệu, lật xem cẩn thận. Đọc đến cuối, ngay cả một người mặt đơ level max như anh cũng phải hơi nhướng mày một cái:

“Thành công trên 98%?”

“Chính xác là 98.47%, gần 98.5% rồi.”

Dự án bên này ở Nam Phi là nghiên cứu phát triển thiết bị y tế vi phẫu chuyên dùng cho phẫu thuật bệnh van tim.

Căn bệnh này thường gặp ở người lớn tuổi, nhưng công nghệ hiện tại còn hạn chế, chưa thể đại trà hóa.

Nếu dự án thành công, trong tương lai sẽ có nhiều cụ ông cụ bà được cứu nhờ phương pháp phẫu thuật ít xâm lấn hơn.

Mắt Chu Mính Viễn hơi sáng lên. Nhưng giáo sư Lý Tư thì rõ ràng đang muốn xem thử anh có kích động nhảy cẫng lên không, bèn bồi thêm một cú chốt đơn:

“Nếu thành công, tỷ lệ tử vong phẫu thuật sẽ giảm khoảng 52% so với hiện nay.”

Chu Mính Viễn có hơi xao động một giây, nhưng sau đó lại về trạng thái cũ, chỉ vỗ nhẹ vai Lý Tư một cái:

“Vất vả rồi.”

Giáo sư Lý Tư đẩy kính lên, thất vọng ra mặt:

“Cứ tưởng được thấy Tiểu Chu tổng hét lên một tiếng cơ. Tôi lại mơ mộng quá rồi.”

Chu Mính Viễn đặt tài liệu xuống bàn, chợt nhớ ra một chuyện:

“Giáo sư, dự án ‘Thiên Sứ B-T’ mà lần trước ông nhắc đến ấy. Nếu có tình nguyện viên từ dự án đó đến đây, với công nghệ hiện tại của chúng ta, liệu có thể kiểm tra sức khỏe chi tiết hơn bệnh viện bình thường không?”

Lý Tư nhíu mày: “Cậu có người quen tham gia cái dự án dở hơi đó à?”

“Ừm.”

Chu Mính Viễn đáp gọn lỏn, nhưng rồi không biết nghĩ gì mà lại bổ sung thêm một câu rất không hợp phong cách của mình:

“Không phải bạn, mà là vợ tôi.”

Lý Tư biết là Tiểu Chu tổng này đã lập gia đình, nhưng đây là lần đầu tiên anh nhắc đến vợ mình. Ông suy nghĩ một lát rồi nói:

“Nếu vợ cậu đến Nam Phi, chúng ta có thể dùng máy ZY kiểm tra dạ dày cô ấy kỹ hơn bình thường. Nhưng có chi tiết đến mức nào thì tôi chưa chắc.”

Chu Mính Viễn cười nhẹ.

Xem ra lần này dẫn Thư Diêu qua đây đúng là quyết định chính xác.

“Cô ấy đang ở ngoài trung tâm nghiên cứu.”

Lần đầu tiên trong đời, Reese được chứng kiến Tiểu Chu tổng nở nụ cười từ tận đáy lòng.

Ông sởn da gà.

“Thôi thôi, cậu đừng cười nữa. Tôi nổi hết cả gai ốc rồi đây này.”

Lúc Chu Mính Viễn và Lý Tư bước ra khỏi trung tâm nghiên cứu, Thư Diêu đang ngồi xổm trước cửa văn phòng của anh.

Chỗ này không thể so với đế đô, cả khu nghiên cứu nằm ngay vùng ngoại ô.

Trước đây nơi này từng là một nhà máy thiết bị y tế cũ, sau khi Chu Mính Viễn đến mới cải tạo lại dần dần. Nhưng ngoài máy móc trong trung tâm nghiên cứu ra thì văn phòng các thứ vẫn thuộc dạng “chắp vá cho có”.

Cửa văn phòng của Chu Mính Viễn là một khoảng đất hoang chưa được dọn dẹp, một nửa bức tường còn mọc đầy rêu xanh.

Khí hậu nhiệt đới ở đây khiến cây cối phát triển um tùm, có một cây lô hội cao gần bằng người trưởng thành và một bụi cúc vạn thọ vàng rực.

Thư Diêu ngồi xổm bên cạnh bụi hoa, không biết đang nghịch gì.

Vì đi xa, cô không mặc váy mà chọn áo phông rộng rãi và quần bò bó sát. Dáng người gầy gò, khi ngồi co chân còn có thể thấy cả phần xương sống hơi nhô ra dưới lớp áo.

Lý Tư vốn rất ghét những kẻ không tôn trọng mạng sống, cũng cực kỳ chướng mắt cái dự án "Thiên Sứ B-T". Ông cứ nghĩ vợ của Chu Mính Viễn chắc cũng sẽ là một cô gái gầy yếu, mặt mũi xanh xao, mang vẻ u sầu bệnh tật.

Thế mà…

Lại thấy Thư Diêu ngồi xổm tròn mắt ngắm một con thú nhỏ có cái mũi dài thườn thượt.

Lý Tư bước tới gần, giọng điệu ôn hòa như đang dỗ bệnh nhân:

"Đây là chuột chù voi."

Thư Diêu ngước lên nhìn ông, cười tươi như hoa nở:

"Chuột chù voi á? Lần đầu tiên tôi thấy đấy, nó đáng yêu quá!"

Lý Tư sững người, tự dưng thấy hơi hoang mang.

Không phải chứ?

Một người đến ăn cơm còn chẳng ăn được cho đàng hoàng, mà vẫn có thể vui vẻ thế này sao?

Thư Diêu đứng dậy, chỉ vào con chuột chù voi đang nhúc nhích cái mũi:

“Chu Mính Viễn, phong cảnh trước cửa văn phòng anh đẹp hơn tòa tài chính ở đế đô nhiều đấy.”

Có lẽ chỉ mỗi cô mới có thể đưa ra kết luận như vậy.

Chuột chù voi bé xíu, cỡ bàn tay, màu xám xịt. Nếu nhìn thoáng qua còn tưởng là chuột cống.

Năm ngoái, người phụ trách bên Nam Phi từng đưa vợ con đến đây chơi. Con gái ông ta, một cô tiểu thư 20 tuổi ăn mặc sang chảnh, nhìn thấy chuột chù voi liền la hét ầm trời vì tưởng là chuột, tức giận suốt cả ngày, hôm sau thì xách vali bay thẳng về nước.

Còn Thư Diêu?

Cô hào hứng chìa ngón tay ra, ánh mắt sáng lấp lánh:

“Tôi chạm vào nó được không? Cái mũi trông mềm mềm ghê.”

Chu Mính Viễn bật cười, hiếm khi có tâm trạng tán gẫu:

“Nó là chuột chù voi đực đấy.”

Lý Tư nhìn nụ cười tươi rói của anh, lại nổi da gà, bèn chủ động lên tiếng giải thích:

“Nó đã có vợ rồi. Cả hai còn sinh ra mấy đứa con. Trước đây, chuột chù voi bố từng bị lạc đến một nơi cách đây 50 cây số, chúng tôi cứ nghĩ nó không thể quay lại được nữa. Thế mà chỉ sau hai ngày, nó đã tìm về được tổ.”

Thư Diêu nghe xong, hai mắt long lanh:

“50 cây số xa lắm mà! Làm thế nào mà nó tìm được đường về thế? Kỳ diệu thật đấy.”

Lý Tư nhún vai: “Có lẽ là vì tình yêu.”

Chu Mính Viễn sững người.

Trước giờ, anh vẫn luôn đoán Thư Diêu lấy anh chỉ để thoát khỏi nhà họ Thư.

Chắc chắn không thể là vì chút giao tình trẻ con mười năm trước.

Nhưng bây giờ…

Trong đầu anh bỗng xuất hiện một suy nghĩ mới.

Lỡ như…

Lỡ như cô thực sự thích anh mà bước vào thế giới của anh thì sao?

Chu Mính Viễn bỗng nhớ đến video Bạch Hủ gửi cho anh.

Trong video, Thư Diêu mặc một chiếc váy cưới trắng muốt, tóc búi cao, tự mình đeo nhẫn vào ngón áp út, cười rạng rỡ:

“Xong rồi, thế coi như tôi đã nói ‘Em đồng ý’ nhé.”

Rồi anh nhớ xa hơn một chút.

Lần cả hai bị kẹt trong thang máy, Thư Diêu từng nói về “bạch nguyệt quang” của cô.

Tôi từng gặp một tình huống giống thế này rồi, nhưng còn nguy hiểm hơn nhiều.

Khi đó tôi thực sự rất sợ, nhưng may mắn là đã gặp được một người.

Thì ra, chuyện bị kẹt trong thang máy đó lại để lại ấn tượng sâu sắc đến vậy trong lòng cô sao?

Lẽ nào… anh chính là "bạch nguyệt quang" của Thư Diêu?

Chu Mính Viễn bỗng nghiêng đầu, khóe môi khẽ cong lên.

Trong đầu vang lên một câu chắc nịch:

Hóa ra, Thư Diêu thích mình đến thế.

Tác giả có lời muốn nói:

Anh tỉnh lại đi = =

Chương 37: Ghen Bóng Ghen Gió

DTV-EBOOK

Ở bên Nam Phi này, có cả đống việc bắt Chu Mính Viễn phải đích thân lo liệu. Nếu không có chuyện gấp thật sự thì anh đâu rảnh mà bay một chuyến dài hơi đến vậy. Trong lúc anh bận tối mắt tối mũi, Thư Diêu và bác sĩ Lis lại rất nhanh trở thành… "cạ thân".

Lý Tư là người Mỹ gốc Hoa, mặt mũi thì không phải kiểu nam thần gì cho cam, nhưng được cái có đôi mắt biết cười, chưa nói đã thấy ba phần dễ gần. Cái kiểu người nhìn phát là biết ai cũng quý, ai cũng muốn bắt chuyện.

Không chỉ Thư Diêu, mà cả đám nhân viên ở viện nghiên cứu cũng đều quý ông như người nhà.

Hôm đó Chu Mính Viễn đang họp với vài lãnh đạo cấp cao trong phòng hội nghị, thì Thư Diêu ngồi trong phòng lab của Lý Tư, chờ kết quả kiểm tra dạ dày.

Cô cúi gằm mặt, nhìn điện thoại, mà cái điện thoại thì liên tục rung lên vì tin nhắn nhóm:

【Cậu đi Nam Phi làm gì vậy?】

【Thư Diêu!!! Cậu bay tận Nam Phi mà dám không nói với tớ một tiếng! Tớ còn là bạn cậu không đó!!!】

【Nghe nói bào ngư Nam Phi ngon lắm, nhớ mua mang về nha~】

【Nói thiệt đi! Có phải tên Chu "cẩu" đó dạy hư cậu rồi không!!!】

【Bên đó thời tiết ổn chứ?】

【Cậu ở đâu bên đó vậy!!! Đừng nói là… ngủ chung giường với Chu cẩu nha???!!!】

…

Nhóm này gồm Thư Diêu, Phùng Lăng Tử và Tề Ngôn Thanh.

Tề Ngôn Thanh là kiểu người lúc nào cũng nhẹ nhàng, nói chuyện toàn đồ ăn với thời tiết, phong cách như mây trôi nước chảy.

Còn Phùng Lăng Tử thì… chỉ cần nhắc đến Chu Mính Viễn là y như dị ứng, dị ứng kiểu nặng, không có dấu chấm than là không sống được!

Thư Diêu mới trả lời được vài câu thì Lý Tư đã bước ra từ phòng trong, tay cầm kết quả kiểm tra.

Máy kiểm tra này là thiết bị mới, thuộc dự án hỗ trợ phẫu thuật tim của bên Nam Phi, còn chưa được chính thức tung ra thị trường. Dùng để soi tim thì siêu chuẩn, mà lôi ra soi dạ dày thì… hơi quá sức.

Lý Tư đẩy gọng kính trên sống mũi, cười cười kiểu hơi gượng gạo:
“Vẫn chưa tra ra hợp kim mềm trong dạ dày cô là gì. Tôi sẽ thử liên hệ vài đồng nghiệp khác xem có ai từng đụng mấy người làm trong dự án ‘Thiên sứ bi.ến th.ái’ đó không.”

Thư Diêu cười nhẹ: “Cảm ơn ông.”

Cô cũng không ngạc nhiên lắm với kết quả này, không quá bận lòng. Đúng lúc đó, Chu Mính Viễn đi ngang qua bên ngoài cửa sổ.

Một tay anh đút túi quần tây, tay kia cầm điện thoại, bước đi băng qua hành lang đầy cây cỏ mọc chen chúc mà không thèm né. Bước chân vừa nhanh vừa dứt khoát, cứ như một cơn gió lướt ngang.

Thư Diêu giơ tay định chào, nhưng Chu Mính Viễn lại đi vèo qua như không thấy cô.

Cái tay đang giơ ra bèn biến thành nắm đấm, Thư Diêu quay người múa múa trước bóng lưng anh như đang… phát tín hiệu cấp cứu bằng Morse code.

Ba ngày nay Chu Mính Viễn cứ như thần long thấy đầu không thấy đuôi, đến cả cơm cũng không thèm ăn với cô. Chỉ nhắn đúng một câu:
“Đợi tôi xong việc, có chuyện muốn nói với em.”

Lý Tư thấy cô chu môi nhăn mũi, tay múa quyền trước cửa sổ thì khẽ cười:
“Cậu Chu bận thật.”

Thư Diêu bĩu môi: “Kệ ảnh chứ, bận cho cố vô.”

Thực ra cô đâu phải giận chuyện anh bận, mà là lo. Lo rằng khi bận rộn rồi, anh lại quay về trạng thái cũ:
Lạnh lùng.
Lý trí.
Bình thản đến mức… chẳng buồn vui.

Có thể do bạn thân cô toàn người trong ngành y, một đứa là con nhà nòi, đứa kia là nghiên cứu sinh tiến sĩ y khoa, nên thấy người mặc áo blouse trắng là cô dễ thân, dễ tin tưởng hơn bình thường. Cô thoải mái trút bầu tâm sự:
“Hay là tôi kiếm ít thuốc làm tan băng, đổ cho cái cục băng đó uống.”

Lý Tư chớp mắt: “Cục băng? Cậu Chu hả?”

Thư Diêu cầm tờ kết quả chẳng có thông tin gì, phe phẩy cho mát:
“Còn ai nữa?”

Lý Tư ngớ người, rồi phá lên cười. Sau đó nháy mắt đầy ẩn ý:
“Trước kia muốn thấy cậu Chu đổi sắc mặt thì khó thật. Giờ ấy à, cô chỉ cần tới đây nhiều chút là thấy ngay.”

Ủa? Có người dám nói thấy Chu Mính Viễn biến sắc là “dễ”?

Thư Diêu còn đang ngạc nhiên, chợt nhớ Bạch Hủ từng nói:

Lý Tư là trụ cột của mọi dự án ở Nam Phi, là người mà Chu Mính Viễn tốn cả đống tiền mới mời về.

Nghĩ một hồi, cô đập tay xuống bàn, mắt sáng rỡ:
“Ý ông là, tôi cứ chạy tới chạy lui ở đây nhiều vào, quấy rầy – trụ cột quốc dân – rồi tức á?”

Lý Tư không nói gì, chỉ cười cười. Trong lòng thầm nghĩ:
“Không chỉ tức đâu, có người chuẩn bị nổi trận lôi đình vì… ghen đấy.”

Và đúng thật.

Ba ngày sau, khi Chu Mính Viễn tạm giải quyết xong đống việc quan trọng, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Thư Diêu suốt ngày quanh quẩn bên Lý Tư, cười cười nói nói, ăn cũng ăn chung.

Đứng ở cửa văn phòng, từ xa chưa tới 20 mét, anh nhìn hai người từ phòng nghiên cứu bước ra. Đáng ra đi vài bước là tới, mà hai người đó lại vừa đi vừa tán, đi mấy phút chưa tới nơi.

Thư Diêu và Lý Tư đứng chặn ngay cửa trung tâm, còn đang nói chuyện rất say mê về một con côn trùng có màu sắc… khá chói mắt.

Khoảng cách không xa, Chu Mính Viễn nghe rõ tiếng Lý Tư giảng giải cho Thư Diêu:
“Con đó gọi là châu chấu sa mạc, là loài châu chấu đặc trưng ở châu Phi.”

Thư Diêu quay đầu, nhìn Lý Tư với ánh mắt đầy sùng bái:
“Ông cái gì cũng biết hết trơn.”

Lý Tư cười đáp:
“Lúc đầu đâu có biết. Tò mò thì tìm hiểu nhiều chút thôi mà.”

Chu Mính Viễn hừ lạnh một tiếng.

Vì một con sâu dở hơi vậy mà hai người đứng đó tám tới tận… ba phút.

Cuối cùng cũng nói xong chủ đề đó, Chu Mính Viễn nghĩ: *Lần này chắc tới nơi rồi chứ?*

Kết quả, mới đi được hai bước, Thư Diêu lại bật người lùi nửa bước:
“Lý Tư, mấy cây này nè, mấy cây bị khoanh tròn á, ai trồng vậy? Thuốc à?”

Lý Tư đáp ngay:
“Không phải đâu, đó là Rooibos, một loài cây đặc hữu ở Nam Phi. Dùng làm trà, ở Cape Town có hẳn một thị trấn chuyên trồng nó. Trà này có mùi trái cây nhẹ nhẹ, hình như tôi có để ít trong tủ, chiều pha cho cô uống thử nhé?”

“Thích quá, được đó!” — Thư Diêu đáp liền, mắt sáng rỡ.

Chu Mính Viễn nhíu mày đến độ có thể kẹp chết ruồi.

Uống trà thôi mà, có gì đáng vui dữ vậy trời!

Nói xong về trà, cuối cùng hai người kia cũng bắt đầu di chuyển, không còn đứng lại luyên thuyên nữa, bước về phía anh.

Lúc đi ngang cửa văn phòng Chu Mính Viễn, Thư Diêu và Lý Tư vẫn tiếp tục cười cười nói nói, đổi chủ đề sang… món hầm trong căn tin hôm nay.

Lý Tư thấy Chu Mính Viễn, chỉ nghiêng đầu gật nhẹ một cái, coi như chào hỏi xong.

Thư Diêu thì còn đỉnh hơn — chào cũng không thèm chào, ánh mắt nửa cái cũng không liếc tới, cứ thế đi thẳng qua mặt anh.

Chu Mính Viễn nghiến răng nghiến lợi, cười mà tức.

Anh biết Thư Diêu thấy mọi thứ ở Nam Phi đều mới lạ, sợ cô ở viện nghiên cứu buồn chán nên mấy hôm nay chỉ ngủ ba tiếng mỗi ngày để rút ngắn tiến độ công việc. Anh tính dọn dẹp xong sớm, tranh thủ dẫn cô ra ngoài đi dạo, cũng nhân tiện… nói chuyện quá khứ.

Ai ngờ mấy hôm nay anh đầu tắt mặt tối, còn cô thì vui vẻ như trẩy hội, chẳng có tí gì gọi là "buồn chán". Cạnh cô giờ còn xuất hiện thêm một ông "thần tượng khoa học".

Hết châu chấu sữa lại tới trà Rooibos.

Chu Mính Viễn ngồi trong văn phòng ôm cục tức cả buổi chiều, cũng không thấy Thư Diêu tới tìm.

Thò đầu ra ngoài nhìn thử, thì thấy cô đang mặc váy tầng màu vàng rực, chạy tới chạy lui trong trung tâm nghiên cứu, dáng vẻ tung tăng như con bướm.

Anh thật ra muốn hỏi cô một câu:

“Em đối xử với ánh trăng sáng của em kiểu vậy hả?”

Nhưng nghĩ lại, nhìn cái đãi ngộ hiện tại của mình… có khi, còn chẳng bằng ánh trăng mờ.

Càng nghĩ càng thấy bực mình. Đến tận lúc hoàng hôn buông xuống, mây đỏ rực nhuộm nửa bầu trời.

Mây trôi lững lờ như bị ai châm lửa, cháy âm ỉ theo gió. Giống như có người muốn đốt cháy cả bầu trời để giữ lại chút ánh sáng dài lâu cho màn đêm.

Chu Mính Viễn mặt không cảm xúc đứng bật dậy, sập cửa văn phòng rồi đi thẳng tới trung tâm nghiên cứu.

Lúc anh đến nơi, Thư Diêu đang đứng cạnh cửa sổ, gọi video với Phùng Linh Tử. Lý Tư vẫn rảnh rỗi như mọi khi, thấy anh liền vẫy tay nhiệt tình:

“Ô, Tiểu Chu Tổng nay rảnh à?”

Chu Mính Viễn giọng lạnh tanh:
“Không rảnh như giáo sư.”

Lý Tư nín cười, rồi hất cằm về phía cửa sổ, nơi Thư Diêu đang đứng:
“Đến tìm tôi, hay tìm vợ cậu?”

Chu Mính Viễn chẳng buồn đáp, quay sang nhìn Thư Diêu.

Mùa này ở Nam Phi thường có mây lửa đỏ như vậy, Chu Mính Viễn chưa bao giờ thấy có gì đặc biệt.

Nhưng từ góc anh đứng, nắng chiều cam rực rỡ đang nghiêng hẳn về phía Thư Diêu, một nửa gương mặt cô được ánh sáng nhuộm hồng. Trông như một cô gái đang ngượng ngùng, đẹp đến mức khiến người ta muốn nín thở.

Không biết người trong điện thoại nói gì, Thư Diêu khẽ cúi đầu, cười cong cả mắt.

Chu Mính Viễn chợt thấy thị lực của mình… tốt đến vô lý.

Khoảng cách xa như vậy, mà anh vẫn thấy rõ từng sợi mi của cô bị ánh chiều tà nhuộm thành màu nâu đỏ, cong vút, dày rợp như nhung.

Cô khẽ chớp mắt, hàng mi kia cứ như xuyên không gian mà cào nhẹ vào tim anh, khiến bàn tay buông thõng bên hông cũng vô thức siết lại.

“Tiểu Chu?” — Lý Tư lên tiếng.

“Ừm?” — Chu Mính Viễn hoàn hồn, quay sang, cau mày:
“Gì vậy?”

Lý Tư cười tới mức mắt gần như ti hí, còn không quên trêu thêm câu:
“Nhìn người ta đắm đuối dữ vậy cha.”

Chu Mính Viễn không buồn đáp, vài giây sau mới lạnh lùng nói:
“Tôi nhớ là mời giáo sư đến để nghiên cứu thiết bị y tế.”

Lý Tư giả vờ oan ức:
“Tôi có bỏ ăn bỏ ngủ nghiên cứu rồi còn gì?”

Chu Mính Viễn:
“Tôi thấy ông bỏ ăn bỏ ngủ để nghiên cứu mấy con sâu với đám cỏ rác thì có.”

Chu Mính Viễn hiếm khi nói mấy câu móc mỉa kiểu này, mà cái mặt vẫn lạnh như tiền nữa chứ. Nghe vừa buồn cười vừa… trẻ con.

Lý Tư nghe xong thì cười muốn xỉu.

Lúc này Thư Diêu vừa tắt điện thoại, thấy Chu Mính Viễn đứng đó thì hỏi:

“Ủa, hôm nay anh không bận hả?”

Câu hỏi nghe thì vô tư lắm, nhưng đúng là… có người vừa mới hỏi một câu y chang.

Lọ dấm của Tiểu Chu Tổng vỡ tan luôn rồi.
Anh ném lại một câu đầy bực dọc:
“Thư Diêu, đi theo tôi.”

Rồi sải bước rời khỏi trung tâm nghiên cứu, chẳng thèm ngoái đầu lại.

Thư Diêu ngơ ngác, còn tưởng anh thấy cô suốt ngày lượn lờ làm phiền Lý Tư, nên mới nổi giận.

Cô quay sang Lý Tư, cười toe toét:
“Kế hoạch thành công!”

Hai người giơ tay lên định high-five. Lý Tư cố nín cười đến đỏ cả mặt, chìa tay ra.

Hai bàn tay vừa chạm nhau thì — Chu Mính Viễn dừng bước quay đầu lại.
Sắc mặt càng thêm đen như mực:
“Thư Diêu.”

“Rồi rồi, tới liền nè!” — Thư Diêu cười hì hì, chạy lúp xúp đuổi theo.

Phía sau, Lý Tư gọi với theo, còn vẽ vời trong không khí một dấu “thập”:
“Nhớ dùng chiêu đó nha!”

Thư Diêu gật đầu lia lịa.

Cái "chiêu" mà Lý Tư nói, chính là cú… "bóp cơ mông thần thánh".

Chuyện là hồi nãy gọi video với Phùng Linh Tử, hai đứa đang tám chuyện tiêm thuốc. Phùng Linh Tử than phiền:
"Cái chỗ mông á, đau dã man luôn. Không hiểu sao tiêm chỗ đó đau nhất quả đất."

Thư Diêu từng bị tiêm mông, lập tức gật đầu đồng tình:
"Đúng, đau khủng khiếp."

Vừa lúc đó Lý Tư đi ngang, nhảy vô tám ké. Lén lén lút lút mách cho Thư Diêu một chiêu:
"Cô không muốn thấy mặt Tiểu Chu tổng biến sắc à? Bóp đúng chỗ đó, đảm bảo mặt lạnh mấy cũng phải nhăn lại."

Thư Diêu: "Tui đâu biết cơ mông nằm đâu."

Lý Tư: lôi cái mô hình cơ thể ra, vẽ một cái dấu "thập", chỉ vào hai chỗ phía trên:
"Đây nè, nhìn thấy cái mặt lạnh đó khó ưa không? Nhắm ngay đây mà xuống tay!"

…

Lúc này, Thư Diêu đi theo sau Chu Mính Viễn, thấy anh bước càng lúc càng nhanh, mặt thì lạnh như băng.

Cô quyết định: đã đến lúc triển khai chiêu "cơ mông biến sắc thần pháp"!

Ánh hoàng hôn nhuộm vàng lá cây dọc hành lang. Chu Mính Viễn, mặc một bộ vest xám nhạt, bước đi giữa bóng nắng vàng cam, cảnh tượng này mà chụp lại thì chẳng khác nào poster phim nghệ thuật.

Nhưng Thư Diêu hoàn toàn không lãng mạn.

Ánh mắt cô dán chặt vào mông của Chu Mính Viễn, trong đầu còn tưởng tượng ra cái dấu "thập" ngay vị trí chiến lược.

Cô nhắm chuẩn mục tiêu.
Nhanh chóng bước lên, bóp một phát!

…

Không khí lập tức ngưng đọng.

Chu Mính Viễn dừng bước, chậm rãi quay đầu lại.
Gương mặt… không hề co giật như cô mong đợi.

Ủa?
Không hiệu nghiệm sao?

Thư Diêu nghi ngờ là lực tay mình chưa đủ mạnh, nên… dứt khoát bóp thêm một cái.

Cảm giác đầu tiên không phải là thành công…
Mà là…

— Cái mông này, thật là… căng, chắc, đầy đặn.

Cô thầm nghĩ:
Cái tay này đúng là có lời.
Chậc chậc chậc.

Chu Mính Viễn nhíu mày, giọng lạnh tanh:
"Thư Diêu, em giải thích hành vi vừa rồi đi."

Thư Diêu rụt tay lại, giấu ra sau lưng, cười hì hì:
"Anh Mính Viễn ơi, hồi nãy có con muỗi bay ngang, đậu ngay mông anh, tôi đập chết giùm rồi đó. Tôi có phải rất chu đáo không?"

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Mính Viễn: .....

Chương 38: Ba Ngày

DTV-EBOOK

Cái lý do "đập muỗi" củ chuối kia, Chu Mính Viễn dĩ nhiên không tin nổi. Nhưng anh cũng chẳng buồn truy cứu thêm với Thư Diêu, chỉ lặng thinh dẫn cô ra khỏi viện nghiên cứu.

Một chiếc xe đen đậu bên ngoài bật sáng cả đèn trước lẫn đèn sau. Chu Mính Viễn mở cửa ghế lái, ngồi vào trong:

"Lên xe."

Lúc đó trời đã bắt đầu ngả tối. Thư Diêu cứ tưởng anh chỉ đưa cô ra ngoài ăn tối cho khuây khỏa, ai ngờ ăn xong món hầm đặc trưng của Nam Phi, anh lại không quay đầu xe về hướng cũ.

Thư Diêu cũng chẳng hỏi gì, ngoan ngoãn dựa vào ghế phụ, để mặc số phận đưa đẩy.

Hoàng hôn ở Nam Phi kéo dài một cách kỳ lạ, như một dải thời gian không bao giờ dứt.

Ngồi bên ghế phụ, Thư Diêu nhìn vầng mặt trời màu cam nhạt dần dần trôi xuống đường chân trời. Mỗi lần tưởng nó sắp biến mất rồi, thì nó lại chỉ dịch thêm một chút xíu, nhỏ tới mức gần như không thể thấy được.

Cả con đường hai bên phủ kín những loại thực vật nhiệt đới. Những thứ mà ở các thành phố phương Bắc chỉ là mấy chậu cây cảnh nhỏ xíu, thì tại đây, chúng vươn cao vạm vỡ thành cả hàng cây rợp bóng. Ngay cả xương rồng cũng cao gần bằng người.

Chu Mính Viễn không chạy xe trong nội đô. Đường vắng, đèn cũng thưa, không giống Đế Đô – nơi chỉ mới nhá nhem tối là cả rừng đèn đã thi nhau bật sáng như sợ muộn.

Ở đây chỉ có cây cối dần chìm vào lớp ánh sáng nhạt nhoà, khung cảnh như một giấc mộng đang trôi. Thư Diêu chợt có cảm giác: chiếc xe này không còn là cái Mercedes của Chu Mính Viễn, mà là một con tàu xuyên qua giấc mơ.

Cảm giác ấy — vừa kỳ lạ, vừa dễ chịu.

Mà dễ chịu nhất là, Chu Mính Viễn không phải kiểu người nói nhiều. Không như mấy cậu trai trong nhóm Healer, cứ tíu tít ồn ào tới mức làm cô đau cả đầu. Giờ phút này, cô có thể thoải mái tận hưởng sự yên bình…

Chưa kịp nghĩ hết câu, thì người đang im lặng lái xe bên cạnh bỗng lên tiếng:

“Đó là hai nhánh cây lô hội khổng lồ.”

“……Hả?”

Thư Diêu quay đầu nhìn anh, ngơ ngác.

Ai hỏi gì anh đâu?

Giữa không gian tĩnh lặng, anh đột nhiên giới thiệu… thực vật?

Bị lôi khỏi “con tàu giấc mơ”, Thư Diêu đành ngó ra ngoài cửa kính. Ven đường là một hàng cây nhìn như bông cải xanh mọc chân dài, được ánh chiều tà nhuộm thành màu cam ấm.

Cảm giác như đang nhìn món bông cải xào cà chua.

“Lô hội này là loài đặc hữu của Nam Phi, ban đầu mọc ở sa mạc.” — Chu Mính Viễn tiếp tục, giọng đều đều.

Thư Diêu ừ đại: “À.”

“Phía trước là cây keo gai. Ở Đế Đô, keo có hoa màu hồng, còn ở đây là giống khác.”

“Cái cây thân to kia là cây bao báp, lá có thể ăn được. Một số người bản địa ở Nam Phi hay dùng lá này để nấu canh…”

…

Thư Diêu nãy giờ vẫn cố giữ bình tĩnh, giờ thì không nhịn được nữa.

Thư Diêu trừng mắt nhìn góc nghiêng của anh, trong đầu chỉ có đúng một câu:
Anh không phải là núi băng mặt lạnh à? Sao tự dưng lắm lời thế?!

“Chu Mính Viễn,” cô dứt khoát nói thẳng, “anh có thể để tôi yên lặng ngắm cảnh một lát không?”

Cả chiếc xe lập tức yên ắng trở lại.
Nếu lắng nghe kỹ, có khi còn nghe được tiếng Chu Mính Viễn nghiến răng.

Tiểu Chu Tổng tức muốn tống cổ cô gái họ Thư này ra khỏi xe.

Người khác nói thì cô há hốc mồm ngưỡng mộ, tới lượt anh nói thì cô bảo “im lặng giùm cái”.

Rất tốt.

Xe rẽ vào một trạm xăng.

Chu Mính Viễn xuống xe đổ xăng.
Thư Diêu thì lục túi nhỏ, lôi ra một cặp kính râm, rất tự nhiên mà… đeo lên mặt anh.

Cô chỉ nghĩ đơn giản: ánh hoàng hôn chiếu vào đúng mặt tài xế thì rất dễ lóa mắt.

Cô có bị chói cũng chẳng sao, nhưng nếu Chu Mính Viễn không thấy đường mà tông vào đâu đó thì tiêu luôn cả hai người.

Ấy thế mà gương mặt căng cứng của Chu Mính Viễn lại dịu đi thấy rõ.

Anh nghĩ:
Cô ấy vẫn thích mình.
Mỗi có một cặp kính mà cũng nhường cho mình đeo.

Xe đổ xăng xong, tiếp tục lên đường.

Thư Diêu nhìn ra được, chắc anh sợ cô cứ ru rú trong viện nghiên cứu mãi sẽ bí bức, nên mới chở cô ra ngoài đi chơi một vòng.

Nhưng với cái kiểu tính cách của anh thì… nói không bao giờ nói.
Chỉ âm thầm lái xe, cũng chẳng chịu tiết lộ đi đâu.

Nghĩ thông suốt rồi, cô thảnh thơi dựa vào ghế phụ, chờ đợi điểm đến.

Trong đầu cô đã vẽ ra mấy viễn cảnh lãng mạn lắm rồi: nào là lên đ.ỉnh núi ngắm sao, hoặc đi vào rừng xem đom đóm, dù gì trời cũng đã tối, không còn gì để tham quan nữa ngoài những thứ lung linh kiểu đó.

Xe cứ đều đều chạy.

Giữa đường Thư Diêu còn ngủ một giấc.

Tới khi cảm nhận được xe dừng hẳn, cô dụi mắt tỉnh dậy – đã hơn ba tiếng đồng hồ trôi qua.

Gần 11 giờ đêm, Chu Mính Viễn tắt máy xe.

Trước mắt họ – không có đỉnh núi sao trời, cũng không có lấy một con đom đóm.

Thư Diêu vừa ngáp vừa lau khóe mắt:
“Chúng ta tới đâu vậy?”

Chu Mính Viễn nhìn cô, giọng bình thản:

“Ngủ.”

“?”

Thư Diêu vừa bước xuống xe đã lật đật chạy theo Chu Mính Viễn, níu lấy tay áo sơ mi của anh, ngẩng đầu hỏi đầy nghi ngờ:
“Anh chạy cả một quãng đường xa thế này, chỉ để dẫn tôi đi ngủ thôi á?”

Câu hỏi vừa dứt, cơn buồn ngủ của cô cũng bay biến sạch.
Nghĩ lại thấy hơi kỳ kỳ, cô lúng túng tự chữa cháy:
“Ý tôi là… không phải chỉ để ngủ thôi chứ hả…”

Nghe vẫn có gì đó không ổn?
Cái từ “ngủ” này sao bỗng dưng nghe… nóng mặt thế?

Lúng túng thêm hai câu, trí óc Thư Diêu mới kịp kết nối lại.
Cô nghiêng đầu, hất nhẹ cằm về phía mông Chu Mính Viễn, nhướn mày:
“Mính Viễn cưa cưa, tôi chỉ nhéo có một cái, không lẽ… bắt tôi chịu trách nhiệm luôn?”

Chu Mính Viễn bình tĩnh đáp, giọng không nhanh không chậm:
“Hai cái.”

Thư Diêu tròn xoe mắt.
Ngẫm lại… đúng thật là hai.

Hiếm khi thấy Thư Diêu á khẩu, Chu Mính Viễn bật cười khẽ: “Ngủ đi. Mai đưa em đi xem Kimberley.”

“Kimberley? Là gì vậy?”

“Kim cương Nam Phi, em từng nghe chưa? Kimberley chính là cái mỏ kim cương nổi tiếng thế giới.”

Rời khỏi trung tâm nghiên cứu, Chu Mính Viễn cởi bỏ áo vest, chỉ còn chiếc quần xám nhạt và sơ mi trắng. Cúc cổ cũng tháo, vừa đi vừa trò chuyện vu vơ. Dáng vẻ này khiến Thư Diêu nhớ đến mấy ngày họ từng bị kẹt chung, sát cánh bên nhau.

Thư Diêu cười tủm tỉm:
“Vậy có nhặt được viên nào không?”

Chu Mính Viễn nhướng mày, giọng lơ lớ kiểu Bắc Kinh:
“Em nghĩ gì vậy, cái hố kim cương đó bị nước mưa với nước ngầm lấp đầy từ lâu rồi. Nhặt được thì cũng tới lượt người khác trước em rồi!”

“Thế thì đi làm gì nữa, không đi đâu!”

Nói không đi là vậy, hôm sau Thư Diêu vẫn lẽo đẽo theo Chu Mính Viễn tới Kimberley.

Chuyến đi rõ ràng được anh lên kế hoạch từ trước, trong cốp xe còn có cả quần áo đã chuẩn bị sẵn cho cô. Anh thay vest bằng quần kaki màu be nhạt và sơ mi xanh nhạt, tới gõ cửa phòng Thư Diêu.

Cô mở cửa, nhìn bộ đồ bảnh bao của anh, khẽ chớp mắt, rồi lém lỉnh nói:
“Mính Viễn ca ca, anh mặc đẹp vậy là đi xem mắt hả?”

“Có vợ rồi, cảm ơn.”

“Vậy là đi ngoại tình à?”

Chu Mính Viễn lười đôi co, lôi cô đi ăn sáng rồi hai người thẳng tiến Kimberley.

Cái hố kim cương ngập nước nhìn vẫn hoành tráng. Trong khu triển lãm ghi lại đủ thứ về quá trình gian khổ của người dân Nam Phi khi đào mỏ.

Hồi đó không có máy móc hiện đại, chỉ toàn cuốc xẻng đơn sơ, mà đào được cái hố sâu hơn ngàn mét.

Người tham quan tấm tắc mãi, chụp ảnh lia lịa, khen ngợi bằng đủ thứ tiếng.

Chỉ riêng Thư Diêu là đứng đơ trước tủ kính trưng bày kim cương, lẩm bẩm:
“Hơn ba tấn kim cương… trời ơi, vậy là bao nhiêu tiền ta…”

Cái mặt đơ đơ đầy mộng tưởng đó, chẳng khác nào con nghiện tiền.

Chu Mính Viễn nhìn cô, mặt vốn dửng dưng cũng phải ngoảnh đi bật cười.

Ra khỏi Kimberley, họ tiếp tục chạy xe về hướng đông bắc, men theo sông Vaal. Khi băng qua cánh đồng lúa mì vàng óng, Thư Diêu mở cửa trời, thò đầu ra ngoài, hét lên phấn khích:
“Mính Viễn! Tôi thấy người rơm kìa! Người rơm!”

Chu Mính Viễn vừa cười vừa mắng:
“Vào trong mau. Xe chạy nhanh, lỡ văng trúng đá là đầu em nứt như trái dưa đấy!”

Bị mắng, cô chu chu môi chui vào, ngoan được chưa tới hai phút lại gõ cửa kính:

“Lúc nãy có con chim đen to ơi là to bay ngang! Đuôi dài lấp lánh luôn, đẹp lắm!”

“Chim đuôi dài xinh xinh đó gọi là goá phụ áo đen đuôi dài (long-tailed widowbird)”

Thư Diêu liếc anh đầy nghi ngờ:
“Anh ngày nào cũng ôm đống dữ liệu, sao biết mấy thứ này?”

Chu Mính Viễn không đáp.

Chẳng lẽ nói vì thấy cô mê tít cái ông giáo sư Lý Tư, nên đêm đó anh tức tốc học thuộc sách động vật Nam Phi, còn tranh thủ tua nhanh hai tập Animal Planet?

Ngày thứ ba, họ đến thác Tugela.

Chu Mính Viễn bảo, đây là thác nước cao nhất Nam Phi, thuộc top ba thế giới.

Làm hướng dẫn viên cho một khách duy nhất, Chu Mính Viễn vô cùng chuyên nghiệp, truyền thuyết địa phương, phong tục tập quán… cái gì cũng kể rành rọt.

Thư Diêu vừa “ừ ừ” gật đầu, vừa cầm cành cây dính vài chiếc lá, chấm nước rồi… vẩy nguyên một mặt nước lên Chu Mính Viễn.

Anh quay sang nhìn, mặt tỉnh bơ.

Cô cười như được mùa:
“Anh có coi Tây Du Ký chưa? Quan Âm Bồ Tát cũng dùng cành dương liễu nhúng nước rồi vẩy vậy đó, người nào dính là sống lại liền!”

Chu Mính Viễn nhếch môi:
“Ý em là tôi chết rồi?”

“Không có nha, tôi vẩy vậy là để anh sống lâu trăm tuổi.”

Thư Diêu lại nhúng nước, vẩy thêm phát nữa, giọt nước rơi tí tách lên mặt Chu Mính Viễn. Anh chau mày, hơi nghiêng đầu tránh, còn nghe cô hí hửng khoe:
“Giờ thì sống tới hai trăm tuổi luôn đó!”

Ở thác Tugela vừa mới mưa xong, đá trên đường đều ươn ướt, phía sau lưng Thư Diêu là một vòm cầu vồng vắt ngang bầu trời. Cô vừa mới vẩy được hai nhát nước, chiếm được chút “tiện nghi” liền cười đến mức suýt thở không nổi, ôm bụng ngồi thụp xuống mép suối.

Chu Mính Viễn cũng ngồi xuống cạnh, tiện tay tạt một vốc nước sang phía cô, bắt chước giọng điệu vừa rồi:
“Sống lâu trăm tuổi.”

“Chu Mính Viễn!”

Thư Diêu lau mấy giọt nước trên mặt, nhào tới định lấy cành cây quật cho anh mấy phát.

Chu Mính Viễn né rất nhanh, còn bật cười ha hả.

Không rõ là vì thật sự vui, hay là đang cười cô hậu đậu.

Thật ra mỏ kim cương Kimberley hay thác Tugela, năm đầu tiên anh sang Nam Phi đã từng đi hết rồi.

Hồi ấy vừa tiếp nhận đống việc ngổn ngang nơi này, tâm trạng tệ, hiệu suất làm việc cũng tụt dốc. Thế là anh lái xe đi lang thang, không quen ai, không biết đâu, cứ lái đến đâu thì xuống xe đi dạo đến đó.

Cũng từng có vài khoảnh khắc bất chợt nghĩ: *Nếu lúc này có ai đó bên cạnh thì tốt biết mấy.*

Nhưng anh chưa từng nghĩ, cái suy nghĩ viển vông đó lại có ngày thành sự thật.

Thư Diêu theo Chu Mính Viễn chơi suốt ba ngày. Trở về từ thác Tugela, họ ở một khách sạn đậm phong cách Nam Phi.

Đi chơi bao giờ cũng mệt. Thư Diêu như bị rút hết xương, dựa vào vách thang máy mềm nhũn như bún.

Thang máy đang đi lên, cô đột nhiên quay đầu nhìn sang Chu Mính Viễn hỏi:
"Lúc trước anh nói, chờ làm xong việc sẽ nói chuyện với tôi. Mà rốt cuộc là chuyện gì mà khó mở miệng đến vậy? Dẫn tôi chơi ba ngày trời mà vẫn chưa chịu nói."

Thang máy rộng rãi, chỉ có hai người họ. Thư Diêu đứng dựa vào bên trái, Chu Mính Viễn đứng phía bên phải, giữa hai người cách nhau tầm hai mét.

Cô hỏi xong, Chu Mính Viễn nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Thư Diêu ngẩn người.

Cô từng nói, Chu Mính Viễn trắng như ma cà rồng quý tộc. Nhưng khác với trên phim, ma cà rồng trong phim nhìn người rất tình cảm, còn ánh mắt của Chu Mính Viễn thì lúc nào cũng lạnh như băng.

Cô còn từng âm thầm chê bai: nếu Chu Mính Viễn là ma cà rồng thật, chắc không ai tình nguyện để anh hút máu đâu.

Nhưng ánh mắt vừa rồi anh nhìn cô… lại không giống như trước.

Thư Diêu bỗng nghĩ, *Nếu anh thực sự là ma cà rồng, vậy thì cứ để anh cắn một cái cũng được.*

Hai mét chẳng xa, chỉ là chuyện Chu Mính Viễn bước tới hai bước. Anh đi đến bên cô, bỗng nâng tay đỡ nhẹ sau đầu Thư Diêu, cúi xuống thì thầm bên tai cô:
“Cảm ơn em, đã đến bên tôi.”

Đồng tử Thư Diêu co lại.

Anh biết rồi sao?

Ngay sau đó, hơi thở ấm nóng từ môi lưỡi anh lướt qua vành tai cô, giọng nói trầm thấp dịu dàng:
“Anh có thể biết lý do không? Lý do em đến tìm tôi.”

— Phải chăng là vì em thích tôi?

Tác giả có lời muốn nói:
【Cập nhật lần một, lần hai lúc 11 giờ】

Chương 39: Tái Ngộ

DTV-EBOOK

"Tôi có thể biết lý do được không? Lý do em đến tìm tôi."

Chu Mính Viễn vốn là người ít nói, những tình huống cần anh mở lời đa phần đều là trên thương trường – nơi mà lợi ích qua lại luôn đi kèm với đề phòng, đề phòng người khác tính toán mình, cũng đề phòng bản thân vô ý để người ta nắm thóp.

Vì thế giọng nói của anh từ trước đến nay luôn bình thản, rõ ràng, không gấp không chậm, mang theo một sự chín chắn vượt quá tuổi.

Nhưng câu nói vừa rồi, khi môi anh chỉ cách tai Thư Diêu gang tấc, lại nhẹ nhàng như cơn gió đầu xuân tháng ba.

Tim Thư Diêu khẽ loạn nhịp một nhịp, nhưng cô tự nhủ đó là vì quá bất ngờ.

Chu Mính Viễn nói xong, thu tay từ sau đầu cô về, lùi nửa bước, hai tay đút lại vào túi quần, chỉ còn ánh mắt là bình tĩnh dừng lại trên gương mặt cô, chờ câu trả lời.

Thang máy lơ lửng mùi bưởi nhẹ dịu, chẳng rõ là do khách sạn cố tình dùng loại xịt phòng này, hay trước đó có ai bóc bưởi trong thang.

Thư Diêu đưa tay sờ vành tai, ngẩng đầu, gương mặt không gợn sóng:
"Còn vì cái gì được nữa, mẹ tôi bắt tôi lấy chồng thôi."

"Thôi đi," Chu Mính Viễn bật cười, "Không phải mẹ em là kiểu người ngoài ba lê ra thì chẳng quan tâm chuyện gì à? Cả đời sống vì ba lê? Mà bà ấy lại ép em lấy chồng? Tôi có xem video

đám cưới rồi đấy, trông em lúc múa vui lắm mà, lấy tôi là tự em quyết định đúng không?”

Giọng điệu Chu Mính Viễn nói mấy lời này rất tự nhiên, như thể khoảng cách mười một năm chưa từng tồn tại.

Cũng như thể, từ lúc họ gặp nhau trong lần bị nhốt, hai người chưa từng rời xa nhau.

Thang máy đến nơi, Thư Diêu là người nhảy ra trước, cũng bật cười theo.

Cô đi ngược lại phía hành lang, đối diện với Chu Mính Viễn, vừa đi vừa chỉ vào anh:
“Anh nhớ kỹ thế cơ à, chuyện từ tám trăm năm trước rồi đấy, sao anh vẫn nhớ rõ thế!”

“Tôi nói thì em lại không nhớ à?”

Họ về muộn, hành lang khách sạn vắng hoe, rất yên tĩnh.

Thư Diêu sợ làm phiền những khách đang nghỉ, hạ giọng nhỏ xuống:
“Nhớ chứ, nhớ rõ là đằng khác, đặc biệt là câu ‘Tôi sẽ đưa em ra ngoài, cho em một cơ hội lựa chọn lại.’ Tôi nhớ rất rõ, lúc đó trong lòng tôi, anh giống như vị cứu tinh vậy.”

Cô vừa nói xong, thấy Chu Mính Viễn nghiêng đầu khẽ ho một tiếng.

Anh rất ít có mấy hành động giống thiếu niên như vậy. Lúc Thư Diêu quen anh, Chu Mính Viễn mới mười bảy, người khác ở tuổi đó còn đang mơ mộng linh tinh, còn anh đã chín chắn đến mức gần như “quá chín”.

Nên khi anh quay đầu khẽ ho, Thư Diêu không nghĩ anh ngại, còn tưởng anh bị sặc.

“Anh đỏ tai làm gì? Nói mấy câu thôi mà tự làm mình sặc nước bọt à?”

Cô nhìn anh với vẻ kỳ lạ, đầu óc vẫn còn vướng trong bất ngờ vì bị nhận ra:
“Chu Mính Viễn, sao anh nhận ra tôi vậy? Tôi thay đổi nhiều lắm mà?”

“Lúc đầu không nhận ra. Nhưng tình cờ phát hiện em biết múa ba lê, tôi quen có một cô gái như thế thôi, quá trùng hợp.”

Giọng điệu Chu Mính Viễn lúc nói chuyện bình thường rất dễ chịu, pha chút âm điệu đặc trưng của người thủ đô, lọt vào tai Thư Diêu lại càng khiến cô thấy thoải mái.

Cô nhảy lên mấy bước, đưa tay nhéo má anh:
“Biết sớm là anh nói chuyện dễ thương như vậy, tôi đã sớm nói cho anh biết thân phận rồi!”

Bàn tay nghịch ngợm kia bị Chu Mính Viễn gạt ra:
“Em vẫn chưa nói cho tôi biết lý do đấy.”

Thư Diêu vung tay, vừa đi lùi vừa nhảy một bước:
“Còn có lý do gì nữa? Trước đây chúng ta đã nói rồi mà, lúc chia tay tôi có nói sẽ đến tìm anh.”

Khoảng thời gian bị nhốt trong căn phòng nhỏ chỉ vài ngày ngắn ngủi, nhưng lại là khoảng thời gian “nhàn rỗi” hiếm có nhất của họ. Bình thường, một người bị ba lê chiếm trọn, một người bận rộn giữa thương trường, không ai thực sự sống như chính mình.

Chỉ có mấy ngày đó, họ mới thật sự đặt xuống gánh nặng không thuộc về mình, mới dám mở lòng ra.

Khi đó Thư Diêu ngây thơ đến ngốc nghếch, là Chu Mính Viễn dạy cô: làm gì cũng không thể vội vàng, nếu muốn đạt được điều

mình muốn, nhất định phải từng bước lên kế hoạch.

Sau khi quay về học viện múa, Thư Diêu bắt đầu trầm lặng hơn, bắt đầu lên kế hoạch làm sao thoát khỏi ba lê một cách triệt để.

Câu trả lời của Thư Diêu nhẹ nhàng như không, Chu Mính Viễn chỉ hơi gật đầu, như đang suy ngẫm điều gì, nhưng không hỏi thêm nữa.

Hành lang khách sạn được trải thảm dệt họa tiết phức tạp màu nâu đỏ. Thư Diêu cứ đi lùi như vậy, không để ý gót chân đạp vào một nếp gấp nhỏ, loạng choạng ngã ra sau.

Chu Mính Viễn kịp thời nắm lấy tay cô, kéo một cái về phía mình. Thư Diêu nhẹ hều, theo lực kéo nghiêng người về trước, ngã nhào vào lòng anh.

Đúng lúc ấy, hai người đứng ngay trước cửa phòng Chu Mính Viễn. Anh buông tay ra:
“Ngủ đi thôi, mai còn về.”

Nếu đổi lại là cô gái khác, đứng gần Chu Mính Viễn đến vậy chắc chắn sẽ đỏ mặt tim đập, thế mà Thư Diêu lại chỉ vỗ nhẹ lên ngực anh, tươi cười rạng rỡ:
“Ngủ ngon nhé.”

Phòng của Chu Mính Viễn ngay sát bên cạnh. Anh đưa thẻ phòng áp vào máy quét, một tiếng “tít” vang lên, cửa mở ra. Anh bước vào không quay đầu lại:
“Ngủ ngon.”

Cánh cửa đang khép lại chợt bị chặn bởi một vật gì đó. Chu Mính Viễn cúi mắt xuống nhìn – giữa khe hẹp giữa khung cửa và cánh cửa, kẹt lại một chiếc giày da nữ màu đen kiểu dáng quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Ngay sau đó, một bàn tay trắng nõn bám lấy khung cửa, Thư Diêu thò đầu vào:
“Chu Mính Viễn, tôi thấy tôi ngủ không được.”

“Rồi sao nữa?”

“Tái ngộ sau bao nhiêu năm, chẳng lẽ anh không thấy xúc động gì à?”

Vừa nói, cô vừa chen người đẩy cửa, nửa thân trên đã nghiêng vào trong:
“Hay là tụi mình ngủ chung một phòng đi, dù sao cũng là phòng tiêu chuẩn mà.”

Phòng khách sạn rộng rãi. Trước kia khi còn ở Đông Cẩn, thỉnh thoảng đêm khuya họ cũng từng ở chung một phòng, thực ra để Thư Diêu vào cũng chẳng có gì.

Chỉ là trước khi đến Nam Phi, Chu Mính Viễn từng mơ một giấc mơ, nội dung giấc mơ đó… nói sao nhỉ, không tiện lắm.

Thế nên lúc Thư Diêu nghiêng người vào, tầm mắt anh vô thức liếc qua cổ áo của cô.

May quá, không phải là chiếc áo cổ trễ hôm trước.

Chu Mính Viễn im lặng đứng đó, rơi vào mắt Thư Diêu chẳng khác gì đang đề phòng. Cô bĩu môi:
“Tránh ra đi, chắn cửa làm gì. Tôi có định giở trò gì đâu, chẳng lẽ nói chuyện với anh cũng không được à? Tôi còn nhiều chuyện muốn nói với anh lắm.”

Chu Mính Viễn nhích người tránh ra. Thư Diêu vui vẻ chui vào, chạy một mạch đến bên giường, đá văng giày rồi ngồi phịch xuống.

Lúc nhận phòng, lễ tân nói chỉ còn phòng tiêu chuẩn. Khi đó Chu Mính Viễn còn cau mày, thấy giường phòng tiêu chuẩn nhỏ, sợ nghỉ ngơi không ngon.

Giờ nhìn lại, có hai chiếc giường cũng tốt. Giường tuy nhỏ, nhưng ít ra là riêng biệt.

Chứ với tính cách của Thư Diêu, nếu là một chiếc giường lớn thì cô thật sự có thể chui lên nằm chung với anh, rồi đề nghị "nói chuyện dưới chăn cho ấm" cũng nên.

Vậy thì anh còn ngủ kiểu gì?

Chu Mính Viễn ngồi lên chiếc giường còn lại:
"Không thể để mai nói à? Phải thức đêm bằng được sao?"

"Anh không hiểu đâu, tâm sự là phải tùy cảm xúc. Giờ tôi đang rất có nhu cầu chia sẻ, anh nghe không?"

"…Nói đi."

Thư Diêu dựng gối đầu lên, tựa lưng, chọn một tư thế thoải mái rồi mới mở lời:
"Năm tôi mười chín tuổi, từng gặp anh một lần ở Anh. Nhưng anh không nhận ra."

Chu Mính Viễn khựng lại.

Ở Anh?

Mọi người đều nghĩ năm đó Thư Diêu không trúng tuyển vào đoàn ba lê hàng đầu nên quá đau lòng, mới dứt khoát từ bỏ ba lê để nhảy đường phố. Nhưng sự thật không phải vậy.

Bài thi năm ấy ở Anh, thật ra Thư Diêu đã qua rồi.

Điểm kỹ thuật của cô, tất cả giám khảo đều cho A hoặc A+. Chỉ là đến vòng phỏng vấn, vị giám khảo chính ngồi dưới sân

khấu hỏi cô một câu:
“Do you like ballet or not?”

Câu hỏi này vốn chỉ là hình thức, không có vũ công nào sẽ trả lời “không thích”.

Câu trả lời chẳng cần xuất sắc gì, với thành tích đứng đầu như cô, chỉ cần nhẹ nhàng nói “yes” là cánh cửa của đoàn múa sẽ mở rộng.

Nhưng đó có phải điều cô thật sự muốn?

Không.

Ba lê là tình yêu của mẹ cô, là tất cả của bà – nhưng không phải của cô. Từ năm ba tuổi, cô đã muốn nói với gia đình mình:

Em không yêu ba lê.

Thư Diêu đứng trên sân khấu, mặc váy voan trắng trang nhã, khoảnh khắc đó cô gần như run rẩy, vì cô đã đợi ngày này quá lâu, quá nhiều năm.

Cô dõng dạc đáp:

“No.”

Bên dưới sân khấu vang lên những tiếng xôn xao, các giám khảo đều vô cùng sửng sốt.

Chỉ có vị giám khảo chính vẫn bình tĩnh ngồi đó. Đó là một cựu vũ công ba lê tóc vàng, bà cúi đầu nhìn bảng điểm của Thư Diêu, rồi lại ngẩng lên hỏi lại lần nữa:
“Do you like ballet?”

Thư Diêu hiểu, đó là một cơ hội thứ hai – hiếm hoi và quý giá, là vị giám khảo ấy phá lệ mà cho cô.

Nhưng cô không hề do dự, giọng điệu dứt khoát đến không thể kiên định hơn:
“Never.”

Tôi chưa từng yêu nó.

Hôm đó, Thư Diêu rời khỏi sân khấu thi tuyển trong nước mắt. Mọi người xung quanh đều bị che mắt – ai cũng nghĩ cô không biểu diễn tốt, nghĩ cô buồn vì thất bại, rồi vây quanh muốn an ủi cô.

Nhưng khoảnh khắc ấy, Thư Diêu thật sự rất cô đơn.

Cô có một suy nghĩ táo bạo, nhưng lại không thể nói với bất kỳ ai. Cô đã đưa ra quyết định mà mình ao ước từ lâu, nhưng lại chẳng thể thốt ra được.

Vì nếu nói ra, người khác chỉ thấy cô “khác người”, chỉ thấy cô “kỳ quặc”.

Thư Diêu khóc không kiềm chế nổi, từ chối mọi lời dỗ dành, một mình bước đi trên những con phố London.

Chỉ có cô biết rõ — cô đang vui.

Cô vui vì cuối cùng đã tự mình thoát khỏi mọi thứ mà cô luôn muốn trốn khỏi.

Và kể từ giây phút đó, mọi thứ cô không yêu, sẽ không còn xuất hiện trong cuộc đời cô nữa.

Cô ngồi xổm bên vệ đường khóc rất lâu. Đường phố London xe cộ tấp nập, sương mù lảng bảng, đèn đỏ vừa bật lên, một chiếc xe dừng lại ngay trước mặt cô.

Thư Diêu theo phản xạ ngẩng đầu, thấy cửa kính xe từ từ hạ xuống. Trong xe là một chàng trai trẻ, da trắng, ánh mắt lạnh

nhạt. Anh đưa tay ra, trao cho cô một chiếc khăn tay.

Chiếc khăn tay màu xám lạnh, hoạ tiết kẻ của Burberry, sạch sẽ tinh tươm. Thư Diêu đón lấy.

Đèn xanh bật lên, cậu thiếu niên kia kéo cửa kính lên, chiếc xe hoà vào dòng người mà lăn bánh rời đi.

Đó chính là Chu Mính Viễn, năm ấy 22 tuổi.

Anh xuất hiện vừa vặn đến không ngờ. Như thể chiếc khăn tay ấy là món quà chúc mừng cô thoát khỏi ngục tù của riêng mình.

Giờ ngồi trên giường, Thư Diêu mỉm cười kể lại:
“Không hiểu là duyên số gì, mà cả hai lần tôi bỏ trốn, đều bị anh bắt gặp.”

Chu Mính Viễn nghe cô kể, trong đầu lờ mờ có hình ảnh mơ hồ. Khi ấy anh không biết cô gái đó là Thư Diêu, nhưng anh vẫn nhớ — nhớ rõ hình ảnh cô gái nhỏ búi tóc ba lê, ngồi bên lề đường, gương mặt nhòe nước mắt.

Giống hệt cô gái trong căn nhà đổ nát năm xưa, hoá trang thành chú hề mà ngồi co ro.

Chiếc khăn tay đó, anh đưa cho “cô gái hề” trong trí nhớ.

Không ngờ… lại thật sự chính là cô.

Thư Diêu nhảy xuống giường, đi đến trước mặt Chu Mính Viễn, nhẹ nhàng ôm lấy anh một cái:
“Chu Mính Viễn, là anh khiến cho mỗi lần tôi chạy trốn, đều không còn đơn độc.”

Trên người Thư Diêu có một mùi hương dịu nhẹ, thơm thoang thoảng như hoa mới nở đầu xuân. Khoảnh khắc bị làn

hương đó bao trùm, Chu Mính Viễn bất giác nghĩ:

Cô ấy… sắp tỏ tình với mình à?

Con gái chủ động thế này, chắc là hơi ngại ngùng lắm?
Hay là… mình nói trước luôn?

Chu Mính Viễn không tự nhiên li.ếm nhẹ khoé môi, hơi thăm dò hỏi:
“Thư Diêu, em có phải là… thích tôi không?”

Thư Diêu vừa mới buông anh ra, đang lười nhác lăn trở lại giường. Nghe thấy câu hỏi đó, cô quay đầu lại, mặt đầy khó hiểu:
“Tôi mới ôm anh một cái thì đã thành thích rồi? Rõ ràng là ôm cảm ơn mà, anh trai à!”

Tác giả có lời muốn nói:
Chu Mính Viễn: …Cô ấy vừa gọi tôi là gì cơ???

Chương 40: Giả Sử

DTV-EBOOK

Đêm ấy, Thư Diêu ngủ một giấc thật yên lành, chẳng mộng mị, tỉnh dậy đầu óc nhẹ bẫng, tinh thần phơi phới.

Cô ngủ trong phòng của Chu Mính Viễn, ăn sáng cũng ở đây luôn.

Ngồi trên ghế bên chiếc bàn ăn nhỏ, tay cầm thìa, cô húp từng ngụm canh nấu từ lá bao báp. Canh bốc khói nghi ngút, Thư Diêu nhẹ nhàng thổi lớp hơi nóng, khẽ nhấp một ngụm.

Mùi vị thì bình thường, nhưng dễ chịu, nhẹ bụng, uống vào không thấy nặng nề gì cả.

Những ngày qua đi chơi cùng anh, thức ăn anh chọn lúc nào cũng hợp lý như thế. Ở bên Chu Mính Viễn, Thư Diêu chẳng phải lo đau dạ dày hay khó tiêu bao giờ.

Thật ra… anh là một người rất ấm áp.

Phòng khách sạn không nhỏ, không đến mức sang trọng nhưng tiện nghi đầy đủ, có bàn ăn, ghế sofa, cạnh sofa còn có cả một ban công nho nhỏ.

Chu Mính Viễn đang đứng ngoài ban công gọi điện. Sau lưng anh là ánh nắng ban mai rực rỡ, sáng đến mức làm da anh trắng bật lên, liếc mắt một cái chẳng khác nào thần tiên hạ phàm.

Cánh cửa kính trong suốt khép lại, Thư Diêu chỉ nhìn được biểu cảm điềm đạm của anh từ bên trong, môi mỏng mấp máy, vẻ mặt nghiêm túc, lý trí như mọi khi.

Chỉ là… trông anh có vẻ không ngủ ngon lắm.

Dưới mắt ánh lên một vệt xanh nhạt.

Da Chu Mính Viễn vốn trắng, chỉ cần hơi có quầng thâm thôi là đã dễ nhận ra rồi.

Nhưng lạ thật, hôm qua trước khi ngủ rõ ràng họ còn trò chuyện rất vui vẻ cơ mà? Giường khách sạn cũng êm ái, mà cô ngủ lại ngoan ngoãn, không nói mớ, không ngáy… Chu Mính Viễn sao lại trông như ngủ không yên?

Khi Thư Diêu đã uống được nửa bát canh lá cây, Chu Mính Viễn kéo cửa bước vào. Dáng người cao lớn của anh chắn đi nửa ánh sáng trên bàn, Thư Diêu ngẩng đầu lên trong bóng râm do anh tạo ra, hỏi:

“Anh hôm qua ngủ không ngon à? Nhìn như có quầng thâm dưới mắt kìa.”

Chu Mính Viễn cụp mắt, không đáp.

Ngủ ngon mới là lạ đấy.

“Ăn thử miếng sandwich không? Tôi vừa cắn thử một miếng, có cho cà ri, vị ngờ đâu lại ngon phết.”

Sandwich trên bàn được Thư Diêu cắt thành từng miếng nhỏ gọn gàng, trông cứ như bánh trà chiều. Cô cầm một miếng, quỳ gối trên ghế cho chiều cao bằng với anh, khoác tay qua cổ anh như anh em chí cốt, nhét luôn miếng sandwich vào miệng Chu Mính Viễn.

Hành động này lại khiến anh nhớ đến tiếng gọi “anh trai” gây nghẹn tim hôm nào.

Chu Mính Viễn chau mày nhai vài cái, nuốt xuống mới mở miệng: “Ngồi xuống cho tử tế.”

Thư Diêu ngoan ngoãn ngồi xuống, thìa trong tay vẫn khuấy nhẹ: “Hôm nay mình đi đâu chơi thế?”

Thật ra không hỏi cô cũng đoán được. Mấy hôm trước khi đi chơi, điện thoại của Chu Mính Viễn hầu như luôn để im lặng, cả ngày đưa cô đi khắp nơi, chẳng buồn liếc lấy một lần.

Sáng nay, Thư Diêu bị tiếng chim đánh thức, tỉnh dậy thì đã thấy anh đứng ngoài ban công nghe điện thoại rồi.

Vài ngày thảnh thơi trôi qua, chắc anh cũng đã trốn việc khoảng ba hôm. Công việc chắc chất đống như núi rồi.

Nên kiểu gì hôm nay cũng phải quay lại trung tâm nghiên cứu thôi.

Vậy mà khi cô vừa hỏi xong, Chu Mính Viễn chẳng nhắc gì đến công việc, chỉ dừng lại nửa nhịp: “Đi về hướng đông bắc là tỉnh Limpopo, có thảo nguyên cây thưa và công viên quốc gia Kruger, có thể thấy cá sấu sông Nile nằm phơi mình trong đầm lầy, em muốn đi không?”

Như thể chỉ cần cô gật đầu, mọi công việc trên đời anh cũng có thể gác lại phía sau.

Chu Mính Viễn có cái kiểu cưng chiều rất kín đáo, không phô trương nhưng vẫn khiến người ta mềm lòng.

“Thôi đi, sau này tôi còn quay lại Nam Phi nữa mà. Lần sau tôi tới, anh lại đưa tôi đi chơi nhé.”

Lần sau.

Gương mặt lạnh lùng như đóng băng của Chu Mính Viễn khẽ động.

Thư Diêu kéo kéo tay áo anh: “Anh nhắc lại lần nữa xem, hướng đông bắc là tỉnh gì cơ?”

“Limpopo.”

“Gì cơ?”

“Limpopo.”

“Chu Mính Viễn, anh nói mấy chữ láy đáng yêu dễ sợ luôn á, hahaha!”

Chu Mính Viễn liếc cô một cái như chẳng biết nói gì, đúng lúc điện thoại công việc lại rung lên. Anh vừa bắt máy vừa ra hiệu cho Thư Diêu, anh nghe điện đây.

Anh quay lại ban công, quay lưng về phía cô, ngón tay thon dài khép nhẹ cửa kính.

Anh vừa đi khỏi, điện thoại Thư Diêu cũng reo lên — cuộc gọi video từ Phùng Lăng Tử.

Nam Phi lệch múi giờ với trong nước sáu tiếng, bên này mới hơn tám giờ sáng, bên kia đã là hai giờ chiều rồi.

Vừa bật video lên, Thư Diêu lập tức nhận ra phông nền phía sau hai đứa bạn chí cốt của cô đang uống trà chiều với nhau ở Đế Đô.

Cô vẫy tay rối rít với hai người trong video, giọng tươi rói: “Chào buổi chiều nhé~ Hay là chào buổi sáng ta~?”

Phùng Lăng Tử thì không vui vẻ gì mấy, sắc mặt hơi khó coi, đôi lông mày thanh tú nhíu chặt: “Tớ vừa nghe được chuyện này đây, Thư Diêu, cậu mau thành thật khai báo cho tớ biết đi, sao lại nghe bảo Chu Mính Viễn – con chó đó – lại là người cứu mạng cậu hả?”

Nghe giọng điệu của Phùng Lăng Tử, Thư Diêu lập tức cụp tai rụt cổ.

Từ nhỏ ba người đã lớn lên cùng nhau, mà Phùng Lăng Tử thì nổi tiếng là nóng tính nhất, Thư Diêu với Tề Ngôn Thanh đều không dám chọc giận cô nàng.

"Ngay cả Tề Ngôn Thanh còn biết, mỗi mình tớ bị giấu trong bóng tối? Cậu nói rõ ràng cho tớ đi, tại sao không nói với tớ chuyện này?" Phùng Lăng Tử bắn liên thanh như súng máy, "Hơn nữa cậu đi nói với Tề Ngôn Thanh làm gì? Ý kiến của cậu ta có đáng tin không? Cậu ta có khi còn vỗ tay cổ vũ cho cậu cưới Chu Mính Viễn ấy chứ!"

"Cũng đâu đến mức vô tâm như cậu nói…"
Tề Ngôn Thanh yếu ớt phản bác từ bên cạnh, giọng nghe có chút bất lực.

Thật ra Thư Diêu cũng không cố tình giấu riêng Phùng Lăng Tử chuyện này. Ban đầu ngay cả Tề Ngôn Thanh cũng không biết gì. Chỉ là, sau vụ bị bắt cóc ở Pháp, người đến đón cô lại là một bác họ sống bên đó lâu năm của nhà họ Tề. Không cần cô mở lời, Tề Ngôn Thanh cũng tự suy ra được mọi chuyện.

Thư Diêu vừa giải thích được vài câu, Phùng Lăng Tử đã hừ một tiếng qua mũi, coi như tạm tha thứ.

Tiểu tiên nữ Thư Diêu thì có thể tha, còn "Chu cẩu" thì không!

Trong lòng tiểu thư Phùng, Chu cẩu chính là tội ác nguyên thủy!

Phùng Lăng Tử bĩu môi, lườm một cái rồi nói:
"Cho là cứu mạng đi, thì cũng không thể lấy thân báo đáp kiểu đó được! Cậu còn cả một quãng đời thanh xuân tươi đẹp, chẳng lẽ định phung phí thế sao?"

Nghe đến đây, Thư Diêu theo phản xạ liếc ra phía ban công một cái.

May quá, phòng cách âm khá tốt, chắc là Chu Mính Viễn không nghe thấy gì.

“Báo đáp gì chứ?” – Thư Diêu bưng bát canh lá baobab, vẻ mặt nghiêm túc mà thản nhiên – “Tụi mình là bạn đồng nạn mà. Cùng nhau vượt qua chuyện đó, giờ anh ấy khó khăn, tớ giúp lại một chút, cũng giống như lúc trước anh ấy giúp tớ thôi.”

Cô nói rất thẳng thắn, giọng nhẹ nhàng:
“Dù sao thì… anh ấy cũng là ánh trăng sáng của tớ mà.”

“Phụt——”

Phùng Lăng Tử đang uống trà thì bị sặc, ho đến mức mặt đỏ bừng. Cô lườm Tề Ngôn Thanh đang giúp mình vỗ lưng, rồi nhìn Thư Diêu như thể cô vừa nói ra chuyện gì kinh thiên động địa:
“Cậu nói lại xem, Chu Mính Viễn là cái gì của cậu?!”

“Là ánh trăng sáng đó.”

Thư Diêu tỉnh bơ đáp, còn rảnh rỗi húp thêm hai ngụm canh:
“Hồi đó bọn tớ bị nhốt trong một căn nhà nát. Không có anh ấy, tớ sớm đã toi rồi. Anh ấy là người cứu tớ ra ngoài. Mà lúc đó, đầu óc tớ ngoài ba lê ra thì chẳng có gì khác. Anh ấy đã kể cho tớ nghe bao nhiêu điều, dạy tớ rất nhiều cách để nhìn nhận cuộc sống. Nếu không nhờ anh ấy, chắc giờ tớ vẫn mắc kẹt trong cái đoàn múa đó, không thoát nổi.”

Nói đến đây, cô nâng tay lên, làm động tác như đang đỡ lấy ánh trăng trên trời:
“Anh ấy chính là vầng trăng trên cao của tớ, soi sáng con đường tớ phải đi. Bây giờ anh ấy gặp khó, lẽ nào tớ không giúp?”

Phía bên kia video, Phùng Lăng Tử và Tề Ngôn Thanh nhìn nhau, mặt ai cũng có chút vi diệu.

Một lúc sau, Phùng Lăng Tử mới khó khăn mở miệng:
"…Cậu, cậu gọi cái soi sáng đường đời là gì cơ?"

"Là ánh trăng sáng mà."

Phùng Lăng Tử há miệng như muốn nói gì đó, cuối cùng đành bó tay, dúi luôn điện thoại vào tay Tề Ngôn Thanh.

Thư Diêu ngẩn người: "Sao thế? Tớ nói sai à?"

Tề Ngôn Thanh cố nhịn cười:
"Cô Diêu à, cái dẫn đường người ta gọi là ngọn hải đăng, không phải ánh trăng trắng hay sánggì đâu."

"Ơ, tớ thấy giống nhau mà."

Tề Ngôn Thanh nghĩ thầm:
Giống gì mà giống! Khác nhau một trời một vực luôn đó!

Tề Ngôn Thanh vốn là người không quá đặt nặng chuyện hôn nhân, lại quen sống tùy hứng, nên cũng chẳng phản đối chuyện Thư Diêu đến với Chu Mính Viễn. Cậu a chẳng có cái nhìn tiêu cực với người đàn ông kia như Phùng Lăng Tử.

Cầm điện thoại, cậu hỏi thăm vu vơ:
"Nhìn cái background thì chắc đang ở khách sạn hả? Hai người đi chơi à?"

Vừa nhắc đến chuyện du lịch, Thư Diêu đã hào hứng hẳn, ríu rít kể cho hai người bạn nghe hành trình mấy ngày qua.

Mỗi câu mở đầu đều là:
"Chu Mính Viễn dẫn tớ đi…", hoặc "Chu Mính Viễn đưa tớ ăn…"

Phùng Lăng Tử nghe mà cộc cằn chen vào:
“Anh ta tốt cái nỗi gì? Suốt ngày mặt lạnh như băng, nhìn phát sợ!”

Thư Diêu lập tức bênh bạn đồng nạn:
“Anh ấy chỉ là vẻ ngoài hơi lạnh chút thôi, chứ bên trong ấm áp cực kỳ. Tính cũng không nóng đâu. Cùng lắm là khi không vui thì im lặng chứ chẳng càm ràm, chẳng lên giọng, càng không cãi tay đôi. Rất là lịch sự, lại chu đáo…”

Thư Diêu bắt đầu đếm bằng ngón tay, liệt kê từng ưu điểm của Chu Mính Viễn, nói mãi không hết.

Phùng Lăng Tử cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, giật lại điện thoại, nhìn chằm chằm vào Thư Diêu, giọng nghiêm trọng:
“Thư Diêu, cậu động lòng rồi.”

Thư Diêu ngẩn người: “Hả?”

“Tớ nói—— cậu đã phải lòng Chu Mính Viễn rồi!”

Tối qua khi Chu Mính Viễn hỏi cô có thích anh không, Thư Diêu còn tưởng anh đang nói đùa. Thích hay không thích, cô chưa bao giờ thật sự suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề đó.

Thời điểm tuổi trẻ mới lớn, các bạn cùng đoàn múa bàn tán về một chàng trai Pháp đẹp trai như hoàng tử. Có bạn còn thì thầm ngưỡng mộ:
“Trời ơi, môi ảnh đẹp quá đi, ai mà không muốn được hôn một cái chứ!”

Lúc ấy Thư Diêu cũng tò mò liếc qua một cái, rồi… chẳng cảm thấy gì đặc biệt. Không ấn tượng.
Không bằng Chu Mính Viễn năm mười bảy tuổi.

Cô nhớ rõ ràng khi ngồi giữa những cô gái bắt đầu biết rung động, hình ảnh đầu tiên hiện lên trong đầu mình lại là… bờ môi

mỏng của Chu Mính Viễn.

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ sâu về lý do, càng không cho rằng mình thích anh.

Dù là Chu Mính Viễn hỏi, hay bây giờ là Phùng Lăng Tử ép hỏi, Thư Diêu vẫn theo bản năng phủ nhận:
“Không phải động lòng.”

Phía bên kia video, Phùng Lăng Tử dựa người vào bức tường phủ đầy hoa và cây xanh, nhón một chiếc bánh trà lên, nhai nhai rồi ném ra một câu:
“Vậy tớ hỏi cậu, nếu bây giờ Tề Ngôn Thanh gặp khó khăn, cậu có giúp không?”

“Giúp chứ, sao lại không.”

“Giúp hết sức luôn à?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Vậy thì——” Phùng Lăng Tử đặt bánh xuống, phủi vụn bánh trên tay, mắt khẽ nheo lại:
“Giả sử bây giờ là ba năm trước, cậu chưa kết hôn, mà Tề Ngôn Thanh bị mắc bệnh nan y…”

“Khụ!!”

Ngồi yên trong quán trà, đang yên đang lành bị “tuyên án tử hình”, Tề Ngôn Thanh suýt nữa sặc nước.

Phùng Lăng Tử chẳng buồn liếc anh lấy một cái, tiếp tục:
“Thế là Tề Ngôn Thanh mắc bệnh nan y, bị gia đình ép cưới, nói trước khi chết nhất định phải lấy vợ. Giờ hỏi cậu, có đồng ý gả cho anh ta không?”

Thư Diêu cau mày, nhăn cái mũi nhỏ lại:
“Người ta sắp chết còn đòi cưới xin cái gì nữa chứ…”

“Cậu đừng có chú ý tiểu tiết!” – Phùng Lăng Tử xua tay – “Câu hỏi là: nếu không phải Chu Mính Viễn, mà là Tề Ngôn Thanh cầu hôn cậu, cậu có gả không?”

“…Tề Ngôn Thanh cầu hôn, cậu có gả không?”

Ngay khoảnh khắc đó, Chu Mính Viễn vừa nghe điện thoại xong, mở cửa ban công bước vào phòng, đúng lúc nghe thấy câu cuối cùng vọng ra từ điện thoại của Thư Diêu.

Anh bước chậm lại một chút, mày hơi nhíu lại.

Thư Diêu lúc này đang ngồi xổm trên ghế, dáng người cao gần 1m70 mà co lại như con mèo nhỏ, ôm điện thoại trong tay, giọng dứt khoát vang lên:
“Gả cái đầu ấy, bảo thằng choá đó đi chết luôn cho xong!”

Phía sau cô, Chu Mính Viễn đứng im một lúc, sau đó vô cùng bình tĩnh… thở phào nhẹ nhõm.

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Mính Viễn: Tưởng đâu toang thật, hóa ra hú hồn một phen…

Chương 41: Dỗ Dành

DTV-EBOOK

Vừa thấy bóng dáng Chu Mính Viễn xuất hiện trên màn hình video, Thư Diêu giật bắn mình, đến Phùng Lăng Tử bên kia cũng không khá hơn.

Hai cô nàng phối hợp nhịp nhàng, lập tức tắt ngay cuộc gọi.

Thư Diêu úp màn hình điện thoại xuống bàn, quay sang nhìn Chu Mính Viễn.

Không rõ anh có nghe thấy gì không, nhưng từ vẻ mặt của anh, chẳng thể đoán được chút manh mối nào.

Chu Mính Viễn cầm lấy chìa khóa xe, giọng điệu lạnh nhạt: "Đi thôi, đến lúc về rồi."

Rời khỏi khách sạn, Thư Diêu ngồi vào ghế phụ bên cạnh. Cô lướt qua album ảnh trong điện thoại, từ "Hố kim cương" đến "Thác nước lớn". Dừng lại ở một bức ảnh, cô đưa ra khoe với anh: "Nhìn này! Tôi đúng là thiên tài nhiếp ảnh. Tấm này chụp thác Gaïra đẹp quá trời!"

Chu Mính Viễn đang quay xe, tiện mắt liếc nhìn một cái: "Ừ."

Cái thái độ hờ hững ấy khiến Thư Diêu cảm giác như anh đang muốn nói: "Thác nước vốn dĩ đã đẹp sẵn rồi."

Nhưng mặc kệ, cô vẫn tự đắm chìm trong sự tự hào về tài chụp ảnh của mình.
"Đỉnh của chóp! Bức này gợi tôi nhớ đến câu thơ của Đỗ Phủ: 'Phi lưu trực hạ tam thiên xích, nghi thị ngân hà lạc cửu thiên'."

Cuối cùng, Chu Mính Viễn không nhịn được nữa, vừa xoay vô lăng vừa đáp:
"'Vọng Lư Sơn Bộc Bố' là thơ của Lý Bạch, không phải Đỗ Phủ."

"Thật á? Tôi nhớ là Đỗ Phủ mà?" Thư Diêu vội tra Google, rồi thừa nhận:
"Ồ, đúng là Lý Bạch viết thật."

"Ừ, học từ hồi tiểu học mà."

Thư Diêu bĩu môi không hài lòng:
"Tôi đã học tiểu học bao giờ đâu. Từ bé đến lớn chỉ học mỗi ba-lê. Mẹ tôi đúng là giỏi thật, bỏ hai chục năm chỉ để biến tôi thành một kẻ mù chữ chính hiệu."

Nếu sống đúng theo lộ trình mà cha mẹ cô vạch ra, yêu ba-lê và theo đuổi ước mơ trở thành một nghệ sĩ múa hàng đầu, có lẽ Thư Diêu cũng sẽ như em gái Thư Uyên của mình, sống một cuộc đời bận rộn nhưng đầy đủ.

Nhưng đó không phải con đường cô muốn.

Cô từng mơ ước được làm một học sinh bình thường, mang cặp sách đến trường, ghé quán vỉa hè mua xiên mực nướng thơm lừng hoặc cây xúc xích nóng hổi. Trong giờ học thì lén lút đem một bịch thạch ra chia cho đám bạn ngồi quanh, đổi lại họ cho cô chép bài tập.

Cô từng tưởng tượng, mình là một đứa trẻ không quá thông minh, ham chơi, học hành chẳng đâu vào đâu. Đến cuối tuần sẽ hí hửng đi học nhảy đường phố, mê mẩn đến mức không chịu về nhà.

Khi lên đại học, mới bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về cuộc đời, luyện tập hăng say để trở thành vũ công hoặc giảng viên.

Và sau đó, đi làm như bao người khác, cuối tuần thì tụ tập với bạn bè nhậu nhẹt, ăn xiên nướng, nồi lẩu nghi ngút khói hay thỉnh thoảng sang chảnh đổi vị với chút rượu vang và steak.

Cô có rất nhiều viễn cảnh tươi đẹp cho cuộc sống của mình, nhưng dù giờ đã tự do, vẫn không thể nào thỏa lấp những nuối tiếc trong lòng.

Nhưng cô biết, chẳng thể quay lại trường học ở tuổi 25, cũng không thể ăn xiên nướng hay lẩu với cái dạ dày yếu ớt hiện giờ.

Trong khi cô đang thất thần suy nghĩ, Chu Mính Viễn – người mà ai cũng bảo là lạnh lùng – lại đưa tay vỗ nhẹ lên đầu cô. Anh không nói lời an ủi, nhưng giọng nói ấm áp hẳn:
“Cài dây an toàn vào.”

Chỉ một câu đó cũng đủ kéo Thư Diêu thoát khỏi mớ cảm xúc hỗn độn. Cô phấn chấn trở lại, tiếp tục lục tìm những bức ảnh trong điện thoại để chọc cười anh:
“Hahaha, bức này này! Chu Mính Viễn, anh trông y như quả bí lùn ấy! Cao mà phí!”

Ánh mắt anh liếc qua, giọng điềm tĩnh:
“Quả bí lùn cao hơn em 20 phân đấy.”

“CHU MÍNH VIỄN!”

Chiếc xe đã lăn bánh được hơn 20 phút thì tin nhắn của Phùng Lăng Tử lại tới, vẫn là câu hỏi vô lý trước đó:
“Nếu đều là bạn, sao cậu chịu lấy Chu Mính Viễn được mà Tề Ngôn Thanh thì không?”

Thư Diêu đọc lướt qua, nụ cười thoáng tắt. Ngón tay gõ nhẹ trên màn hình, cô trả lời không chút do dự:
“Vì Tề Ngôn Thanh và hai con chó của cậu ta quá ồn ào.”

Tin nhắn lại rung lên:
“Vậy cậu thích kiểu người thế nào?”

Ánh nắng ban mai rọi qua cửa sổ, phản chiếu trên màn hình điện thoại làm chói mắt. Chu Mính Viễn không quay đầu, tay nâng tấm che nắng giúp cô.

Thư Diêu nheo mắt, gõ nhanh:
“Tớ thích người yên tĩnh.”

Nhưng ngón tay cô khựng lại trên nút “Gửi”.

Phùng Lăng Tử không hỏi vô lý, chỉ là cô nàng đang khéo léo chỉ cho cô một điều.

Người cô thích, chính là Chu Mính Viễn.

…

Thư Diêu dừng lại, suy ngẫm một chút, nhận ra rằng cô thật sự thích những người trầm tĩnh, có làn da sáng và dáng cao.

Những người như Tề Ngôn Thanh, Giáo sư Lý Tư hay chú nhỏ của Chu Mính Viễn là Chu Nhiễm Chi, đều thuộc kiểu người hay cười, trông rất hiền lành, dễ gần. Nhưng Thư Diêu cảm thấy những người như vậy dễ giao tiếp chứ không phải người mình dễ gây cảm giác an toàn.

Thậm chí cô còn cảm thấy Chu Nhiễm Chi, một người không có cá tính rõ ràng, quá đỗi hiền lành đến mức có phần không thật.

Còn đối với Chu Mính Viễn, mặc dù vẻ ngoài lạnh lùng, anh lại mang đến cho cô cảm giác an toàn rõ rệt trong hành động.

Khi so sánh, Thư Diêu nhận ra mình thích những người như Chu Mính Viễn hơn.

Nếu như vậy, liệu đó có phải là tình cảm cô dành cho anh?

Thư Diêu không chắc chắn, cô chỉ biết rằng, cô cảm thấy dễ chịu khi ở bên Chu Mính Viễn, hơn là bất kỳ ai khác. Cô không hiểu rõ mình có phải yêu anh không, nhưng ít nhất cô cảm thấy, mình đang dần thích anh hơn bao giờ hết.

Kể từ khi trở về từ Nam Phi, cô đã không ngừng suy nghĩ về điều này. Chu Mính Viễn cũng trở lại với công việc, cả hai ít có thời gian gặp nhau, nhưng lần trò chuyện ngắn ngủi ở khách sạn, lại là những khoảnh khắc dễ chịu nhất trong chuyến đi dài.

Cho đến khi mọi việc ở Nam Phi kết thúc, Thư Diêu mới cùng Chu Mính Viễn quay về nước. Lúc này, cả hai cuối cùng cũng có thời gian ngồi lại với nhau.

Trên máy bay, Chu Mính Viễn nhận ly nước từ tiếp viên hàng không, rồi đưa cho Thư Diêu.

Vô tình, ngón tay hai người chạm nhau. Cả hai đều nhanh chóng rút tay lại, im lặng không ai nói gì.

Thư Diêu cầm cuốn tạp chí trên bàn, lật qua vài trang rồi buông một tiếng thở dài. Cô nhận ra mình không phải thiên tài nhiếp ảnh như đã từng nghĩ.

Một bức ảnh chụp cảnh nham thạch cuồn cuộn chảy xuống từ ngọn núi lửa phun trào khiến cô không thể rời mắt. Đỏ rực, nóng bỏng, nó như một dòng dung nham hủy diệt, thiêu trụi cây cối, làm tàn úa hoa cỏ nơi đi qua.

Khung cảnh ấy khiến Thư Diêu nhớ lại căn nhà gỗ cháy rụi trong trận hỏa hoạn năm nào, cũng như sự khó nhọc để thoát thân ngày hôm đó.

Cửa sổ và cửa ra vào đều bị đóng kín. Thứ duy nhất họ có là chiếc búa mà Chu Mính Viễn tìm thấy. Không biết bên ngoài có

bao nhiêu lớp gỗ bị đóng đinh chồng lên nhau, họ cứ đục mãi mà chẳng thấy ánh sáng.

Thư Diêu nhai cỏ dại cầm hơi, còn Chu Mính Viễn cũng chẳng nói nhiều, chỉ yên lặng tiếp tục công việc của mình. Mỗi khi thấy cô trầm ngâm, anh lại khẽ xoa đầu cô, rồi lại quay về với chiếc búa.

Mãi đến khi lớp gỗ cuối cùng bị phá vỡ, một tia sáng mỏng manh lọt vào. Lần đầu tiên sau nhiều ngày, Thư Diêu thấy Chu Mính Viễn cười. Dù khát nước, đói lả, giọng anh có khàn đặc, anh vẫn nói: "Tôi sẽ đưa em ra ngoài."

Thế nhưng, ngay lúc hy vọng vừa lóe lên, tay cầm của chiếc búa bị gãy.

Tia sáng chỉ cách họ một sải tay, nhưng giờ đây, họ đã mất đi công cụ duy nhất.

Dù kiệt sức, Thư Diêu vẫn cố lạc quan. Cô cầm một mảnh gỗ nhỏ, bắt đầu vẽ nguệch ngoạc lên nền đất: "Thôi, viết di chúc đi. Em sẽ viết thật nhiều món ăn mình thích, để sau này họ đốt cho em lúc cúng. À, nhưng mà…"

Cô ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Chu Mính Viễn với vẻ mặt rầu rĩ: "Chắc em viết cả nghìn món ngon, bố mẹ em cũng chỉ đốt mỗi bộ váy ba lê và đĩa nhạc Hồ Thiên Nga cho em thôi."

Chu Mính Viễn, dù bị giam cầm nhiều ngày, vẫn nhìn cô với ánh mắt sáng rực. Anh nói chắc nịch: "Anh nói sẽ đưa em ra ngoài, thì chắc chắn sẽ làm được. Muốn ăn gì thì sau này ăn, không cần họ đốt cho đâu."

Nói rồi, anh dùng vai mình thay cho chiếc búa đã gãy, đâm mạnh vào tấm gỗ chắn cửa.

Lớp gỗ sắc nhọn rạch vào vai anh, xuyên qua lớp áo sơ mi trắng, để lại vết máu thấm dần ra ngoài. Thư Diêu níu tay anh, khẽ nói: “Thôi bỏ đi.”

Lần đầu tiên, Chu Mính Viễn dường như biết cách dỗ dành. Anh bật cười: “Thế không ăn nữa à? Bỏ hết à? Tôi ăn chán chê bò bít tết, gan ngỗng và ốc nướng rồi. Còn em, không muốn thử sao? Gan ngỗng mềm tan, thơm lừng. Ốc nướng thì đẫm nước sốt, đậm đà…”

Thư Diêu nuốt nước miếng, buông tay anh: “Vậy… anh cứ đâm tiếp đi.”

Cuối cùng, khi cửa sổ bị phá vỡ, một mảnh gỗ nhọn cứa sâu vào vai Chu Mính Viễn, để lại vết thương dài.

Thư Diêu thốt lên một tiếng kinh hoàng, mắt đỏ hoe. Nhưng Chu Mính Viễn chỉ cười, nhảy ra ngoài trước rồi vẫy tay giục cô.

Khi Thư Diêu nhảy xuống, cả hai ngã lăn trong đám cỏ. Mùi thối rữa của căn nhà cũ nhường chỗ cho hương đất và cỏ dại thơm mát.

Chu Mính Viễn cười nhẹ: “Cuối cùng cũng đưa được em ra ngoài.”

Lúc đó, Thư Diêu nhận ra, người đàn ông này, trông lạnh lùng là thế, lại chính là người dịu dàng nhất mà cô từng gặp.

“Thư Diêu.”

Ai đó gọi tên cô.

Thư Diêu mở mắt, phát hiện mình vẫn đang trên chiếc máy bay Boeing 787 sáng đèn. Tạp chí trên tay cô bị nhăn nhúm, trang ảnh nham thạch để lại một vết gấp nhạt.

Thì ra cô ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Thư Diêu đưa tay lên mặt, không ngờ những nếp gấp trên má mình còn nhiều hơn cả trên tạp chí.

Nhìn sang, cô bắt gặp nụ cười của Chu Mính Viễn – giống hệt nụ cười trong giấc mơ. Anh nói: “Cuối cùng cũng gọi em dậy được. Không dậy là súp nguội mất rồi.”

Thư Diêu nhìn anh, ánh mắt dịu dàng như gió xuân: “Chu Búa, vai anh đỡ đau chưa?”

Chu Mính Viễn: “?”

Lời của Ross: Cứ mỗi lần cảm động là bà Diêu bà cho câu tỉnh bơ.

Chương 42: Bóng Bay

DTV-EBOOK

Mơ mộng là một thế giới rất riêng tư, không ai có thể lén nhìn vào giấc mơ của người khác.

Giống như Thư Diêu lúc này, vừa tỉnh khỏi giấc mơ của chính mình, đột nhiên bật ra một câu: "Chu Búa," rồi lại hỏi tiếp về vết thương trên vai anh. Những điều này, chỉ mình cô mới hiểu được ý nghĩa.

Giấc mơ ấy cách hiện tại đã mười một năm. Cô nói ra trong trạng thái lơ mơ, nửa tỉnh nửa mê, hoàn toàn không nghĩ rằng Chu Mính Viễn sẽ đáp lại.

Thế nhưng, anh quay sang nhìn cô, ánh mắt chỉ khẽ lướt qua cuốn tạp chí trên tay cô. Có thể anh đã thấy bức ảnh nham thạch, cũng có thể chưa. Nhưng anh lại trả lời một cách rất tự nhiên, như thể điều đó chưa từng là vấn đề:

"Khỏi lâu rồi. Có gì nghiêm trọng đâu."

Câu nói quá đỗi hờ hững của anh khiến chính Thư Diêu phải ngẩn người.

Chu Mính Viễn thực sự rất hiểu Thư Diêu.

Cảm giác này phải diễn tả sao nhỉ? Dù thế nào thì nó khiến cô thấy thật dễ chịu.

Nhưng điều khiến cô thoải mái hơn cả chính là khi vừa tỉnh khỏi giấc mơ với cái bụng đói cồn cào, Chu Mính Viễn đã đưa ngay cho cô một phần súp gà, ấm vừa đủ.

Vẫn là khuôn mặt lạnh lùng không chút cảm xúc ấy, nhưng lời nói lại dịu dàng bất ngờ:
“Đã vớt hết mỡ ra cho rồi, uống đi.”

Thư Diêu cầm lấy bát súp bằng giấy, bàn tay cảm nhận được hơi ấm truyền tới. Cô nhấp một ngụm nhỏ rồi nghiêng đầu nhìn sang Chu Mính Viễn.

Anh đang dùng bữa với món salad gà, tay cầm chiếc nĩa nhựa trắng bình thường, nhưng từng động tác lại toát lên vẻ tao nhã. Nhìn cơ hàm anh khẽ động, Thư Diêu bỗng không dời mắt đi được.

Hiếm có người đàn ông nào mà góc nghiêng lại hoàn hảo đến thế. Đường viền hàm sắc nét, gọn gàng, sạch sẽ.

Cảm nhận được ánh mắt, Chu Mính Viễn ngẩng đầu lên, khẽ nhíu mày. Anh lấy một chiếc nĩa mới, xiên nửa quả cà chua bi rồi đưa tới trước mặt cô.

Thật ra Thư Diêu không đói. Cô chỉ… chỉ đơn giản là nhìn anh có chút đắm chìm thôi.

Trước đây, nếu là cô, mấy lời như “nhìn anh đẹp trai quá nên ngắm thêm vài lần” chẳng có gì khó nói. Nhưng hôm nay, cô chỉ im lặng, nhận lấy quả cà chua anh đưa.

Vị ngọt chua dịu dàng bùng nổ trên đầu lưỡi. Nhưng Thư Diêu lại nghĩ: *Chẳng lẽ mình thích Chu Mính Viễn thật sao?*

Ý nghĩ này khiến không khí trên chuyến bay sau đó trở nên lạ lùng. Khoảng hai tiếng nữa máy bay sẽ hạ cánh xuống Đế Đô, đúng vào lúc chiều tà.

Tối nay, Thư Diêu có hẹn tham dự một buổi họp mặt. Đó là bữa tiệc giữa nhóm Healer và một boyband mới debut năm

ngoái. Có khá nhiều giáo viên dạy nhảy và nhạc sĩ tham dự, và dĩ nhiên, cô cũng được mời.

Ban đầu, Thư Diêu định rủ Chu Mính Viễn đi cùng.

Thêm 13 cậu trai trẻ vào một không gian thì chắc chắn sẽ cực kỳ náo nhiệt, đủ để nhức đầu. Thư Diêu nghĩ mình không thể chịu cảnh ồn ào ấy một mình, nhất định phải kéo anh đi chung.

Nhưng giờ, với bầu không khí kỳ lạ này, Thư Diêu lại cảm thấy nếu mở lời mời, chẳng khác nào muốn dính lấy Chu Mính Viễn cả.

Để phủ nhận suy nghĩ "mình thích Chu Mính Viễn," Thư Diêu nuốt lại lời định nói.

Cô cũng không rõ vì sao mình lại cố phủ nhận như vậy.

Chu Mính Viễn cũng không nói gì thêm.

Máy bay đáp xuống sân bay Đế Đô trong tiếng gầm rú. Khi ra đến sảnh, Chu Mính Viễn li.ếm môi, lên tiếng:
"Đưa em về nhà nhé?"

Hoàng hôn vẫn nhuộm một màu cam rực rỡ, nhưng bầu trời Đế Đô mờ mịt với lớp sương mù dày, chẳng đẹp như buổi chiều tà ở Nam Phi.

"Không cần đâu, tôi có hẹn rồi. Tự bắt xe cũng được."

Thư Diêu không tự nhiên vuốt lại lọn tóc lòa xòa trước trán, ngập ngừng hỏi:
"Thế còn anh?"

"Tôi cũng có bữa tối."

"À, vậy sao."

Hai người tách nhau ở sảnh sân bay, mỗi người đi về một hướng.

Có lẽ vì những ngày qua luôn đi cùng nhau, Chu Mính Viễn cảm thấy đôi chút lạ lẫm khi không có cô bên cạnh.

Xe dừng lại trong ánh chiều tà, anh ngồi tựa vào ghế sau, nhắm mắt lại. Qua mí mắt, anh vẫn cảm nhận được ánh cam rực của hoàng hôn. Theo phản xạ, anh giơ tay sang bên cạnh, định che nắng cho Thư Diêu.

Nhưng không có ai bên cạnh. Lúc ấy, Chu Mính Viễn mới giật mình nhớ ra rằng cô không đi cùng mình.

Bữa tối được tổ chức tại một nhà hàng Thái nổi tiếng với món súp tomyum.

Chu Mính Viễn vốn định đưa Thư Diêu đến đây cùng, nhưng sau đó nghĩ lại, cảm thấy không cần thiết.

Cô không thích anh, việc gì cứ phải buộc chặt cô vào mình?

Trên tầng thượng nhà hàng, làn khói cà ri và mùi sả chanh lan tỏa. Đối diện, một bữa tiệc BBQ đang diễn ra náo nhiệt trên mái nhà. Tiếng nhạc, tiếng cười, và cả khói nướng mờ mờ bốc lên trong không khí.

“Giới trẻ bây giờ náo nhiệt thật đấy.” Sở Duật bước đến cạnh anh, vừa cười vừa nói.

Giữa tiếng ồn ào, anh bất ngờ nghe thấy:
“Cô Thư, hát một bài đi!”

Chu Mính Viễn liếc nhìn sang, và cuối cùng, anh thấy Thư Diêu.

Cô ngồi trên chiếc sofa nhung xanh đậm, khoác một chiếc áo rộng thùng thình không biết của ai, tóc búi gọn gàng.

Từ góc nghiêng, cô mỉm cười bất lực, khẽ từ chối điều gì đó.

Lần đầu tiên, anh thấy cô cách xa mình đến thế.

Chu Mính Viễn châm điếu thuốc, khói trắng tỏa ra, cuốn theo một chút ngẩn ngơ mà anh không thể che giấu.

“Tiểu Chu tổng, tặng ông một quả bóng khí hình thỏ nhỏ này nhé~” Sở Duật cố ý trêu chọc Chu Mính Viễn, không biết từ đâu xách tới một quả bóng màu vàng hình đầu thỏ bơm đầy khí heli.

Điều Sở Duật không ngờ tới chính là, Chu Mính Viễn lập tức dập điếu thuốc trên tay, ném mẩu thuốc vào gạt tàn, giật lấy quả bóng khí mà Sở Duật đưa tới, rồi sải bước chạy xuống lầu.

“Ông đi đâu thế?”

Chu Mính Viễn không quay đầu lại: “Việc riêng.”

Sở Duật đứng phía sau với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Việc riêng gì mà lại khiến người luôn điềm tĩnh như Chu Mính Viễn, giờ đây giống một cậu nhóc thiếu niên dỗi hờn bỏ đi vậy?

Chu Mính Viễn cầm quả bóng len lỏi qua dòng xe cộ, chạy sang phía bên kia đường.

Phía bên kia là một quán nướng rooftop dành riêng cho hội viên, giống như nhà hàng Thái bên này. Nhân viên phục vụ ở đây rất tinh ý, nhìn bộ vest đắt tiền của Chu Mính Viễn liền không ngăn cản anh dù không quen biết.

Quán nướng rooftop được bài trí theo phong cách “hoang tàn” mà giới trẻ yêu thích. Cầu thang làm từ những khung sắt

thô sơ, trông như một tòa nhà bị bỏ hoang. Phía trên tầng là những âm thanh huyên náo, dường như có tiếng vỗ tay và hò reo.

Chu Mính Viễn men theo âm thanh mà đi lên, dừng bước khi còn cách mái nhà chỉ một mét.

Anh vẫn chỉ có thể nhìn thấy nửa bên mặt của Thư Diêu.

Gương mặt này, lúc trên máy bay còn bị chính cô ép thành nhăn nhúm, giờ đây lại hơi ửng hồng, khóe miệng nở một nụ cười, nhẹ nhàng đưa tay quạt qua quạt lại trước má.

Người đứng trước mặt Thư Diêu không xa lạ gì với Chu Mính Viễn, chính là Sầm Nguyệt Bạch của nhóm Healer.

Sầm Nguyệt Bạch cầm trong tay một bát canh nóng hổi, hơi nước bốc lên trắng xóa. Thư Diêu ghé sát lại ngửi thử, nhướng mày, trông có vẻ rất hài lòng với hương vị.

Chu Mính Viễn đứng ngoài cuộc vui, bỗng cảm thấy bản thân như người thừa.

Anh và Thư Diêu không phải là vợ chồng thật sự. Nghiêm túc mà nói, họ chỉ là người quen cũ, thậm chí còn không rõ có phải bạn bè hay không.

Thư Diêu có cuộc sống của riêng cô, cũng có niềm vui của riêng cô. Cô đã thoát khỏi sự ràng buộc của ballet mà cô không thích từ lâu, không cần đến một "đồng cảnh ngộ" như Chu Mính Viễn nữa.

Chu Mính Viễn khẽ nhíu mày, rồi bất chợt nở một nụ cười tự giễu.

Đúng vậy, anh tới đây làm gì chứ?

Đưa Thư Diêu rời khỏi chốn náo nhiệt này, rồi lại đưa cô đến nghe mấy cuộc họp kinh doanh nhàm chán của anh?

Thư Diêu đang quạt hai má đỏ bừng, khẽ thở ra một hơi, rồi nói với Sầm Nguyệt Bạch: "Thể lực của tôi đúng là không ổn, mới nhảy mấy động tác Breaking mà đã thở hổn hển."

"Breaking vốn rất khó mà, vừa rồi động tác của cô Thư thật sự rất ngầu."

Sầm Nguyệt Bạch ngượng ngùng gãi đầu, đưa bát canh trong tay ra: "Đây là canh nghêu vừa múc từ trong bếp, cô uống không?"

Thư Diêu ghé lại ngửi, "Cũng thơm phết đấy nhỉ."

Trong một thoáng chốc, Thư Diêu chợt cảm giác như có gì đó, quay đầu nhìn về phía cầu thang.

Đầu cầu thang không một bóng người, chỉ có một quả bóng khí màu vàng, buộc trên tay vịn kim loại, nhẹ nhàng lay động theo làn gió đêm.

Vẫn là quả bóng hình thỏ tai dài.

Bát canh mà Sầm Nguyệt Bạch đưa tới, bên trên còn một lớp váng mỏng. Dù sao thì, đâu phải ai cũng chu đáo như Chu Mính Viễn, tỉ mỉ vớt sạch váng dầu cho cô.

Thư Diêu đặt bát canh sang một bên, lại ngoảnh đầu nhìn quả bóng thỏ nhỏ kia, ngạc nhiên lẩm bẩm: "Của ai vậy nhỉ? Nhìn cũng xinh phết."

———

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Chu tổng lủi thủi rời đi…

Niềm vui đều là của họ, còn tôi chẳng có gì cả.

Chương 43: Nhẫn Kim Cương

DTV-EBOOK

Đêm đầu tiên trở về Đế Đô, Chu Mính Viễn không quay về Đông Cẩn ở.

Sáng hôm sau, Thư Diêu cũng không còn như trước chuyến đi Nam Phi, vui vẻ chạy đến tòa nhà tài chính nữa.

Trước đây từng nói là sẽ không rời nhau, không biết ai là người khởi đầu, mà giờ lại chẳng ai giữ lời.

Tòa nhà tài chính im lặng đến mức làm người ta ngột ngạt.

Khi bận xử lý công việc thì không để ý, nhưng sau khi cúp cuộc họp trực tuyến, Chu Mính Viễn tựa lưng vào chiếc ghế da mềm mại, đôi mày bất chợt nhíu lại.

Phong cách trang trí văn phòng này do Bạch Hủ thiết kế dựa trên sở thích của anh. Giờ nhìn lại, gam màu xám nhạt này thật lạnh lẽo.

Cứ như thể cơn gió thu thét gào bên ngoài cửa sổ đã len lỏi vào đây, mang theo chút hơi lạnh phảng phất khắp không gian.

Chu Mính Viễn ngồi đó, cau mày suy nghĩ một lúc, rồi bất ngờ cầm lấy điện thoại, mở trình duyệt và tìm weibo cá nhân của Sầm Nguyệt Bạch.

Anh cũng không rõ tại sao mình lại làm vậy.

Nếu suy nghĩ kỹ, có lẽ là vì anh vẫn còn canh cánh trong lòng về chiếc áo khoác nam khoác lên vai Thư Diêu tối qua, cũng như bát canh nóng hổi mà Sầm Nguyệt Bạch đưa cho cô.

Trang cá nhân của Sầm Nguyệt Bạch thực sự đã được cập nhật, với một bài đăng vào rạng sáng hôm qua.

Không có bất kỳ chú thích nào, chỉ là một bức ảnh.

Hàng chục nghìn bình luận, đa phần đều là của các cô gái trẻ, tràn ngập những lời xuýt xoa. Chu Mính Viễn từ những bình luận này xâu chuỗi được một số thông tin:

Bữa tiệc tối qua mà Thư Diêu tham dự là cùng với hai nhóm nhạc nam đình đám.

Không ít người để lại bình luận kèm theo ảnh, trong đó có cả những bức ảnh ghép hoặc khoảnh khắc vui đùa ngớ ngẩn, thậm chí là hình chai rượu và thức ăn.

So với những bức ảnh kia, bức của Sầm Nguyệt Bạch trông có phần tĩnh lặng và yên bình hơn nhiều.

Đó là một bức ảnh chụp bóng dưới ánh đèn:

Ánh đèn màu cam hắt lên những bóng cây cỏ trên sân thượng quán nướng, in lên bức tường gạch đỏ, tạo nên một khung cảnh rất yên ả.

Người hâm mộ không hiểu ý nghĩa bức ảnh, chỉ toàn tâng bốc Sầm Nguyệt Bạch bằng những lời hoa mỹ.

Nhưng Chu Mính Viễn lại chăm chú nhìn vào góc của bức ảnh, đôi mày nhíu chặt thành hình chữ “丿||”.

Đó là một góc khuất không đáng chú ý, lẫn trong bóng cây là một phần bóng tay nhỏ nhắn.

Người khác không nhận ra, nhưng Chu Mính Viễn thì biết rõ.

Không chỉ biết độ cong tinh tế của đoạn cổ tay kia, anh còn biết rõ chủ nhân của nó thường có đôi tay lạnh, nơi đáy mắt ẩn

chứa một nốt ruồi son, và nụ cười rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời.

Chu Mính Viễn ngổn ngang tâm sự, nhìn chằm chằm vào góc bức ảnh mà chẳng biết đã bao lâu.

Bạch Hủ vừa bước vào văn phòng đã nhận ra ngay hôm nay Chu Mính Viễn không được bình thường. Bình thường thì vị "Tiểu Chu tổng" này khi làm việc đã chẳng để tâm đến ai, Bạch Hủ ra vào cũng chẳng mấy khi được ngó ngàng.

Nhưng hôm nay thì khác, ánh mắt anh sao mà… sâu sắc, đượm chút tình ý?

Bạch Hủ nhón chân lại gần, lén liếc qua màn hình máy tính.

Hả?

Chẳng phải đây là trang Weibo của Sầm Nguyệt Bạch sao!

Xem ra Thư Diêu nói không sai, vị Tiểu Chu Tổng này thực sự thích Sầm Nguyệt Bạch.

Thích đến mức thành fan cứng luôn rồi!

Nghĩ vậy, Bạch Hủ lén lút lấy chiếc khung ảnh giấu trong ngăn tủ ra, thổi một hơi, rồi dùng tay áo chà kỹ phần… cơ bụng trong bức ảnh đến sáng bóng trước khi đặt lên bàn Chu Mính Viễn.

Chu Mính Viễn vẫn dán mắt vào màn hình, đầu óc xoay mòng mòng.

Thư Diêu không thích anh.

Cô ấy cũng chẳng cần dựa vào việc cưới anh để thoát khỏi thế giới ballet.

Cô đã trưởng thành, không còn bốc đồng như mười mấy năm trước, mọi kế hoạch đều được vạch sẵn trước khi quyết định chạy đến tìm anh.

Dường như không có mục đích gì đặc biệt. Khả năng duy nhất là cô lo anh sống không vui, nên với tư cách một người đồng cam cộng khổ, cô ở lại bên cạnh, làm chỗ dựa tinh thần.

Một cuộc hôn nhân kiểu "giúp đỡ người nghèo" vậy.

Và người được giúp lại chính là Chu Mính Viễn.

Nghĩ đến những toan tính nhỏ bé của Thư Diêu, khóe môi Chu Mính Viễn khẽ nhếch lên một chút.

Cô ấy đến là để giúp anh.

Nhưng nếu chỉ là giúp đỡ, thì không cần phải hy sinh cả hôn nhân của mình.

Nụ cười thoáng hiện trên môi anh vụt tắt, thay vào đó là đường thẳng mím chặt.

Thôi thì, để cô ấy đi tìm hạnh phúc của mình đi?

Cách xa nhau một chút, cũng là cách để anh dẹp yên những vọng tưởng của bản thân.

"Bạch Hủ."

"Sao thế, Chu Tổng?"

Bạch Hủ quay đầu, thấy Chu Mính Viễn đang day trán, trông có vẻ mệt mỏi.

Anh trầm mặc vài giây, rồi mở lời: "Lấy bản thỏa thuận ly hôn ra đi, thêm vào phần bồi thường. Cả căn biệt thự bên hồ cũng cho vào đó."

Bạch Hủ sững người.

Thư Diêu với Chu Tổng chẳng phải rất hòa thuận sao, sao giờ lại đòi ly hôn?

Hơn nữa, Chu Tổng giờ không còn như mấy năm trước, đa phần tài sản riêng đều đã đổ vào Nam Phi, ở Đế Đô giờ chỉ còn đúng hai căn biệt thự.

Một căn ở Đông Cẩn, lúc trước đã ghi trong thỏa thuận chuyển cho Thư Diêu.

Giờ mà tặng nốt căn biệt thự bên hồ, thì Chu Mính Viễn… đến nhà cũng chẳng còn.

"Cậu với Thư Diêu cãi nhau à?"

Bạch Hủ dò hỏi: "Sáng nay Thư Diêu có nhắn tin cho tôi, nói cô ấy bận dẫn thực tập sinh đến công ty, không phải không muốn đến đây…"

"Ừ."

Chu Mính Viễn day trán, giọng khàn khàn: "Sửa xong thỏa thuận nhanh lên, chiều nay cậu ở đây, tôi ra ngoài một lát."

"Được."

"À, gửi địa chỉ công ty của Thư Diêu cho tôi."

Bạch Hủ nhìn anh đầy khó hiểu.

Muốn ly hôn thì cứ ký giấy là xong, sao còn phải vội vàng đến tận công ty cô ấy?

—

Phòng tập nhảy.

“Lục Hân, Đại Sâm, Trương Sĩ Trạch, dừng, còn những người khác nghỉ tại chỗ. Ba cậu theo nhịp của tôi làm lại lần nữa, tôi xem nào.”

Thư Diêu cầm cây gậy nhỏ gõ nhịp, ánh mắt soi kỹ từng động tác.

“Lục Hân, kiểm soát biểu cảm chưa đúng, tự điều chỉnh lại.”

“Đại Sâm, động tác cậu mạnh quá, thả lỏng vai chút đi… đúng rồi, vậy đó.”

“Trương Sĩ Trạch, động tác chân chưa tới.”

Thư Diêu giữ vẻ nghiêm nghị, đưa mắt quan sát cả nhóm, cuối cùng dừng lại ở Sầm Nguyệt Bạch: “Nguyệt Bạch, cậu lên nhảy một lần, làm mẫu cho Trương Sĩ Trạch xem.”

Sầm Nguyệt Bạch đứng dậy, tự ngân nga giai điệu, đánh nhịp và nhảy thử một lần.

“Đấy, cứ theo nhịp của Nguyệt Bạch mà tập.”

Thư Diêu dẫn đầu vỗ tay, sau đó liếc nhìn đồng hồ trên tay: “Nghỉ 15 phút đi, lát nữa luyện tiếp.”

Lục Hân cởi mũ lưỡi trai, vuốt mái tóc ướt đẫm mồ hôi, cười lớn: “Tôi phát hiện Nguyệt Bạch lúc nào cũng giống học sinh ngoan ngoãn ấy. Cứ thấy cô giáo Thư là nhảy như thể được buff thêm skill, chỉ chờ được khen thôi.”

“Haha, đúng rồi!” Kim Minh Hiên ngồi bệt xuống sàn, với tay lấy khăn lau mặt: “ Thư lão sư không định thưởng cho Nguyệt Bạch một bông hoa đỏ à?”

Ngoài giờ tập, Thư Diêu rất dễ tính.

Cô ngồi tự nhiên trên sàn, lấy trong túi ra một dây buộc tóc, cột mái tóc dài thành kiểu đuôi ngựa cao, cười đáp: “Muốn không? Lại đây xếp hàng, cô giáo Thư dùng son vẽ lên trán từng người luôn!”

“Thôi thôi!”

“Nghe sến lắm!”

“Haha mà cũng vui đấy chứ!”

“Đồ ngốc, vậy thì để cô giáo vẽ cho cậu trước đi!”

…

Tiếng cười vừa lắng xuống, mọi người lại quay về chuyện chính.

Vài bài hát lần này đều là bài mới, vũ đạo cũng mới, cả nhóm đã tập cả tuần nay nhưng vẫn thấy chưa ổn, thế nên mới mời Thư Diêu đến hướng dẫn.

Sầm Nguyệt Bạch lau mồ hôi, nghiêm túc hỏi: “Cô Thư, có phải chúng em nhảy chưa đủ tốt không?”

Thư Diêu nghĩ một chút rồi đáp: “Cảm giác chưa tới. Thế này cũng không tệ, hơn hẳn người mới, nhưng là nhóm đỉnh lưu, các cậu vẫn cần gây ấn tượng hơn. Tùy thôi, các cậu muốn sống dựa vào nhan sắc hay muốn làm idol thực thụ?”

Lời này khiến cả nhóm cứng họng.

Là nhóm nhạc đỉnh lưu, áp lực đương nhiên rất lớn. Healer đã gần một năm không có bài hit. Chỉ dựa vào fandom thì chẳng thể kéo dài mãi.

Ca khúc mới phát hành lần trước bị cư dân mạng chê tơi tả, nói rằng Healer đã hết thời, giờ chỉ dựa vào nhan sắc để giữ vị

trí.

Thấy cả nhóm trầm ngâm, Thư Diêu vỗ tay cười: “Lời tôi nói các cậu còn khó chịu, đừng để người ngoài có cơ hội nói thế. Các cậu có thực lực mà, tập trung luyện đi!”

Cô đứng dậy: “Để tôi nhảy mẫu lần nữa, các cậu tìm lại cảm giác nhé.”

Thư Diêu ăn uống chẳng được bao nhiêu, thể lực lại không mạnh, lúc dạy nhảy cũng chỉ tập trung vào một vài động tác, mà còn là tốc độ chậm rãi.

Sáu chàng trai của Healer đều biết, Thư lão sư của họ chưa từng nhảy trọn một bài.

Vậy mà hôm nay cô bất ngờ tuyên bố muốn nhảy toàn bộ, khiến cả nhóm phải nghiêm túc hẳn lên.

Thư Diêu cởi áo khoác dài, lộ ra bên trong là một chiếc áo dây ren phối với quần ngắn. Cô quay người, lấy từ trên giá một mảnh vải trắng mềm mại, thắt ngang eo. Khi quay lại, ánh mắt và khí chất của cô đã hoàn toàn thay đổi.

Nhạc vang lên, Thư Diêu bắt đầu di chuyển theo nhịp. Những động tác vừa mạnh mẽ vừa uyển chuyển, mỗi chuyển động đều đạt đến sự hoàn hảo tuyệt đối.

Sáu chàng trai chỉ biết ngồi im, trố mắt nhìn cô giáo mình biểu diễn.

Quả thực, Thư Diêu nhảy khác hoàn toàn so với họ.

Lúc này, Chu Mính Viễn bước vào công ty của Thư Diêu. Đây là lần đầu tiên anh đến đây. Từ tầng 6 trở đi, trên tường treo đầy ảnh tập thể, bức nào Thư Diêu cũng đứng ngay vị trí trung tâm, chứng minh sự nổi bật và được yêu mến của cô.

Và rồi… anh nhận ra một điều: Dù cố tình hay không, Sầm Nguyệt Bạch luôn xuất hiện ở vị trí không gần mà cũng chẳng xa Thư Diêu.

Tay cầm theo bản thảo thỏa thuận ly hôn, Chu Mính Viễn đi thẳng đến phòng tập.

Kính của phòng tập chỉ cho phép nhìn từ ngoài vào, nhưng không ai bên trong thấy được bên ngoài. Anh đứng lặng, nhìn qua lớp kính.

Sáu chàng trai trẻ ngồi vây quanh, còn Thư Diêu đang nhảy.

Cô không còn dáng vẻ dịu dàng, nhã nhặn như lúc múa ba-lê nữa. Thay vào đó là sự mạnh mẽ, phóng khoáng, từng động tác đều toát lên sức hút mãnh liệt. Chiếc khăn trắng trên eo cô theo chuyển động mà tung bay nhịp nhàng.

Động tác cuối cùng, Thư Diêu quỳ xuống sàn, trượt nhẹ một đoạn, tay vung chiếc khăn trắng, tạo nên một vòng cung hoàn hảo giữa không trung.

Gương mặt cô kiêu ngạo ngẩng lên, thần thái ấy, làm sao để nói nhỉ, gương mặt dịu dàng của cô ấy hiện lên một vẻ đẹp mạnh mẽ, vượt ra ngoài khỏi những rào cản thông thường.

Chu Mính Viễn đứng ngoài cửa, ánh mắt không rời khỏi cô một giây.

Khi tiếng nhạc dừng lại, mấy chàng trai trẻ lập tức bu vào khen nức nở:

“Thư lão sư ơi, cô ngầu quá!”

“Cứ tưởng tiên nữ giáng trần chứ!”

“Chắc chắn không phải bài múa giống tụi em rồi, cô nhảy xịn quá!”

“Đẹp trai bùng nổ!!”

—

Trong khi họ hào hứng, Chu Mính Viễn lại cảm thấy bản thảo ly hôn trên tay mình nặng đến khó tin, như thể nó đang đốt cháy từng ngón tay anh.

Anh nghĩ rằng mình đã suy nghĩ thấu đáo, nhưng hóa ra là tự mình dối người, có lẽ chỉ là tìm cớ để được gặp cô.

*Đổi xưng hô nha

Câu “Ly hôn đi.” nặng nề kia bỗng chốc biến thành: *“Em có muốn cùng anh ăn tối không?”*

Chỉ có anh và em.

Trong phòng tập mỗi Sầm Nguyệt Bạch lặng lẽ cúi đầu, ngẩn ngơ nhìn chằm chằm xuống sàn.

Chu Mính Viễn thấy cậu ấy cúi xuống, nhặt lên một chiếc nhẫn kim cương.

Sầm Nguyệt Bạch đưa chiếc nhẫn kim cương tới trước mặt Thư Diêu, chưa kịp nói gì thì Lục Hân đã “À” một tiếng, hiếu kỳ hỏi: “Thư lão sư, cô đã kết hôn rồi sao?”

Thư Diêu quay lại nhìn, cầm chiếc nhẫn kim cương, tùy ý ném vào túi, lau mồ hôi trên trán: “Tôi là quả phụ.”

Chu Mính Viễn: “…”

Chương 44: Nuông Chiều

DTV-EBOOK

Phòng khiêu vũ của công ty được thiết kế không quá tinh xảo, tường sơn màu xanh khói nhạt, sàn nhà màu xanh đậm hơn một chút so với tường. Một bức tường hoàn toàn là kính từ sàn đến trần, nhìn có vẻ bắt mắt, ánh nắng buổi chiều chiếu vào từ cửa sổ, làm sàn nhà chói mắt đến mức khó chịu.

Sau cả buổi chiều luyện tập cùng Healer, đặc biệt là khi Sầm Nguyệt Bạch nhặt chiếc nhẫn kim cương của cô, Thư Diêu cảm thấy như mình sắp bị chiếc nhẫn 7 cara làm cho mù mắt, cầm chiếc nhẫn bỏ vào túi rồi cô mới nói: “Tôi là quả phụ.”

Khi Thư Diêu ra khỏi phòng tập, vẫn còn hơi chóng mặt.

Cô mở cửa, đập vào mắt liền thấy Chu Mính Viễn đứng ở cạnh cửa.

Thư Diêu chớp mắt, phản ứng đầu tiên là nghĩ rằng mình bị hoa mắt mà ảo giác.

Khi nhận ra rằng Chu Mính Viễn trước mặt không phải là ảo ảnh, Thư Diêu ngạc nhiên nhướng mày, thầm nghĩ, hình như không nên nói xấu người khác, vừa mới nói mình là quả phụ, người này đã hiện hồn trước mặt cô.

Cô có chút xao động lắc nhẹ cái túi nhỏ trong tay: “Sao anh lại ở đây?”

Chu Mính Viễn vội giấu tờ thỏa thuận ly hôn ra sau lưng, không có biểu cảm gì đặc biệt: “Đi ngang qua.”

Sau lưng, có sáu cái đầu thò ra, từng người đều tò mò nhìn Chu Mính Viễn đứng ở cửa.

Khi Sầm Nguyệt Bạch nhìn thấy Chu Mính Viễn, ánh mắt cậu ấy thoáng chút tối lại, nhưng vẫn không vượt qua được tính cách kiệm lời của mình nên không hỏi gì.

Còn Lục Hân, người nhỏ tuổi nhất trong số họ, lại không kiềm chế được như Sầm Nguyệt Bạch, không có nhiều suy nghĩ, cậu ta dùng tay đẩy nhẹ vai Thư Diêu, nhỏ giọng hỏi: "Thư lão sư, đây có phải bạn trai của cô không? Trông đẹp trai đấy."

"Không phải."

Chu Mính Viễn có phần không vui, nhưng nghe thấy Thư Diêu tự tin trả lời: "Đây là chồng tôi, vừa mới nói mình là quả phụ thì người này đã hiện hồn ngay, bị vả mặt nhanh quá."

Mấy chàng trai ngơ ngác nhìn nhau.

Chu Mính Viễn làm như vô tình nhìn sang Sầm Nguyệt Bạch đang cúi đầu, khóe môi nở một nụ cười, hỏi Thư Diêu: "Có muốn đi ăn tối cùng anh không?"

Có lẽ vì có người khác xung quanh, Thư Diêu không cảm thấy gượng gạo như khi trong máy bay nữa, cô nói một cách tự nhiên: "Ăn thì ăn. Món gà tiềm lần trước cũng ngon, hay mình đi ăn món đó nhé?"

"Nghe theo em."

Giọng Chu Mính Viễn có chút nhẹ nhàng chiều chuộng, Thư Diêu không nhận ra, nhóm thanh niên đứng sau đã bắt đầu ồn ào.

"Đi luyện tập mau."

Khi ba chàng trai còn lại đã bị nhốt trong phòng tập, Thư Diêu mới nhìn thấy trong tay Chu Mính Viễn đang cầm gì đó: "Anh mang theo gì vậy?"

“Giấy tờ không quan trọng.”

Chu Mính Viễn quay người, xé tờ giấy A4 trong tay rồi ném vào thùng rác.

Khi những mảnh giấy rơi vào thùng, Chu Mính Viễn chợt ý thức được.

Anh thích Thư Diêu.

Tất cả những điều mơ hồ, mọi mâu thuẫn, những thay đổi liên tục, tất cả sự không lý trí và thiếu cẩn trọng…

Tất cả đều vì anh thích Thư Diêu.

Không chỉ vậy, anh còn mất đi sự kiêu hãnh vốn có.

Chỉ còn lại một bản thân lưỡng lự giữa hai trạng thái, hồi hộp và lo lắng.

Thư Diêu khoác trên người một chiếc áo trench coat màu be nhạt, tay xách chiếc túi nhỏ, đi ở phía trước.

Chu Mính Viễn theo sát sau, nhìn theo bóng dáng cô.

Thư Diêu tựa như một bức thư, phong phú đong đầy cảm xúc.

Cô mang theo những bụi bặm của cuộc sống, nhưng vẫn tỏa sáng như ánh sáng xuyên qua lớp bụi.

Chỉ có điều, bức thư này lại không có địa chỉ.

Chu Mính Viễn nghĩ, có lẽ cô có thể thuộc về anh.

Chỉ một mình anh mà thôi.

Dù rằng anh vẫn chưa kịp thưởng thức món gà tiềm, trên đường đưa Thư Diêu đến nhà hàng, anh nhận được cuộc gọi từ mẹ anh, bà nói nhà họ Chu muốn anh về một chuyến.

Có lẽ đây là ý muốn của Chu Cảnh.

Nếu không, mẹ anh đã chẳng nói một cách mập mờ như vậy.

Chu Mính Viễn nghiêng đầu hỏi Thư Diêu: "Có muốn gọi món súp mang về không?"

"Thôi, không thích đâu," Thư Diêu nhăn nhó, đưa tay ra biểu thị một khoảng cách nhỏ, "Dạ dày em đã nhỏ rồi, mà mỗi lần nhìn thấy ông nội anh, nó lại càng nhỏ thêm."

Đây là lần đầu tiên Chu Mính Viễn nghe ai đó nói về Chu Cảnh theo cách này, anh cười nhẹ, thẳng thắn hơn cả Thư Diêu: "Ông ấy có phần khiến người ta chán ghét."

Thư Diêu nhất thời ngạc nhiên, quay đầu nhìn về phía Chu Mính Viễn.

Hình như anh đã thay đổi thái độ, thật khó để diễn đạt, nhưng từ lúc hai người gặp nhau, có một cảm giác như đang nuông chiều lẩn quẩn trong không khí.

Trang viên nhà họ Chu vẫn như cũ, vốn dĩ đã không đông đúc, giữa mùa thu tràn đầy sự hiu quạnh, từng chiếc lá vàng trên cây chao nghiêng, những công trình sang trọng cũng không thể che lấp đi cảm giác tịch mịch đó.

Thư Diêu đi theo Chu Mính Viễn vào phòng ăn, không biết có phải do cô nhạy cảm hay không, nhưng cảm thấy ánh mắt của Chu Cảnh, người ngồi ở vị trí chủ tọa, dường như đã hướng về phía mình khi hai người ngồi xuống.

Vẫn là nhà bếp riêng của nhà họ Chu, từng món ăn được mang lên, cẩn thận đặt trên bàn.

Người trong nhà họ Chu đều rất tẻ nhạt, có lẽ sở thích duy nhất của họ chỉ là ăn uống nên cách bài trí của từng món ăn đều rất tinh tế.

Thư Diêu chăm chú nhìn vào món súp tôm hùm với trứng cá, rồi lại chuyển sang món trứng chần sốt truffle.

Chu Mính Viễn dưới bàn khẽ chạm đầu gối vào cô, nghiêng người về phía cô thì thầm: "Em muốn ăn món nào?"

Thư Diêu nhăn mặt, cũng hạ giọng nói chuyện với Chu Mính Viễn, giọng điệu tiếc nguồi nguội: "Nhìn món nào cũng muốn ăn, nhưng lại sợ tiêu hóa không kịp, nếu chỉ có thể chọn một món thử thì em sẽ chọn hải sâm chiên sốt bào ngư."

Khi nói giọng Thư Diêu còn thở dài rất chân thật, y hệt một đứa trẻ.

Thư Diêu vốn như vậy, ngồi cùng với những người trong nhà họ Chu đầy tâm tư, lại trở nên đặc biệt dễ thương.

Chu Mính Viễn bỗng nhiên nhớ về giọng nói ngọt ngào của Thư Diêu khi gọi "Anh Mính Viễn".

Anh cầm đôi đũa sạch sẽ, gắp lấy món hải sâm chiên mà Thư Diêu vừa nói, đặt vào đĩa mình, rồi cắt nhỏ, sau đó lại gắp lên.

Thư Diêu rất tự giác há miệng ra.

Nhưng đũa của Chu Mính Viễn lại dừng lại ở khoảng cách gần mà xa, như đang trêu đùa: "Nói một câu hay anh nghe nào."

Thư Diêu không phải người dễ bị trêu đùa, cô trợn mắt, nắm lấy cổ tay của Chu Mính Viễn kéo đũa đến bên miệng mình.

Cô cắn lấy miếng thịt hải sâm thơm ngon, dưới bàn lại không quên giẫm lên chân Chu Mính Viễn.

Hơn nữa còn giẫm mạnh nữa là đằng khác.

Một chút tình cảm cũng không để lại.

Chu Mính Viễn bị giẫm một cái nhưng không hề nhíu mày, ngược lại còn nở nụ cười.

Có thể một lần vẫn chưa đủ, Thư Diêu lại giẫm lên chân anh một cái nữa.

Lần này nhẹ hơn nhiều.

Nhưng tay của Chu Mính Viễn đặt trên đùi mình, chân Thư Diêu bên dưới chiếc áo khoác là quần shorts, làn da mịn màng của cô vô tình chạm vào ngón tay của anh.

Chu Mính Viễn rụt tay lại, liế.m khóe môi.

Thật trùng hợp, người ngồi đối diện hai người lại chính là Chu An Đổng.

Chu An Đổng "hú" lên một tiếng, chế giễu: "Sao mà lần nào cũng ngồi đối diện với hai đứa vậy? Ăn đồ ăn của chó mà đã no rồi."

Lúc này, tay Thư Diêu mới rời khỏi cổ tay của Chu Mính Viễn, cô cúi đầu, mân mê mũi mình.

Cô lúc này trông có vẻ hơi ngại ngùng, nhưng Chu Mính Viễn còn chưa có thời gian để thưởng thức biểu cảm của cô thì bất ngờ Chu Cảnh đã vỗ tay.

Mọi người đều nhìn về phía ông, Chu Cảnh lên tiếng: "Mính Viễn gần đây làm việc năng suất, nghe nói dự án mới ở Nam Phi phát triển rất tốt."

Chu Mính Viễn không có biểu cảm gì đặc biệt, cũng không lên tiếng.

Thư Diêu lại nhíu mày.

Việc tốt hay xấu liên quan gì đến ông?

Thật như một con chồn mướp chúc Tết gà…… không có ý tốt với Chu Mính Viễn.

Quả nhiên, ngay sau đó, Chu Cảnh đã nói ra mục đích không tốt của mình: "Dự án ở Nam Phi khó khăn, Mính Viễn cũng đã vất vả hơn ba năm rồi, phần còn lại để chú nhỏ cháu giúp đỡ một chút, cháu cũng có thể thả lỏng. Ở Bắc Kinh, công ty Thuỵ Mỹ Ân Nhạc cũng làm về thiết bị y tế, cháu tới đó chỉ đạo giúp họ một chút."

Chu Cảnh nói rất khéo léo, nhưng mọi người trong hà họ Chu đều thể hiện vẻ mặt khác nhau.

Mẹ của Chu Mính Viễn như muốn lên tiếng, nhưng cuối cùng bà chỉ khép mi mắt lại để che giấu cảm xúc, không nói gì.

Chu An Đổng thoáng ngạc nhiên một chút, nhưng nhanh chóng chuyển sang đồng cảm, rồi cũng cúi đầu xuống, che giấu cảm xúc.

Bác hai của Chu Mính Viễn cười ha hả nói: "Mính Viễn có khả năng, người có năng lực thì phải làm nhiều hơn."

Chu Nhiễm chỉ nhẹ nhàng nâng ly rượu vang: "Cũng thật ngại, con không có năng lực nên không thể giúp gì ở giai đoạn đầu tại Nam Phi, chỉ có thể giúp một chút ở giai đoạn sau."

Thường thì vào những lúc như thế này, Chu Mính Viễn sẽ không có bất kỳ phản ứng nào.

Dù là tốt hay xấu, anh cũng không để tâm, như thể không muốn nhìn những người này bận rộn giở trò, cũng lười tham gia vào các màn kịch của họ.

Lần này lại khác, dự án ở Nam Phi anh chắc chắn không bỏ qua.

Chu Mính Viễn để đũa xuống, một động tác thanh thoát dùng khăn ăn nhẹ nhàng lau khóe miệng, khăn che đi nụ cười mỉa mai vừa thoáng xuất hiện bên môi anh.

Chỉ có điều còn chưa kịp lên tiếng thì Thư Diêu đã bùng nổ.

Thư Diêu không hiểu những thủ đoạn trong thương trường đầy rẫy những âm mưu, nhưng ngay cả người ngoài ngành như cô cũng biết đến các công ty Thuỵ Mỹ Ân Nhạc:

Làm cô mắc kẹt trong thang máy, cái công ty chết tiệt xuống dốc đến mức còn tệ hại hơn cả toà nhà ma ám.

Dù rằng mọi thứ đều được gọi là "thư giãn", nhưng mỗi thứ đều khiến người ta không thể cảm thấy vui vẻ.

Nhận lấy hai mớ hỗn độn này có thể gọi là thư giãn sao?

Nói nhảm.

Về phía Nam Phi, hoàn toàn không thể để cho đám sói nhà họ Chu này đảm nhận.

Giáo sư Lý Tư đã từng nói, dự án ở Nam Phi này là dành điều trị bệnh tim mạch cho người cao tuổi.

Cụ thể điều gì thì Thư Diêu không biết, nhưng Rees đã nói, dự án này nếu nằm trong tay nhà họ Chu, có thể khi cần đầu tư lớn, sẽ chuyển nhượng dự án cho công ty nước ngoài.

Đối với thương nhân mà nói, việc lách luật như vậy là cách kiếm tiền thuận tiện nhất.

Nhưng sau khi bán đi, nghiên cứu kỹ thuật này thành công sẽ trở thành kỹ thuật của nước ngoài, y tế trong nước muốn áp dụng lại thì phải nhập khẩu và trả phí bản quyền cho họ.

Cũng có nghĩa là, y tế này vừa bán ra, người dân phải trả phí nhập khẩu đắt đỏ khi điều trị.

Lý Tư nói, bất kỳ ai trong nhà Chu đều sẽ bán đi.

Chỉ có Chu Mính Viễn là không.

Đó cũng là lý do khiến Rees đồng ý theo Chu Mính Viễn đi Nam Phi.

Hiện tại, Chu Cảnh dường như muốn giành lấy dự án này từ tay Chu Mính Viễn.

Sau đó lại đẩy mớ hỗn độn khác cho anh.

Làm gì có chuyện đó!

Đũa trong tay Thư Diêu "bịch" một tiếng va xuống bàn, trán cô nhíu chặt lại.

Cô cầm khăn giấy lau miệng, quay đầu nhìn Chu Cảnh: "Ông thích Thuỵ Mỹ Ân Nhạc đến vậy thì tự mình chỉ đạo đi, suốt ngày ngồi ở nhà tính toán người thân mình, nói thật, dễ mắc chứng mất trí ở tuổi già đấy."

Ánh mắt của Chu Cảnh lạnh lùng: "Việc của đàn ông, phụ nữ không nên xen vào."

"Ông nói gì vậy?"

Thư Diêu trực tiếp mắng một câu th.ô .tục, “Giá trị cốt lõi của chủ nghĩa xã hội ông chưa học qua sao? Hai chữ ‘bình đẳng’ viết như thế nào, ông không biết sao? Còn nói đến chuyện nam nữ, ông sống thế ky nào rồi?”

Có lẽ chưa ai dám phản bác Chu Cảnh như vậy, hoặc có lẽ Thư Diêu trong mắt Chu Cảnh chỉ là một quân cờ không cần lưu tâm.

Gương mặt ông ta lạnh lẽo, nhưng lúc này lại trầm mặc.

Thư Diêu đột nhiên đứng dậy: “Cái công ty rẻ rách Thuỵ Nhạc gì đó ông muốn, ai thích thì lấy, Chu Mính Viễn không tham gia.”

Nói xong, cô quay đầu, “Chu Mính Viễn anh ăn xong chưa? Nếu ăn xong thì chúng ta đi! Trong này giả tạo quá mức làm em sắp ngạt thở rồi.”

Chu Nhiễm Chi vốn luôn nở nụ cười cũng đứng dậy, như một người tốt bụng làm hòa: “Thư Diêu có phải không thoải mái không? Mính Viễn, hay cậu đưa con bé về trước đi?”

Bác cả cũng đứng lên: “Mính Viễn, cháu không biết quản vợ mình?”

Chỉ có Chu An Đồng lén lút biểu thị cho Thư Diêu một ngón tay cái.

Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Chu Mính Viễn, tò mò xem anh sẽ phản ứng thế nào.

Chu Minh Viễn thản nhiên đứng dậy, nhìn Thư Diêu, nâng tay nhẹ nhàng vỗ lên đỉ.nh đầu cô, như để trấn an.

Nhìn biểu cảm tức giận muốn phụt khói của Thư Diêu, anh thậm chí còn cười, nói với Thư Diêu: “Em nói gì cũng đúng, anh đều nghe em.”

“Vậy thì đi thôi.”

“Đi.”

Chu Mính Viễn và Thư Diêu vừa đi, Chu Cảnh lại đập một chai rượu đỏ xuống đất, rượu vương vãi khắp nơi như hiện trường vụ án mạng.

Chu Cảnh trong lòng chứa một đống tức giận mà không biết trút vào đâu, nhìn mẹ Chu Mính Viễn: “Chị dạy con trai giỏi đấy!”

Mẹ Chu trước giờ vốn là người nhu nhược, chồng thì liệt trên giường, bà chưa bao giờ dám trái ý Chu Cảnh.

Nhưng bà nhẫn nhịn bấy lâu nay thì có được gì?

Chỉ đổi lại một đứa con trai lạnh lùng như người máy, chỉ đổi lại sự áp bức tùy tiện từ Chu Cảnh.

Khi nhìn thấy Chu Mính Viễn cười vừa rồi, mẹ Chu bỗng dưng muốn rơi nước mắt.

Lần cuối cùng Chu Mính Viễn cười, bà đã không nhớ là bao nhiêu năm trước rồi.

Mẹ Chu đặt đũa xuống, chỉnh lại chiếc khăn choàng lông màu nâu, ánh mắt đầy bình tĩnh kiên định: “Con trai tốt mà tôi dạy dỗ, đã tìm được một con dâu tốt, biết đủ rồi, các vị ăn từ từ, tôi cũng về đây.”

Thư Diêu rất hiếm khi tức giận như vậy.

Dự án Nam Phi là của Chu Mính Viễn, họ có quyền gì mà nhòm ngó! Có quyền gì mà cướp đi!

Cô tức giận thay cho Chu Mính Viễn, giận đến nóng mặt.

Bước chân cũng dậm mạnh, như muốn đè bẹp cả nhà Chu.

Chu Mính Viễn cho hai tay vào túi quần, nhìn Thư Diêu tức giận đi phía trước, bỗng nhiên rất muốn cười lớn.

Cô nhìn có vẻ rất gầy, nhưng lại vì anh mà tức giận, thay anh nói chuyện, đứng dậy đấu khẩu với người nhà Chu, mang theo khí phách và sự can đảm, như một con dao nhỏ, khiến Chu Mính Viễn cảm thấy vô cùng rung động.

Thư Diêu cũng không giữ được dáng vẻ oai phong lâu, không thể đè bẹp được nhà Chu, ngược lại đi trên con đường đá trong sân nhà Chu thì bị trẹo chân, khí thế lập tức giảm xuống, nhảy lò cò hai bước.

Chu Mính Viễn bước nhanh đến, ôm lấy cô đang nhảy lò cò, một tay đỡ chân cô, một tay ôm chặt lưng cô.

Lại một lần nữa là kiểu ôm công chúa.

Thư Diêu theo phản xạ ôm chặt cổ Chu Mính Viễn, nhỏ giọng kêu lên: “Làm gì vậy, chỉ là trẹo chân thôi.”

Chu Mính Viễn không nói gì, ôm cô đi qua con đường đá.

Trong lòng anh có một suy nghĩ, hôm nay không muốn làm người cần phải bình tĩnh nữa,bên cạnh đã có người còn không bình tĩnh hơn, mắng chửi bao nhiêu người, vậy thì anh không cần phải giả bộ phát biểu một câu làm như hữu nghị.

Chu Minh Viễn nói: “Thư Diêu thật sự rất nhẹ, nhẹ đến mức khiến anh cảm thấy có thể ôm em đi suốt cuộc đời này.”

Chương 45: Áo Khoác.

DTV-EBOOK

Gió đêm cuối thu ở Đế Đô chẳng khác nào lá thư không báo trước của mùa đông, lạnh thấu xương, như muốn lùa vào tận từng kẽ thịt. Vậy mà được Chu Mính Viễn ôm lấy, hơi ấm từ người anh truyền qua lại như chiếc chăn bông, bao trọn cả Thư Diêu.

Chu Mính Viễn chắn ánh đèn rực rỡ phía sau lưng, khuôn mặt anh chìm trong bóng tối, biểu cảm cũng bị che mờ. Trong tình huống thế này, anh có thể nói bất kỳ điều gì, nhưng cô không ngờ, anh lại thốt ra một câu đầy ngọt ngào:
Anh cảm thấy có thể ôm em đi suốt cuộc đời này.

Giọng anh trầm ấm, nhẹ như cánh hoa rơi trong gió. Nếu cơn gió đêm có chút mạnh hơn, câu nói ấy chắc đã bị cuốn bay mất.

Thư Diêu nghe rất rõ, nhưng trong khoảnh khắc ấy, cô lại không biết nên đáp lời thế nào. Chỉ có một suy nghĩ lộn xộn len lỏi trong đầu:

Đế Đô vào cuối thu cũng chỉ đến thế thôi. Gió đêm chẳng đủ mạnh, thổi mãi chẳng thấy lạnh, chỉ thấy… ấm.

Cô lặng lẽ dời ánh mắt từ yết hầu của anh lên tán cây trơ trụi bên đường, rồi giả vờ nghiêm túc đổi chủ đề, còn chau mày như thật:
“Chu Mính Viễn, trước đây chẳng phải anh bảo ông nội rất trọng dụng anh sao? Sao em thấy ông ấy chỉ toàn đào hố để anh nhảy vào vậy?”

Chu Mính Viễn cúi xuống nhìn cô, cảm giác cái nhíu mày kia còn chẳng bằng khi cô thèm thuồng mấy món ăn trên bàn tiệc.

“Chẳng phải vì Chu Nhiễm Chi trở về sao.”

Chuyện liên quan đến Chu Nhiễm Chi là điều gia đình nhà họ Chu hiếm khi nhắc đến. Thư Diêu cũng không rõ ngọn ngành, nhưng có một điều dễ thấy: Chu Cảnh rất cưng chiều cậu út nhà mình.

Về vai vế, Chu Nhiễm Chi dù là chú nhỏ của Chu Mính Viễn, nhưng lại chỉ lớn hơn anh có hai tuổi, năm nay vừa tròn 30.

Thư Diêu tò mò hỏi:
“Vì là con muộn nên mới quý như vậy à?”

Chu Mính Viễn đặt cô vào ghế phụ, dựa người vào cửa xe, khẽ cười:
“Ai mà biết có phải con muộn thật không. Tuổi của Chu Nhiễm Chi là giả đấy, thật bao nhiêu không ai rõ.”

Anh ngồi vào ghế lái, khởi động xe. Ánh đèn pha bật lên, rọi thẳng con đường dài, vắng lặng trước cổng trang viên nhà họ Chu.

Chu Mính Viễn vừa lái xe vừa hỏi:
“Muốn nghe bí mật của Chu gia không?”

Thư Diêu cài dây an toàn, giọng hào hứng:
“Kể đi, để bảo bối nghe thử xem nào.”

Đã là bí mật thì kiểu gì chẳng có chút drama.

Mà thật ra, chuyện này cả nhà họ Chu ai cũng ngầm hiểu, chỉ là không ai nói trắng ra.

Chu Mính Viễn thì tính vốn không giỏi tám chuyện. Anh kể mà y như mấy giáo viên giảng lịch sử trên mạng, may mà Thư Diêu lại thấy thú vị.

Hoá ra Chu Cảnh là loại doanh nhân đầy tham vọng, xem cả hôn nhân là quân cờ để đạt được lợi ích lớn nhất. Khi cưới bà nội của Chu Mính Viễn, ông ta cũng chỉ vì tài chính từ nhà bà có thể giúp thực hiện giấc mơ của mình.

Nhưng ông ta lại có một mối tình đầu, dù đã cưới vợ nhiều năm, ông vẫn không quên được người ấy.

Khi đã chiếm được tài sản nhà vợ, Chu Cảnh từ cóc ghẻ "hóa phượng hoàng", biến giấc mơ lập nghiệp thành hiện thực, gây dựng nên đế chế nhà họ Chu ngày càng lớn mạnh.

Người ta bảo đàn ông có tiền sẽ thay đổi, nhưng thực tế, nhiều người không cần có tiền mới trở nên "hư".

Họ vốn dĩ đã ôm đầy "tâm tư đen tối", chỉ là năng lực chưa đủ, nên tạm thời giấu kỹ. Một khi giàu có, cái đuôi gian manh sẽ lộ ra, bắt đầu thực hiện những ý đồ mà trước đây chỉ dám nghĩ.

Chu Cảnh chính là điển hình của loại đàn ông ấy.

Ông ta tìm lại mối tình đầu trong âm thầm. Thật trùng hợp, người ấy cũng chưa từng quên ông.

Dĩ nhiên, cũng có thể là vì cô gái nghèo năm xưa bỗng nhiên trở về, khiến ông ta không thể quên được.

Dù sao thì, hai người cũng nhanh chóng hợp cạ, gặp nhau là như dầu với lửa.

Nhưng mà, mối tình đầu của Chu Cảnh quả thật cao tay, sau khi qua đêm xong, bà ta liền bỏ chạy, để lại một bức thư.

Thư viết rất mượt mà, toàn là sự hối lỗi, nói là bản thân đã sai khi quyến rũ Chu Cảnh, dù sao ông ta cũng đã có vợ con rồi, phải biết trân trọng gia đình.

Bà ta nhận hết mọi sai lầm về mình, khiến Chu Cảnh cảm thấy áy náy vô cùng, âm thầm tìm bà ta suốt nhiều năm.

Cuối cùng khi có được tin tức, thì bà ta đã qua đời vì bệnh, chỉ để lại một đứa con trai là Chu Nhiễm Chi.

Chu Nhiễm Chi lúc đầu được Chu Cảnh âm thầm đưa về nuôi ở bên ngoài, nhưng do sức khỏe yếu, lại không có người chăm sóc chu đáo, anh ta bị bệnh nặng suýt chết.

Chu Cảnh tức giận, lập tức đưa Chu Nhiễm Chi về nhà chăm sóc.

Chính là vào năm đó, bà nội của Chu Mính Viễn, vợ chính thức của Chu Cảnh qua đời, Chu Nhiễm Chi nghiễm nhiên trở thành thành viên của nhà họ Chu.

Thư Diêu khó hiểu nhìn Chu Mính Viễn, "Vậy chuyện ông ta thích Chu Nhiễm Chi với quý trọng anh, hai chuyện này đâu có gì mâu thuẫn, sao phải đè nén anh như vậy?"

"Vì hai lý do."

Chu Mính Viễn lái xe vững vàng, khẽ cười một chút, "Thứ nhất, anh không khóc khi bà nội qua đời, ông ấy cho rằng anh là kẻ lạnh lùng; thứ hai, anh chưa bao giờ giấu sự chán ghét với Chu Nhiễm Chi."

Bà nội của Chu Mính Viễn là một người đáng thương, cả đời yêu thương Chu Cảnh.

Bà ít khi ở nhà, suốt ngày giúp chồng quản lý công ty, gần như làm việc không ngừng nghỉ.

Sau khi Chu Nhiễm Chi được chính thức nhận về, bà nội đột ngột ốm nặng, qua đời trong u uất.

Tang lễ diễn ra trong nước mắt, mọi người trong gia đình đều khóc không ngừng, duy chỉ có Chu Mính Viễn là không khóc.

Lúc ấy, Chu Mính Viễn đã được Chu Cảnh dạy dỗ rất lý trí, hiếm khi bộc lộ cảm xúc. Anh có cái nhìn riêng, suy nghĩ độc lập.

Dưới góc nhìn của Chu Mính Viễn, cái chết của bà nội ngược lại như một sự giải thoát.

Bà mỗi lần nhìn thấy Chu Nhiễm Chi lại như bị nhắc nhở rằng cả đời bà không nhận được tình yêu của chồng, cuộc hôn nhân của bà chỉ là cái máy rút tiền thuận tiện cho ông ta.

Chu Cảnh đã qua thời kỳ hoài bão, dạy dỗ Chu Mính Viễn trở nên lý trí lạnh lùng, rồi lại chê anh quá lạnh lùng. Hơn nữa, Chu Mính Viễn từ trước đến giờ không chịu gọi Chu Nhiễm Chi là "chú", khiến Chu Cảnh ngày càng không vừa mắt.

Con người là vậy, khi đã có khúc mắc, thì sẽ dễ dàng nảy sinh thêm nhiều thứ xích mích từ những điều không đâu.

Thư Diêu nghe xong thì sững sờ, không thể tin được, giơ tay lên mà không biết vỗ vào đâu, đành phải vỗ mạnh vào đùi mình một cái.

Cô không nhịn được, bèn buột miệng: "Chết thật! Chu Cảnh ông già này điên rồi à? Tự làm vợ tức chết, rồi quay sang bảo anh lạnh lùng? Cái thằng già này thật là… ư! ư!"

Ngay lúc ấy, xe quẹo vào khu biệt thự Đông Cẩn, vừa dừng lại trước biệt thự, Chu Mính Viễn tháo dây an toàn, nghiêng người về phía cô, dùng ngón cái và ngón trỏ nắm lấy môi cô:
"Là ai dạy em, giờ còn biết chửi bậy?"

Môi cô bị anh nắm chặt, giống như mỏ con vịt nhỏ, Thư Diêu tức giận trừng mắt nhìn anh, ngay lập tức giơ tay định túm lấy

anh.

Chu Mính Viễn nhanh chóng kẹp chặt cổ tay cô, ép cô ngồi lại ghế, liếc móng tay cô:
“Làm gì thế? Lại định dùng móng tay cào anh à?”

Vì sợ Thư Diêu lạnh, suốt cả chuyến đi anh đã bật điều hòa ấm, không gian trong xe vốn không lớn, thế mà khi họ ầm ĩ, nhiệt độ trong xe lại càng cao hơn.

Khoảng cách giữa họ khá gần, Chu Mính Viễn có thể rõ ràng nhìn thấy hàng lông mi dài của Thư Diêu, cô ngả đầu ra ghế, tóc hơi rối, môi hơi hé mở.

Môi cô vừa bị anh dùng tay nắm hơi ửng đỏ, cùng với nốt ruồi son dưới mí mắt tạo thành một sự tương phản nhẹ nhàng.

Chu Mính Viễn nghiêng đầu, khẽ ho một tiếng rồi lùi về ghế ngồi, tắt xe.

Cả hai không ai lên tiếng, một người lặng lẽ khóa xe, một người im lặng mở khóa vân tay, thậm chí khi vào biệt thự cũng chẳng ai nói gì.

Sự im lặng này, không biết vì sao, lại có chút gì đó mơ hồ, mờ ám.

Câu chuyện về Chu Cảnh và Chu Nhiễm Chi đã sớm kết thúc trong lời chửi thề của Thư Diêu, nếu tiếp tục đề cập lại thì có vẻ hơi lạ.

Thư Diêu lắc đầu, tìm một chủ đề khác để nói: “Chu Mính Viễn, tối nay anh ngủ phòng ngủ trên tầng để em ngủ dưới tầng cho.”

“Lý do?”

“Anh không thấy bị oan ức sao, anh nhỏ bé đáng thương nên phải ngủ trên giường, em ngủ dưới tầng là được.”

Chu Mính Viễn chống eo đứng trong phòng khách, bật cười.

Đây là lần đầu tiên ai đó nói anh “oan ức”, còn gọi anh là “nhỏ bé đáng thương”.

Chưa kịp phản bác, Thư Diêu đã chạy đi mở rộng chiếc giường đơn, ôm chăn cuộn vào rồi chui vào, chỉ còn lộ ra đôi mắt: “Đã quyết định vậy, chúc ngủ ngon!”

Chu Mính Viễn cầm áo vest đứng ở ngoài cửa phòng ngủ của Thư Diêu trên tầng.

Trong phòng có một mùi thơm nhẹ, chỉ có thể là mùi của con gái, như mùi trái cây mọng nước chín tới, mềm mại và ngọt ngào.

Chu Mính Viễn không vào.

Nếu anh nằm trên giường của Thư Diêu, đêm nay anh có thể ngủ được sao?

Trên tay vẫn cầm bộ vest, Chu Mính Viễn quen thói quay đầu tìm nơi treo đồ.

Trên tường tầng hai có một hàng móc áo, trên đó có một chiếc áo khoác màu nâu nhạt đang treo.

Chu Mính Viễn dừng lại một chút.

Đây là chiếc áo khoác mà Thư Diêu đã khoác trên người tối qua khi tham gia bữa tiệc BBQ trên sân thượng, rõ ràng là đồ nam.

Cô ấy lại mang áo khoác về đây?

Một món đồ mượn rồi trả lại.

Điều này có nghĩa là khi trả lại, phải gặp người chủ của món đồ.

Chu Mính Viễn liế.m môi, nhíu mày, từ trong túi quần móc ra một hộp thuốc lá, rút ra một điếu.

Anh cúi đầu, kẹp điếu thuốc vào miệng, lấy bật lửa, bước ra ngoài ban công tầng hai.

Khi mở cửa ban công, làn gió lạnh tràn vào, và điện thoại trong túi quần của Chu Mính Viễn vang lên.

Là của Thư Diêu.

Lên xuống tầng có gì mà phải gọi điện thoại?

Nghe giọng cô, có vẻ đang đánh răng, miệng ngậm một đống kem đánh răng nên âm thanh không rõ: "Chu Mính Viễn, em quên nói với anh, tối qua em đi qua cửa hàng đồ nam, mua cho anh một chiếc áo khoác, treo trên móc áo đấy, anh xem có thích không?"

Chu Mính Viễn vừa định châm lửa cho điếu thuốc thì nghe thấy câu nói của Thư Diêu, anh bất ngờ quay đầu, nhìn về phía chiếc áo khoác.

Là Thư Diêu mua cho anh sao?

"Tối qua em đi ăn, ở nhà hàng ngoài trời, lạnh quá nên em mượn khoác tạm một lúc, coi như là đồ đã qua sử dụng rồi, anh có muốn nữa không?"

"Muốn."

"Vậy thì tặng anh đấy! Sáng mai nhớ nấu cháo cho bố nhé zai yêu, ha ha!"

Thư Diêu cúp máy, Chu Mính Viễn dựa vào cửa ban công, nhấn lại bật lửa, châm điếu thuốc, hít một hơi.

Môi anh cong lên thành một đường cong mà không thể dẹp xuống được.

Khói trắng từ miệng anh phả ra, bay cùng làn gió đêm, Chu Mính Viễn vô tình nhìn lên bầu trời đêm, rồi dừng lại.

Trên lan can ban công có một quả bóng bay hình thỏ vàng, đang lắc lư theo gió đêm.

Quả bóng này…

Tại sao lại có ở đây?

Chu Mính Viễn nhìn chằm chằm vào quả bóng, gọi lại cho Thư Diêu: “Thư Diêu, sao lại có quả bóng ở chỗ của em?”

“Cái gì?”

Trong điện thoại là tiếng nước chảy rì rầm, còn có tiếng hét của Thư Diêu, “Chu Mính Viễn đợi em một chút! Sữa rửa mặt vào mắt rồi, cay quá!”

Vài giây sau, Thư Diêu mới lên tiếng: “Anh nói gì?”

“Quả bóng trên ban công của em.”

“Ồ, anh nói cái con thỏ đó à!”

Thư Diêu nghe có vẻ rất vui, “Tối qua ăn cơm nhìn thấy, không biết ai buộc nó lên tay vịn cầu thang, em hỏi thỏ có muốn về nhà với em không, nó gật đầu, nên em đã đem về đó, dễ thương lắm phải không?”

Cô thì thầm, giọng điệu bí mật: “Cảm giác như là có một thiên thần dễ thương nào đó tặng em vậy.”

Chu Mính Viễn cắn điếu thuốc, đột nhiên cúi đầu bật cười, cười đến mức không thể dừng lại, bụi thuốc rơi đầy đất.

Thư Diêu bên kia điện thoại nói: “Chu Mính Viễn, sau này anh cười nhiều hơn nhé, em phát hiện tiếng cười của anh dễ nghe thật đó.”

Tác giả có lời muốn nói: Chu · Dễ thương · Tiểu Thiên Sứ · Mính Viễn.

Chương 46: Xúc Tác

DTV-EBOOK

"Chu Mính Viễn, sau này anh cười nhiều hơn nhé, em phát hiện tiếng cười của anh dễ nghe thật đó."

Thư Diêu tắt điện thoại, đặt cái di động dính đầy bọt sữa rửa mặt lên bệ rửa tay, rồi dùng tay quạt quạt má mình.

Sao tự dưng cô lại buột miệng khen tiếng cười của Chu Mính Viễn thế này?

Còn nữa, giờ là mùa thu thật á?

Sao hôm nay tự nhiên thấy nóng thế nhỉ?

Cầm lấy điện thoại, cô chui vào chăn trên chiếc giường đơn. Thật ra cái giường này cũng không nhỏ, nhưng với chiều cao của Chu Mính Viễn thì có hơi chật chội. Còn cô, nằm trên thì lại thấy thừa hẳn một đoạn.

Nệm mềm thật sự, Thư Diêu kéo vạt chăn lên, vùi nửa khuôn mặt vào đó.

Chăn còn vương mùi nước hoa nam nhè nhẹ.

Nhà này không có ai ở lại qua đêm ngoài cô, nên mùi hương đó chắc chắn thuộc về Chu Mính Viễn.

Thư Diệu nhắm mắt lại, tự dưng có cảm giác như mình đang được anh ôm chặt vậy.

Có lẽ do hình ảnh cuối cùng trước khi ngủ là anh, nên vào mơ cũng thấy luôn.

Trong mơ, thời gian như quay ngược, cô lại về khu biệt thự nhà họ Chu. Chu Mính Viễn bế cô, bước dài dưới ánh đèn kiểu Trung trong sân.

Cô bắt đầu nói xấu Chu Cảnh, còn anh thì cứ nắm miệng cô lại, sau đó đưa cho cô một quả bóng bay hình con thỏ màu vàng óng.

Thư Diêu vui vẻ đưa tay ra nhận, nhưng anh lại rụt tay về.

Đôi mắt thờ ơ cúi xuống nhìn cô, cười nhạt: "Hôn anh một cái thì anh đưa."

Chu Mính Viễn tiến lại gần, gần đến mức hơi thở của hai người quấn vào nhau. Mùi nước hoa nam thoang thoảng làm cô bối rối.

"Hoặc là để anh hôn em cũng được."

Anh dùng tay nâng cằm cô, chầm chậm cúi xuống.

"Chu Mính Viễn!"

Thư Diêu bật dậy, đôi mắt mở trừng trừng. Ánh sáng ban mai mờ mờ xuyên qua cửa sổ, tựa như tấm lụa mỏng phủ trước mắt cô.

Người trong mơ biến mất, đôi môi sát gần đó cũng không thấy đâu.

Cô ngồi dậy, tay ôm ngực, tim đập như trống đánh.

Dùng tay ấn chặt ngực, cô tự nhủ: Đây chắc chắn là ác mộng, dọa cô đến nỗi tim đập loạn cả lên.

Chu Mính Viễn hai tay ôm cô, lấy đâu ra tay mà nắm miệng cô? Còn tay nào đưa bóng bay? Tay nào nâng cằm cô?

Anh là yêu quái hay Bồ Tát nghìn mắt nghìn tay hả?

Đây nhất định là ác mộng.

Ác mộng!

Cuối cùng cũng bình tĩnh lại, tim đã đập đều hơn, thì từ cầu thang bỗng vang lên giọng của Chu Mính Viễn. Không còn lạnh lùng như thường ngày, ngữ điệu lại hơi thoải mái: “Chào buổi sáng.”

Thư Diêu quay ngoắt lại, thấy anh mặc chiếc áo khoác màu nâu nhạt mà cô mua, tay cầm điện thoại, nhìn cô cười nhẹ.

Chiếc áo này đúng là rất hợp với anh.

Cái dáng vẻ nghiêm nghị thường ngày bỗng toát lên chút gì đó gần gũi, hàng chân mày cũng trở nên mềm mại hơn.

Xong rồi.

Tim cô lại không chịu nghe lời mà đập nhanh hơn.

Thư Diêu vội vã trùm chăn kín đầu, cuộn mình thành một cái kén nhăn nhúm.

Không nhìn thấy anh, nghĩa là anh không tồn tại!

Chu Mính Viễn bước xuống bậc cuối cùng của cầu thang, nhìn cái “bánh bao” nhỏ trên giường mà phì cười. Anh đi đến, cúi người, dùng ngón tay gõ nhẹ vào chăn:

“Thư Diêu, hình như anh nghe em gọi tên anh thì phải.”

Tiếng cô vọng ra, bịch bịch qua lớp chăn: “Anh nghe nhầm rồi, em không có gọi!”

“Không à? Anh làm sao nhầm được. Gọi to lắm mà.”

“Đã bảo anh nghe nhầm rồi!”

“Có phải mơ thấy anh không?”

Chu Mính Viễn li.ếm khóe môi, cố tình trêu chọc: “Trong mơ có ý đồ không trong sáng với anh, rồi còn…”

Thư Diêu bất thình lình chui đầu ra khỏi chăn, mái tóc rối tung trông như một chú mèo vừa tỉnh ngủ. Gương mặt cô đỏ ửng, không rõ là do kích động hay vì cái ngột ngạt trong chăn.

Chu Mính Viễn cũng không ngờ cô lại thò đầu ra từ góc độ này, suýt chút nữa hai người đã đụng mặt nhau.

Phản xạ tự nhiên, anh hơi ngửa người ra sau, vừa vặn nghe thấy Thư Diêu buông lời như súng liên thanh:

“Em đúng là có gọi anh thật, cũng mơ thấy anh nữa. Trong mơ anh như thằng ngốc ấy, cứ khăng khăng đâm đầu vào hố phân! Em sợ anh ăn nhiều quá bị đầy bụng, mới gọi anh dậy! Chẳng phải cứu anh khỏi bi kịch … ăn phân mà no chết sao?”

Chu Mính Viễn: “…Cảm ơn.”

Thư Diêu đáp gọn lỏn: “Không có gì.”

Cô vừa thở phào nhẹ nhõm, chưa kịp mừng vì thắng thế thì đã thấy Chu Mính Viễn tiến lên trước.

Anh hơi cúi người, chỉ tay vào cổ áo, nhìn cô từ trên cao: “Anh cảm ơn là vì cái áo khoác này.”

Giọng điệu anh đầy ẩn ý, khiến Thư Diêu cảm giác có điều chẳng lành.

Quả nhiên, giây tiếp theo, anh hỏi:
“Nhưng anh tò mò, tại sao tự dưng em lại mua áo cho anh?”

Dù vẻ ngoài có lạnh lùng, nhưng Chu Mính Viễn không phải dạng dễ bị qua mặt. Thực tế, anh rất tinh ý, chỉ là thường lười bày tỏ cảm xúc nên mới khiến người khác nghĩ anh xa cách.

Hai người từng giao thiệp trước đây, nên Thư Diêu thừa biết anh một khi nghiêm túc thì chẳng ai qua nổi.

Cô há miệng định nói gì đó, sợ bản thân lỡ lời, bèn bịa đại một lý do:
“Mua đồ nữ, được tặng kèm, mua một tặng một thôi.”

Chu Mính Viễn gật gù:
“Ồ, anh không biết không biết thương hiệu nào giờ hào phóng vậy, áo khoác 20 triệu mà cũng tặng không.”

Thư Diêu: “…”

Hỏng bét, lộ tẩy rồi.

Cô thầm mắng chính mình, tại sao lại lỡ mua áo cho anh?

À, nhớ ra rồi.

Hôm đó đi ngang qua cửa hàng, cô vô tình nhìn thấy một tấm poster quảng cáo. Nhìn anh chàng người mẫu, cô bất giác nghĩ: “Người mẫu này còn chẳng đẹp trai bằng Chu Mính Viễn, đúng là phí cái áo đẹp.”

Thế là, cô quyết định mua luôn một cái.

Nhưng lý do này mà nói ra, chẳng khác nào khen anh!

Thư Diêu nghiến răng:
“Tại ngày nào cũng thấy anh mặc vest, em nhìn phát chán. Em mua áo mới là để đổi khẩu vị cho mắt mình, hiểu chưa?”

Chu Mính Viễn thản nhiên gật đầu:
“Ừ, lỗi của anh.”

Cơn bực dọc của Thư Diêu dần nguôi ngoai khi được bát súp vi cá anh mang về làm dịu. Đến lúc Bạch Hủ đến đón Chu Mính Viễn, cô đã dọn dẹp xong xuôi, chuẩn bị đi làm.

Bạch Hủ nhìn vào biệt thự, định tìm bóng dáng Thư Diêu nhưng chẳng thấy đâu.

Chu Mính Viễn lên xe, tự nhiên hỏi:
“Tổng bộ có động tĩnh gì không?”

Bạch Hủ lập tức rời mắt khỏi biệt thự, vừa lái xe vừa báo cáo:
“Sáng nay họ gửi tài liệu, muốn tiếp quản dự án Nam Phi. Tôi lấy lý do ‘dự án thuộc sở hữu cá nhân của cậu’ nên từ chối rồi. Chắc giờ họ đang kiểm tra lại.”

Nói đoạn, cậu ta hỏi:
“Hôm qua cậu về gặp ông cụ, lại căng thẳng à?”

“Ừ.”

“Đến mức chẳng chừa đường lui luôn?”

“Gần thế.”

Bạch Hủ không quá lo lắng, vì dự án Nam Phi sắp hoàn thành. Ba năm trước, Chu Mính Viễn đã âm thầm chuyển mọi quyền sở hữu sang tên mình.

Anh nhớ lại cảnh Chu Mính Viễn đứng giữa nhà máy hoang tàn ở Nam Phi năm nào, giọng điệu lạnh nhạt:
“Dùng dự án này để kết thúc đi.”

Khi đó Bạch Hủ không hỏi thêm, nhưng trong lòng hiểu rõ, Chu Mính Viễn đã sớm muốn rời xa nhà họ Chu. Chỉ là thiếu một lý do để bắt đầu.

Bây giờ, lý do ấy chính là Thư Diêu.

Từ khi cô xuất hiện, anh bắt đầu hành động, từng bước tách mình khỏi gia tộc.

Càng gần cô, anh càng không chịu nổi sự lạnh lẽo và ích kỷ của nhà họ Chu.

Thứ anh muốn chẳng phải danh vọng, tiền bạc hay quyền lực. Anh chỉ muốn sống một cuộc đời bình thường, đúng như ước mơ năm nào của họ.

“Cậu định bỏ hết mọi thứ, nhưng còn Thư Diêu thì sao?” Bạch Hủ thử dò hỏi.

Chu Mính Viễn khẽ cười, nhớ lại lời nói đầy hoảng loạn của cô buổi sáng:
“Không bỏ.”

Bạch Hủ ngạc nhiên:
“Thế giấy ly hôn hôm qua…”

“Vứt rồi.”

Chu Mính Viễn nheo mắt nhìn ra ánh nắng buổi sớm, nở nụ cười nhẹ nhàng:
“Giờ tôi đang chuẩn bị… theo đuổi cô ấy.”

Chương 47: Ánh Trăng

DTV-EBOOK

Trong phòng tập vũ đạo, loa đang phát ca khúc mới của Healer. Bài hát là một sự kết hợp độc đáo giữa hiphop và yếu tố dân tộc. Thư Diêu ngồi bệt trên sàn, mắt dán vào sáu chàng trai đang thực hiện từng động tác nhảy.

Tối qua, họ gần như không chợp mắt. Suốt đêm chỉ miệt mài tập hát, tập nhảy. Sáng nay, khi Thư Diêu bước vào, cảnh tượng hiện ra vẫn y như thế:

Ai nấy đều mắt thâm quầng, mồ hôi đầm đìa như vừa đi bơi về.

Sau khi họ nhảy liên tục thêm hai lần nữa, Thư Diêu với tay tắt nhạc, rồi ngoắc:
"Lại đây, ăn chút gì đi. Tôi sẽ chỉ cho mấy cậu vài lỗi trong động tác. Vừa ăn vừa nghe nhé."

Thực ra, bữa sáng của cô cũng chỉ toàn đồ Chu Mính Viễn ép ăn. Ở nhà, những gì cô lục được để mang cho mấy cậu trai này chỉ là yến chưng ăn liền với vài gói bột dinh dưỡng.

Nhưng sáu chàng trai này thì đã ngán ngẩm đồ ăn sáng công ty chuẩn bị lắm rồi. Vừa nhìn thấy hộp yến chưng, mắt cả đám sáng rực.

Lục Hân hét lên vui sướng:
"Yến chưng kìa! Mau đưa tôi một hộp!"

Kim Minh Hiên kéo một hộp ra khỏi túi, không thèm ngoái đầu, cứ thế ném về phía Lục Hân, rồi lại lấy một hộp cho mình:
"Tháng sau, nếu phát hành xong bài mới mà được nghỉ, tôi muốn làm một ly trà sữa kem cheese."

“Tôi thì muốn ăn thịt nướng!” Đại Sâm vừa khuấy bột dinh dưỡng vào yến, vừa thèm thuồng nói, “Mà phải là phần lõi bò, nướng đến khi mỡ chảy xèo xèo ấy!”

Mộc Liệt với mái tóc xám tro đã phai màu, đuôi tóc hoe vàng, vuốt nhẹ qua mái tóc rối:
“Tôi chỉ muốn về nhà ăn món thịt kho tàu mẹ nấu thôi.”

Thư Diêu không ngẩng đầu, tay vẫn đang lật giở bảng đánh giá:
“Đợi mấy cậu được nghỉ, thích ăn gì thì ăn. Chỉ cần đừng tăng cân quá mức là được.”

“Coi yến chưng như là thịt với trà sữa đi,” Trương Sĩ Trạch tu một ngụm lớn, rồi nhắm mắt lại. “Tôi thề, tôi cảm nhận được vị thịt rồi.”

“Thật á? Thế để tôi tưởng tượng đây là trà sữa kem cheese xem sao.”

Trong lúc nhảy, ai cũng mặt lạnh như tiền, cố tỏ ra cool ngầu.

Vậy mà bây giờ, căn phòng trông chẳng khác gì ổ chó Husky náo loạn, nhưng vui nhộn hết cỡ.

Thư Diêu khẽ cười trước cảnh tượng này. Mắt cô vẫn dán vào bảng đánh giá, nhưng tâm trí thì đã lạc về những năm tháng trong căn nhà nhỏ xiêu vẹo ngày xưa.

Cô vẫn không quên cảm giác đó, cảm giác cơn đói có thể đe dọa cả mạng sống.

Nó như một ngọn lửa thiêu đốt dạ dày, khô khốc cả cổ họng và môi.

Ngày ấy, Chu Mính Viễn ngồi xổm ở góc căn nhà rách nát, vặt một nắm cỏ dại. Anh cẩn thận lau sạch bằng tay áo rồi thong

thả nhai từng miếng nhỏ, như thể đây là món ăn hảo hạng.

Ăn xong, anh giơ cổ tay lên, ra hiệu cho Thư Diêu:
“Qua đây, ăn chút đi.”

Thư Diêu khi đó tròn mắt kinh ngạc:
“Ăn được thật á?”

“Loại cỏ này không có độc, nhưng cũng không sạch lắm. Ăn vào chắc chắn sẽ đau bụng. Nhưng, nếu để mất nước quá lâu, con người sẽ chết.”

Nhìn anh nhai nhóp nhép với vẻ mặt bình thản, cô không hiểu sao, có lẽ vì đói đến hoa mắt, mà tự nhiên cảm thấy thèm.

“Vậy cho tôi thử chút.”

Cắn một miếng, cô ngay lập tức hối hận.

“Không thể nào! Gớm quá!”

Chu Mính Viễn dựa lưng vào tường, lại vặt thêm vài cọng cỏ, phủi bụi rồi đưa cho cô. Không biết vì kiệt sức hay muốn dỗ dành, giọng anh nhẹ hẫng:
“Hãy tưởng tượng là thịt nướng, lẩu, hay bào ngư đi. Sẽ dễ ăn hơn đấy.”

Đó chỉ là một cách tự an ủi tinh thần đơn giản.

Vậy mà Thư Diêu thử nhắm mắt nhai thêm vài lần, thực sự cảm thấy đỡ kinh khủng hơn chút xíu.

Nhưng cô vẫn không kìm được mà lẩm bẩm:
“Thịt nướng, lẩu, bào ngư… rốt cuộc thì chúng có vị gì nhỉ?”

Chu Minh Viễn ngước mắt nhìn cô, như đang gặp phải câu hỏi hóc búa. Anh lướt qua thịt nướng và lẩu, chuyển sang bào

ngư:
“Giống thạch rau câu.”

“Thạch rau câu tôi cũng chưa ăn.”

“… Vậy cơm dừa?”

“Cũng chưa.”

Khuôn mặt Chu Minh Viễn thoáng hiện vẻ khó xử. Anh suy nghĩ một lúc rồi đáp:
“Môi.”

“Hả?”

Có vẻ như anh không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, hoặc cảm thấy ví dụ này chẳng hợp với khí chất của mình, nên quay đầu đi:
“Cắn thử môi mình đi, sẽ biết cảm giác thế nào.”

Về sau, khi lần đầu ăn bào ngư thật sự, Thư Diêu đã bật cười khi nhớ lại câu nói ấy.

Nhưng… liệu môi của Chu Mính Viễn, có phải cũng giống vị bào ngư không nhỉ?

Ý nghĩ đó khiến cô ngẩn ngơ, tay lật giở bảng đánh giá mà không tiếp tục ghi chép. Ánh mắt cô dừng lại trên phần của Sầm Nguyệt Bạch.

Cậu trai trẻ tiến lại gần, ngồi xổm bên cạnh cô:
“Cô Thư, có gì không ổn với em sao?”

“Không có gì đâu.”

Thư Diêu khẽ lắc đầu, thoát khỏi dòng suy nghĩ:
“Cậu nhảy rất ổn. Chỉ là tôi lơ đãng chút thôi.”

Sầm Nguyệt Bạch vừa vặn mở nắp hộp yến chưng, đưa tới trước mặt cô.

Cô nhìn cậu một chút, lắc đầu từ chối:
“Không cần đâu, cậu ăn đi. Tôi ăn sáng rồi.”

Từ thời còn là thực tập sinh, Healer đã quen với việc Thư Diêu thường mang cháo hoặc yến đến phòng tập, cùng ngồi với họ, vừa ăn vừa thảo luận các động tác vũ đạo.

Nên khi nghe cô nói mình đã ăn sáng, Sầm Nguyệt Bạch thoáng sững lại. Cậu thu hộp yến về, cúi đầu, ánh mắt trầm xuống:
“Vâng ạ.”

Thư Diêu nhân lúc cả nhóm đang ăn, bắt đầu nhận xét từng động tác của họ.

Hôm nay, những chàng trai trẻ này ngoan ngoãn đến kỳ lạ. Họ chỉ lắng nghe, gật đầu, chẳng phản bác một câu nào.

Thư Diêu đặt bảng đánh giá sang một bên, vừa ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt lén lút trao đổi của Lục Hân và mấy cậu khác.

“Các cậu có vấn đề gì muốn nói sao?”

Cô khoanh tay, hơi nhấc cằm, chỉ về phía họ.

Mỗi lần nghiêm túc thế này, Thư Diêu trông rất ra dáng một giáo viên thực thụ. Phong thái ấy hoàn toàn xứng đáng với danh xưng “ Thư lão sư”.

Hồi mới quen, cả nhóm Healer thường bị vẻ mặt đó của cô dọa sợ. Mỗi khi đang lén lút nghịch điện thoại mà nghe thấy giọng cô, cả đám cuống cuồng đến mức ném luôn điện thoại

xuống đất, thậm chí còn giẫm lên như thể "giáo viên" là một loài sinh vật biết ăn thịt.

Nhưng bây giờ thì khác.

Hiện tại, nhóm thực tập sinh này đã quá quen với cô Thư của mình – không chỉ không ăn thịt người, cô còn "ăn" yến sào để giữ gìn khí chất thanh thoát.

Đại Sâm sau khi ném chiếc lọ yến rỗng vào thùng rác, đôi mắt láu lỉnh xoay vòng, hí hửng lao đến cạnh cô:
"Cô Thư, anh chàng đẹp trai đến đón cô tối qua… là chồng cô thật sao?"

"Bọn em tò mò cả tối qua rồi. Cô thật sự kết hôn rồi à?" Kim Minh Hiên tiếp lời.

Thư Diêu khẽ cười:
"Tôi kết hôn được ba năm rồi."

Lục Hân há hốc miệng:
"Ba năm? Tụi em debut cũng chỉ vừa được ba năm. Nghĩa là lúc tụi em còn là thực tập sinh, cô đã kết hôn rồi?"

"Trời ạ, khi đó ngày nào cô cũng ăn, ngủ cùng bọn em, thế mà chẳng ai hay biết cô đã âm thầm kết hôn."

Mộc Liệt chẳng biết ý tứ, buột miệng nói. Nhưng vừa dứt lời, cậu ta bất giác nhận ra ánh mắt Sầm Nguyệt Bạch liếc sang mình.

Mộc Liệt giật mình, cuống quýt chữa cháy:
"Không, ý em là… cô Thư ngày nào cũng sát cánh bên bọn em…"

Thư Diêu mỉm cười, ngắt lời cậu:
"Tôi không để ý đâu. Thực ra lúc đó anh ấy đang ở nước ngoài, năm nay mới trở về."

“Là yêu xa luôn á?!”

“Wow!”

“Chồng cô Thư đẹp trai quá, chắc tính cách cũng tuyệt vời lắm nhỉ?”

“Chắc chắn là thế rồi!”

“Yêu xa khó duy trì lắm đó. Cô làm thế nào vậy?”

…

Trong khi các cậu trai đang ríu rít hỏi han, Sầm Nguyệt Bạch im lặng dọn sạch chai yến và giấy rác, rồi tách khỏi đám đông. Cậu nhét tai nghe, tự mình theo nhạc luyện tập.

Mãi đến khi bận rộn tám chuyện xong, cả nhóm mới phát hiện Nguyệt Bạch đang chăm chú tập nhảy.

Lục Hân thắc mắc:
“Anh Nguyệt Bạch tự dưng luyện trước làm gì nhỉ?”

“Chắc áp lực từ vị trí center lớn quá.”

“Nếu anh ấy nhảy tốt vậy mà còn thấy áp lực, thì bọn mình phải cố gắng hơn nữa. Nhanh nào, luyện tiếp thôi!”

Thư Diêu không nghĩ ngợi nhiều, cô cũng cho rằng Sầm Nguyệt Bạch vì động tác center phức tạp hơn nên cảm thấy áp lực mà tập luyện riêng.

Buổi sáng vừa mới xong, cửa phòng nhảy bị gõ vài cái, một trợ lý nhỏ thò đầu vào, liếc nhìn Healer đang miệt mài tập nhảy, rồi thì thầm về phía Thư Diêu:

“Cô Thư.”

Thư Diêu đứng dậy, đi về phía đó: “Có chuyện gì?”

Trợ lý đưa một bưu kiện: “Đây là bưu phẩm của cô.”

Thư Diêu nhìn nhanh một cái, thấy là bưu kiện nội thành, mà người gửi lại là… Chu Mính Viễn.

“Cảm ơn.”

“Không có gì, cô Thư cần gì cứ gọi em, em ở ngay phòng bên.” Trợ lý cúi đầu, lịch sự đóng cửa phòng nhảy lại.

Bưu kiện không nặng lắm, hình dáng khá giống hộp chocolate, dài và mỏng.

Thư Diêu vừa mở bưu kiện vừa nghĩ, nếu Chu Mính Viễn mà lại gửi chocolate, cô sẽ bay thẳng tới tòa nhà tài chính, xoay cổ anh như một quả bóng.

Nhưng khi xé băng keo, mở hộp ra, bên trong lại là một cuốn sách.

Bìa sách in hoa văn đỏ mận và xanh đậm, trông khá retro. Đó là cuốn “Ánh trăng và đồng sáu xu” của Maugham.

Thư Diêu hơi ngẩn người, lông mi khẽ rung.

Cô đã nhận được rất nhiều món quà khác nhau, nhưng chưa có ai từng gửi sách cho cô.

Tự dưng gửi sách cho cô là sao?

Chu Mính Viễn đang nghĩ gì vậy?

Đang mải suy nghĩ, điện thoại đột ngột reo.

Thư Diêu nhận điện thoại, nhíu mày hỏi: “Chu Mính Viễn, anh gửi sách cho em làm gì? Ý bảo em không có văn hóa chứ gì?”

Giọng anh ở đầu dây bên kia trầm thấp, nhưng lại mang một tràng tiếng khúc khích rất nhỏ: “Muốn hỏi em đã đọc cuốn sách này chưa.”

Thư Diêu từ lúc ba tuổi đã học ở trường ballet, đâu có giống trường học bình thường, ngoài sách giáo khoa ra, họ còn đề xuất những cuốn sách phải đọc thêm, thế nên cũng có chút “mù mờ” về văn hóa.

Nhưng “Ánh trăng và đồng sáu xu” thì rất nổi tiếng, cô cũng đã đọc lướt qua.

Thư Diêu bỗng nhiên tự hào cực kỳ, không ai thấy được, cô nâng cằm lên nói: “Đọc rồi, còn đọc qua bài phê bình cuốn sách này của một giáo sư từ một trường danh tiếng, có câu này rất hay.”

“Chắc chắn là câu mà em nói đấy, ‘Trên con phố đầy đồng tiền sáu xu, anh ngẩng đầu lên, thấy ánh trăng’ đúng không?”

“Đại khái là vậy.”

Thực ra, Thư Diêu vẫn chưa hiểu ý nghĩa của cuộc gọi này và cuốn sách Chu Mính Viễn gửi là sao.

Hôm qua, họ vừa “đụng độ” với người đứng đầu gia tộc Chu, Chu Cảnh, đang còn không biết ông già đó có làm khó Chu Mính Viễn không?

Vậy mà cái người này sao vẫn ung dung ngồi trong văn phòng, gọi hỏi cô về một cuốn sách?

Cho đến khi Chu Mính Viễn lại lên tiếng, giọng anh nhẹ nhàng, có chút ấm áp, như là len lỏi qua điện thoại, chạm đến từng tế bào của Thư Diêu.

Anh nói: “Thư Diêu, em là ánh trăng mà anh nhìn thấy khi ngước lên nhìn.”

Thư Diêu bỗng mở to mắt, không thể tin được.

Sầm Nguyệt Bạch đứng ở phía sau Thư Diêu, tranh thủ lúc bài nhạc kết thúc, lau mồ hôi bằng khăn, ánh mắt lại lén lút hướng về cô.

Chàng trai 20 tuổi, tâm tư chưa sâu, đầu óc có chút mơ màng.

Cậu ta nhớ lại những kỷ niệm từ khi biết Thư Diêu, cứ cảm giác như cô ấy không phải người có ràng buộc tình cảm gì.

Biết đâu cô ấy kết hôn rồi mà không yêu người kia?

Biết đâu cô ấy kết hôn mà không hạnh phúc?

Biết đâu…

Sầm Nguyệt Bạch cứ loay hoay trong mớ suy nghĩ ấy, rồi đột nhiên thấy Thư Diêu đánh rơi cuốn sách như là vật gì đó, vội vàng cúi xuống nhặt lên, tay vẫn cầm điện thoại, mà tai lại đỏ như quả cà chua.

Sầm Nguyệt Bạch sững sờ.

Cậu ta chưa bao giờ thấy Thư Diêu như vậy.

Biểu cảm này cậu ta đã sớm quen rồi.

Vì trước đây, có một lần cậu thấy Thư Diêu khoe trong nhóm về sự tiến bộ trong việc hát của mình, cậu ta cũng với biểu cảm này, tai đỏ rực và má cũng ửng hồng.

Đó là vẻ mặt chỉ khi thích một người mới có.

Thư Diêu đưa tay lên vỗ nhẹ vào má, nói: “Chu Mính Viễn, anh bị làm sao vậy? Quên nói cho anh biết, nước khoáng trong tủ lạnh hết hạn rồi.”

Đầu dây bên kia nói gì đó, Thư Diêu hoảng hốt bật dậy: “Anh mau nghỉ phép đi, em đưa anh đi gặp bác sĩ, chắc chắn đầu anh có vấn đề rồi!”

Chương 48: Bệnh Viện

DTV-EBOOK

Thư Diêu nói sẽ dẫn Chu Minh Viễn đi khám bệnh, tất nhiên chỉ là câu đùa. Cô chỉ quá bất ngờ trước lời anh nói mà thôi.

Không biết diễn tả cảm giác thế nào, nhưng ngay cả khi đã cúp máy, đôi tai cô vẫn hơi nóng.

Giai điệu bài hát mới của Healer, hòa cùng tiếng bước chân lục đục của sáu người, dội vào tai Thư Diêu. Trong khoảnh khắc đó, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu cô:

Cảm giác bây giờ của mình, có phải là… rung động?

Còn chưa kịp nghiền ngẫm, khóe mắt cô bắt gặp Đại Sâm với một động tác sai nghiêm trọng. Theo thói quen nghề nghiệp, Thư Diêu đột ngột quay đầu, bật thốt:
“Đại Sâm! Cậu lắc hông như đang múa lân vậy hả?”

Dòng suy nghĩ bị cắt ngang ngay lập tức.

Thư Diêu hoàn toàn không nhận ra.

Cô cứ nghĩ rằng hôm nay lại phải bầu bạn với Healer suốt cả ngày. Nào ngờ vừa đến giờ cơm trưa, trợ lý nhỏ đã gõ cửa phòng tập nhảy. Cô bé thò đầu vào, chớp chớp mắt, gọi cô:
“Cô Thư ơi.”

Thư Diêu theo phản xạ nhướng mày:
“Lại có bưu kiện của tôi à?”

“Không phải, không phải!” Cô bé trợ lý lắc đầu nguầy nguậy, chỉ tay về phía cửa:
“Không phải bưu kiện, là có người tìm cô.”

Thư Diêu đứng dậy, cô bé trợ lý lại cười tinh nghịch, thêm vào một câu:
“Người ấy bảo là chồng cô.”

Chồng tôi?

Chẳng phải là Chu Mính Viễn sao?

Anh đến đây làm gì?

Thư Diêu mặt đầy vẻ ngơ ngác, kéo cửa phòng tập. Quả nhiên, Chu Mính Viễn đang đứng ngay bên ngoài.

Dãy hành lang với hàng cửa sổ sáng trưng. Chu Mính Viễn đứng ngay bên khung cửa, như thể đang ngắm cây ngân hạnh gần như trụi lá bên ngoài.

Trên tay anh vắt chiếc áo khoác màu cà phê nhạt mà Thư Diệu đã mua, bên trong là áo sơ mi trắng và quần tây đen. Sơ mi được cắt may hoàn hảo, làm nổi bật bờ vai rộng và vòng eo săn chắc của anh. Tà áo sơ mi sơ vin gọn gàng, tôn lên đôi chân dài miên man.

Thư Diêu rút ánh mắt khỏi cây ngân hạnh ngoài cửa sổ, bước tới cạnh Chu Mính Viễn, tò mò hỏi:
“Ủa, anh tới đây chi vậy?”

“Chẳng phải em bảo muốn dẫn anh đi khám bác sĩ à?”

Thư Diêu trợn tròn mắt:
“Em nói đại thôi mà!”

“Anh tưởng thật.”

Thư Diêu lập tức quay ngoắt sang nhìn anh chằm chằm:
“Chu Mính Viễn, em nghi ngờ anh thực sự có vấn đề đấy!”

Cái phong thái lạnh lùng kiêu ngạo thường ngày của anh đâu rồi? Hình như bị ánh nắng nhàn nhạt cuối thu nướng cháy mất rồi hay sao mà giờ lại hóa thành người nói nhiều thế này?

"Đi ăn trưa nhé?"

Chu Mính Viễn nghiêng đầu, ánh mắt dừng lại trên gương mặt Thư Diêu:
"Ăn xong nhớ dẫn anh đi khám bác sĩ nhé?"

Ủa alo? Cái vụ khám bác sĩ này làm ơn đừng nhai lại nữa được không?

Thư Diêu phì cười:
"Anh không phải đang trả thù em vì em nói anh đầu óc có vấn đề đấy chứ? Em thề là không cố ý đâu, nhưng mấy câu anh nói trong điện thoại… nó cứ sai sai thế nào ấy."

"Sai thế nào?"

Giọng Thư Diêu nhỏ lại:
"Kiểu… bảo em là ánh trăng gì đó ấy."

Thực ra, Chu Mính Viễn đâu có nghĩ mình đang tỏ tình. Anh chỉ đang cố gắng không giấu kín cảm xúc nữa, tập cách chân thành với người mình thích thôi.

Nhưng nhìn Thư Diêu lúc này, ánh mắt hơi ngại ngùng liếc đi nơi khác, anh lại thấy như mình vừa "bóc trúng quà". Chu Mính Viễn mỉm cười không nói, chuyển chủ đề:
"Đi ăn thôi."

Cả hai vừa bước được hai bước thì từ sau lưng vang lên giọng nói quen thuộc:
"Cô Thư ơi!"

Thư Diệu và Chu Mính Viễn cùng quay lại.

Cái nhìn của Sầm Nguyệt Bạch vượt qua Thư Diêu, đụng thẳng vào ánh mắt lạnh lùng của Chu Mính Viễn.

Chạm mắt cái rụp. Bầu không khí như đông cứng lại trong vài giây.

Thư Diêu, với bản tính hồn nhiên của mình, chẳng nhận ra điều gì, cười toe toét hỏi:
“Nguyệt Bạch, có chuyện gì thế?”

Sầm Nguyệt Bạch chìa túi xách và điện thoại ra:
“Cô để quên này.”

Chiếc túi bé tí của Thư Diêu trông chẳng đựng nổi cái gì, ấy thế mà cô lôi ra được một tấm ảnh, đưa cho Sầm Nguyệt Bạch, rồi chỉ về phía Chu Mính Viễn:
“Tấm này tôi chuẩn bị sẵn lâu rồi mà cứ quên mất. Tiện hôm nay nhớ ra, cậu ký cho anh ấy nhé, fan cứng của cậu đó!”

Ba người đứng đó.

Chỉ có Thư Diêu cười hớn hở.

Chu Mính Viễn mặt lạnh tanh.

Sầm Nguyệt Bạch nhìn tấm ảnh rồi biểu cảm đơ ra đầy phức tạp—đó là bức ảnh tạp chí phải khoe múi bụng theo yêu cầu của nhãn hàng.

Sầm Nguyệt Bạch ngước lên, đúng lúc Thư Diêu dùng khuỷu tay thúc vào Chu Mính Viễn:
“Không nói với idol một câu à?”

“Nói gì?”

“Thì kiểu ‘Cố lên, anh luôn ủng hộ em’ gì đó!”

Thư Diêu nhướn mày cười cười, lại thúc Chu Mính Viễn thêm cái nữa:
“Nhanh lên! Idol của anh bận rộn lắm, gặp được là may đấy, đừng để phí cơ hội vàng!”

Vậy là Chu Mính Viễn, giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng của mình, nhìn Sầm Nguyệt Bạch, hờ hững nói:
“Cố lên, tôi sẽ luôn ủng hộ cậu.”

Tay ký của Sầm Nguyệt Bạch run nhẹ, cậu đưa lại tấm ảnh với một cảm giác khó tả:
“…Cảm ơn.”

Xuống cầu thang, Thư Diêu vừa đi vừa len lén nhìn Chu Mính Viễn, bắt gặp khóe môi anh hơi nhếch lên.

Cô cười tủm tỉm trêu chọc:
“Gặp idol cái là vui thế cơ à? Nhớ cất kỹ ảnh đấy, mất là không xin lại được đâu!”

Cô nhảy qua hai bậc cầu thang, ngoảnh đầu lại:
“Này, giúp anh xin chữ ký idol, việc lớn thế này, chút nữa ăn cơm anh phải mời nha!”

Chu Mính Viễn cuối cùng không nhịn được, bật cười:
“Được, anh mời.”

Cứ tưởng mời bữa đơn giản gần đó, ai ngờ anh lái xe đưa cô đến hẳn một nhà hàng Thái sang chảnh.

Thư Diêu nghĩ bụng, đúng là xin được chữ ký idol thì khác bọt hẳn, mời ăn cũng phải cho hoành tráng.

Chu Mính Viễn coi đây là buổi hẹn hò.

Còn Thư Diêu thì coi là bữa tiệc tri ân, ăn một cách vô cùng tấm đắc.

Gần lập đông, trời rét căm căm, làm bát canh tom yum cay cay nóng hổi thì đúng là không còn gì tuyệt hơn.

Thư Diêu chẳng giỏi mấy về phương hướng, nên cô chẳng nhận ra nhà hàng này quen thuộc ở điểm nào.

Ăn xong, Chu Mính Viễn ra ngoài nghe điện thoại, Thư Diêu lững thững đi lên sân thượng. Cô chỉnh lại mái tóc bị gió thổi rối tung, chống tay lên lan can, ngắm nhìn một lúc rồi bất giác thấy bộ sofa nhung ở tòa nhà đối diện trông quen quen.

Nhìn kỹ lại, cô mới nhận ra—hóa ra sân thượng bên đó chính là chỗ nhóm cô và Healer từng tụ tập nướng BBQ.

Thư Diêu còn đang ngạc nhiên, thì Chu Mính Viễn bước tới:
“Nhìn gì đấy?”

“Nhìn bên kia kìa.” Thư Diệu chỉ tay qua. “Anh còn nhớ quả bóng thỏ hồng nhỏ của em không? Em nhặt nó trên tay vịn cầu thang ở quán đó đấy.”

“Nhớ chứ.”

Thư Diêu nghi ngờ:
“Ủa, sao anh biết?”

“Vì cái ‘thiên thần nhỏ dễ thương’ tặng em bóng chính là anh mà.”

Chu Mính Viễn buông lời nhẹ như gió thoảng, khiến Thư Diêu tưởng anh đang đùa. Cô còn đang định vặn lại:
“Anh lấy đâu ra tự tin mà gọi mình là thiên thần?”

Nhưng chưa kịp nói, Chu Mính Viễn đã kéo cô xuống lầu.

Lúc đi ngang qua sảnh tầng hai nhà hàng, hương vị nồng đậm của gia vị Thái tràn ngập khắp không gian.

Thư Diêu nhìn bóng lưng Chu Mính Viễn, thấy anh theo nhịp nhạc của nhà hàng mà khẽ tung lên chiếc chìa khóa xe trong tay.

Chiếc xe của anh là một con Mercedes đen sì, trông nghiêm túc y hệt lão cán bộ.

Nhìn chìa khóa rơi lại vào lòng bàn tay anh, Thư Diêu bất giác nhận ra lý do vì sao Chu Mính Viễn trông có chút gì đó khác lạ.

Hóa ra, cái nét tươi trẻ của tuổi 17 mà cô tưởng đã bị "đóng băng" từ lâu, giờ đây lại bất ngờ được giải thoát. Từ cách anh cử động, nói cười, tất cả toát ra một thứ sức sống dịu dàng, tinh tế.

Anh không còn giữ khuôn mặt lạnh băng, không còn là người chỉ biết chìm đắm trong những con số và hợp đồng.

Giữa mùa thu này, từ sau lời cô nói bảo anh cười nhiều hơn, Chu Mính Viễn dường như đã thực sự "sống" lại, tràn đầy sức sống và niềm vui.

Thư Diêu nhìn anh, trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả.

Thật tốt biết bao.

Ra khỏi nhà hàng, Chu Mính Viễn bất ngờ hỏi:
"Em xin nghỉ chưa?"

Thư Diêu ngơ ngác:
"Nghỉ gì cơ?"

"Để đi bệnh viện với anh."

Thư Diêu tròn mắt:
"Em cần gì xin nghỉ. Giúp Healer chỉ là bạn bè hỗ trợ thôi, có phải công việc chính đâu mà lương với thưởng."

Giải thích xong, Thư Diêu mới sực nhớ ra. Cô cau mày, trong đầu hiện lên một dấu hỏi lớn:
“Thật sự đi bệnh viện? Anh bị gì à? Bệnh nặng lắm sao?”

Chu Mính Viễn không trả lời, chỉ tiếp tục lái xe.

Không khí trong xe bỗng trầm lắng hẳn. Nụ cười vừa rạng rỡ trên môi Thư Diêu cũng tắt dần. Cô im lặng, im hơn cả người vốn dĩ đã trầm mặc như Chu Mính Viễn.

Đến ngã tư, xe dừng lại vì đèn đỏ. Chu Mính Viễn nghiêng đầu nhìn Thư Diêu, không giấu nổi tò mò:
“Sao em không nói gì nữa?”

Thư Diêu từ từ, thật chậm rãi ngẩng đầu lên. Rồi cũng chậm rãi quay qua nhìn anh, ánh mắt trống rỗng vô định.

Nếu Chu Mính Viễn không phải người hoàn toàn không tin vào chuyện ma quỷ, thì giờ chắc anh đã nghĩ cô bị… nhập.

Ánh mắt ấy khiến anh rùng mình.

Một lúc sau, cuối cùng Thư Diêu cũng lên tiếng, giọng buồn buồn:
“Chu Mính Viễn…”

“Ừ?”

“Anh nói xem, rốt cuộc chúng ta đang đi đâu?”

“Bệnh viện.”

Thư Diêu gật đầu như thấu tỏ chân lý, sau đó nghiêm túc nói:
“Không sao đâu, đừng sợ. Dù anh có rụng hết tóc, trở nên xấu xí và hói đầu, em vẫn sẽ ở bên anh.”

Giọng điệu của cô như đang dỗ dành trẻ con, hoặc… chính mình.

Chu Mính Viễn ngẩn người:
“…Sao anh lại rụng tóc?”

“Vì hóa trị chứ sao.”

Chu Mính Viễn giật mình liếc qua cô. Đèn xanh bật lên, anh khởi động xe, hỏi:
“Sao anh phải hóa trị?”

Thư Diêu thở dài, giọng trĩu nặng như sắp khóc:
“Vì anh mắc bệnh nan y mà.”

Chu Mính Viễn: **“???”**

Cô lại lẩm bẩm, như chìm vào thế giới riêng:
“Em đã nói rồi, anh dạo này lạ lắm. Hóa ra là vì bệnh nan y. Em thấy trên phim, ai bị bệnh này cũng phải hóa trị cả, mà nghe bảo đau lắm…”

Chu Mính Viễn: **“……”**

Anh mắc bệnh nan y hồi nào thế?

“Chu Mính Viễn, anh nói đi, anh còn bao nhiêu thời gian nữa?”

“…”

“Thôi, chắc không nhiều đâu. Nếu sống lâu, anh đã chẳng nhờ em đi bệnh viện cùng.”

Xe rẽ ở ngã tư.

Chu Mính Viễn bắt đầu nghi ngờ khả năng phân tích của Thư Diêu. Phải chăng học ballet xong, não cô cũng học cách… bay bổng?

Anh nhìn sang, thấy cô tràn ngập ánh mắt "từ bi hỉ xả", như thể anh sắp lìa đời đến nơi.

"Anh muốn ăn gì tối nay? Thời gian còn lại, muốn ăn gì hay đi đâu, em sẽ chiều anh hết."

Ban đầu, nhìn Thư Diêu tự biên tự diễn, Chu Mính Viễn thấy buồn cười.

Anh chưa từng gặp ai có thể "sáng tác" ra một câu chuyện vừa ly kỳ, vừa vô căn cứ như thế, nên chẳng buồn ngắt lời.

Nhưng rồi Thư Diêu lại thở dài:
"Không sao đâu, dạ dày em cũng chẳng khá hơn. Biết đâu hai năm nữa em xuống dưới đó bầu bạn với anh."

Lời vừa dứt, Chu Mính Viễn không nhịn được nữa. Anh đưa tay bóp nhẹ miệng cô lại, giọng trầm thấp:
"Đừng nói linh tinh."

Tác giả có lời muốn nói:
Thư Diêu: "Anh ấy dạo này kỳ lắm. Chắc chắn sắp chết rồi."
Chu Mính Viễn: "…Anh chỉ muốn theo đuổi em thôi, cảm ơn."

Chương 49: Ước Nguyện

DTV-EBOOK

Suốt dọc đường, Thư Diêu ngoan ngoãn đi theo Chu Mính Viễn đến bệnh viện Nhân Dân. Xe chạy vòng vòng mấy lượt trong bãi đậu đông nghẹt, cuối cùng cũng may mắn kiếm được một chỗ trống.

Chỗ đậu nằm tít trong góc, một bên là bức tường bệnh viện phủ đầy dây leo khô quắt, bên kia là một chiếc ô tô con màu đỏ chót.

Với chiếc xe của Chu Mính Viễn thì chỗ này hơi chật thật, vậy mà anh vẫn thản nhiên lùi xe vào. Ghế lái bên anh gần như dính sát tường, nhưng bên Thư Diêu thì được chừa rộng rãi để dễ xuống xe.

Thư Diêu mở cửa bước xuống, vừa quay lại thì thấy Chu Mính Viễn đang chỉnh ghế, rồi cầm theo áo khoác, khom lưng lách từ ghế lái qua chỗ cô ngồi để ra ngoài.

Với dáng người cao ráo như anh, làm mấy trò "uốn éo" thế này nhìn vừa gượng gạo vừa buồn cười.

Nhưng Thư Diêu lại chẳng buồn cười nổi. Cô đứng ngay trước cổng bệnh viện, mùi thuốc sát trùng đặc trưng trong không khí như luồn vào từng hơi thở, khiến lòng cô cứ nơm nớp.

Chu Mính Viễn nói chỉ đến hiến máu định kỳ thôi, nhưng cô vẫn thấy bất an.

Chu Mính Viễn vừa ra khỏi xe, liếc một cái đã thấy Thư Diêu đứng đằng trước, mặt nghiêm nghiêm, chân mày hơi nhíu lại, đến cả nốt ruồi son ở khóe mắt cũng có vẻ… nghiêm trọng theo.

Sợ cô lại tưởng tượng linh tinh kiểu như anh bị bệnh nặng đến mức phải hóa trị hay gì đó, Chu Mính Viễn khẽ cười, đưa tay xoa đầu cô một cái:
“Đi thôi, chỗ hiến máu ở phía sau bệnh viện.”

Chỗ hiến máu là một gian nhà nhỏ đơn sơ, nhìn hao hao mấy quầy bán đồ ăn sáng trước cổng trường. Bên trong, một bác gái mặc áo blouse trắng thấy Chu Mính Viễn bước vào thì cười tươi bắt chuyện:
“Dì vừa mới tính, chắc hôm nay cháu đến. Dạo này Bạch Hủ có gây phiền gì cho cháu không?”

“Không đâu ạ, may có Bạch Hủ giúp cháu nhiều lắm.”

Chu Mính Viễn cao lớn bước vào trong, bà bác mới thấy Thư Diêu đi cùng phía sau.

“Đây là mẹ của Bạch Hủ, mọi người gọi là dì Trần. Còn đây là…”

Chu Mính Viễn quay sang liếc nhẹ một cái, ra vẻ như tiện miệng thôi mà nói:
“Đây là vợ cháu, Thư Diêu.”

Thư Diêu hơi bất ngờ khi biết mẹ của Bạch Hủ làm ở chỗ này. Cô lễ phép chào bà, rồi cùng Chu Mính Viễn ngồi xuống. Nhìn nét cười hiền lành của dì Trần, cô mới thấy quả nhiên Bạch Hủ giống mẹ thật.

Dì Trần có vẻ ngạc nhiên lắm:
“Ôi trời, tiểu Chu lấy vợ rồi à? Năm nay hả? Vậy mà thằng nhóc Bạch Hủ nhà dì không nói gì hết, để dì còn chuẩn bị phong bì chúc mừng chứ! Thôi để xem còn mảnh giấy đỏ nào không, dì gói cho hai đứa cái phong bì thật to mới được!”

Chu Mính Viễn đáp lại rất tự nhiên:
“Thôi khỏi khách sáo đi dì Trần, cháu cưới cũng ba năm rồi mà.”

“Trời ơi, ba năm rồi đó hả? Có em bé chưa?”

“Đang chuẩn bị—”

Chưa kịp nói xong, Chu Mính Viễn đã bị Thư Diêu lặng lẽ giẫm cho một cú lên chân, đổi lại là tiếng cười trầm thấp nhịn không nổi của anh.

Mãi đến khi kim tiêm đâm vào cánh tay Chu Mính Viễn, Thư Diêu mới thấy yên tâm phần nào. Cô như thể vừa gạt đi hết mấy tưởng tượng tiêu cực “Chu Mính Viễn bị ung thư cần hóa trị” trong đầu.

Dì Trần nhìn cô một cái, dịu dàng nói:
“Xong nhanh lắm con gái, nếu sợ thì có thể sang phòng bên cạnh đợi cũng được nha.”

Thư Diêu chẳng có tí nào là sợ cả, trái lại còn tò mò ngồi nhìn kim tiêm suốt một lúc lâu, thắc mắc hỏi:
“Anh hay đi hiến máu à?”

“Bảy tháng một lần.”

Thư Diêu chẳng rành mấy chuyện này, ngồi trên ghế nghiêng người lại gần, nhìn dòng huyết tương đỏ au chầm chậm chảy vào túi đựng, miệng vô thức lảm nhảm:
“Chu Mính Viễn, anh hiến máu hoài vậy có bị thiếu máu không? Da trắng như này có phải do máu ít không đấy?”

Dì Trần cười thành tiếng:
“Máu người tự tái tạo được mà cháu, hiến máu đều đặn như tiểu Chu đây không chỉ không sao mà còn tốt cho sức khỏe nữa kìa. Nè, tường bên kia viết hết cả rồi đó.”

Thư Diêu đứng dậy, đi qua đi lại đọc hết đống thông tin phổ cập dán trên tường, rồi lại hỏi tiếp:
“Mấy túi máu này là để dùng cho bệnh nhân cần cấp cứu hả dì?”

“Chứ còn gì nữa.”

Thư Diêu nghe vậy thì hăng hái xắn tay áo, lộ ra cánh tay trắng nõn thon gọn, hăm hở nói:
“Vậy cháu cũng muốn hiến một chút…”

Chu Mính Viễn giơ tay giữ cô lại, giọng nhẹ tênh:
“Em thôi đi, gầy trơ xương thế kia, cân nặng không đủ. Máu còn chẳng đủ cho em dùng, ai mà nỡ lấy.”

Hiến máu xong, Chu Mính Viễn ngồi tựa lưng vào ghế đá trong sân sau bệnh viện, tay vẫn giữ bông gòn trên chỗ kim tiêm. Tay áo sơ mi đã được xắn cao lên tận khuỷu, trông có chút buông thả mà vẫn rất điềm nhiên.

Điện thoại trong túi khẽ rung, là mấy tin nhắn từ Bạch Hủ báo cáo tình hình:

Bạch Hủ:
Đám trên tổng bộ mò cả buổi, cuối cùng cũng nhận ra dự án Nam Phi giờ hoàn toàn đứng tên cậu. Tức phát điên haha.

Bạch Hủ:
Lại thêm hai đứa mò vào muốn soi sổ sách, không moi ra nổi cái gì, tức muốn bể phổi.

Bạch Hủ:
Còn phát hiện ra mấy lần cậu tự bỏ tiền túi gánh lỗ cho tổng bộ, tôi hỏi họ khi nào mới hoàn tiền, có đứa mặt tái xanh haha!

Bạch Hủ:
Tiểu Chu tổng, giờ cậu ở đâu đấy? Hẹn hò với Thư Diêu hả?

Chu Mính Viễn chỉ trả lời mỗi tin cuối:

Chu Mính Viễn:
Ở chỗ dì Trần, đang hiến máu.

Vài giây sau, lại rung tiếp:

Bạch Hủ:
Ủa, cậu bảo muốn theo đuổi Thư Diêu mà? Sao lại dắt đi gặp mẹ tui?

Bạch Hủ:
Hẹn hò kiểu gì mà dắt nhau đi… hiến máu? Cũng đỉnh thật!

Chu Mính Viễn cất điện thoại, quay sang hỏi Thư Diêu:
“Dắt em tới đây, có thấy chán không?”

Thật ra anh cũng từng nghĩ, theo đuổi người ta thì nên lãng mạn một chút, tặng hoa, xem phim, ăn tối gì đấy… nhưng mấy trò đó lại thấy nhạt. Anh không giỏi nói lời đường mật, càng không biết tạo mấy màn lãng mạn sướt mướt.

Anh chỉ nghĩ, tối nay có thể mời cô ăn một bữa như lần trước cô mời anh. Chọn một nhà hàng Pháp có ánh nến, có nhạc piano, hai người ngồi nói chuyện nhẹ nhàng… Nhưng mà, anh lại thấy việc hiến máu hôm nay, rất muốn có cô ở bên.

Thư Diêu mỉm cười, đáp:
“Cũng được mà, lần đầu em thấy người ta hiến máu đấy.”

Cô không nói thật, nhìn Chu Mính Viễn hiến máu, thực sự có chút… kỳ diệu.

Nước da trắng đến mức gần như trong suốt của anh luôn khiến cô liên tưởng đến ma cà rồng. Nhưng “ma cà rồng” này không lén lút ẩn mình trong đêm tối để rình rập ai, mà lại ngồi yên trong phòng hiến máu, để người ta hút đi 400ml máu của mình một cách bình tĩnh.

Thư Diêu nghĩ, máu của Chu Mính Viễn, ắt hẳn rất nóng.

Nghĩ vậy, cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Lúc này, không chỉ máu anh nóng, ánh mắt cũng vậy.

Ánh mắt anh nhìn cô rất thẳng, rất sâu – giống như một ma cà rồng sắp cúi đầu cắn lên cổ cô, nhưng những lời anh nói ra lại rất đàng hoàng:

“Anh thấy mỗi lần tự đi một mình đều rất cô đơn, nên kéo em đi theo.”

Thư Diêu chớp mắt một cái, như thể muốn giấu đi thứ cảm xúc đang dâng lên trong lòng bởi cái nhìn ấy.

Ai rồi cũng từng cô đơn.

Từ năm mười bốn tuổi gặp Chu Mính Viễn, cô đã biết, nỗi cô đơn giữa cô và anh, có phần giống nhau.

Nhưng thật may, chính cái giống ấy, lại khiến họ có thể sưởi ấm lẫn nhau.

Lúc Thư Diêu đang miên man nghĩ đến điều đó, có một giây nào đó, cô cảm thấy trong lòng mình dường như vừa chạm đến thứ gì đó rất khác.

Là một cảm xúc… chưa kịp gọi tên.

Chỉ thiếu một chút nữa thôi… là hiểu ra.

Gió đầu đông đã bắt đầu se sắt.

Chu Mính Viễn nhẹ nhàng khoác áo khoác của mình lên vai cô. Thư Diêu còn đang ngơ ngác nhìn theo động tác ấy, bỗng giật mình la lên:
“Chu Mính Viễn! Anh có đang đè tay vào miếng bông không đó?”

Miếng bông trên tay anh lúc này, nhìn chẳng khác gì đồ trang trí.

Anh đúng là không để tâm gì cả, cái bông gòn dán trên tay mà như bày cho có, chẳng khác gì món phụ kiện.

Lỗ kim đã rỉ ra một giọt máu tròn xoe, lăn theo đường cong cánh tay anh rồi nhỏ xuống.

Thư Diêu hoảng hốt quay người chạy về trạm hiến máu, xin thêm hai miếng bông gòn từ chỗ dì Trần.

Vừa quay lại, cô liền ngồi xổm xuống trước mặt Chu Mính Viễn, không khách khí mà ấn mạnh hai miếng bông lên chỗ chảy máu.

Bông vừa chạm vào da, máu đã nhuộm đỏ, Chu Mính Viễn khẽ "hít" một tiếng.

Thư Diêu nhíu mày, giọng lạnh tanh: "Đừng có giả vờ! Nãy rút cả đống máu cũng không rên lấy một tiếng, giờ bị em ấn một cái mà kêu oai oái. Đừng cựa nữa, động đậy cái là lại chảy máu. Anh có phải máu nhiều quá không? Hay là quay lại cho thêm ít nữa nhé, Chu Mính Viễn! Em nói là đừng có động rồi mà!"

Cũng dữ ghê.

Chu Mính Viễn vốn định để đến bữa tối mới nói mấy lời này, nhưng ánh nắng lúc chiều nghiêng nghiêng phủ lên bóng dáng Thư Diêu, cô cúi người, ngồi xổm trước mặt anh, vừa càm ràm vừa lo lắng mà ấn tay lên vết thương cho anh.

Dễ thương đến lạ.

Chu Mính Viễn hỏi:
"Thư Diêu, em có bao giờ nghĩ sau này mình muốn sống một cuộc sống như thế nào không?"

Cô liếc anh một cái đầy cảnh giác:
"Anh là ông già Noel à? Là đèn Khổng Minh? Là nến sinh nhật?

Hay là thần đèn Aladdin?”

“… Không phải.”

“Không phải thì hỏi làm gì. Em nói ra anh có thực hiện được đâu!”

Anh chỉ mới chảy thêm một giọt máu thôi, mà Thư Diêu lại như bị châm ngòi, nổ đùng đùng như pháo tép, càu nhàu không ngơi.

Chu Mính Viễn bật cười:
“Nhỡ đâu anh làm được thì sao?”

Thư Diêu vẫn cúi đầu, tay vẫn giữ bông gòn, thuận miệng lảm nhảm:
“Vậy thì em muốn một căn nhà lót bằng kim cương, không cần to quá, diện tích bằng căn ở Đông Cẩn là được rồi.”

“… Em nằm mơ đi cho nhanh.”

Máu cuối cùng cũng ngừng chảy, Thư Diêu cũng hết giận, ném miếng bông vào thùng rác, cuối cùng chịu ngồi nói chuyện tử tế:
“Em muốn ăn thật nhiều món ngon cơ. Lẩu nè, gà rán nè, bánh ngọt nè, đồ nướng nữa. Bữa trước liên hoan em nhìn họ nướng đồ ăn mà thèm muốn xỉu, rắc tí ớt bột, tí ngũ vị hương thôi mà thơm điếc mũi luôn á…”

Chu Mính Viễn cười nhẹ.

Nhìn vậy chứ Thư Diêu của mười một năm trước hay hiện tại vẫn không đổi chút nào, vẫn cứ là cô gái nhỏ mê ăn uống.

Cái sự hờ hững trước cuộc đời của Chu Mính Viễn, thật ra đã sớm vì Thư Diêu mà bắt đầu tan chảy. Những kế hoạch anh từng

chẳng buồn vạch ra, cũng vì cô mà lần lượt được sắp đặt lại, chỉ chờ dự án ở Nam Phi đi vào ổn định.

Khi ấy, anh chỉ còn hai chuyện phải làm, một là giúp Thư Diêu chữa dạ dày cho thật tốt, hai là tiếp tục điều tra xem ai đứng sau những chuyện hại anh bấy lâu nay.

So ra thì, chuyện chữa dạ dày của Thư Diêu mới là quan trọng nhất với anh.

Còn những thứ khác… cũng chẳng có kỳ vọng gì lớn lao, chỉ có một điều duy nhất anh mong đợi: là theo đuổi được Thư Diêu, rồi được ở bên cô ấy.

Nhưng Thư Diêu hình như chẳng nghĩ sâu xa gì cho cam, vẫn như năm nào bị nhốt trong phòng tối, nói không ngừng về những món ăn mình thích.

Đến lúc cô nói muốn "ăn hết nguyên một miếng thịt kho", Chu Mính Viễn không nhịn được nữa, đưa tay nâng nhẹ cằm cô lên, giọng trầm thấp ngắt lời:
"Không phải ý đó."

"Hửm?"

Cô gái họ Thư vẫn còn đắm chìm trong thế giới ẩm thực, mơ màng hỏi lại:
"Vậy là gì? Mà em nhớ rồi, đến Nam Phi em chưa kịp ăn món bào ngư to đùng kia nha!"

"Sau này còn khối dịp để ăn."

Chu Mính Viễn nhẹ nhàng thở ra, giọng hơi bất đắc dĩ:
"Thư Diêu, em có từng nghĩ… sẽ nắm tay một người thế nào để đi đến hết đời chưa?"

Tác giả có lời muốn nói:

Thư Diêu: 0.0 Em có nghĩ qua rồi mà, thiệt luôn á.

Chương 50: Xác Nhận

DTV-EBOOK

"Thư Diêu, em có từng nghĩ… sẽ nắm tay một người thế nào để đi đến hết đời chưa?"

Thật ra Thư Diêu chưa bao giờ nghiêm túc nghĩ đến câu hỏi ấy. Nhưng đúng khoảnh khắc này, trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh, là ở bên Chu Mính Viễn.

Thậm chí, theo phản xạ, cô đã định thốt lên: "Là anh."

Nhưng tiếng chuông điện thoại lại vang lên trước, cắt ngang mọi chuyện.

Thư Diêu rút điện thoại ra, ánh mắt vô thức hướng về phía Chu Mính Viễn.

Anh ngồi trên băng ghế gỗ ở sân sau bệnh viện, ngẩng đầu nhìn cô, thong thả giơ tay ra hiệu: "Cứ nghe máy trước đi."

Giọng của Phùng Linh Tử trong điện thoại có một sự bình tĩnh khác lạ, không còn cái vẻ ríu rít ồn ào thường ngày. Cô ấy không hớn hở gọi "Thư Diêu bảo bối" như mọi khi, mà chỉ nhẹ nhàng hỏi:
"Cậu đang ở đâu vậy?"

Thư Diêu sợ làm Lăng Tử lo, không dám nói thật là đang ở bệnh viện:
"Tớ đang ở ngoài. Có chuyện gì sao?"

"Tớ đang ở nhà cậu."

Thư Diêu thoáng chau mày, cảm thấy có điều gì đó không ổn.
"Tớ về ngay."

Chưa kịp mở lời với Chu Mính Viễn, anh đã đứng dậy trước: “Đi thôi, anh đưa em về.”

Trên đường về, Thư Diêu cầm chặt điện thoại trong tay, gửi vài tin nhắn hỏi Phùng Linh Tử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng đối phương chỉ trả lời vỏn vẹn một câu:

【Đợi cậu về rồi nói.】

Khi Thư Diêu trở lại Đông Cẩn, Phùng Linh Tử đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, ôm chiếc gối ôm hình chim cánh cụt quen thuộc.

Trên mặt cô ấy không có biểu cảm gì đặc biệt. Nhìn thấy Chu Mính Viễn đi phía sau Thư Diêu cũng chẳng phản ứng gay gắt như mọi khi, không gọi anh là “Chu cẩu”, chỉ hờ hững liếc mắt một cái — xem như chào hỏi.

Chuyện giữa phụ nữ với nhau, Chu Mính Viễn biết mình không tiện nghe, nên tự giác ở lại tầng một.

Chỉ là, ngay khi Thư Diêu bước chân lên bậc thang, anh khẽ kéo cổ tay cô lại.

Cô ngoảnh đầu, nghe giọng anh thấp trầm vang lên bên tai: “Anh chờ câu trả lời của em.”

Phùng Linh Tử theo Thư Diêu lên phòng ngủ tầng hai. Cửa vừa đóng lại, Thư Diêu đã lo lắng hỏi ngay:
“Linh Tử, rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

Phùng Linh Tử bình tĩnh đáp:
“Tớ sắp kết hôn rồi.”

Thư Diêu sững người:
“Với ai cơ?”

“Tề Ngôn Thanh.”

Câu trả lời khiến Thư Diêu giật nảy, nhưng Phùng Linh Tử vẫn rất bình thản:
“Cậu không nhận ra à? Tớ vẫn luôn thích Tề Ngôn Thanh đấy.”

Thư Diêu chớp mắt mấy cái, vẻ mặt mơ hồ.

Cô thực sự… chưa từng nhận ra điều đó.

Nhưng nghĩ kỹ lại, dường như cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Ba người họ quen nhau từ nhỏ. Thư Diêu học múa, còn Linh Tử và Tề Ngôn Thanh từ tiểu học đến trung học đều là bạn học cùng lớp.

Mỗi khi Thư Diêu được nghỉ phép trở về, đều sẽ nghe hai người họ kể đủ thứ chuyện vui ở trường.

Khát khao được đến trường, được làm một học sinh bình thường của Thư Diêu phần lớn cũng xuất phát từ Phùng Linh Tử và Tề Ngôn Thanh.

Trong mắt cô, hai người họ mặc đồng phục giống nhau, đạp xe đi học, tranh nhau chiếc kem trên tay — hình ảnh ấy từng khiến cô ghen tỵ đến mức muốn rơi nước mắt.

Sau này Phùng Linh Tử chọn học ngành y.

Cũng bởi vì Tề Ngôn Thanh xuất thân từ gia đình theo ngành y, suốt ngày lải nhải bên tai rằng ngành y tốt thế nào.

Nghĩ đến đây, Thư Diêu nhận ra:
Tình cảm này không phải kiểu cuồng nhiệt long trời lở đất, mà là một thứ tình yêu âm thầm sinh trưởng, từng chút từng chút, lớn lên theo năm tháng.

Tích lũy, rồi thành yêu.

Thư Diêu lặng im một lúc, vừa tiêu hóa chuyện hai người bạn thân nhất sắp kết hôn, vừa thấp thỏm nghĩ về câu hỏi của Chu Mính Viễn.

Một bên suy nghĩ, một bên phân tâm, nên khoảng lặng giữa họ cũng kéo dài hơn thường lệ.

Phùng Linh Tử rốt cuộc không nhịn được nữa, dáng vẻ lạnh lùng vừa rồi cũng theo đó mà tan biến, bật cười:
“Tớ phát hiện, hình như cậu ở cạnh Chu Mính Viễn lâu ngày, ngốc luôn rồi à? Chuyện quan trọng nhất mà cũng không hỏi?”

“Chuyện quan trọng gì cơ?”

Phùng Linh Tử lăn một vòng lên giường Thư Diêu, nằm ngửa nhìn cô, uể oải cất giọng:
“Không định hỏi vì sao bọn tớ lại muốn kết hôn à?”

Về mấy chuyện tình cảm như thế này, Thư Diêu từ trước đến nay luôn phản ứng chậm hơn người ta một nhịp.

Hồi nhỏ cô gần như sống tách biệt với thế giới của truyền hình, mạng internet, quanh đi quẩn lại chỉ có múa ba-lê. Tâm hồn trưởng thành rất muộn.

Mà chuyện yêu đương, thứ duy nhất để cô tham chiếu chính là bố mẹ mình.

Nhưng bố mẹ Thư Diêu, dường như đến với nhau chỉ vì có chung niềm đam mê mãnh liệt với múa ba-lê.

Chứ khoảnh khắc tình cảm dịu dàng, Thư Diêu chưa từng chứng kiến. Có lúc cô thậm chí nghĩ, nếu một trong hai người chẳng còn yêu ba-lê nữa… thì mái nhà ấy sẽ tan vỡ ngay lập tức.

Được Phùng Linh Tử nhắc nhở, Thư Diêu mới sực nhớ ra điều cần hỏi:
“Tề Ngôn Thanh chẳng phải là người theo chủ nghĩa không kết hôn sao? Sao tự dưng lại muốn cưới?”

Phùng Linh Tử như thể chỉ chờ câu này, vui vẻ búng tay một cái:
“Tớ, đã ngủ với cậu ta rồi!”

Thư Diêu tròn mắt, miệng mấp máy hai lần không nói nên lời, cuối cùng chỉ biết giơ ngón tay cái, lặng lẽ khen ngợi.

“Hôm đó bọn tớ uống chút rượu, tớ hỏi Tề Ngôn Thanh có thích tớ không, cậu ấy nói chắc là có… nhưng không rõ là bao nhiêu.”

Nói đến đoạn cao hứng, Phùng Linh Tử bật dậy, ngồi khoanh chân trên giường:
“Thế là bọn tớ quyết định… xác minh thử.”

“Xác minh?” Thư Diêu hỏi lại, ánh mắt thoáng run.

“Ừ, đặt một phòng, bắt đầu từ hôn môi. Sau đó thì… chẳng dừng lại được nữa, đành ngủ luôn với nhau.”

Thư Diêu: “……”

Thì ra còn có thể… xác minh kiểu đó.

Đề nghị kết hôn là do Tề Ngôn Thanh đưa ra. Cậu ấy nói sẽ có trách nhiệm với Phùng Linh Tử, nhưng lại bị cô ấy lấy dao mổ dọa dí xuống dưới, giọng sắc lạnh:

“Là vì yêu, hay chỉ muốn chịu trách nhiệm?”

Tề Ngôn Thanh lập tức giơ tay thề thốt:

“Là yêu, là yêu sâu đậm, kiểu yêu đến chết cũng không đổi thay!”

Thế là hai người lật cuốn lịch ngay tại giường khách sạn, định luôn ngày đính hôn.

Tháng sau hai bên gia đình sẽ gặp mặt, đầu năm tới chắc sẽ làm hôn lễ.

Mọi thứ diễn ra nhanh như chớp. Thư Diêu nghe đến ngẩn ngơ:
“…Chúc mừng cậu.”

“Đừng chỉ nói chúc mừng suông, tớ muốn bao lì xì to! Tụi tớ đều là bạn thân của cậu, kết hôn rồi chẳng lẽ không được bao lớn à? Dù sao Chu cẩu cũng nhiều tiền, để anh ta bao cũng được!”

Nhắc đến Chu Mính Viễn, Thư Diêu bỗng lẩm bẩm:
“Tớ cũng có thể thử… xác minh xem sao…”

Phùng Linh Tử đang nghịch món đồ chơi nhỏ trên đầu giường Thư Diêu, nghe vậy bèn quay đầu lại, giật mình:
“Xác minh gì?”

Thư Diêu trầm tĩnh, biểu cảm nghiêm túc khác thường:
“Tớ nghi là tớ thích Chu Mính Viễn rồi.”

“Má ơi! Chu cẩu quyến rũ cậu rồi đúng không? Anh ta có phải đang dụ cậu lên giường không đấy?!”

Thư Diêu lắc đầu:
“Không… Anh ấy chỉ hỏi tớ, có từng nghĩ đến việc sẽ bên ai đến đầu bạc răng long.”

“…Chó mà cũng biết nói lời văn vẻ gớm nhỉ?”

Phùng Linh Tử gãi đầu:
“Thế… cậu có từng nghĩ chưa?”

Thư Diêu lại khẽ lắc đầu.

“Tớ chưa từng thực sự nghĩ nghiêm túc về điều ấy. Nhưng có lẽ… cũng chẳng cần nghĩ. Vì hình như, trong lòng tớ đã có câu trả lời rồi.”

Từ sau khi trở về từ Nam Phi, Thư Diêu vẫn thường tự hỏi: Mình rốt cuộc là thích kiểu đàn ông như Chu Mính Viễn, hay là… thích chính anh ấy?

Cô đã nghĩ suốt một thời gian dài mà vẫn không tìm ra lời giải. Loại người như Chu Mính Viễn quá khó gặp, cũng chưa từng xuất hiện người thứ hai khiến cô đủ bối rối để kiểm nghiệm cảm xúc.

Trong quá trình tiếp xúc, luôn có những khoảnh khắc cảm xúc vụt qua, nhưng cô chẳng thể nắm lấy, cũng chẳng rõ bản thân nghĩ gì.

Cô từng thử chứng minh mình không thích. Cũng từng cố gắng chứng minh mình thích.

Nhưng chẳng cái nào có kết quả.

Mãi đến hôm nay, khi Chu Mính Viễn hỏi cô “Đã từng nghĩ, sẽ muốn bên ai đến bạc đầu?”

Thư Diêu mới nhận ra…
Cô chưa từng nghĩ đến điều ấy.

Từ năm mười bốn tuổi gặp được Chu Mính Viễn, trong mọi bước đường tính toán của Thư Diêu, dường như đều có bóng dáng anh.

Nếu nói trên đời này ai là người luôn ở bên cô, không rời không bỏ…
Thì chắc chắn, người đó là Chu Mính Viễn.

Vì vậy, khi cô cuối cùng cũng trốn thoát khỏi thế giới ba-lê ngột ngạt, có thể thỏa sức nhảy nhót theo ý mình, cô đã lập tức chạy đến tìm Chu Mính Viễn.

Cô từng chỉ nghĩ rằng, mình muốn giúp Chu Mính Viễn thoát khỏi cuộc sống mà anh không yêu thích.
Chứ chưa từng nghĩ đến chuyện mình sẽ yêu ai.

Nhưng hình như, cô cũng chưa từng có ý định tách đời mình ra khỏi cái tên Chu Mính Viễn.

Tại sao có thể không chút phòng bị mà nguyện lòng gả cho Chu Mính Viễn?

Tại sao có thể không chút do dự mà đặt trọn niềm tin nơi anh?

Tại sao có thể chẳng chút đắn đo mà đồng hành cùng anh?

Nếu đây chính là thích—

Vậy thì… có lẽ cô đã rất, rất thích anh rồi.

Khi Phùng Linh Tử rời khỏi biệt thự Đông Cẩn, Chu Mính Viễn đang đứng trong bếp ninh một nồi cháo.

Hơi nước nghi ngút, không chỉ phủ mờ lên ô cửa kính lành lạnh, mà còn bao quanh Chu Mính Viễn một lớp khí ấm áp của đời thường.

Tất cả những thành kiến mà Phùng Linh Tử từng có với Chu Mính Viễn, ngay giây phút này bắt đầu lung lay.

Cô ấy nhíu mày, lắc đầu cảm thán:
“Tớ thật sự không dám tin… Chu Mính Viễn mà cũng có ngày rửa tay nấu cháo. Bảo bối, cậu giỏi thật đấy.”

Tiếng cửa đóng lại khẽ vang lên, Chu Mính Viễn ngoái đầu lại, dựa vào bàn bếp, cất giọng hỏi:
“Bạn thân em về rồi à?”

Thư Diêu khẽ gật đầu.

Anh tắt bếp, bưng cả nồi cháo ra đặt lên bàn ăn:
“Vậy lại đây ăn thôi.”

Nhưng lúc đang múc cháo, trên ghế sofa chợt vang lên tiếng rung của điện thoại. Chu Mính Viễn đặt muôi xuống, rút máy từ trong áo khoác, ngồi xuống sofa, áp máy bên tai.

Từ lúc xuống lầu, Thư Diêu chưa nói câu nào.

Ánh mắt cô vẫn luôn dừng lại nơi Chu Mính Viễn.

Cô muốn nhìn kỹ người đàn ông này thêm một chút — vì rất có thể, đây chính là người cô yêu.

Có thể vì ánh mắt cô quá mức thẳng thắn, Chu Mính Viễn đang nghe điện thoại cũng quay đầu liếc nhìn cô, ánh mắt khẽ nghiêng, như đang hỏi:
“Sao thế?”

Thư Diêu chậm rãi bước lại gần, đứng trước mặt Chu Mính Viễn.

Anh ngồi trên sofa với dáng vẻ rất thoải mái, hai chân dài duỗi ra, mà cô… giờ đây lại đứng ngay trước đôi chân ấy.

Chu Mính Viễn ngẩng đầu nhìn cô, cuối cùng cũng ngắt lời người ở đầu dây bên kia:

“Chờ một chút.”

Anh dùng tay che điện thoại, nhìn cô hỏi:
“Em sao vậy?”

Thư Diêu nhẹ nhàng liế.m môi dưới.

Chu Mính Viễn cứ ngỡ cô đói quá nên mất kiên nhẫn, khẽ mỉm cười:
“Em ăn trước đi, không cần đợi anh.”

Thư Diêu khẽ lắc đầu.

Lúc không nói chuyện, khuôn mặt cô trông rất ngoan ngoãn và dịu dàng.

Chỉ là đêm nay… đôi mắt ấy lại sáng rực lạ thường.

Cô bước thêm một bước, cả người đứng lọt thỏm giữa hai chân Chu Mính Viễn.

Vị trí này… thật sự rất mờ ám.

Ánh mắt Chu Mính Viễn khựng lại, anh không nói một lời, dứt khoát ngắt cuộc gọi, tiện tay ném điện thoại lên sofa.

Giây tiếp theo, Thư Diêu cúi đầu, dùng đôi tay nâng gương mặt anh lên, rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn ấm áp lên mi mắt anh.

Chu Mính Viễn mở mắt, chỉ cách cô chừng hai đốt tay, ánh nhìn của hai người quấn lấy nhau.

Giọng anh khẽ khàng vang lên, mang theo chút khàn khàn vì xúc động:
“Giải thích hành vi của em.”

Thư Diêu thực ra không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.
Đầu ngón tay cô đang khẽ run lên.

Nhưng cô vẫn cố tỏ ra bình thản, nhẹ giọng đáp:
“Không sao đâu… em chỉ muốn xác nhận một chút, xem mình có rung động với anh hay không thôi.”

Chương 51: Lựa Chọn

DTV-EBOOK

Thật ra Thư Diêu là kiểu người như thế này —

Từ nhỏ đến lớn chẳng ai hỏi ý kiến cô điều gì, cuộc đời cứ bị người khác an bài.

Thế nên sau khi thoát khỏi nhà họ Thư, dù cô cố ý hay vô tình… đã chiều chuộng bản thân thành một người hơi bướng bỉnh, làm gì cũng chỉ nghe theo trái tim mình.

Thích gì làm nấy.

Vậy nên sau khi hôn lên mí mắt Chu Mính Viễn, cô mới từ cái sự "muốn là làm" đó sực tỉnh, bắt đầu thấy hoang mang chậm một nhịp.

Cô thích Chu Mính Viễn thật rồi.

Nhưng… Chu Mính Viễn, liệu có thích cô không?

Hàng mi anh rất dài, sợi cứng và dày, lúc hôn lên như một chiếc cọ nhỏ quét qua, cảm giác ấy vẫn còn vương trên môi Thư Diêu, khiến cô lắp bắp:

"Không sao, em chỉ muốn xác nhận xem… có rung động với anh không thôi."

Tính cô là vậy, một khi đã mở miệng thì chẳng giấu được gì nữa, vừa nói xong liền buột miệng hỏi luôn:

"Cũng muốn biết anh có— Ưm…"

Chu Mính Viễn khẽ bóp lấy môi cô, mỉm cười:
“Phần còn lại, để anh nói.”

Anh kéo tay Thư Diêu, nhẹ nhàng xoay người đổi vị trí hai người.

Thư Diêu ngồi xuống ghế sofa, Chu Mính Viễn cúi người về phía cô, hơi thở ấm nóng bao quanh, ánh mắt anh nhìn thẳng vào cô:

“Thư Diêu, anh có thể là người nắm tay em đến cuối đời không?”

Sau lưng sofa là một dải đèn nhỏ chớp nháy mờ mờ ảo ảo, là đồ Healer và Phùng Linh Tử mang đến từ Giáng Sinh năm ngoái.
Ánh đèn rơi vào đôi mắt sâu thẳm của Chu Mính Viễn, giống như hồ nước lạnh đột nhiên tan sương, hiện lên ánh sao lấp lánh.

Trong lòng Thư Diêu vụng trộm nghĩ, hy vọng ánh sao đó… là do nụ hôn của mình thắp lên.

Bị Chu Mính Viễn nhìn chăm chú như thế, cô chẳng suy nghĩ được gì, chỉ khẽ gật đầu.

Chu Mính Viễn như trút được gánh nặng, bật cười nhẹ:

“Vậy cho anh yêu em cả đời, ở bên em mãi nhé?”

Thư Diêu lại gật đầu.

Ánh mắt cô dừng lại trên môi anh.
Nói thật… cô hơi tiếc. Vừa rồi đã dốc hết can đảm, sao chỉ hôn lên mắt anh thôi nhỉ?

Đáng ra phải nếm thử đôi môi mỏng ấy mới đúng chứ.

Có lẽ ánh mắt Thư Diêu quá rõ ràng, Chu Mính Viễn cũng nhận ra, khẽ cười hỏi:

“Muốn hôn à?”

Thư Diêu bị bóc trần suy nghĩ, đỏ bừng mặt, lập tức đẩy anh ra, còn ngược lại lớn tiếng tố:

“Đồ lưu manh! Anh ở bên em cả đời chỉ để hôn em thôi à? Vậy thì em không đồng ý nữa! Trong đầu toàn là mấy thứ đen tối!”

Chu Mính Viễn bật cười, ngồi xuống bên cạnh cô, hơi nghiêng người lại gần, chỉ vào mí mắt mình:

“Hồi nãy ra tay trước, hình như… không phải là anh thì phải?”

Thư Diêu lập tức bịt tai:
“Không nghe không nghe! Em cái gì cũng không nghe thấy!”

“Thôi nào, ăn cơm trước đi, cháo nguội là đau bụng đấy.”

Thư Diêu bật dậy như một chiếc lò xo, nhưng lại nghe thấy ai kia từng là “tảng băng sống” đang cười đến khoái chí:

“Ơ kìa, chẳng phải vẫn nghe thấy sao?”

“Chu Mính Viễn!”

Sau khi dùng gối hình chim cánh cụt đập cho vị tổng giám đốc danh tiếng một trận ra trò, Thư Diêu mới chịu ngồi vào bàn ăn, cùng anh chia nhau nồi cháo nóng hổi.

Ngoài cửa sổ là gió rét cắt da của phương Bắc, nhưng nồi cháo bạc bên trong vẫn sôi lục bục, bốc khói nghi ngút.

Trong cháo có rất nhiều đậu đỏ, đậu phộng, táo đỏ, còn có mùi đường nâu, rất giống món cháo bát bảo người ta thường ăn

vào Tết Lạp Bát.
Đậu mềm nhừ, ăn vào thơm lừng ngọt dịu.

Thư Diêu vừa húp vừa lén liếc sang phía Chu Mính Viễn:

“Chu Mính Viễn, có phải từ năm 17 tuổi anh đã thèm muốn nhan sắc của em rồi không?”

Chu Mính Viễn ngẩng đầu nhìn cô, không nói gì.

Thư Diêu lại bắt đầu nhớ lại, lập tức nhận ra mình nói hố rồi.

Năm đó cô trang điểm thành một chú hề cực kỳ chân thật, thậm chí còn tỉ mỉ đến từng chi tiết như chóp mũi đỏ được tô đi tô lại mấy lớp.
Đã thế mấy ngày không rửa mặt, còn vừa mới khóc, trông chắc phải… tàn tạ lắm.

Yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên ư? Có lẽ không tới mức đó.
Gọi là “ấn tượng khó phai” chắc đáng tin hơn.

Sau khi căn nhà nhỏ cháy, dân làng dưới núi lên cứu viện.
Thư Diêu vẫn nhớ rõ vị trưởng đội cứu hộ khi nhìn thấy mặt cô đã hoảng lùi ba bước, còn thốt lên bằng tiếng Pháp pha giọng địa phương:
“Dọa chết tôi rồi!”

Thư Diêu cầm thìa, lặng lẽ nhớ lại, rồi liếc thấy khóe môi Chu Mính Viễn lại sắp cong lên, vội chỉ thìa vào anh, cảnh cáo:

“Không được cười!”

Để gỡ gạc lại thể diện, Thư Diêu chuyển chủ đề:

“Thế còn sau này, lần ở Anh ấy. Anh đâu có tùy tiện đưa khăn tay cho ai, đúng không?

Có phải lúc đó thấy em đẹp như tiên nữ giáng trần, khóc lên cũng dịu dàng thướt tha khiến người ta rung động?”

Chu Mính Viễn nuốt một ngụm cháo, thành thật đáp:

“Cũng… không hẳn. Giờ nghĩ lại, cảm xúc rất phức tạp.”

Thư Diêu trừng mắt:

“Chu Mính Viễn, nếu anh dám nói hối hận vì đã đưa khăn tay, thì anh chết chắc!”

“Thật ra là… rất tiếc nuối.”

Tiếc rằng trong quá trình trưởng thành, Thư Diêu đã nhanh hơn anh một bước để thoát khỏi bóng tối.
Cô sớm hơn anh, học được cách yêu cuộc sống.

Cho nên những bối rối, những giọt nước mắt của cô, anh không có mặt bên cạnh.

Những tiếc nuối ấy, anh không biết phải bù đắp thế nào…
Chỉ mong từ giờ trở đi, có thể yêu cô nhiều hơn, đối xử với cô tốt hơn gấp nhiều lần.

Khi Chu Mính Viễn nói những điều đó, anh hơi cau mày, là thật lòng đang thấy nuối tiếc.
Còn Thư Diêu thì lại đang nghĩ chuyện khác.

Ánh mắt cô lại rơi xuống môi anh.
Trong đầu vẫn còn tiếc mãi: sao nãy mình lại không tranh thủ hôn thử một cái nhỉ?

“Thư Diêu.”

“Hửm?”

“Đừng ăn nữa.”

“Sao thế?”

Chu Mính Viễn giơ tay kéo cô cả người lẫn ghế lại gần mình.

“Két——” một tiếng rít chói tai vang lên do gỗ ghế cạ mạnh xuống sàn, Thư Diêu còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy anh nghiêng đầu, sát lại.

Cô còn chưa kịp chớp mắt, đã cảm nhận được một thứ mềm mềm, ấm nóng nhẹ nhàng đặt lên môi mình.

Là môi anh.

Chu Mính Viễn cong môi cười, nói tỉnh bơ như không: “Đừng nhìn nữa, của em hết đấy.”

—

Tầm sáng sớm hôm sau, chính xác hơn là tầm gần hừng đông, Chu Mính Viễn mới bị ông nội mình – Chu Cảnh – tóm được.

Có thể khiến một người cứng rắn như Chu Cảnh, người nổi tiếng trầm tĩnh như núi Thái Sơn sụp không gợn sóng, đến tận rạng sáng còn chưa ngủ, phải nhắn tin giả bộ thân thiện rủ cháu đích tôn uống trà “hàn huyên tâm sự”, thì quả thật Chu Mính Viễn cũng có bản lĩnh ra trò rồi.

Chu Mính Viễn mang theo một túi giấy nâu, bên trong là một bánh trà.

Anh đi ngang qua đại sảnh nhà họ Chu dài đến mức như thể có thể chạy xe ba vòng không đụng đầu, rồi leo cầu thang, dừng lại trước cửa thư phòng của Chu Cảnh, gõ nhẹ.

“Vào đi.”

Hai chữ này, Chu Mính Viễn nghe quen đến phát chán.

Hồi nhỏ, mỗi lần phải gõ cửa căn phòng này, anh đều phải lấy hết can đảm mới dám giơ tay. Phía sau cánh cửa là mọi thứ anh không muốn đối mặt, ngột ngạt đến nghẹt thở.

Anh đẩy cửa bước vào, đưa bánh trà cho ông cụ: "Ông nội."

"Còn biết gọi ông à? Sao gọi tên chú Út trơn tru vậy, sắp tới chắc định gọi thẳng tên ông luôn phải không?"

Mấy câu kiểu thế này, Chu Mính Viễn từ lâu đã quen làm ngơ.

Ánh mắt sắc như dao của Chu Cảnh quét sang, nhưng anh chỉ nhàn nhạt đáp lại bằng ánh nhìn tương tự. Dù gì cũng là do ông dạy anh lớn, mấy chiêu đó ông ta có, anh cũng không thiếu.

Hai ông cháu nhìn nhau vài giây, cuối cùng Chu Cảnh đưa tay lấy túi trà.

Chỉ cần hít sơ qua, ông đã nhận ra đây là bánh Phổ Nhĩ cổ từ Băng Đảo, ít nhất cũng từ cây ba trăm năm tuổi, không rẻ.

Chu Cảnh luôn thiên vị Chu Nhiễm Chi, nhưng ông ta biết rõ khả năng của Chu Mính Viễn – người do chính mình đào tạo. So về thương trường, Chu Nhiễm Chi còn kém xa Mính Viễn.

Chu Nhiễm Chi là con ngoài giá thú, không có gốc rễ.

Chu Cảnh muốn để Chu Mính Viễn đi trước mở đường, giải quyết hết khó khăn để Chu Nhiễm Chi leo lên nhẹ nhàng.

Khi chưa hút cạn giá trị của Chu Mính Viễn, ông ta sẽ không ngả bài.

Ánh mắt sắc sảo ẩn sau nụ cười gần như hiền hậu: "Mính Viễn à, ông nói uống trà, cháu còn tự mang trà đến. Mang luôn bánh mười mấy triệu như này, chẳng giống đang muốn cắt đứt quan hệ với ông với cái nhà này quá rồi à?"

Cái bậc thang này ông cho cũng đủ thấp, nhưng Chu Mính Viễn chẳng hề định bước, chỉ nhàn nhạt: “Vâng.”

Chu Cảnh giả như không nghe thấy, vẫn tiếp tục lôi kéo thăm dò.

Từng câu từng chữ đều ám chỉ: ông muốn giao hai công ty dược phẩm Thuỵ Mỹ Ân Nhạc và Sướng phổ Hân Nhạc cho Chu Mính Viễn quản lý.

Nhà họ Chu thật sự chẳng có mấy người tài.

Chu Cảnh là tay trắng dựng nghiệp. Thời trai trẻ chỉ biết cắm đầu kiếm tiền, đến khi qua năm mươi, mới nhận ra, mấy thằng con ông ta nuôi, không đứa nào gánh nổi sản nghiệp nhà họ Chu.

May mà còn Chu Mính Viễn.

Cái máy kiếm tiền do ông ta đích thân dạy dỗ.

Điều duy nhất ông ta không hài lòng, là Chu Mính Viễn quá lạnh nhạt, nhất là với Chu Nhiễm Chi.

Trong mắt ông ta, đứa cháu này chẳng khác gì người máy máu lạnh, ngay cả lúc bà nội mất cũng không rơi lấy một giọt nước mắt.

Nhưng ông ta quên rồi.

Hồi Chu Mính Viễn còn nhỏ, ngã sõng soài trước mặt mình, ông ta chỉ lạnh lùng đứng nhìn rồi phán: “Tự đứng dậy. Khóc cái gì mà khóc. Con trai không được rơi nước mắt, khóc lóc như đồ bỏ đi.”

Chu Cảnh nói cả buổi, Chu Mính Viễn vẫn cúi đầu, im lặng.

“Giờ là thời cơ vàng để phát triển ngành thiết bị y tế. Hai công ty này, vẫn phải cần cháu đứng ra trông nom. Cháu có khả năng…”

“Cháu không làm.”

Chu Cảnh gằn giọng: “Cháu nói gì?!”

“Cháu nói: cháu không làm.”

Chu Mính Viễn đứng dậy, nhìn thẳng xuống ông ta: “Trước khi có dự án Nam Phi, cháu từng xây dựng thành công dự án Thuỵ An. Vậy mà cuối cùng tại sao nó không được đăng ký bản quyền trong nước? Tại sao người dân mình giờ vẫn phải trả tiền nhập khẩu để dùng thuốc?”

Chu Cảnh cau mày: “Chúng ta là thương nhân.”

“Cháu không làm loại thương nhân đó.”

Lần đầu tiên, Chu Mính Viễn thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ với ông nội.

Anh hơi khom người: “Trà, mời ông dùng.”

“Chu Mính Viễn, ông có dạy cháu: chưa chuẩn bị đầy đủ, đừng bước lên chiến trường không?”

Chu Cảnh đập mạnh bàn: “Giờ trong tay cháu chỉ có mỗi dự án Nam Phi và hai căn nhà. Toàn bộ cổ phần và tài sản khác đều đang đứng tên nhà họ Chu. Cháu lấy gì để nói với ông về chuyện ‘muốn hay không muốn’?”

Bước chân của Chu Mính Viễn khựng lại trong chốc lát.

Chu Cảnh khẽ nhếch môi cười:
“Cháu không làm được người thường. Ông nội không muốn nhìn cháu cả đời chỉ ôm hai căn nhà rách mà sống qua ngày.

Cháu cũng chẳng muốn sống thảm đến thế, đúng không? Lại đây, ngồi xuống."

Chu Mính Viễn vẫn đứng yên lặng trong thư phòng mang gam màu nâu trầm ấm.

Thật ra, sự im lặng ấy là vì đầu óc anh đang lơ đãng. Anh bỗng nhớ đến câu mà tối qua trước khi ngủ Thư Diêu đã nói với anh —
"Ngủ ngon nha Chu Mính Viễn. Tự nhiên có người tuyệt vời như em muốn cùng anh đầu bạc răng long, nên khi anh trốn dưới chăn cười trộm thì làm ơn cười nhỏ tiếng thôi nhé!"

Chu Mính Viễn xoay lưng lại với Chu Cảnh, khẽ bật cười trong lặng thinh.

Nhưng Chu Cảnh lại tưởng rằng, cuối cùng những lời mình nói cũng đã lay động được đứa cháu trai này.

Với Chu Cảnh, không có ai thuộc nhà họ Chu từng nếm qua quyền lực và tiền tài mà còn muốn cam tâm tình nguyện buông tay cả.

Hừ, mới có hai mươi tám tuổi đầu, còn non nớt lắm, mà cũng dám đòi đấu với ông đây?

Chu Cảnh lộ ra nụ cười như thể mình sắp thắng, giọng chậm rãi:
"Nghe nói cháu đang tìm bác sĩ chính cho dự án 'Thiên sứ' B-T?"

Chu Mính Viễn quả nhiên quay phắt lại.

"Cháu đối xử với con bé mồm mép nhà họ Thư đó cũng tốt quá nhỉ."

Chu Cảnh vẫy tay. Trên bàn đặt một tấm danh thiếp, ông dùng đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, như thể sắp đạp nát sự

kiêu ngạo của Chu Mính Viễn dưới chân mình.

“Tiếp nhận hai công ty của Chu gia, tận hưởng quyền thế địa vị…”

Ông kẹp lấy danh thiếp bằng đôi tay đã nhuốm thời gian: “Hoặc là, rời khỏi Chu gia, mang theo duy nhất một tấm thiếp ghi số điện thoại của bác sĩ chính.”

Chu Cảnh biết rõ, Chu Mính Viễn nhất định sẽ chọn ở lại.

Trên đời này làm gì có ai ngu đến mức vì một thứ gọi là tình yêu mà đánh đổi tất cả?

Chu Mính Viễn cuối cùng cũng xoay người lại. Nụ cười trên gương mặt Chu Cảnh mỗi lúc một rõ hơn.

Nhưng anh lại cười khẽ nói:
“Cảm ơn ông ạ, cháu đang cần cái này.”

Nói xong, anh rút danh thiếp khỏi tay ông, sải bước rời khỏi Chu gia, không quay đầu.

Khi Thư Diêu gọi điện cho Chu Mính Viễn, anh đang đứng trước cửa sổ sát đất trong văn phòng. Qua lớp kính, anh nhìn xuống chuỗi nhà cao tầng và khu thương mại phía dưới, rực rỡ ánh nắng như mặt nước lấp lánh.

Trên bàn làm việc phía sau anh là một cái thùng giấy nhỏ.

Thật ra cũng chẳng có gì cần mang theo, ngoài hai tập tài liệu mỏng, chỉ còn lại một chậu cây xanh Thư Diêu mang tới và khung ảnh của Sầm Nguyệt Bạch.

Trong điện thoại, Thư Diêu kéo giọng nũng nịu, trêu chọc: “Nè, có người nha, hôm qua mới hun người ta một cái, mà hôm nay đã không thèm gọi một cuộc điện thoại là sao đây?”

Chu Mính Viễn nhìn dòng sông dưới phố đang lấp lánh ánh nắng:
“Em tan làm rồi à?”

“Đừng có đánh trống lảng! Chu Mính Viễn, anh đang làm gì đó hả?”

Chu Mính Viễn đưa mắt nhìn xa xăm, mỉm cười:
“Anh đang dùng đôi mắt em từng hôn để nhìn thế giới.”

Tác giả có lời muốn nói:
Chu Mính Viễn: Em là quan trọng nhất nhất nhất!

(Tông giọng idol nữ nha trời ơi hihi)

Chương 52: Không Gian

DTV-EBOOK

Xe của Chu Mính Viễn dừng lại dưới lầu công ty Thư Diêu.

Ngoài xe, tiết trời giữa thu sang đông đã bắt đầu phảng phất lạnh lẽo. Có cơn gió thổi qua, người đi đường vô thức kéo chặt áo khoác.

Thư Diêu mặc một chiếc áo khoác gió màu lam đậm, cúc áo không cài, từ trong tòa nhà công ty vừa nhảy vừa chạy ra như một chú chim nhỏ vui vẻ.

Cô mở cửa xe chui vào, ngồi xuống trong khoang xe đã bật sẵn máy sưởi, xoa xoa hai tay trong tay áo:
"Lạnh chết đi được."

Chu Mính Viễn từ hàng ghế sau lấy áo khoác của mình đưa cho cô. Thư Diêu theo động tác của anh liếc nhìn về phía sau, ôm lấy chiếc áo rồi bật cười, giọng vang lên như reo:
"Ha ha! Chu Mính Viễn, anh thất nghiệp rồi à!"

Ghế sau đặt một thùng giấy, là đồ Chu Mính Viễn mang ra từ tòa nhà tài chính. Thư Diêu tò mò, nghiêng người từ ghế trước với tay lục lọi thử. Đồ đạc trong thùng không nhiều, vừa đưa tay đã rút ra được khung ảnh của Sầm Nguyệt Bạch.

Thư Diêu lắc đầu:
"Anh đúng là thích Nguyệt Bạch thật đấy, trong thùng chỉ có bốn năm món mà cũng không quên mang ảnh cậu ấy theo."

Chu Mính Viễn chẳng buồn giải thích, khởi động xe:
"Ngồi cho đàng hoàng, thắt dây an toàn."

Thư Diêu mới ngoan ngoãn ngồi lại, khe khẽ ngân nga bài hát mới của nhóm Tằng Nguyệt Bạch.

Vừa hát được nửa chừng, cô đột nhiên quay đầu lại:
“Chu Mính Viễn, vậy cái xe này của anh… cũng không phải của anh nữa đúng không?”

“Ừ, xe của công ty.”

Thư Diêu đảo tròng mắt, mắt xoay tròn một hồi rồi cười tít mắt:
“Hay là mình về Đông Cẩn đi, lấy xe của em ra chạy nhé?”

Chu Mính Viễn liếc cô một cái, thấy nét mặt cô đầy phấn khởi và mưu tính, cũng đoán ra cô lại bày trò gì trong đầu.

Nhưng anh cũng thuận theo:
“Được.”

Về đến Đông Cẩn, cửa gara “kẽo kẹt” nâng lên theo hệ thống điều khiển tự động, Chu Mính Viễn vừa thấy liền bật cười.

Garage gần trăm mét vuông của biệt thự có thể đậu được năm chiếc xe, giờ trong đó chỉ có đúng một xe của Thư Diêu.

Kỹ thuật đỗ xe thì khỏi nói, vừa lệch vừa nghiêng, xe nằm chình ình giữa gara, bánh xe không thèm trả lái, xiên vẹo hẳn ra.

Chiếc xe cũng đặc biệt.

Một chiếc xe nhỏ màu đỏ, dán hình Mickey. Nói sao nhỉ, nhìn còn giống xe bán kem trước cổng mẫu giáo hơn là xe hơi thật. Có khi xe điện dành cho người lớn tuổi còn to hơn chút.

Thư Diêu cười hí hửng:
“Đẹp chứ?”

Chu Mính Viễn chẳng biểu cảm gì, chìa tay ra trước mặt cô: "Chìa khóa."

Thật ra ban đầu Thư Diêu chỉ định trêu anh thôi, không ngờ anh thật sự muốn lái cái xe này. Cô còn nghi ngờ hai cái chân dài của Chu Mính Viễn ngồi vào chắc chẳng duỗi nổi.

"Thật sự lái cái này à?"

"Không phải em muốn thấy anh lái à."

Ờ thì… cũng có muốn một chút thật.

Hồi trước đi làm tạo hình cho xe, nhân viên cửa hàng nhìn cô bằng ánh mắt không thể tin nổi, hỏi cô cái xe ba vạn tám này có thật sự muốn làm gói trang trí tới hơn năm vạn không.

Thư Diêu ngồi trong phòng chờ của cửa hàng 4S, cầm cốc giấy thổi nhẹ lớp khói nóng, mỉm cười gật đầu.

Hồi đó cô nghĩ, nếu có cơ hội, nhất định phải bắt được cái anh mặt lạnh như núi băng kia ngồi vào chiếc xe Mickey này cho bằng được.

Thư Diêu lấy chìa khóa xe ra, đặt vào lòng bàn tay Chu Mính Viễn.

Chìa khóa in hình Mickey, đầu tròn trịa, hai tai to bự, nằm trong tay anh trông nhỏ xíu xiu.

Chu Mính Viễn khởi động xe, cúi người ngồi vào trong. Vai gập lại, ngực gần chạm đầu gối. Điều chỉnh ghế xong vẫn không duỗi thẳng người được, nhìn kiểu gì cũng thấy vừa chật vừa gò bó.

Thư Diêu cười đến mức đứng không vững, rồi cũng ngồi vào ghế bên cạnh.

“Thấy anh thất nghiệp em vui ghê luôn đó, hôm nay phải ăn mừng, đi ăn đại tiệc, cụng ly chúc mừng!”

Chúc mừng anh rời khỏi nhà họ Chu.

Chiếc xe chạy ra khỏi khu Đông Cẩn, giữa dàn xe sang xếp hàng, nó gần như trở thành một cảnh tượng “hiếm có khó tìm”.

Đến trước đèn đỏ gần trung tâm thương mại, đang dừng chờ tín hiệu, một chiếc xe điện dành cho người già từ phía phải chầm chậm rẽ qua. Trên xe là một ông lão tóc bạc, xe cũng màu đỏ, mẫu mã… nói thế nào nhỉ, thật sự rất giống xe Thư Diêu đang ngồi.

Thư Diêu cố nhịn, cuối cùng vẫn bật cười “phì” một tiếng, vội vàng chữa cháy:
“Cái xe của em… chắc cũng mắc hơn xe điện kia hai vạn đó!”

Chu Mính Viễn gần như phải co rút người trong không gian nhỏ hẹp, nghe tiếng cô cười, khẽ ngoái đầu, liếc nhìn cô một cái.

“Nhìn gì mà nhìn, đây là chiếc xe duy nhất của nhà mình bây giờ đấy, cấm anh chê!”

Chu Mính Viễn vừa lái xe vừa chú ý tình hình giao thông phía trước, nhưng chỉ ba chữ “nhà mình” nhẹ nhàng thoát ra từ miệng cô đã khiến ngực anh bỗng nhiên ấm lên. Anh chỉ khẽ cong khóe môi: “Không chê.”

Thư Diêu không hiểu vì sao, trong câu trả lời bình thản kia lại nghe ra được chút thoả hiệp mang dáng dấp “người nghèo chí ngắn”, thế là liền vỗ vai anh một cái, nói đầy khí phách: “Vậy thì để em nuôi anh!”

“…Được.”

Lần này Thư Diêu nghe rất rõ.

Chẳng phải là "người nghèo chí ngắn" gì cả, mà là một sự dịu dàng bất đắc dĩ, giống như đang dung túng một đứa trẻ con.

Cô hất cằm đầy kiêu ngạo: "Chu Mính Viễn, chúng ta thuộc loại chưa yêu đã cưới, em thấy cần phải lập ra vài quy tắc."

"Em cứ lập."

"Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, ai kiếm được nhiều tiền thì người đó có quyền lên tiếng."

Vừa dứt lời, cô đã nghe thấy anh bật cười khẽ: "Em cũng truyền thống ra phết đấy chứ."

Thư Diêu nghĩ đến Chu Cảnh, cái lão cáo già đầu óc ranh ma đến cả sợi tóc cũng mọc tâm cơ, chắc chắn sẽ không dễ dàng để Chu Mính Viễn đi, kiểu gì cũng phải lột của anh một tầng da.

Cô thầm tính toán, nếu Chu Mính Viễn giữ được một căn nhà thì cũng đã gọi là may mắn.

Nhưng mà, cho dù anh có nghèo đến mức phải đi ăn xin, Thư Diêu cũng không chê.

Năm xưa bọn họ chẳng đã hứa rồi sao, chỉ mong được làm người bình thường.

Người thường có cái khổ của người thường, đã chọn thì phải gánh.

Nghĩ đến đây, Thư Diêu càng thêm yên tâm, bèn hỏi: "Nói nghe coi, giờ anh còn bao nhiêu tài sản?"

Chu Mính Viễn im lặng ba giây, hình như đang tính nhẩm trong đầu. Nhưng cũng chỉ ba giây sau, anh đáp: "Không nhiều lắm, cỡ chừng bảy mươi tám triệu đến tám mươi lăm triệu thôi."

~281.140.470.672,62 tỷ đồng

Thư Diêu: "..."

Bình thường cái đầu anh chứ bình thường!

Người thường nào mà xài đơn vị chục triệu để nói chuyện tài sản như vậy?!

Cô lẳng lặng nhìn anh một cái, ánh mắt u oán như đang trách móc: Anh đã phản bội lời thề thời niên thiếu của tụi mình rồi đó nha!

Nhưng hình như Chu Mính Viễn hiểu lầm ý nghĩa cái nhìn đầy ẩn tình kia, liền dịu giọng giải thích: "Có một phần là nằm trong quỹ, tỉ đối khó đoán. Cụ thể thì khó tính chính xác, để anh rảnh tính lại đưa em số liệu chi tiết hơn."

Thư Diêu há miệng, toan khoe con số năm trăm vạn cô dành dụm được năm nay, rồi lại ngậm miệng nuốt ngược vào trong.

~1.796.732.685,24 Đồng

Người ta lắc nhẹ một cái là lên xuống cả bảy trăm vạn, cô còn kiêu hãnh cái nỗi gì...

Cô im lặng luôn, Chu Mính Viễn liếc sang, cười hỏi: "Vậy sau này anh có quyền quyết định chưa?"

Thư Diêu lầu bầu: "Anh làm gì mà lắm tiền thế?"

Nói xong mới sực nhớ, hỏi vậy thật dư thừa. Hồi xưa chính Chu Mính Viễn là người dạy cô: "Muốn làm thì phải chuẩn bị thật kỹ". Khi đó anh mới mười bảy, giờ đã hai mươi tám rồi, không có chuẩn bị sao dám ra tay?

Lão Chu Cảnh đúng là chỉ được cái tiếng, chẳng lột nổi lớp da nào, lại còn để Chu Mính Viễn hóa thân thành đại gia chân đất.

Xe dừng ở đèn đỏ, Chu Mính Viễn tranh thủ giơ tay xoa đầu cô một cái: “Tất cả đều là của em, đều nghe theo em. Đại ca, giờ mình đi đâu đây?”

Chỉ một tiếng “đại ca” bật ra từ cái giọng vốn chẳng hề dịu dàng của anh, vậy mà Thư Diêu bỗng nhớ lại ngày xưa từng cắm đầu cắm cổ tiết kiệm vì anh.

Năm mười bốn tuổi, chính Chu Mính Viễn dạy cô: “Có năng lực thì mới gánh nổi tham vọng”.

Thế nên cô mới có kế hoạch, mới biết vạch đường rút lui.

Nhưng sau khi trốn được rồi thì sao? Có thể nhảy múa thoải mái, làm điều mình thích, vậy cớ gì lại hì hục dành tiền?

Hình như mỗi lần gom góp được một khoản, trong đầu cô đều nghĩ: Muốn đưa anh ấy đi đến nơi nào đó thật đậm đà mùi khói lửa nhân gian.

Năm ngoái, có lần đi ngang trung tâm thương mại, một màn hình quảng cáo chiếu cảnh một nhà thiết kế trang sức trả lời phỏng vấn. Ông nói chiếc vòng cổ ấy được lấy cảm hứng từ lần ngắm pháo hoa bên sông Sumida ở Nhật cùng vợ mình.

Lúc ấy Thư Diêu lập tức mua ngay sợi dây ấy.

Cô nghĩ, sau này, khi thời cơ tới, cô cũng sẽ dẫn Chu Mính Viễn đi xem pháo hoa.

Muốn thấy đôi mắt lành lạnh của anh, được nhấn chìm trong ánh sáng rực rỡ.

Thực ra, cô chưa bao giờ vội.

Dù anh có đi Nam Phi, Nam Tư hay Nam Cực, thì cuối cùng vẫn sẽ quay về. Mà đã về rồi, cô sẽ chen vào thế giới của anh.

Thư Diêu chống cằm lên bảng điều khiển, nghiêng đầu nhìn anh:
“Chu Mính Viễn, em nhớ ra rồi… Hình như từ rất lâu, rất lâu trước kia em đã thích anh rồi. Mỗi quyết định em đưa ra, đến cả chuyện tiết kiệm tiền, đều là vì anh.”

Xe đang dừng ở làn đường vừa có thể đi thẳng vừa có thể rẽ trái. Ban đầu họ định đi thẳng vào trung tâm thành phố, nhưng Chu Mính Viễn nghe xong câu kia thì không nói không rằng, chờ đèn rẽ trái vừa bật liền nhấn ga quẹo luôn.

Xe lao vút đi, Thư Diêu theo quán tính nghiêng người.

Cô ngơ ngác hỏi: “Ủa không phải đi ăn cơm hả?”

“Trước tiên, đi làm một chuyện quan trọng hơn.”

Xe càng chạy càng lệch khỏi khu trung tâm, tiến vào một con đường nhỏ vắng vẻ, bên phải là rừng cây, bên trái là hàng rào chắn công trình.

Chu Mính Viễn dừng xe, kéo phanh tay, nhìn quanh khá hài lòng.

Anh cảm thấy…

Nơi này rất thích hợp để hôn.

Còn Thư Diêu thì—

Chỗ này nhìn kiểu gì cũng giống địa điểm lý tưởng để giết người phi tang xác.

Vừa định quay đầu hỏi Chu Mính Viễn dừng xe ở đây làm gì, Thư Diêu mới nghiêng mặt sang thì thấy anh đã tháo dây an toàn, nghiêng người lại gần.

Không biết có phải vì máy sưởi trong xe bật quá cao không, trong khoảnh khắc, hơi nóng khiến người ta phải híp mắt lại.

Xe nhỏ có cái hay của xe nhỏ, chỉ cần hơi xoay người là có thể ôm người ta vào lòng. Chu Mính Viễn chậm rãi nghiêng sát lại, Thư Diêu chỉ ngẩn ra một giây rồi ngoan ngoãn nhắm mắt.

Bên ngoài là tiếng ồn đặc trưng của công trình: máy khoan, máy trộn bê tông "rù rù" inh ỏi, chẳng có tí gì gọi là lãng mạn. Nhưng làn da chạm vào nhau lại khiến nhiệt độ không ngừng tăng lên, như có ai đó đang giấu một cục than đỏ rực trong người, nóng đến mức đầu óc choáng váng.

Chu Mính Viễn nhẹ nhàng vuốt lưng Thư Diêu, cúi đầu, môi khẽ chạm lên nốt ruồi son dưới mắt cô.

Môi anh khẽ lướt, chậm rãi di chuyển đến môi cô.

Anh không ép cô mở miệng, chỉ kiềm chế mà khẽ mút lấy môi dưới, giọng khàn khàn:

"Có thể em rung động sớm hơn anh, nhưng anh lại rung động mãnh liệt hơn em."

Lông mi Thư Diêu khẽ run, như một chú bướm vừa mới lột xác, đang rón rén thử bay lần đầu. Cô chậm rãi mở mắt, nhìn anh:
"Ý anh là… tim anh đập mạnh hơn em hả?"

"Không cảm nhận được à?"

Thư Diêu đưa tay đặt lên ngực anh, nhắm mắt lại lần nữa.

Cô cảm nhận được chất vải dưới tay, cảm nhận được lồng ngực ấm áp bên trong, và một nhịp tim, rõ ràng nhanh hơn bình thường.

Khó mà nói được đó là cảm giác gì. Chỉ thấy như có một trái tim… đang đập vì mình. Nghĩ đến thôi cũng đã thấy hạnh phúc.

Trong mắt Thư Diêu ánh lên thứ niềm vui đặc sệt, cô cười tủm tỉm nhìn Chu Mính Viễn:
“Anh cũng sờ thử tim em đi, em thấy nó cũng đập nhanh lắm luôn á.”

Vừa dứt lời, Chu Mính Viễn lập tức im lặng.

“Sờ đi, nhanh lên, không lát nữa nó chậm lại rồi thì đừng nói em không có rung động nha!”

Chu Mính Viễn đặt tay lên lưng cô khẽ nhúc nhích, đầu ngón tay gõ nhẹ hai cái, giọng anh mờ ám:
“Là đang mời gọi anh sao?”

Bị anh hỏi thế, Thư Diêu mới đột nhiên nhận ra hình như… trái tim con gái không thể tùy tiện để người ta sờ. Cái vị trí đó… hơi nhạy cảm thì phải…

“Xùy! Ai mời gọi anh chứ!”

Thư Diêu đỏ mặt, như một con sư tử nhỏ giơ vuốt giương nanh, ném tay anh ra, chỉ tay nói:
“Anh! Ngồi về chỗ cũ! Mới yêu ngày thứ hai thôi đó! Chỉ cho nắm tay! Không cho hôn!”

Cô còn đang nói thì Chu Mính Viễn bất thình lình lại gần, Thư Diêu theo phản xạ lập tức nhắm mắt.

Không phải… mới vừa nói không cho hôn xong mà…

Vậy mà lại nhắm mắt?

Chờ đến khi nhận ra mình nói một đằng làm một nẻo, Thư Diêu vội mở mắt, vừa kịp thấy Chu Mính Viễn đã giúp cô cài dây

an toàn lại, ngoan ngoãn ngồi về chỗ.

Khóe môi còn treo một nụ cười đáng nghi.

“Chu Mính Viễn!”

Thư Diêu nghiến răng trèo trẹo, nhào tới véo anh: “Không được cười! Không được cười!”

Chu Mính Viễn nghiêm túc gật đầu, mắt đầy ý cười: “Rõ, đại ca.”

Tác giả có lời muốn nói:
Chu Mính Viễn: Khóe miệng cười đến mức sắp lên trời.

Chương 53: Tuần Trăng Mật

DTV-EBOOK

Xe quay đầu, chạy lại về trung tâm thành phố. Giữa một rừng phố xá sầm uất, Thư Diêu như cái camera sống, lia mắt tìm đồ ăn ngon.

Trời tháng này lạnh, nhưng nắng vẫn đẹp, cô ngồi trong xe, hưởng ánh mặt trời, híp mắt lại, ánh mắt lướt từ bảng hiệu này sang bảng hiệu khác.

“Chu Mính Viễn, muốn ăn gà tần sâm Hàn Quốc không?”

“Hay là mình ăn đồ Nhật nha?”

“Nè Chu Mính Viễn, cái khách sạn bảng đen chữ vàng bên trái chếch phía trước ấy, anh từng ăn ở đó chưa?”

“Hay thử đồ Quảng Đông đi? Quán bên cạnh nhìn cũng ổn đó.”

Dù là quán nào đi nữa, Thư Diêu cũng chỉ uống được một bát canh, cùng lắm là nếm tí xíu món khác, nhưng hôm nay cô thật sự có cảm giác muốn nâng ly ăn mừng.

Vì họ đã liều mạng giằng co với số phận, cuối cùng cũng sống thành phiên bản mà bản thân mong muốn nhất.

Cô không còn phải chịu đựng ba-lê.

Chu Mính Viễn cũng không còn phải chịu đựng thương trường.

So với lần trốn ra khỏi căn nhà rách nát 11 năm trước, thì hôm nay mới thật sự là giải thoát.

Giải thoát khỏi mọi xiềng xích.

Chu Mính Viễn biết dạ dày Thư Diêu ăn uống được chẳng bao nhiêu, có lẽ cô chỉ đơn giản là rất vui.

Vui vì anh. Cũng vui vì họ.

Thế nên anh không chen ngang ánh mắt tìm tòi ráo riết của Thư Diêu, cuối cùng cũng nghe lời cô, dừng xe trước một tiệm chuyên bán các loại canh nổi tiếng.

Thư Diêu hớn hở:
“Em có lòng muốn cụng ly ăn mừng, nhưng không có cái bao tử để nhậu. Vậy nên chỉ có thể lấy canh thay rượu, chúc mừng anh nha.”

Cô vẫn chỉ xách theo một cái túi bé bằng bàn tay, vừa đi vừa vung vẩy như đang catwalk, giơ tay làm chữ V với nhân viên phục vụ:
“Hai người, phiền anh dẫn tụi tôi vào.”

Bao tử của Thư Diêu luôn là điều khiến Chu Mính Viễn lo lắng nhất. Mỗi lần thấy cô uống từng ngụm canh nhỏ, dù trong mắt cô có bao nhiêu ý đồ xấu xa tinh quái, thì trong mắt anh, cô vẫn cứ ngoan đến đau lòng.

Chu Mính Viễn làm việc cực kỳ hiệu quả, trước khi rời khỏi tòa nhà tài chính, anh đã liên lạc được với bác sĩ chủ trị từng tham gia dự án “Thiên Sứ B-T”.

Bác sĩ đó mới vừa được bảo lãnh ra khỏi nhà tù nước ngoài, khó trách tìm mãi không thấy. Sau khi liên lạc được và xin được tài liệu ca phẫu thuật năm xưa, Chu Mính Viễn lập tức gửi chúng cho Giáo sư Lý Tư.

Ông ấy nói với anh rằng trong dạ dày Thư Diêu có một loại hợp kim trí nhớ, khá phức tạp.

Loại hợp kim đó sẽ di chuyển theo nhịp co bóp của dạ dày, chiếm đến 80% thể tích bên trong. Lâu dài, hệ tiêu hóa chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề. Điều tệ nhất là loại hợp kim được dùng trong dự án đó có độc tính.

Thư Diêu cần phẫu thuật, lấy những mảnh hợp kim gắn trong dạ dày ra.

Chu Mính Viễn bàn bạc với Lý Tư, quyết định sang Nam Phi làm phẫu thuật.

Giáo sư nói rằng có tài liệu cũ thì ca mổ này không thành vấn đề. Hơn nữa đây là tiểu phẫu, chỉ cần dùng vật liệu mô dạ dày giả để hút hợp kim ra từ từ. Thời gian mổ sẽ khá lâu, nhưng cơ thể không bị tổn thương nhiều, cũng không cần mổ bụng diện rộng.

Nhưng Chu Mính Viễn không muốn Thư Diêu lo lắng, nên vẫn chưa nhắc gì về ca mổ.

Thịt vịt nướng vàng ruộm được đầu bếp thái mỏng ngay tại bàn, hương thơm béo ngậy lan tỏa. Phần xương được hầm kỹ, hơn mười phút sau thì canh nóng hổi được dọn lên.

Chu Mính Viễn giúp Thư Diêu vớt bỏ lớp mỡ nổi bên trên, rồi mới đưa muỗng cho cô, giọng như vô tình:
“Thư Diêu, dạo này em có rảnh không?”

Thư Diêu đang định múc muỗng canh trắng đục, nghe vậy cũng không ngẩng đầu:
“Dạo này hơi bận đó. Healer sắp ra bài mới mà, em phải trông tụi nhỏ luyện nhảy. Chờ tụi nó tới mức quay MV được thì em mới rảnh.”

Rõ ràng mình cũng mới hai mươi lăm tuổi, mà mở miệng ra là gọi người ta “tụi nhỏ”.

Chu Mính Viễn cười khẽ, hơi trêu:
“Cô giáo Thư của chúng ta chắc bận lắm đây?”

Thư Diêu múc muỗng canh cuối cùng vào chén sứ trắng. Không cẩn thận múc nhiều quá, canh suýt tràn ra, cô vội vàng dùng hai tay nâng chén lên.

Một bàn tay từ phía đối diện vươn sang, trắng đến mức chẳng kém gì cái bát sứ, vững vàng đỡ lấy chén canh sắp trào ra của cô.

Mấy giọt canh nóng bị Thư Diêu lắc tràn ra, bắn lên mu bàn tay Chu Mính Viễn. Anh chẳng cau mày lấy một cái.

Ngược lại là Thư Diêu giật mình kêu khẽ, vội vàng gắp mấy viên đá trong ly nước đè lên tay anh để tránh bị phỏng.

Chu Mính Viễn chẳng hề để ý đến vết bỏng nhỏ này, mà lại kiên trì với vấn đề ban nãy:
“Phải bận khoảng bao lâu?”

“Ít nhất cũng phải một tuần,”

Vì đang chườm đá cho anh, Thư Diêu bèn ngồi luôn xuống cạnh Chu Mính Viễn, hơi khó hiểu:
“Hỏi làm gì thế?”

“Muốn dẫn em đi đâu đó một chuyến.”

Thư Diêu ngẩn ra, rồi bỗng nở nụ cười rực rỡ, đưa tay lên véo má anh một cái:
“Chu Mính Viễn, anh biết điều dữ hen! Ai nói anh là trai thẳng chứ! Rảnh cái là đòi dắt em đi hưởng tuần trăng mật, lãng mạn ghê!”

Chu Mính Viễn: “…”

Ba chữ “đi Nam Phi”, đột nhiên khó mà thốt ra nổi.

Hai người đang nói chuyện thì bên kia vang lên tiếng cười khúc khích của một cô gái.

Giọng cười bén nhọn, xen chút giễu cợt châm chọc, nghe cực kỳ khó chịu.

Thư Diêu vô tình ngẩng đầu, liền bắt gặp Thư Uyên đang ngồi ở một bàn gần đó.

Trên chiếc bàn tròn bằng gỗ đỏ kiểu cổ xưa bày đầy món ăn, nhưng chỉ có một bộ chén đũa, Thư Uyển tới ăn một mình.

Tiếng cười phát ra từ cô gái đứng cạnh Thư Uyên. Con bé mặc áo choàng thời thượng, miệng không ngừng lải nhải:
“Tôi nghe mẹ nói rồi, lần này cậu thi rớt hả?”

Thấy Thư Uyên không trả lời, cô ta lại hạ giọng, nhưng rõ ràng không tử tế gì:
“Cậu nói xem cậu có khi nào cũng giống chị cậu, không vô nổi nhóm top, phải lấy chồng sống qua ngày không?”

Thư Uyên mặt không cảm xúc:
“Liên quan gì đến cậu.”

“Không liên quan tôi, tôi chỉ là có lòng tốt nhắc nhở thôi mà. Đừng đi lại con đường của chị cậu, truyền ra ngoài thì khó nghe lắm. Nhà họ Thư là dòng dõi múa ba-lê, cuối cùng sống nhờ… bán con gái.”

Thư Diêu đứng dậy, nhẹ nhàng vỗ vai Chu Mính Viễn một cái:
“Chuyện của tiểu tiên nữ tụi em, anh đừng can thiệp. Chờ em chút nha, quay lại liền.”

Cô gái kia vẫn còn lảm nhảm, Thư Uyên thì nhìn không có tinh thần lắm, mắt hơi sưng, nhưng không đỏ, cúi đầu nhìn chén cơm, chẳng rõ đang nghĩ gì.

Thư Diêu đi thẳng tới, một tay túm lấy tóc cô nàng mặc áo choàng, "rầm" một tiếng đập mở cái kẹp da đựng thực đơn trên bàn, giọng vừa chậm rãi vừa sắc lẻm:
"Tôi nhìn kỹ trong menu rồi, không thấy có lưỡi heo, mà cô lấy đâu ra cái lưỡi dài dữ vậy, nhai tới nhai lui không thấy mỏi?"

Cô gái kia không ngờ lại đụng phải chính chủ, hoảng hốt nhìn quanh, mặt đỏ như gấc, hét lên một câu:
"Cô! Buông tóc tôi ra!"

"Tôi thấy cô lo chuyện thiên hạ đủ nhiều rồi, tôi không nhổ cho cô trọc đầu, sớm muộn gì cô cũng hói thôi."

Thư Diêu phẩy tay, hất cô nàng ra xa, kéo tay Thư Uyên đứng dậy:
"Mỗi người có cách sống của riêng mình. Thích múa ba-lê thì múa, thích lấy chồng thì lấy, khỏi cần cô lưỡi dài như cô lo dùm."

"Cô nghĩ mình giỏi lắm chắc?"

Thư Diêu quay đầu nhìn mái tóc tổ quạ của cô ta, nhướng mày, nhún vai đầy ngạc nhiên:
"Ủa, tôi đâu có gì giỏi đâu. Nói về kiểu tóc thì còn thua cô một bậc đó. Cô giỏi ghê, thiệt đó. Có cần tôi lấy son môi vẽ cho cô cái hoa đỏ không?"

Mọi người trong sảnh đều quay sang nhìn, "cô tóc rối" lập tức chuồn mất.

"Cái kiểu tâm lý yếu xìu vậy mà cũng rảnh ra đường buôn chuyện."

Thư Diêu kéo Thư Uyên về bàn mình. Có vẻ đây là lần đầu Thư Uyên gặp Chu Mính Viễn, hơi ngượng, gọi khẽ một tiếng:
"Anh rể."

Chu Mính Viễn chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

“Có thù oán gì đâu, cần gì nói khó nghe vậy?” Thư Diêu cau mày hỏi.

Thư Uyên lắc đầu, nghĩ một chút rồi nói:
“Chắc là… người mà cổ thích từng theo đuổi em.”

Trông vẫn không vui.

Thư Uyên chính là phiên bản không có dã tâm của Thư Diêu. Con đường con bé đi, Thư Diêu từng trải qua rồi.

Thư Diêu không cần hỏi cũng đoán được cô em đang buồn chuyện gì. Cô múc cho Thư Uyên một bát canh:
“Chỉ là thua một trận thôi mà, lần sau thắng lại là được.”

“… Chị, có phải vì mẹ… mà chị rời đi không?”

Mẹ Thư là kiểu người cực đoan, Thư Uyên thua cuộc thi, chắc chắn sẽ không nhận được lời nào dễ nghe từ bà.

Có lẽ con bé bị dồn đến phát điên thật rồi, mới dám trốn ra ngoài trong khi không được phép, lại còn gọi hẳn một bàn đầy món như thế.

Nhìn qua thì cũng chỉ là đang giận dỗi.

Vì cả đống món kia, con bé chỉ dám gọi chứ không dám ăn.

“Không hẳn là vì mẹ,”

Thư Diêu khẽ lắc đầu, “Chị cũng thật sự không thích ba-lê.”

Bữa cơm trôi qua trong lặng lẽ, chẳng ai ăn ngon. Thư Diêu và Chu Mính Viễn cũng không tiện nói gì thêm, Thư Uyển chỉ yên lặng húp vài muỗng canh.

Mãi đến khi lấy lại chút tinh thần, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Chu Mính Viễn, Thư Uyển bỗng khựng lại.

Kiểu đàn ông như anh, nhìn qua có vẻ khó gần, nhưng khi anh nhìn chị gái cô, ánh mắt lại dịu dàng đến lạ.

Dù có bị nhốt trong thế giới ba-lê bao lâu, Thư Uyên cũng nhận ra, ánh nhìn đó, nụ cười kia, không thể nào là của một cuộc "kết hôn hình thức".

Nếu có thể giống chị mình, lấy một người thật lòng yêu thương mình… cũng không tệ.

Thư Diêu quay sang nhìn Thư Uyên một cái:
"Ăn xong chị đưa em về."

Vốn dĩ hai chị em không thân thiết lắm, nhưng hôm nay Thư Uyên có lẽ thật sự đang rất buồn, nên không từ chối.

Ra khỏi nhà hàng, nỗi buồn trong lòng Thư Uyên cuối cùng cũng bị "tò mò về anh rể" đánh bại, con bé rướn cổ nhìn chiếc xe của Chu Mính Viễn.

Dù sao thì nhà họ Chu không giống nhà họ Thư, nhà đó… giàu thật.

Kết quả, cô ấy tận mắt thấy Chu Mính Viễn móc từ túi áo dạ ra cái chìa khóa xe có đầu hình chuột Mickey, bấm một cái — xe bật đèn, là chiếc xe cũ rích nhìn phát biết rẻ của chị cô.

Thư Uyên: "…"

Thôi, vẫn nên quay về tiếp tục tập ba-lê thì hơn.

Có khi nhà họ Chu cũng… hết tiền rồi.

Ba người cùng lên xe của Thư Diêu, chiếc xe lập tức trở nên chật chội hơn hẳn.

Thư Diêu hứng khởi nói với Chu Mính Viễn chuyện đi chơi:
“Cuối tháng em xong việc rồi. Đi đâu chơi vào cuối tháng luôn ha?”

Lúc đó xe vừa chạy đến khu biệt thự, đường phố yên tĩnh, gần như không có ai, chỉ nghe thấy tiếng Thư Diêu và Chu Mính Viễn trò chuyện trong xe.

Thư Uyên cảm thấy mình hơi… vướng víu, bèn mở miệng hỏi, giọng không được tự nhiên cho lắm:
“Chị… chị định ra nước ngoài à?”

Thư Diêu bám lấy lưng ghế phụ, quay đầu trong không gian chật chội của xe như thể đang làm một động tác yoga khó:
“Bọn chị chuẩn bị đi tuần trăng mật!”

“Đi đâu thế?”

“Tuần trăng mật thì đi đâu nữa~”

Thư Diêu cười tươi rói, trông vui đến phát sáng:
“Tất nhiên phải là nơi lãng mạn chứ, nắng vàng biển xanh, đảo xinh cát trắng…”

Giọng trầm trầm của Chu Mính Viễn vang lên từ ghế lái:
“Nam Phi.”

Thư Diêu: “???”

Thư Uyên: “???”

Chu Mính Viễn cố nén cười, nhân lúc đường vắng quay sang liếc Thư Diêu một cái, đúng lúc cô đang bĩu môi trợn mắt, trông như chú cá nóc nhỏ.

Anh lặp lại:
“Chúng ta đi Nam Phi.”

Thư Diêu: “…”

Tác giả có lời muốn nói:

Thư Diêu: A lô? Ủy ban nhân dân phường phải hông? Lễ Quốc khánh có làm thủ tục ly hôn hông ạ?

Thư Uyên: Thôi, về tiếp tục luyện ba-lê đi cho lành…

Chương 54: Ba-Le

DTV-EBOOK

Cái người thất nghiệp Chu Mính Viễn này vậy mà còn bận hơn cả Thư Diêu.

Dự án bên Nam Phi đang bước vào giai đoạn cuối, Lý Tư được anh cử đi chuẩn bị cho ca phẫu thuật của Thư Diêu, phần còn lại như dữ liệu và kiểm soát tổng thể, anh đều phải tự mình giám sát từ xa.

Những chuyện này Thư Diêu không biết, còn tưởng anh nói dẫn cô sang Nam Phi cũng là vì công việc.

Bên này, lịch tập của Healer cũng đã vào giai đoạn tổng duyệt. Hai người đều bận tối mắt, sáng sớm Chu Mính Viễn đưa cô đến công ty, tối muộn lại đến đón về.

Thỉnh thoảng Thư Diêu phải ở lại phòng tập với sáu anh chàng khác đến tận đêm khuya, anh liền ngồi trong xe đợi, tranh thủ xử lý công việc.

Vài hôm sau, trước khi Thư Uyển quay lại Paris về đoàn cũ, gửi đến hai tấm vé xem ba-lê.

Coi như là cảm ơn hôm đó hai người đã "giải cứu" cô bé.

Lúc Thư Diêu mở túi chuyển phát nhanh Thư Uyển gửi, cô đang ngồi ở ghế phụ trên xe. Vừa thấy mặt vé, cô đã lập tức cảm thấy không ưa nổi.

Vé màu hồng xám, in hình một hàng diễn viên ba-lê đang xếp đội hình.

Thư Diêu quay sang hỏi Chu Mính Viễn:
“Anh có muốn đi xem ba-lê không?”

Cô biết dạo này anh bận, nên cũng đoán chắc là anh sẽ nói không đi.

Thật ra câu hỏi này còn ẩn một chút tâm tư nho nhỏ của Thư Diêu.

Cô vô thức hy vọng Chu Mính Viễn sẽ nhận ra rằng cô chẳng hứng thú gì với việc đi xem, rồi sẽ dịu dàng bảo: anh cũng không thích.

Yêu ai thì yêu cả đường đi.

Ghét ai thì ghét cả tông chi họ hàng.

Thư Diêu nghĩ, yêu nhau thì phải đồng lòng thế chứ!

Nhưng đúng lúc đó Chu Mính Viễn đang vượt xe, vừa bật xi-nhan, nên không để ý cô nói gì, chỉ tiện miệng “ừ” một tiếng.

Kết quả, anh vừa “ừ” xong, Thư Diêu lập tức mất vui.

Tiểu tổ tông giận dỗi chống nạnh, vẻ mặt đầy phẫn nộ:
“Chu Mính Viễn! Anh muốn đi xem ba-lê hay là muốn ngắm mấy cô eo thon chân dài kia hả?!”

Chu Mính Viễn vượt xe xong mới liếc nhìn tấm vé trong tay cô, cũng tiện thể ngắm cái mặt xị xuống vì ghen của ai kia, khẽ cười:
“Nói nhầm rồi, anh không đi.”

“Không đi thì lúc nãy ‘ừ’ cái gì mà ‘ừ’?!”

Thư Diêu giận đến mức quất quất hai tấm vé vào nhau nghe “bốp bốp”, nghiêng đầu, uốn giọng nói đầy kiểu cách:
“Anh Mính Viễn à~ anh không cần phải kiềm chế bản thân đâu,

nếu anh thật sự muốn đi xem thì em đi với anh~ Con gái nhảy ba-lê ai cũng dáng đẹp da trắng, toàn mỹ nhân chân dài! Em dẫn anh đi ngắm nghía thỏa thích luôn ha~"

Trong giọng nói chẳng thèm che giấu một chút ghen tuông nào.

Nghe vào tai Chu Mính Viễn thì… dễ thương vô đối.

Đã lâu rồi anh chưa được nghe Thư Diêu làm nũng gọi "anh Mính Viễn~".

Hồi trước mỗi lần cô gọi vậy, hoặc là đang cố tình né tránh chuyện gì, hoặc là cố ý chọc tức anh.

Từ sau cái đêm anh "vạch trần" thân phận, nhận ra cô chính là cô nhóc năm xưa, Thư Diêu cũng không gọi lại như vậy lần nào nữa.

Giờ được nghe lại kiểu nũng nịu "gắt gỏng" này, tâm trạng Chu Mính Viễn khác hẳn, khóe môi cứ thế cong lên không kiểm soát.

Lúc xe dừng lại trước tòa nhà công ty của Thư Diêu, anh vươn tay kéo cô vào lòng.

Dây an toàn của cô đột ngột bị kéo căng, phát ra tiếng "soạt" khá rõ trong khoang xe. Thư Diêu ngẩng đầu lên, Chu Mính Viễn đã nghiêng người tới, hôn nhẹ lên môi cô.

Cái miệng đang lải nhải của cô ngưng lại một giây, rồi lại hoảng hốt bật ra:
"Anh… anh anh anh! Đồ lưu manh!"

Nói xong, cô đẩy cửa xe một cái, chạy vụt vào công ty.

Ngoài trời lạnh căm, đêm qua còn vừa mưa lâm râm.

Đó là chút hơi nước cuối cùng của mùa thu, chưa kịp ngưng tụ thành sương, liền tan vào khí trời đầu đông se lạnh và ánh sáng mỏng mảnh của buổi sớm, hóa thành làn sương mờ phủ khắp dãy cao ốc hoa lệ của Đế Đô.

Thư Diêu vừa bước ra khỏi xe liền co rụt cổ lại vì bị gió lạnh táp vào.

Con gái thì ai chẳng thích đẹp, chiếc túi nhỏ màu nâu đeo chéo bên hông, áo khoác gió kiểu dáng rộng được cô cột eo lại gọn gàng, đường cong mảnh khảnh hiện ra rõ rệt.

Phía dưới là đôi chân dài miên man, được bao bởi lớp vớ nhung đen, nhìn vừa tinh tế vừa quyến rũ.

Chu Mính Viễn vô thức dùng đầu lưỡi khẽ đẩy má trong, ánh mắt dán vào bóng dáng cô.

Đột nhiên cảm thấy nụ hôn vừa rồi… hơi bị "nửa vời".

Không chỉ thấy chưa đủ, mà còn bị khơi dậy vài bản năng thô sơ trong người đàn ông.

Anh còn đang ngẩn ngơ thì tiểu tổ tông vừa nãy dậm chân bỏ đi lại quay lại.

Thư Diêu đứng cạnh xe gõ gõ cửa kính.

Màn sương mỏng bên ngoài bị ánh sáng ráng hồng nhuộm thành sắc cam dịu, gương mặt cô ửng hồng, như tan vào làn sương nhè nhẹ.

Chu Mính Viễn hạ kính xe xuống, nghe cô hỏi:
"Anh có muốn lên không? Em đến sớm, giờ này trong phòng tập chỉ có mình em thôi."

Sáu giờ sáng, thường thì chỉ có Thư Diêu đến luyện sớm như vậy.

Healer quen luyện đêm, có khi còn tập xuyên đêm, nên sáng dậy rất muộn, hoặc dứt khoát… không dậy.

Thư Diêu kéo Chu Mính Viễn lên phòng tập, anh thì ung dung theo sau.

Đi trong công ty người khác mà trông cứ như đi dạo trong nhà mình, cái dáng thong dong tự tại đến đáng ghét.

Chu Mính Viễn thật ra không rõ Thư Diêu đột nhiên kéo anh lên đây làm gì, trong đầu lúc đó chỉ có một ý nghĩ duy nhất:

Muốn ôm eo cô ấy… rồi hôn tiếp.

Đặc biệt là vào khoảnh khắc khi cánh cửa phòng tập khép lại, chiếc áo khoác gió trên người cô cũng được cởi ra.

Đối với căn phòng này, sự quen thuộc của Thư Diêu chẳng khác gì với mái nhà của chính mình. Cô rút từ ngăn tủ ra một chiếc ly nhựa trong, rót cho Chu Mính Viễn một ly nước, sau đó, nhẹ nhàng tháo dải buộc áo, từng nút áo cũng được lần lượt cởi ra.

Từ cổ áo, xuống đến trước ngực.

Ánh mắt của Chu Mính Viễn như bị một sợi tơ mảnh kéo theo chuyển động ấy, từng tấc một trượt xuống. Bên trong chiếc áo khoác là chiếc váy voan trắng ngà bồng bềnh, thật không khó để hiểu vì sao cô lại mặc tất chân.

Dù năm xưa Thư Diêu chưa từng thật lòng yêu thích ba lê, nhưng thời gian vẫn lặng lẽ để lại dấu vết lên cô, từ phong thái, đến khí chất, từ cách ăn mặc, đến đường nét gương mặt.

Khuôn mặt mang vẻ đẹp dịu dàng phương Đông của cô, nhờ năm tháng rèn luyện mà chưa từng hé lộ sự yếu đuối, cằm khẽ nâng, biểu lộ rõ ràng sự kiêu hãnh đặc trưng của riêng cô.

Chiếc váy voan cổ chữ V, khi hàng cúc áo dần buông lỏng, để lộ phần cổ trắng mịn, cùng xương quai xanh nổi bật.

Và thấp hơn nữa, lớp vải mỏng ấy nhẹ nhàng ôm lấy những đường cong duyên dáng nơi cơ thể cô – nét quyến rũ đặc trưng chỉ riêng nữ giới mới có.

Chu Mính Viễn thu lại ánh nhìn, nâng ly nước trong tay lên.

Anh không khát, nhưng trong đầu có những ý nghĩ mơ hồ, cần được thứ gì đó thanh lọc đôi chút.

Thư Diêu khoác chiếc áo vừa cởi lên ghế bên cạnh, quay đầu lại, hơi nghi hoặc:
“Chu Mính Viễn, ly rỗng không rồi, anh đang uống cái gì vậy?”

Chu Mính Viễn cầm ly đứng hình:
“…”

Buổi sớm trong phòng tập có một loại tĩnh lặng êm đềm, khiến người ta an lòng. Thư Diêu luôn đến sớm mỗi ngày, tự nhảy vài đoạn street dance để khởi động. Thường thì cô chỉ nhảy nửa bài, vì thể lực khó lòng theo kịp toàn bộ vũ đạo.

Nhưng hôm nay, cô muốn thử vượt qua giới hạn ấy.

Thư Diêu ngậm chiếc dây buộc tóc, gom gọn mái tóc dài, khéo léo búi thành kiểu tóc ba lê gọn gàng.

Chỉ là không có kẹp tóc, vài sợi tóc con tơi mềm rủ xuống trán và sau gáy, khiến cô trông rất trẻ trung, phảng phất nét ngây thơ của một thiếu nữ.

“Chu Mính Viễn,” cô gọi tên anh, kéo anh lại gần, ấn nhẹ anh ngồi xuống sàn gỗ, “Em múa ba lê cho anh xem.”

Cô chạy nhẹ nhàng đến giữa phòng, đứng thẳng người, khẽ kiêu hãnh nâng cằm lên: “Anh đi xem người khác nhảy làm gì, không bằng xem em. Em từng học ba lê, lúc thi đấu chưa từng thua ai, chỉ là em có muốn thắng hay không thôi.”

Khoảnh khắc ấy, cô rực rỡ như ánh trăng nhỏ đang tắm mình trong bình minh.

Âm nhạc vang lên, Thư Diêu nhẹ nhàng nhón chân, vươn cánh tay mềm mại, như đang bước những bước đầu tiên vào nhịp điệu.

Cô tao nhã bước dọc theo chiều dài căn phòng, rồi bất ngờ xoay người, bật nhảy, cả người nhẹ bẫng như mọc lên một đôi cánh vô hình.

Tà váy bồng bềnh tung bay theo từng chuyển động. Thư Diêu như một bông bồ công anh giữa gió, như một con sứa mềm mại co duỗi mình dưới làn nước trong xanh.

Cô, thực ra còn giống một chiếc lông vũ nhẹ tênh, đang lặng lẽ rơi xuống, khẽ chạm vào nơi mềm mại nhất trong lòng Chu Mính Viễn.

Đây là lần đầu tiên trong đời, Chu Mính Viễn được tận mắt nhìn thấy Thư Diêu múa.

Giai điệu ấy, anh đã nghe rất nhiều lần trong những năm tháng đại học.

Khi đó, anh đang gồng gánh phần lớn công việc của Chu gia do Chu Cảnh giao lại. Học hành căng thẳng, công việc nặng nề, khiến một người kỷ luật như anh cũng cảm thấy kiệt sức.

Anh chẳng có thời gian nghỉ ngơi, cả giờ nghỉ trưa cũng vùi đầu trong phòng tự học với đống tài liệu.

Và bài nhạc vang lên giờ trưa, chính là bản này, hình như tên là Giselle.

Năm đó, chàng trai hơn mười tám tuổi tên Chu Mính Viễn thường xuyên nghĩ đến một cô gái vẽ mặt hề, nói ghét ba lê.

Cũng là năm ấy, anh tự hiểu rằng tình cảm là một điều xa xỉ. Anh học hút thuốc, và đem những hồi ức khó quên chôn sâu tận đáy lòng.

Vậy mà giờ đây, Thư Diêu lại múa ba lê ngay trước mắt anh.

Những gì từng cho là tiếc nuối, là mộng tưởng, lại hiện diện theo cách bất ngờ đến vậy.

Chu Mính Viễn nghĩ, anh đúng là quá đỗi may mắn.

Thư Diêu cố gắng theo trọn bài múa, đến đoạn cuối, thể lực không gắng gượng nổi nữa, cú nhảy cuối cùng hơi hụt đi, nhưng cô vẫn nở nụ cười rạng rỡ, dùng tay lau mồ hôi lấm tấm trên trán, chạy về phía anh:

“Sao nào! Em nhảy có đẹp không?”

“Đẹp.”

“Anh nói lấy lệ quá rồi đấy.”

“… Đẹp nhất.”

Chu Mính Viễn nói xong, thấy cô tròn mắt nhìn mình, liền bật cười, bổ sung:

“Trong tất cả những điệu ba lê anh từng xem, em là người nhảy đẹp nhất.”

Chu Mính Viễn là kiểu người, khi lạnh nhạt thì thật sự rất lạnh nhạt, đến mức vạn vật cũng chẳng thể chạm vào đáy mắt anh.

Nhưng khi anh cố ý trêu chọc, thì đúng là biết cách khiến người ta vừa muốn đánh, vừa muốn cười. Rất giảo hoạt, lại rất chân thành.

Lúc này, Thư Diêu cảm thấy hình như trong lời Chu Mính Viễn vừa nói… có ẩn ý gì đó mà cô vẫn chưa hiểu ra.

Cô nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc, rồi bỗng hét lên:
“Chu Mính Viễn!”

“Anh đây?” Anh đáp nhẹ.

“Anh nói ‘trong tất cả những điệu ba lê anh từng xem, em là người nhảy đẹp nhất’? Có phải… anh từng xem múa ba-lê rất nhiều lần trước đó đúng không hả?!”

Chu Mính Viễn khẽ bật cười trầm thấp, không phủ nhận, xem như ngầm thừa nhận rồi.

Đó biết ngay mà!
Anh đúng là không biết khen người ta cho tử tế!

Đáng bị dạy dỗ một trận!

Thư Diêu lao tới định “xử lý” anh một phen, nhưng lâu rồi không luyện ba lê, mỗi động tác dù trông nhẹ nhàng nhưng đều đòi hỏi rất nhiều sức lực. Thể lực cô cũng chẳng còn như trước, chân vừa mềm nhũn ra đã ngã nhào vào lòng Chu Mính Viễn.

Anh ôm trọn lấy cô, dịu dàng như thể từ lâu đã quen với việc đón lấy cả thế giới vào lòng. Rồi kề sát bên tai cô, khẽ hỏi:

“Cô giáo Thư này, trong phòng học… có được hôn không?”

Thư Diêu định mắng anh một câu đồ lưu manh, nhưng khi ngước mắt lên nhìn, cô lại thấy rõ ràng, trong đôi mắt vốn luôn điềm đạm ấy, chẳng hề có lấy một tia mập mờ hay trêu chọc.

Chỉ có ánh nắng ban mai từ khung cửa sổ phía sau cô, xuyên qua làn sương mỏng, rọi xuống đôi mắt sâu thẳm kia khiến cô nhìn rõ hơn bao giờ hết.

Trong ánh mắt ấy của Chu Mính Viễn, có cả một thế giới.
Một thế giới bao la và dịu dàng,
…và trong thế giới đó, có hình bóng của cô.

Chương 55: Nhạc Chuông

DTV-EBOOK

Ngoài phòng tập nhảy, Sầm Nguyệt Bạch đứng yên lặng. Trên tay là hai hộp cháo gà xé nóng hổi, đầu ngón tay cứng đờ.

Hôm qua nhóm Healer tập nhảy đến ba giờ sáng. Giờ này cả đội vẫn còn ngủ say trong ký túc xá. Chỉ có mình Sầm Nguyệt Bạch gắng gượng tinh thần, sáng sớm mùa thu rét mướt còn dầm mình tắm nước lạnh, vì muốn đến xem cô giáo Thư.

Việc phát hiện ra cô Thư mỗi sáng sớm đều một mình luyện nhảy là điều tình cờ.

Hôm đó Sầm Nguyệt Bạch cũng tập đến tận sáng, trên đường đi ăn sáng thì phát hiện mình quên mang chìa khóa phòng, quay lại phòng tập thì mới sáu giờ. Cậu định đẩy cửa, lại thấy Thư Diêu đang đứng giữa phòng, đột ngột bắt đầu nhảy.

Phòng tập này vốn chẳng ưa nhìn, sắc xanh xám âm u lại thêm sương mù đặc trưng của Đế Đô, nhìn vào là thấy nặng nề.

Healer phải dùng phòng này vì thua cược nhóm nam bên cạnh. Mỗi lần bước vào là lại lầm bầm khó chịu.

Nhưng sáng hôm ấy, Sầm Nguyệt Bạch đứng ngoài cửa, lặng lẽ nhìn cô suốt một tiếng đồng hồ.

Đó là lần đầu tiên cậu cảm thấy, trong ánh sáng ban mai, sắc xám cũng không còn lạnh lẽo nữa.

Vì Thư Diêu đang nhảy múa trong ánh sáng ấy, nhẹ nhàng, lộng lẫy như cánh lông vũ giữa nền trời sương mờ.

Và thế là, Sầm Nguyệt Bạch mang trong lòng một tâm tư nhỏ. Mỗi sáng đều đến, không vào, chỉ lặng lẽ đứng ngoài nhìn một chút.

Chỉ nhìn một chút, rồi đi.

Cậu giấu rất kỹ, chỉ là hôm nay… hơi tham lam một chút, mua thêm một phần cháo, muốn ăn sáng cùng cô.

Ai ngờ, lại đúng lúc bắt gặp Chu Mính Viễn cũng đang ở đó.

Chu Mính Viễn, người đàn ông mà Thư Diêu gọi là "chồng".

Quan trọng hơn, Thư Diêu thích người đàn ông có vẻ ngoài lạnh nhạt ấy.

Hôm nay, cô nhảy điệu ballet khác hẳn mọi ngày, như một cánh chim nhẹ bẫng, trên gương mặt là nụ cười rạng rỡ, xoay tròn, tung bay.

Rồi cô mỉm cười hỏi:
"Anh thấy em nhảy có đẹp không?"

Sầm Nguyệt Bạch siết chặt tay cầm cháo, đầu ngón tay trắng bệch.

Điệu nhảy ấy, là cô chỉ dành riêng cho người tên Chu Mính Viễn kia.

Cậu cúi mắt, dựa vào khung cửa kính một chiều, nhìn chằm chằm hộp cháo trong tay rồi bật cười cay đắng.

Hộp cháo là loại giấy có in logo tiệm, một mặt cười màu vàng, miệng cong cong nhìn trông ngốc nghếch nhưng đáng yêu.

Thế mà cậu lại không có cơ hội đưa nó cho cô.

Cậu mới hai mươi, cái tuổi đẹp nhất của thanh xuân. Dù tính cách trầm lặng đến đâu, trong lòng cũng có chút không cam lòng.

Cái người tên Chu Mính Viễn ấy, anh ta xứng đáng với cô giáo Thư sao?

Trông thì lạnh lùng như vậy, liệu anh ta có thật lòng yêu thương cô?

Cầm Nguyệt Bạch còn đang thất thần suy nghĩ, thì thấy người đàn ông ấy — người mà tưởng chừng lạnh nhạt, bất chợt dang tay ra, ôm trọn lấy Thư Diêu khi cô khuỵu chân ngã xuống.

Ánh mắt anh lúc ấy ngập tràn dịu dàng.

Ánh sáng mờ bên ngoài cửa sổ làm Cầm Nguyệt Bạch hoài nghi bản thân nhìn nhầm. Cậu dịch người sang phải một chút, thay đổi góc độ, rồi nhìn thấy, ánh mắt Chu Mính Viễn không chỉ dịu dàng, mà còn chất chứa tình cảm.

Anh mở rộng tà áo khoác, bao bọc cô vào lòng, cúi đầu, hai người nép mình dưới lớp áo, lặng lẽ hôn nhau giữa căn phòng yên tĩnh.

Cầm Nguyệt Bạch cúi gằm mặt, đôi mắt hoe đỏ nhìn chằm chằm vào dây giày của mình.

Cậu nghĩ: *Người đàn ông ấy biết hôn cô, nhưng có nhớ sáng sớm mua cho cô một phần cháo nóng không?*

Chu Mính Viễn cúi xuống nhặt chiếc nhẫn trên sàn, nhìn thoáng qua rồi mỉm cười:
“Không đeo, lại còn vứt trong túi à?”

Là nhẫn cưới rơi từ trong túi nhỏ của Thư Diêu ra. Cô vốn không thích mấy túi có khóa kéo, nắp túi chỉ cài hờ nên chuyện

nhẫn rơi ra ngoài xảy ra thường xuyên, nhưng chưa bao giờ bị mất.

“Không phải anh từng dạy em làm gì cũng phải chuẩn bị chu đáo à,” Thư Diêu liếc chiếc nhẫn, bật cười, “em nghĩ lỡ đâu bị bắt cóc nữa, mang theo nhẫn còn có cái mà ‘đút lót’ cho cướp.”

“Chỉ sợ em lại tự xông lên xin bị bắt ấy chứ.”

“Chu Mính Viễn!”

Thư Diêu vừa rời khỏi lòng anh chưa được bao lâu, nghe anh chọc ghẹo xong lại nhào về, qua lớp áo khoác mà cắn một phát vào cánh tay anh.

Người bị cắn chẳng nhíu mày lấy một lần, chỉ hỏi:
“Sao em không đeo?”

“Bởi vì nhẫn ông nội anh chọn xấu thấy bà luôn, nếu không vì viên kim cương to, em còn chẳng thèm giữ.”

Chu Mính Viễn bật cười, từ túi áo lấy ra một món đồ:
“Vậy đeo cái này đi.”

Ánh sáng ngày càng rạng rỡ, sương sớm tan dần, căn phòng tràn ngập ánh nắng. Chiếc nhẫn kim cương trong tay Chu Mính Viễn sáng lấp lánh, lóa cả mắt.

Chiếc này so với nhẫn của ông nội chọn đúng là đẹp hơn rất nhiều. Trên vòng nhẫn là hoa văn điêu khắc tinh xảo, gắn những viên kim cương nhỏ lấp lánh.

Viên đá chính rất to, phản chiếu ánh sáng rực rỡ khiến người ta phải nheo mắt mới dám nhìn kỹ.

Họa tiết trên nhẫn bên trái là bông tuyết rơi lả tả, bên phải là vầng trăng khuyết mảnh mai.

Thư Diêu nhìn ra được, Chu Mính Viễn đang ngầm nói với cô câu ngôn tình nổi tiếng:
“Giữa ánh trăng và tuyết trắng, em là vẻ đẹp thứ ba.”

Câu ấy từng nằm trong bài bình luận về Mặt trăng và sáu đồng xu.

Chu Mính Viễn không giỏi nói lời yêu thương. Anh luôn mượn lời của văn nhân để thay mình thổ lộ.

Thư Diêu sững người vài giây, rồi hỏi một câu vô cùng dư thừa:
“Cái này… tặng em à?”

Cô không cười rực rỡ, cũng chẳng nói lời cảm động, nhưng câu hỏi ấy đã nói hết cảm xúc trong lòng cô rồi.

“Ừ.”

Thư Diêu chẳng hề tỏ vẻ e dè, cầm nhẫn tự tay đeo vào, giơ lên trước mặt, quay sang hỏi anh:
“Thế nào? Đẹp không?”

Chiếc nhẫn vừa vặn với ngón áp út của cô, không rộng không chật, chẳng biết người này điều tra cỡ tay cô từ khi nào nữa.

“Đẹp.”

“Nhẫn đẹp hay em đẹp?”

“Em đẹp.”

Với Chu Mính Viễn, chuyện tặng nhẫn này chẳng cần rình rang hoành tráng.

Chỉ cần là cô thế là đủ rồi.

Trái lại, anh chỉ thấy mình đến muộn quá rồi.

Những năm tháng trước, anh chưa từng dám mơ đến thứ tình cảm xa xỉ như tình yêu. Lại càng không dám hy vọng người con gái từng lướt qua trong ký ức năm nào, sẽ thật sự đến bên anh.

Chưa chuẩn bị được gì cả, để cô gái của mình đeo chiếc nhẫn không thích, một mình hoàn thành lễ cưới… Anh đã để cô thiệt thòi quá nhiều.

Từng chút, từng chút một, anh muốn dùng cả quãng đời còn lại để bù đắp cho cô.

Trên bậu cửa sổ phòng tập nhảy có một chậu xương rồng nhỏ, bên trong cắm thêm một chiếc đèn huỳnh quang nhỏ xíu. Nhìn qua đã biết là nét bày biện của Thư Diêu.

Chu Mính Viễn rất thích cảm giác được bao quanh bởi hơi thở sinh động của cô. Vì thế, anh cũng chẳng vội rời đi, tiện miệng trò chuyện:
“Trưa anh qua đón em, mình ăn với nhau nhé, em muốn ăn gì?”

Nhắc đến ăn uống, ánh mắt Thư Diêu mới rời khỏi chiếc nhẫn kim cương, nhìn sang anh, nhưng lại trả lời lạc đề:
“Em phát hiện tổ yến anh nấu còn ngon hơn của chị Phùng Linh Tử nữa. Anh bỏ gì vào thế? Sáng nay em ăn thấy có thứ gì mềm mềm, trơn trơn như hạt gạo vậy đó.”

Từ ngày Chu Mính Viễn dọn về biệt thự Đông Cẩn, Thư Diêu đã quen với việc mỗi sáng đều có người chuẩn bị bữa ăn cho mình.

Trước kia, cô toàn ăn loại tổ yến ăn liền, cùng lắm cũng chỉ hâm nóng sơ bằng nước sôi qua lớp thủy tinh rồi ăn tạm, có thì ăn, không có thì thôi.

Nhưng từ khi có anh, cô bị chiều hư mất rồi.

Mỗi sáng thức dậy, cô mơ màng đi xuống lầu, mắt còn chưa mở hẳn đã bước vào bếp. Chỉ cần mở mắt ra là sẽ thấy dáng người cao ráo kia đang đứng tựa cạnh quầy bếp, một tay xử lý công việc trên điện thoại, một tay canh nồi tổ yến đang sôi lục bục.

Thư Diêu thích hình ảnh Chu Mính Viễn đứng giữa căn bếp mờ sương khói ấy. Trong mắt cô, anh chưa từng là kẻ lạc lối nơi hiểm nguy ngập tràn, cũng chưa từng là con thú bị dồn đến đường cùng giữa tòa thành đổ nát.

Giống như bây giờ, anh khẽ mím môi, nhẹ nhàng đọc ra cái tên nguyên liệu:
“Gạo bồ kết.”

Nghe thôi, cũng thấy bình yên.

“Nhà mình có thứ này từ bao giờ vậy?”

“Hôm qua anh bảo Bạch Hủ mua mang đến.”

Thư Diêu cười hí hửng, hai tay vỗ nhẹ:
“Wow, anh Mính Viễn đúng là chu đáo quá trời luôn á! Anh Mính Viễn giỏi nhất quả đất! Ngày mai em muốn ăn tổ yến có gạo bồ kết nữa nha, gửi anh một triệu cái tim!”

“Anh có hôm nào không nấu cho em đâu?”
Chu Mính Viễn cong môi bất lực, đưa tay xoa đầu cô:
“Nào, nói đi, trưa muốn ăn gì?”

Thì ra người tên Chu Mính Viễn kia, cũng không hề lạnh lùng như vẻ ngoài thường thấy.

Anh ấy cũng là người biết nâng niu cô giáo Thư trong lòng bàn tay mà yêu thương hết mực.

Không rõ nên vui mừng thay Thư Diêu, hay xót xa cho chính mình nữa.

Có lẽ… vẫn là tiếc nuối nhiều hơn.

Sầm Nguyệt Bạch đứng ngoài phòng tập quay lưng, lặng lẽ rời đi.

Không kịp nữa rồi.

Mọi thứ… đã không còn kịp nữa rồi.

Cũng không biết có phải vì hôm qua luyện tập quá khuya hay không mà suốt cả buổi sáng hôm nay, Healer vẫn chưa xuất hiện ở phòng tập.

Thư Diêu thì vừa hát ngân nga, vừa ngẫu hứng múa vài động tác. Còn Chu Mính Viễn đứng cạnh chiếc tủ thấp, đeo tai nghe, đặt laptop trên đùi để theo dõi tiến độ dự án bên Nam Phi.

Màn hình điện thoại anh khẽ sáng lên một chốc.

Là Bạch Hủ gọi tới, nhưng trước khi Chu Mính Viễn kịp bắt máy, đối phương đã cúp.

Bạch Hủ tuy ngoài đời có phần hoạt bát, nhưng lúc làm việc luôn nghiêm túc cẩn thận. Chuyện như vậy chưa từng xảy ra. Chu Mính Viễn khẽ cau mày, đang định gọi lại thì nghe thấy tiếng rung nhẹ phát ra từ chiếc túi của Thư Diêu.

Túi cô nhỏ xíu, nhét vừa được cái điện thoại đã là kỳ tích. Chu Mính Viễn mở túi, lấy điện thoại ra.

Dây tai nghe còn c.ắm vào, theo đó kéo ra luôn một gói khăn giấy in hình gấu hoạt hình và một sợi dây sạc dán đầy miếng sticker màu mè.

Chiếc túi nhỏ đến vậy, vậy mà vẫn có thể bừa bãi đúng kiểu Thư Diêu.

Chu Mính Viễn đang bất lực gỡ đống dây tai nghe rối nùi, chợt nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình—Bạch Hủ.

Ban đầu anh chỉ định giúp Thư Diêu lấy điện thoại ra, nhưng thấy là Bạch Hủ gọi đến, anh liền nhấc máy luôn:
"Có chuyện gì?"

Đầu dây bên kia im lặng một lúc:
"… Tiểu Chu tổng, cậu không sao chứ?"

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

Bạch Hựu lúc này mới đáp:
"Tôi gọi điện cho cậu mà giật cả mình. Tiểu Chu tổng, tôi nghi là số điện thoại của cậu bị ai đó động tay động chân rồi. Có khả năng là bị giám sát."

"Cậu nói rõ xem nào."

"…Cậu từng đăng ký nhạc chờ bao giờ chưa?"
Giọng Bạch Hủ đầy khó xử.

Chu Mính Viễn xưa nay chẳng bao giờ đụng đến mấy dịch vụ màu mè như vậy. Một lúc không hiểu ngay "nhạc chờ" là cái gì, anh nhíu mày hỏi lại:
"Nhạc chờ?"

Không xa đó, Thư Diêu đang tung tăng chạy lại, nghe thấy từ "nhạc chờ" thì giơ tay như học sinh giơ tay phát biểu:
"Là em! Là em đăng ký đó! Điện thoại của anh hết dung lượng, lúc em nạp thêm gói thì được tặng kèm nhạc chờ miễn phí luôn, hời ghê á!"

Thư Diêu có cái tật là hay quên sạc điện thoại buổi tối. Sáng ra, trên đường Chu Mính Viễn đưa cô đến công ty, cô sẽ tranh thủ cắm sạc trên xe, gặp lúc tắc đường thì còn mượn luôn điện thoại anh để chơi game, coi video.

Rồi lại chê điện thoại người ta ít dung lượng.

Chu Mính Viễn từng nói: thiếu dung lượng thì nạp thêm, không đáng bao nhiêu tiền cả.

Thế mà Thư Diêu lại lắc lắc ngón trỏ, vẻ mặt nghiêm túc: "Anh đúng là chẳng biết sống tiết kiệm gì cả! Nhìn là biết không giỏi tính toán! Nạp theo gói sẽ rẻ hơn đó, hiểu chưa?"

Vậy là cô đổi hẳn sang gói mới, còn được tặng… một năm nhạc chờ.

Cảm thấy bản thân đảm đang vô cùng.

Sau khi hiểu ra đầu đuôi, Chu Mính Viễn nhàn nhạt nói vào điện thoại:
"Thư Diêu đăng ký, không có gì. Cúp đây."

Bạch Hủ ngập ngừng ậm ừ mãi, cuối cùng cũng chẳng nói thêm gì, đành cúp máy.

Lúc này Thư Diêu đang bật một bản nhạc nước ngoài, hăng say thử mấy động tác hip-hop khó nhằn. Chu Mính Viễn thì đứng đó, tay vẫn cầm điện thoại, ánh mắt nhìn cô, lòng lại vương chút nghi hoặc—cảm giác như cái sự "ấp úng" cuối cùng của Bạch Hủ không phải vô nghĩa.

Anh nhấn số điện thoại của mình, rồi áp điện thoại Thư Diêu lên tai.

Một giây sau, bên trong vang lên bản nhạc chờ cô cài cho anh, âm thanh thì mờ nhòe méo mó—

Bán đi tình yêu của em, buộc em phải rời xa. Cuối cùng cũng biết được sự thật, nước mắt em rơi xuống

Bán đi tình yêu của em, anh sẽ phải gánh khoản nợ lương tâm. Dù phải trả giá đắt tình cảm cũng không thể mua lại được

**Mua bán tình yêu-Mộ Dung Hiểu Hiểu.*

Chu Mính Viễn đưa tay day huyệt thái dương đang giật giật: "…Em ơi."

"Dạaa~?"

"Cái nhạc chờ này em được tặng trong bao lâu?"

"Một năm lận á!"
Thư Diêu quay đầu lại, cười ngọt như rót mật, "Mà em còn bỏ thêm hai đồng nâng cấp đó nha, giờ dùng được tận hai năm luôn đó~ Nhanh khen em mau!"

Chu Mính Viễn: "……"

Tác giả có lời muốn nói:

Thư Diêu: Bài hát "*Mua bán tình yêu*" dành riêng cho anh, mong anh thích nha!

Chu Mính Viễn, mặt không cảm xúc: Thích chết đi được ấy.

Chương 56: Tiểu Thuyết

DTV-EBOOK

Bên phía Healer thì theo đuổi chủ nghĩa hoàn hảo, còn chị đẹp Thư Diêu nhà mình cũng lăn xả như con thiêu thân, bận túi bụi suốt hơn nửa tháng trời.

Đế Đô nhiệt độ rơi cái ào như cổ phiếu lúc chia tay, mới đó còn áo gió nhẹ nhàng, chớp mắt cái đã phải lôi áo bông ra mặc, chính thức dấn thân vào mùa đông.

Tới cuối tháng 11, Healer cuối cùng cũng luyện xong phần hát nhảy, tự cho là ổn áp, chuẩn bị vào phòng thu quay MV. Còn Thư Diêu chính thức được nghỉ phép toàn phần.

Mới vừa buông việc ra thở được một hơi, Chu Mính Viễn đã lập tức đặt vé bay đi Nam Phi. Gấp gáp như thể bên đó vừa có động đất 8 độ rich-te.

Thư Diêu còn tưởng ở Nam Phi có biến căng!

Lần cuối tới công ty trước chuyến đi, Thư Diêu được Bạch Hủ lái xe đưa, còn Chu Mính Viễn thì tranh thủ về thăm mẹ, hai người hẹn gặp nhau thẳng tại sân bay.

Vừa bước ra khỏi toà nhà công ty, Triệu Nhã đã dí theo sau, tay lăm lăm một phong bao lì xì, nhất quyết dúi cho bằng được vào tay Thư Diêu.

Thư Diêu thì từ chối mãi, rồi nhanh như chớp chui tọt vào xe, một bên nháy mắt với Bạch Hủ bảo cậu ta mau phóng xe đi, một bên kéo cửa kính lên:
“Chị Triệu ơi, chị cũng biết em rồi đó, tiền phong bì là em tuyệt đối không nhận đâu. Đợi MV ra, chị cho em xin cái đĩa CD làm kỷ niệm là được!”

Triệu Nhã tức muốn dậm chân, chỉ tay vào mặt cô, nhưng rồi cũng đành lắc đầu bất lực.

Xe vừa rời khỏi cổng công ty, Bạch Hủ mới tò mò:
“Ủa, trong bao đỏ đó chắc cũng không ít ha?”

Thư Diêu tựa đầu vào ghế xe, thong thả nói:
“Chắc là thẻ ngân hàng. Cao lắm cũng tầm hơn trăm triệu. Mời biên đạo múa xịn rồi thuê giáo viên luyện tập riêng nữa, cỡ đó là vừa.”

Cái thái độ “tiền bạc là vật ngoài thân” của cô khiến Bạch Hủ bất giác nhớ đến ai đó, khẽ cười:
“Hai người đúng là giống nhau thật đấy.”

“Gì cơ?” Thư Diêu chớp mắt.

“Tôi nói cậu Chu kìa. Nhìn thì lúc nào cũng cắm đầu vào công việc, tưởng là người rất trọng tiền bạc. Ai dè, lại chả thiết tha gì tới tiền.”

Bạch Hủ từng theo Chu Mính Viễn sang Nam Phi năm đầu tiên. Cả năm trời làm việc bục mặt, chẳng quan tâm giờ giấc.

Mỗi ngày mở mắt ra trời còn chưa sáng, làm tới đêm khi cú mèo với chuột chui ra kiếm ăn mới chịu nghỉ.

Khi đó bên Nam Phi chưa xây được văn phòng tử tế, chỉ có mấy căn nhà cấp bốn. Trần nhà thì dột, cửa sổ lùa gió như cái quạt, đèn đóm tù mù, muỗi vo ve như hòa tấu dàn dây, mạng chập chờn như số phận, nói chung là cực kỳ gian khổ.

Thế mà hai người ngồi lì trong căn phòng ấy, một ngồi là ngồi 20 tiếng đồng hồ.

Đến gần Tết, Chu Mính Viễn bảo Bạch Hủ về nước trước. Bạch Hủ thấy anh còn bao nhiêu việc dồn đầu, không đành lòng bỏ

về, nhất quyết ở lại hỗ trợ.

Lúc đó còn giỡn chơi:
“Nếu cậu thấy áy náy thì năm nay phát thêm cho tôi tí thưởng Tết nha.”

Chu Mính Viễn lúc ấy – cái mặt vốn hiếm khi thay đổi biểu cảm – khẽ nhếch mép, coi như nở một nụ cười. Rồi anh tiện tay lôi trong ngăn kéo ra một cái thẻ ngân hàng, quẳng sang cho Bạch Hủ:
“Đây, thưởng Tết.”

Bạch Hủ làm lâu năm bên cạnh Chu Mính Viễn, thưởng cuối năm chưa bao giờ ít. Nghĩ cũng chỉ là thêm một tháng lương như thường lệ thôi.

Ai dè, đợi lo xong hết bên Nam Phi, về nước rồi mới rảnh đi kiểm tra tài khoản. Vừa tra xong, suýt nữa thì quỳ ngay tại máy ATM.

Trong thẻ có tận 5 tỷ.

Gọi điện cho Chu Mính Viễn mà tay còn run cầm cập, Chu tiên sinh ở đầu dây bên kia thì điềm nhiên:
“Coi như tôi trả trước lương ba mươi năm.”

Bạch Hủ cười cười, ánh mắt phức tạp:
“Tôi từng không hiểu, vì sao cậu ấy không yêu tiền, cũng chẳng mê kinh doanh, mà vẫn ở lại tập đoàn nhà họ Chu. Sau này mới nhận ra, có lẽ vì ngoài thương trường ra, cậu ấy chẳng còn gì khác.”

Người từ nhỏ đã bị nhồi sọ bằng mấy thứ lý thuyết thương mại, có muốn đi khỏi thế giới ấy… cũng chẳng biết nên đi đâu.

Chu Mính Viễn rời khỏi thương trường, giống như lữ khách mất phương hướng, chẳng nơi nào gọi là nhà.

“Nhưng tôi cảm thấy, cậu ấy đang toan tính điều gì đó. Chỉ là vừa tính vừa chờ. Giống như người ta ra sân bóng mà chẳng thèm sút. Mãi chẳng chịu ra chân. May mà chị dâu xuất hiện.”

Bạch Hủ nghiêng đầu nhìn sang Thư Diêu, có chút kích động: “Tôi đoán, người mà cậu ấy chờ chính là chị đấy. Chẳng qua đến cậu ấy còn chưa nhận ra.”

Nhìn qua cũng thấy, giữa Bạch Hủ và Chu Mính Viễn không đơn thuần chỉ là cấp trên – cấp dưới, mà còn là bạn bè hiếm hoi.

Trên đường ra sân bay, xe kẹt một đoạn vì tắc đường. Thư Diêu quay sang hỏi:
“Anh Bạch, anh quen anh Chu nhà tôi từ khi nào vậy?”

“Bố tôi là nhân viên lâu năm của Chu thị. Ban đầu tôi theo anh Chu An Đồng, sau này anh ấy giới thiệu tôi cho cậu ấy. Lúc đó cậu ấy mới 20 tuổi, tôi cũng bắt đầu theo luôn từ ấy. Nhưng khi đó, tôi không phải trợ lý duy nhất.”

Ban đầu, quan hệ giữa họ cũng chỉ là sếp – nhân viên bình thường.

Cho đến một ngày, mẹ của Bạch Hủ phát bệnh nặng, không chữa thì chỉ còn chờ chết.

Trước đó bố Bạch cũng vì ung thư mà qua đời, tiền bạc trong nhà gần như cạn sạch. Mẹ lại đổ bệnh, chi phí điều trị và dưỡng bệnh lên tới hơn ba trăm triệu – một con số mà người mới vào nghề như cậu ta chỉ có thể… nhìn rồi thở dài.

Cậu ta lo tới mức miệng nổi đầy mụn nước.

Nhớ hôm đó, cậu ta mang tài liệu lên phòng Chu Mính Viễn.

Tiểu Chu tổng đứng bên cửa kính tầng cao chót vót của toà nhà tài chính, phía sau là những toà cao ốc san sát. Điếu thuốc

ngậm hờ ở môi, liếc mắt thấy quầng thâm dưới mắt Bạch Hủ, khẽ hỏi:
“Nhà có chuyện?”

Làm nghề như Bạch Hủ, trợ lý kiêm thư ký, kỵ nhất là mang việc nhà lên công sở.

Nhưng lúc đó thật sự bí quá, cậu ta không nhịn được, thốt vài câu than vãn với ông sếp mặt lạnh này.

Chu Mính Viễn rít một hơi thuốc, không nói gì, chỉ khẽ gật đầu một cái.

Không dỗ dành, cũng chẳng nói sẽ giúp.

Thế mà hôm sau, trời còn chưa sáng, y tá đã lắc vai đánh thức Bạch Hủ đang ngủ gục trên giường trông bệnh.

Cô y tá nói, có người đã thay cậu ta hẹn được chuyên gia đầu ngành, còn thanh toán luôn toàn bộ viện phí.

Bạch Hủ cầm điện thoại gọi cảm ơn, cổ họng nghẹn ứ như nuốt phải quả trứng gà sống.

Đầu dây bên kia, giọng Chu Mính Viễn vẫn lãnh đạm y như thường lệ:
“Coi như ứng trước lương. Mạng người quan trọng hơn.”

Thương trường là chiến trường, Bạch Hủ đã thấy quá nhiều cảnh tượng lật mặt nhanh hơn lật bánh tráng.

Hôm nay còn áo vest cà vạt ngồi họp khí thế ngất trời, hôm sau đã gục đầu xin tiền khắp nơi, tán gia bại sản trong tích tắc. Người làm ăn ai nấy cũng cười, nhưng nụ cười nào chẳng giấu dao trong tay áo.

Mà ông sếp trẻ tuổi của cậu ta, người chưa từng nở một nụ cười thật lòng, lại là người ấm áp nhất cậu ta từng gặp.

Từ đó trở đi, Bạch Hủ trở thành cánh tay phải của Chu Mính Viễn.

Có năm, Chu Mính Viễn đi lặn, bình dưỡng khí bị người ta giở trò, cũng là Bạch Hủ liều mình chia nửa phần dưỡng khí, mới giúp anh thoát chết.

Xe kẹt cứng trên đường cao tốc ra sân bay, thành hàng dài như rắn sắt nằm phơi nắng. Qua cửa sổ trời phả xuống chút mùi xăng, còi xe vang lên liên hồi, tài xế nào cũng đang mài sừng chực húc xe chen ngang bên cạnh.

Nghe xong một đoạn ký ức cũ, Thư Diêu khẽ gật đầu.

Dù giờ đây Chu Mính Viễn đã thoát ra khỏi cuộc đời khi xưa, nhưng mỗi lần nghe kể lại, cô vẫn cảm thấy khó chịu trong lòng.

Giống như cách anh từng tiếc nuối vì không thể cùng cô trải qua những ngày "thoát thân" đó.

Mà Thư Diêu thì cũng từng nghĩ, giá như mình đến bên anh sớm hơn một chút thì tốt biết mấy.
Giá như sau lần gặp nhau năm mười bốn tuổi, họ vẫn luôn ở bên nhau thì hay rồi.

Cô im lặng rất lâu, lại thấy mình trầm mặc hơi quá đà, liền tìm chuyện khác nói cho nhẹ bớt bầu không khí. Cô cười cười, lảng sang hướng khác:
"Bạch Hủ, thế bây giờ anh coi như thất nghiệp rồi hả?"

"Tiểu Chu Tổng sắp xếp cả rồi," Bạch Hủ đáp, "Giờ phần lớn công việc tôi theo Sở Duật, cậu ấy cần thì gọi tôi."

Vừa dứt lời, cuối cùng cũng thoát khỏi đoạn tắc đường. Bạch Hủ nhấn ga, cho xe lên 100km/h, hất cằm hỏi:
“Sở Duật, chị nhớ chứ?”

Thư Diêu gật đầu.

Nhớ chứ sao không. Hồi ấy trong club, Sở Duật vác đèn phát sáng, hai tay vung như đánh trống trận, miệng hò hét gọi cô là “chị dâu nhỏ”, hình ảnh sống động như một màn xiếc tạp kỹ, ai mà quên cho được.

Vừa nhắc đến Sở Duật, điện thoại Bạch Hủ đã reo lên — chính chủ gọi tới.

Giọng bên kia oang oang như sấm rền:
“Ơi mẹ ơi! Bạch Hủ, số của Chu Mính Viễn bị ai bán lại à? Tôi vừa gọi thử, tự dưng nhảy ra bài nhạc chờ là ‘Mua bán tình yêu’! Hù tôi xém văng điện thoại!”

Thư Diêu: “…”
Cô nghĩ thầm, làm trợ lý cho người như Sở Duật chắc chẳng mấy khi phải lo bạc tóc.

Sở Duật nom đúng chuẩn kiểu rỗi việc, không có chuyện thì bịa cho ra.

“Phải rồi đó,” Bạch Hủ hùa theo, “Tôi còn có thời gian đọc tiểu thuyết nữa mà. Gần đây mê mẩn thể loại tổng tài bá đạo, đọc mà cứ gọi là phê chữ ê kéo dài.”

Lúc Thư Diêu xuống xe, Bạch Hủ còn hào hứng lục từ ghế sau ra một cuốn tiểu thuyết dày cộp, đưa cho cô:
“Bay sang Nam Phi lâu phết đấy, trên máy bay rảnh thì đọc thử đi, cuốn này cực kỳ cuốn luôn!”

Đến sân bay, Chu Mính Viễn đã đứng chờ sẵn, tay cầm vé máy bay và hai chiếc chứng minh thư.

Thư Diêu chẳng nói chẳng rằng, nhào tới ôm ngang eo anh một cái, mang theo cả cơn gió lạnh từ ngoài sảnh vào. Gương mặt lúc nào cũng rạng rỡ của cô hôm nay lại phảng phất chút mong manh.

Cô lúc nào cũng như ánh nắng rực rỡ, nên dáng vẻ này khiến Chu Mính Viễn hơi sững người. Cô như đang buồn thật sự.

Anh vỗ nhẹ lưng cô, giọng dịu dàng đến lạ:
“Sao thế?”

Cô dụi mặt vào ngực anh, khẽ lắc đầu:
“Không sao đâu, chỉ là nghe Bạch Hủ kể mấy chuyện cũ của anh… thấy xót.”

Sân bay vốn đã là nơi người đến kẻ đi, hội ngộ lẫn chia ly đều diễn ra từng giây từng phút. Những cái ôm ở đây không hiếm, nhưng giữa biển người tấp nập ấy, họ lại là đôi khiến lòng người ấm lên rõ rệt.

Chu Mính Viễn chỉ thấy trong lòng như có nồi canh yến đang âm ỉ sôi từng bọt khí tí tách dâng lên tận ngực.

Anh khẽ cười, nghiêng đầu thì thầm vào tai Thư Diêu:
“Chuyện cũ rồi.”

Chỉ là, có một chuyện anh vẫn chưa nói cho cô biết, chuyến đi Nam Phi lần này không phải để nghỉ ngơi hay công tác gì cả, mà là để phẫu thuật dạ dày.

Hôm trước nghe cô cùng em gái ríu rít bàn chuyện đi trăng mật, mắt lấp lánh như muốn bay đến Maldives ngay tức khắc, anh cũng thấy do dự mãi không đành lòng mở miệng.

Lúc đó cô đã nói gì nhỉ?

Trăng mật thì phải đi đâu? Phải là nơi thật lãng mạn chứ!

Nơi có nắng, có biển xanh, có đảo nhỏ!

Máy bay bay được hai tiếng, Chu Mính Viễn vẫn còn đang xoắn não nghĩ nên nói sao cho khỏi làm cô cụt hứng.

Đường đường là Tiểu Chu Tổng mà cũng có ngày lưỡng lự thế này, thật hiếm thấy.

Anh luôn là kiểu người giấu kỹ mọi thứ dưới vẻ ngoài điềm đạm đến mức hơi ngầu lạnh, chuyện gì cũng không sợ, chuyện gì cũng gánh được.

Chỉ có điều… lần này, anh thật sự không muốn thấy cô buồn.

Chu Mính Viễn quyết định, thôi thì dỗ người ta vui đã rồi tính sau.

Anh li.ếm môi một cái, hơi ngượng, chậm rãi mở lời:
“Chờ mọi chuyện bên Nam Phi xong xuôi, chúng ta đi biển nhé. Ra bãi cát phơi nắng, lên thuyền ra khơi, ghé đảo nhặt vỏ sò, ngắm hải âu… được không em?”

Trên bàn gập trước mặt, Thư Diêu đang mở truyện, đầu không buồn ngẩng lên, nhàn nhạt nói:
“Giờ đang là mùa đông.”

“Vậy thì đi bán cầu Nam, New Zealand, Fiji, Úc, hoặc Madagascar—chỉ cần em muốn, đâu cũng được.”

Chu Mính Viễn vốn không giỏi dỗ dành con gái, nói một thôi một hồi, đến lúc sắp nói ra chuyện chính thì giọng bỗng chùng xuống, cẩn trọng mở lời:
“Thư Diêu, thật ra lần này tới Nam Phi… là để đưa em đi làm một ca phẫu thuật.”

Thư Diêu lúc đó đang đọc quyển tiểu thuyết mà Bạch Hủ đưa, là một quyển ngôn tình tổng tài bá đạo.

Nam chính trong truyện đúng kiểu "bá đạo tổng tài", lạnh hơn cả Chu Mính Viễn, nhưng vừa gặp nữ chính là lập tức ép tường, hôn ngấu nghiến. Thư Diêu đang đọc đến đoạn cao trào, tim đập thình thịch thì đột nhiên tình tiết đảo chiều.

Thì ra nam chính vốn không hề yêu nữ chính. Anh ta có một thanh mai trúc mã yếu đuối, bệnh tật đầy mình, vừa bị kí.ch th.ích là lập tức vào ICU.
Còn lý do cưới nữ chính? Là để… lấy tim cô cấy cho người cũ.

Trong truyện viết:

Hắn cười tà gian, đè cô xuống giường: "Cô tưởng tôi yêu cô à?"
Cô lệ rơi như mưa: "Nếu không yêu tôi, tại sao lại cưới tôi?"
Hắn cắn môi cô, giọng lạnh lùng: "Cô biết quả tim của cô đáng giá bao nhiêu không? Tôi cưới cô… là để đưa cô đi phẫu thuật."

Thư Diêu có một thói quen đọc sách, là dùng đầu ngón tay dò theo từng dòng chữ.
Vừa đọc đến câu này, nửa câu sau của nam chính trong sách lại trùng khớp với câu Chu Mính Viễn vừa nói bên cạnh.

"…là để đưa em đi phẫu thuật."

Thư Diêu lập tức quay ngoắt đầu lại, ôm ngực nhìn Chu Mính Viễn:
"Chẳng lẽ là… tim?"

Chu Mính Viễn bị ánh mắt như muốn giết người kia nhìn chằm chằm, đành ngoan ngoãn đáp:
"Là… dạ dày."

Thư Diêu như không tin vào tai mình:
"Anh vậy mà… lại vì cái dạ dày của em?"

Cô trưng ra một biểu cảm không thể tin nổi:
“Cái cô ‘bạch nguyệt quang’ thanh mai trúc mã của anh yếu đến mức nào? Dạ dày như em mà cũng đáng để anh vất vả đào bới?”

Chu Mính Viễn: “…?”

Tác giả có lời muốn nói:
Chu Mính Viễn: …Sao cứ thấy có gì đó là lạ…

Chương 57: Trước Ca Phẫu Thuật

DTV-EBOOK

Phản ứng của Thư Diêu hơi khả nghi. Chu Mính Viễn nhìn cô hai giây, rồi ánh mắt rơi xuống quyển sách cô đang cầm.

Anh đọc nhanh, kiểu "mười hàng một mắt" không phải nói chơi. Chỉ liếc qua là thấy ngay ngón tay Thư Diêu đang chỉ vào đoạn nào, cũng thấy luôn mấy dòng xung quanh.

… Cái quái gì thế này?

Chu Mính Viễn nhấc quyển sách lên. Bìa sách vẽ một cô gái với tỷ lệ lệch lạc "vô pháp vô thiên", bên cạnh là một gã đàn ông miệng cười như sắp chạm tới lông mày.

Tay gã đàn ông khoác lên eo cô gái trông như trật khớp, còn đang kéo một cái cà vạt hoa văn và màu sắc y chang… quần sịp.

Chu Mính Viễn bị cái style minh họa này "đập thẳng vào mặt", sững người mấy giây. Là người từng làm lãnh đạo cấp cao, anh soi mói nghĩ:

"Nếu đây là sản phẩm của phòng thiết kế dưới quyền mình… chắc cả đám sắp hàng nộp đơn xin nghỉ luôn cho rồi."

Sách lập tức bị Thư Diêu giật lại, ôm chặt trong lòng:
"Anh làm gì thế! Đang đọc đến đoạn cao trào mà!"

Chu Mính Viễn nhíu mày. Anh thật sự không hiểu, mổ tim ra mà gọi là cao trào cái gì.

Anh rút tay về, nhíu mày giải thích ngay một chuyện:
"Anh không có thanh mai trúc mã, cũng chẳng có bạch nguyệt

quang. Nếu nhất định phải chọn một… thì em chính là bạch nguyệt quang của anh."

Theo Chu Mính Viễn, đây là lời giải thích cấp tốc, khẩn cấp.

Còn với Thư Diêu, đây lại vô tình là một lời tỏ tình vô cùng ngọt ngào.

Cô vừa mới lôi mình ra khỏi mấy dòng "ngược tâm" của cuốn tiểu thuyết, nghiêng đầu sững lại vài giây rồi chợt hỏi:
"Chu Mính Viễn… Chúng ta đến Nam Phi là để phẫu thuật cho em à?"

"Đừng lo. Giáo sư Lý Tư đã chuẩn bị mọi thứ rất kỹ rồi, chỉ là tiểu phẫu thôi, không nguy hiểm đâu."

"Ừm, em không sợ đâu."

Nói thế, nhưng đầu ngón tay của Thư Diêu – đang nằm gọn trong lòng bàn tay Chu Mính Viễn – lại thoáng lạnh đi. Quyển tiểu thuyết cũng không đọc tiếp nữa, cô lặng người tựa vào ghế, ánh mắt lơ đãng, không biết đang nghĩ gì.

Chu Mính Viễn cảm nhận được sự lo lắng ấy. Anh gác tay ở giữa ghế lên, vòng tay ôm cô vào lòng, dịu dàng an ủi: "Không sao đâu, em sẽ ổn. Anh đã tìm được bác sĩ chính trong dự án 'Thiên Sứ B-T'."

"Ừm."

"Sau ca mổ này, em khỏe lại rồi… tha hồ ăn mấy món ngon em thèm. Mình bắt đầu ngay từ Nam Phi nhé? Thịt nướng Nam Phi nổi tiếng lắm đấy. Ở Eastern Cape còn có cả vườn bưởi hồng, mình tự hái trên cây, tươi ngon hơn bưởi trong nước nhiều."

Thật ra Thư Diêu chỉ hơi hồi hộp thôi.

Năm 15 tuổi, cô từng được mẹ dẫn đi mổ dạ dày. Thoắt cái, giờ đã 25. Cái dạ dày "vừa yếu vừa ương bướng" này đã đồng hành cùng cô tròn 10 năm.

Hồi trước, cô cũng từng nghĩ: "Chữa được thì chữa, không thì thôi. Cùng lắm đến lúc không chịu nổi nữa, quất một bữa no nê, chết trong vinh quang."

Nhưng giờ cô có Chu Mính Viễn.

Cô muốn ở bên anh thật lâu, thật lâu.
Cô muốn đợi đến khi anh tóc bạc da nhăn, ánh mắt nhìn cô vẫn chứa chan yêu thương như bây giờ.

Khi đã yêu… người ta bắt đầu biết sợ.

Không còn bạt mạng như trước nữa.

Giọng nói dịu dàng của Chu Mính Viễn như dòng suối mát rót vào tai. Bàn tay cô, được anh nắm chặt, đầu ngón tay dần dần ấm lại nhờ hơi ấm từ lòng bàn tay anh.

Anh khẽ nói:
"Thư Diêu… Đừng sợ. Anh sẽ không để em gặp chuyện gì đâu."

Nhiều năm trước… anh cũng từng nói vậy:

"Anh sẽ đưa em đi, cho em cơ hội chọn lại… đừng khóc."

Chu Mính Viễn mãi mãi là người khiến người ta yên lòng. Dù là 28 tuổi, hay 17 tuổi.

Thư Diêu nghiêng đầu nhìn anh, lòng nhẹ bớt nỗi bất an, mỉm cười bảo:
"Em muốn đến chỗ cái tỉnh nghe tên đáng yêu đó. Anh bảo chỗ đó có đồng cỏ gì đấy mà?"

"Cái tỉnh tên nghe đáng yêu"…?

Chu Mính Viễn ngẫm một lát, rồi đáp:
“Limpopo?”

“Đúng rồi! Chính nó đấy! Anh nói lại lần nữa đi~”

“Không.”

“Anh Mính Viễn tốt nhất quả đất mà… nói lại đi mà, em thích nghe anh nói cơ~”

“… Limpopo.”

“Aaaaaa hahahahaha! Chu Mính Viễn! Anh đọc cái tên đó nghe buồn cười chết đi được!”

Chu Mính Viễn: “…”

Khi đến sân bay Cape Town, vẫn là bác tài lần trước đến đón. Thấy Thư Diêu, chú vẫy tay niềm nở:
“Cậu Chu, lần này mình lại đi đường ven biển phía Tây chứ?”

Lần trước chính Chu Mính Viễn căn dặn, chọn tuyến đường phong cảnh đẹp nhất.

Tài xế liếc Thư Diêu, tự đoán chắc vẫn đi đường ấy thôi – vì Thư Diêu thích mấy căn nhà màu mè ở Malay Quarter, thích bầy chim cánh cụt sống trên bãi đá khổng lồ.

Chu Mính Viễn quả nhiên gật đầu.

Xe lại bon bon trên tuyến đường quen thuộc dẫn đến viện nghiên cứu. Thư Diêu vẫn ngồi ghế phụ, mắt long lanh ngắm cảnh hai bên đường.

Ở Đế Đô, trời đã chớm đông. Nhưng Nam Phi vẫn nóng hầm hập như lần trước.

Một lần nữa đi ngang khu nhà nhiều màu, ngang bãi biển của bầy chim cánh cụt, ngang đồng cỏ nơi đàn hạc xanh tụ họp… Thư Diêu không hiểu vì sao, ngửi thấy hương cỏ non thoang thoảng trong gió, lòng bỗng thấy yên bình như trở về nhà.

Cửa xe mở hé. Gió hè của Nam bán cầu nhẹ nhàng phả lên mặt. Tóc mái của Thư Diêu bắt nắng ánh thành màu nâu mật ong, mềm mại lòa xòa trên trán như đám lông tơ.

Cô vén tóc, quay đầu nhìn Chu Mính Viễn.

Chu Mính Viễn ngồi tựa vào ghế sau xe, đầu hơi cúi, đôi mắt thâm trầm dán chặt vào màn hình, xử lý công việc không chút lơ là. Đến khi cảm nhận được ánh nhìn của Thư Diêu, anh mới khẽ ngẩng đầu. Ánh mắt vừa chạm, anh liền thấy cô cười—một nụ cười tươi rói, rạng rỡ hơn cả nắng hạ ngoài ô cửa.

Cô nghiêng đầu, cong môi cười nhẹ, giọng nói mang theo chút nghịch ngợm:
“Chu Mính Viễn, em phát hiện chỉ cần ở bên anh, đi đâu… cũng giống như về nhà.”

Tài xế đang lái xe nghe vậy, len lén liếc lên kính chiếu hậu, chỉ thấy cậu chủ nhỏ nhà mình—người bình thường lạnh lùng chẳng khác gì núi băng—bất chợt mỉm cười. Một nụ cười rất nhẹ, nhưng dịu dàng như gió xuân.

Đến được viện nghiên cứu, trời đã đổ tối, giống hệt lần trước.

Thư Diêu giờ đã quen đường, lon ton chạy nhảy như chú thỏ con, vừa đi vừa vui vẻ chào hỏi mọi người. Qua khỏi khu văn phòng, cô thấy giáo sư Lý Tư đang ung dung ngồi trước cửa văn phòng Chu Mính Viễn, kéo ghế tựa ra sau, thoải mái dựa lưng.

Cây nha đam khổng lồ trước cửa vẫn cao ngất, hoa kim chẩn thảo vẫn nở vàng rực rỡ. Thư Diêu tinh mắt phát hiện dưới bụi cỏ bên chân Lý Tư có một cái mũi nhỏ nhọn lấp ló, liền phấn

khích reo lên:
“A! Nhím voi con kìa!”

Cặp nhím voi chui tọt lại vào bụi cỏ, làm cô hơi tiu nghỉu. Cô ngoái đầu chào Lý Tư:
“Chào giáo sư Lý Tư ạ~”

Chu Mính Viễn đã đến Nam Phi không ít lần, lần nào cũng bận tối mắt, mệt mỏi đến mức chỉ có bản thân anh biết.

Anh vốn chẳng phải người hay mềm lòng. Dù ở đây ba năm, Nam Phi đối với anh vẫn chỉ là nơi làm việc, chẳng có gì lưu luyến.

Cho đến khi anh thấy Thư Diêu—một cô gái như ánh nắng ban mai, vừa chạy vừa cười, líu lo bước vào viện nghiên cứu.

Những hành lang đầy cỏ dại mọc um tùm, bức tường phủ rêu xanh kia, bỗng chốc nhuốm lên một tầng ấm áp lạ lùng.

Lúc đó, câu nói “chỉ cần có anh, đi đâu cũng là nhà” của cô—anh bỗng hiểu, thấm đến tận xương tủy.

Cũng giống như căn biệt thự Đông Cẩn ấy, nơi anh sống suốt bao năm, trước giờ chỉ thấy nó là một căn nhà, một nơi trú chân. Nhưng từ khi Thư Diêu dọn vào, bày đủ thứ linh tinh khắp nơi, tuy bừa bộn, nhưng lại ngập tràn hơi thở của… gia đình.

Lý Tư đón họ vào trung tâm nghiên cứu. Điều hoà phả luồng gió mát lạnh, làm mồ hôi trên trán Thư Diêu dần tan.

“Vẫn là mùa hè thích thật, đâu đâu cũng sinh động. Ở Đế Đô chán lắm, nhất là mùa đông, chẳng có tuyết, cây cối trụi lá, nhìn đã thấy buồn.”

Trước ca phẫu thuật này, Chu Mính Viễn và Lý Tư đều căng như dây đàn mấy tuần liền. Lý Tư gần như chỉ ngủ ba tiếng mỗi

ngày, suốt ngày rà soát, kiểm tra, sợ một chút sơ sót.

Ấy vậy mà Thư Diêu—người sắp lên bàn mổ—giữa đống máy móc lạnh tanh, lại ngồi nói chuyện… thời tiết!

Không biết cô đang né tránh hay thật sự không bận tâm.

“Thư Diêu trông còn hồng hào hơn lần trước đấy, tối nay nghỉ sớm nhé, mai kiểm tra tiền phẫu.”

Lý Tư dặn dò tỉ mỉ. Chu Mính Viễn vẫn nắm chặt tay cô suốt từ nãy.

Cô quay sang cười trêu Lý Tư:
“Sau mổ tôi sẽ không phì thành quả bóng chứ thầy?”

Lý Tư cũng bật cười:
“Nhìn cô đâu giống tạng dễ tăng cân, chắc chỉ lên chút đỉnh thôi, tăng cân khỏe mạnh mà.”

Bầu không khí nhẹ nhàng, thoải mái.

Chu Mính Viễn ra ngoài nghe điện thoại. Thư Diêu nhìn theo bóng anh, chờ cánh cửa kính khép lại mới khẽ thở dài.

Lý Tư nhướng mày, ngạc nhiên:
“Sao vậy? Cuối cùng cũng thấy lo à?”

Cô nhìn bóng lưng Chu Mính Viễn, khẽ nói:
“Không phải lo. Là… sợ.”

Lý Tư thoáng sững lại. Là bác sĩ kỳ cựu, ông quen thấy bệnh nhân sợ hãi trước phẫu thuật, nhất là một cô gái trẻ thế này. Ông cúi đầu lật hồ sơ, định đưa số liệu an ủi cô.

Nào ngờ Thư Diêu khẽ nói:
“Tôi sợ… không thể đi cùng Chu Mính Viễn đến bạc đầu.”

Lý Tư khựng lại. Vài hôm trước Chu Mính Viễn cũng từng nói câu này.

Hôm ấy, ông gọi anh lúc 5 giờ sáng. Không ai bắt máy. Đến 6 giờ rưỡi, anh mới gọi lại, nói đang nấu tổ yến.

Lý Tư trêu:
“Ồ kìa, Tiểu Chu tổng cũng bắt đầu dưỡng sinh rồi hả? Hôm qua ngủ sớm, sáng nay còn nấu yến ăn sáng cơ à?”

Chu Mính Viễn chỉ cười nhạt:
“Nghe nói phụ nữ sống thọ hơn đàn ông… Tôi sợ không kịp đi cùng Thư Diêu đến già.”

Lý Tư cười hiền:
“Yên tâm đi, ca này nhất định thành công. Hai đứa ấy à… chắc chắn sẽ bạc đầu bên nhau.”

Kiểm tra tiền phẫu rất suôn sẻ. Đến ngày mổ, Thư Diêu mặc áo bệnh nhân sọc xanh trắng, tay gắn kim truyền dinh dưỡng, ngồi trên giường bệnh.

Y tá đẩy giường cô đi. Cô cười tít mắt, vẫy tay qua lớp kính:
“Mính Viễn ca ca~ chờ em nhé!”

Chu Mính Viễn cả người căng như dây cung, tay giấu trong túi quần vô thức mân mê lớp vải, đầu ngón tay bấu nhẹ, chẳng biết đang nắm chặt cái gì—là nỗi lo, hay là hy vọng.

Giường bệnh đưa Thư Diêu lướt dần tới cửa phòng mổ. Cô gái ấy, vẫn cười tươi suốt từ nãy đến giờ, bỗng chốc ngoảnh đầu lại, ánh mắt hoảng hốt, vẻ mặt nghiêm trọng, thì thầm nói gì đó với y tá đẩy giường.

Y tá thoáng khựng lại, quay đầu, chạy thẳng đến bên Lý Tư, nói nhỏ điều cô vừa dặn.

Chu Mính Viễn từ đầu đến cuối không rời mắt. Anh thấy ánh nhìn bất thường ấy, thấy lời nhắn ấy, một tia lo lắng lạnh buốt chạy dọc sống lưng.

Anh lập tức tiến lên, gần như chặn ngang cửa phòng mổ, thấp giọng gấp gáp hỏi Lý Tư:
“Sao rồi? Thư Diêu nói gì?”

Lý Tư đứng phía trong, phía sau là Thư Diêu lúc này đã thôi cười, thay vào đó là một nét mặt nghiêm nghị lạ thường.

Lý Tư cũng giữ vẻ mặt nghiêm túc, chẳng nói chẳng rằng.

Suốt 28 năm cuộc đời của Chu Mính Viễn chưa từng căng thẳng thế này. Tim anh đập dồn dập, tay trong túi siết chặt thêm, cảm giác như từng giây trôi qua là từng lưỡi dao cắt.

Anh không chịu nổi sự im lặng này, khẽ giục:
“Cô ấy… nói gì?”

Lý Tư bỗng mỉm cười, lắc đầu:
“Cô ấy hỏi cậu… liệu có thể tranh thủ, trước khi cô ấy tỉnh dậy sau mổ, bay gấp về mang một con vịt quay từ Đế Đô sang không.”

Chu Mính Viễn đứng lặng mấy giây.
“…Được.”

Tác giả có lời muốn nói:
Tiểu Chu tổng: “Tức ghê! Nhưng vẫn phải đồng ý.”

Chương 58: Sợ

DTV-EBOOK

Giường bệnh của Thư Diêu được trợ lý của giáo sư Lý Tư đẩy thẳng vào phòng phẫu thuật. Cánh cửa dần khép lại, chỉ còn lại một căn phòng đầy những thiết bị y tế lạ lẫm và mùi thuốc sát trùng đặc trưng.

Tường phòng phẫu thuật sơn màu xanh nhạt, kính màu trà, đa phần máy móc phủ lớp sơn trắng .

Cảm giác giống như giữa mùa hè rời khỏi quán net ồn ào để bước vào một hiệu sách mát lạnh điều hòa, dù muốn cũng khó mà không tĩnh tâm.

Giáo sư Lý Tư bước vào, trên tay đeo găng tay phẫu thuật bằng silicon, hai tay giơ cao. Thấy Thư Diêu nghiêng đầu tò mò nhìn bảng điều khiển với hàng đèn báo nhấp nháy trên bàn thao tác, ông mỉm cười sau lớp khẩu trang.

Cô có một gương mặt đầy linh khí, nơi đáy mắt có một nốt ruồi son nhỏ xíu, làm đôi mắt đen láy càng thêm sinh động.

Ở nơi như thế này, cô căng thẳng cũng là điều dễ hiểu. Nhưng so với các cô gái cùng tuổi, tâm thái của cô đã thật sự rất tốt.

Giáo sư khẽ cười, hỏi: “Cô thực sự muốn ăn vịt quay đến thế à?”

“Muốn ăn chứ.”

Thư Diêu lắc lắc ống tay áo rộng của áo bệnh nhân, ngoảnh đầu lại cười: “Nhưng cũng không đến mức quá thèm.”

Giáo sư Lý Tư từng nói ca phẫu thuật này sẽ rất dài. Hợp kim ghi nhớ phải được rút ra từng chút một khỏi dạ dày Thư Diêu, tần suất rút phải mô phỏng theo nhịp co bóp tiêu hóa của dạ dày — có thể mất 16 đến 18 tiếng đồng hồ.

Kỳ thực Thư Diêu chỉ muốn trong thời gian phẫu thuật, cho Chu Mính Viễn có một cái cớ bận rộn, để anh bớt lo lắng.

Giống như mấy hôm trước, lúc chuẩn bị phẫu thuật, Chu Mính Viễn cũng sợ cô lo lắng.

Từ năm 17 tuổi, anh đã biết Thư Diêu có một niềm đam mê đặc biệt với ẩm thực. Thế nên mỗi ngày, anh lại đọc cho cô nghe danh sách món ăn đặc sắc khắp thế giới để dỗ dành.

Ngay cả tối qua, khi giáo sư Reese dặn phải nghỉ ngơi sớm, Thư Diêu nằm trên giường, điện thoại đặt bên gối, gọi cho Chu Mính Viễn đang ở phòng bên cạnh, vẫn nghe anh kể về món gà nấu sữa dừa ở Madagascar.

“Thư Diêu, cô sẵn sàng chưa?”

Giáo sư Lý Tư cầm một ống thuốc gây mê, đứng bên giường.

Trên cánh tay cô dán băng y tế, ống truyền dịch uốn lượn theo cánh tay, lộ ra ngoài tay áo bệnh nhân sọc xanh trắng là cổ tay mảnh mai trắng nõn, những mạch máu xanh nhạt ẩn dưới làn da.

Thư Diêu nằm trên giường bệnh, mỉm cười với Lý Tư: “Tôi sẵn sàng rồi, bắt đầu đi ạ.”

Mũi kim gây mê chọc vào chai truyền, thuốc từ từ hòa lẫn vào dung dịch, chảy vào tĩnh mạch qua ống truyền.

Đây là loại thuốc gây mê dịu nhẹ, được chuẩn bị riêng cho cô.

Những cảm xúc che giấu của bệnh nhân, khó thoát khỏi con mắt giáo sư Lý Tư. Dù Thư Diêu tỏ ra bình thản, nhưng khi đôi mắt khép lại, hàng mi khẽ run đã vô tình tiết lộ tâm trạng của cô.

Giáo sư Lý Tư bỗng nhớ đến buổi sáng hôm đó.

Khi còn trẻ, ông có một thói quen: mỗi lần trực tiếp tham gia phẫu thuật, ông đều dậy rất sớm, vào phòng phẫu thuật trước, nhắm mắt hình dung toàn bộ quá trình mổ, lường trước mọi tình huống phát sinh.

Lần này mổ cho Thư Diêu, ông cũng dậy sớm. Vừa rửa mặt xong, mở cửa phòng chuẩn bị ra ngoài, qua lớp sương mờ còn đọng trên mi, ông thấy một bóng người cao lớn đứng ngoài cửa.

Lý Tư giật mình thon thót, còn tưởng những kẻ muốn lấy mạng Chu Mính Viễn giờ đã chuyển mục tiêu sang ông, chuẩn bị ám sát.

Ông lập tức lùi mạnh về sau, chửi một câu t.hô t.ục bằng tiếng mẹ đẻ, suýt nữa nhấc ghế sau lưng ném thẳng ra.

“Là tôi.”

Một giọng nói quen thuộc vang lên, Lý Tư mới thở phào, lau nước trên mặt bằng tay áo, lôi kính ra đeo lên.

Mắt nhìn rõ, ông thấy Chu Mính Viễn đứng ngoài cửa.

Lúc ấy mặt trời Nam Phi đã lên, ánh sáng ban mai xuyên mây rọi xuống, Chu Mính Viễn đứng ngược sáng, cả người như được phủ một tầng hào quang.

Lẽ ra phải là một khung cảnh rất đẹp, nhưng Lý Tư lại thấy anh như khoác lên người màn sương đêm, tựa hồ đã đứng ở đó rất lâu.

“Gì thế? Cậu không tin tôi mổ chính à?”

Chu Mính Viễn nhíu chặt mày, trên người phảng phất mùi thuốc lá, một lúc lâu mới lắc đầu: “Không phải. Tôi muốn nhờ ông một chuyện.”

Hơn ba năm hợp tác, Lý Tư chưa từng thấy Chu Mính Viễn do dự như vậy.

Trong ấn tượng của ông, dù là qua điện thoại hay đối diện trực tiếp, bất kể báo cáo tin gì, người này lúc nào cũng ít nói, quyết đoán, dứt khoát.

Năm kia, một nhân viên trong viện vì sai sót đã phá hỏng một thiết bị y tế trị giá chục triệu, Chu Mính Viễn chỉ hơi nhíu mày, mở miệng đã là mệnh lệnh khắc phục và sắp xếp hậu quả.

Tiền bạc tiêu vàng, chẳng đáng bận tâm.

Ông không ngờ một người như Chu Mính Viễn, cũng có ngày bị tình cảm trói buộc.

Chu Mính Viễn đứng trong nắng sớm, nghiêng đầu: “Nếu Thư Diêu sợ, làm phiền ông tìm cách để tôi nói chuyện với cô ấy.”

Chỉ một chút căng thẳng, anh cũng không muốn để cô cảm nhận.

Hiếm khi thấy anh cẩn trọng như vậy, Lý Tư trêu chọc: “Sau phẫu thuật Thư Diêu không được ngửi mùi thuốc lá đâu nhé, dù căng thẳng cậu cũng kiềm chế lại.”

Tưởng đâu Chu Mính Viễn sẽ dùng ánh mắt lạnh băng kia liếc ông một cái, ai ngờ anh chỉ khẽ gật đầu: “Được.”

Lý Tư chợt nhớ lại cuộc trò chuyện đó, nhìn hàng mi Thư Diêu khẽ run, ông thử bật hệ thống liên lạc trong phòng phẫu thuật, kết nối với khu chờ.

Sau hai tiếng "tít" vang lên, giọng nói trầm thấp của Chu Mính Viễn truyền qua loa:

"Thư Diêu."

Đôi mắt Thư Diêu vẫn nhắm, nhưng khi nghe thấy tiếng anh, cô bỗng cảm thấy mùi thuốc sát trùng trong phòng phẫu thuật cũng nhạt đi.

Không rõ loa gắn ở đâu, chỉ cảm thấy giọng nói của anh, dịu dàng mà ấm áp, lan tỏa từ bốn phương tám hướng, bao trùm lấy cô.

Anh không hỏi cô có sợ không, cũng chẳng hỏi cô có lo lắng không.

Chỉ dùng một giọng bâng quơ, nhẹ nhàng như đang tám chuyện phiếm, bỗng dưng kể lại một chuyện xưa:
"Đột nhiên nhớ ra, hồi ở Canada anh cũng từng gặp nguy hiểm, kiểu suýt toi mạng ấy."

Trên giường bệnh, Thư Diêu vẫn nhắm mắt, khẽ bật cười:
"Chu Mính Viễn, anh đang… thi ai 'thảm' hơn với em ấy hả?"

"Chắc… hai năm trước rồi. Anh qua Canada bàn hợp đồng về một loại kim loại dùng trong cơ khí. Nhà máy nằm ở nơi khỉ ho cò gáy, trên đường về gặp bão tuyết, xe hỏng giữa chốn đồng không mông quạnh, xung quanh toàn tuyết với gió."

Chu Mính Viễn thong thả kể lại, giọng điệu nhẹ nhàng như thể chỉ là một kỷ niệm thoáng qua.
Gặp chuyện nguy hiểm? Ừ, lần nào Thư Diêu hỏi, anh cũng luôn kể kiểu "à cũng có gì đâu".

Bởi cô gái ấy đã đủ dũng cảm rồi, dám một mình lao vào thế giới bao la này để tìm đến anh, thì anh không nỡ để cô thêm lo lắng cho quá khứ của mình.

Nhưng hôm nay, anh cố kể nhiều hơn một chút. Để kéo sự chú ý của cô khỏi nỗi căng thẳng, lo âu.

Sau màn "kể khổ" nhẹ nhàng, cuối cùng anh vào thẳng chủ đề:
"Mùa đông Canada lạnh lắm. Sau khi được cứu, bữa đầu tiên anh ăn khi ra viện là nước ấm pha si-rô lá phong và… poutine."

"Poutine là gì cơ?"

Thư Diêu nằm im trên giường, hàng mi cuối cùng cũng không còn run rẩy như mái rạ hứng gió nữa.

Cô nhíu mũi, ánh mắt đầy tò mò

"Ờ… một món khá đơn giản thôi. Khoai tây chiên chan nước sốt thịt và phô mai tan chảy lên trên, thế là thành poutine."

"Ẹ…—" Thư Diêu kéo dài giọng, "Nghe chả hấp dẫn gì hết á! Khoai chiên phải chấm tương cà chứ nhỉ? Với cả… nước si-rô phong ngọt lắm á, uống kiểu gì trời?"

Chu Mính Viễn bật cười, tiếng cười trầm thấp vang lên qua loa phát, dịu dàng lan tỏa:
"Bình thường chẳng ai thèm đâu. Nhưng… lúc ngồi giữa trời tuyết, vừa thoát chết, ăn lại thấy ngon lạ thường."

Thư Diêu khẽ thì thào, giọng bé xíu như mơ:
"Vậy… đợi em khoẻ rồi… anh cũng… dẫn em đi ăn thử nhé… em còn chưa ăn khoai chiên bao giờ…"

"Ừ."

Cô không nói thêm lời nào. Giọng lạnh lùng, chuyên nghiệp của giáo sư Lý Tư vang lên:
“Thuốc gây mê đã bắt đầu có tác dụng. Chúng tôi chuẩn bị phẫu thuật.”

Kết nối giữa phòng mổ và phòng chờ bị ngắt. Chu Mính Viễn ngồi trên ghế dài, hai khuỷu tay tì lên đầu gối, mày cau lại thành một nếp sâu như chữ “川”, mắt chăm chăm nhìn vào bức tường kính trước mặt.

Khoảnh khắc liên lạc bị cắt, ngón tay anh bất giác co lại.

Cảm giác ấy… nói sao nhỉ?
Giống như… linh hồn vừa bị xé mất một mảnh.

Qua lớp kính, anh thấy bóng dáng Lý Tư đang làm việc, nhưng không sao nhìn thấy mặt Thư Diêu. Anh không cam lòng để cô một mình nằm trong đó chịu đựng tất cả, cả người căng ra như dây cung kéo đến tận cùng.

Anh muốn hút thuốc.

Rồi lại nhớ lời Lý Tư dặn ban sáng: Thư Diêu sau mổ không được ngửi mùi thuốc lá. Ngón tay vừa chạm vào bao thuốc liền nhét trở lại túi quần, lần đầu tiên trong đời hiểu thế nào là đứng ngồi không yên.

Lý trí mách bảo anh: ca mổ này không thể xảy ra bất trắc, Thư Diêu nhất định sẽ bình an.

Nhưng trái tim lại cứ bất an, hoảng loạn vô cớ.

Nếu không, sáng nay anh đã chẳng lượn qua lại trước phòng Lý Tư lúc hai giờ sáng, hút hết cả chục điếu thuốc chỉ để chờ Lý Tư thức dậy.

Chỉ để nhắn nhủ Lý Tư:
“Nếu Thư Diêu sợ, hãy nghĩ cách… để chúng tôi được nói chuyện.”

28 năm qua, Chu Mính Viễn mới nhận ra: Có thứ tình cảm, chẳng thể dùng lý trí mà nén xuống được.

Ca phẫu thuật kéo dài hơn 8 tiếng. Bên trong, không ai kịp uống lấy một ngụm nước. Bên ngoài, Chu Mính Viễn cũng thế.

Một viện nghiên cứu yên ắng bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại, như sét đánh giữa trưa hè, chói tai mà kinh động.

Viện này có quy định cực nghiêm: bất cứ thiết bị điện tử nào qua cổng đều phải tắt âm.

Tiếng chuông này… chưa từng xảy ra.
Chu Mính Viễn khựng người, chợt hiểu điều gì, liền bước nhanh khỏi ghế, tìm theo tiếng chuông đến bàn làm việc của Lý Tư.

Một chiếc điện thoại đặt trên bàn, dán sticker mèo cam cười toe toét.

Đôi mắt cong cong, giống y chang Thư Diêu.

Tiếng suối róc rách, chim hót líu lo, xen tiếng chim cu gáy… là nhạc chuông mặc định của hãng. Màn hình hiển thị một khu rừng xanh mát.

Là báo thức Thư Diêu đặt.

Giờ: 5:20 chiều.
Chú thích: “Mính Viễn cưa cưa, saranghae~!”

Chu Mính Viễn cầm điện thoại lên, không tắt chuông, để nó vẫn “chiu chiu” kêu trong tay anh, rung khẽ như nhịp đập nho nhỏ của ai đó.

Một phút sau, chuông tắt. Nhưng chưa kịp yên, nó lại rung lên lần nữa.

Anh ít khi dùng báo thức, dăm ba lần đặt cũng toàn tự tỉnh trước khi nó reo, nên chẳng biết báo thức trên điện thoại thường kêu bao lâu.

Lần này, nhìn màn hình, anh mới phát hiện…
Là báo thức thứ hai của Thư Diêu.

Ghi chú đổi rồi:

“Biết ngay anh không nỡ tắt mà! Em có hiểu anh không cơ chứ!”

Chu Mính Viễn nhìn dòng chữ ấy, rốt cuộc cũng khẽ cong môi, nở một nụ cười thật sự.

Chương 59: Hương Thơm

DTV-EBOOK

Ca phẫu thuật của Thư Diêu đã bước sang giờ thứ mười thì xảy ra sự cố.

Chỉ còn một chút nữa thôi là hợp kim trí nhớ trong dạ dày cô sẽ được hút hết ra ngoài, nhưng vì dạ dày đã bị hợp kim lấp đầy suốt thời gian dài, nay hợp kim vơi dần, khoảng trống đột ngột xuất hiện khiến cơ thể sinh ra phản ứng bài xích.

Cái cơ quan nhỏ bé ấy, bao năm chịu đựng "dày vò", cuối cùng cũng lên tiếng phản kháng. Rất nhanh thôi, Thư Diêu sẽ bắt đầu cảm thấy buồn nôn, muốn nôn mửa.

Tình huống này, giáo sư Lý Tư đã lường trước trước ca mổ, liều thuốc mê của cô cũng vừa khéo hết tác dụng đúng lúc — không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là cảm giác sẽ cực kỳ khó chịu.

Chỉ vài phút sau khi tỉnh lại, Thư Diêu đã bị cơn buồn nôn dữ dội ập đến. Thế mà trong lúc ấy, cô vẫn còn tâm trí tự cười thầm, miên man nghĩ ngợi:

"Say xe chắc không đến mức này… Không biết ốm nghén có giống cảm giác này không nữa."

Cô được các y tá trong phòng phẫu thuật đỡ dậy, ôm lấy chiếc thùng nôn mà bắt đầu nôn khan.

Sáng nay cô chưa ăn gì, nôn ra toàn dịch dạ dày.

"Cố lên nào, tiểu Thư Diêu, còn chín phần trăm hợp kim nữa thôi, hút hết là xong rồi."

Lý Tư dịu dàng vỗ lưng cô, trấn an: “Cậu bạn trai nhỏ của cô đang chờ ngoài kia đấy, có cần gọi cậu ta vào không?”

Bao năm chỉ ăn đồ lỏng và bột dinh dưỡng, cơ thể Thư Diêu yếu ớt vô cùng.

Cô nôn đến mức mắt hoe đỏ, giọng khẽ như tiếng thú nhỏ bị thương, vậy mà vẫn còn sức đùa:

“Giáo sư Lý Tư chắc chưa có bạn gái nhỉ… Tôi nôn ra thảm thế này, tuyệt đối không thể để anh ấy nhìn thấy…”

Câu chưa dứt, cô lại cúi đầu, nôn tiếp.

Cơ thể gầy gò co lại thành một khối, ngón tay bấu chặt mép thùng nôn trắng toát, từng đốt xương tay nhô lên, trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Lý Tư lấy một ống dung dịch màu xanh nhạt, rút bằng ống tiêm rồi tiêm vào chai truyền. Dòng dưỡng chất theo ống dẫn chảy vào mạch máu trên mu bàn tay cô, lặng lẽ bồi đắp sức lực cho cơ thể đang cạn kiệt.

Cứ ngắt quãng nôn suốt hơn một tiếng đồng hồ, Thư Diêu gần như kiệt sức, nhưng ca mổ vẫn chưa thể dừng lại.

Lý Tư lo lắng nhìn cô: “Cô chịu nổi chứ?”

Tình trạng hiện tại chính là tình huống tệ nhất mà Lý Tư đã tiên liệu.

Cơ thể Thư Diêu yếu quá. Gương mặt ấy trắng bệch không chút huyết sắc, mắt hoe đỏ, áo bệnh nhân ướt đẫm mồ hôi, ôm lấy bờ vai gầy khiến người ta nhìn mà xót xa.

“Tôi chịu được.”

Cô liếc nhìn đồng hồ treo tường: “Bắt đầu đi ạ. Kéo dài nữa, anh ấy lo.”

Lý Tư không ngờ, trong khoảnh khắc này, điều cô nghĩ đầu tiên lại là người đang đợi ngoài phòng phẫu thuật — Chu Mính Viễn.

Ông sững người một lát, rồi bật cười, vừa tức vừa thương: “Hai người này… thật là, bớt tình cảm lại giùm tôi cái! Bên Nam Phi tôi còn cả đống dự án cực nhọc thế này rồi, giờ ca mổ này mà cũng ‘phát cẩu lương’ thì chịu đấy nhé.”

Có lẽ Thư Diêu muốn cười, nhưng cô quá yếu, chỉ khẽ cong mắt lên.

Đôi mắt ấy giờ đây đỏ hoe, nhưng vẫn lấp lánh, vẫn trong veo, rực rỡ.

Nếu nói Chu Mính Viễn là một hồ nước tĩnh lặng ẩn sâu trong thung lũng, thì Thư Diêu chính là ánh trăng dịu dàng phản chiếu trên mặt hồ ấy.

Đẹp đến nao lòng.

Lý Tư vừa thao tác máy mổ nội soi AI, vừa lẩm bẩm: “Đúng là quỷ quái, lần đầu tiên tôi thấy bản thân cũng muốn yêu đương thế này.”

Chu Minh Viễn không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì. Từ chỗ anh đứng, chỉ thấy qua lớp kính dày, bóng dáng Thư Diêu như vừa ngồi dậy, hình như đang nôn.

Bóng người bên trong bận rộn qua lại, vài y tá cùng Lý Tư mặc đồ giống nhau, khiến anh không phân biệt được là ca mổ có trục trặc, hay chỉ là quy trình bình thường.

Anh cứ đi đi lại lại ngoài hành lang, lòng như lửa đốt, chỉ muốn xông vào xem.

Nhưng phòng phẫu thuật đã được khử trùng tuyệt đối, phải đảm bảo vô trùng.

Anh siết chặt nắm tay, những móng tay cắt tỉa gọn gàng đã bấm sâu vào da thịt.

Ca mổ sau đó diễn ra thuận lợi, tổng cộng kéo dài gần mười bảy tiếng.

Có lẽ vì trước lúc thuốc mê phát huy tác dụng, Chu Mính Viễn đã kể cho cô nghe về tuyết trắng và nước si rô phong ở Canada. Trong cơn mơ hồ, cô luôn cảm giác như có một mùi hương ngọt ngào phảng phất quanh mình.

Khi Thư Diêu tỉnh lại, các thiết bị nhấp nháy đèn tín hiệu đã được đẩy sát vào tường, những cánh tay máy lởm chởm cũng rút gọn lại, nằm gọn trên trần nhà.

Bên giường đặt một máy phun sương, làn hơi nước trắng muốt lững lờ tỏa ra.

Không khí… thực sự có một vị ngọt nhẹ.

Lý Tư đang pha một loại dung dịch dinh dưỡng uống được, lắc lắc cốc thủy tinh trong tay, vừa hay quay lại thấy Thư Diêu mở mắt, ông giơ cốc lên:

“Chúc mừng, cuối cùng cũng vượt qua rồi.”

“Chu Mính Viễn đâu rồi ạ?”

“Sợ cô tỉnh dậy vẫn muốn nôn, cho cậu ấy vào lại bị cô nói tôi không hiểu lòng phụ nữ, để cậu ấy thấy cô nôn… thôi, đang

ngoài kia.” Lý Tư bê cốc đến gần, “Có thấy chỗ nào không khỏe không?”

Thư Diêu lắc đầu: “Không… Giáo sư cầm gì thế, nước dâu à? Ngọt quá.”

“Dung dịch dinh dưỡng, tôi pha vị dâu cho cô. Ăn mừng cô phẫu thuật thành công.” Lý Tư đưa cốc cho cô.

Thư Diêu vẫn còn chút kích động. Hai chữ “phẫu thuật thành công” nghĩa là, cuối cùng cô cũng có thể sống như một người bình thường.

Sáng mai, cô có thể như trong phim, không cần trang điểm cầu kỳ, mặc đại một bộ quần áo rồi chạy đi mua sữa đậu nành và quẩy.

Ban đêm, trước khi ngủ, nếu thấy đói, cũng có thể cầm điện thoại lên, gọi một suất nướng hay lẩu cay về ăn khuya.

Muốn ăn gì, đều có thể thoải mái mà ăn.

Đợi khỏe hơn, cô còn có thể nhảy hiphop thật sảng khoái.

Và… không còn phải lo Chu Mính Viễn cô đơn nữa. Cô có thể, mãi mãi, mãi mãi, ở bên anh.

Thư Diêu đón lấy cốc dinh dưỡng Lý Tư đưa, lúc đưa lên môi còn mải nghĩ ngợi, quên mất mình đang nửa nằm, giơ tay hơi mạnh, dung dịch dâu hồng đổ ào lên người.

Cô bị sặc, ho vài tiếng.

Thế là xong. Sau ca mổ vốn đã mệt rã rời, mồ hôi ướt đẫm tóc tai rối bời, giờ lại thêm nửa cốc dung dịch đỏ au đổ ướt cả người, cô cảm giác… cả phòng phẫu thuật này, dưới hình ảnh của cô, giống hệt một phim kinh dị trong trại thương điên.

Cô vừa ngẩng lên, liền thấy Chu Mính Viễn đang đi qua hành lang vòng quanh lớp kính, tiến lại gần.

Ca mổ bắt đầu từ chín giờ sáng, bây giờ đã gần ba giờ sáng hôm sau.

Ngoài Thư Diêu, mọi người đều thức trắng đêm, Lý Tư và đội ngũ y tế trông cũng đã mệt lả.

Suốt một đêm không ngủ, nhưng không hiểu sao, trên khuôn mặt trắng trẻo của Chu Mính Viễn lại chẳng hề hiện chút mệt mỏi nào. Ngược lại, khi anh sải bước tiến đến, dáng vẻ ấy lại càng toát lên vẻ điển trai cuốn hút.

Ba giờ sáng, bầu trời ngoài khung cửa sổ đen kịt. Dãy đèn hành lang sau lớp kính chiếu rọi bóng dáng anh, ánh sáng dịu phủ lên người anh, phía sau là một hành lang vắng lặng. Khoảnh khắc ấy, trông anh như bước ra từ một thước phim điện ảnh.

So với anh lúc này, thì Thư Diêu, với chiếc áo bệnh nhân lấm tấm vệt hồng của dung dịch dinh dưỡng, quả thật… thảm hại hết mức.

Cô dứt khoát nằm hẳn xuống, kéo chăn trùm kín đầu, giả vờ ngủ.

Chu Mính Viễn bước dài vài bước đã đến bên giường, cúi người gọi khẽ:
“Thư Diêu.”

Suốt 17 tiếng qua anh chưa hề uống một giọt nước, cổ họng khàn đặc như bị giấy nhám mài qua, giọng nói khô cứng mà vẫn dịu dàng vô cùng.

Từ dưới lớp chăn lấm chấm vết hồng ấy, Thư Diêu thò ra nửa gương mặt, chớp mắt tinh nghịch:

“Chào anh đẹp trai, anh nhận nhầm người rồi.”

Chu Mính Viễn không nói gì. Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán cô. Khi ngẩng lên, một giọt lệ rơi khỏi khóe mắt anh, rơi xuống trán cô.

Nước mắt ấy đến thật bất ngờ. Con người này, khóc mà đôi mắt chẳng hề ửng đỏ. Nhưng giọt nước mắt ấy, là thật.

Thư Diêu cảm nhận được, cảm giác ấm nóng.

Trong đôi mắt vốn điềm tĩnh ấy, nước mắt lại nóng hổi đến thế.

Giáo sư Lý Tư đứng bên cạnh giật bắn mình, lùi một bước, không may ngã dúi dụi, kéo theo cả hàng y tá phía sau ngã đổ như quân cờ domino. Mấy thiết bị y tế cũng bị va đổ, phát ra tiếng leng keng lộn xộn.

Thư Diêu cũng sững người, mấy giây sau mới vội chui khỏi chăn, giọng run run:
“Chu Mính Viễn! Anh… anh đừng khóc… sao anh lại khóc vậy?”

Chu Mính Viễn lặng lẽ nhìn cô, nét mặt chẳng khác gì ban đầu, như thể giọt nước mắt ấy chỉ là ảo giác của mọi người. Anh chỉ khẽ nói:
“Không sao rồi.”

Câu nói ấy, chẳng biết là lời cảm thán… hay là cách tự trấn an sau quãng thời gian dài lo lắng.

“Em không sao mà! Đây không phải máu đâu, không phải em nôn ra máu đâu! Đây là dung dịch dinh dưỡng mà, anh ngửi thử xem, mùi ngọt lắm!”

Thư Diêu níu lấy cổ áo bệnh nhân, cố rướn người sát lại gần anh, giọng nũng nịu:

“Ngửi thử xem đi! Thơm lắm, ngọt lắm! Không phải máu đâu, đừng khóc… Em còn muốn đi cùng anh đến bạc đầu, còn muốn lúc anh già rụng răng rồi em sẽ mua hạt dẻ bắt anh nhai!”

Chu Mính Viễn không thấy mình đang khóc.

Chỉ là… anh đã sợ hãi.

Lần đầu tiên trong đời anh biết cảm giác sợ hãi là thế nào. Anh từng đối diện cái chết, từng vượt qua lằn ranh sinh tử, nhưng chưa bao giờ thấy sợ.

Chỉ duy nhất lần này — sợ cô xảy ra chuyện.

Cũng may, cô gái ấy, vẫn tươi tắn, dù giọng nói còn yếu ớt, nhưng ánh mắt lấp lánh, nụ cười tinh nghịch, vẫn là cô.

Chu Mính Viễn cúi xuống ngửi theo lời cô, chỉ thoáng chạm mũi, liền quay đi:
“Ừ, ngửi thấy mùi dâu rồi, buông tay xuống nào.”

Nhưng Thư Diêu lại hiểu lầm, tưởng anh li.ếm môi là đang… thèm. Cô líu ríu: “Anh cũng thèm à? Em cũng thấy mùi ngon lắm, nếu không nói là dinh dưỡng em còn tưởng là nước trái cây ấy.”

Nói rồi, cô lại kéo áo ra trước mặt anh:
“Anh ngửi thêm lần nữa đi, thật sự thơm lắm!”

Giáo sư vừa lồm cồm đứng dậy, thấy cảnh này thì… phì cười quay mặt đi, nhịn cười đến rung cả vai.

Chu Mính Viễn bất lực nắm lấy tay cô, kéo áo cô lại:
“Về phòng rồi ngửi.”

Giáo sư Lý Tư cười đến ôm bụng:
“Về, về đi, về nghỉ ngơi. Ngủ dậy truyền thêm một chai dinh

dưỡng là được. Giờ chỉ cần dưỡng sức thôi, không phải lo gì nữa."

Hai người đang nói chuyện, Thư Diêu nghiêng đầu suy nghĩ…

"Khoan… em bảo anh ngửi mà… sao anh nói xem?"

Cô cúi đầu nhìn lại mình, chợt thấy… hình như có gì sai sai.

Cô lại kéo áo, cúi nhìn xuống… thấy rõ bên dưới lớp áo rộng thùng thình ấy, là làn da trắng ngần mềm mại, lộ ra đường cong mềm mại.

Chu Mính Viễn lúc này vừa bàn với Lý Tư xong, chuẩn bị bế cô về phòng. Anh bế cô lên, nghe thấy giọng cô dịu dàng bên tai, nũng nịu vô cùng:
"Anh Mính Viễn… em có đẹp không?"

Chu Mính Viễn giật mình, quay phắt đi… khẽ ho một tiếng.

Tác giả có lời muốn nói:

Anh Chu à, ánh mắt kia là nhìn đi đâu thế hả?

Chương 60: Trân Quý

DTV-EBOOK

Trước khi theo Chu Mính Viễn sang Nam Phi, Thư Diêu trong đầu tưởng tượng nơi này chắc là kiểu nghèo kiết xác, đất đai cằn cỗi, mấy cái cây to khổng lồ mọc như phim viễn tưởng, khắp nơi là cát và nắng cháy.

Kết quả… đến rồi mới biết.

Không hề nha. Cape Town xịn lắm, phát triển vù vù, phong cảnh đẹp muốn "ngất".

Chỉ là… cái viện nghiên cứu bên Chu Mính Viễn làm, toàn bộ ngân sách dốc hết vô dự án nghiên cứu. Thế là chỗ ở nghèo xơ xác. So với biệt thự Đông Cẩn của Đế Đô thì đúng kiểu một trời một vực, một phận hai kiếp.

Thư Diêu được phân ở ký túc xá của nhân viên trung tâm nghiên cứu. Chỗ này na ná nhà nghỉ bình dân 80k/đêm trong nước.

Mỗi người một phòng. Trong phòng ngoài cái giường ra thì còn một khoảnh trống và cái phòng tắm. Tổng cộng chắc 15 mét vuông là căng đét.

Mỗi phòng đều giường đơn. Chu Mính Viễn ở phòng ngay cạnh Thư Diêu.

Phòng tuy cũ, nhưng phòng anh gọn… gọn đến mức vô cảm. Thư Diêu từng qua rồi, nhìn cái chăn gấp vuông vắn như chuẩn quân đội, trong lòng nghi ngờ: người ở đây hay robot ở đây vậy?

Chu Mính Viễn cẩn thận đắp cho Thư Diêu một chiếc chăn mỏng, bế cô từ phòng phẫu thuật về, băng qua hành lang, dừng

trước cửa phòng cô, đẩy cửa bước vào.

Ngay khoảnh khắc cửa mở ra, Thư Diêu rõ ràng thấy lông mày Chu Mính Viễn… giật khẽ một cái.

Cái phòng này ấy hả, layout y chang phòng bên anh, từ giường, tủ, đến ga trải giường đều cùng tone xám đậm xám nhạt, sọc sọc ngang.

Lần đầu vô, Thư Diêu còn bảo: “Anh ơi, sao cái này giống nhà giam thế nhỉ?”

Ở mấy ngày rồi, bây giờ không gian đã được cô “cá nhân hoá” kha khá.

Trên bậu cửa sổ, một hàng “tượng nhỏ” làm từ đất sét cô tự nặn — nói tượng nhỏ cho sang, chứ thật ra trông như một đám quái vật đang dọa trẻ con.

Lý Tư từng nhìn qua, nhịn không nổi lẩm bẩm:
“May mà Nữ Oa không có tay nghề kiểu này… nếu không giờ nhân loại chắc xong đời.”

Cạnh cửa sổ còn treo một chiếc chuông gió đan bằng cỏ, quà mấy đứa trẻ bản địa tặng Thư Diêu.

Dưới sàn, mấy đôi giày nằm la liệt như lũ bạn quẩy xong ngủ gục.

Trên chiếc bàn be bé, ngoài hai cái túi mini size bé cỡ bàn tay, còn một đống lá cây không biết cô lượm ở đâu về, mấy lá đã héo, đổi màu vàng xỉn.

Chu Mính Viễn nhìn thoáng qua, hơi ngừng lại một giây… rồi cúi đầu dở khóc dở cười.

Đây là tổ ấm cô ấy trân quý sao?

Chăn trên giường không buồn gấp, vo viên thành một cục nhăn nhúm như ổ chuột con. Bên gối là một đống sạc điện thoại, dây tai nghe rối tung như tổ nhện, nhìn phát mệt.

Chu Mính Viễn khó nhọc bước qua bãi giày dưới đất, nhẹ nhàng đặt Thư Diêu xuống giường, mò điện thoại trong túi cô ra:
“Ngủ một chút đi. Trưa còn phải truyền dịch.”

Thư Diêu nằm dài, kéo cổ áo:
“Anh Mính Viễn không ở lại nhìn em hả? Nãy hứa về thăm mà?”

Chu Mính Viễn không nói, không rằng, quay người đi thẳng.

Bóng lưng ấy vẫn lạnh lùng cool ngầu y như mọi lần… nhưng khi ra cửa đập trúng khung cửa một phát, vành tai đỏ bừng, lộ ra một thoáng lúng túng đáng nghi ngờ.

Thư Diêu phát hiện ngay, cười điên đảo, cười đến đập tay lên tường bôm bốp bôm bốp, cười không ngừng nổi.

Ai ngờ, cười quá hoá hại, mới hơn 8 giờ sáng, Thư Diêu thều thào gọi điện cho Chu Mính Viễn:
“Em… nhớ giáo sư Lý Tư rồi…”

“Nói đàng hoàng.”

“Chu Mính Viễn… em đau dạ dày…”

Ở cái phòng “nhà nghèo” Nam Phi này, cách âm làm gì có. Chu Mính Viễn đương nhiên nghe thấy tiếng cười như lên dây cót, chỉ không ngờ cái cô ngốc kia lại cười đến nỗi lăn ra đau bụng phải đi bệnh viện.

Chu Mính Viễn mặt lạnh tanh bế cô về trung tâm nghiên cứu. Lý Tư vừa ngáp vừa nhìn, khó hiểu hỏi:
“Chuyện gì thế? Hai đứa không phải… tập thể dục gì đấy chứ?”

Lý Tư quay sang, ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa trách móc:
“Cô ấy mới xuống bàn mổ đấy, tôi nói này, cậu Chu, cậu có thể… kiềm chế chút không?!”

Thư Diêu gãi mũi:
“Không phải, không phải… tôi… tự cười đó…”

Ban đầu Lý Tư còn bảo, nghỉ ngơi vài ngày là có thể ăn uống bình thường, nhai kỹ nuốt chậm, đừng để dạ dày quá tải.

Nhưng nhờ màn cười náo loạn này, mọi chế độ ăn đều huỷ bỏ sạch sẽ.

Ngày thứ 5 sau mổ, Thư Diêu ôm bát yến sào, cuộn tròn trên giường, ánh mắt đáng thương hệt mèo ướt mưa.

Giường đơn kê sát cửa sổ, cô thấy Chu Mính Viễn đi ngang qua ngoài kia, liền giận dỗi đập tay vào kính:
“Chu Mính Viễn!”

Chu Mính Viễn đang gọi điện cho Bạch Hủ, nghe tiếng gõ liền dừng chân, hơi nghiêng đầu, chuyển điện thoại sang tai bên kia, nhìn vào phòng.

Cô đang mặc áo sơ mi của anh.

Lý Tư dặn mấy ngày sau mổ phải mặc đồ rộng, nhưng Thư Diêu lại xách theo một đống váy ôm eo, cuối cùng đành mượn sơ mi của anh.

Áo sơ mi hàng may đo cao cấp, mặc trên Chu Mính Viễn thì lạnh lùng cấm dục, mặc lên Thư Diêu thì… giống đồ diễn tuồng, tay áo dài quệt đất, vung vẩy như mấy đứa con nít chơi siêu nhân.

Cô hằm hằm gõ kính bốp bốp, mắt long sòng sọc.

Bên ngoài đang mưa tầm tã, mưa từ sáng đến chiều, nhiệt độ tụt không phanh.

Trong phòng, lò sưởi bật ấm áp, cửa kính mờ hơi nước, bàn tay Thư Diêu đập lên in từng dấu vân rõ rệt.

Mặt cô đỏ hồng, không biết do lò sưởi hay do vừa húp nửa bát yến nóng.

Thấy Chu Mính Viễn nhìn lại, Thư Diêu phẫn nộ oán trách: “Không phải nói mổ xong là muốn ăn gì ăn được sao?! Đồ lừa đảo! Anh với Lý Tư toàn là đồ lừa đảo! Đại lừa đảo!”

Sáng nay cô xem phim, thấy người ta ăn mì, ăn lẩu, ăn xiên nướng, ăn ngon phát thèm.

“Em muốn ăn mì gói! Muốn ăn lẩu cay! Muốn ăn xiên bẩn! Muốn ăn quán lề đường!”

Cô ôm nửa bát yến còn lại, vẻ mặt uất ức như công chúa bị giam lâu đài.

Thật ra bát yến ấy hầm kỹ với bào ngư Nam Phi, nhân sâm nhỏ, vừa bổ vừa sang, mùi vị thanh ngọt tuyệt hảo.

Nhưng với cô gái ăn yến mười mấy năm liền, cái “sang” ấy ăn phát chán.

Chu Mính Viễn suýt bật cười.

Điện thoại đầu bên kia, Bạch Hủ nghe loáng thoáng, cười hỏi: “Mượn đầu bếp nhà Sở Duật chưa tới à? Tôi nghe tiếng Thư Diêu gào rồi đó.”

Chu Mính Viễn mỉm cười, ngó đồng hồ:
“Tài xế đang đón ở sân bay, chắc nửa tiếng nữa.”

Trong phòng Thư Diêu có mở nhạc, bài mới của Healer, cô không nghe rõ Chu Mính Viễn nói gì, chỉ thấy anh mỉm cười, tâm trạng nhẹ nhõm.

“Anh cười cái gì! Em khổ thế mà anh cười?!”

“Phu thê đồng lâm lâm chi ngạn” toàn là lời dối trá! Cô giờ chỉ muốn đá bay cái ‘chim’ của Chu Mính Viễn!”

Ngoài kia mưa lớn, Thư Diêu không được ra ngoài, lại ăn kiêng, cô ủ rũ tựa lên cửa sổ:
“Cái này… khác gì ngồi tù chứ…”

Ngay khoảnh khắc đó, cửa sổ bị kéo ra từ bên ngoài. Một luồng gió lạnh ẩm, lẫn mùi đất mưa, tràn vào.

Thư Diêu há hốc:
“Chu Mính Viễn! Sao cửa sổ này… mở được từ ngoài? Sao thiết kế thế này?! Không an toàn gì hết!”

Chu Mính Viễn cúp máy, chống tay lên khung cửa, mặt đối mặt cô:
“Một lát, dẫn em đi chỗ này.”

“Ồ wow, cuối cùng anh cũng nhớ thả em ra khỏi ngục hả.”

Thư Diêu không thấy vui mấy, bĩu môi, trợn nhẹ một cái mắt trắng.

Chu Mính Viễn thuận tay hôn phớt lên môi bĩu ấy, liền bị cô nhanh như chớp… véo má.

Mưa rớt xuống khe đá ngoài hành lang, lá rụng lẫn hoa tàn, giọt nước đọng ở mái hiên rơi xuống, bắn tung bọt bùn nho nhỏ.

Trong hành lang, tiếng Thư Diêu cười hả hê vang vọng:
“Ha! Tóm được một tên sói già d.ê x.ồm!”

Chu Mính Viễn bị véo má nhưng vẫn cười khẽ.

Cái thanh xuân mà tuổi trẻ anh từng không dám có, giờ… hình như bắt đầu tìm lại được.

“Chỉ hôn thôi mà gọi là d.ê xồ.m hả?”

“Ủa? Chu Mính Viễn? Giờ mặt dày dữ hen? Chỉ hôn thôi mà không tính dê? Vậy anh còn muốn làm gì nữa hả?”

Tiếng cười, tiếng trêu chọc lan ra trong mưa.

Lý Tư ngậm bút mở cửa sổ, nhìn ra ngoài:

Một Chu tổng diện vest gọn gàng chỉn chu, không đi cửa chính, leo cửa sổ chui vào phòng Thư Diêu, trông như thằng nhóc nghịch ngợm…

Ông lắc đầu, nhìn mưa đổ:
“Lần đầu tiên… thấy Nam Phi đáng yêu đến vậy.”

Chu Mính Viễn nhảy qua cửa sổ vào phòng, làm Thư Diêu sững người một thoáng, đưa tay chạm mũi tự hỏi:
“Không phải người ta nói gần mực thì đen, gần đèn thì rạng sao? Sao anh càng ngày càng lêu lổng thế… Chẳng lẽ học theo em à? Bộ em trông không đứng đắn vậy à?”

“Giống.”

“Giống chỗ nào?! Anh lặp lại lần nữa xem, ai giống?!”

“…Anh giống.”

Hai người đùa giỡn một hồi, Thư Diêu bỗng nhớ ra lúc nãy anh bảo muốn đưa cô đi đâu đó, liền quay sang hỏi:
“Vừa nãy anh bảo muốn dẫn em đi đâu ấy nhỉ?”

Phòng ngủ nhỏ hẹp, hai người ngồi sát bên nhau trên giường, cảm giác như mười mấy năm trước, lúc còn nương tựa vào nhau trong căn nhà tồi tàn. Chỉ cần xoay đầu lại, là thấy ngay người kia gần trong gang tấc.

Chu Mính Viễn nghiêng đầu, vừa khéo bắt gặp ánh mắt Thư Diêu. Trong đôi mắt đen láy, trong trẻo của cô, phản chiếu bóng dáng anh.

Một khoảnh khắc yên bình, ấm áp. Chỉ cần vòng tay qua eo cô, nhẹ nhàng cúi gần, là có thể đặt một nụ hôn lên đôi môi ấy.

Và anh thật sự đã làm vậy. Dịu dàng hôn lên, trao nhau hơi ấm nơi đầu môi chóp lưỡi.

Khi cậu rời đi, Thư Diêu nắm tay đấm nhẹ một cái:
“Em hỏi anh tí nữa đi đâu cơ mà.”

“Ra sân.”

Cái sân mà Chu Mính Viễn nói, chính là khoảng sân lớn của viện nghiên cứu, chỉ cách phòng ngủ chưa tới ba phút đi bộ.

Chỉ vậy thôi á? Đây mà cũng gọi là ‘dẫn em đi một nơi’ hả?

Thư Diêu tức lắm, lao vào túm cổ anh:
“Tôi phát hiện anh dạo này càng ngày càng lơ là rồi. Suốt ngày trong đầu chỉ toàn nghĩ mưu tính chiếm lợi tôi, hả? Tôi cho anh chiếm lợi này! Cho anh chiếm lợi này!”

Cô vừa nói vừa ôm lấy đầu Chu Minh Viễn, chu môi lên hôn chùn chụt loạn xạ lên mặt anh.

Chẳng có chút lãng mạn nào, cứ như chim gõ kiến đang đục thân cây để xả giận.

Chu Minh Viễn cười đến nghẹt thở, ho khan một hồi mới siết cô vào lòng, vừa cười vừa giải thích:
“Không phải em bảo muốn ăn vịt quay sao?”

“Vịt quay?!”

Đôi mắt cô sáng lên, rồi cắn anh một cái qua lớp áo:
“Xạo hả? Em nhìn rồi, mấy ngày nay chỗ bác bảo vệ chẳng nhận đơn hàng nào mới, chỉ có hôm qua ký nhận lô linh kiện cơ khí thôi mà.”

“Đi với anh rồi biết.”

Thư Diêu lôi quần áo chuẩn bị thay, liếc mắt nhìn anh:
“Em thay đồ đây, không được lén nhìn đấy.”

Chu Minh Viễn đúng là quân tử, mở cửa bước ra hành lang chờ.

Khi Thư Diêu thay xong đi ra, anh lập tức bế bổng cô lên. Thư Diêu vòng tay qua cổ cậu, hơi lo lắng:
“Sao vậy? Lý Tư bảo em không được đi lại hả? Tôi thấy mình khoẻ mà, chẳng có gì bất thường.”

“Không phải. Gió nổi lên rồi.”

Thư Diêu chớp mắt ngơ ngác:
“Ơ… sao nghe cậu nói thi vị dữ vậy?”

“Gió bắc thổi mưa tràn cả hiên nhà.”

Nghe cậu nói vậy, Thư Diêu cúi nhìn xuống đất. Mặt sân vốn gồ ghề, nước mưa đọng thành vũng, lấm lem bùn đất.

Anh nói:
“Sợ em giẫm ướt giày.”

Thư Diêu cụp mắt, giấu đi ánh dịu dàng trong đáy mắt, khẽ đáp:
“Ừm.”

Chu Mính Viễn sải bước dài, chưa đến hai phút đã băng qua hành lang, bước vào sân viện nghiên cứu. Lúc ấy, Thư Diêu khẽ bật thốt trong lòng anh.

Không biết từ lúc nào, sân viện đã dựng lên một mái lều giản dị.

Trong lều có hai chiếc máy sưởi, làm ấm cả khoảng sân. Một ấm trà sôi lách tách trên bếp, ngoài sân mưa lất phất, giọt nước đọng trên những đóa cúc vàng.

Bình yên, dễ chịu lạ thường.

Nhưng khiến Thư Diêu bất ngờ nhất, là một người đàn ông nói giọng Bắc Kinh, đang đứng cạnh lò nướng, mặc đồng phục đầu bếp, đội mũ trắng, treo một con vịt lên lò.

Đầu bếp cười rạng rỡ, quay sang giới thiệu với Lý Tư ngồi bên: “Con vịt này, hôm qua tôi đích thân chọn trước khi lên máy bay đấy. Béo ngon lắm, đảm bảo ưng ý nhé.”

Hóa ra trước ca phẫu thuật, Thư Diêu nói muốn ăn vịt quay, chỉ một phần vì thật sự thèm, còn lại là muốn làm khó Chu Mính Viễn, để cậu đừng cứ lo lắng mãi về ca mổ của cô.

Sau phẫu thuật, chẳng ai nhắc lại chuyện đó. Thư Diêu cũng tưởng Chu Mính Viễn quên rồi.

Dù sao vịt quay ở thủ đô cũng “khó chiều” lắm: bánh cuốn phải mỏng nhưng dai, nước tương phải đúng vị, mà vịt ngon nhất phải là vịt béo được nuôi ở suối núi Ngọc Tuyền, uống nước khoáng cả đời.

Phải ăn ngay khi vừa quay xong, da mới vàng giòn, thịt mới mềm mọng.

Vịt đóng gói hút chân không thì không giòn; hâm nóng lại thì mất độ ngon.

Đến độ, chỉ cần đầu bếp không khéo tay thái lát đúng chuẩn lá liễu, mỏng vừa phải, cũng sẽ làm giảm hẳn hương vị.

Không ngờ Chu Mính Viễn "chơi lớn", "airdrop" hẳn một đầu bếp lão luyện đến tận Nam Phi, dựng lều trong sân, đích thân nướng vịt cho cô.

Chỉ vì một câu nói muốn ăn vịt quay.

Được một người nâng niu, trân trọng, thật sự là một hạnh phúc ngọt ngào.

Thư Diêu nhìn vịt quay, lẩm bẩm:
"Chu Mính Viễn, anh… thật tốt."

"Em muốn gì, anh cũng sẽ cố hết sức cho em."

Chu Mính Viễn thấy ánh mắt cô dán chặt vào con vịt quay, bật cười trêu:
"Anh tốt hơn, hay vịt quay tốt hơn?"

Mùi thơm ngậy của da vịt bắt đầu lan toả. Thư Diêu nuốt nước bọt:
"Ngay bây giờ hả?"

"Ừ."

"…Vậy chắc là… vịt quay tốt hơn chút xíu. Nó… thơm quá."

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Mính Viễn: Con người không bằng… vịt =)))

Chương 61: Dang Rộng Đôi Cánh

DTV-EBOOK

Vị đầu bếp chuyên làm món vịt quay kia vốn là người có tiếng trong giới ẩm thực của Đế Đô, tay nghề theo chân Sở Duật mà thành, sở trường chẳng dừng lại ở món vịt quay đơn thuần.

Con vịt quay vàng óng, da giòn thơm nức khiến Thư Diêu ăn đến rạng rỡ cả mặt mày, Chu Mính Viễn dứt khoát giữ cô lại thêm mấy hôm, để đầu bếp ấy trổ tài với đủ món đặc sản nổi tiếng của Đế Đô, mỗi bữa đều đổi món, làm thành một bữa tiệc dài bất tận dành riêng cho cô.

Đầu bếp ở lại Nam Phi hơn một tuần thì Sở Duật gọi điện thoại sang, giọng ủy mị như muốn khóc:
"Mính Viễn à, cậu còn định cho nhà hàng của tôi mở cửa không đấy? Đầu bếp nhà tôi đi mất mười ngày rồi, cậu muốn tôi tự mình xuống bếp nấu mì gói cho khách à? Chỗ tôi là nhà hàng năm sao đấy trời ơi!"

Lúc ấy Thư Diêu đang ngồi bên bàn ăn, rướn tay gắp miếng gà bọc đường.

Lớp đường keo trong suốt ánh lên màu hổ phách óng ánh, kéo thành từng sợi tơ vàng óng quấn lấy thịt gà và anh đào đỏ mọng.

Bàn ăn bày kín những món tinh xảo hấp dẫn: tứ hỉ hoàn tử, cừu xào hành hoa, thịt hầm hạt dẻ… mỗi món đều khiến người ta chỉ nhìn thôi cũng thèm rỏ dãi.

Những món kia đều ngon nhất khi ăn nóng, riêng món gà bọc đường này thì không thể ăn ngay sau khi gắp. Nếu để nguội, đường sẽ cứng lại không kéo được sợi. Phải tranh thủ lúc còn

nóng mà gắp, rồi nhúng qua nước ngọt lạnh như Sprite để giảm nhiệt, mới vừa miệng.

Chu Mính Viễn vừa nghe điện thoại vừa để ý đến Thư Diêu, sợ cô hấp tấp cắn luôn sẽ bị bỏng, liền lấy nửa bát Sprite lạnh đưa qua.

“Làm gì thế?”

Thư Diêu vừa giữ chắc miếng gà trong tay, vừa cảnh giác nhìn anh, tưởng anh muốn cướp món của mình.

Chu Mính Viễn vẫn áp điện thoại bên tai, không tiện mở miệng, chỉ nhẹ nhàng đưa bát nước về phía cô, ý bảo cô nhúng miếng gà vào đó.

Thư Diêu lại tưởng anh muốn giành ăn, bèn hất cằm một cách kiêu căng:
“Không cho anh ăn! Hứ hứ hứ!”

Nói xong thì cắn miếng gà một phát. Ai ngờ nóng quá, vừa cắn đã bị bỏng, chỉ biết nhăn nhó trợn mắt nhìn Chu Mính Viễn.

Chu Mính Viễn không kịp ngăn, chỉ biết dở khóc dở cười nhìn cô, ánh mắt vừa bất lực vừa đầy yêu thương. Anh khẽ lắc đầu, xoa nhẹ mái tóc cô, rồi mới quay lại với Sở Duật trong điện thoại:
“Mai tôi cho đầu bếp về, cậu yên tâm mở cửa nhà hàng đi.”

Những ngày này, Thư Diêu dù được chiều chuộng nhưng vẫn ăn uống điều độ, mỗi bữa đều uống một chút thuốc hỗ trợ tiêu hóa. Nghe đầu bếp sắp rời đi, cô lại thấy hơi tiếc, gắp thêm một đũa thịt cừu, rồi quay đầu nhìn Chu Mính Viễn bằng ánh mắt đầy lưu luyến.

Chu Minh Viễn cúp máy, mỉm cười dịu dàng:
“Về rồi anh dẫn em đến nhà hàng của Sở Duật, muốn ăn gì cũng được.”

Ăn tối xong, bầu trời Nam Phi đã ngả tối. Nhân viên lần lượt tan làm, hành lang chỉ còn lại ba người: Chu Mính Viễn, Thư Diêu và giáo sư Lý Tư.

Thư Diêu tung tăng đi phía trước, vừa đung đưa chiếc túi nhỏ vừa hào hứng nói:
“Chu Mính Viễn, món tứ hỉ hoàn tử hôm nay đầu bếp làm ngon quá đi mất! Chan nước sốt lên cơm trắng, trời ơi ngon gì đâu! Hóa ra cơm lại là món ăn ngon đến thế! Em yêu cơm trắng mất rồi!”

Yêu vịt quay, yêu cơm trắng.

Chỉ là vẫn không chịu nói yêu anh.

Chu Mính Viễn chỉ biết bật cười lắc đầu, anh thích nhất là thấy cô rạng rỡ như thế này.

Như khi cô rướn tay gắp món gà bọc đường, tham lam kéo thật nhiều tơ đường, hệt như một đứa trẻ.

Nếu Thư Diêu được lớn lên trong một gia đình bình thường, với tính cách dễ vui dễ hài lòng như vậy, chắc chắn hồi còn đi học sẽ là một nữ sinh vô cùng đáng yêu.

Cô có thể sẽ mặc đồng phục rộng thùng thình, vừa ăn kem vừa tung tăng chạy nhảy trên sân trường, ríu rít trò chuyện với bạn bè trên đường về nhà.

Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Mính Viễn lại dâng lên chút tiếc nuối.

Những năm tháng tuổi thơ và thanh xuân quý giá đó… họ mãi mãi không thể quay lại.

Nhưng may thay, tương lai vẫn còn dài. Anh sẽ dùng quãng đời còn lại để cưng chiều cô, biến cô thành một đứa trẻ không lo

không nghĩ.

Trong trung tâm nghiên cứu lúc này chỉ còn ba người. Thư Diêu ngồi khoanh chân trên chiếc ghế xoay lớn trước bàn làm việc, trước mặt là tấm bản đồ Nam Phi.

Lý Tư nói cô đã hồi phục khá tốt, có thể ra ngoài dạo chơi, chỉ cần tránh làm việc quá sức. Thư Diêu quyết định cùng Chu Mính Viễn đến một nơi có cái tên rất dễ thương – Limpopo.

Lúc Bạch Hủ gọi điện tới, Thư Diêu mới tìm thấy tỉnh Limpopo ở góc phải phía trên bản đồ, xác định vị trí thảo nguyên thưa thớt mà họ định đến.

Nghe đầu dây bên kia nói muốn bàn chuyện nhà họ Chu, cô lập tức tỏ vẻ cũng muốn hóng hớt.

Nguyên văn cô nói là:
“Chu Mính Viễn, bật loa ngoài đi, để em nghe xem Chu Cảnh lại giở trò gì nữa.”

Vừa bật loa, giáo sư Lý Tư lập tức xách điếu thuốc ra ngoài hút, tỏ rõ thái độ: tôi không muốn dính vào chuyện nhà họ Chu.

“Lão gia đã chính thức giao phần lớn cổ phần và quyền lực nhà họ Chu cho Chu Nhiễm Chi rồi, bảo là anh ta là người có năng lực nhất trong thế hệ trẻ của nhà họ.”

Bạch Hủ bên kia nghe mà như muốn lật bàn, ngừng một nhịp rồi nói tiếp:
“Rồi Chu Nhiễm Chi lại giả vờ khiêm tốn, một mực từ chối, nói mình không xứng đáng. Diễn giỏi lắm, rồi trốn biệt ra nước ngoài.”

Những lúc Bạch Hủ nói mấy chuyện này, Chu Mính Viễn thường chỉ khẽ gật đầu, cùng lắm đáp một chữ “Ừ”.

Nhưng Thư Diêu thì khác, cô chán ngấy cái đám giả nhân giả nghĩa nhà họ Chu.

Cô vỗ bàn cái "bộp", giận dữ nói:
"Cái tên Chu Nhiễm Chi đó cũng giống y hệt Chu Cảnh, chẳng phải thứ tốt đẹp gì! Diễn cũng ra vẻ lắm. Sao mà nhà họ Chu cứ nhất định cho rằng hắn là người giỏi nhất? Người giỏi nhất nhà họ Chu không phải là Chu Mính Viễn của chúng ta sao?"

"Chuẩn rồi!"

Bạch Hủ phụ họa với vẻ đầy căm phẫn:
"Lúc nào cũng ra vẻ không màng danh lợi, nhưng cuối cùng ai cũng không bằng hắn ta. Lại còn diễn cái kiểu 'tôi không muốn nhận đâu, là mọi người ép tôi đấy, tôi bất đắc dĩ phải nhận' – trắng trợn giả tạo!"

"Đồ đạo đức giả!"

"Không chỉ Chu Nhiễm Chi đâu, Chu Huy Vũ với Chu Tề Mặc dạo này cũng nhảy nhót suốt ngày quanh lão gia đấy."

Thư Diêu và Bạch Hủ phối hợp như hát đôi, đem mấy bông "bạch liên hoa" nhà họ Chu ra nói không sót một ai.

Cuối cùng, Thư Diêu nheo mắt lại, dáng vẻ như một con mèo lim dim nằm phơi nắng trên mái nhà buổi trưa, thở dài khoan khoái:
"Vẫn là Chu Mính Viễn của chúng ta tuyệt nhất – vừa đẹp trai, vừa có năng lực, lại tinh tế dịu dàng, lại còn…"

Phần sau đã bị Chu Mính Viễn dùng lòng bàn tay bịt lại. Anh khẽ che miệng cô, cười như gió xuân:
"Thôi đừng khen nữa, anh xấu hổ đấy."

"Ưm ưm ưm ưm ưm!"

Thư Diêu phát ra âm thanh mơ hồ trong tay anh, rất có khả năng đang mắng: “Da mặt dày thế còn biết xấu hổ à!”

Thật ra, sau khi Chu Mính Viễn rời đi, cuộc sống của người nhà họ Chu cũng chẳng dễ dàng gì.

Doanh nghiệp nào mà chẳng vậy, chẳng ai dại gì để họ hàng nội tộc “bao sân”, toàn là liên minh cổ đông – đối tác – thân hữu – chiến hữu – ai cũng có phần, lợi ích cộng hưởng mà sống cả thôi.

Như cụ sử gia Tư Mã Thiên nói chí phải:
“Thiên hạ xô bồ đều vì tiền tới, náo nhiệt cũng chỉ vì tiền đi.”

Mà tài cán của Chu Mính Viễn, đám cổ đông với cộng sự thấy hết – không mù. Anh vừa biến khỏi vị trí, họ liền lén nhìn nhau kiểu:

“Ủa, giờ ai làm sếp đây?”
“Chu Nhiễm Chi? Nó á hả? Ờ… thôi tao về nuôi cá.”

Thậm chí ngay trong nội bộ nhà họ Chu, cũng lắm người lắc đầu:

“Người đó hả? Đẹp trai thì có, chứ cầm công ty thì thôi xin ké muối tiêu.”

Nhiều lúc Chu Mính Viễn ngồi gác chân, chống cằm suy tư, thầm nghĩ:

“Không biết mấy cú suýt ăn hành của mình, có phải người chú thân thiết đứng sau đạo diễn không?”

Nhưng anh cũng đắn đo:

“Hắn muốn giành cái nhà họ Chu thì đi vuốt ve Chu Cảnh là xong rồi, cần gì phải chơi mình kiểu phim hành động?”

Rồi anh lại nghĩ tiếp:

“Nhưng sao trùng hợp vậy? Mình xui đúng lúc nó mới trở về nhà. Vậy là sao?”
“Là cái vận đen, hay cái bẫy?”

Mà thôi, Chu Mính Viễn không tin vào cái gọi là “trùng hợp”, anh là người theo chủ nghĩa duy vật – chuyên theo dõi thầm lặng, soi mấy lần thấy Chu Nhiễm Chi hành động kiểu gì mà cứ khiến người ta nổi da gà sống lưng.

Giờ ông cụ Chu Cảnh tuyên bố dõng dạc:

“Quyền hành với cổ phần, tất cả giao cho Nhiễm Chi!”

Chu Mính Viễn bình tĩnh như nước suối:

“Nó không dám nhận ngay là vì biết mình còn non, ôm vô giờ là bị bầm dập như chơi.”

Nếu Chu Nhiễm Chi là người biết tính toán thật, không bao lâu nữa kiểu gì nhà họ Chu cũng sẽ có một vụ kinh doanh “vỡ trận”.
Sau đó ai đứng ra cứu nguy?
Tất nhiên là “siêu nhân Nhiễm Chi”.
Lúc đó dân tình vừa rơi lệ vừa đưa chìa khóa công ty cho anh ta giữ luôn.

Mấy chuyện đó Chu Mính Viễn không kể cho Thư Diêu nghe. Anh chỉ mong cô bé nhà mình cứ vui vẻ, tung tăng như chim sẻ – ở cạnh anh thì không phải lo nghĩ gì hết.

Vừa cúp điện thoại với Bạch Hủ, điện thoại của Thư Diêu lại rung.

Cô nàng còn đang hí hửng chỉ vô bản đồ Nam Phi, chỉ cái hẻm núi gì đó nói với Chu Mính Viễn:

“Nè, chỗ này tụi mình đi được không á? Nghe nói đẹp lắm đó!”

Chưa kịp nghe câu trả lời, điện thoại trên bàn rung cái “vèo” làm cô giật mình muốn rớt dép.

Là Sầm Nguyệt Bạch gọi video.

Cô vừa thấy cái tên hiện lên màn hình, cả người đơ ra một giây.

Healer , thường gọi video thì gọi kiểu tập thể, dùng điện thoại của Tiểu Bất Điểm Lục Hinh hay Đại Thâm, rồi lòi ra nguyên dàn mặt đẹp.

Thỉnh thoảng lắm mới có người gọi riêng, thường là Mộc Liệt hay Trương Sĩ Trạch.
Chưa bao giờ là Sầm Nguyệt Bạch.

Anh chàng này thuộc hệ trầm lặng, nhắn tin cũng như gửi điện tín. Tết đến còn phải lôi hết dũng khí mới gửi nổi một tin chúc mừng kiểu:

“Năm mới vui vẻ, cả nhà mạnh khỏe, vạn sự như ý, gửi toàn dân.”

Chu Mính Viễn liếc thấy, nói:

“Em nghe đi, anh ra ngoài hút điếu thuốc.”

Thư Diêu vừa nhấn nút nhận, màn hình hiện lên gương mặt Sầm Nguyệt Bạch – hai mắt đỏ hoe, buồn như cún con ướt mưa.

Trên người cậu ta còn mặc bộ đồ bệnh nhân Thư Diêu từng mặc nửa tháng trước nên cô nhìn phát nhận ra liền.

“Nguyệt Bạch, cậu…”

Chưa nói hết câu, đầu dây bên kia vang lên giọng run run như sắp bật khóc:

“Cô Thư… chân em… không thể nhảy được nữa rồi.”

Sầm Nguyệt Bạch bị tai nạn giao thông.

Ngay sau khi nhóm Healer vừa phát hành bài mới, đang chuẩn bị cho concert tháng sau.

Chân cậu ta bó bột như khúc giò kho, cả người cúi gằm, cố nén tiếng khóc nhưng mặt thì buồn tới mức muốn đấm vào gối thét lên:

“Tại sao ông trời lại nhắm ngay vào em?”

Thật ra nếu chỉ khổ một mình, chắc cậu còn chịu được.
Cái khiến anh đau lòng là có nguy cơ làm cả nhóm Healer “toang theo”.

Vé đã bán sạch, quảng bá cũng làm xong.
Mà đội hình nhảy của nhóm là nhóm sáu người, mà Nguyệt Bạch là trung tâm – C vị.
Giờ chân gãy, không nhảy = concert huỷ.

Tổn thất kinh tế – chia đều cho cả nhóm!

Thư Diêu trầm ngâm rồi nhẹ nhàng an ủi:

“Nguyệt Bạch, chắc chắn sẽ có cách mà.”

Ở bên Chu Mính Viễn, Thư Diêu là cô bé ham ăn ham chơi, nũng nịu dễ thương.
Nhưng đứng trước Healer, cô là người chị cả là chỗ dựa cho họ.
Cái khí chất “họp phụ huynh” nó bật ra tự nhiên như thở vậy.

“Nếu cậu thật sự muốn concert vẫn diễn ra…
Thì cậu hát, tôi nhảy thay.”

Lúc này, Chu Mính Viễn đứng ngoài cửa với giáo sư Lý Tư.

Chu tiên sinh đàng hoàng, nói ra là đi hút thuốc thì đứng xa, không hóng.
Giáo sư Lý thì khác – tai áp sát mép cửa, hóng rõ từng chữ.

“Ui giời ơi, Thư Diêu chuẩn bị đi nhảy thay cho trai trẻ rồi!”

Chu Mính Viễn: “Ừ.”

Lý Tư buôn chuyện một hồi, liếc sang hỏi:

“Sao? Ghen không? Tôi thấy thằng kia tin tưởng Thư Diêu dữ lắm đó nha. Mà người ta chỉ tin tưởng ai khi nào biết không?”

“Khi người ta yêu… yêu dữ lắm luôn.”

Rồi làm mặt hả hê:

“Chu thiếu gia, tình địch tới cửa rồi đó?”

Chu Mính Viễn chỉ gọi nhẹ một câu:

“Lý Tư.”

“Gì?”

“Tôi ra ngoài để khỏi nghe họ nói chuyện.”

Lý Tư cười toe toét:

“Tới nước này rồi còn phong độ chi nữa? Vợ cậu sắp bị người ta cướp mất rồi kìa, còn nhảy vì người ta đó. Không lo hả?”

Chu Mính Viễn nghịch nghịch điếu thuốc, cuối cùng không hút nữa, nhét lại hộp.

Anh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm Nam Phi, vì ít đèn nên sao nhiều hơn, trời như rộng thêm mấy lần.

Rồi anh mỉm cười, nói với Lý Tư:

“Tôi từng nghĩ Thư Diêu là con chim hoàng yến trong lồng kính. Nhưng không, ‘diêu’ là chim ưng – chim săn mồi trên trời cao. Cô ấy muốn bay đến đâu, cứ việc tung cánh mà bay.”

Lý Tư hỏi:

“Thế còn cậu?”

Chu Mính Viễn đáp:

“Tôi ở lại, làm tổ cho cô ấy quay về.”

Chương 62: Trăng Non

DTV-EBOOK

Lúc quản lý của nhóm Healer – chị Triệu Nhã gọi đến, Thư Diêu đang ngồi trong phòng ngủ. Chu Mính Viễn cũng ở đó, vừa vặn giúp cô lau khô mái tóc ướt vừa gội xong.

Bên Nam Phi đã là đêm khuya, còn bên Đế Đô chắc mới chiều tà. Triệu Nhã là người chu đáo, bình thường tuyệt đối sẽ không gọi cho Thư Diêu vào giờ này.

Chị ấy là kiểu nữ cường điển hình, điềm tĩnh trước mọi tình huống, xử lý công việc dứt khoát, nếu không thì làm sao có thể một mình chèo lái nguyên cả nhóm idol trẻ măng như vậy?

Chỉ là hôm nay, trong giọng chị ấy lại thấp thoáng chút khẩn trương:
“Tiểu Thư à, Nguyệt Bạch nói… em có thể nhảy thay phần của cậu ấy sao? Là thật hả?”

“Ừm, em nhảy được mà. Để Nguyệt Bạch yên tâm tập trung hát thôi.”

“Nhưng mà… em có chịu nổi không? Dạo gần đây em mới phẫu thuật xong mà?”

Thư Diêu đếm ngón tay. Cô vốn không nhanh nhạy với thời gian ngày tháng, lại chẳng bao giờ làm công việc hành chính kiểu chín giờ đến năm giờ. Từ hồi còn học ở học viện múa cũng chẳng có khái niệm nghỉ lễ là gì.

Hồi nhỏ cô quen dùng đồ ăn để phân biệt ngày chẵn lẻ, sau này cũng giữ thói quen ấy để cảm nhận thời gian.

Phẫu thuật xong, ăn tổ yến lạt nhẽo mất 5-6 ngày, sau đó lại được đầu bếp từ Đế Đô nấu thêm hơn mười ngày nữa.

Tính sơ sơ, cũng đã tẩm bổ được nửa tháng.

“Không sao đâu ạ, chỉ là thể lực vẫn chưa hồi hẳn, cần tập lại một chút.”

Bài nhảy này do chính Thư Diêu biên đạo. Mức độ khó thì… khỏi phải bàn. Hồi đó Healer lấy vũ đạo khó làm điểm tự hào, nghĩ rằng đã là nhóm đỉnh lưu thì phải trình diễn đỉnh cao.

Giờ Sầm Nguyệt Bạch gặp sự cố, muốn tìm dancer thay thế cũng đâu phải chuyện dễ – bỏ qua chuyện khí chất và độ ăn ý, chỉ riêng chuyện nhảy có ra hồn hay không đã là cả vấn đề.

Dancer bình thường? Không đủ tầm.
Dancer giỏi? Lịch trình kín mít.

Thư Diêu chính là người thích hợp nhất.

Bài nhảy do cô biên, lại nắm rõ từng thành viên trong nhóm, ăn ý thì khỏi nói.

Triệu Nhã bên kia điện thoại nói cảm ơn liên tục, nghe ra được là xúc động thật sự.

Sau khi xác nhận chuyện Thư Diêu sẽ nhảy thay Sầm Nguyệt Bạch, sáng hôm sau cô và Chu Mính Viễn lập tức thu dọn hành lý ra sân bay, lên chuyến bay trở về nước.

Ngay trước khi máy bay cất cánh, Thư Diêu nhận được một video từ nhóm Healer.

Mấy cậu trai trẻ đang vây quanh giường bệnh của Sầm Nguyệt Bạch, cả đám mặt dài như nhau, y hệt vẻ mặt u sầu đêm

qua của cậu ấy:
“Cô Thư ơi, cô ổn không vậy…?”

Thư Diêu vừa ngồi vào ghế, trên mặt là nụ cười dịu dàng, kiểu như bà cô hiền hậu dỗ dành mấy đứa cháu nhỏ, giọng ngọt như đường phèn:
“Yên tâm đi, không sao đâu.Tôi sẽ không làm hỏng concert của mấy đứa đâu.”

Chu Mính Viễn cất hành lý xong thì ngồi xuống cạnh cô. Thư Diêu đang đeo tai nghe, anh không nghe rõ video bên kia nói gì, chỉ nghe thấy cô nghiêm túc đáp:

“Healer, lần này… để chúng ta cùng nhau trở thành người chữa lành thế giới nhé.”

Kết thúc cuộc gọi, cô gái mới đó còn đầy khí phách, vừa quay đầu lại thì mặt đã xị xuống, như mới sực nhớ ra điều gì:
“Chu Mính Viễn… kỳ trăng mật của chúng mình lại tiêu rồi.”

Cô như thế này thật sự… đáng yêu đến mức không chịu nổi.

Chu Mính Viễn có cảm giác, trên đời này chỉ có mình là người duy nhất được Thư Diêu tin tưởng, dựa dẫm toàn tâm toàn ý như vậy.

Anh bật cười, tay nhẹ nhàng đặt lên đỉ.nh đầu cô, xoa xoa mái tóc mềm mượt:

“Chúng ta còn một đời rất dài… bất kỳ lúc nào cũng có thể là kỳ trăng mật.”

Thư Diêu trầm ngâm một hồi. Lúc máy bay cất cánh, tiếng động cơ vang rền, cô bất chợt quay đầu, khiến Chu Mính Viễn tưởng rằng mình sắp được một nụ hôn cảm động.

Ai dè cô lại nhíu mày, thở dài:

“Không dài đâu… bây giờ là tháng 11 rồi, còn một tháng nữa là hết năm. Em còn phải luyện nhảy, không biết có kịp đi ăn vịt quay ở quán của Sở Duật không nữa.”

“Em mê vịt quay đến thế cơ à?”

“Chết mê chết mệt luôn ấy chứ!”

Chu Mính Viễn bật cười, lắc đầu, rồi lại hỏi câu kinh điển: “Yêu vịt hơn, hay yêu anh hơn?”

“Yêu——”

Thư Diêu kéo dài giọng, đôi mắt láu lỉnh xoay một vòng: “Yêu anh!”

“Thế không yêu vịt nữa à?”

Thư Diêu tinh ranh đáp:
“Yêu anh trước đã~ Anh mới đưa em đi ăn vịt được chứ!”

Về tới Đế Đô, đúng như dự đoán – bận đến mức chẳng còn thời gian mà thong thả ăn uống.

Ngày nào Chu Mính Viễn cũng đưa Thư Diêu tới công ty, rồi cô bắt đầu luyện tập cùng Healer. Cô thấp hơn Sầm Nguyệt Bạch một chút, nhiều động tác phải điều chỉnh lại để ăn khớp với các thành viên còn lại.

Đặc biệt là phần solo cá nhân của Nguyệt Bạch – cần luyện gấp.

Concert đâu chỉ có một bài. Mấy bài còn lại, Thư Diêu cũng cố gắng theo sát. Thể lực cô yếu, luyện xong mỗi tối bước ra khỏi phòng tập là đã gần nửa đêm.

Đêm nào, Chu Mính Viễn cũng đứng chờ ở cửa.

Thư Diêu sẽ chạy đến, nhào vào lòng anh, lấy trán đang đẫm mồ hôi dụi vào người anh, giọng nũng nịu:

“Mính Viễn cưa cưa~~ Em mệt muốn xỉu luôn rồi!”

Sau đó, hưởng trọn đặc quyền được anh bế hoặc cõng xuống lầu.

Có hôm Thư Diêu còn chọc anh:
“Nghe nói cưới theo kiểu truyền thống, chú rể sẽ bế cô dâu đi, dù hôn lễ của tụi mình chưa tổ chức gì… nhưng mà mỗi ngày em đều được đối xử như cô dâu rồi còn gì~”

Chu Mính Viễn cõng cô trên lưng, ở nơi cô không nhìn thấy – đôi mắt lóe sáng.

Anh âm thầm ghi nhớ lời cô nói.

Càng gần ngày concert, thời gian tập luyện càng kéo dài.

Công ty của Healer đã đăng thông báo, giải thích với fan rằng Sầm Nguyệt Bạch gặp tai nạn xe, ngày concert chỉ có thể đảm nhận phần hát. Vũ đạo sẽ do giáo viên dạy nhảy – Thư Diêu lão sư đảm nhiệm, đồng thời cảm ơn sự hỗ trợ kịp thời của cô.

Fan đông, nên cũng đủ mọi phản ứng.
Có người thương cậu ta bị tai nạn mà vẫn diễn.

Cũng có người thắc mắc: sao lại để nữ dancer nhảy cho nhóm nam? Phải chăng công ty cố tình gây chú ý?

Nhưng rồi fan phát hiện, ảnh tập luyện bị leak ra – Thư Diêu đeo nhẫn cưới, thần thái lạnh lùng, ánh mắt sắc lẹm – nhìn mà chẳng giống con gái chút nào.

Ngay hôm bị nghi ngờ, Sầm Nguyệt Bạch đã đăng một bài dài trên Weibo từ trong bệnh viện, chân thành cảm ơn Thư Diêu vì

đã đến cứu cánh.

Trong bài viết, cậu gọi: “Thư lão sư là chị cả của tụi em.”

Tất nhiên – đó là văn bản do công ty soạn, không phải ý Sầm Nguyệt Bạch viết ra từ đáy lòng.

Triệu Nhã nhìn cậu ta đăng xong bài thì mới thở phào, vỗ nhẹ vai cậu:
“Đừng nghĩ nhiều, nghỉ ngơi cho tốt.”

Sầm Nguyệt Bạch khẽ gật đầu, rồi lại thoáng do dự, thấp giọng nói:
“Chị Triệu… em muốn đăng lên Weibo một đoạn em hát, có được không ạ?”

Triệu Nhã là người hiểu rõ cậu nhất— tuổi còn nhỏ nhưng rất biết chừng mực, làm việc luôn cẩn trọng và đúng mực. Chị ấy suy nghĩ chốc lát, rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Tối hôm đó, trong căn phòng bệnh yên tĩnh của bệnh viện, chàng trai tuổi đôi mươi khoác bộ đồ bệnh nhân, ôm trong lòng một cây guitar mộc mạc.

Ánh đèn vàng dịu phủ xuống gương mặt cậu, vẫn còn nét ngây ngô, lại phảng phất chút nỗi buồn nhè nhẹ. Một khúc nhạc ngắn vang lên—là ca khúc cậu tự sáng tác.

Giai điệu mềm mại, như nước suối đầu nguồn lặng lẽ trôi, mà trong dòng chảy ấy lại lẫn chút day dứt, tiếc nuối không lời.

Kết thúc, cậu ngước nhìn vào ống kính, nở một nụ cười ôn hòa:
“Ca khúc này… tên là ‘Không Kịp’.”

Những điều ấy, Thư Diêu không cố tình đi xem. Cô chỉ lặng lẽ vùi mình vào việc luyện tập, một lòng chuẩn bị.

Những ngày cuối cùng trước buổi diễn, cô cùng năm chàng trai còn lại của Healer thay đồ biểu diễn, luyện tập dượt như thể đang diễn thật.

Chu Mính Viễn dựa vào hành lang bên ngoài phòng tập, hai tay bỏ túi, ánh mắt bình tĩnh dõi theo qua lớp kính một chiều.

Thư Diêu hôm nay mặc một bộ đồ công sở đen đơn giản nhưng mạnh mẽ, đứng giữa đám thanh niên ấy mà không hề lạc quẻ. Trái lại, khí chất sắc sảo và phong thái lạnh lùng còn có phần áp đảo.

Mỗi bước nhảy đều dứt khoát, chuẩn xác, như một lưỡi dao mảnh cắt ngang không khí ngột ngạt của phòng luyện.

Khói bụi màu lam tro lặng lẽ bao phủ khung cảnh, rồi chính Thư Diêu lại như một lưỡi kiếm đen sắc, dẫn theo năm người còn lại chém vỡ sự tĩnh lặng ấy—thức tỉnh cả căn phòng.

Một bài nhảy kết thúc, ánh sắc nghiêm nghị trên mặt cô mới dần tan đi.

Cô nhíu mày, mấp máy môi với mọi người, như đang bảo thể lực mình vẫn chưa đủ, phải luyện lại lần nữa.

Ngay khoảnh khắc ấy, Sầm Nguyệt Bạch từ phòng luyện thanh cạnh bên tự lăn xe lăn ra hành lang, dừng lại cạnh Chu Mính Viễn.

Không ai nói gì, chỉ như hai người xa lạ tình cờ cùng dừng lại trước một khung cảnh đặc biệt. Cả hai cùng nhìn vào phòng tập.

Một bài nữa lại kết thúc, Sầm Nguyệt Bạch cúi đầu nhìn chân mình, rồi lặng lẽ nhìn sang Chu Mính Viễn—người vẫn dựa hờ vào khung cửa sổ.

Giọng cậu rất nhỏ, gần như khẽ thở dài:
“Anh sẽ đối xử với cô Thư thật tốt… đúng không?”

Ngay cả lúc tâm tư rối bời, cậu vẫn lễ phép gọi cô là “cô Thư”.

Chính vì thế, Chu Mính Viễn cũng chẳng ghét cậu ta được.

Anh đi tới máy bán nước gần đó, lấy ra hai lon—một cà phê, một sữa bò. Không chần chừ, anh đưa lon sữa cho Sầm Nguyệt Bạch.

Cậu nhìn cái lon đỏ chói có in mặt Vượng Tử với ánh mắt phức tạp.

Sầm Nguyệt Bạch: “……”

Chu Mính Viễn cười cười:
“Chân bị thương mà, đừng uống cà phê. Sữa tốt hơn.”

Sầm Nguyệt Bạch dù không tình nguyện, vẫn nhận lấy lon sữa, bật nắp. Nhưng cậu vẫn không cam lòng, lại hỏi:
“Anh… thật sự sẽ tốt với cô Thư sao?”

Chu Mính Viễn gật đầu:
“Dĩ nhiên rồi.”

“…Vậy thì, tôi yên tâm rồi.”

Sầm Nguyệt Bạch nhấp một ngụm sữa ngọt ngào, nhưng vị ngọt đó lại như trượt xuống thành vị đắng. Cậu tự giễu:
“Tôi mãi mãi không còn tư cách nữa. Có những chuyện… thật sự là không kịp.”

Ngay lúc đó, một lon cà phê khác khẽ cụng vào lon sữa trong tay cậu.

Chu Mính Viễn cất giọng bình thản:
“Đừng tự ti. Không có tư cách—chỉ là đối với Thư Diêu. Không

riêng cậu, với tất cả đàn ông trên đời… cũng đều không đủ tư cách. Bởi vì cô ấy, đã chọn tôi."

Anh lắc lắc lon cà phê trong tay, đôi mắt vẫn hờ hững, nhưng lời nói lại ấm áp kỳ lạ:
"Cậu đã là một nghệ sĩ rất thành công. Đổi hướng mà cố gắng, cậu sẽ trở thành người có tư cách."

Sầm Nguyệt Bạch khựng lại, lon sữa quên cả uống. Một lát sau, cậu bật cười:
"Thì ra anh là kiểu đàn ông dịu dàng như vậy… cả tình địch cũng có thể an ủi nữa à?"

Chu Mính Viễn nhướng mày, giọng dửng dưng:
"Sợ cậu lại gọi cho cô ấy khóc lóc, làm cô ấy bận tâm."

Lời nửa đùa nửa thật, khiến Sầm Nguyệt Bạch cũng phì cười.

Đàn ông với nhau đôi khi chẳng cần nhiều lời. Một ánh mắt, một câu nói, đã đủ hiểu nhau.

Sầm Nguyệt Bạch cuối cùng cũng hiểu: người đàn ông này, thực sự có thể chăm sóc tốt cho Thư Diêu.

Mà lòng bao dung đó, chắc chắn xuất phát từ tình yêu sâu sắc.

Vậy thì… cũng chẳng còn gì phải lo nữa.

Sầm Nguyệt Bạch cầm nửa lon sữa quay về phòng luyện, Chu Mính Viễn lúc này mới quay đầu nhìn vào phòng tập lần nữa—chỉ để thấy cửa kính một chiều không biết đã mở từ khi nào.

Thư Diêu đang khoanh tay đứng đó, ánh mắt sáng rực, miệng cong cong cười như trăng non mới mọc.

Cô hất cằm, gằn giọng:
“Chu Mính Viễn, lại đây cho tôi!”

Chu Mính Viễn nghe lời đi tới, cô nghiêm mặt:
“Đưa tay.”

Anh chìa ra một tay, cô lườm:
“Hai tay!”

Anh chìa nốt tay còn lại—vẫn cầm lon cà phê. Thư Diêu không nói không rằng, bốp một phát vỗ xuống:
“Tôi thấy hết rồi! Anh mua sữa cho thần tượng anh thì được, còn tôi thì sao? Tôi đâu rồi, tôi đâu tôi đâu tôi đâu?!”

Chu Mính Viễn bật cười:
“Giờ mua cho em, em cũng uống sữa à?”

Thư Diêu học theo dáng anh ban nãy, nhảy từ cửa sổ ra ngoài hành lang, dáng vẻ ngổ ngáo đáng yêu.

Cô phủi mồ hôi trên trán, chỉ tay vào máy bán nước:
“Cái này với cái này! Sữa với nước xoài—hai cái, em đều muốn!”

Mấy cậu trai trong phòng tập rụt đầu ra khỏi cửa kính:
“Cô Thư! Tụi em cũng muốn uống!”

Thư Diêu cười tươi rói, vỗ lên vai Chu Mính Viễn:
“Bảo sư mẫu các em mua cho ấy!”

Nghe thấy từ “sư mẫu*”, năm gương mặt phía cửa sổ đồng loạt hét to: “Sư mẫu——!”

**Cái này trong raw là 师母 tui cũm không biết nữa!!!!*

Chu Mính Viễn ngẩng đầu, chỉ thấy Thư Diêu đứng đó, mắt cười cong cong, ánh nhìn lấp lánh như ánh trăng non treo trên trời đêm.

Trăng non ấy—làm sao anh có thể để nó phải buồn?

“Sư mẫu ơi! Bọn em cũng muốn uống nước~!”

Chu Mính Viễn liếc nhìn Thư Diêu một cái, ánh mắt vừa bất lực vừa cưng chiều. Anh khẽ thở ra một hơi, giọng thấp mềm như gió đầu xuân:
“…Ừ, đi mua.”

Chương 63: Bảo Vệ

DTV-EBOOK

Còn chưa đến nửa tháng nữa là tới đêm diễn, thể lực của Thư Diêu đã dần hồi phục, ngày một tốt hơn.

Cô bắt đầu ghi hình quá trình luyện tập vũ đạo của cả nhóm Healer, sau đó tua nhanh lại để quan sát kỹ từng động tác. Vừa là vũ công tham gia biểu diễn, cô cũng đồng thời là người hướng dẫn, nghiêm khắc sửa từng lỗi nhỏ cho các thành viên.

Dưới sự giám sát chặt chẽ ấy, trạng thái của Healer cũng từng bước được nâng lên, tiến bộ thấy rõ. Thế nhưng không ai ngờ, mạng xã hội lại bất ngờ bùng nổ với những thông tin tràn lan về Thư Diêu.

Hôm đó là thứ Sáu, cuối tháng Mười Một ở Đế Đô đã lạnh đến mức khiến người ta chẳng muốn rời khỏi nhà. Giờ tan tầm cận cuối tuần, đường phố ùn tắc kéo dài, xe cá nhân lẫn taxi đều mắc kẹt trên những cây cầu vượt, đèn hậu đỏ rực xếp thành hàng dài bất tận.

Thư Diêu vừa mới về nhà không lâu, tắm bằng nước nóng mới xua bớt cái lạnh buốt giá ngoài kia. Đúng lúc đang pha trà, cửa vang lên tiếng khóa vân tay "tách" một cái, cô ngoái đầu lại, thấy sáu chàng trai mặt mày căng thẳng bước nhanh vào nhà.

Sầm Nguyệt Bạch ngồi trên xe lăn là người có sắc mặt kém nhất. Rất hiếm khi thấy cậu tức giận đến vậy.

"Chuyện gì vậy? Mỗi người một vẻ buồn bã như công ty sắp phá sản đến nơi vậy?"

Thư Diêu tay vẫn cầm ấm trà đỏ au bốc khói, nhìn họ chui vào nhà như trốn rét, vẫn chưa mất đi sự tếu táo vốn có:

“Vừa hay pha trà xong rồi đấy, qua uống chút cho ấm người nào~”

Sáu chàng trai hôm nay chẳng còn nét hoạt bát thường ngày, thậm chí cả Lục Hân – nhỏ tuổi nhất – cũng chỉ im lặng.

Họ ngồi xuống sofa, người nọ nhìn người kia, cuối cùng vẫn là Sầm Nguyệt Bạch mở lời:
“Thư lão sư, cô xem tin tức trên mạng chưa ạ?”

“Vừa tắm xong nên chưa để ý.”
Thư Diêu đặt ấm trà lên bàn trà, lôi điện thoại trong túi áo ra:
“Lại có tin tiêu cực gì à?”

Sầm Nguyệt Bạch lắc đầu, ngập ngừng:
“Không phải… mà là đột nhiên có rất nhiều tin tức về cô bị lan truyền.”

“Tôi có gì mà người ta phải đào bới cơ chứ?”

Thư Diêu cúi đầu lướt điện thoại. Quả nhiên, trên mạng tràn ngập những hình ảnh thời cô còn nhảy ballet – có cả bài viết nước ngoài khi cô giành giải thưởng năm mười bốn tuổi.

“‘Thiên tài ballet châu Á’…”

Chỉ mới đọc lướt qua vài dòng, Thư Diêu đã thấy khó chịu.

Cô mà là thiên tài gì chứ. Từ ba tuổi đã bắt đầu luyện tập, đến cả một trái bí đao cũng biết múa nếu bị huấn luyện như vậy.

Ngoài những thông tin về ballet, còn có chuyện cô vừa mới trải qua ca phẫu thuật gần đây.

Dù không phải scandal, nhưng rõ ràng là đám tin tức ấy đang tâng bốc cô lên tận mây xanh.

Lúc thì gọi cô là thần đồng ballet, lúc lại nói cô vừa có nhan sắc vừa có tài năng, rồi thì "vừa mới phẫu thuật xong đã nỗ lực hết mình hỗ trợ Healer" – quả nhiên những người xuất sắc đều kết giao với người xuất sắc…

Xem đến đây, Thư Diêu bất giác nhíu mày.

Sáu người ngồi trên sofa nghe thấy thế, tim đồng loạt trùng xuống.

Họ đều rất trân trọng Thư Diêu, thậm chí xem cô như người chị ruột, hoặc còn hơn thế.

Ngày trước, trong một lần nói chuyện, cô từng vô tình để lộ mình không thích ballet, cũng chẳng muốn nhắc tới quá khứ ấy.

Vì thế nên khi những thông tin này bị lôi ra ánh sáng, họ vô cùng lo lắng cô sẽ khó chịu.

Huống hồ, Thư Diêu đâu phải minh tinh giải trí – cô chỉ là một người bình thường.

Từ chuyện nhảy múa đến ca phẫu thuật, đều là đời tư cá nhân, giờ lại bị phơi bày công khai như thế – chẳng khác nào bị soi mói, xâm phạm nghiêm trọng đến sự riêng tư.

Ngay cả các chàng trai khi mới nổi tiếng, cũng đã từng khổ sở rất lâu mới thích nghi được với ánh nhìn công chúng – họ hiểu cảm giác ấy hơn ai hết.

Trước khi đến đây, Sầm Nguyệt Bạch đã gấp rút đi tìm cấp trên công ty. Quản lý Triệu Nhã và các lãnh đạo đã cam đoan:

Những tin tức kia không phải do công ty tung ra để tạo nhiệt độ, họ cũng đang điều tra người phát tán.

Lo sợ Thư Diêu sẽ không vui, sáu người lập tức nhờ xe của công ty chở đến, nhưng giữa đường lại kẹt xe, mất nửa tiếng vẫn chưa thoát khỏi cầu vượt. Cả đoạn đường, ai cũng nóng ruột như lửa đốt.

Giờ thấy cô nhíu mày, bầu không khí trở nên căng như dây đàn.

Lục Hân lập tức lên tiếng, ba ngón tay giơ cao như tuyên thệ: "Thư lão sư, thật sự không phải công ty làm, bọn em đã xác nhận rồi! Tuyệt đối không phải bên mình tung ra!"

"Đúng đó, chị Triệu cũng bảo không phải chiêu trò gì cả, không biết ai đã tiết lộ chuyện này."

"Cô đừng giận mà…"

"Tại tụi em liên lụy, cô chắc là không thích bị bới móc đời tư như vậy đúng không?"

"Công ty đang cố gắng gỡ tin, nhưng vì không phải tin xấu nên nó lan nhanh lắm, cũng hơi khó xử lý…"

Mỗi người một câu, nói tới tấp, đến khi Thư Diêu ngẩng đầu, giơ điện thoại ra cho họ xem:
"Xem này, người ta viết cái gì đây?"

"Vị Thư Diêu lão sư này từng… trải qua phẫu thuật hậu môn…"

Đọc đến nửa câu, Đại Sâm bật cười:
"Còn sai chính tả nữa chứ! Đây là cái nhà truyền thông nào thế? Buồn cười quá!"

Hậu môn…
Thật ra là "vừa phẫu thuật xong".

Thư Diêu nhăn nhó:
“Tôi phẫu thuật dạ dày, viết kiểu này dễ gây hiểu lầm lắm đó! Tôi là thiếu nữ đó, sao có thể để thiên hạ hiểu nhầm kiểu này được?!”

Thấy Thư Diêu không phải tức giận vì bị xâm phạm đời tư, sáu chàng trai cuối cùng cũng thở phào.

Sầm Nguyệt Bạch vẫn mang theo chút áy náy:
“Thư lão sư… đều là do em mà ra…”

Thư Diêu khoát tay, tỏ vẻ không sao cả. Cô lại nâng ấm trà, rót cho mỗi người một tách hồng táo kỷ tử ấm nồng.

“Tôi là người như vậy đấy – có chuyện sẽ để tâm, ví dụ như mấy đứa này, hay như Chu Mính Viễn. Nhưng cũng có chuyện tôi chẳng bận lòng đâu, ví dụ như mấy bài báo mạng vớ vẩn này.”

Cô ngừng một chút, ánh mắt nghiêm nghị hơn:
“Việc cần làm nhất lúc này là – chúng ta phải khiến đêm diễn ấy, thành công rực rỡ.”

Trương Sĩ Trạch là người giàu cảm xúc, đôi mắt lập tức hoe đỏ. Vừa định lao tới ôm Thư Diêu thì đã bị Kim Minh Hiên nắm cổ áo kéo lại.

Kim Minh Hiên lập tức cảnh báo: “Đừng có ôm, lát nữa anh Chu về nhìn thấy, không đánh gãy xương cậu mới lạ đấy!”

“Anh ấy đâu phải người thô bạo gì! Anh Chu dịu dàng lắm mà!”

Thư Diêu bật cười, nhớ tới gương mặt trắng nhợt lạnh lùng của Chu Minh Viễn.

Một người mang khí chất như núi băng kia, chỉ vì mỗi ngày sau khi luyện vũ đạo xong lại tiện tay mua cho mọi người vài chai đồ uống, thế mà lại bị gọi là "sư mẫu dịu dàng".

Thật ra cái danh "sư mẫu" chỉ là đùa cho vui, bình thường mấy chàng trai kia vẫn nghiêm túc gọi anh là "anh Chu".

Lục Hân ngó quanh một vòng, không thấy bóng dáng Chu Mính Viễn đâu bèn hỏi: "Sao anh Chu không có ở nhà ạ?"

Thư Diêu lập tức nghiêm mặt, giọng đầy nghiêm trọng: "Anh Chu của mấy đứa đang thực hiện một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng."

Cô vừa dứt lời, cửa ra lại vang lên tiếng động lạch cạch – lần này không phải tiếng "tít" nhẹ nhàng của khóa vân tay, mà là tiếng chìa khóa vặn chậm chạp, có phần vụng về.

Một lát sau, Chu Mính Viễn xuất hiện ở cửa ra vào, tay xách theo một túi to nặng nề đầy đồ nướng nóng hổi.

Hương vị đặc trưng của than củi, thìa là và ớt cay theo làn gió lạnh ngoài cửa ùa vào, khiến mấy cậu trai ngồi trong phòng nhìn nhau ngơ ngác.

Chỉ đi mua đồ nướng thôi mà nói cứ như đang thực hiện nhiệm vụ mật của tình báo quốc tế vậy.

Gần đến ngày biểu diễn, lịch trình của Healer dày đặc các hoạt động thương mại, ngày mai còn có một buổi ghi hình. Ai cũng phải giữ chế độ, tránh xa các món nướng nhiều dầu mỡ này.

Chỉ riêng Thư Diêu là chẳng ngại. Vốn đã gầy, gần đây còn luyện nhảy liên tục đến mức sụt mất bốn cân, giờ là lúc cần phải tẩm bổ gấp.

Cô hí hửng mở từng món đồ trong túi nướng – từ xiên thịt cừu bọc giấy bạc đến chim cút nướng đặt trong hộp nhựa – rồi tiện tay ném cho họ vài lọ yến sào: "Đến lúc phong thủy luân chuyển rồi! Hôm nay đến lượt tôi ăn, các cậu nhìn – ha ha ha!"

Chu Mính Viễn đứng bên cửa sổ liếc cô một cái, khóe môi khẽ cong lên.

Sầm Nguyệt Bạch ngồi trên xe lăn bên cạnh anh, khẽ thở dài: "Cô Thư lúc nào cũng khiêm tốn, nếu không phải do tai nạn xe của tôi, chắc cũng chẳng bị lộ ra chuyện múa ba lê hay phẫu thuật đâu…"

Phía bên kia, Thư Diêu đang trêu chọc Lục Hân.

Lục Hân hét ầm lên đòi một xiên gân bò nướng, Thư Diêu liền đứng cả lên ghế sofa, giơ cao một xiên lên trời như chiến lợi phẩm, trêu tức: "Không cho! Cậu mà ăn, ngày mai chị Triệu lại bảo tôi dạy hư mấy đứa thì sao!"

Chu Mính Viễn lắc đầu, nghiêng sang nói với Sầm Nguyệt Bạch: "Đừng tự trách. Có khi không phải vì các cậu… mà là vì tôi."

Từ lúc bước vào nghe nói về vụ rò rỉ tin tức, trong lòng Chu Mính Viễn vẫn luôn suy nghĩ.

Thông tin rò rỉ trên mạng chỉ có chuyện múa ba lê và phẫu thuật của Thư Diêu – đều là những điều tích cực, chẳng ai tự dưng tung hô một người bình thường đến vậy.

Thậm chí, anh còn cảm nhận được chút gì đó giống như "dìm chết trong lời khen".

Nếu thật sự muốn đào tin tức nóng hổi về Thư Diêu, đáng lẽ phải là chiếc nhẫn cưới trên tay cô – bằng chứng cho cuộc hôn

nhân lặng lẽ bước vào nhà họ Chu, một lễ cưới không có ai đứng cạnh.

Thế mà người tung tin lại chẳng dám nhắc một chữ về Chu Mính Viễn, như thể sợ chọc vào nhà họ Chu.

Nhà họ Chu vốn không dính dáng gì tới giới giải trí, nếu không có liên quan, việc dè chừng như thế cũng thật vô lý.

Nghĩ đi nghĩ lại, Chu Mính Viễn càng tin rằng, mục tiêu thật sự là anh.

Dùng chiêu nâng lên thật cao, rồi chờ người ta rơi xuống. Một vết rạn nhỏ là đủ khiến công chúng quay sang công kích.

Anh đã từng trải qua không ít hiểm cảnh, bản thân không sợ bị tổn thương, nhưng không thể lấy sự an toàn của Thư Diêu ra đánh cược.

Lỡ như cô lại bị nhốt trong thang máy? Lỡ như phanh xe lại trục trặc? Lỡ như cô gặp chuyện ngoài ý muốn, không thể lên sân khấu?

Vậy thì những kẻ từng khen ngợi cô liệu có quay sang chỉ trích, giày xéo?

Chu Mính Viễn càng nghĩ càng cau mày, dứt khoát liên lạc với Sở Duật mượn hai vệ sĩ, ngay cả Bạch Hủ cũng quay về.

Giờ đây mỗi lần Thư Diêu ra ngoài đều có xe chuyên dụng của Healer đến đón, dù sao cũng là nhóm nhạc hot nhất hiện nay, có ai muốn ra tay cũng phải cân nhắc đến danh tiếng của nhóm.

Trên xe có Sở Duật, hai vệ sĩ và cả Chu Mính Viễn đã là tầng bảo vệ thứ hai. Bốn người đàn ông, không ai dám lơi là.

Chu Mính Viễn gần như không rời Thư Diêu nửa bước, thậm chí cô vào nhà vệ sinh, anh cũng đứng ngoài chờ.

Có lần cô ở trong đó hơi lâu vì nhận cuộc gọi quảng cáo, vừa bước ra đã thấy gương mặt lạnh lùng của anh, nhìn thấy cô liền nhẹ nhõm thở phào.

Thư Diêu cười, khoác tay anh: “Mính Viễn cưa cưa này, có phải tụi mình hơi nghiêm trọng hóa vấn đề không? Mỗi lần em ra ngoài, cứ như hoàng thượng đi ấy.”vi hành

Tối hôm trước, cô còn mơ mình là công chúa thất lạc của một gia tộc tỷ đô nữa cơ.

Thế nhưng, trước sự trêu chọc ấy, Chu Mính Viễn chẳng hề lơi lỏng, ngược lại càng đến gần ngày biểu diễn, anh càng cảnh giác hơn.

Ba ngày trước buổi diễn, Thư Diêu tắm xong chuẩn bị lên phòng ngủ ở tầng hai, Chu Mính Viễn cũng đi theo lên, kiểm tra kỹ lưỡng tất cả các cửa sổ rồi mới yên tâm.

Cô mặc áo ngủ lông san hô mềm mịn, cả khuôn mặt nhỏ nhắn vùi trong cổ áo dày sụ, quay sang nhìn anh:
“ Mính Viễn cưa cưa à, hay là anh ngủ luôn với em đi? Đồng giường cộng chẩm, bảo vệ thế mới triệt để chứ, phải không?”

Chương 64: Kiềm Chế Kiểu Gì Đây Trời

DTV-EBOOK

" Mính Viễn cưa cưa à, hay là anh ngủ luôn với em đi? Đồng giường cộng chẩm, bảo vệ thế mới triệt để chứ, phải không?"

Loại đề nghị táo bạo này, thật ra hồi còn ở Nam Phi Thư Diêu đã thốt ra một lần rồi.

Lúc ấy đầu bếp nhà họ Sở còn đang ở Nam Phi, phòng ký túc trong viện nghiên cứu thì eo hẹp, đa số bị trưng dụng làm văn phòng hết rồi.

Đầu bếp ở lại, Chu Mính Viễn liền nhường phòng mình cho ông ta ở.

Bữa tối hôm đó có món bí đỏ hầm táo tàu, Thư Diêu ăn nhiều táo quá, mép môi còn dính mật ong sáng loáng.

Chiều tà Nam Phi như ai đốt lửa khò nửa bầu trời, cả hiên nhà cũng hồng rực như phủ phấn.

Thư Diêu ló đầu khỏi phòng ngủ, thấy Chu Mính Viễn đang đưa đầu bếp vào phòng mình, liền ngoắc tay gọi anh vào phòng cô.

"Gì đấy?"

Cô liếc chiếc giường đơn bé bé xinh xinh, túm cổ áo anh, ghé sát nói nhỏ như rù rì mật ngọt:
"Hay anh tạm thời qua đây ngủ đỡ vài bữa đi?"

Khoảng cách quá gần, mùi táo ngọt thơm mát trong miệng cô phả thẳng vào mặt, Chu Mính Viễn không tự chủ dời mắt, ai ngờ liếc ngay cuốn tiểu thuyết mở toang trên bàn.

Vẫn là cuốn Thư Diêu đọc trên máy bay, chỉ khác là lần này không móc tim móc phổi nữa, mà chuyển sang… cởi khuy trêu ghẹo, tay chân mò mẫm loạn xạ…

Quái quỷ gì vậy?

Anh bất lực thu ánh mắt về, tay lách qua cuốn sách, rút bịch khăn ướt trên bàn, lấy ra một miếng, nhẹ nhàng lau vệt mật dính bên môi cô, rồi kiên quyết từ chối ngủ chung.

Vừa bước ra khỏi phòng, sau lưng đã nghe Thư Diêu ôm khung cửa, giọng nũng nịu không sợ chết:

“Mính Viễn cưa cưa ơi~ ngủ chung có sao đâu mà~ em mới mổ xong đó nha~ chẳng lẽ anh lại nghĩ bậy hả? Vào đây đi, cùng ngủ đii~!”

Chu Mính Viễn không đáp, chỉ phất tay sau lưng rồi lủi vào phòng bệnh của trung tâm nghiên cứu ngủ tạm.

Còn nghĩ bậy không?

Nói sao nhỉ, dù là cái phòng bệnh đầy mùi sát trùng với cái giường cứng như đá kia, anh vẫn… mơ liên tục hai đêm liền những giấc mơ hết sức… thiếu đứng đắn.

Một sáng nọ, Giáo sư Lý Tư ghé qua trung tâm, thấy Chu Mính Viễn vừa rửa mặt xong đi ra từ phòng bệnh, liền trêu:

“Cậu không phải tự xưng là lý trí lắm sao? Vậy mà ngủ chung với Thư Diêu cũng không chịu nổi à?”

“Đúng, không chịu nổi.”

Chu Mính Viễn liếc ông ấy một cái, hờ hững đáp, sau đó lại buông một câu thêm thắt:

“Trước cô ấy thì tôi không có lý trí.”

Khi đó là vì cô vừa mổ xong, còn giờ là vì ngày nào cô cũng tập múa đến kiệt sức, anh chẳng muốn cô thêm mệt mỏi.

Anh đứng do dự trước cửa một lúc, bên trong Thư Diêu đã bắt đầu lục lọi khắp nơi tìm gối cho anh.

Tủ quần áo trong phòng thiết kế cứ như cố tình gây khó dễ con người, tầng cao nhất thì đụng trần luôn, Thư Diêu cao cỡ nào cũng không với tới.

Người thường sẽ đi lấy ghế, còn cô thì không, cô leo hẳn lên tủ đầu giường, giang tay bám lấy vách ngăn, một chân đặt ở tầng dưới, rồi… như một chú khỉ con vụng về, cố leo hẳn lên trên.

Chính xác là "Khỉ con vụng về", vì cô run lẩy bẩy, không dám buông tay lấy gối, cũng không dám tụt xuống.

Dáng cô lúc này đúng là… buồn cười muốn chết, lưng cong mông chổng, chẳng chút hình tượng gì cho cam.

Chu Mính Viễn hoàn hồn, ngẩng đầu liếc thấy cảnh tượng ấy thì… không nhịn nổi, bật cười.

"Chu Mính Viễn! Đừng có lén nhìn mông của em! Lại đỡ em với! Em sắp rớt chết rồi đây này!"

Cái "mông đào" đó là Thư Diêu tự mình ảo tưởng thôi.

Cô ốm nhách, không teo mông đã là kỳ tích rồi.

Chu Mính Viễn không vạch trần, vẫn cười đi lại, dang tay ra:

"Buông tay, anh đỡ."

Hồi Thư Diêu mới qua Đức học múa, kỳ cuối có bài kiểm tra kỳ quặc, đứng trên bục cao, phía dưới là đám bạn dang tay làm "cầu người".

Thầy giáo bảo: “Bạn đứng trên cứ thả người ngã ra sau, không cần lo gì hết.”

Có người làm được, có người thì chần chừ.

Tới lượt Thư Diêu, cô nhắm mắt, quay lưng, mà không tài nào đổ người xuống. Dù bạn bè động viên hết lời, cô vẫn không thể tin tưởng ai hoàn toàn.

Thành ra cột “ý thức đồng đội” cuối kỳ bị cho điểm C.

Hồi đó cô thật sự chẳng tin nổi ai.

Cho đến khi gặp Chu Mính Viễn.

Năm 14 tuổi cô có thể tin anh không chút ngập ngừng, bây giờ cũng vậy.

Không quay đầu, cô nhắm mắt buông tay, rồi rơi thẳng vào một vòng tay ấm áp vững vàng.

Chu Mính Viễn đỡ lấy cô: “Tìm gì vậy?”

“Gối. Em nhớ có một cái trên đó… với cả ngoài ban công hình như có…”

Câu nói bị cắt ngang, vì anh sờ sờ trong tủ, chẳng biết bấm trúng cái gì, kêu “tít” một tiếng.

Cái ngăn trên cao từng bị cô chửi lên chửi xuống vì thiết kế ngu ngốc, giờ nhẹ nhàng hạ xuống, cái gối lù lù hiện ra ngay trước mắt.

Thư Diêu bĩu môi:

“Nhà anh toàn cơ quan bí mật vậy trời.”

Ba năm ở chung mà cô không biết!

Chu Mính Viễn lấy gối, quay lại hỏi chuyện lúc nãy:

“Thật sự muốn anh ngủ lại à?”

“Thật mà.”

Anh chẳng buồn che giấu tâm tư nữa, cúi xuống hôn cô, thay cho lời cảnh báo: mời ngủ chung là có thể dẫn tới… chuyện khác.

Thư Diêu lúc đó chỉ ngồi mép giường, áo ngủ flannel trượt nhẹ trên tấm ga lụa, vừa mềm vừa trơn. Anh cúi xuống hôn, cô ngửa đầu đón lấy, mất trọng tâm ngả ngửa ra sau.

Chu Mính Viễn thuận thế đè theo, tay còn ga-lăng đỡ lưng cô giảm lực va.

Rồi lại hôn.

Anh nhẹ nhàng gỡ dây áo ngủ ra hỏi bờ vai mảnh, hỏi lại lần nữa:

“Thật muốn anh ở lại?”

Môi cô bị hôn đến đỏ như trái anh đào, đưa tay vỗ nhẹ tay anh, nói thẳng băng:

“Em rủ anh ngủ, chứ không rủ… ‘ngủ’!”

Chu Mính Viễn nhìn cô, chỉ nghe cô lại lầm bầm thêm câu gì đó.

“Hết buổi diễn Healer thành công rồi nói tiếp.”

Câu này nhỏ xíu, hoặc có thể do đầu anh đang nghĩ chuyện linh tinh nên nghe không rõ.

Vì quá quý trọng.

Nên mới dè dặt.

Anh hỏi lại: “Gì cơ?”

Thư Diêu nằm ngửa trên giường, tóc rối xõa lên ga màu xanh nhạt, mớ tóc mái đã bị anh vuốt lên lúc hôn nhau.

Mặt mộc, không phấn son, chỉ một gương mặt Á Đông dịu dàng, chân mày thanh tú, đôi mắt đen mềm như nước, nhưng lời nói thì… chẳng mềm chút nào:

“Em nói là, đợi diễn xong concert Healer thành công, em sẽ ngủ với anh! Coi như ăn mừng!”

Chu Mính Viễn sững một lúc, rồi quay mặt đi… bật cười trong im lặng.

Người nằm trên giường tay chân mảnh khảnh, đến nỗi cái áo choàng ngủ bằng vải san hô dày cộp trên người cô hình như còn nặng hơn chính cô, vậy mà lại lớn tiếng tuyên bố: “Tối nay tôi ngủ với anh đấy.”

Chu Mính Viễn cứ cười mãi, khiến Thư Diêu không vui, vung chân đá anh một cái:
“Cười cái gì mà cười?”

“Nhỡ đâu… không thành công thì sao?”

“Không đời nào!”

Thư Diêu trừng mắt nhìn anh, hầm hừ:
“Anh nói lại lần nữa thử xem?”

Chu Mính Viễn bật cười, đưa tay kéo cô vào lòng:
“Anh nói… nhất định là thành công.”

Cuối cùng vẫn là ngủ chung một giường. Trước khi ngủ còn ngọt ngào lắm, Thư Diêu được ôm trong ngực Chu Mính Viễn,

hai người chúc nhau ngủ ngon, anh còn dịu dàng hôn lên trán cô:
“Ngủ ngon.”

Gần đây Thư Diêu mệt mỏi liên tục, vừa nằm xuống là ngủ say như chết. Căn phòng lập tức chìm vào tĩnh lặng, rèm chắn sáng ngăn hết ánh trăng và sắc đêm bên ngoài, khiến căn phòng như biến thành một chiếc hang ấm cúng.

Trong bóng tối, hương thơm dịu nhẹ từ dầu gội vẫn vương vấn trên tóc cô, lượn lờ bên chóp mũi Chu Mính Viễn.

Vấn đề là… Thư Diêu ngủ không yên chút nào, thỉnh thoảng lại rúc rúc vào lòng anh. Chu Mính Viễn cứ tưởng cô lạnh, bèn ôm chặt hơn. Ai dè, chưa đầy vài giây sau, cái chân thon nhỏ của cô đã vung tới, đá một phát tiễn anh ra khỏi cái tổ ấm áp dưới chăn.

Chu Mính Viễn: “…”

Thư Diêu vốn quen ngủ một mình, trên chiếc giường lớn này mà cứ như cá gặp nước, lăn qua lăn lại không theo nguyên tắc nào. Cái chăn rộng bị cô đá đến gần rớt xuống sàn.

Chu Mính Viễn cả đêm gần như không ngủ. Đã vậy, giác quan ban đêm còn đặc biệt thính nhạy: khi thì ngửi thấy mùi thơm ngọt trên người cô, khi thì nghe tiếng thở đều đều như mèo con ngủ say.

Cổ họng anh cứ thế ngứa ngáy khó nhịn.

Đúng là… thử thách sinh tồn.

Lúc Thư Diêu lần thứ n nào đó đá bay chăn, Chu Mính Viễn đành dậy, lôi cái chăn gần như rơi xuống đất lên, nhẹ nhàng đắp lại cho cô.

Trong phòng vốn có treo đồng hồ, hình như bị Thư Diêu dời đi đâu mất, chẳng còn thấy thời gian. Tay đưa trong bóng tối, chẳng thấy được gì. Anh khẽ nhét lại góc chăn vào cổ cô, đúng lúc ấy, một bàn tay ấm áp liền nắm lấy ngón tay anh.

Thư Diêu nửa mơ nửa tỉnh, giọng như đang mộng du: "Chu Mính Viễn, anh còn chưa ngủ à?"

"Ngủ rồi."

"Xạo quá, ngủ rồi sao còn nói chuyện?"

"Anh đang nói mớ."

"Ồ… hoá ra là nói mớ à…"

Nói xong hai câu, cô lại ngủ tiếp. Chu Mính Viễn thì chẳng buồn ngủ nổi, xuống lầu lấy chai nước khoáng ướp lạnh, ngồi tựa vào đầu giường, uống từng ngụm nhỏ để dằn cơn xao động trong lòng.

Chăn bị Thư Diêu cuộn thành một cục ôm vào má, có lẽ tư thế không thoải mái, cô khẽ phát ra vài tiếng… ngáy nho nhỏ.

Chu Mính Viễn uống hết chai nước, nghe thấy âm thanh ấy, khẽ cười trong bóng tối, cúi xuống chỉnh lại tư thế ngủ cho cô, mới chịu dằn lòng xuống.

Anh không có tự chủ trước mặt Thư Diêu, luôn muốn gần gũi cô.

Nhưng cũng vì cô, mà anh cố nhịn.

Vì cô là người anh trân trọng nhất.

Thư Diêu thích kiểu rèm chắn sáng ấy, cả căn phòng chìm trong bóng tối đậm đặc như mực, vốn là thứ dễ khiến người ta

bất an. Nhưng với Chu Mính Viễn thì lại thấy ấm áp, bên tay là vầng trán ấm của cô lại rúc qua.

Trong bóng tối, chỉ còn hai người họ.

Tựa như trên đời này, chỉ còn lại hai người họ.

Anh cứ tưởng mình sẽ thức trắng cả đêm, vậy mà về sau lại thiếp đi trong lúc dựa vào mép giường. Khi tỉnh lại theo đồng hồ sinh học, mở mắt ra vẫn chẳng thấy tia sáng nào.

Thậm chí anh có cảm giác thời gian quay ngược lại, như thể quay về năm mười bảy tuổi ấy, lúc anh và Thư Diêu còn chưa biết tên nhau, bị nhốt trong căn nhà nhỏ rách nát, không thoát ra được, đêm đến chỉ có trời đen mịt mùng không sao không trăng.

Những năm tháng sau đó, mệt mỏi như dã thú bị giam cầm… bỗng chốc trở nên mơ hồ, như thể từ đầu đến giờ, họ vẫn luôn tựa vào nhau mà đi qua từng đêm tối như thế.

Sáng hôm sau, Thư Diêu ngủ một giấc ngon lành. Khi cô dụi mắt đi xuống lầu, Chu Mính Viễn như thường lệ, đang dựa vào bàn bếp chờ cháo trong nồi sôi.

“Chào buổi sáng~ Hôm qua ngủ ngon không?”
Thư Diêu vui vẻ xoay một vòng bên cạnh anh, cười hí hửng:
“Ở bên em chắc ngủ ngon lắm ha? Ngủ một phát tới sáng luôn đúng không?”

“…Ừ.”

“Em biết ngay mà! Em cảm giác mơ mơ hồ hồ còn nghe thấy anh ngáy cơ!”

Chu Mính Viễn hơi nhướn mày, ngoảnh đầu nhìn cô. Gương mặt ngủ đủ của Thư Diêu vẫn còn vết hằn nhỏ trên má, cười

tươi như hoa nở đầu xuân.

Anh bỗng muốn chọc cô một chút:
“Người ngáy là em đấy chứ.”

Thư Diêu như bị sét đánh:
“Không thể nào! Em không ngáy! Là mỹ nhân thì sao mà ngáy được!”

“Thật mà, anh còn ghi âm lại rồi.” Chu Mính Viễn lắc lắc điện thoại, vừa nói vừa áp sát lại gần tai cô.

Thư Diêu bịt chặt hai tai, đầu lắc như trống bỏi:
“Em không nghe! Không nghe không nghe! Mỹ nhân không bao giờ ngáy!”

Tay cô bị Chu Mính Viễn kéo ra, chiếc điện thoại lành lạnh áp vào tai, vang lên là… tiếng chuông báo thức mặc định của máy: tiếng chim hót, côn trùng rì rào và suối chảy róc rách trong rừng.

Thư Diêu ngơ ngác mất hai giây mới biết mình bị trêu, bèn nhào qua cắn tay anh một phát, cắn xong lại ngẩng đầu lên, ngập ngừng hỏi:
“Này… em không ngáy thật à? Có làm phiền anh ngủ không? Anh ngủ không ngon à?”

Chu Mính Viễn lúc đầu không nói gì.

Anh đang do dự có nên nói thật rằng tiếng ngáy nho nhỏ của cô… nghe cũng đáng yêu lắm không.

Nhưng nhìn dáng vẻ rối rắm như sắp sụp đổ của cô, không chịu nổi việc mình ngáy khi ngủ, anh đành lần đầu tiên trong đời nói dối một cách dịu dàng:

“Không có, em không ngáy.”

“Thật á? Vậy anh ngủ ngon không?”

“…Ngon lắm.”

Chương 65: Ứng Viện

DTV-EBOOK

Hôm trước ngày diễn, trời bỗng trở lạnh đột ngột. Đế Đô là thành phố phương Bắc vốn hiếm khi đón tuyết lại rơi một trận bông trắng nhẹ như tơ.

Thư Diêu kéo rèm cửa sổ, thấy hoa tuyết chầm chậm rơi. Chiếc xe bảo mẫu của Healer đã lẳng lặng đợi dưới lầu từ sớm.

Đợi Thư Diêu chỉnh tề xuống nhà, dưới lầu đã náo nhiệt cả một góc. Ngay cả quản lý Triệu Nhã cũng bưng chén yến nóng ngồi cùng.

Chu Mính Viễn bị vây giữa bầu không khí nhốn nháo ấy mà không chút lạc lõng, thậm chí còn có thể hàn huyên được đôi ba câu với mấy cậu trai trẻ.

Thấy Thư Diêu xuống, Chu Mính Viễn chỉ vào túi giữ nhiệt trên bàn:
“Bánh bao hấp hay bánh trứng muối chiên?”

Thư Diêu reo lên:
“Cả hai luôn! Ăn thừa anh ăn nốt!”

“Được.”

Triệu Nhã 32 tuổi, còn chưa yêu ai. Sáu chàng trai nhà Healer đang tuổi thanh xuân cũng chẳng ai có bạn gái. Cả đám cùng bưng bát yến, đồng loạt quay đầu sang chỗ khác, yên lặng nuốt trôi… bữa sáng cùng cả bát “cẩu lương”.

Khẩu vị của Thư Diêu gần đây thay đổi xoành xoạch. Hôm qua nửa đêm không biết mơ thấy gì, tỉnh dậy đi uống nước, còn

lay Chu Mính Viễn dậy, thì thầm:
“Em muốn ăn bánh trứng chiên, kẹp dưa muối cơ.”

Chu Mính Viễn giọng còn ngái ngủ, mơ mơ màng màng hỏi:
“Kẹp dưa muối?”

“Đúng á! Sáng qua mình đi qua cái trường gì ấy, lúc dừng đèn đỏ em nghe mấy học sinh bảo: ‘Bánh kẹp dưa muối là chuẩn bài luôn!’”

Lúc ấy đã hai giờ đêm, trời tối đen như mực, nhưng nhắc đến ăn là mắt Thư Diêu sáng rỡ như sao băng.

Chu Mính Viễn thấy tim mình như bị mèo cào. Anh quay đi, giả bộ trấn định, vò tóc cô hai cái:
“Ngủ đi, mai anh đi mua cho.”

Thư Diêu ngủ say như chết, khổ mỗi Chu Mính Viễn lại xuống lầu uống chai nước lạnh cho tỉnh.

Mùa đông phương Bắc trời sáng muộn, mới hơn sáu giờ mà trời vẫn mờ mờ. Chu Mính Viễn khoác áo dạ ôm sát người, quàng khăn len, lái chiếc xe mini đỏ rực hình chuột Mickey của Thư Diêu, đi săn… bánh.

Lòng vòng một hồi mới tìm thấy cái xe bán bánh trứng ở góc đèn đỏ. Học sinh còn chưa đi học, xe bánh đứng lẻ loi bên cạnh xe bánh bao.

Chu Mính Viễn bước xuống, dáng cao to, ăn mặc chỉnh tề, khí chất lạnh lùng, vừa xuất hiện là ông chủ bánh tưởng đâu… đội trưởng đội quản lý đô thị đột kích!

Ai dè người ta chỉ đứng thẳng, nghiêm túc nói:
“Chú ơi, cho cháu một cái bánh trứng chiên.”

Ông chủ còn đang ngơ ngác:
“À à! Có liền!”

Chu Mính Viễn chần chừ một giây, bổ sung:
“Nhớ… kẹp dưa muối ạ.”

Ông chủ vừa làm bánh, vừa nhìn bóng lưng anh thong thả quay đi, lại thong thả quay lại… mua thêm bánh bao.

Cuối cùng anh bước lên chiếc xe đỏ bé tí tếu táo mà rời đi.

Ông chủ: “…”

Bánh kẹp dưa muối được Thư Diêu ăn hết một phần ba, phần còn lại nhét cho Chu Mính Viễn.

Gần đây cô mê các món ăn vặt đến độ, yến sào trong nhà gom lại đều đem “tài trợ” cho Healer.

Đám trai trẻ rất biết điều, vừa húp yến do Chu Mính Viễn nấu vừa “anh Chu” ngọt xớt, mặt mày rạng rỡ như được bao nuôi.

Chu Mính Viễn không tiếc với bọn họ, vì tụi nó đều tốt với Thư Diêu.

Ăn xong bữa sáng rồi cũng phải đối mặt với gió lạnh bên ngoài.

Lục Hân đứng ngoài cửa, phất mạnh một cái, khoác tấm áo choàng lông giả dày cộp lên vai Thư Diêu:
“Cô Thư, fan tặng em đó. Gió lớn, khoác vào kẻo lạnh.”

“Chị Triệu còn pha sẵn trà gừng để trên xe.”

Đại Sâm thì móc ra cái túi sưởi từ túi áo, nhét vào tay Thư Diêu.

Gió vù vù qua hành lang, mấy chàng trai như theo phản xạ tự nhiên, vây lấy Thư Diêu che gió, hộ tống cô lên xe.

Trương Sĩ Trạch lèm bèm:
“Chị Triệu ơi! Sao chị không đỗ xe sát cửa? Lỡ cô Thư cảm thì sao!”

Triệu Nhã nhảy khỏi ghế lái, giày cao gót lộc cộc, nhéo tai Trương Sĩ Trạch:
“Dám tạo phản hả? Tôi dậy từ bốn giờ sáng đi đón từng đứa một đây! Tôi cũng là phụ nữ nhé!”

“Em sai rồi! Á á tai em gãy rồi chị Triệu!”

Mọi người cười rộ lên giữa cơn gió mùa.

Chu Mính Viễn khóa cửa nhà, vừa quay đầu liếc thấy vết lõm sau xe bảo mẫu, lập tức nhíu mày:
“Chị Triệu, xe bị đụng à?”

“Không biết. Sáng mở mắt đã thấy thế, hôm qua đậu ở công ty, bảo vệ bảo không thấy gì lạ, chắc tôi lùi xe đụng phải. Haizz, tay lái tôi dở lắm.”

Triệu Nhã cười bất đắc dĩ.

Dù chị nói vậy, Chu Mính Viễn vẫn thấy lấn cấn.

Gần đây họ bảo vệ Thư Diêu kỹ quá, dấu giày sau xe nhìn lại, chẳng giống tai nạn, mà giống ai đó không đạt được mục đích, liền phát tiết giận dữ.

Chu Mính Viễn cau mày trầm ngâm. Bỗng Thư Diêu ló đầu khỏi xe:
“Chu Mính Viễn, anh làm gì đấy?”

Chu Mính Viễn thoắt cái giấu hết tâm sự, bình thản đáp: “Không có gì.”

Ngày trước biểu diễn, ai nấy bận rộn xoay như chong chóng.

Buổi diễn tổ chức ở trung tâm Đông Thành náo nhiệt nhất Đế Đô. Hôm qua hậu trường đã bận rộn dựng sân khấu, hôm nay lại tổng duyệt, lu bu từ sáng đến đêm.

Tới ngày diễn chính, ngoài sân vận động đã đông nghịt người từ trưa. Dù phải đến 4 giờ mới cho vào, 12 giờ trưa đã có fan xếp hàng, mặt mày rạng rỡ, giơ biển phát sáng, mặc áo nhóm, cười híp cả mắt dưới trời giá rét.

Vị trí của Chu Mính Viễn do công ty Thư Diêu sắp xếp đặc biệt, sát sân khấu. Anh ngồi xuống, nhìn dòng người ùa vào, lần đầu cảm nhận thứ ồn ào náo nhiệt chưa từng có trong đời.

Hai cô gái ngồi cạnh anh vừa vào đã phấn khích, giơ cao bảng đèn, hết hét lại nhảy, như thể giây tiếp theo Thư Diêu và Healer sẽ từ sau sân khấu xuất hiện ngay lập tức.

Chu Mính Viễn lặng lẽ nâng cổ tay, trong hội trường ánh đèn chớp nháy, liếc nhìn đồng hồ.

Mới bốn giờ hai mươi, còn bốn mươi phút nữa mới bắt đầu.

Hậu trường không cho người ngoài vào, quản lý khá nghiêm, nhưng với hệ thống an ninh của công ty Healer, anh vẫn tạm yên tâm. Dẫu vậy, giữa tiếng người náo động, anh vẫn lấy điện thoại ra, định nhắn một tin cho Thư Diêu.

Mới chia tay chưa được nửa tiếng, nên nói gì đây?

Anh suy nghĩ một chút, rồi vụng về giơ điện thoại lên… tự chụp một tấm.

Không dùng app làm đẹp, cũng chẳng chọn góc nghiêng thần thánh nào, chụp xong gửi luôn.

Chưa đến hai phút sau, tin nhắn của Thư Diêu đã tới tấp dội về:

【Mính Viễn ca ca đẹp trai quá trời!】

【Góc chết người ta còn đẹp thế này, không hổ là Chu Mính Viễn!】

【Anh có phải đang mong em ra sân khấu lắm rồi không đó?】

【Có phải đang mong xem em nhảy sexy ngầu lòi không?】

【Hôm nay anh chỉ được làm fan của em thôi, hét to cổ vũ cho em nha!】

【[ảnh động]】

Thư Diêu vẫn như thường lệ, một chuỗi tin nhắn như mưa xuân ào tới. Tin cuối là một ảnh động khá… lưu manh:

Trên gif là một nhân vật nhỏ cười gian trá, dòng chữ đi kèm, “Bảo bối, tắm rửa sạch sẽ chờ anh đó nha~”

Chu Mính Viễn nhìn màn hình ba giây, giữa tiếng ồn ào hỗn loạn mà bật cười khẽ.

Người trong hội trường ngày một đông. Anh vô tình ngoái đầu, ánh mắt lướt qua góc xa không quá sáng của hội trường, nơi ấy ngập tràn gậy phát sáng và biển hiệu ủng hộ. Tựa như một dải ngân hà vỡ òa trong đêm tối.

Tiếng hét, tiếng cười, tiếng nức nở quanh anh ào ạt như sóng. Đây là kiểu cảm xúc phơi bày không kiêng dè, là thứ suốt hơn hai mươi năm qua anh chưa từng thực sự nếm trải.

Hai cô gái ngồi bên cạnh selfie lia lịa, rồi rì rầm thì thầm điều gì đó. Một cô gái trong số đó có vẻ ngập ngừng, giơ cây lightstick vẫy nhẹ về phía anh:
“Anh ơi, cho em hỏi… anh là fan của ai trong Healer vậy?”

Bạn cô lập tức huých một cái, hạ giọng trách yêu:
“Gì vậy! Người ta có thể là fan đoàn đó, không nhất thiết phải bias ai riêng!”

Cô gái kia đỏ mặt:
“Xin lỗi ạ… Em không có ý gì đâu, chỉ là thấy chỗ ngồi của anh đẹp quá, nên muốn hỏi… nếu xe lăn của Sầm Nguyệt Bạch được đẩy lại gần anh, anh có thể giúp tụi em tặng bó hoa này không?”

Ánh mắt Chu Mính Viễn dừng lại ở bó cát cánh màu xanh nhạt sau lưng các cô, được gói ghém tỉ mỉ, rắc thêm hạt sương giả long lanh như vừa bước ra từ truyện cổ tích.

Trên tấm thiệp cài vào có ghi một dòng đơn giản “Mau khỏe lại nhé, sức khỏe là quan trọng nhất.”

Cảm nhận được ánh mắt anh, một cô khẽ chớp mắt, viền mi cong vút rơm rớm ướt:
“Thật sự rất lo cho anh ấy.”

Chu Mính Viễn khẽ “ừ” một tiếng, coi như nhận lời.

Hai cô gái lén chùi nước mắt, sợ làm lem lớp makeup mắt lấp lánh, rồi rối rít cảm ơn:
“Cảm ơn anh! Tụi em có mấy bảng nhỏ, tặng anh một cái nha? Mỗi tội hết mất bảng của Mộc Liệt rồi, mà… không biết anh có phải fan của Mộc Liệt không?”

Chu Mính Viễn lắc đầu, nhẹ giọng:
“Không cần đâu, tôi là fan của Thư Diêu.”

“Á á á—!”

Hai cô gái đồng thanh rít lên khe khẽ như một bản hòa âm si mê:
“Là fan chị Thư! Chị Thư siêu ngầu luôn! Tụi em có coi video tập nhảy của chị ấy, mê ơi là mê!”

“Còn nữa, lúc nãy ngoài cửa có fan phát bảng ủng hộ chị Thư đó, anh không lấy được hả?”

Chu Mính Viễn thành thật:
“Không.”

“Vậy… anh biết có app có thể biến điện thoại thành bảng cổ vũ không?”

Anh chưa từng nghĩ tới chuyện… “ứng viện” kiểu này. Nhưng khoảnh khắc đó, anh bỗng muốn làm.

Muốn để khi Thư Diêu đứng giữa ánh sáng sân khấu rực rỡ, cô có thể thấy giữa vô vàn ngôi sao, cũng có một vì sao vì cô mà bừng lên từ lòng anh.

Mạng yếu vì quá đông người. Sau khi kiên nhẫn tải app, Chu Mính Viễn lần mò thao tác. Vừa nhìn giao diện, anh liền nhận ra.

Chính là cái app năm xưa Thư Diêu từng dùng, khi cô ngồi bên ghế phụ xe anh, vừa thoát hiểm từ sự cố phanh xe mà vẫn tỉnh bơ hét to vào đêm tối:
“Bảo vệ cá nhân! Bảo vệ cá nhân!”

Nhớ đến hình ảnh năm đó, Chu Mính Viễn khẽ cong khóe môi.

Anh nghĩ, dù năm đó họ chưa từng gặp gỡ, chỉ cần cho anh cơ hội, dù đến muộn mấy năm, anh vẫn sẽ thích cô, thích đến không còn lối quay về.

Hồi còn đi học, khi đi làm, không thiếu người thích anh. Nhưng ai cũng chỉ lướt qua như gió, mãi về sau bị Chu Dự hay Bạch Húc nhắc đến, anh mới lờ mờ có chút ấn tượng.

Chỉ có Thư Diêu, là từng mũi tên lạc, mỗi mũi đều nhắm trúng tim anh.

Mà anh thì… tự nguyện mở lòng, để cô mặc sức tung hoành nơi đó.

Chu Mính Viễn điều chỉnh dòng chữ trên app, học theo kiểu cô từng làm, gõ: 【舒鹞☆】

Vừa gõ xong, ngẩng đầu lên, đèn sân khấu đột ngột vụt tắt.

Màn hình lớn bật lên âm thanh "xè xè" như nhiễu điện.

Trên đó hiện ra một từ tiếng Anh:

Kill.

Từng chữ cái chao đảo như đứt nhịp, như bất kỳ lúc nào cũng có thể tan vào bóng tối.

Màn hình bỗng chuyển:

Or.

Rồi cuối cùng:

Healer.

Điện trường im bặt, ánh sáng tan biến, hội trường chìm vào bóng tối chỉ còn những cây lightstick lấp lánh như tinh tú.

Tiếng "tút tút tút" vang lên, tựa như đạn nổ từ dàn loa 4D vây kín khán giả.

Nhiều người hoảng hốt ôm ngực.

Ngay lúc âm thanh ấy lắng xuống, màn hình chợt sáng bừng, từng đóa hồng phấn bay ngập không trung.

Giọng dịu dàng của Cầm Nguyệt Bạch và giọng trầm của Kim Minh Huyền vang lên cùng lúc:
“Chào buổi tối, chúng tôi là—Healer.”

Sân khấu nâng lên, các thành viên Healer bước ra, toàn thân vận đồ đen, giày boot cao cổ mạnh mẽ.

Thư Diêu cũng thế, đứng đó giữa họ, rực rỡ như ánh lửa. Bên cạnh cô là Cầm Nguyệt Bạch trong chiếc xe lăn.

Có người bật khóc.

Cũng có người gọi vang tên họ, run rẩy hét đến khản giọng.

Chính vào khoảnh khắc ấy, giữa không gian sục sôi như bị mê hoặc bởi ma chú, cũng có thể là vì ánh mắt kiêu ngạo như nhìn xuống cả thế gian của cô, mà Chu Mính Viễn bỗng dưng giơ cao chiếc điện thoại phát sáng trong tay, gọi lớn tên cô giữa muôn trùng âm thanh hỗn độn:

— Thư Diêu!

Giữa biển người, giữa ánh đèn lấp lánh như ngân hà rơi xuống, anh là người duy nhất vì cô mà hô vang.

Là người duy nhất, chỉ vì cô mà cổ vũ.

Chương 66: Quả Cầu Ánh Sáng

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tóc của Thư Diêu cũng như mấy chàng trai khác trong nhóm, vì buổi biểu diễn này mà đều nhuộm trắng.

Phần đuôi tóc lấp lánh sắc hồng nhạt, độ dài được cắt ngắn hơn trước, chỉ vừa chấm vai.

Màu tóc nhạt này đặt trên làn da nâu khỏe của Đại Sâm thì trông càng thêm năng động, còn khi đặt trên làn da trắng muốt vốn có của Thư Diêu, lại khiến cả người cô như một cây bạch dương thanh cao đang đón gió.

Hoặc cũng giống như một đóa hồng trắng kiêu hãnh, nở giữa trời đông rét mướt, hiên ngang hứng trọn gió sương.

Chu Mính Viễn đứng giữa tiếng hò reo cuồng nhiệt, hai cô gái bên cạnh đã khóc đến nỗi không tự kiểm soát nổi, cố giữ gương mặt trang điểm mà nước mắt vẫn giàn giụa.

Phía sau cũng có mấy cô gái đang gào khản cả cổ, vừa khóc vừa hát theo điên cuồng.

Người ta thì tranh thủ đăng lên vòng bạn bè, người thì quay video, chỉ mong giữ lại được những giây phút rung động này như một thứ kỷ vật vĩnh cửu.

Mà vòng bạn bè của Chu Mính Viễn, từ ngày dùng WeChat đến giờ, vẫn chưa từng có lấy một bài đăng.

Lúc đầu, hai tên ngốc Sở Duật và Bạch Hủ còn cách vài ba ngày lại hỏi một lần xem anh có xóa bạn họ không, sau rồi cũng hiểu ra, tên này căn bản là chưa từng đăng gì bao giờ.

Thư Diêu hôm nay lên sân khấu thay thế cho Sầm Nguyệt Bạch, đứng ở vị trí center. Mà từ hàng ghế trung tâm hàng đầu tiên nơi Chu Mính Viễn đang ngồi, anh chỉ cần giơ nhẹ tay là quay được cô.

Vị tổng Chu từ trước đến nay chưa từng đăng vòng bạn bè, quan sát một lúc, thấy người bên cạnh nhấn vào biểu tượng máy ảnh góc phải trên màn hình, lập tức cũng học theo, tắt phần mềm cổ vũ, mở camera ghi hình.

Thư Diêu trên sân khấu mê hoặc đến độ không thể rời mắt. Vũ đạo nam đoàn khác nữ đoàn ở chỗ tiết tấu dứt khoát và động tác mạnh mẽ, nhất là nhóm Healer nổi tiếng với những động tác khó, cô chẳng có động tác lắc hông hay vén tóc, chỉ có sự kiểm soát cơ thể chuẩn xác đến từng nhịp – gọn gàng, mạnh mẽ, đầy khí chất.

Trên màn hình điện thoại, thanh thời gian màu xanh lục cứ xoay tròn quanh nút quay, chưa được bao lâu đã dừng lại, chỉ được vỏn vẹn mười mấy giây.

Chu Mính Viễn hơi cau mày, quá ngắn.

Anh gửi đoạn video đi, vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn, liền mở vòng bạn bè quay tiếp.

Bài hát sau đó có một đoạn vũ đạo cô cùng Lục Hân cùng đảm nhiệm vị trí center, Chu Mính Viễn thấy Thư Diêu làm động tác nào cũng đẹp, thế là cứ quay hết bài.

Anh cũng chẳng đếm mình đã quay bao nhiêu đoạn, chỉ biết là khi nhấn làm mới lại, vòng bạn bè của anh hiện ra hơn hai trăm trạng thái mới.

Mà bạn bè của Chu Mính Viễn trên WeChat thật ra rất ít, anh vốn xem WeChat là công cụ liên lạc riêng tư, chẳng mấy khi có chuyện để chia sẻ. Đa phần chỉ là đồng nghiệp, công việc, gọi điện thoại, email là đủ.

Tính cả đi, cũng chỉ có vài ba người bạn thật sự, danh sách bạn bè chưa đến hai mươi.

Nếu không nhờ mấy người trong nhóm Healer mấy hôm trước cứ nằng nặc đòi kết bạn, có khi còn chưa qua một chữ số.

Lý Tư thả tim từng video anh đăng, cuối cùng để lại một bình luận:

【Ghê thật, lướt một cái thấy 30 status đều là của cậu.】

Sở Duật thì một chuỗi dấu hỏi dồn dập:

【Không phải chứ, thất nghiệp rồi đi làm fan cuồng thật hả???】

【Fan một nhóm nhạc nam???】

【?? Gì vậy, có nữ kìa!】

【Em dâu tôi sao lại nhảy cùng nhóm nam thế kia???】

【Ngầu quá đáng luôn á!!!】

【?? Đây là tiên nữ nào vậy trời!?】

Bạch Húc phản ứng hơi nhẹ hơn chút, chắc vì biết chuyện từ trước, chỉ lặng lẽ thả tim, sau đó gửi một biểu tượng like trong phần bình luận.

Còn Chu An Đồng thì tức đến bốc khói, giận từ tận đáy lòng:

【Khoe hơi quá rồi đấy!】

【Tôi vừa mới thất tình hôm qua đấy nhé!】

【Đau tim vãi!】

【Tôi sẽ chặn chú luôn giờ đây.】

Còn mẹ Chu với mẹ Bạch, hai người đạt đến cảnh giới "mẫu thân liên minh", cùng nhau điên cuồng thả tim rồi bắt đầu khen con dâu qua lại:

Mẹ Chu: Con dâu tôi xinh thật.

Mẹ Bạch: Vợ tiểu Chu đẹp quá trời, chị có phúc thật đấy.

Mẹ Chu: Ấy đâu có, Bạch Hủ nhà chị ngoan, có phúc là chị mới đúng.

Mẹ Bạch: Mỗi tội thằng nhỏ nhà tôi chả chịu yêu ai, làm tôi sốt ruột quá!

Mẹ Chu: Vậy để tôi hỏi xem Diêu Diêu có cô bạn nào giới thiệu không.

Mẹ Bạch: Cảm ơn chị Chu! Hy vọng sang năm được uống rượu mừng con trai!

Bạch Húc ngồi ngoài sân khấu trong xe, nhìn thấy mẹ mình bị lôi vào vụ mai mối không biết từ đâu tới, chỉ có thể gửi lại cho bà một tràng: ".....".

Đây là lần đầu tiên Chu Mính Viễn đăng lên vòng bạn bè, cũng là lần đầu tiên nhận được nhiều hồi đáp đến thế.

Lúc nhóm lên sân khấu tạm nghỉ thay đồ, anh tranh thủ đọc hết bình luận, cảm thấy cũng nên đáp lại chút gì đó, bản thân anh tính tình lãnh đạm, nhưng không phải là người vô lễ.

Bạn bè chẳng mấy ai, Lý Tư, Sở Duật và Bạch Hủ thì khỏi nói, ba tên đó cứ mở miệng là chửi đổng, còn tự nhận làm "bố" nhau trong bình luận.

Chu Mính Viễn thấy các bậc phụ huynh vẫn là kiểu mẫu đáng học hỏi, liền vào WeChat mẹ mình xem qua, phát hiện mỗi bài bà đăng đều có dòng bình luận giống nhau:

【Trả lời chung: cảm ơn mọi người đã quan tâm [🌷]】

Thế là anh cũng học theo, nghiêm túc gõ:

【Trả lời chung: cảm ơn mọi người đã quan tâm】

Chỉ là đóa hồng sau cùng, anh không dùng.

Thay vào đó, để hợp với tên Thư Diêu, anh vào mục emoji tìm một biểu tượng [🦅 đại bàng].

Quả thật là dụng tâm lắm rồi.

Bạch Hủ ngồi trong xe ngoài hội trường, vừa kéo là thấy ngay bình luận của Chu Mính Viễn – xong chỉ biết ngồi thẫn ra vài giây.

Cậu ta trừng to mắt, trả lời cho Chu Mính Viễn một tràng dấu chấm còn nhiều hơn cả lúc nhắn cho mẹ ruột mình:
"....."

Chu Mính Viễn trả lời hết mọi tin nhắn, chẳng buồn quan tâm đám bạn thân vẫn còn đang há hốc miệng, lập tức thoát khỏi vòng bạn bè, ánh mắt quay về sân khấu, dán chặt vào người con gái kia.

Trong sự náo nhiệt như thế, thời gian trôi qua tự lúc nào chẳng hay.

Có lẽ khi người không còn cô đơn, mới thấy tháng năm không còn dài đằng đẵng.

Buổi biểu diễn dần đi đến hồi kết, Healer dành một khoảng thời gian nhỏ, trao lại sân khấu cho Sầm Nguyệt Bạch.

Sầm Nguyệt Bạch trông rất bình tĩnh, kể về tai nạn của mình, nói đến đồng đội, đến Thư Diêu, đến những ấm áp mà fan đã dành cho anh, lời nào lời nấy đều chân thành cảm tạ.

Hai cô gái ngồi cạnh Chu Mính Viễn cuối cùng vẫn không có cơ hội tặng hoa, chỉ đành nắm chặt tay nhau, đứng bật dậy hét lớn giữa lúc Sầm Nguyệt Bạch phát biểu:
“Nhớ giữ gìn sức khỏe nha Sầm Nguyệt Bạch! Sức khỏe là quan trọng nhất đó!”

Loại quan tâm từ người xa lạ như thế, trước giờ Chu Mính Viễn chưa từng trải qua.

Trên thương trường, cậu là tay lão luyện từng lăn lộn bao phen. Nhưng giữa những vướng víu của lòng người, cậu lại chỉ là một người mới.

May mà có Thư Diêu luôn ở bên.

Để cậu có thể tìm được nơi neo đậu cho trái tim mình.

Fan gào khản cổ đòi “Encore”, mong Healer hát thêm vài bài nữa. Nhưng không biết từ lúc nào, một nhóm fan nào đó đã chợt tỉnh ngộ.

Dưới sân khấu dần dần rộ lên tiếng bàn tán khe khẽ: Sầm Nguyệt Bạch bị thương ở chân, chắc không trụ nổi cả đêm diễn dài thế này; mà cô giáo nhỏ Thư thì là con gái, thể lực cũng có hạn thôi.

Encore thường là minh chứng cho thành công của một đêm diễn, nhưng vào khoảnh khắc ấy, fan lại chủ động từ bỏ đặc quyền đó.

“Không cần encore!”

“Nghỉ ngơi đi!”

“Tụi em yêu mọi người, nhưng đừng encore nữa!”

“Lần sau nhé! Về nghỉ ngơi đã!”

Thể lực của Thư Diêu để đi đến cuối buổi diễn này, thực sự là đã đến giới hạn. Sầm Nguyệt Bạch lại càng không thể ngồi xe lăn quá lâu, anh không chỉ bị gãy xương, mà còn có những vết thương khác sau tai nạn.

Khi ra sân khấu cúi chào fan lần cuối, mái tóc ngang vai của Thư Diêu đã hoàn toàn ướt sũng, từng sợi tóc dán lên má, lên cổ.

Cô chẳng màng, chỉ vén nhẹ ra sau tai, rồi cùng mọi người trong ban nhạc Healer cúi mình 90 độ, đúng chuẩn mực, không lệch một phân.

Dù chỉ là giúp người khác, Thư Diêu cũng sẽ dốc lòng đến cùng.

Gần đây cô ăn nhiều hơn trước, nhưng cân nặng lại cứ giảm đi. Mỗi ngày mồ hôi nhễ nhại, cô vẫn hay cười đùa bảo mình là búp bê đất nặn.

Mùa đông ở Đế Đô thường đầy khói bụi, vậy mà cô lại giống như mặt trời nhỏ giữa không trung giá rét.

Chu Mính Viễn đau lòng nhìn cô chằm chằm, ánh mắt chẳng hề dời đi. Nhìn từng giọt mồ hôi lặng lẽ trượt từ cổ cô xuống, thấm vào cổ áo.

Lời chúc của fan vang dội khắp khán phòng. Trong tiếng gọi khản đặc, Healer và Thư Diêu từ từ đứng thẳng, lại xoay người, cúi chào một lần nữa.

Khi cuối cùng cũng kết thúc, dưới khán đài đã khóc đến nghẹn ngào.

Trên sân khấu, cô em nhỏ nhất là Lục Hân cũng đã bắt đầu dụi mắt. Thư Diêu đi cuối hàng, như một người chị lớn, khẽ vỗ lưng dỗ dành.

Hai cô gái ngồi cạnh Chu Mính Viễn thấy Sầm Nguyệt Bạch sắp rời đi, liền dốc hết sức ném bó hoa mà từ nãy đến giờ vẫn siết chặt trong tay lên sân khấu:
“Sầm Nguyệt Bạch! Hoa này tặng anh! Chúc anh sớm bình phục!”

Một bó cát cánh màu xanh nhạt bay thành đường cong, nhẹ nhàng nằm xuống cạnh sân khấu.

Cầm Nguyệt Bạch ngồi trên xe lăn, giọng nói phát ra từ hàng đầu tiên, anh nghe được, nhưng khó mà quay đầu đón lấy.

Người nghe được, lại là Thư Diêu. Cô ngoảnh lại chạy tới, nhặt lấy bó hoa, trao tận tay cho Sầm Nguyệt Bạch.

Sầm Nguyệt Bạch quay ra khán giả, mỉm cười, vẫy vẫy đóa hoa trong tay.

Hiệu ứng ánh sáng cuối cùng của bài hát vẫn chưa rút. Trên đầu họ, một quả cầu đèn lớn vẫn còn treo lơ lửng.

Có lẽ là linh cảm, cũng có lẽ là số phận không nỡ làm tổn thương người hiền lành.

Chu Mính Viễn đột nhiên vô thức nhìn lên quả cầu đèn ấy, ngay khoảnh khắc ánh sáng trong nó vụt tắt, nó bắt đầu lắc lư,

chực rơi xuống, mà ngay bên dưới, không ai khác, chính là Thư Diêu.

“Thư Diêu!!”

Trong giây phút tất cả còn chưa kịp phản ứng, Chu Mính Viễn đã lao vút tới. Một tiếng vỡ nặng nề vang lên giữa tiếng hét, quả cầu đèn khổng lồ rơi thẳng từ trần xuống, Thư Diêu bị cậu xô ra ngoài.

Trên sân khấu phát ra âm thanh chấn động lòng người.

Chu Mính Viễn đẩy được cô ra, nhưng không kịp tránh đi. Một vật nặng không rõ là từ quả cầu đèn hay thanh sắt đi kèm rơi xuống, nện mạnh vào cánh tay anh, xuyên thấu lớp áo dạ đen tuyền.

Thư Diêu bị đẩy ra, ngã lăn trên sân khấu.

Cô nhắm mắt, không đứng dậy, cũng không nhúc nhích.

Chu Mính Viễn chỉ cảm thấy máu trong người mình như đóng băng.

Cậu chẳng thèm để tâm đến cánh tay đau đớn, lập tức chạy đến ôm lấy Thư Diêu, khàn giọng gọi: “Thư Diêu! Thư Diêu!”

Cảnh tượng trước mắt lập tức rối tung rối mù, bảo vệ xông lên sân khấu, có người đang giữ trật tự cho fan đang hét lên vì sợ hãi.

Sầm Nguyệt Bạch hay những thành viên khác trong Healer có lẽ đang gào lên gọi bác sĩ, gọi xe cấp cứu — có tiếng người khóc.

Giữa hỗn loạn, Chu Mính Viễn buộc bản thân phải tỉnh táo lại, quay sang quát người đàn ông mặc đồ đen vừa chạy từ hậu

trường lên: “Xe đâu rồi?!”

Đó là vệ sĩ mượn từ chỗ Sở Duật, mọi khâu Chu Mính Viễn đã chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng, chẳng ngờ biến cố lại xảy ra ngay trên sân khấu, trước bao con mắt.

Người đàn ông áo đen lập tức mở đường: “Đã báo với đội an ninh đóng cửa rồi, cậu yên tâm.”

Bạch Hủ đang đợi trong xe, thấy Chu Mính Viễn ôm Thư Diêu lao ra khỏi sân vận động, anh ta giật nảy mình, mặt trắng bệch.

Từ khi có tin đồn về Thư Diêu lan truyền trên mạng, Chu Mính Viễn đã dự cảm sẽ có chuyện, âm thầm đưa giáo sư Lý Tư về nước, giấu ở một bệnh viện tư nhân.

Chỉ không ngờ, lại thực sự có ngày phải dùng đến.

Xe phóng thẳng về phía bệnh viện. Bạch Hủ lái nhanh như bay.

Qua khỏi giao lộ, sắc mặt Bạch Hựu căng thẳng, lặng lẽ lên tiếng:
“Tiểu Chu tổng… tôi hình như ngửi thấy…”

Phần sau anh ta không nói nữa, cũng không dám nói.

Từ lúc Chu Mính Viễn bế Thư Diêu ra, cô vẫn chưa hề lên tiếng.

Giờ lại ngửi thấy mùi máu…

Bạch Hủ thật sự không dám tưởng tượng tiếp diễn biến sau đó.

Chu Mính Viễn mở miệng, giọng khàn như thể vừa gào hai tiếng đồng hồ trong sân vận động, mà rõ ràng, người hét đến khản cổ đâu phải anh.

Anh vẫn giữ được sự tỉnh táo, nói:
“Lái xe đi. Mùi máu là từ tôi. Hô hấp của Thư Diêu vẫn ổn, chắc là bị ngất do va chạm.”

Lời nói nghe rất lý trí, nhưng nét mặt anh lại không theo kịp lý trí đó.
Khi giáo sư Lý Tư đưa họ đến bệnh viện, ông có cảm giác trong mắt Chu Minh Viễn đã hoàn toàn mất đi ánh sáng quen thuộc.

Đôi mắt xưa nay vẫn luôn bình tĩnh của anh lúc này phủ một lớp sương mù ảm đạm, như mặt kính ướt nước mưa.

Lúc Lý Tư đang kiểm tra cho Thư Diêu, Chu Mính Viễn đứng nguyên ngoài hành lang.

Anh mặc chiếc áo khoác đen, ban đầu không nhìn rõ vết máu, cho đến khi máu từng giọt từng giọt rơi xuống nền gạch trắng tinh của bệnh viện, như thể từng nhịp tim nhỏ ra.

Bạch Hủ vừa gọi điện cho Sở Duật, vừa quay đầu nhìn thấy vết máu ấy, lập tức hét lên gọi thẳng cả họ tên:
“Chu Minh Viễn! Anh không định xử lý vết thương à?!”

Healer và triệu quản lý Triệu Nhã chạy đến sau, vừa thấy vệt máu bên chân anh cũng đứng đơ như tượng.

Lúc đó, Triệu Nhã đang gào thét trong điện thoại:
“Các người nhất định phải tìm ra cho tôi! Cái đèn chết tiệt đó là thằng ngu nào—”

Câu sau chưa kịp mắng xong thì nghẹn lại trong cổ.

Thấy máu, chân chị ấy lập tức mềm nhũn.

Thời gian vào lúc này dường như không cùng múi giờ với thế giới bên ngoài. Mỗi phút mỗi giây như bị ai đó bấm nút quay chậm, kéo dài lê thê, như không muốn buông tay.

Giáo sư Lý Tư đẩy cửa ra, ánh mắt Chu Mính Viễn lập tức bắn thẳng tới.

Ông ấy liếc xuống sàn, cau mày:
“Cậu đi băng vết thương trước đi, máu chảy nhiều như vậy mà coi được à?”

Chu Mính Viễn căng cứng như một thanh gỗ từ nãy đến giờ, lúc này mới khẽ thả lỏng một chút:
“Cô ấy không sao chứ?”

“Không sao. Do kiệt sức cộng với cú ngã khá mạnh nên mới ngất thôi.”

“Sao còn chưa tỉnh?”
Lông mày Chu Mính Viễn nhíu lại thành hình chữ “川”, lo lắng hiện rõ rành rành:
“Có khi nào đập đầu không?”

“Cậu là bác sĩ hay tôi là bác sĩ?”
Lý Tư lắc đầu, đẩy chiếc xe y tế tới, vừa lẩm bẩm:
“Lo thân mình trước đi. Chờ cô ấy tỉnh lại mà thấy cậu chảy máu thế này, không b.óp ch.ết tôi thì lạ.”

Chu Mính Viễn vẫn kiên quyết hỏi:
“Bao giờ tỉnh?”

“…Tôi biết đâu!”
Lý Tư trừng mắt:
“Nếu cô ấy ngủ sâu thì có khi ngủ tới sáng mai ấy chứ! Mà cậu định đứng đây nhỏ máu tới lúc đó à?!”

Nghe được câu trả lời chắc chắn, Chu Mính Viễn cuối cùng cũng lấy lại thần sắc, trở về vẻ mặt “không cảm xúc” quen thuộc.

Giọng anh nhàn nhạt như nước:
“Đi thôi, đi băng lại vết thương. Cũng… đau thật đấy.”

Tác giả có lời muốn nói:
Chương này béo ú ú nhỉ?

Ban đầu tôi tính ngắt cảnh ngay chỗ Tiểu Chu nhà ta lao ra cứu người, mà nghĩ các bạn chắc mắng tôi te tua quá nên thôi! Há há há!

Chương 67: Sau Tuyết

DTV-EBOOK

Đêm khuya trong bệnh viện tư nhân tĩnh lặng vô cùng, không gian ngập mùi thuốc sát trùng đặc trưng, thỉnh thoảng lại có vài bóng áo blouse trắng lướt qua.

Một tiếng trước, mẹ của Bạch Hủ ghé qua, vừa thấy mấy giọt máu rơi lộp bộp trên sàn, người mẹ làm việc nhiều năm ở trạm truyền máu lập tức vỗ đùi cái "đét":
"Trời đất, phí quá trời!"

Bị Bạch Hủ bịt miệng lôi đi ngay.

Giáo sư Lý Tư nói vết thương trên tay Chu Mính Viễn khá nghiêm trọng, có một mảnh kim loại vỡ găm sâu vào lớp cơ cánh tay, chỉ xử lý vết thương thôi cũng mất hơn một tiếng.

Chu Mính Viễn từ đầu đến cuối không rên lấy một tiếng, như thể người đang bị kim khâu từng mũi không phải là anh.

Chỉ là… thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía cửa, rõ ràng ánh mắt kia là hướng về phòng bệnh của Thư Diêu.

Lý Tư tự thấy mình đã tận tình tận lực, vậy mà chẳng được vị "tiểu Chu tổng" này cho lấy một ánh mắt cảm kích, còn bị hối thúc:
"Khâu nhanh lên một chút, xem thử Thư Diêu tỉnh chưa."

"…Không khử trùng là nhiễm trùng đấy! Đến lúc sốt cao mê sảng xem Thư Diêu còn cần cậu không!"

Chu Mính Viễn im lặng.

Xử lý xong vết thương, anh không nấn ná thêm giây nào, chỉ ném lại một câu "Cảm ơn", khoác áo bệnh nhân lên vai rồi rời đi, đứng ngoài cửa phòng bệnh của Thư Diêu, dán mắt nhìn qua ô cửa kính nhỏ.

Có lẽ thấy Thư Diêu vẫn đang ngủ say, anh mới thả người ngồi xuống chiếc ghế ngoài hành lang.

Sầm Nguyệt Bạch tự lăn bánh xe từ tầng dưới lên, liếc mắt một cái là thấy bóng Chu Mính Viễn đang ngồi im lặng trước phòng bệnh trong hành lang trống vắng.

Trong bệnh viện ấm áp, Chu Mính Viễn chỉ mặc áo ba lỗ đen, vai trái quấn băng dày cộm, áo bệnh nhân khoác hờ trên vai.

Anh ngồi trên chiếc ghế lạnh màu kim loại, cánh tay lành gác lên đầu gối, người khom lại.

Gặp Chu Mính Viễn nhiều rồi, nhưng Sầm Nguyệt Bạch rất hiếm khi thấy dáng vẻ này của anh.

Cô Thư từng nói Chu Mính Viễn lớn hơn họ một vài tuổi, nhưng khi ở chung lại chẳng có cảm giác tuổi tác gì.

Chỉ có một điểm khác biệt.

Bọn họ thường không kiêng dè gì, ở đâu cũng có thể mềm nhũn ra như bún, bị chị Triệu mắng "thần tượng cũng phải có dáng ngồi dáng đứng", nhưng không mấy ai nhớ lời.

Còn Chu Mính Viễn lúc nào cũng thẳng lưng, phong thái. Hiếm thấy dáng vẻ như bây giờ, như bị điều gì đó đè nặng.

Không phải dáng ngồi.

Mà là… ánh mắt.

Đàn ông rất dễ hiểu nhau.
Giống như hôm Chu Mính Viễn nhận ra sự uể oải sau tai nạn của Sầm Nguyệt Bạch, giờ đây Sầm Nguyệt Bạch cũng hiểu rõ sự áy náy trong lòng anh.

Cậu mua hai lon nước ở máy bán hàng tự động: một lon cà phê, một lon sữa.

Đẩy xe lại gần, cậu đưa lon sữa ra.

Chu Mính Viễn đón lấy lon sữa bò đỏ, đôi mắt vốn chẳng mang biểu cảm gì khẽ nâng lên nhìn về phía cậu.

Sầm Nguyệt Bạch cười, bắt chước giọng điệu của Chu Mính Viễn hơn nửa tháng trước:
“Không phải bị thương rồi à? Đừng uống cà phê nữa, sữa tốt cho anh hơn.”

Câu nói quen thuộc đến mức khiến một người luôn điềm đạm như Chu Mính Viễn cũng phải nhướng mày.

Anh gõ nắp lon, uống một ngụm rồi mới hỏi:
“Sao cậu còn ở đây?”

Ngoài trời tuyết vẫn lặng lẽ rơi.
Đây là trận tuyết rơi lâu nhất trong ba năm trở lại ở Đế Đô.

Nhưng hai người đàn ông trong hành lang này, chẳng ai có tâm trạng mà ngắm.

“Với tình trạng của tôi hiện giờ, quay lại bệnh viện thành phố cũng không tiện lắm, chị Triệu đã giúp tôi làm thủ tục ngay dưới lầu, vừa mới kiểm tra xong bên này.”

“Ừ.”

Sầm Nguyệt Bạch mở nắp lon cà phê của mình, cụng nhẹ vào lon của Chu Mính Viễn:
“Người giở trò với bóng đèn ở buổi hòa nhạc hôm qua đã bị tìm ra rồi, cảnh sát vừa bắt đi, chị Triệu nói đang thẩm vấn.”

Thật ra, trong những sự kiện đông người thế này, tìm được nghi phạm không hề dễ dàng.
Người quá đông, muốn phong tỏa hiện trường, yêu cầu tất cả mọi người phối hợp điều tra là một việc vừa phức tạp vừa mất thời gian.

Buổi hòa nhạc hôm qua có gần sáu vạn khán giả tại chỗ, ban đầu cảnh sát còn lo lắng người xem sẽ không phối hợp, đã chuẩn bị tinh thần sẽ phải vất vả.
Không ngờ fan bên dưới lại không hề bối rối muốn rời đi sớm, thậm chí còn rất phối hợp, tự mình xác minh thân phận những người xung quanh.

Nhiều fan vốn đã quen biết nhau trong các nhóm chat, siêng năng điểm danh trên siêu thoại, thường xuyên đăng bài trên Weibo, chỉ cần đối chiếu ID là xác nhận được danh tính, giúp cảnh sát tiết kiệm không ít thời gian.
Trong sáu vạn người, chỉ trong chốc lát đã loại bỏ được gần hai phần ba.

Fan của Healer vốn đa phần là nữ, các cô gái đồng lòng, nhanh chóng phát hiện ra bóng dáng khả nghi giữa đám đông.
Một cô gái mạnh tay kéo lấy áo khoác bông của một người đàn ông, không chịu buông:
“Các chị em, là người này! Anh ta từ đầu đã không ngồi đúng chỗ! Hơn nữa khi tôi hỏi anh ta, nạn nhân bị thương có phải tên là Mộc Liệt không, anh ta chỉ ậm ừ, ngay cả tên của các anh cũng không biết!”

“Mẹ kiếp, buông tay! Ông đây có tiền, nghe nhạc cho vui không được chắc?!”

“Nhưng từ nãy giờ anh vẫn không chịu ngồi xuống!” Cô gái bị đẩy mạnh một cái, vẫn không buông tay.

Ngay lập tức, những cô gái khác xung quanh cũng xông vào, cùng nhau giữ chặt người đàn ông:
“Mau gọi cảnh sát! Chú cảnh sát ơi, chính là hắn!”

“Cút! Tất cả tránh ra!”

“Đừng buông! Mọi người cùng giữ lấy hắn!”

May mà nghi phạm không mang theo hung khí, bị các cô gái vây chặt, lại yếu thế không địch nổi, cuối cùng đành bị cảnh sát khống chế.
Sau năm giờ rà soát, cảnh sát cùng với khán giả tại hiện trường cuối cùng đã bắt được nghi phạm.

Nghi phạm cuối cùng cũng bị tìm thấy, fan tại hiện trường xúc động không thôi, nhìn theo bóng hắn bị áp giải lên xe cảnh sát, mới buông lỏng đôi môi căng cứng, ôm nhau òa khóc:
“Chị Tiểu Thư nhất định phải bình an vô sự nhé! Rõ ràng là người hiền lành như vậy, còn giúp Bạch Bạch nhảy phụ họa cơ mà…”

Những tin tức này là do cấp trên của công ty thông qua chị Triệu báo lại cho Sầm Nguyệt Bạch, cậu chỉ thuật lại cho Chu Mính Viễn nghe, không ngờ Chu Mính Viễn chỉ khẽ gật đầu:
“Nghe rồi.”

“Nghe ai nói?”
Sầm Nguyệt Bạch thoáng ngạc nhiên, nhưng rồi lập tức hiểu ra.

Cách Chu Mính Viễn bảo vệ Thư Diêu trong suốt quãng thời gian này, Sầm Nguyệt Bạch đều nhìn thấy trong mắt. Một người cẩn trọng và chu đáo như anh, việc để lại nguồn tin tại hiện trường cũng chẳng có gì lạ.

Chu Mính Viễn uống cạn lon sữa ngọt trong tay, ném vào thùng rác bên cạnh, phát ra tiếng "keng" nhẹ.
Anh nghiêng đầu hỏi Sầm Nguyệt Bạch:
"Cậu đến chỉ để nói chuyện này thôi à?"

"Chứ còn gì nữa?"

Sầm Nguyệt Bạch cũng ném lon cà phê vào, vỗ tay phủi sạch:
"Tôi còn có thể đến đây làm gì?"

"Tưởng cậu muốn vào trong thăm cô ấy."

Sầm Nguyệt Bạch lắc đầu:
"Tôi đâu có vô ý đến thế, anh không vào là vì sợ làm phiền cô giáo Thư mà, tôi vào làm gì."

Ngập ngừng một chút, cậu lại nói:
"Tôi đã buông bỏ rồi."

Chu Mính Viễn bật cười khẽ, trêu chọc:
"Giờ mới buông à?"

"Ừ, thật sự buông rồi, tôi không xứng."

Thật ra vào khoảnh khắc nguy hiểm xảy ra, Sầm Nguyệt Bạch là người ở gần Thư Diêu hơn Chu Mính Viễn, chỉ là cậu đã không kịp lao tới.
Không kịp không phải vì chấn thương ở chân, mà bởi vào giây phút quyết định ấy, cậu đã có chút do dự.

Sầm Nguyệt Bạch tự giễu cười cười:
"Thì ra con người thật sự sợ chết."

Trước đây, Sầm Nguyệt Bạch từng nghĩ rằng chiều cao, ngoại hình, tiền bạc, địa vị, những thứ ấy dẫu thua kém Chu Mính Viễn cũng không hề gì. Trong lòng cậu còn có chút không cam tâm, nghĩ rằng về sự quan tâm và tình yêu, cậu không nhất định

sẽ thua.
Chỉ là, quen biết quá muộn mà thôi, nên không còn kịp nữa.

Nhưng hóa ra không phải vậy, trong khoảnh khắc có thể vì Thư Diêu mà liều mạng, chỉ có Chu Mính Viễn không chút do dự lao ra, không bận tâm đến tính mạng.

Thư Diêu cảm thấy mình đang mắc kẹt trong một giấc mơ dài dằng dặc và mệt mỏi.
Trong mơ, có rất nhiều người gọi tên cô, giọng nói quen lẫn lạ vang vọng, nhưng chẳng nhìn rõ mặt ai.

Cuối cùng, tiếng gọi mới lắng xuống, cô thấy Chu Mính Viễn lao tới, rồi bị khung sắt từ trên cao rơi xuống đè cho máu me đầy người.

"Chu Mính Viễn!"

Cô gào lên trong mơ, nhưng như thể bị mất tiếng, dù cố gắng thế nào cũng không phát ra được âm thanh.

"Chu Mính Viễn!"
"Chu Mính Viễn!"

Trời gần sáng, Chu Mính Viễn lo Thư Diêu tỉnh dậy một mình trong phòng bệnh sẽ hoảng sợ, anh nhẹ nhàng đẩy cửa vào, kéo ghế ngồi bên giường cô.

Chưa ngồi được bao lâu, tay Thư Diêu bỗng siết chặt, nước mắt từ khóe mắt lăn dài.

Kể từ lần ở góc phố London nhiều năm trước, Chu Mính Viễn chưa từng thấy Thư Diêu khóc, bất giác tim anh như bị ai đó bóp chặt.
Anh dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc cô, giọng ấm áp an ủi:
"Thư Diêu? Tỉnh chưa? Có chỗ nào không khỏe à?"

Qua vài giây, Thư Diêu mới mở mắt, khóe mắt còn hơi đỏ, ánh nhìn mờ mịt.
Cô nhìn Chu Mính Viễn thật sâu, rồi ôm chặt lấy anh:
“Chu Mính Viễn, em mơ thấy anh chết rồi.”

“…Không chết đâu, anh mạng lớn, đừng lo.”

Thư Diêu như thể vẫn chưa hết sợ, càng siết chặt vòng tay ôm lấy anh.
Cánh tay nhỏ nhắn siết càng lúc càng chặt, cuối cùng khiến Chu Mính Viễn phải “hít” một hơi đau nhói, nhắc nhở cô:
“Anh có vết thương mà.”

Trời chưa sáng hẳn, trong ánh sáng mờ nhạt, Thư Diêu mới nhìn thấy băng gạc quấn quanh vai anh, chau mày hỏi:
“Nặng không? Còn đau không?”

“Cũng ổn thôi, em có chỗ nào thấy khó chịu không?”

Thư Diêu khẽ lắc đầu.

Mỗi lần thoát chết trong gang tấc, cô ấy đều rất điềm tĩnh, thậm chí còn khẽ dịch vào trong giường, nhường ra nửa bên giường trống: “Anh lên nằm nghỉ một chút đi, chắc anh cả đêm không ngủ rồi.”

Chu Mính Viễn nhẹ nhàng leo lên giường, vòng tay ôm lấy Thư Diêu: “Kẻ gây chuyện đã bị bắt rồi, đang bị thẩm vấn.”

“Ừ, không biết có lần ra được kẻ đứng sau không nữa.”

Ngón tay Thư Diêu dịu dàng chạm nhẹ lên lớp băng quấn quanh cánh tay anh, thì thào: “Chu Mính Viễn, những lúc anh một mình đối diện với tất cả những chuyện này, anh có sợ không?”

“Không nhớ nữa, có lẽ có, mà cũng có thể không.”

“Nhưng lúc nãy khi em vừa tỉnh dậy, em thấy ánh mắt anh đầy hoảng loạn.”

“Lúc ấy thì có sợ.”

“Sợ gì cơ?”

“Sợ em khóc, sợ em sợ hãi, sợ em thấy khó chịu.”

Bên ngoài, bông tuyết phủ kín khắp Tứ Cửu Thành, mái ngói đỏ tường vàng được bao trùm bởi một lớp tuyết mỏng như mây trôi, những tòa nhà phồn hoa cũng nằm im lìm dưới lớp tuyết ấy.

Không một mái nhà nào thoát khỏi cơn tuyết dài ngày này, nhưng cũng không một ai bị vùi lấp trong đó.

Khi trời dần sáng, dòng người và xe cộ lại tiếp tục tất bật với nhịp sống quen thuộc.

Mọi chuyện ngày hôm qua giống như trận tuyết ngoài cửa sổ, dù có ồn ào náo nhiệt, rồi cũng dần lắng xuống.

May mắn thay, bọn họ đều bình an vô sự, vẫn có thể trong buổi sớm mai, ôm nhau mà thủ thỉ trò chuyện, chờ đón ánh sáng ban mai.

Không khí này quá mức ấm áp, đến mức khi Chu Mính Viễn cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán Thư Diêu, anh không hề có ý nghĩ gì khác.

Bị anh hôn khẽ một cái, Thư Diêu ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt cô sáng lấp lánh như lời mời không lời.

Thế là hai đôi môi mềm mại lại tìm đến nhau, Chu Mính Viễn vì tay bị thương nên không thể cử động, chỉ có thể dùng một tay ôm lấy sau gáy Thư Diêu.

Họ gắn chặt lấy nhau, qua lớp vải mỏng cảm nhận hơi ấm cơ thể và hơi thở của nhau.

Chu Mính Viễn dần mất kiểm soát, ôm lấy Thư Diêu càng chặt, nụ hôn càng sâu, nhịp thở cũng dồn dập hơn.

Đúng lúc anh đang cố gắng kéo lý trí để dừng lại, bụng Thư Diêu lại phát ra tiếng "ục ục" thật rõ ràng – gần đây cô ăn ngon miệng, dễ nhận ra là đang đói.

Ai ngờ giữa lúc đang hôn lại có người đói bụng phát ra âm thanh như thế!

Chu Mính Viễn bất đắc dĩ buông cô ra, hít sâu một hơi, cố nén những xúc cảm vừa dâng lên.

Tóc Thư Diêu vẫn là màu trắng nhuộm lúc đi diễn, phần đuôi tóc pha chút hồng nhạt, giờ đây má cô cũng đỏ hồng tựa cánh đào non.

Cô có vẻ còn chưa thỏa mãn, li.ếm nhẹ môi: "Chu Mính Viễn~"

Chu Mính Viễn đang cố kiềm chế, hạ mi mắt, khẽ "Ừ" một tiếng.

"Cho em hôn thêm chút nữa nha~"

"Không hôn nữa."

Anh nghĩ, hôn tiếp e rằng sẽ xảy ra chuyện mất.

"Minh Viễn ca~ hôn thêm chút nữa đi~"

Giọng Thư Diêu mềm mại, ngọt ngào gọi khiến Chu Mính Viễn không khỏi rùng mình.

Nhưng khi anh ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt cô hình như… không hẳn là đang trêu chọc hay quyến rũ?

Quả nhiên, Thư Diêu mở miệng: “Em đói quá, lúc nãy hôn anh mà thấy môi anh cứ mềm mềm như bào ngư ấy, lại đây để em hôn thêm chút nữa đi, em cảm giác hôn anh có thể… no bụng được luôn đó.”

Anh, có thể, no bụng, được.

Chu Mính Viễn: “……”

Tác giả nói lời cuối:
Chu Mính Viễn: Hóa ra… vẫn là tôi đã lầm tưởng mất rồi!

Chương 68: Chú Nhỏ

DTV-EBOOK

Khi Lý Tư đẩy cửa bước vào phòng bệnh của Thư Diêu, ngoài trời đã bừng sáng. Vừa ngẩng đầu lên, ông đã thấy Chu Mính Viễn và Thư Diêu cùng nằm trên chiếc giường bệnh không quá lớn, đắp chung tấm chăn trắng tinh của bệnh viện.

Khung cảnh ấy thật ấm áp.

Khiến ông vô thức liên tưởng đến đôi chuột voi nhỏ ở trung tâm nghiên cứu bên Nam Phi.

Chu Mính Viễn đang dùng cánh tay còn lành của mình, giơ điện thoại lên cho Thư Diêu xem, dịu giọng hỏi:
"Em có muốn ăn há cảo tôm không? Nhà hàng này làm há cảo tôm ngon lắm, còn có cả bánh sữa trứng nữa."

"Ăn bánh sữa trứng đi, há cảo tôm cũng muốn thử. Còn muốn thêm một phần cháo thuyền nhỏ nữa."

"Vậy bánh sữa trứng cho anh hai cái luôn nhé."

Giáo sư kéo ghế ngồi cách giường chừng một mét, vắt chéo chân, cười trêu:
"Chuyện buổi hòa nhạc đã lên cả bản tin sáng rồi. Vừa nãy nghe bác sĩ trực nói, cả sân vận động đã bị cảnh sát phong tỏa rồi đấy."

Ông dừng lại, chỉ vào Chu Mính Viễn và Thư Diêu:
"Nhìn hai người ở đây cũng ấm cúng ghê nhỉ, chẳng giống người vừa thoát chết tẹo nào. Chậc chậc cứ như đang đi tuần trăng mật ấy."

Thư Diêu ngồi dậy, cười nhẹ:
“Sao tôi lại thảm thế này, tuần trăng mật hết ở Nam Phi lại đến trong phòng bệnh?”

Lý Tư vỗ đùi cười vang, rồi liếc mắt nhìn Chu Mính Viễn:
“Cậu nghe thấy chưa? Chờ vết thương lành rồi thì phải nhanh chóng đưa Thư Diêu đi đâu đó nghỉ ngơi tử tế một chuyến nhé.”

“Ừm.”

Chu Mính Viễn chọn xong món, chống một tay lên giường để đứng dậy.

“Hai người có chỗ nào thấy không khỏe không?”

Chu Mính Viễn lắc đầu, còn Thư Diêu thì gật đầu lia lịa:
“Em cực kỳ không khỏe, sắp chết đói mất rồi đây này!”

May mà nhà hàng Chu Mính Viễn gọi khá gần, chưa đầy 20 phút sau, đồ ăn đã được giao tới.

Thư Diêu vừa mới rửa mặt xong, chỉnh lại dáng vẻ thì đồ ăn đã được anh mở ra bày lên bàn.

Khi đang ăn sáng, điện thoại của Chu Mính Viễn vang lên. Là Bạch Hủ gọi tới, báo rằng cảnh sát đã bắt giữ Chu Nhiễm Chi.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại tiếng êm ái của máy phun sương nhẹ, tỏa làn hơi trắng mờ mờ gần như không nghe thấy.

Thư Diêu ngồi bên cạnh Chu Mính Viễn, rất dễ dàng nghe được nội dung trong điện thoại.

Nghe thấy tên Chu Nhiễm Chi, cô hơi sững lại, miếng bánh sữa trứng trên tay cũng đành đặt xuống, quay đầu nhìn, quả nhiên thấy Chu Mính Viễn đang khẽ nhíu mày.

Họ đã từng nghi ngờ Chu Nhiễm Chi.

Khi ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, không tránh khỏi có lúc lo lắng bóng gió.

Thư Diêu thậm chí từng nghĩ, liệu có phải là do lão Chu Cảnh đáng ghét ấy ra tay hay không.

Nhưng khi nghe tin Chu Nhiễm Chi bị cảnh sát bắt đi, Thư Diêu vẫn không tránh khỏi có chút bất ngờ, xen lẫn một chút không nỡ, chỉ là, sự không nỡ ấy không phải dành cho Chu Nhiễm Chi.

Là vì Chu Mính Viễn.

Thư Diêu buông miếng bánh sữa trứng xuống, lặng lẽ luồn tay dưới bàn, khẽ siết lấy bàn tay đang đặt trên đầu gối của Chu Mính Viễn.

Dù sao đi nữa, người luôn nhắm đến việc hại anh lại mang cùng họ với anh, là người nhà họ Chu. Sự thật ấy thật quá tàn nhẫn.

Cũng may đó là Chu Nhiễm Chi.

Chứ không phải là những người khác trong nhà họ Chu.

Thư Diêu từng để ý, dù bề ngoài lạnh lùng xa cách, nhưng Chu Mính Viễn vẫn còn giữ chút tình cảm gia đình. Với Chu Cảnh, với bác cả, bác hai, với mấy người chú, thậm chí là những đứa nhỏ cùng nhà, anh vẫn dành cho họ sự quan tâm thầm lặng.

Cô từng thấy gương mặt lãnh đạm đến mức gần như không để ai lại gần của anh lặng lẽ gắp dĩa giò hầm mềm nhừ xếp gần chỗ người răng đã yếu, khó nhai là bác cả.

Ấy là Chu Mính Viễn, dưới bao năm giáo huấn khắc nghiệt của Chu Cảnh, vẫn còn sót lại chút ấm áp của con người.

Vì tin tức kia, nửa sau bữa sáng ăn chẳng còn vị gì.

Lý Tư không muốn dính vào chuyện của nhà họ Chu, chỉ dặn Thư Diêu phải nghỉ ngơi cho tốt, nhắc Chu Mính Viễn chú ý mặc đồ rộng rãi để tránh động vào vết thương, rồi thu dọn vỏ hộp thức ăn mang đi.

Thư Diêu ngó ra ngoài cửa sổ, không may thay, hôm qua vừa đổ một trận tuyết dài, hôm nay trời vẫn chưa quang đãng.

Bầu trời xám đục bao phủ cả thành phố, khiến không khí thêm phần u ám.

“Chu Mính Viễn, chúng ta ra ngoài đi mua sắm nhé!”

Thư Diêu vui vẻ nhún nhảy đến trước mặt anh, luồng ánh sáng lặng lẽ rọi xuống ô cửa sổ, nhuộm lên mái tóc trắng buộc cao của cô thứ ánh sáng mơ màng, dịu dàng như một nàng tiên nhỏ.

“Muốn mua gì nào?”

Thư Diêu nghĩ thầm, em muốn mua mọi niềm vui của anh.

Chu Mính Viễn chẳng có lấy một bộ đồ rộng rãi để mặc, đồ hôm qua đến đây đều đã dính máu, sợ Thư Diêu nhìn thấy nên anh mượn tạm áo khoác của Lý Tư khoác lên người, ngồi yên trong xe.

Thư Diêu trước khi rời đi nói với anh: “Anh chờ chút nhé, em đi mua cho anh vài bộ đồ trước, rồi mình sẽ cùng đi dạo tiếp.”

Cứ tưởng cô sẽ như những cô gái khác, vào cửa hàng rồi mãi không ra, ai ngờ chưa đến nửa tiếng, Thư Diêu đã tay xách nách mang đầy túi, chạy vội về, bảo tài xế lái xe tới con phố nhỏ hẻo lánh sau trung tâm thương mại.

Tài xế xuống xe hút thuốc, Thư Diêu mới lục túi đồ, lôi ra từng món: “Này, cái này, cái này nữa, anh thay vào đi, cẩn thận đừng để động vào vết thương.”

Cô cúi đầu tìm đồ, dáng vẻ ấy như một chú sóc nhỏ giấu thức ăn trong rừng.

Thư Diêu chọn cho Chu Mính Viễn một chiếc áo sơ mi thời trang với ống tay kiểu cánh dơi rộng rãi, thoải mái cho cử động.

Áo khoác ngoài là chiếc denim lót lông xám, rộng thùng thình.

Chiếc xe đỗ bên lùm cây trụi lá, nhánh cây trơ trụi sau mùa đông.

Phía bên kia là con phố vắng, tuyết tan để lại vũng nước lầy lội.

Vì vết thương, Chu Mính Viễn không tiện cử động mạnh, anh chậm rãi thay áo, cài từng chiếc cúc.

Đang cài đến giữa, nghe bên cạnh có tiếng sột soạt, anh nghiêng đầu nhìn sang, thấy Thư Diêu đang vén áo mình lên, thoăn thoắt cởi bỏ, lộ ra những đường cong mềm mại cùng lớp ren tinh tế của nội y.

Cô cười nháy mắt: “Mính Viễn ca ca, em thay đồ có đẹp không?”

“…” Chu Mính Viễn vội quay đầu, dùng tay còn lành nhặt áo vừa cởi ra, lặng lẽ che tấm cửa kính xe.

Thư Diêu nhanh chóng mặc vào chiếc sơ mi rộng màu be mới mua, ngạc nhiên thay, kiểu dáng giống hệt áo của Chu Mính Viễn.

Cô tươi cười rạng rỡ: “Áo đôi đó, đẹp không?”

“Đẹp lắm.”

Chiếc áo khoác denim cũng là áo đôi. Thư Diêu lấy từ túi ra mặc vào, rồi quay sang giúp Chu Mính Viễn cài nốt mấy chiếc cúc còn lại.

Hai người vốn đã đẹp đôi, giờ mặc thêm áo đôi, vừa bước vào trung tâm thương mại đã thu hút ánh nhìn của mọi người.

Đi được một đoạn, Thư Diêu cảm giác không ổn.

Phía sau như có người đang thì thầm…

“Cô gái tóc bạch kim kia, chẳng phải là người biểu diễn trong buổi concert của Healer sao?”

“Giống thật đấy, màu tóc giống y hệt.”

“Là chị Tiểu Thư phải không?”

“Không thể nào, nghe nói bị thương mà?”

“Là cô ấy à? Ra viện rồi sao?”

…

Thư Diêu thẳng lưng bước đi, bỗng kéo tay Chu Mính Viễn: “Chu Mính Viễn, chạy mau!”

Hai người nắm tay chạy băng qua lối bên, vòng ra quảng trường. Đài phun nước không phun nữa, hồ cá hình trái tim phủ một lớp băng mỏng.

Họ dựa vào nhau, thở hổn hển vài nhịp rồi cùng bật cười.

Tiếng cười vang lên trong làn hơi thở trắng xóa, tan vào không khí.

Ai bảo niềm vui chỉ có vào mùa hè, với soda lạnh và dưa hấu mát lạnh? Ai nói chỉ có quạt nan mới xua tan cơn nóng? Rõ ràng, niềm vui của mùa đông cũng ngọt ngào và khó quên như thế.

“Chu Mính Viễn, em nổi tiếng rồi, mất tự do rồi.”

Chu Mính Viễn nói câu dài đầu tiên kể từ lúc nhận điện thoại của Bạch Húc:
“Nhuộm lại màu tóc chắc sẽ ổn hơn.”

“Vậy bây giờ, tâm trạng anh đã tốt hơn chưa?”

Một đàn bồ câu béo ục ịch bay ngang quảng trường, chắc hẳn thường được người ta cho ăn, béo tròn đáng yêu.

“Ừ, tốt hơn nhiều rồi.”

“Thật ra, anh không muốn là Chu Nhiễm Chi, đúng không?”

Chu Mính Viễn nhìn theo con bồ câu gần đó, khẽ đáp:
“Không biết nói sao, nhưng nếu là người ngoài thì chắc sẽ dễ chịu hơn chút.”

Dù sao vẫn là người cùng họ.

Dù bình thường anh chưa từng gọi một tiếng “chú nhỏ”, nhưng vẫn từng ngồi chung mâm cơm không ít lần.

Mưu tài và mưu sát là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Bữa cơm của nhà họ Chu, nhiều người chỉ nghĩ đến tiền và quyền, nhưng dù sao cũng không nghĩ đến chuyện giết hại người khác.

Thư Diêu và Chu Mính Viễn nắm tay nhau đi dạo quảng trường, còn mua bánh vụn để cùng nhau cho chim bồ câu ăn.

Gần trưa, điện thoại của Chu Mính Viễn reo vang. Là cảnh sát gọi đến:
"Xin chào, xin hỏi anh có phải là Chu Mính Viễn không?"
"Đúng."
"Liên quan đến vụ cố ý gây thương tích tại buổi concert tối qua, theo lời khai của nghi phạm bị bắt tại hiện trường, hiện tại chúng tôi nghi ngờ chú nhỏ của anh – Chu Nhiễm Chi – là người đứng sau chỉ đạo vụ án này."

"Vâng."

"Bây giờ, chú nhỏ của anh muốn gặp anh, xin hỏi anh có thể đến sở cảnh sát một chuyến không ạ?"

Người đàn ông bị bắt tại hiện trường hoàn toàn không quen biết với Chu Nhiễm Chi, chỉ khai có người qua mạng chỉ đạo anh ta làm như vậy. Cảnh sát kiểm tra tất cả các tài khoản của anh ta, phát hiện trong tài khoản mang tên mẹ anh ta được chuyển tới ba vạn.

Lần theo tài khoản nhận tiền, họ phát hiện người đứng tên đã qua đời, tên là Phùng Triết.

Qua nhiều lần điều tra, cuối cùng cảnh sát cũng biết được Phùng Triết chính là mẹ ruột của Chu Nhiễm Chi. Vậy là cảnh sát lập tức hành động, bắt giữ anh ta.

Hôm ấy là rạng sáng, Chu Nhiễm Chi mặc áo choàng ngủ, ra mở cửa, nụ cười trên môi dịu dàng ấm áp, anh ta nói với các cảnh sát đứng trước cửa: "Xin hãy đợi một chút, để tôi thay bộ quần áo khác. Trong phòng khách có trà nóng, mời các anh vào ngồi chờ nhé."

Anh ta cười dịu dàng đến mức khiến các cảnh sát lần đầu tiên gặp kiểu nghi phạm không chút hoảng loạn như vậy.

Khi đến sở cảnh sát, Chu Nhiễm Chi vẫn giữ vẻ điềm đạm ấy, anh ta mặc chiếc áo len trắng sạch sẽ, khiến người ta cảm thấy anh càng thêm nhã nhặn, dễ gần.

Vị nghi phạm nhã nhặn này, ngay cả lúc ngồi trước bàn thẩm vấn, lắng nghe câu hỏi từ cảnh sát cũng giữ tư thế hơi nghiêng đầu, chăm chú lắng nghe, đôi mắt trầm tĩnh như mặt hồ thu.

Có một cảnh sát trẻ tuổi, đứng ngoài phòng thẩm vấn tò mò ngó vào, tự lẩm bẩm: “Chúng ta có khi nào bắt nhầm người rồi không?”

Người cảnh sát đứng bên cạnh, kinh nghiệm dày dặn hơn, đôi mắt ẩn dưới nếp nhăn liếc qua lớp kính:

Chu Nhiễm Chi trông bình thản, nói chuyện mang theo ý cười nhè nhẹ, ánh mắt dịu dàng, không giống kẻ xấu.

Viên cảnh sát già khẽ xoa cằm, thuận miệng dạy dỗ cậu cảnh sát trẻ: “Người ta bảo tướng do tâm sinh, nhưng nghề của chúng ta không tin vào điều đó. Làm rồi thì là làm rồi, chưa làm thì chưa làm, không liên quan đến ngoại hình hay tính cách. Dù gì thì trên mặt tội phạm giết người cũng chẳng khắc mấy chữ ‘tôi đã giết người’ đâu.”

“Vâng, thầy nói đúng ạ.” Cậu cảnh sát trẻ gãi đầu, lúng túng đáp lời.

Cuộc thẩm vấn kéo dài rất lâu, dù cảnh sát có hỏi đi hỏi lại bao nhiêu lần, Chu Nhiễm Chi vẫn giữ vẻ điềm đạm, không thừa nhận cũng không phủ nhận, như thể chẳng nghe thấy những lời họ nói.

Mãi đến vài tiếng sau, khi những câu hỏi đã được lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, Chu Nhiễm Chi mới bỗng lên tiếng, giọng nói ôn hoà: “Tôi muốn gặp Chu Minh Viễn, có chuyện muốn nói với cậu ấy.”

Chu Minh Viễn và Thư Diêu được đưa từ cửa sở cảnh sát đến trước phòng thẩm vấn, thoáng chạm mặt hai viên cảnh sát, một già một trẻ, đứng ngoài cửa.

Chu Mính Viễn bước vào phòng thẩm vấn trước.

Đó là một căn phòng màu xám đậm, trông còn u ám hơn cả phòng tập múa của Thư Diêu.

Chu Nhiễm Chi bị còng tay, ngồi ở bên trong.

Chu Nhiễm Chi chưa từng thấy Chu Mính Viễn ngoài bộ vest chỉnh tề, nhất thời sững người, nhưng gương mặt anh ta vẫn giữ nụ cười dịu dàng như nước.

Anh ta thậm chí còn hỏi Chu Minh Viễn: “Mính Viễn đến rồi, đã ăn cơm chưa?”

“Chưa, vậy nên có gì thì nói nhanh đi.”

Từ ngoài cửa, Thư Diêu ló đầu vào, đôi mắt cong cong, cười tươi nói với Chu Nhiễm Chi: “Chúng tôi còn phải đi ăn cơm nữa đó.”

Nét cười mắt cong ấy Chu Minh Viễn đã quá quen, anh cũng bất giác nhếch khoé môi.

Trong lòng biết rõ, cô gái nhỏ này lại sắp bày trò nghịch ngợm chọc người khác phát bực.

Chu Nhiễm Chi thấy Thư Diêu bước vào, dáng vẻ nhún nhảy, trên gương mặt anh thoáng lộ chút biến sắc.

Chu Minh Viễn và Thư Diêu đứng ở cửa, cả hai mặc áo khoác và sơ mi cùng kiểu, trông vừa tự nhiên vừa thoải mái.

Mọi chuyện dường như chẳng hề để lại vết thương nào trên họ, như thể họ vẫn còn là những chàng trai cô gái tuổi trẻ, vẫn còn cơ hội đón nhận ánh nắng ban mai mỗi ngày.

Thư Diêu chỉ vào chiếc còng trên tay Chu Nhiễm Chi, nghiêm túc khen: “Chú nhỏ, cái còng này hợp với chú lắm đó.”

Chu Nhiễm Chi bật cười, ánh mắt vẫn dịu dàng.

Anh ta cười khẽ, hỏi Thư Diêu: “Thư Diêu, sao cô vẫn chưa chết vậy?”

Trong khoảnh khắc ấy, tất cả cảnh sát trong phòng thẩm vấn đều bất giác ngẩng đầu nhìn về phía Chu Nhiễm Chi.

Cậu cảnh sát trẻ đứng ngoài cửa tròn mắt kinh ngạc, tưởng mình nghe nhầm.

Ngay cả nét mặt Chu Mính Viễn cũng thay đổi, lông mày khẽ nhíu lại.

Thư Diêu vẫn giữ nụ cười rạng rỡ: “Tôi chết sao được, nhờ phúc của chú, tôi đang chuẩn bị cùng Mính Viễn sống bên nhau đến đầu bạc đấy!”

Chương 69: Nhiễm Chi

DTV-EBOOK

Bi kịch của Chu Nhiễm Chi bắt nguồn từ mẹ anh ta – Phùng Triết.

Phùng Triết là một người phụ nữ rất đẹp, điểm mà Chu Nhiễm Chi giống bà nhất chính là đôi mắt ấy.

Đôi mắt như ánh nắng bao bọc muôn vật trong ngày đông, dịu dàng và bao dung.

Chu Cảnh yêu Phùng Triết, nên tự nhiên cũng thiên vị Nhiễm Chi.

Nhưng tính cách của Phùng Triết lại hoàn toàn khác với vẻ ngoài dịu dàng ấy. Dưới dáng vẻ mong manh tựa nai con là tham vọng sâu thẳm, cuồn cuộn như biển cả.

Hồi còn đại học, bà ta đã yêu Chu Cảnh. Khi phát hiện ông ta chỉ là một chàng trai nghèo, bà ta tìm cách rời xa ông ta. Dù bị bỏ rơi, nhưng trong lòng Chu Cảnh, bà ta vẫn là mối tình khắc cốt ghi tâm.

Cuối cùng, Phùng Triết kết hôn với một người đàn ông giàu có, rất giàu, thuộc kiểu phất lên nhờ thời.

Nhưng chẳng ai ngờ người đàn ông giàu có ấy lại không mãi mãi giàu. Ông ta mê cờ bạc, tiền bạc cứ thế trôi đi như nước, cho đến lúc phá sản.

Khi đang chán chường thất vọng về cuộc hôn nhân ấy, Phùng Triết nghe nói Chu Cảnh vẫn âm thầm tìm hiểu tin tức của mình.

Nói là bất ngờ vui sướng cũng không quá lời. Phùng Triết giả vờ tình cờ gặp Chu Cảnh, hai người như lửa bén rơm, quấn quýt không rời suốt mấy ngày, rồi bà lạnh lùng rời đi.

Bà ta để lại cho Chu Cảnh một bức thư, nói rằng mình không muốn phá hoại gia đình ông ta, rằng đó là lỗi của bà, không nên quyến rũ ông ta.

Thật ra, Phùng Triết đang bày một ván cờ lớn. Bà ta muốn để Chu Cảnh mãi khắc ghi bóng hình mình, rồi đưa bà cùng đứa trẻ trong bụng trở về nhà họ Chu.

Tại sao lại chắc chắn sẽ có đứa trẻ? Tất nhiên là sẽ có.

Bà đã tính toán kỹ lưỡng ngày tái ngộ với Chu Cảnh.

Từ khi Chu Nhiễm Chi ra đời, anh ta đã bị Phùng Triết nghiêm khắc yêu cầu.

Những cậu bé khác có thể chạy nhảy ngoài sân, chơi bóng, chơi điện tử, ngồi tán chuyện về trận đấu hay cô bạn gái. Nhưng Chu Nhiễm Chi chỉ có học, học và học.

Dù vậy, Phùng Triết vẫn không hài lòng. Bà luôn dùng giọng điệu cay nghiệt nói:
“Chưa đủ! Thế này là chưa đủ! Con có tư cách gì mà chơi? Sau này con phải làm người kế nghiệp của nhà họ Chu!”

Có một lần, Chu Nhiễm Chi chỉ đạt hạng nhì toàn khối, Phùng Triết khóc suốt ba ngày. Bà ta nói:
“Con như thế này, cha con sẽ không bao giờ đón mẹ con ta về Chu gia đâu! Con ngu ngốc quá, sao con có thể ngu ngốc đến vậy? Tại sao lại ngốc như thế chứ?”

“Con chỉ kém người đứng đầu có một điểm thôi mà…”

“Chát!”

Phùng Triết tát mạnh vào mặt Chu Nhiễm Chi, bàn tay mang theo cả nỗi oán hận lẫn thất vọng:
“Còn dám cãi lại à! Một cái thành phố nhỏ bé thế này mà con còn không thể đứng nhất! Đến khi vào đế đô, con làm sao mà sánh được với Chu Mính Viễn chứ!”

Đó là lần đầu tiên Chu Nhiễm Chi nghe đến cái tên Chu Mính Viễn.

Năm ấy, anh ta mới chỉ là học sinh lớp ba tiểu học. Vì chuyện thi cử ấy, anh ta đã bị Phùng Triết bỏ đói suốt ba ngày.

Với bà, kẻ không học hành, không xuất sắc, thì không xứng đáng được ăn cơm.

Dưới sự dạy dỗ của mẹ, Chu Nhiễm Chi sớm mang trong mình những suy nghĩ sâu hơn lũ trẻ đồng trang lứa. Anh ta bắt đầu để tâm đến Chu gia, để tâm đến Chu Mính Viễn.

Phùng Triết từng là học sinh đứng đầu thành phố khi tốt nghiệp tiểu học, bỏ xa người đứng thứ hai những hai mươi điểm.

Mùa hè sau khi tốt nghiệp, bà ta dẫn Chu Nhiễm Chi lên đế đô:
“Con trai à, hãy nhìn kỹ đi, đây chính là nơi sau này mẹ con ta sẽ sống.”

Đế đô đẹp đẽ, phồn hoa, tiên tiến, đường phố sạch bóng, không chút bụi trần.

Cũng chính tại đây, Chu Nhiễm Chi lần đầu gặp Chu Mính Viễn.

Chu Mính Viễn mặc bộ vest trắng tinh, từ nhà hàng cao cấp bước ra, đôi mắt thờ ơ không buồn liếc nhìn ai, thản nhiên bước lên chiếc xe hơi đen bóng.

Chiếc xe ấy được đánh bóng loáng, mà thương hiệu thì Chu Nhiễm Chi biết đó là Bentley, đắt đỏ đến mức không thể tưởng tượng.

Trong thành phố nhỏ bé của anh ta, cả đời chỉ từng thấy loại xe ấy một lần, dừng bên lề đường như một vật thể xa lạ, không hợp chút nào với vẻ cũ kỹ, xập xệ của thị trấn.

Đôi giày không dính bụi, khí chất cao quý, bữa ăn đắt đỏ, chiếc xe sang trọng, cùng với vẻ lạnh nhạt, tự tin đến mức không cần phải mỉm cười với bất kỳ ai…

Tất cả những điều đó, Chu Nhiễm Chi đều khao khát có được.

Anh ta muốn có một cuộc sống như vậy, anh ta muốn trở thành Chu Mính Viễn.

Phùng Triết luôn nhấn mạnh:
“Con không thể so được với Chu Mính Viễn, con không bằng cậu ta.”

Đôi lúc, Chu Nhiễm Chi cũng tự nhủ: thành phố cậu sống không phát triển bằng đế đô, cậu chỉ có một chiếc xe đạp cũ nát, trong khi Chu Mính Viễn có xe hơi sang đưa đón, ngôi trường cậu phải học ngày đêm để được vào cũng không bằng trường tư đắt đỏ mà Chu gia sẵn sàng bỏ tiền cho Chu Mính Viễn.

Ngôi trường ấy là trường song ngữ quốc tế. Chu Nhiễm Chi từng tra cứu trên máy tính ở lớp tin học, học phí mỗi năm hơn ba trăm nghìn tệ, trại đông của trường còn đưa học sinh sang Pháp thăm cung điện Versailles.

Năm mười sáu tuổi, Chu Nhiễm Chi chợt nhận ra, anh ta đương nhiên không bằng Chu Mính Viễn, dù mình có hơn tuổi, nhưng tầm nhìn của anh ta vẫn bị bỏ xa hàng dặm.

Sau chuyến đi đế đô đó, Chu Nhiễm Chi càng nóng lòng hơn cả Phùng Triết, từng giây từng phút mong chờ Chu Cảnh tìm thấy họ và đưa họ về nhà.

Có một lần, Phùng Triết uống say, má ửng hồng, mắt long lanh, tay cầm ly rượu trắng rẻ tiền mua từ siêu thị, lắc lư như đang nếm rượu vang.

Bà ta ngồi trên chiếc ghế gỗ cũ kỹ kêu "cọt kẹt" mỗi khi cử động, nói:
"Ông ấy yêu mẹ, hồi đại học ông ấy mê đôi mắt của mẹ, gặp lại rồi vẫn thế."

"Ông ấy từng nói, Triết là hai chữ 'Cát', song hỷ lâm môn, cả đời gặp mẹ hai lần, chắc chắn sẽ có chuyện tốt lành."

Phùng Triết nói như đang hồi tưởng, nhưng giọng điệu lại không đượm tình, mà chỉ để nhắc nhở bản thân rằng: bà nhất định sẽ sống những ngày giàu sang phú quý.

Chu Nhiễm Chi giấu nụ cười khinh miệt vào nơi sâu thẳm nhất của tâm hồn, tiếp tục vùi đầu vào sách vở.

"Nhưng bao giờ ông ấy mới ly hôn với người đàn bà kia, rõ ràng ông ấy đâu có yêu bà ta."

Chu Nhiễm Chi chợt ngẩng đầu lên.

Đúng vậy. Không phải chỉ cần anh ta xuất sắc là Chu Cảnh sẽ đón cậu về nhà.

Chỉ cần còn Phùng Triết, anh ta mãi mãi không thể bước vào Chu gia.

Bởi Chu gia, không cần có hai người phụ nữ cùng tồn tại.

Chính Phùng Triết mới là bức tường cản đường cậu trở về Chu gia.

Chu Nhiễm Chi bắt đầu lặng lẽ bỏ thuốc vào đồ ăn của Phùng Triết, cũng bí mật truyền tin về nơi ở của hai mẹ con.

Chưa đầy nửa năm, gương mặt xinh đẹp của Phùng Triết dần trở nên tàn tạ, càng ngày càng xanh xao, tiều tụy, sức khỏe cũng sa sút thấy rõ.

Mùa đông năm đó, Phùng Triết lặng lẽ qua đời trong phòng ngủ của mình.

Hôm ấy, Chu Nhiễm Chi trở về nhà, nhìn thi thể lạnh băng của mẹ, anh ta quỳ bên giường khóc nức nở.

Anh ta không rõ vì sao nước mắt lại rơi, rõ ràng anh ta vừa giải quyết xong một gánh nặng lớn.

Ngày đưa tang Phùng Triết, cuối cùng Chu Cảnh cũng xuất hiện.

Người đàn ông được đồn là cha anh ta, khoác bộ vest thẳng thớm, che chiếc ô đen giữa màn mưa lạnh giá của Giang Nam mùa đông, đứng trầm mặc thật lâu.

Cuối cùng, Chu Cảnh bước đến bên anh ta, khẽ gọi:
“Nhiễm Chi, về với bố đi.”

Trên gương mặt Chu Cảnh không biểu lộ gì nhiều, giọng nói cũng nhàn nhạt, nhưng trong cái nhàn nhạt ấy là chút tiếc nuối, chút ân hận không nói thành lời.

Chu Nhiễm Chi nghĩ, mẹ quả thật rất thông minh, cũng đã đặt cược đúng. Cuối cùng, Chu Cảnh vẫn yêu bà.

Chu Nhiễm Chi ngồi vào xe sang, ngắm cảnh vật bên đường lùi lại phía sau.

Không biết bao lâu, xe vượt qua màn mưa Giang Nam, hướng về phương Bắc, đế đô ngày càng gần.

Chu Cảnh vẫn nhắm mắt, nhưng rồi bất chợt cất tiếng:
“Bố đến muộn rồi.”

Ông khẽ mở mắt, nhìn sang cậu, khẽ hỏi:
“Con và mẹ, có từng trách bố không?”

Chu Nhiễm Chi không trả lời “có”, cũng không trả lời “không”.

Giọng cậu vốn dịu dàng, cậu khẽ nói:
“Mẹ trước khi mất từng nắm tay con, nói rằng tên mẹ có hai chữ ‘Cát’, cả đời gặp bố hai lần, cũng coi như song hỷ lâm môn, không dám mong cầu gì hơn. Mẹ bảo, nếu con có cơ hội gặp bố, hãy thay mẹ gửi lời.”

Khi nói những lời ấy, Chu Nhiễm Chi cố ý điều chỉnh nét mặt, giống hệt với Phùng Triết lúc còn sống, dịu dàng, thấu hiểu, ấm áp, ngây thơ.

Không gì khiến người ta day dứt hơn là biết mình được một người phụ nữ yêu thương đến chết đi sống lại.

Chu Cảnh nhìn sâu vào mắt Chu Nhiễm Chi, dường như thấy được Phùng Triết trước khi nhắm mắt vẫn không quên gọi tên mình

Trong dòng xe cộ cuộn trào ngoài xa lộ, ông khẽ thở dài, nhẹ vỗ vai anh ta:
“Bố sẽ chăm sóc con.”

Trong lòng anh ta biết rõ, câu ấy nếu nói trọn vẹn, hẳn là:
“Bố sẽ chăm sóc con, để mẹ con trên trời cũng có thể an lòng.”

Ban đầu, anh ta được ông lén nuôi dưỡng bên ngoài.
Anh ta như kẻ khát khao, nuốt lấy từng điều mới mẻ mà thế giới kia có thể mang đến, học hành siêng năng hơn bất kỳ ai, nỗ lực hơn bất kỳ ai.

Thế nhưng chưa đầy một năm, trong một lần vô tình, anh ta nghe được cuộc trò chuyện của ông với người khác.
Ông ngậm điếu xì gà, gạt tàn tro vào chiếc gạt tàn pha lê, giọng nhạt như nước:
“Thằng bé ấy thông minh đấy, nhưng vẫn không bằng Mính Viễn.”

Khả năng không bằng Mính Viễn.
Anh ta không bằng Mính Viễn.

Anh ta không cam lòng!

Năm ấy, anh ta lại lên kế hoạch, khiến bản thân lâm bệnh nặng.
Ông ta vội vàng đến bệnh viện, thấy đôi mắt ươn ướt của anh ta, dường như trông thấy nỗi oán hận của người phụ nữ năm xưa, trách ông không chăm sóc nổi con trai của họ.

Ông giận dữ, trách móc người trông nom cậu, và cuối cùng quyết định đón anh ta về nhà chính.

Kể từ khi trở về, anh ta mới có cơ hội gặp mặt người vợ chính thức của ông.
Người phụ nữ ấy không xinh đẹp, ánh mắt nhìn anh ta luôn phảng phất u sầu.

Anh ta từng tình cờ xuất hiện trước bà, thậm chí cố ý để bà thấy trong ví có ảnh của mẹ mình – người phụ nữ đã khuất.

Người phụ nữ ấy, cuối cùng cũng không phụ anh ta mong đợi, bệnh nặng mà qua đời trong u uất.

Khi ngồi trong phòng thẩm vấn, đối diện với cảnh sát, đối diện với Chu Mính Viễn và Thư Diêu, anh ta kể hết mọi chuyện, từ đầu chí cuối.
Suốt câu chuyện, cậu vẫn mỉm cười, khi kể đến những cái chết vì cậu, chỉ là một nụ cười thoáng chút thương xót.

Thư Diêu lạnh sống lưng, thốt lên nghiêm nghị:
“Chu Nhiễm Chi, chú thật sự là kẻ bi.ến th.ái.”

Anh ta khẽ nghiêng đầu, cười nhạt:
“Cảm ơn lời khen.”

Đến khi nói về Chu Mính Viễn, anh ta nở nụ cười, như một trưởng bối nhìn về đứa trẻ non nớt:
“Mính Viễn, chúng ta thật ra giống nhau. Tôi bị Phùng Triết đẩy vào con đường này, cậu cũng bị Chu Cảnh ép buộc. Chúng ta đều không có tuổi thơ, chẳng có lấy chút hạnh phúc. Cậu, đáng lẽ phải hiểu tôi.”

Chu Mính Viễn khẽ đáp, giọng lạnh nhạt:
“Không hoàn toàn hiểu.”

Anh ta chẳng bận tâm, nhún vai:
“Sau này tôi mới nhận ra, về thương trường, tôi thực sự không sánh nổi với cậu. Mười bảy tuổi tôi còn loay hoay với mớ sách cổ, còn cậu đã trở thành cánh tay phải đắc lực của Chu Cảnh. Càng nỗ lực, tôi càng thấy bản thân vô vọng. Nếu đã vậy, chi bằng cậu biến mất khỏi thế giới này.”

Trong phòng thẩm vấn, không gian tĩnh lặng đến mức tiếng va chạm kim loại của chiếc còng tay trở nên chói tai khi anh ta khẽ nâng tay.

Nhân viên an ninh lập tức cảnh giác, nhưng anh ta chỉ khẽ cười, đặt tay trở lại bàn, quay sang nói với cảnh sát:
“Tôi chỉ muốn nhắc các anh, ghi lại con số. Những năm qua, tôi đã từng mười ba lần mưu sát Chu Mính Viễn.”

Anh ta hiểu rõ lòng người, hiểu rõ kẻ nào tham lam đến mức sẵn sàng bán rẻ mạng sống vì tiền.
Những kẻ anh ta thuê đều không làm anh ta thất vọng, lần nào cũng chỉ khiến Chu Mính Viễn suýt nữa mất mạng.

Nhưng Chu Mính Viễn không bao giờ thật sự biến mất, ngược lại ngày càng sống tốt hơn, không còn là con chim lồng Chu Cảnh nhốt nữa, thậm chí còn tìm được tình yêu.

Vậy nên, lần này anh ta nhắm vào Thư Diêu.

Nhưng Thư Diêu ngồi đối diện cậu, không chút thương tổn, thậm chí còn hiếu kỳ hỏi:
“Có được Chu gia vẫn chưa đủ sao?”

Không đủ.
Xa xa vẫn chưa đủ.

Chu gia, quyền lực, tiền tài, tất cả những thứ Chu Mính Viễn không thèm để mắt tới, sao anh ta có thể thấy quý giá?

Anh ta không trả lời.
Nhưng Chu Mính Viễn nhìn thấu.
Anh khẽ xoa đầu Thư Diêu, giọng nhẹ như gió:
“Chúng ta nên đi thôi.”

Vừa bước ra cửa, Thư Diêu ghé sát Chu Mính Viễn, thì thầm:
“Anh nói xem, tại sao hắn phải kể hết cho anh? Nếu thật sự muốn thú tội, hắn có thể trực tiếp khai với cảnh sát mà?”

Chu Minh Viễn quay đầu, nhìn lại Chu Nhiễm Chi.
Làm việc ác, rồi cũng để lại dấu vết.

Những khoản tiền anh ta gửi cho sát thủ, cảnh sát hẳn đã điều tra ra cả rồi.

Anh ta không phải không thông minh, không phải không kiêu ngạo.
Anh ta chỉ muốn trước khi mọi chuyện vỡ lở, tự mình kể ra, để cho Chu Mính Viễn thấy –
Anh xem, tôi ung dung lắm, tôi có thể thua cuộc, mà vẫn ngẩng cao đầu, vẫn như anh ngày trước dứt áo khỏi Chu gia, kiêu hãnh mà đi.

Tôi, không hề thua kém anh.

Ẩn sâu dưới đôi mắt dịu dàng, là khát khao thắng bại mà Chu Mính Viễn đã thấu hiểu.

Chu Mính Viễn nắm tay Thư Diêu, chuẩn bị rời đi. Bất chợt, Chu Nhiễm Chi cất tiếng gọi:
“Thư Diêu.”

Cô quay đầu, hơi bực dọc:
“Còn gì nữa? Tôi đói lắm rồi!”

Ai mà muốn ngồi nghe một kẻ từng muốn giết mình kể lể mãi về bi kịch của hắn?
Còn không bằng nắm tay người yêu đi ăn một bữa ngon.

Chu Nhiễm Chi như không nhìn thấy sự bực bội đó, giọng nói vẫn dịu dàng:
“Thuốc tôi đưa cô, cô đã uống chưa?”

“Uống rồi uống rồi.”

Một nụ cười thâm sâu chợt hé trên môi anh ta, khiến cả căn phòng sửng sốt nhìn về phía Thư Diêu, thầm nghĩ: Cô gái này sao lại gan dạ đến vậy, dám tùy tiện uống thuốc do một kẻ sát nhân đưa?

Nhưng ngay sau đó, nụ cười ấy đông cứng lại.

Bởi Thư Diêu hất mái tóc, cười tinh nghịch:
“Bỏ vào thùng rác rồi, cả lọ luôn. Giờ thì yên tâm chưa? Bye nhé! Chúc anh sống vui trong trại giam.”

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Chu Mính Viễn mới nhíu mày hỏi nhỏ:
“Thuốc gì vậy?”

“Là loại vitamin nhập khẩu mà Chu Nhiễm Chi tặng em vào sinh nhật Chu Cảnh,” Thư Diêu khẽ liếc anh, cười híp mắt, “Không phải anh đã ném vào thùng rác từ hôm đó rồi sao?”

Cô nhảy nhót vài bước, vừa đi lùi vừa mỉm cười nhìn anh: “Hôm đó anh có phải là đang ghen không? Đồ của người đàn ông khác tặng, anh chẳng cho em đụng tới chút nào.”

Nửa năm sau, khi nhìn lại tâm trạng ngày ấy, chính bản thân Chu Mính Viễn cũng không sao nói rõ được, rốt cuộc vì sao lại có phản ứng mạnh đến mức trực tiếp ném lọ thuốc kia vào thùng rác.

Lúc đó, Thư Diêu vẫn còn là người xa lạ, chưa hề thuộc về phe của anh. Anh hoàn toàn có thể chỉ cần nhắc nhở cô, hoặc đưa ra một lời cảnh cáo mà thôi.

Nhưng vì sao, lại lựa chọn cách hành xử cực đoan đến vậy?

Là vì… ghen sao?

Chu Mính Viễn thoáng ngẫm nghĩ, rồi bật cười, thừa nhận: “Có lẽ là ghen thật.”

Chương 70: Tết Dương Lịch

DTV-EBOOK

Về việc Chu Nhiễm Chi bị tuyên án thế nào, là ngồi tù hay lãnh án tử, Thư Diêu và Chu Mính Viễn chưa từng để tâm đến.

Tựa như từ đầu đến cuối, tất cả những rối ren đó chẳng can hệ gì đến họ.

Người duy nhất ngồi không yên là Chu Cảnh. Ông nhờ người dò la tin tức ở đồn cảnh sát, rồi đích thân đến tận nơi.

Nhưng Chu Nhiễm Chi không chịu gặp ông, cũng không muốn nói gì, chỉ để lại một câu: "Tôi có chuyện quên hỏi Chu Mính Viễn."

Lần đầu tiên từ khi Chu Mính Viễn rời nhà, ông nội gọi điện cho anh.

Khi cuộc gọi đến, Thư Diêu vừa bưng đĩa mì Ý nóng hổi ra khỏi bếp, mùi cà chua ngọt dịu bay khắp phòng ăn phủ ánh nắng của biệt thự Đông Cẩm.

Cô đặt đĩa xuống bàn, rồi hít hà đầy hào hứng, tay phe phẩy cho mùi bốc lên, mắt lim dim tự khen không biết ngượng: "Thơm mê hồn! Đúng là em làm ra, không phải thiên tài nấu ăn thì còn là gì!"

Dạo này Thư Diêu mê tít chuyện bếp núc.

Buổi sáng, Chu Mính Viễn đi nhận đống hàng online mà cô đặt. Quá nhiều, anh một mình không vác nổi, phải mượn xe đẩy của bảo vệ mới tha được núi hộp về nhà.

Chỉ riêng công đoạn khui đồ đã mất hai tiếng.
Nào là nồi niêu xoong chảo, lò nướng mini, máy đánh trứng, đồng hồ hẹn giờ,… tóm lại là cả vũ trụ đồ bếp.

Chu Mính Viễn ngồi xổm bên đống hộp xé tơi tả, rút ra một cái tô hình ếch xanh lè, khẽ nhướng mày hỏi:
“Định học làm đầu bếp à?”

Thư Diêu hai tay chống nạnh, tay cầm cây đánh trứng màu vàng chanh, nghiêm túc chỉ vào anh:
“Làm đầu bếp cái gì, là vì muốn nuôi anh đàng hoàng đấy!”

“Lý Tư nói vết thương anh không được ăn cay, không được ăn đồ tanh, không được ăn dầu mỡ nặng, cũng không được ăn mặn. Ngoài hàng quán nào thèm để ý anh có bệnh không, đầu bếp ngoài kia toàn nấu theo công thức, chẳng ai cẩn thận bằng em hết!”

Nói xong còn hếch cằm lên đầy kiêu hãnh:
“Tôi, Thư Diêu, là người có thể múa lửa trên sân khấu ca nhạc, cũng có thể ngoáy muỗng trong gian bếp gia đình!”

Chu Mính Viễn nhìn cô gái từng tuyên bố không rửa bát một lần trong đời, giờ hăng hái đòi xuống bếp, lông mày bất giác nhướng nhẹ:
“Thư Diêu.”

“Gì?”

“Khen em đảm đang chứ gì.”

“Đúng rồi!”

“Em đảm đang.”

“…Anh không có tâm!”

Chu Mính Viễn dứt khoát kéo cô lại, cúi xuống chặn cái miệng lắm lời của cô bằng một nụ hôn, nuốt trọn mọi "chê trách" vào bụng.

"Đồ yêu tinh bào ngư, đừng có hôn em!" Thư Diêu mặt đỏ bừng, đẩy anh ra.

Chu Mính Viễn đã quen với kiểu nói chuyện không theo đường thẳng của cô, cười khẽ:
"Sao vậy, đói vì bị hôn à?"

"Không phải."

"Vậy sao?"

Thư Diêu thở dài, chỉ vào lớp băng trắng trên vai anh:
"Anh bị thương kiểu này, yếu đuối thế kia, em có muốn làm gì cũng không dám… anh đừng dụ dỗ em nữa có được không?"

Chu Mính Viễn bật cười, chẳng hiểu nổi từ khi nào mình lại thành ra "yếu đuối". Có lẽ phải nói với Bạch Hủ đừng để Thư Diêu đọc mấy thể loại tiểu thuyết không đứng đắn nữa.

Thư Diêu ôm một đống nồi niêu xách vào bếp, loay hoay cả buổi sáng nấu được hai dĩa mì Ý đơn giản nhất.

Chu Mính Viễn vừa ăn thử một miếng, còn chưa kịp khen thì điện thoại vang lên. Anh nhìn thấy tên người gọi, Thư Diêu bĩu môi "xì" một tiếng, lẩm bẩm:
"Ông già phá bữa lại gọi nữa."

Chu Mính Viễn kịp quay sang nói: "Ngon lắm, sánh ngang đầu bếp nhà hàng." Rồi còn giơ ngón cái lên khen bằng hành động, khiến Thư Diêu cười khúc khích.

Anh nhấn loa ngoài, bình thản gọi: "Ông nội."

Đầu dây bên kia im lặng rất lâu, lâu đến mức Thư Diêu ăn được mấy miếng mì, nhai kỹ nuốt chậm xong vẫn chưa nghe thấy ai lên tiếng.

Cô ngơ ngác quay đầu lại nhìn, không khí trong phòng không biết từ lúc nào đã chậm lại, như có thứ gì đó đè nặng lên.

Cuối cùng, giọng nói khàn khàn của Chu Cảnh vang lên:
“Nhiễm Chi… muốn nói chuyện với cháu.”

Có lẽ ở phòng thăm tù, cách lớp kính dày, giọng Chu Nhiễm Chi mơ hồ như thể vọng từ nơi xa lắm:
“Chu Mính Viễn, có phải mày luôn biết tao định làm gì không? Có phải mày cố tình dụ tao sa chân vào cái lồng sắt của nhà họ Chu, để mày được tự do?”

Giọng anh ta bình thản đến rợn người, nhưng bên dưới là một tầng tuyệt vọng không lời.

Ngay giây phút ấy, Thư Diêu cảm nhận được một điều lạ lùng, Chu Nhiễm Chi, thật sự… không còn muốn sống nữa.

Nếu Chu Mính Viễn nói “đúng”, nếu anh cố ý kích động anh ta, nói một câu như “tao biết lâu rồi, chỉ là không buồn vạch trần”, thì Chu Nhiễm Chi chắc chắn sẽ chết ngay tại chỗ.

Nhưng anh không làm thế.

Chu Mính Viễn chỉ nhàn nhạt nói:
“Nghe nói là anh, tôi cũng bất ngờ.”

Thư Diêu biết, Chu Mính Viễn đang cứu anh ta.

Cho dù người kia có lỗi lầm chồng chất thế nào, quyết định sống chết không nên là từ họ, mà là của pháp luật.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười khẽ, rất nhẹ:
“Vậy à.”

“Ừ, anh là đối thủ mạnh. Tôi chẳng chiếm được chút lợi nào.”

Chu Nhiễm Chi không nói gì thêm, rồi tắt máy.

Chưa đến một phút sau, điện thoại lại reo.

Chu Cảnh lần này giọng đã khản đặc, như trong vài phút ngắn ngủi đó già đi cả chục tuổi:
“Cảm ơn cháu…”

Nhưng rồi Chu Nhiễm Chi vẫn chết.

Anh ta quá kiêu ngạo, quá cố chấp. Trong trại giam, cắn lưỡi tự vẫn.

Tin tức đến với Chu Mính Viễn không chỉ là cái chết của Chu Nhiễm Chi, mà còn kèm thêm một đòn chí mạng: Chu Cảnh lên cơn tai biến, nhập viện cấp cứu.

Nghe đâu, ông cụ vừa hay tin con ruột tự sát, đang định từ ghế đứng dậy, chân còn chưa duỗi thẳng thì người đã đổ vật xuống sàn, được người làm gọi xe cấp cứu đưa thẳng vào viện.

Khi Chu Mính Viễn và Thư Diêu đến nơi, trời đã xế chiều. Phòng bệnh của Chu Cảnh vắng tanh.

Mặc cho mấy chồng giỏ quà hoa quả chưng đầy trong góc phòng, từng là dấu tích của sự quan tâm rầm rộ, thì hiện tại, không một bóng người thân bên cạnh ông ta.

Chỉ có mấy nhành hoa vẫn gắng toả hương, trộn lẫn với mùi cam táo trong giỏ quà, ngòn ngọt.

Trong ấn tượng của Thư Diêu, Chu Cảnh mỗi lần xuất hiện trong biệt thự nhà họ Chu đều là hình ảnh một vị tướng già gân

guốc, đầu đội nắng gió thương trường mà mắt vẫn sáng quắc.

Nhưng bây giờ, ông ta nằm yên trong chăn trắng, già nua, mục tiêu duy nhất của ánh mắt chỉ là mấy ngón tay co quắp không còn nghe lời.

Hai người họ bước vào phòng, ông ta không hề nhúc nhích.

Chu Mính Viễn gọi một tiếng: "Ông nội."

Ông vẫn không động đậy.

Không nháy mắt, không chớp mi, chẳng khác nào…

Thư Diêu lườm lườm rồi cố tình lên giọng: "Ôi không phải… đi rồi đấy chứ?"

Chu Cảnh rốt cuộc cũng động đậy, ánh mắt nhích lên, lừ một cái thẳng vào mặt cô.

Không nói câu nào, nhưng ý tứ rành rành: Còn sống nhăn đấy! Đừng hòng ăn mừng!

Chu Mính Viễn và Thư Diêu cứ đều đều lui tới vài ngày liên tiếp. Mẹ Chu cũng tới chăm nom. Chỉ có điều, ngoài ba người này, tuyệt nhiên không còn ai khác trong nhà họ Chu xuất hiện.

Cả nhà đang bận xâu xé quyền lực, thắt chặt cổ phiếu, vơ vét nhân mạch.

Cú sốc mất Chu Nhiễm Chi, cộng thêm thân thể già nua bỗng dưng phản chủ, khiến Chu Cảnh – con cáo già lừng danh – ánh mắt cũng đục ngầu hơn hẳn.

Tuy nhiên, cái tính nóng nảy thì không hề suy suyển. Nhìn ai cũng tưởng đang dòm chằm chằm vào phần gia sản còn lại của mình.

Bị cụ ông móc mỉa vài lần, Thư Diêu cũng không vừa. Cô liền phản đòn, khiến mỗi lần gặp cô là Chu Cảnh trừng trừng không nói chuyện tử tế nổi.

Một tối nọ, mẹ Chu đang trông nom ông thì Chu Mính Viễn và Thư Diêu đến. Trời lạnh, vào tới nơi Thư Diêu còn phải kéo cổ áo giữ ấm.

Mẹ Chu mỉm cười, đưa cho cô ly nước nóng: "Lạnh thế, uống nước đi con."

Bà thương Thư Diêu ra mặt, vừa kéo cô lại gần vừa nhỏ nhẹ dặn dò: "Áo ngoài lạnh, cởi ra đi, trong này ấm lắm, chút là quen."

Thư Diêu cười tít mắt: "Vâng, con nghe mẹ hết."

Ông cụ ngồi trên giường liếc sang, hừ một tiếng, rõ là muốn gây chú ý mà không ai buồn liếc mắt.

Chu Mính Viễn cũng vào phòng.

Mẹ Chu hỏi: "Không phải nói 5 giờ đến sao, tắc đường à?"

"Không… ái!" Chu Mính Viễn chưa kịp dứt lời, đã bị Thư Diêu giẫm cho một cú.

Anh bị thương ở tay, không được lái xe. Mọi nghĩa của chữ "lái" đều bị đình chỉ.

Ngay cả chiếc xe bé tí của Thư Diêu cũng không động vào được, đành để cô chở đến viện.

Gặp đúng giờ tan tầm, đường kẹt cứng. Tay lái non trẻ như Thư Diêu chỉ biết mắt tròn mắt dẹt nhìn dòng xe lấn làn như đi chợ.

Chết máy hai lần giữa ngã tư. Chu Mính Viễn ngồi bên cười khẽ: “Hay để anh lái?”

Trong tai Thư Diêu nghe thành: “Anh một tay còn ngon hơn em hai tay.”

Tức quá, quay sang cắn cho một phát.

Giờ mà để Chu Mính Viễn khai chuyện cô suýt bị cảnh sát hỏi “có cần gọi cứu hộ không”, thì còn gì là mặt mũi!

Cô nghiêm mặt, tóc đã nhuộm nâu sữa, còn uốn nhẹ, một lọn tóc xoã ngang má được cô vén ra sau tai, liếc mắt cảnh cáo người bên cạnh.

Xong rồi mới ngoan ngoãn đáp: “Dạ, kẹt xe quá ạ.”

Chu Mính Viễn đưa hộp giữ nhiệt cho mẹ: “Thư Diêu nấu đấy, hoành thánh hầm xương.”

Mẹ Chu cười hiền: “Ôi, bắt Thư Diêu lo thế này ngại quá. Ngày mai mẹ nấu nhé.”

Thư Diêu xua tay: “Không sao đâu mẹ, dạo này con mê nấu nướng, mai con thử làm sườn với mì tươi.”

Mẹ Chu mở nắp hộp, hương thơm xộc ra, lan khắp phòng: “Ngon thật, nước lèo chắc ninh lâu lắm?”

Thư Diêu gãi đầu: “Thật ra là… con ngủ quên, Chu Mính Viễn canh nồi suốt.”

Ba người quây quần vui vẻ, Chu Cảnh thấy hết. Vẻ mặt không mấy dễ chịu.

Ông hừ một tiếng: “Có lấy lòng thì cũng vô ích. Của cải không để lại cho đứa nào đâu.”

Mẹ Chu trước đây nghe ông mắng là im thin thít. Nhưng từ sau khi ông bệnh nằm liệt giường, bà chợt nhận ra, Chu Cảnh cũng chỉ là một ông già cần chăm sóc.

Lúc ấy, nghe ông lại lèm bèm chuyện chia chác, bà nổi máu lên, múc một viên hoành thánh to tướng, tọng luôn vào miệng ông: "Ăn đi, cái mớ tiền thúi đó người ta không thèm!"

Chu Cảnh còn định nói gì, nhưng nhân lúc nhai, nhân lúc hoành thánh tan ra, cái mùi thơm ngọt của nhân thịt xộc lên mũi…

Cũng thôi.

Giao thừa.

Thư Diêu và Chu Mính Viễn ở nhà gói sủi cảo.

Mang đến viện, thấy mẹ Chu đang giặt khăn, cửa phòng khép lại.

Thư Diêu vừa bước tới, liếc một cái là bắt gặp ánh mắt ông cụ.

Ông ta hấp tấp quay đi.

Cô liền đẩy cửa, toe toét bước vào, ngọt như rót mật: "Ông nội~ đợi bọn con đấy hử? Chắc mong muốn cháy lòng rồi, sợ không ai mang sủi cảo cho ăn chứ gì?"

Chu Cảnh bị dỗi nhiều quá, giờ cũng biết phản đòn: "Ai thèm."

Chu Mính Viễn phía sau bật cười: "Mẹ, đừng làm nữa, ra ăn sủi cảo thôi."

Thật ra, Chu Mính Viễn chưa từng dám tưởng tượng nhà họ Chu có thể có một ngày yên lành như vậy.

Có lẽ phải đến khi mất đi Chu Nhiễm Chi, Chu Cảnh mới hiểu được tình thân quý giá đến chừng nào.

Nhưng mà ông ấy ngượng, không tiện nói.

May mà có Thư Diêu, cái đứa vừa lắm mồm vừa dễ thương, khéo léo chọc ghẹo, lại luôn chìa tay cho người ta một cái bậc để bước xuống từ kiêu hãnh.

Còn ông ta, cuối cùng cũng chịu thử bước xuống một bước.

Có Thư Diêu ở đây, nhà họ Chu mới xem như có chút hương vị của một gia đình thực thụ.

Bánh chẻo gói cũng lạ lắm, con gái mà, đều mang theo ít nhiều những tâm tư nhỏ nhắn, khéo léo.

Vỏ bánh được nhuộm bằng nước ép rau củ, còn làm theo kiểu loang màu, trông xinh thì xinh đấy, chỉ là nắn hình hơi ẩu, cái nào cái nấy tròn ung ủng như sắp bị nhân bên trong làm bục ra vậy.

Chu Cảnh bị liệt nửa người, ăn uống không tự lo được. Mẹ Chu phải gắp bánh chẻo cắt đôi, để bớt nóng mới đút cho ông ăn.

Ông vừa nhai vừa quay đầu, lúng túng mở miệng:
“Minh Viễn, cháu quay về tiếp quản mấy dự án đi.”

“Cháu tìm được việc rồi.”

Chu Cảnh quay phắt lại, không tin nổi vào tai mình:
“Tìm việc? Cháu đi làm thuê cho người khác á?!”

“Dạ, cháu làm cố vấn đầu tư bên công ty Sở Duật.”

“Cái thằng nhóc nhà họ Sở ấy hả,” ánh mắt ông ta tràn đầy chê bai, “nó có bản lĩnh gì mà kiếm được tiền? Tiền nó còn chưa

chắc kiếm nổi thì lấy đâu ra trả lương cho cháu? Nó hứa trả cháu bao nhiêu?"

Chu Minh Viễn giơ tay ra, giơ một ngón tay: "Năm."

"Năm chục triệu?!"

"Năm triệu."

Chu Cảnh méo miệng, khóe môi giật giật, lắc đầu chán nản: "Một năm có năm triệu, nghèo rớt mồng tơi, thà quay về còn hơn."

Thư Diêu ngồi bên cạnh nghe xong thì không vui rồi, vươn tay túm râu Chu Cảnh:
"Ông già ơi! Ông mà dám nói xấu chồng tôi thêm câu nào nữa, tôi bắt ông nhả hết bánh chẻo ra cho coi! Cả mì hôm qua, hoành thánh hôm kia, bánh hấp hôm kìa, hôm kìa kìa thì… thì ăn gì nhỉ?"

Cô quay sang hích tay Chu Mính Viễn:
"Hôm kìa kìa ăn gì ấy nhỉ, sao em quên mất tiêu rồi?"

Chu Cảnh vẫn chưa nhận ra mình mấy hôm nay toàn ăn đồ người ta mang tới, da mặt già nua cũng hiếm hoi đỏ lên:
"Thôi, bỏ ra, chẳng còn tôn ti trật tự gì hết."

"Không bỏ!"

Thư Diêu kéo râu ông một cái:
"Nói đi, nói là sau này không can thiệp vào tự do của Mính Viễn nữa."

Chu Cảnh hừ mũi.

"Không nói thật à?!"

Mẹ Chu ở bên cười đến nghẹt thở, khuyên nhủ:
“Bố à, nói đại đi, không thì mai Diêu Diêu không tới đưa cơm thì sao? Diêu Diêu không tới, Mính Viễn cũng không tới thì sao?”

“…Không can thiệp! Muốn làm gì thì làm!”

Thư Diêu lúc này mới chịu buông tay, cười rạng rỡ quay sang:
“Chu Mính Viễn, anh thấy chưa, em giúp anh giành lại tự do rồi nhé.”

Chu Mính Viễn nhìn cô, ánh mắt dịu dàng như nước:
“Ừ.”

Ngoài cửa sổ, pháo hoa chớp sáng lên nền trời đen thẫm, là đêm Giao thừa Dương lịch.

Mẹ Chu mỉm cười nhìn cả nhà:
“Lại một năm mới đến rồi. Chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới.”

“Chúc mừng năm mới!”

Ba người đồng thanh, rồi cùng quay sang nhìn chằm chằm Chu Cảnh.

Chu Cảnh bị nhìn đến khó chịu, ậm ừ mãi mới rít qua kẽ răng:
“…Chúc mừng năm mới.”

Rời bệnh viện đã là ban đêm, chẳng biết là sương mù hay bụi mịn, đường phố lờ mờ trong một màn mờ mịt.

Trên ngọn cây treo lủng lẳng những dãy đèn lồng đỏ, tưng bừng rộn rã.

Chu Mính Viễn hỏi Thư Diêu:
“Em có điều ước năm mới nào không?”

Thư Diêu nghiêng đầu nhìn anh giữa đêm đen, ánh mắt trang trọng:
“Ngủ với anh.”

Chương 71: Thực Hiện

DTV-EBOOK

Về đến biệt thự, trời vẫn chưa quá muộn.

Mới vào nhà chưa được bao lâu, cửa đã vang lên hai tiếng gõ nghiêm trang giả vờ, kế đó là đám trai trẻ nhà Healer, người nào người nấy tay xách nách mang đủ loại túi lớn túi nhỏ, bấm vân tay rồi chen chúc ùa vào:
"Chúc mừng năm mới, cô Thư!"

"Cùng ăn khuya đi!"

"Diễn xong là tụi em đã muốn tới gặp cô rồi!"

"Ăn mừng, ăn mừng thôi!"

"Anh Chu đỡ hơn chưa ạ?"

"Cô Thư khỏe lại chưa?"

"Hôm nay uống rượu nha! Uống tới bến luôn!"

…

Sự náo nhiệt ập vào như pháo giấy tung toé trong bữa tiệc, "bụp" một tiếng, phá vỡ khoảng không yên ắng trong nhà.

Họ đã hẹn trước là sẽ đến, nhưng Thư Diêu không ngờ họ lại xách theo nhiều đồ như thế, có phần ngạc nhiên:
"Mấy đứa khách sáo quá vậy, tới nhà tôi còn đi mua đồ làm gì?"

Sầm Nguyệt Bạch giờ đã có thể chống nạng tập đi, người còn chưa hồi phục hẳn mà mũ áo bông phía sau cũng nhét đầy hai túi to, nạng thì còn treo lủng lẳng một con búp bê.

Lục Hân quàng chiếc khăn len to đùng, chỉ lộ đôi mắt:
“Không phải tụi em mua đâu, là fan nhờ tụi em mang tới cho cô đó.”

Đại Sâm đặt túi xuống, đưa hai bàn tay bị quai túi siết đến đỏ tía ra trước mặt cô:
“Cô nhìn đi, tình yêu sâu đậm của fan dành cho cô khiến em ghen tỵ ghê gớm.”

Mộc Liệt cũng tháo mũ lưỡi trai ra, đặt đống đồ trong tay xuống:
“Còn nhiều nữa tụi em mang không nổi, để lát nhờ chị Triệu lái xe chở tới. Hồi nãy em còn thấy một túi toàn đồ ăn vặt, cho tụi em xin ít đi!”

“Đúng đó! Fan của tụi em biết tụi em phải giữ dáng nên chả bao giờ dám gửi đồ ăn vặt!”

Thư Diêu cười:
“Là nam thần nhóm nhạc đỉnh lưu, sao mấy đứa lại nhỏ nhen vậy? Fan mới gửi cho tôi chút quà mà đã ghen rồi?”

“Đùa thôi mà~ Đồ của tụi em đem hết cho cô Thư thì cũng cam lòng!”

“Phải đó, cô Thư là chị ruột tụi em luôn!”

Cả đám cười nói ồn ào, ở nhà Thư Diêu tới tận nửa đêm, cũng coi như bù lại buổi tiệc mừng công sau đêm diễn.

Không ai đả động gì đến chuyện nhà họ Chu, đến cả Lục Hân nhỏ tuổi nhất cũng rất biết điều mà tránh né đề tài đó.

Chỉ có Sầm Nguyệt Bạch lúc ra về, chống nạng bước đến bên Chu Mính Viễn, nhỏ giọng hỏi khẽ:
“Chuyện nguy hiểm kia giải quyết xong chưa?”

Vì nể người đã khuất, Chu Mính Viễn không dùng từ “giải quyết”, chỉ gật đầu:
“Ừ.”

“Vậy thì tốt rồi.” Sầm Nguyệt Bạch như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng gật đầu.

Tiễn nhóm trai trẻ ồn ào ấy đi rồi, Thư Diêu ngồi co lại trên sofa, lôi ra một túi to đầy đồ ăn vặt fan tặng, mở ra nhai mấy hạt hạt dẻ giòn tan.

Cô quay sang hỏi Chu Mính Viễn:
“Anh có thấy tụi nó vừa đi xong, nhà mình đột nhiên yên tĩnh hẳn không?”

“Ừ.”

Quả thực là náo nhiệt quá mức, ồn đến mức khiến đầu anh ong ong.

Đặc biệt là lúc mấy tên kia chơi oẳn tù tì, âm thanh náo loạn chẳng khác nào quảng trường vạn người cùng la hét.

Thấy đã đến giờ, Thư Diêu liếc mắt nhìn đồng hồ, quay sang chỉ đạo Chu Mính Viễn: “Đi tắm đi.”

“Hả?”

“Hả cái gì mà hả, đến giờ thay thuốc rồi đó!”

Vết thương của Chu Mính Viễn đã bắt đầu đóng vảy. Nhưng vì diện tích rộng, lại nằm ở vị trí thường xuyên vận động, nên nếu không cẩn thận sẽ rất dễ bị rách.

Giáo sư Lý đã kê cho anh mấy loại thuốc mỡ, dặn Thư Diêu mỗi ngày bôi cho anh, nói là giúp làm mềm lớp vảy, giảm căng da, có lợi cho việc phục hồi.

Cũng nhờ mấy lần bôi thuốc ấy, Thư Diêu mới tận mắt thấy vết thương trên người anh.

Một đường dài, kéo từ vai xuống tận bắp tay, hiện tại chỉ còn lớp vảy nâu nhạt, chỉ khâu cũng đã tan, nhưng nhìn qua vẫn như một con rết nằm im lìm. Cô nghĩ, lúc đó chắc chắn đau lắm.

Mỗi ngày bôi thuốc, Thư Diêu lại thấy xót một lần.

Thế mà hỏi đến, Chu Mính Viễn chỉ nhàn nhạt đáp: "Không cảm thấy gì."

Không cảm thấy gì ư?

Sao có thể được.

Chắc chắn là rất đau.

Đang mải nghĩ, tiếng nước trong phòng tắm chợt ngừng.

Chưa tới hai phút sau, Thư Diêu ngẩng đầu nhìn lên, mơ hồ trong làn hơi nước còn chưa tan hết, Chu Mính Viễn từ từ bước ra.

Trên người anh chỉ khoác hờ một chiếc áo choàng tắm, tóc còn ướt sũng, ngón tay thon dài khẽ vuốt giọt nước vừa trượt xuống trán.

Có lẽ do nước nóng làm tăng tuần hoàn máu, môi anh lúc này đỏ tươi lạ thường.

Từ sau khi bị thương ở tay, việc tắm gội với Chu Mính Viễn trở thành một công việc vừa phiền toái vừa mất sức. Phải cẩn thận né chỗ bị thương, không được dính nước, lại phải tránh vận động mạnh để không làm rách vảy.

Đàn ông vốn không có tính kiên nhẫn trong chuyện này, chẳng ai chịu ngâm mình trong phòng tắm cả tiếng đồng hồ,

càng không ai chịu khó mài da, thoa kem dưỡng, đắp mặt nạ, mặt nạ môi, mặt nạ tay linh tinh như phụ nữ.

Vậy mà hôm nay ở trong phòng tắm tận 40 phút, lúc ra mặt mày anh đã hơi khó chịu.

Chỉ là dáng vẻ ấy, trong mắt Thư Diêu lại thấy… đặc biệt giống một con ma cà rồng.

Mà còn là loại môi đỏ yêu mị nữa cơ.

Chu Mính Viễn đi đến bên giường, rất phối hợp cởi áo choàng trễ xuống vai, để lộ đường nét cơ bắp cùng vết thương đã đóng vảy kia.

Hơi ấm từ phòng tắm phả ra khiến lòng người chộn rộn, Thư Diêu cầm tuýp thuốc, bỗng nhiên… không còn muốn chỉ đơn thuần là bôi thuốc nữa.

Cô nhìn chằm chằm vết thương kia, thì thầm: “Hôm nay em có uống rượu không nhỉ?”

“Không, em uống nước ép trái cây.”

“Nước ép đó có cồn không anh?”

“…Không có.”

“Không có chút nào à?”

Nước dừa tươi mà có cồn á?

Chu Mính Viễn bắt đầu cảm thấy không khí có gì đó sai sai, nghiêng đầu nhìn cô: “Không có tí nào, sao vậy?”

Trong phòng chỉ bật một đèn sàn nhỏ, ánh sáng dịu nhẹ hắt lên gương mặt mộc mạc của Thư Diêu, cô nghiêm túc nhìn anh: “Vậy còn anh, có uống rượu không?”

Lúc tối đám nhóc Healer có uống chút rượu, nhưng Chu Mính Viễn còn bận dưỡng thương, anh muốn sớm hồi phục để đưa Thư Diêu đi du lịch, thực hiện "tuần trăng mật" mà cô vẫn mong mỏi, nên không uống nhiều.

Chỉ một nửa ly vang đỏ, gọi là nhấp môi thôi.

Không đợi anh trả lời, Thư Diêu đã tự mình kết luận: "Em ngửi thấy mùi rượu trên người anh."

Nửa ly vang đỏ thì có là gì? Đã thế còn vừa tắm xong, mùi gì cũng chẳng còn nữa là…

Chu Mính Viễn không hiểu cô đang tính giở trò gì, đành hùa theo hỏi: "Thế em định nói gì?"

"Em thấy mình say rồi."

Chu Mính Viễn hiểu rõ tửu lượng của cô.

Một ngụm đã say, còn say rồi thì chửi anh là đồ khốn nạn, một tối chửi cả trăm lần, đến giờ anh vẫn nhớ như in.

Thế nên, anh lập tức phủ định: "Em không say."

Vì hôm nay em đâu có mắng anh đâu.

"Thế tại sao," Thư Diêu ngẩng đầu nhìn anh, giọng rất nhỏ mà rõ ràng, "em lại rất muốn hôn anh?"

Câu này… không phải ám chỉ nữa, là công khai gợi ý rồi.

Chu Mính Viễn chẳng nói chẳng rằng, cúi đầu hôn cô.

Vừa tắm xong, cơ thể anh thoang thoảng mùi sữa tắm sạch sẽ, khi nụ hôn dần trở nên nồng cháy, anh buộc phải kiềm chế, mồ hôi lại bắt đầu rịn nơi thái dương.

“Thư Diêu.”

“Ừm?”

Anh ngừng lại, Thư Diêu mới từ từ mở mắt, ánh nhìn có chút hoang mang, dõi về phía anh.

Chu Mính Viễn vòng tay ra sau ôm cô, theo bản năng muốn kéo sát vào người, lại theo bản năng muốn gần cô hơn, nhưng rồi vẫn nhịn xuống.

Giọng anh khàn khàn: “Điều ước năm mới của em… anh giúp em thực hiện luôn tối nay, được không?”

– Điều ước năm mới là gì?

– Là được ngủ với anh.

Được không?

Thật ra là được.

Với kiểu gần gũi này, Thư Diêu cũng đã chờ mong từ lâu.

Nhưng khi mọi thứ thật sự tiến đến, là con gái, cô vẫn có chút ngại ngùng, một chút e dè của một cô nàng mới lớn.

Cô giống như một con hổ giấy chỉ giỏi huênh hoang, ánh mắt bắt đầu né tránh: “Vai anh còn chưa lành mà…”

Chu Mính Viễn ghé sát tai cô, giọng trầm thấp: “Vậy em ngồi lên, tự mình động.”

Âm thanh khẽ khàng như lông vũ chạm bên tai, Thư Diêu bị anh bế lên đặt ngồi trên đùi.

Cô vẫn còn cầm tuýp thuốc mỡ và cây bông để bôi thuốc, kết quả vừa bị anh bế dậy, đống bông rơi lả tả khắp người anh,

vương vãi cả lên áo choàng trắng.

Thư Diêu cuống quýt nhặt lấy tuýp thuốc, nhìn quanh hai bên, thấy chỗ nào cũng xa, bèn dứt khoát ném mạnh lên đầu giường.

Đến nước này rồi, chắc Chu Mính Viễn cũng không thèm để tâm phòng có gọn gàng không nữa chứ?

Chẳng lẽ đang làm mà anh lại dừng lại, chỉ vì thấy phòng… bừa bộn?

Chu Mính Viễn cảm nhận rõ ràng, Thư Diêu có chút căng thẳng, động tác luống cuống, ngồi lên người anh mà tay chân lúng túng, cầm một tuýp thuốc bé tí cũng chẳng biết để vào đâu.

Cuối cùng, cô nàng ngẩng cao cánh tay, gom hết khí thế mà ném một cú thật mạnh.

Không ngờ lực dùng hơi quá đà, tuýp thuốc tội nghiệp bằng nhôm bị bóp méo dúm dó, lại còn đập vào tường phát ra một tiếng "cốc" vừa đủ khiến người ta giật mình.

Nhưng thứ khiến Chu Mính Viễn bận tâm hơn cả không phải là cái tuýp thuốc, mà là chính hành động của Thư Diêu.

Để ném được cái thứ bé tí ấy ra khỏi giường, cô gần như dốc toàn lực — đặc biệt là phần đùi và hông. Mỗi một chuyển động đều rõ ràng mà chân thực, làn da cô vô tình lướt qua người anh, mềm như gió xuân phả nhẹ trên lồng ngực nóng rực.

Mà chuyện đâu chỉ có thế, sau khi ném xong, cô lại còn cúi xuống nhặt từng que bông gòn rơi rớt, từng nhát từng nhát chọc vào thần kinh nhẫn nhịn của anh.

Chu Mính Viễn nghiến chặt hàm sau, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Đây, quả thực là tra tấn.

Cuối cùng cũng nhặt xong hết đám bông ngoáy tai, tay cô không còn sờ soạng lên áo choàng tắm của anh nữa, anh vừa định thở phào thì — bụp — cô nàng lại vô tình đánh rơi cả nắm bông một lần nữa.

Chu Mính Viễn tức đến bật cười:
“Em ném luôn cho rồi có được không?”

“Hả?”

“Anh nói là đống bông ấy, em ném luôn đi có được không?”

“Được à.”

Vừa nghe thấy thế, Chu Mính Viễn dứt khoát phủi sạch mớ bông dính trên người xuống đất. Bông vừa rơi, anh hơi nhấc lưng, ghé lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên cổ cô.

“Chu Mính Viễn…”

“Ừm?”

Dây áo choàng tắm vốn chẳng ai buộc chặt làm gì, đầu ngón tay Thư Diêu khẽ run lên, còn chưa tháo xong, thì phía sau lưng cô, anh đã nhanh nhẹn gỡ bung chiếc móc cài.

“Hay… em xoay lưng về phía anh đi, nhìn anh em căng thẳng lắm…”

Cô khẽ nói, như đang rút lui mà cũng như ngầm đồng ý.

Đổi tư thế, Chu Mính Viễn ôm lấy cô từ phía sau, cằm anh tựa nhẹ lên bờ vai nhỏ nhắn của cô, hôn lên môi cô như nước trôi qua đá, dịu dàng mà bền bỉ.

Mà nụ hôn ấy, không chỉ dừng lại ở môi. Anh di chuyển lên tai cô, thổi nhẹ một hơi mỏng như sương khói.

Một cảm giác kỳ dị lan khắp sống lưng, nhột đến run rẩy.

“Chu Mính Viễn…”

“Ừ.”

“Em ngồi lên hình như không được đâu, thực sự bắt đầu rồi… em không biết nhúc nhích kiểu gì hết…”

Thư Diêu thật thà đến đáng yêu, lại lộ vẻ lo lắng chân thành. Hai gò má trắng như sứ phơn phớt hồng, chẳng khác nào cánh anh đào mới chớm trong gió xuân. Cô lắp bắp phân tích với vẻ như sắp khóc:

“Lỡ em… em không cẩn thận, ngồi gãy anh thì sao…”

Chu Mính Viễn: “…”

Thư Diêu vẫn chưa dừng lại, líu ríu:

“Anh đừng tưởng em nói chơi, anh còn nhớ Phùng Linh Tử không? Cô bạn thân học ngành nam khoa của em ấy, trước từng kể có người bất cẩn làm… làm gãy luôn á, rồi thì, ưm!”

Chu Mính Viễn đưa tay bịt miệng cô, giọng vừa bất lực vừa dịu dàng:

“Nằm xuống đi, những chuyện còn lại… để anh.”

Chương 72: Phòng Tắm

DTV-EBOOK

Rèm cửa trong phòng ngủ của Thư Diêu chỉ là một lớp voan mỏng, không đủ để ngăn cản đêm tối ngoài kia.

Bên ngoài, màn sương dày đặc quấn quanh, ánh trăng trong trẻo cũng bị làm mờ đến mức như được phủ một lớp lông tơ mềm mại, lơ lửng treo trên nền trời xa xăm.

Trong sắc trăng dịu dàng ấy, Chu Mính Viễn quỳ gối trước Thư Diêu, chậm rãi cúi người xuống.

Đôi môi anh ánh lên sắc đỏ rực rỡ, nổi bật trên làn da trắng mịn nhuốm màu lạnh của ánh trăng.

Thư Diêu bỗng cảm thấy như mình đã đánh thức một con ma cà rồng mà mười mấy năm trước cô vô tình gặp giữa cơn mưa đêm Paris và giờ đây, anh cuối cùng cũng không thể kìm nén nổi, chuẩn bị cắn sâu vào cổ cô.

Chu Minh Viễn hơi nghiêng đầu, bờ môi quả nhiên chạm lên làn da mảnh mai của cô.

Những ai từng học múa ba lê đều có chiếc cổ cao và thon thả như thiên nga, anh hôn lên đó, nhẹ nhàng mơn trớn, như đang thưởng thức vị ngọt say của nàng.

Không hiểu sao, giữa khoảnh khắc say đắm ấy, Thư Diêu lại nhớ về rất nhiều chuyện.

Cô nhớ đến lời Phùng Linh Tử từng nói móc Chu Minh Viễn là kiểu người mà cả đời này cũng không thể bước vào trái tim, rằng anh là người không biết yêu.

Nhưng từ trước đến nay, Thư Diêu vẫn luôn tin rằng, bên trong lớp vỏ cứng rắn ấy, Chu Mính Viễn vẫn có một trái tim mềm mại.

Giống như lúc này đây, không chỉ cử chỉ của anh dịu dàng, mà cả ánh mắt anh nhìn cô cũng như ly cocktail bốc lửa, sáng rực rỡ hơn cả ánh trăng lạnh lẽo bên ngoài cửa sổ.

Thư Diêu cảm giác mình như một búp trà khô được thả vào làn nước sôi, dần dần bung nở, mềm mại lan tỏa.

Trong cơn mê loạn, cô mơ hồ nghĩ, mình hoàn toàn chào đón những gì Chu Mính Viễn đang làm. Nhưng nếu lúc này buột miệng thốt lên câu "Hoan nghênh quý khách" kiểu đùa giỡn phá vỡ không khí, liệu anh có tức đến mức bóp cổ cô không?

Ý nghĩ ấy chỉ vừa thoáng qua trong đầu, thì bàn tay anh đã nhẹ nhàng siết lấy cổ chân cô, trượt dần lên trên.

Cô co người lại, cảm giác như mọi ý thức đều tan chảy, không thể thốt nên lời, chỉ có thể cắn chặt môi dưới, phát ra những tiếng rên khe khẽ.

Ánh trăng ngoài cửa sổ trong mắt cô bắt đầu lay động, vầng trăng phủ đầy lông tơ dường như cũng say mềm, ngay cả ngọn cây cũng khẽ lay mình.

Cùng lay động theo đó là họ và tấm đệm giường.

Bàn tay anh nắm chặt lấy tay cô, càng lúc càng siết mạnh hơn theo nhịp nước rút, mồ hôi của Chu Mính Viễn rơi xuống, hòa với mồ hôi cô, tạo nên một hương vị mơ hồ đồng điệu.

Trên cơ thể họ là mùi hương giống nhau của sữa tắm, dầu gội, thậm chí ngay cả hơi thở cũng quyện làm một.

Vào khoảnh khắc không thể kìm nén, Thư Diêu bật thốt tên anh:
“Chu Mính Viễn…”

Không giống giọng điệu cố ý làm nũng thường ngày, đó là tiếng gọi vang lên từ linh hồn đang run rẩy, là nỗi khao khát bật thốt trong vô thức.

…

Khi mọi thứ kết thúc, Chu Mính Viễn vuốt ve mái tóc cô, khẽ hỏi:
“Muốn đi tắm không?”

Thư Diêu cuộn người trong chăn, thậm chí mí mắt cũng lười nhấc lên.

Cô đưa một chân ra khỏi chăn, lười biếng khua nhẹ trong không khí rồi nhanh chóng thu lại, giọng nói uể oải vang lên từ trong chăn:
“Lạnh, không đi.”

Đã là tháng Giêng, hệ thống sưởi của thủ đô sớm đã hoạt động, trong biệt thự trung tâm điều hòa vẫn luôn mở, làm gì có chuyện lạnh.

Chỉ là lười, không muốn nhúc nhích.

Chu Mính Viễn kéo cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán:
“Mệt rồi à?”

“Chu Mính Viễn, em cảm giác mình như bị anh rút cạn cả sức lực rồi.”

Thư Diêu tựa vào lòng anh, ánh mắt mơ màng, đáng thương ngước lên nhìn. Cánh tay yếu ớt quấn lấy eo Chu Mính Viễn, rồi thật chậm, thật nhẹ, vòng qua lưng anh.

Trong khoảnh khắc đó, đầu ngón tay cô chạm phải cảm giác ẩm ướt là máu sao?

Vết thương lại rách ra rồi?

Cô bỗng mở mắt, giữa trán nhíu chặt thành một nếp nhăn, định ngồi dậy thì thắt lưng lại mềm nhũn, khiến cả người đổ ngược xuống giường như con cá vừa bị vớt lên khỏi mặt nước, ánh mắt nhìn thẳng vào Chu Mính Viễn, giận dỗi:
“Anh thật là, chẳng màng cả vết thương nữa.”

“Ừ.” Anh chỉ nhẹ đáp, không hề biện minh.

“Chu Mính Viễn!” Cô gần như gắt lên.

Anh dường như lúc này mới phát hiện vết thương của mình đã rách, khẽ liếc xuống bả vai, rồi lại quay đầu, nhìn cô với ánh mắt vẫn cháy bỏng:
“Em thấy thoải mái chứ?”

“Thoải mái…” Cô vừa định nói thì nuốt ngược câu trả lời, rồi, mặc cho thân thể mỏi nhừ, vẫn vớ lấy chiếc gối ném về phía anh:
“Chu Mính Viễn! Anh đúng là lưu manh!”

Anh bật cười, dễ dàng hất gối sang một bên, cúi xuống ôm bổng cô lên khỏi giường, giọng nói trầm thấp mà lẫn cả tiếng cười khàn:
“Lưu manh này còn muốn cùng em tắm nữa.”

“Trời ơi! Anh không biết xấu hổ sao!”

“Đừng động đậy, anh đau đấy.”

“Phì, vừa rồi sao không thấy anh đau?”

“Vừa rồi chỉ lo em đau thôi.”

“…Chu Mính Viễn, anh câm miệng! Im ngay!”

“Ơi.”

Phòng tắm trong phòng ngủ của cô rộng rãi, có cả vòi sen và bồn tắm lớn. Ngoài cửa sổ, màn đêm đã dần tĩnh lặng, ánh trăng treo cao, sáng ngời mà dịu dàng.

Chu Mính Viễn quay lưng về phía cô, để lộ vết thương trên vai.

“Chảy máu rồi này, có thể nhiễm trùng không? Có cần sát trùng không?”
Thư Diêu nhíu mày, ngón tay khẽ lướt trên làn da anh, nhẹ nhàng lau đi vết máu, vẫn không yên tâm.
“Không được, em phải gọi cho Lý Tư.”

Anh không ngăn cô, bởi khoảnh khắc cô lo lắng ấy, với anh, là một loại quyến rũ khác.

Thư Diêu bật dậy khỏi bồn tắm, nhưng chân lại mềm nhũn, loạng choạng một chút rồi được anh đỡ lấy.

Cô nghiến răng liếc anh, rồi khoác lấy áo, lê bước ra ngoài lấy điện thoại.

Nhìn theo bóng lưng cô, đôi chân thon dài, ở gáy vẫn hằn rõ vết hôn đỏ thẫm, Chu Mính Viễn thoáng chốc tự hỏi: Liệu mình có quá mạnh mẽ không?

…

Khi cuộc gọi kết thúc, trong bồn tắm rộng rãi, hai người tựa vào hai bên thành, đối diện nhau.

Thư Diêu nâng bàn chân lên, chìa ra trước mặt anh, đôi mắt long lanh nhưng vẫn mang theo nét e lệ:

“Đây, đây là bí mật cuối cùng của em.”

Những ngón chân với khung xương méo mó do tập ballet từ nhỏ, thoáng xấu xí, khiến cô khẽ bật cười tự giễu:
“Cũng chỉ đẹp hơn chân bó ngày xưa một chút thôi.”

Chu Mính Viễn nhớ đến lọ sơn móng tay mà lần trước anh từng thấy trong ngăn tủ dưới bồn rửa mặt, lần ấy, cô ngồi bên giường, kiễng chân, chấm sơn lên chỗ tất bị rách. Tư thế đó, gợi cảm đến mức ám ảnh anh cả trong mơ.

Anh mỉm cười, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác ngọt ngào đầy mãnh liệt, như men say ngấm vào máu.

“Có lẽ em nói anh lưu manh,” anh nghĩ, “cũng chẳng sai.”

Chu Mính Viễn mở ngăn tủ, cầm lọ sơn móng tay lên, giữ lấy mắt cá chân cô.

Cảm giác vừa quen thuộc, vừa trêu ngươi, khiến cô phản xạ rụt chân lại, mặt đỏ bừng:
“Vừa rồi Lý Tư còn nói, làm quá đà là nguy hiểm đó…”

Chỉ đến lúc nhìn rõ vật trong tay anh, cô mới sững người:
“Anh… anh muốn làm gì?”

“Muốn sơn móng cho em.”

“Thôi đi, chân em xấu lắm mà…”

Cô cũng từng ghen tị với những cô gái có bàn chân được làm móng, đạp lên bãi cát mềm mịn, chụp cận cảnh từng ngón chân. Nhưng ngón chân của cô, thật chẳng đẹp gì, cong cong vẹo vẹo.

Chu Mính Viễn vặn nắp lọ sơn móng, giọng nghiêm túc:
“Trong mắt anh, chúng rất đẹp.”

Họ ở trong phòng tắm rất lâu, bồn tắm nước nóng liên tục gia nhiệt, hơi nước ẩm ướt bao phủ khắp không gian.
Thư Diêu dùng ngón tay vẽ viền trăng tròn lên ô kính cửa sổ phủ đầy sương mù, còn vẽ thêm khuôn mặt cười cho ánh trăng.

Dẫu sao cũng là đàn ông, trong chuyện tinh tế thế này vẫn có chút vụng về.
Chu Mính Viễn cúi đầu, cẩn thận giúp Thư Diêu sơn móng chân, sắc đỏ cherry khiến làn da cô thêm phần trắng ngần.

Khi xong, anh thấy Thư Diêu cứ nhìn chằm chằm vào đầu ngón chân, còn tưởng cô cảm động.
Đêm nay chất chứa bao cảm xúc khó quên, khiến người điềm đạm như Chu Mính Viễn cũng muốn nói lời tình tứ.
Anh muốn nói, "Anh có thể sơn móng cho em cả đời."

Nhưng rồi thấy Thư Diêu ngẩng đầu, mặt mày kỳ lạ.
"Sao vậy?"

Thư Diêu lắc đầu:
"Chu Mính Viễn, em vốn nghĩ chân mình đã xấu lắm rồi, không ngờ sau khi anh sơn móng còn xấu hơn, cứ như bị thứ gì đó đập bẹp, mỗi ngón chân đều như nát bét cả!"

Chu Mính Viễn: "…"

Thật ra anh cũng không giỏi lắm, sơn đến đâu lem vào da đến đó, nhưng cũng không đến mức tệ như cô nói.
Anh thấy cũng ổn mà.

Cuối cùng cũng chiều theo ý cô, tẩy sạch lớp sơn móng vừa làm, sau bao nhiêu lần loay hoay, hai người cùng tựa vào bồn tắm, hưởng thụ chế độ mát-xa và khoảng thời gian yên tĩnh chỉ dành riêng cho họ.

Trong mùa đông giá lạnh, cùng nhau ngâm mình trong làn nước ấm, ngắm ánh trăng ngoài cửa sổ giữa màn sương hơi

nước, vừa yên bình vừa an nhiên.
Ngoài kia gió rít gào, còn trong này, ta có riêng một góc ấm áp.

Thư Diêu khe khẽ ngân nga giai điệu bài hát mới của Healer, khuỷu tay tì lên thành bồn trắng, thỉnh thoảng vẩy nước lên người Chu Mính Viễn.

Một lúc sau, Chu Mính Viễn bỗng nói:
“Thế này chắc sống tới mấy trăm tuổi mất.”

Thư Diêu mất vài giây mới nhớ ra, đó là trò đùa lần đầu cô đến Nam Phi.
Lúc đó ở thác Tugela, cô nhặt cành cây, chấm nước rồi vẩy lên người anh, còn nói đùa là mỗi lần vẩy sẽ sống thêm trăm tuổi.

Thư Diêu bật cười, lại vẩy một vốc nước lên người anh:
“Vậy em đã vẩy thế này bao nhiêu lần rồi, anh không phải sống đến nghìn tuổi, vạn tuổi mất thôi?”

“Sống bao lâu không quan trọng, chỉ cần em luôn bên anh là đủ.”

Chương 73: Tuyết Rơi (Kết Thúc Chính Văn)

DTV-EBOOK

Đế đô vào đông, tiết trời lạnh buốt.

Gió phương Bắc lạnh cứng, quất vào mặt như dao cắt. Thư Diêu không mấy muốn ra ngoài, chỉ khi nhắc đến chuyện ăn uống, cô mới có chút hứng thú bước chân ra cửa.

Gần trưa, Chu Mính Viễn hỏi cô:
"Có muốn đến nhà hàng của Sở Dự ăn món Đế đô không?"

Vốn đang cuộn tròn như sâu nhỏ trong sofa, bọc chăn dày ấm áp, Thư Diêu nghe nhắc đến nhà hàng của Sở Dự liền phấn khích hẳn:
"Ôi! Em nhớ món thịt cừu xào tỏi và vịt quay của đầu bếp rồi đấy!"

Cô nhún nhảy chạy lên lầu:
"Đợi em 20 phút, em đi trang điểm cái đã!"

"Không phải chỉ ăn một bữa thôi sao?"

"Ăn một bữa cũng phải trang điểm chứ, đó là tôn trọng đồ ăn ngon!"

Chu Mính Viễn từ trước đến nay sống giữa toàn đàn ông, thời gian ở Nam Phi thậm chí còn chẳng có nơi để tắm rửa.

Bao gồm cả Bạch Hủ và Lý Tư, đám đàn ông ấy chỉ rửa mặt qua loa rồi đi ngay.

Phụ nữ vẫn là tinh tế hơn.

Anh từng nhìn thấy Thư Diêu trang điểm. Cô ngồi trước gương, hết cầm lọ nọ lọ kia, lại cầm chổi nhỏ quét lên mặt, bận rộn suốt nửa tiếng đồng hồ.

Sau đó còn phải chọn quần áo, xách túi xinh xinh, mới gọi là xong.

So với họ, đàn ông quả thực quá thô ráp.

Chu Mính Viễn vốn là kiểu đàn ông đến cả nước hoa hồng cũng lười vỗ lên mặt, đột nhiên cảm thấy bản thân không đủ tinh tế.

Rồi anh phạm phải một lỗi mà đàn ông rất dễ mắc.

Anh ngồi trên sofa, buột miệng thở dài:
“Thật phiền phức.”

Câu này không phải nói Thư Diêu, mà là nói chính anh – cảm giác để trở nên tinh tế thật rắc rối.

Nhưng Thư Diêu đang chạy giữa chừng trên cầu thang nghe thấy, nhạy cảm quay đầu lại như chú sư tử con:
“Anh vừa nói gì?”

Chu Mính Viễn thấy nét mặt của cô liền biết là cô hiểu lầm. Trong khoảnh khắc Thư Diêu lao xuống đầy khí thế, anh dang tay đón cô vào lòng, cười nói:
“Anh nói anh yêu em nhiều lắm.”

“…Chu Mính Viễn, anh xấu xa quá rồi, học được thói lẻo mép rồi, ban ngày ban mặt mà cứ treo chuyện yêu đương trên môi!”

“Không đâu, yêu em không cần phải che giấu, anh chỉ muốn nói cho em nghe.”

Hai người hôn nhau trên sofa, lại trễ mất một lúc lâu. Nếu không phải tiếng bụng Thư Diêu kêu lên, có lẽ họ đã làm chuyện gì đó ngay trong buổi trưa đầy nắng ấy.

Trên đường đến nhà hàng, Thư Diêu nhận được cuộc gọi từ Phùng Linh Tử.

Phùng Linh Tử trong điện thoại nói, cô ấy và Tề Ngôn Thanh đã chốt ngày cưới – vào tháng Tư năm nay, đúng dịp Cốc Vũ.

Cô ấy còn mời Chu Mính Viễn:
“Nhớ dẫn theo Chu Cẩu cùng đến nhé~”

Trên xe không bật nhạc, Phùng Linh Tử lại nói to, lời của cô ấy Chu Minh Viễn nghe rõ mồn một.

Anh khẽ cụp mắt, im lặng.

Không phải vì bị gọi là “Chu Cẩu”, mà vì chút áy náy chôn giấu sâu trong lòng bỗng trỗi dậy.

Đám cưới của anh và Thư Diêu là do nhà họ Chu một tay thu xếp.

Lúc đó anh không biết Thư Diêu là ai, không chỉ không tham dự, thậm chí đến ngày cưới cũng chẳng buồn nhớ.

Ngày đó chắc chắn là ngày đẹp, bởi nhà họ Chu sĩ diện, nhất định đã nhờ người xem đi xem lại nhiều lần.

Nhưng Chu Mính Viễn vẫn thấy có chút tiếc nuối, nhất là khi nghe Phùng Linh Tử trong điện thoại kể về từng chi tiết nhỏ của hôn lễ, lòng tiếc nuối ấy gần như dâng đến đỉnh điểm.

Bởi vì anh và Thư Diêu chưa từng có cơ hội vui vẻ tất bật vì chuẩn bị đám cưới.

“Cục cưng ơi, khi nào rảnh thì đến giúp chị với, chị bận sắp chết rồi, đặt dịch vụ cưới, viết thiệp mời, lên danh sách khách mời, đúng là muốn xỉu luôn ấy, còn không bằng đi nghiên cứu mấy con gà silicon trong phòng thí nghiệm!”

Thư Diêu cười khúc khích: “Tề Ngôn Thanh đâu, cậu ấy không giúp cậu à?”

“Hừ! Nhắc đến anh ấy là tớ tức điên! Đàn ông đúng là không trông cậy được!”

Phùng Linh Tử trong điện thoại bỗng cao giọng, thao thao bất tuyệt: “Cậu nhìn Tề Ngôn Thanh suốt ngày chải chuốt thế thôi? Thật ra bản chất vẫn là trai thẳng chính hiệu! Hôm qua tớ đặt bao nhiêu thứ, từ hộp kẹo cưới đến quà tặng, anh ấy không giúp còn đành, vậy mà còn ngâm nga cả đoạn Mộc Lan Từ nữa cơ!”

Thư Diêu chưa từng trải qua ác mộng học thuộc văn cổ, tò mò hỏi: “Mộc Lan Từ là gì?”

“‘Đông thị mua ngựa tốt, Tây thị mua yên cương, Nam thị mua dây cương, Bắc thị mua roi dài’ ấy!”

Phùng Linh Tử nói liến thoắng, “Anh ta còn bảo tớ bận cưới hỏi như thế chẳng khác nào Hoa Mộc Lan thay cha tòng quân ấy, tức chết đi được!”

Thư Diêu và Phùng Linh Tử vừa cười vừa nói chuyện suốt đường đến nhà hàng, đến lúc ngồi vào bàn vẫn chưa dứt câu chuyện.

Khi món ăn được dọn lên, ánh mắt Thư Diêu sáng bừng.

“Với cả sống chung mới thấy, Tề Ngôn Thanh ấy, dám đem tất cả tất giặt chúng với đồ lót! Không thể chịu nổi luôn!”

Thư Diêu hất cằm chỉ vào đĩa vịt quay, Chu Mính Viễn gắp một miếng thịt đút vào miệng cô.

Ăn xong vịt quay, Thư Diêu mới hài lòng rút tâm trí khỏi đồ ăn, trêu Phúng Linh Tử: "Tề Ngôn Thanh tệ vậy, hay là đừng cưới nữa?"

"Cưới chứ."

Phùng Linh Tử cười khúc khích qua điện thoại: "Tụi mình quen nhau từ nhỏ, hai đứa tớ lại ở cái tình cảnh này, tớ còn tưởng anh ấy sẽ chẳng bao giờ cầu hôn. Ai ngờ tối qua lên giường, sờ thấy có vật cứng bên dưới, cậu đoán tớ kéo chăn lên thấy gì nào?"

"Nhẫn kim cương."

"Đúng, là nhẫn kim cương."

Đang nói chuyện lãng mạn, Phùng Lăng Tử chợt hỏi: "Thư Diêu, cậu có tưởng tượng gì về đám cưới không? Cho tớ chút cảm hứng với, tớ còn chưa chốt ý tưởng lễ cưới."

"Thật sự không có, tớ cưới ba năm rồi mà." Thư Diêu vừa nhai thịt cừu, vừa lim dim mắt, thỏa mãn.

"Cậu cảm thấy kiểu đám cưới nào là lãng mạn nhất?"

Kiểu nào nhỉ?

Thư Diêu nuốt miếng thịt cừu, nghĩ ngợi.

Giữa bàn ăn có một quả cầu tuyết pha lê, bên trong có người tuyết nhỏ xoay tròn, xung quanh tuyết trắng bay bay, đẹp đến lặng người.

Thư Diêu nhìn quả cầu ấy, bất giác nhớ đến đám cưới cô đơn của mình.

Ngày đó khách khứa đông nghịt, nhưng thời tiết nóng bức, mồ hôi đổ nhễ nhại, phải dặm lại lớp trang điểm bao lần, váy cưới dày cộm khiến người nóng bức không chịu nổi.

Mùa đông vẫn hơn.

Lạnh thì có thể mặc thêm.

“Đám cưới mùa đông rất lãng mạn.”

Thư Diêu nhấp ngụm canh lê Chu Mính Viễn đút, ánh mắt mơ màng: “Tuyết rơi lả tả, trắng xóa cả không gian, đẹp vô cùng.”

Phùng Linh Tử hiển nhiên không đồng ý với kiểu lãng mạn đó: “… Đế đô có tuyết rơi cũng không trắng xóa đâu, đến trưa là tan hết, đường phố toàn bùn lầy thôi.”

Sau khi dập máy, Thư Diêu cảm thấy Chu Mính Viễn có chút tâm tư, suốt bữa ăn anh đều như có điều suy nghĩ.

Nhưng vì mải mê với đồ ăn, cô cũng không để tâm quá.

Vài ngày sau đó, Chu Mính Viễn rất bận.

Anh nói là do dự án bên Nam Phi đã hoàn thành.

Nhiều công ty nghe nói Chu Mính Viễn không còn liên quan đến nhà họ Chu, thi nhau muốn mua lại dự án này.

Dù giá cả cao thế nào, Chu Mính Viễn cũng không đồng ý.

Thậm chí bác cả nhà họ Chu cũng đích thân đến một lần, hai người nói chuyện gần một tiếng.

Thư Diêu đi ngang qua phòng khách, thấy dáng vẻ lạnh nhạt của Chu Mính Viễn, liền đoán được kết cục – công nghệ này sẽ không rơi vào tay nhà họ Chu.

Một sáng sớm, Thư Diêu nhận được cuộc gọi từ Phùng Linh Tử, bảo rằng Tề Ngôn Thanh đi công tác, không có ai đi thử váy cưới cùng, nhờ Thư Diêu cấp cứu.

"… Được thôi."

Phùng Linh Tử dặn: "Nhớ trang điểm nhé."

"Cậu đi thử váy cưới tớ trang điểm làm gì."

Thư Diêu vừa nói vừa bước xuống giường, kéo rèm cửa nhìn trời còn chưa sáng, lười biếng vô cùng.

Tối hôm trước, Thư Diêu và Chu Mính Viễn có hứng thú đặc biệt, chiến liên tiếp hai hiệp.

Mỗi lần đều lâu, mãi đến nửa đêm mới ngủ, chưa được ba tiếng đã bị dựng dậy.

Phùng tiểu thư trong điện thoại gào lên: "Không được! Cậu phải trang điểm cho đẹp, không thì váy cưới tớ mặc lên sẽ dìm chết cậu mất!"

Hôm đó, Thư Diêu mắt vẫn díp lại, cố gắng tỉnh táo trang điểm.

Trang điểm xong, cô vuốt mái tóc bồng bềnh, nhìn vào gương tự luyến: "Mình quả nhiên đẹp thật, dù bị Chu Mính Viễn vắt kiệt vẫn xinh thế này."

Khoan đã.

Vừa tỉnh dậy cô đã thấy thiếu thiếu gì đó.

Chu Mính Viễn đi đâu rồi?

Thư Diêu bấm gọi điện cho Chu Mính Viễn, làm nũng: "Mính Viễn cưa cưa~ anh đi đâu rồi? Có phải nhân lúc em ngủ, anh đi

cặp kè người khác rồi không?"

Đầu dây bên kia hình như đang lái xe, Chu Mính Viễn khẽ cười, rồi hỏi lại: "Anh làm gì có sức lực kinh khủng vậy?"

"Ờ nhỉ, hôm qua làm lâu như vậy, bừa bãi quá mức sẽ chết đấy, Lý Tư nói thế."

Thư Diêu lôi ra một chiếc áo lông dày, rồi lấy thêm túi xách: "Anh đi đâu đấy? Trời chưa sáng đã đi rồi à? Đêm qua anh có ngủ không?"

"Có chút việc phải làm, anh chợp mắt một lát rồi."

"Em cũng dậy rồi, Linh Tử rủ em đi thử váy cưới, anh lái xe cẩn thận nhé."

"Ừ."

Ngồi trên xe của Phùng Linh Tử, Thư Diêu ngáp ngắn ngáp dài. Xe càng đi về ngoại ô, bầu trời càng âm u, mây dày như sắp rớt xuống.

Thời tiết xấu càng làm Thư Diêu uể oải hơn.

Mãi đến khi xe chạy gần một tiếng, Thư Diêu mới lười biếng mở mắt hỏi: "Váy cưới cậu đặt ở đâu mà càng đi càng xa thế?"

Phùng Linh Tử mặt không đổi sắc: "Đến tận nhà của thiết kế xem, đặt may riêng."

"Ồ."

Thư Diêu lại ngáp dài một cái, "Tôi chợp mắt một chút, đến nơi thì gọi tôi dậy nhé."

Khi đến nơi, Phùng Lăng Tử vui vẻ gọi: "Tới rồi, Thư Diêu bảo bối, dậy thôi!"

Thư Diêu ôm chặt chiếc áo khoác dày của mình, đang say sưa trong giấc ngủ, bừng tỉnh, nhìn thấy một toà trang viên trước mắt, ngơ ngác: “Nhà thiết kế váy cưới mà giàu thế này sao?”

Phùng tiểu thư chỉ khẽ đáp “Đúng thế,” rồi kéo Thư Diêu vào bên trong.

Trang viên rộng lớn không thua kém gì nhà họ Chu, nhưng cách bài trí và phong cách thì tinh tế hơn hẳn so với ánh mắt cổ hủ của Chu Cảnh.

Thư Diêu vừa bước đi vừa ngắm nhìn, chỉ vừa vào đến sảnh đã bị Phùng Linh Tử dúi cho một bộ váy cưới và đẩy vào phòng thử đồ, bảo cô mặc thử xem sao.

Chiếc váy cưới ấy quả thực đẹp lạ lùng, không phải kiểu váy tầng tầng lớp lớp khiến người ta vướng víu, mà tinh tế và đơn giản vô cùng.

Thư Diêu thay xong váy, đứng trước gương xoay người.

Tấm lưng váy phủ ren ôm lấy đường sống lưng mảnh mai, eo váy khít sát tôn lên đường cong dịu dàng của cô, đuôi váy thướt tha rủ xuống mặt đất.

Cô nhìn vào gương, ngẩn ngơ.

Đẹp quá…

Nhưng… có gì đó là lạ?

Thư Diêu nắm lấy vạt váy, hoảng hốt chạy ra ngoài: “Linh Tử, không ổn rồi, váy này nhỏ quá, tớ mặc thì vừa khít, nhưng cậu chắc chắn không mặc vừa đâu…”

Vừa bước ra khỏi phòng thử đồ, một lớp voan trắng phủ xuống đầu cô. Thư Diêu chỉ kịp nhìn qua lớp voan, nhận ra đám

đông xung quanh:

Mấy chàng trai trong nhóm Healer hò reo phấn khích;

Sở Duật, Bạch Hủ và Lý Tư cầm ống pháo màu "bùm bùm bùm" bắn tung trời;

Còn có Phùng Linh Tử và Tề Ngôn Thanh nữa.

Giây tiếp theo, Thư Diêu được một người bế bổng lên, người đó mặc bộ vest trắng tinh khôi – chính là Chu Mính Viễn.

Ngoài cửa sổ, không biết từ khi nào, tuyết bắt đầu rơi, từng bông tuyết to như lông ngỗng, phủ trắng cả bầu trời.

Mấy năm nay, ở Đế Đô chưa từng có trận tuyết nào lớn đến thế.

Sự ngạc nhiên ập đến quá nhanh, Thư Diêu không biết nên kinh ngạc vì điều gì trước tiên, chỉ bản năng mà ôm chặt lấy cổ Chu Mính Viễn, trong khoảnh khắc bất ngờ ấy, cô như tìm được nơi nương tựa quen thuộc.

Tim cô đập rộn ràng, khẽ li.ếm môi, thủ thỉ: "Chu Mính Viễn, tuyết rơi rồi."

"Ừ."

"Anh đang bù lại hôn lễ của chúng ta phải không?"

"Ừ."

"Anh chuẩn bị mấy ngày nay chỉ để làm chuyện này sao?"

"Ừ."

"Nhưng anh không phải đang bận dự án Nam Phi sao?"

Chu Mính Viễn chỉ cười, không nói.

Anh bế Thư Diêu đi dọc theo con đường trong trang viên, nơi đã được rải đầy những cánh hoa.

Anh không nói rằng toàn bộ thiết bị và kỹ thuật y tế nghiên cứu từ dự án Nam Phi, anh đã quyên tặng cho đất nước.

Chu Mính Viễn chẳng cần lấy gì cho riêng mình, chỉ đổi lấy một trận tuyết nhân tạo.

Trước khi Thư Diêu đến, Chu Cảnh đã gọi điện hỏi: "Nghe nói cháu quyên cả dự án Nam Phi rồi?"

Chu Mính Viễn chỉ khẽ đáp: "Dạ."

Chu Cảnh im lặng hồi lâu, hỏi: "Mính Viễn, có muốn quay về không?"

Chu Mính Viễn hiểu "quay về" nghĩa là quay về với công ty nhà họ Chu, nhưng anh không đồng ý, chỉ cười nhẹ: "Cháu không về ạ, Thư Diêu luôn muốn được hưởng tuần trăng mật mà."

Chu Cảnh hừ một tiếng: "Tuần trăng mật thì mất bao lâu chứ."

Cả đời.

Đó là câu trả lời trong lòng Chu Mính Viễn.

Trên bãi cỏ phủ một lớp tuyết mỏng, nhưng dưới sức nóng của máy sưởi, tuyết tan thành từng giọt nước long lanh.

Chu Minh Viễn bế Thư Diêu vào giữa thảm cỏ, còn chưa kịp nói gì thì Thư Diêu đã hốt hoảng.

Cô ngó quanh, vội tháo chiếc nhẫn kim cương trên tay mình, hạ giọng thì thầm: “Phải trả nhẫn lại cho anh trước đúng không, để anh cầu hôn lại lần nữa?”

Chu Mính Viễn nở nụ cười bất đắc dĩ, dịu dàng đeo lại nhẫn cho cô: “Không cầu hôn.”

“Thế thì anh làm tất cả chuyện này để làm gì?”

Tuyết lớn vẫn đang tan trong hơi ấm, không khí ẩm ướt như cơn mưa đêm ở Paris 11 năm trước.

Chu Mính Viễn cúi đầu hôn cô: “Chỉ để làm em vui, rồi phiền em… mãi mãi ở bên anh.”

Sống mũi Thư Diêu cay cay, cô cố tỏ ra mạnh miệng: “Thì đương nhiên rồi, chẳng lẽ anh còn muốn ai khác ở bên cạnh anh nữa.”

【Kết thúc】

Chương 74: Ngoại Truyện 1

DTV-EBOOK

Trong biệt thự Đông Cẩn, ánh nắng mùa đông xuyên qua cửa kính chiếu rọi vào căn phòng, khiến phòng khách rộng rãi bừng sáng, nhưng khung cảnh bên trong lại vô cùng hỗn loạn.

Trên thảm trải sàn, sách vở, đĩa nhạc, loa, máy tính bảng và đủ loại đồ chơi của chó chất đống ngổn ngang. Một chiếc gối ôm hình chim cánh cụt đã bị cắn thủng phần mông, để lộ những lớp bông trắng bên trong. Tai nghe rối vào dây nguồn, phích cắm lại mắc vào dây xích của một chiếc túi xách.

Thật ra cũng không thể trách Thư Diêu. Tối qua, bạn bè cô tụ tập tại đây – nhóm Healer, Phùng Linh Tử và Tề Ngôn Thanh đều có mặt.

Họ còn dắt theo ba chú chó "Bánh Quy", "Mưa Bão" và "Mưa Đá".

Ba chú chó tung tăng chạy khắp biệt thự, tha hồ nghịch phá, nơi chúng đi qua chẳng khác nào cơn bão quét sạch.

Cuối cùng, nhờ có Sầm Nguyệt Bạch – người vừa mới bỏ được nạng để tập đi lại – tốt bụng dắt ba chú chó ra khu dân cư dạo chơi, mới tạm cứu được một phần nội thất trong nhà khỏi thảm họa.

Lúc Chu Mính Viễn từ trên tầng hai bước xuống, Thư Diêu đang ngồi xếp bằng trên chiếc sofa hơi bừa bộn. Chiếc điện thoại đặt bên cạnh không ngừng rung lên, nhưng cô dường như chẳng thèm để ý.

"Lại không nghe máy à?"

Thư Diêu ngẩng đầu, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Gần đây điện thoại của cô thường xuyên trong tình trạng này, không thể trốn tránh mãi. Cô cầm lấy điện thoại, bước qua từng chướng ngại vật dưới sàn, đi tới bên cửa sổ để bắt máy.

Ở đầu dây bên kia là một người quản lý của một nhóm nhạc quốc tế nổi tiếng, nói tiếng Anh.

Vị quản lý này đang dẫn dắt một nhóm nhạc nữ đình đám, đã từng xem Thư Diêu biểu diễn trong buổi hòa nhạc của Healer, mong muốn mời cô làm huấn luyện viên vũ đạo.

Tiếng Anh tròn trịa vang lên bên tai Thư Diêu, nhưng cô chỉ mỉm cười, không đưa ra câu trả lời.

Sau khi từ chối khéo léo, vừa định cúp máy thì điện thoại lại đổ chuông.

Lần này là cuộc gọi từ công ty, họ nói đã nhìn thấy đơn xin nghỉ phép của cô, hỏi cô đã suy nghĩ kỹ chưa, có chắc chắn muốn nghỉ ngơi trọn một năm không.

Thư Diêu khẽ cười: “Đúng vậy, công ty luyến tiếc tôi nghỉ đến thế à?”

“Luyến tiếc thì cũng phải chấp nhận thôi. Hôm qua nhóm Healer đã chạy vào văn phòng tôi làm loạn cả tiếng đồng hồ, bắt tôi duyệt cho cô nghỉ, nếu không thì sẽ đình công đấy.”

Ở đầu dây điện thoại, lãnh đạo công ty bật cười, có chút bất lực:
“Dù rất tiếc khi phải để người trụ cột chính như cô nghỉ ngơi, nhưng thôi, cũng đồng ý cho cô nghỉ một năm. Nhưng nhớ nhé, năm sau phải biên đạo thêm nhiều vũ đạo tuyệt vời đấy.”

“Điều đó thì không thành vấn đề.”

“Nhưng tôi hơi tò mò, sao lại xin nghỉ hẳn một năm lâu như vậy? Thư Diêu, chẳng lẽ cô đang mang thai?”

Thư Diêu khựng lại đôi chút, rồi mới nhẹ giọng đáp: “Không phải, là để đi hưởng tuần trăng mật.”

“Tuần trăng mật kéo dài một năm à?”

“Đúng vậy. Vậy nên sau này, các cuộc gọi từ quản lý của các nhóm nhạc sẽ do trợ lý công ty tiếp nhận, còn công việc của tôi, xin hãy đợi đến sau kỳ nghỉ mới sắp xếp nhé.”

Cúp điện thoại xong, Thư Diêu xoay người khỏi ô cửa tràn ngập ánh nắng, mới phát hiện phòng khách đã thay đổi. Những đồ vật lộn xộn trước đó đều được sắp xếp ngay ngắn.

Chu Mính Viễn đang ngồi ở vị trí cô từng ngồi, ánh nắng ấm áp phủ lên người anh. Anh đặt chiếc laptop trên đùi, mắt cụp xuống, dường như đang xử lý công việc.

Dây sạc điện thoại từng quấn lấy tai nghe và dây xích của túi xách, giờ đã được anh gỡ ra, cắm vào máy tính.

Chu Mính Viễn mặc quần jeans gối có chút rách nhẹ, kiểu dáng cũ kỹ nhưng lại thuộc mẫu thiết kế hợp tác giữa thương hiệu với nhóm Healer, món quà dành riêng cho “sư mẫu”.

Hôm qua Thư Diêu thấy chiếc quần này còn tưởng anh sẽ không mặc, ai ngờ Chu Mính Viễn vốn không quá để tâm đến chuyện ăn mặc. Ngày trước ra ngoài, anh hay chọn vest, giờ ở nhà làm việc, cũng chỉ tùy tiện chọn đồ.

Quần jeans rách kết hợp với áo len xám nhạt.

Thoát khỏi bộ vest nghiêm chỉnh, dường như Chu Minh Viễn cũng cởi bỏ cả lớp vỏ bọc vốn lạnh lùng của mình. Có lẽ là ánh

nắng khiến mái tóc anh ánh lên sắc nâu ấm, cả người trở nên mềm mại hơn.

Đây chính là Chu Mính Viễn, chỉ thuộc về Thư Diêu.

Mấy ngày trước, trận tuyết lớn làm Thư Diêu ngẩn ngơ, nhưng càng khiến cô không thể quên là ánh mắt đầy dịu dàng của Chu Minh Viễn khi anh quỳ gối trước cô.

Khung cảnh tuyết bay lất phất phản chiếu trong đôi mắt anh, nơi ánh nhìn sáng nhất, là hình bóng cô.

Ngoài trận tuyết gần như không thể có ấy, ngoài lễ cưới, hôm đó Chu Mính Viễn không tặng thêm gì cả.

Nhưng Thư Diêu biết, anh đã trao cả phần đời còn lại cùng tất cả yêu thương của mình cho cô.

Đó là một lời hứa không cần nói quá nhiều.

Thư Diêu bước đến, nhẹ nhàng dời máy tính của anh sang một bên, rồi ngồi lên đùi anh.

Ngồi đối diện anh, dáng cô hơi cao hơn.

Cô vốn nhẹ cân, dù ăn bao nhiêu cũng không tăng cân. Ngồi trên đùi anh mà gần như không có chút sức nặng, Chu Mính Viễn chỉ hơi dịch chân, không phải vì nặng, mà để cô ngồi thoải mái hơn.

Thư Diêu khẽ cúi nhìn anh, thì thầm:
“Chu Mính Viễn, em đã xin nghỉ xong rồi.”

“Ừ, chờ thêm chút, ngày kia mình khởi hành.”

“Chờ gì nữa? Không lẽ lại đợi thêm một trận tuyết lớn?”

Chu Mính Viễn mỉm cười:
“Tuyết nhân tạo đã làm hai lần, anh cũng không có khả năng làm phép đến thế đâu.”

Thư Diêu bật cười, tựa trán vào trán anh:
“Hôm đó em thật sự giật mình, còn tưởng anh đã mua cả tòa trang viên ấy rồi. Đừng nhìn bề ngoài em cười tươi, trong lòng em thầm mắng anh tiêu xài hoang phí đấy!”

“Bà xã, tiền của anh đều là của em, anh nào dám tiêu bậy bạ.”

Anh thoáng suy nghĩ, vuốt cằm như đang tính toán nghiêm túc:
“Em thích kiểu biệt thự to cỡ đó sao? Nếu thích, anh mua cũng không sao cả.”

“Đừng, tuyệt đối đừng.”

Thư Diêu nâng khuôn mặt anh bằng hai tay:
“Có lẽ do bóng dáng của biệt thự nhà họ Chu vẫn còn ám ảnh trong lòng em, em không hề có chút mơ mộng nào với loại nhà to như vậy.”

Thật ra Chu Mính Viễn cũng giống Thư Diêu, chính vì ký ức về biệt thự nhà họ Chu mà cả hai đều không có thiện cảm với những căn nhà rộng lớn đến mức nói chuyện cũng vang vọng.

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không bằng căn biệt thự Đông Cẩn này, nơi khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Chu Minh Viễn ngẩng cằm, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi Thư Diêu, dịu dàng và say đắm. Bàn tay anh đặt bên hông cô, cười khẽ:
“Nhưng chắc phải mua một chiếc xe mới thôi.”

Nghe anh nhắc đến chuyện xe cộ, Thư Diêu ngượng ngùng đến mức trong nụ hôn cũng không nén được câu trách:

“Chu Mính Viễn! Anh dám nhắc đến chuyện đó à!”

Anh cười khẽ, nụ hôn càng sâu hơn. Chỉ khi đã hôn đủ, anh mới giơ tay đầu hàng, ngả người vào sofa:
“Được rồi, anh không nhắc nữa.”

Đó là điều cấm kỵ đối với Thư Diêu, không thể nhắc đến.

Mấy ngày trước, lúc bàn bạc về tuần trăng mật, cả hai đều thấy rằng những chuyến đi nước ngoài, dù là đi công tác hay du lịch – quá quen thuộc rồi. Bay hàng chục tiếng đồng hồ, xuống máy bay là đến nơi, chẳng còn cảm giác phấn khích trên đường đi.

Vì vậy, cả hai quyết định sẽ tự lái xe đi chơi, tận hưởng vẻ đẹp của non sông tổ quốc.

Khi nghe vậy, Thư Diêu lập tức hào hứng:
“Vậy đi bằng xe của em nhé! Xe Mini nhỏ xinh của em ấy!”

Chu Mính Viễn vốn không để tâm đến những chuyện nhỏ nhặt như vậy. Một người từng trải qua bao sóng gió trong tiền tài danh vọng, không xem trọng giá trị của xe cộ. Chỉ cần Thư Diêu vui, dù cô có bảo anh chở cô bằng xe đạp, anh cũng đồng ý, thế là anh gật đầu.

Kết quả hôm sau, khi hai người đi mua sắm, Thư Diêu lái xe về, vừa ăn phô mai que vừa lơ đãng, khiến chiếc Mini nhỏ xinh đâm thẳng vào gốc cây ven đường.

Lá khô bay xào xạc từ trên cây rơi xuống, gốc cây như sợ hãi đến run rẩy.

Đầu xe Mini bị lõm sâu một mảng, may mắn là trên con đường dẫn về biệt thự ít xe qua lại, không gây ra tai nạn liên hoàn và người cũng không bị thương.

Chỉ có điều, chiếc xe bị kéo đi, nhất thời chưa có xe thay thế.

Chuyện này khiến Thư Diêu xấu hổ, cấm không cho Chu Mính Viễn nhắc lại.

Chu Mính Viễn cười thầm mấy lần, rồi lặng lẽ mua một chiếc xe mới.

Vì đúng dịp nghỉ đông và sắp đến Tết, lo sợ tắc đường trên cao tốc rời khỏi Đế Đô, họ đã chọn khởi hành vào lúc rạng sáng.

Ban đầu bạn bè định đến tiễn, nhưng Thư Diêu và Chu Mính Viễn đều từ chối.

Thư Diêu phất tay cười:
“Giờ này quá sớm, mọi người cứ ngủ thêm một chút cho khỏe. Trời lạnh thế này, tiễn gì mà tiễn. Biết đâu lúc nào rảnh quá, bọn tôi lại quay về luôn ấy chứ!”

Ba giờ sáng, Đế Đô vẫn chưa thức giấc. Có lẽ chỉ có vài người vừa kết thúc ca làm đêm, hoặc có người còn chưa chợp mắt.

Chiếc xe của Chu Mính Viễn lướt qua tòa nhà Tài chính. Thư Diêu vô thức ngẩng lên nhìn.

Tòa nhà Tài chính cao hơn trăm tầng, càng lên cao, những ô cửa sáng đèn càng dày đặc.

“Chu Mính Viễn, em bỗng có một cảm giác.”

“Hửm?”

Thư Diêu tựa vào ghế phụ, quấn chăn lông nhỏ, xoay đầu cười với anh trong làn gió ấm: “Em thấy như mình đang bỏ trốn với một tổng tài vậy.”

“Không phải trốn.”

Đèn đỏ dừng lại, Chu Mính Viễn nhìn đồng hồ đếm ngược hơn 30 giây, anh vươn tay ôm cô vào lòng, hôn thật kêu lên trán cô: “Là anh tự nguyện.”

Chiếc xe lặng lẽ lướt qua màn đêm, cho đến khi ánh sáng rạng đông dần lên. Thư Diêu ngủ thiếp đi trong xe một lúc.

Khi cô mở mắt, ý thức còn chưa kịp quay về, chỉ thấy bên đường, những đám lá khô bị gió từ xe cuốn lên, như bươm bướm vỗ cánh giữa không trung.

“Em tỉnh rồi à?”

“Ừm.”

“Phía trước xuống cao tốc là tới Tấn Cô. Anh đưa em đi ăn bánh bao Cẩu Bất Lý.”

Đôi mắt Thư Diêu sáng lên, cô nghiêng đầu hỏi: “Chu Minh Viễn, bánh bao Cẩu Bất Lý thật sự có mười tám nếp gấp không? Em nghe trên tivi cứ nói ‘vỏ mỏng nhân đầy, mười tám nếp gấp’.”

“Anh chưa đếm bao giờ, nhưng vị thì rất ngon.”

Mang theo chút mong chờ về bánh bao Cẩu Bất Lý, Thư Diêu không ngủ nữa, nhìn xe chạy qua trạm thu phí rồi vào thành phố Tấn Cô.

Cũng vào giờ cao điểm, xe cộ nườm nượp. Quán bánh bao lâu đời, cửa tiệm không lớn, nhưng hơi nóng nghi ngút. Thư Diêu không đợi nổi, cắn một miếng bánh, bị bỏng đến co nhúm cả mũi.

Chu Mính Viễn bất đắc dĩ lấy khăn giấy lau miệng cho cô, dặn: “Ăn chậm thôi, bánh cuốn Tấn Cô cũng ngon lắm, lát nữa anh mua để em ăn dọc đường.”

“Khác gì với ở Đế Đô?”

“Không biết, anh chưa thử. Bạch Húc bảo ngon, em có thể thử xem.”

“Được.”

Thư Diêu biết, trước đây cuộc sống của Chu Mính Viễn quá đơn điệu, toàn công việc. Cô muốn nếm thử, nhưng cũng muốn anh nếm thử.

Cần gì nghe người khác kể, họ còn cả một đời để tự mình cảm nhận hết mọi vị ngọt đắng trong cuộc đời này.

Ăn sáng xong bước ra, nắng mùa đông rạng rỡ đến chói mắt.

Thư Diêu chưa từng nghĩ kỹ, cuộc sống hiện tại của cô là gì. Đứng giữa phố xá xa lạ, cô chậm rãi nghĩ, mọi điều cô thích đều đã nằm gọn trong tay.

Chu Mính Viễn, nhảy đường phố và muôn vàn món ngon.

Đặc biệt là Chu Mính Viễn. Họ còn cả một đời dài phía trước để đồng hành.

Họ có thể đến rất nhiều nơi, ăn thật nhiều món ngon.

Dù đi đến đâu, chỉ cần có anh bên cạnh, đó chính là hạnh phúc.

Nhận ra điều đó khiến cô vui đến ngọt ngào trong tim.

Ngay cả chiếc bánh bao Cẩu Bất Lý vừa ăn cũng như vị trà bạch, lưu luyến mãi nơi đầu lưỡi.

Chu Mính Viễn đang mở cửa ghế phụ cho Thư Diêu, bất ngờ cảm thấy phía sau có ai đó nhào lên lưng mình.

Anh phản xạ tự nhiên đỡ lấy cô, nghe thấy cô thì thầm bên tai: “Chu Mính Viễn, em hạnh phúc lắm.”

“Chỉ vì bánh bao Cẩu Bất Lý? Ăn ngon đến thế à?”

“Không phải đâu.”

Thư Diêu kề sát tai anh, khẽ nói giữa dòng người qua lại: “Vì có anh, nên em mới thấy hạnh phúc.”

Chu Mính Viễn sững người, khóe môi bất giác cong lên, chỉ khẽ đáp: “Rất vinh hạnh khi trở thành hạnh phúc của em.”

Trước khi lên xe, Chu Mính Viễn nhìn thấy một tiệm bánh cuốn, cõng Thư Diêu đi mua.

Quãng đường không xa, Thư Diêu vui vẻ như chim sẻ nhỏ, líu ríu hát hay thì thầm bên tai anh.

Có lẽ tâm trạng quá tốt, cô bắt đầu lẩm bẩm nho nhỏ: “Em yêu anh, yêu anh lắm, yêu anh ghê, yêu anh quá trời, Chu Mính Viễn, yêu anh yêu anh, love you~”

Giọng điệu hơi giống kiểu làm nũng trước đây, nhưng lần này, nó chân thật đến lạ lùng.

Đó là Thư Diêu nói yêu anh từ tận đáy lòng.

Giữa mùa đông rét buốt, hơi thở ấm áp cùng lời yêu dịu dàng của cô khẽ chạm vào vành tai anh, tựa như một thứ dịu dàng kỳ lạ.

Nhưng cùng lúc ấy, cô gái trên lưng lại nghịch ngợm, nhích người, đung đưa đôi chân, cơ thể ấm áp cọ sát qua lớp áo khoác dày.

Dù là mùa đông, quần áo dày đến đâu, vẫn khiến người ta cảm thấy nhạy cảm.

Chu Mính Viễn quay đầu nhìn Thư Diêu: “Thư Diêu, đừng quyến rũ anh ở ngoài này.”

Thư Diêu nhướng cao mày, ghé sát bên tai anh, thổi hơi: “Mính Viễn cưa cưa~ anh nói gì cơ?”

“… Ăn bánh cuốn không?”

“Ăn!”

Về lại xe, Thư Diêu ôm lấy bánh cuốn, cắn một miếng đầy sung sướng: “Wow, Mính Viễn cưa cưa còn nhớ em thích thêm chút dưa muối nữa? Anh tinh tế ghê, Mính Viễn cưa cưa tuyệt vời!”

Chu Mính Viễn đang nổ máy, cắn một miếng bánh từ tay cô, đáp vu vơ: “Anh cũng yêu em.”

Thư Diêu đang cắn bánh, bất chợt khựng lại, nét mặt nghiêm túc: “Anh yêu em hay yêu bánh cuốn?”

Lúc nãy khi anh cõng cô đi mua, không rảnh tay để trả tiền, Thư Diêu đã quét mã thanh toán, giờ đây cô bỗng trở thành “kim chủ đại nhân”.

“Bánh cuốn.”

Chu Mính Viễn nhịn cười, đáp.

Ngay lập tức, Thư Diêu nhảy bổ qua, véo anh qua lớp áo: “Chu Mính Viễn!”

“Đùa thôi, yêu em, chỉ yêu em thôi.”

Chương 75: Ngoại Truyện 2

DTV-EBOOK

Chu Mính Viễn biết Thư Diêu yêu biển, cũng khao khát thứ ánh nắng chạm xuống cát mềm, vậy nên họ cùng nhau lái xe, hướng về phương Nam.

Họ không vội vã, thời gian trong tay rộng rãi, hầu như không dừng lại ở trạm nghỉ trên đường cao tốc, mà luôn xuống phố, tìm một quán ăn, tìm một chỗ nghỉ qua đêm.

Xe đến đâu, họ lại thưởng thức những món ngon nơi đó, dạo quanh những cảnh sắc gần bên.

Khi băng qua sông Hoài, xem như đã bước vào miền Nam, tiết trời dần ấm lên. Cả hai vốn là người miền Bắc, nhìn những hàng cây xanh ngắt giữa mùa đông, Thư Diêu cười khẽ:
“Có cảm giác như chúng ta đang lái xe xuyên qua mùa đông thẳng vào mùa xuân vậy.”

Cứ thế, họ đi và dừng, dừng rồi lại đi.

Họ dạo bên dòng Tần Hoài, tản bộ dọc theo tường thành Minh, ngắm đèn lồng rực rỡ trong miếu Phu Tử, bước qua những con ngõ xưa như Ô Y, Đào Diệp Độ, Chu Tước Nhai. Dù đã trải qua bao năm mưa gió, từng phiến đá vẫn chưa mòn vết thời gian. Những con phố xưa ấy, nay vẫn phồn hoa rộn ràng.

Họ cũng từng ngồi trong tửu lầu bên Tây Hồ, thưởng thức món cá chua ngọt, lắng nghe câu chuyện giữa Hứa Tiên và Bạch Xà nơi Đoạn Kiều, nhìn liễu rủ thướt tha bên bờ Tô Đê, gió nhẹ thoảng qua, nhìn Lôi Phong Tháp sừng sững qua bao thế kỷ, không biết Bạch Xà còn bị giam dưới tháp không.

Từ Nam Kinh đến Hàng Châu, rồi lại từ Hàng Châu đi xa hơn, hướng về vùng đất nói tiếng Mân.

Họ đã đi qua Tô Hàng, nhưng lại không ghé thăm những thành phố lớn sầm uất, như thể ngầm đồng ý cùng nhau tránh né sự ồn ào náo nhiệt.

Tới Hạ Môn, Chu Mính Viễn nói với Thư Diêu:
“Nơi này xưa kia từng là bãi đậu của bầy cò trắng, còn có tên là Lư Đảo.”

Trong làn gió ấm áp của Giang Nam, Thư Diêu nhìn anh, nhảy một đoạn nhảy múa, rồi bật cười:
“Em giống như chú cò từ thời xa xưa bay về đây, phải không?”

Chu Mính Viễn cười dịu dàng:
“Em đẹp hơn cả loài cò ấy.”

Rời miền Nam, họ lại tiếp tục lên đường.

Khi xe chạy qua một đường hầm rất dài, Thư Diêu ngồi trong xe, nhìn những ngọn đèn vàng lấp lánh gắn trên vách đá của hầm. Xe đi mãi, mãi cho đến khi ánh sáng le lói của ngày mới ló dạng nơi cuối hầm.

Ngày hôm đó, trời quang mây tạnh, nắng vàng rực rỡ.

Trước khi thoát khỏi đường hầm, Chu Mính Viễn nhẹ nhàng đưa tay che đôi mắt của Thư Diêu, giọng nói dịu dàng vang lên:
“Nhắm mắt lại.”

Ở trong bóng tối lâu, nếu đột ngột nhìn thấy ánh sáng, sẽ khiến người ta chói mắt.

Đôi mắt sáng của Thư Diêu được anh bảo vệ, khi anh buông tay ra, cô nghiêng đầu, thấy Chu Mính Viễn dưới ánh mặt trời, hơi nheo mắt lại.

Dù anh luôn mang gương mặt bình lặng, nhưng trong lòng anh, lại dịu dàng vô cùng.

Thư Diêu nhớ lại tối hôm qua cũng thế.

Tối đó, trong khách sạn, sau một cuộc vận động cuồng nhiệt, cả hai cùng tắm rửa, rồi như hai chú nhím nhỏ chuẩn bị ngủ đông, rúc vào nhau trên giường, nối điện thoại với máy tính để xem phim.

Không biết nghĩ gì, Thư Diêu đột nhiên muốn xem phim kinh dị.

Một nửa gương mặt cô vùi vào gối và chăn, dùng chân khều anh:
“Chọn cái gì kích thích chút đi.”

Chu Mính Viễn nhíu mày, thoáng chút lúng túng:
“Anh bình thường không xem mấy thứ đó, không có tài khoản đâu.”

“Phim ma thì có gì mà không có tài khoản?” Thư Diêu tròn mắt, tiện tay mở một trang web, đưa điện thoại cho anh. “Rõ ràng tìm là ra ngay mà.”

Nói xong, cô mới nhận ra Chu Mính Viễn cứ tưởng cô muốn xem phim “màu sắc”.

Đôi mắt cô ánh lên tia cười trêu ghẹo:
“Mính Viễn cưa cưa à, anh nghĩ nhiều quá rồi, chẳng lẽ vừa nãy còn chưa đủ sao?”

Chu Mính Viễn mặt không đổi sắc, nhéo nhẹ môi cô, rồi dứt khoát chuyển đề tài:
“Muốn xem cái nào?”

Thực ra, Thư Diêu vốn chỉ là con hổ giấy, đến đoạn trailer của phim ma cũng sợ phát khiếp.

Nhưng tò mò vẫn thôi thúc cô, hơn nữa, cô nghĩ: mình đã có tình yêu rồi mà.

Tình yêu có thể chiến thắng mọi thứ!

Nhưng cô đã nhầm. Tình yêu không phải là vạn năng.

Khi cảnh thang máy trong phim bắt đầu chớp nháy, hàng mi của Thư Diêu cũng run rẩy theo, cả người căng cứng, nín thở vì sợ hãi.

May mà phía sau có lồng ngực của Chu Mính Viễn.

Khi tiếng nhạc phim dồn dập hơn, như báo hiệu một bóng ma sắp xuất hiện, Chu Mính Viễn nhẹ nhàng đưa tay qua vai cô, tay anh vương chút hương oải hương của sữa tắm khách sạn, mùi thơm ấy phảng phất trong không khí, tay áo rộng phủ lên vai cô.

Anh dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng che màn hình trước mặt cô.

Trong phim, nữ chính hét lên thảm thiết, nhạc nền căng thẳng càng làm cảnh thêm kinh hoàng.

Nhưng bên tai Thư Diêu, chỉ có giọng anh:
“Anh yêu em.”

Nỗi sợ tan biến như khói mây.

Cô cựa mình, thò đầu ra khỏi tay anh, nhìn bóng ma mặt trắng tóc dài trên màn hình, bật cười:
“Hình như phim kinh dị cũng không đáng sợ lắm.”

“Vậy thôi đừng xem nữa, kẻo đêm nay gặp ác mộng.”

Khi tắt phim, căn phòng khách sạn trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng còi xe vọng lại ngoài cửa sổ.

Thư Diêu chui vào lòng anh, thì thầm:
“Quả nhiên tình yêu có thể chiến thắng tất cả.”

Nhớ lại chuyện đêm qua, Thư Diêu quay đầu, cười tươi rói, khen ngợi:
“Chu Mính Viễn, anh đúng là khiến người ta mê mẩn.”

Chu Mính Viễn mím môi cười nhè nhẹ.

Tiếng rung điện thoại vang lên trong xe, Thư Diêu để điện thoại trên giá, đang mở bản đồ, nên tiếng rung chỉ có thể từ điện thoại của Chu Mính Viễn.

“Điện thoại của anh để đâu rồi?”

“Trong túi quần.”

Thư Diêu nghiêng người qua, đưa tay vào túi quần anh, mò lấy điện thoại.

Anh mặc quần thể thao, hơi ôm, tay cô len vào không dễ dàng, chỉ chạm được vào mép điện thoại…

Bàn tay nhỏ nhắn của cô ấy mơn trớn khắp nơi, khiến Chu Mính Viễn bất lực cười khẽ:
“Thư Diêu, để anh tự làm đi, em mà còn sờ nữa là có chuyện thật đấy.”

“Ồ.”

Chu Mính Viễn chống một tay lên vô lăng, tay kia mò lấy điện thoại, liếc qua màn hình.
Hơi ngạc nhiên, lại là Sầm Nguyệt Bạch gọi tới.

Anh đưa điện thoại cho Thư Diêu:
“Em nghe đi.”

Thư Diêu không biết giữa Chu Mính Viễn và Sầm Nguyệt Bạch có chút dây dưa liên quan đến mình, vẫn trừng mắt liếc anh:
“Video call nam thần idol của anh đó, em không thèm nghe giùm anh đâu.”

Nói thế thôi, cô vẫn ấn nút nghe, nhưng để camera hướng về phía Chu Mính Viễn.

Trên màn hình hiện lên gương mặt của Sầm Nguyệt Bạch, vẻ mặt có chút lạ lẫm, không giống như mọi lần lịch sự chào hỏi trước, ấp a ấp úng mãi mà không nói nên lời.

Chu Mính Viễn đành liếc mắt nhìn điện thoại, giọng nhàn nhạt hỏi:
“Sao thế?”

Anh cảm thấy hôm nay Sầm Nguyệt Bạch hơi bất thường.

Quan hệ giữa hai người tuy không tệ, nhưng cũng chẳng đến mức có chuyện hay không có chuyện gì cũng gọi video hỏi thăm.
Cùng lắm chỉ nhắn tin WeChat: “Đến đâu rồi?” hoặc “Đi đường thuận lợi không?”, rồi anh gửi định vị hoặc tấm ảnh qua, thế là kết thúc.

Sầm Nguyệt Bạch ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng vụng về thốt ra:
“Bài hát của tôi đoạt giải rồi.”

Xe chạy trên cao tốc, đoạn đường này vắng vẻ, cả con đường bạc trắng chỉ có xe của bọn họ.
Chu Mính Viễn nhàn rỗi ngẩng đầu nhìn Sầm Nguyệt Bạch lần

nữa:
“Ồ.”

Ánh mắt đó, thật sự là chán nản và ẩn chứa đủ thứ cảm xúc—

Bài của cậu đoạt giải thì có liên quan gì tới tôi? Tôi là bố cậu chắc? Cũng đâu phải giải thưởng tôi tạo ra cho cậu, báo cho tôi làm gì? Cậu có bị làm sao không?

Chu MÍnh Viễn lạnh lùng tỏ rõ thái độ, ngược lại Thư Diêu lại có chút phấn khích, tuy không lộ mặt nhưng giọng nói truyền qua video:
“Thật à? Bài nào đoạt giải vậy? Bài mới sao?”

Nghe thấy giọng Thư Diêu, Sầm Nguyệt Bạch lúng túng đến mức vành tai đỏ bừng:
“…Là bài cá nhân của em.”

“Bài cá nhân?”
Thư Diêu ngẩn người, rồi dịu dàng nói:
“Quả nhiên Nguyệt Bạch có tài thật, tự sáng tác luôn à? Sao em chưa từng nghe? Bài nào vậy?”

Từ đầu bên kia video truyền đến vài tiếng cười khúc khích, dường như có hai người đang nhỏ giọng bàn tán đầy phấn khích —
“Đến rồi!”
“Đến rồi đến rồi!”

Sầm Nguyệt Bạch lúng túng nói:
“《来不及》(Không kịp).”

Lần này Chu Mính Viễn thậm chí không buồn liếc mắt, hiển nhiên đã nhận ra ngoài Sầm Nguyệt Bạch, còn có hai người nữa đang hóng hớt.

Anh nhìn đường phía trước, tay đặt trên vô lăng:
“Sở Duật, Bạch Hủ, hai người rảnh rỗi lắm à?”

Sầm Nguyệt Bạch như trút được gánh nặng, giơ tay thề thốt:
“Là bọn họ ép tôi!”

Sở Duật cười hí hửng ló mặt vào màn hình, như đang quan sát sắc mặt Chu Mính Viễn, xoa cằm rồi kết luận:
“Ồ, không ghen kìa?”

“Hắn có ghen cậu cũng chẳng nhìn ra đâu.”
Bạch Hủ tiếp lời, “Tiểu Chu tổng đi đâu rồi? Chơi vui chứ?”

Chu Mính Viễn hờ hững trò chuyện với họ mấy câu, rồi cúp máy.
Lúc này Thư Diêu mới nói:
“Sầm Nguyệt Bạch lúc nào ra bài cá nhân thế, em không để ý, đúng là làm giáo viên kiểu này có hơi vô trách nhiệm.”

Những câu đùa trong video Thư Diêu không hiểu, cô cũng không biết bài《Không kịp》là viết riêng cho cô, chỉ đơn thuần tò mò về bài hát, liền lấy điện thoại tìm nghe thử.

Trong video, Sầm Nguyệt Bạch ôm một cây guitar gỗ, khẽ gảy dây, giọng hát dịu dàng, như đang thở dài.
Thư Diêu nhíu mày, giọng điệu như bậc cha mẹ nhìn con cái:
“Sao em thấy Nguyệt Bạch có tâm sự nhỉ?”

Khi đó, Sầm Nguyệt Bạch từng có tình cảm với Thư Diêu, nhưng bất chợt phát hiện cô đã kết hôn, và cũng từng gặp Chu Mính Viễn.
Tâm trạng cậu buồn bã, thế là viết nên bài《来不及》.

Nhưng chuyện này Chu Mính Viễn không tiện nói với Thư Diêu.
Không phải vì ghen, mà theo anh nghĩ, đàn ông ai cũng có lòng tự tôn, dù Sầm Nguyệt Bạch từng là tình địch, Chu Mính Viễn

cũng cảm thấy anh ấy không muốn người mình thích biết rằng mình từng tự ti, từng mất mát.
Nếu thật sự muốn nói ra, thì cũng phải là Cầm Nguyệt Bạch tự nói với Thư Diêu, Chu Mính Viễn không định xen vào chuyện này.

Chu Mính Viễn im lặng, Thư Diêu nghe bài 《Không kịp》, tự mình suy ngẫm.

Xe chạy thêm hơn chục cây số, Thư Diêu bỗng đập tay lên đùi:
"Chu Mính Viễn! Em hiểu rồi!"

"Hửm?"

Thật ra Chu Mính Viễn không mong Thư Diêu đoán ra, cô là người thẳng thắn, anh sợ cô sau này sẽ thấy ngại ngùng khi đối diện với Sầm Nguyệt Bạch.
Ai ngờ Thư Diêu lại có trí tưởng tượng vô hạn.

Cô quay đầu lại, mắt sáng lấp lánh:
"Nguyệt Bạch quả nhiên đầy cảm xúc! Năm ngoái bọn họ ra nước ngoài nhầm giờ, lỡ chuyến bay, thế mà cũng viết thành bài hát!"

"…Liên quan gì đến lỡ chuyến bay?"

"《来不及》(Không kịp) ấy mà! Cũng giống ý nghĩa lỡ chuyến!"

"…Ờ, đúng vậy."

Thư Diêu cảm thán:
"Nguyệt Bạch thật có tài, mấy chuyện nhỏ trong đời cũng có thể viết thành bài hát đoạt giải, thật lợi hại."

Chu Mính Viễn cong môi, bất lực nhưng cũng đầy cưng chiều: "…Thế thì vẫn là em lợi hại hơn."

Chương 76: Ngoại Truyện 3

DTV-EBOOK

Khi Thư Diêu và Chu Mính Viễn rong ruổi qua bao cảnh đẹp đến Quảng Đông, thì đã là cuối tháng Chạp âm lịch.

Năm mới cận kề, trên phố xá và trong các trung tâm thương mại tràn ngập sắc xuân rực rỡ, đâu đâu cũng thấy không khí hân hoan chào đón năm mới.

Họ nghỉ tại một khách sạn năm sao, căn phòng có ban công rộng rãi với hai chiếc ghế xích đu bằng mây và một bàn trà nhỏ xinh xắn.

Tháng Giêng ở Quảng Đông vẫn xanh tươi mơn mởn, nhìn ra ngoài cửa sổ, những tán cây không tên vẫn cứng cáp vươn cao, trên cành còn đọng lại chút nụ hoa e ấp.

Trong phòng khách sạn, điều hòa chạy ấm áp, Thư Diêu vừa tắm xong bước ra, thấy Chu Mính Viễn đang ngồi trên ghế xích đu, chăm chú xem điện thoại.

Cô bước tới ngồi bên anh, liếc nhìn ra ngoài, ánh đêm mờ ảo, dưới ngọn đèn đường, những chiếc lá to bản của cây cối nhiệt đới khẽ lay động trong gió.

Thư Diêu tháo khăn quấn tóc, thả mái tóc ướt đẫm xuống bờ vai:
“Đông ở phương Nam thật kỳ lạ, trời ấm đến thế này, ban đêm cũng trên mười độ.”

Chu Mính Viễn đứng dậy lấy máy sấy tóc, cắm vào ổ điện bên tường, kéo cả người lẫn ghế của Thư Diêu đến gần:
“Ấm áp, nhưng vẫn là mùa đông.”

Ngón tay anh luồn qua những lọn tóc ẩm, tay kia cầm máy sấy, nhẹ nhàng hong khô mái tóc cô.

Đầu ngón tay anh lướt dọc theo tóc, rồi dừng lại trên gương mặt cô. Thư Diêu nghiêng đầu, trong không khí ấm áp của mùa đông, lặng lẽ hôn anh.

Nụ hôn sâu, môi lưỡi quấn quýt. Trong cơn mê man, Thư Diêu bỗng nhớ ra điều gì, khẽ nói:
“Em đang đến kỳ đấy.”

Chu Mính Viễn khẽ cười, giọng trầm ấm:
“Anh biết.”

Có lẽ tiếng máy sấy quá lớn nên cả hai không ai nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Đến khi phát hiện cuộc gọi nhỡ từ mẹ Chu đã hơn mười phút trôi qua.

Chu Mính Viễn gọi lại, bật loa ngoài, đặt điện thoại lên bàn:
“Mẹ, mẹ gọi con ạ?”

Đầu bên kia, mẹ Chu thở phào nhẹ nhõm:
“Mẹ gọi hai đứa mà không ai nghe, mẹ còn tưởng có chuyện gì xảy ra.”

Thư Diêu đang quay lưng về phía ban công, khom người tìm đồ ăn vặt trong túi. Nghe mẹ Chu nói vậy, cô cắn nửa miếng socola, quay đầu lại, vừa nhai vừa nói:
“Mẹ ơi, bọn con vừa sấy tóc nên không nghe thấy. Mẹ đừng lo nhé, chuyến đi thuận lợi, bọn con mới đến Quảng Đông hôm nay thôi.”

“Thuận lợi là tốt rồi, mẹ cũng chỉ lo xa chút thôi.” Mẹ Chu cười hiền, ngừng một lát rồi hỏi tiếp:
“Khí hậu miền Nam khác miền Bắc, lại ẩm thấp hơn, Tiểu Thư có quen không? Có bị thay đổi thời tiết không?”

Thư Diêu cầm nửa miếng socola, chạy lại ngồi vào lòng Chu Minh Viễn, nghiêng đầu về phía điện thoại trên bàn:
“Khá quen ạ. Ở đây có nhiều món ngon lắm, mai con định dậy sớm đi ăn sáng ở quán trà.”

Mẹ Chu trò chuyện với Thư Diêu rất lâu, Chu Mính Viễn mới cười nhẹ hỏi:
“Mẹ, mẹ chỉ lo cho Diêu Diêu thôi sao?”

Mẹ Chu cười trêu:
“Mẹ vốn định gọi cho con bé, chẳng qua có người muốn nói chuyện với con, mẹ mới miễn cưỡng gọi cho con đấy. Trong lòng mẹ,Thư Diêu là con gái ruột, con chỉ là con rể thôi!”

Trước đây, khi chưa có Thư Diêu, mẹ Chu hiếm khi gọi điện cho Chu Mính Viễn. Vì không thể ở bên chăm sóc con từ nhỏ, mẹ Chu luôn cảm thấy áy náy với anh.

Chu Mính Viễn lúc nào cũng trông có vẻ lạnh lùng, đôi mắt hờ hững nhìn mọi thứ xung quanh.

Chính nhờ có Thư Diêu, mẹ Chu mới nhận ra con trai mình thực ra rất dịu dàng. Thế là bà cũng học theo cách của Thư Diêu, cố gắng gần gũi hơn với con trai.

Có Thư Diêu làm không khí vui vẻ, mối quan hệ giữa mẹ Chu và Chu Mính Viễn ngày càng cởi mở.

Chu Mính Viễn siết chặt Thư Diêu trong vòng tay, nghe mẹ nói giọng khẽ xuống:
“Là ông nội con muốn nói chuyện, ông ấy không đợi được nữa rồi.”

Sau cơn bệnh nặng, ông Chu Cảnh vẫn có chút kỳ quái, nhưng ít nhất đã bộc lộ chút dáng vẻ của một người ông.

Trong ánh mắt ấy không chỉ là toan tính lợi ích nữa, mà còn có chút ỷ lại, chút mong đợi vào đứa cháu trai.

Chu Cảnh cầm điện thoại, im lặng hồi lâu.

Đến khi Chu Mính Viễn khẽ gọi "Ông nội ạ", ông mới cất lời, vẫn là giọng nói trầm trầm quen thuộc:
"Mính Viễn, công ty bây giờ do bác cả và bác hai cháu quản lý. Nhưng ông thấy… họ không bằng cháu."

Thư Diêu đang ngồi trong lòng Chu Mính Viễn, anh ngả người trên ghế bập bênh, cô cũng theo đó tựa vào anh. Trong tay cô là một thanh sôcôla vị oải hương lạ miệng.

Cô bẻ một miếng nhỏ, nhét vào miệng Chu Mính Viễn.

Anh chậm rãi nếm vị ngọt của sôcôla quyện với hương thơm dịu dàng của oải hương, rồi nghiêm túc đáp:
"Bác cả bác hai có ưu điểm của riêng họ."

"Đương nhiên là ông biết."

Có lẽ đây là lần đầu tiên ông nội của Chu Mính Viễn – Chu Cảnh – nói chuyện với anh mà không gắt gỏng, dù chủ đề vẫn xoay quanh chuyện làm ăn, nhưng giọng điệu đã mang hơi thở của gia đình. Cái gia đình méo mó này, cuối cùng cũng đang dần tìm lại chút ấm áp.

Chu Cảnh thở dài:
"Thật ra ông cũng có chút tư lợi. Mính Viễn, công ty nhà họ Chu là ông tự tay gây dựng, ông mong cháu có thể tiếp tục giữ gìn và phát triển nó."

Ánh trăng ngoài cửa sổ sáng vằng vặc. Trong miệng Chu Mính Viễn vẫn còn đọng lại dư vị ngọt ngào, anh bật cười thoải mái:
"Ông nội, ông không thể trông mong công ty Chu mãi trường

tồn thiên thu được đâu. Nếu Chu gia không làm tốt, tự nhiên sẽ có người tài khác tiếp nhận. Thời đại này, người có năng lực không thiếu."

"Cháu thật sự không định quay về à?"

"Cho dù cháu tiếp quản vài chục năm, cháu cũng không thể đảm bảo dự án nào cũng thành công. Thời đại luôn thay đổi, ai biết được năm nào những gì cháu làm sẽ trở nên lỗi thời? Hơn nữa, cháu vốn dĩ không thích lối sống trước đây."

Chu Mính Viễn hiếm khi bày tỏ lòng mình. Đầu dây bên kia, Chu Cảnh im lặng hồi lâu, thấp thoáng nghe thấy giọng dịu dàng của mẹ anh khuyên nhủ:
"Mính Viễn không thích thì thôi, nó đã chịu đủ những ngày không vui rồi."

Không biết Chu Cảnh đang nghĩ đến ai – có thể là Chu Nhiễm Chi đã khuất, hoặc là ai khác – cuối cùng, ông, người thương trường kiêu ngạo, chỉ khẽ thở dài.

Ông thỏa hiệp:
"Tết này không về nhà à?"

"Chắc là không. Bọn cháu định đón Tết ở Quảng Đông, tháng sau sẽ đi du lịch Quảng Tây."

Cúp máy, Chu Mính Viễn quay sang Thư Diêu, cười hỏi:
"Anh không làm doanh nhân, có thể sẽ không kiếm được nhiều tiền. Em có thấy anh kém thành công không?"

Thư Diêu lắc đầu, rồi cũng nghiêng người nhìn anh.

Lúc ấy, anh mới nhận ra trong mắt cô toàn là những ngôi sao lấp lánh ngưỡng mộ.

Khóe miệng Thư Diêu còn dính một chút sôcôla màu nâu nhạt, cô nũng nịu:
“Anh Mính Viễn, em thấy anh vừa rồi nói chuyện ngầu quá đi, mê chết em rồi! Mau cho em hôn cái nào~”

Nói xong, cô bám cổ anh như một con mèo nhỏ, cọ cọ môi mình lên mặt anh.

Chút sôcôla dính cả lên mặt Chu Mính Viễn, anh cũng không giận, chỉ ôm cô vào lòng, bất đắc dĩ nói:
“Nhóc con, đừng có lúc nào cũng dụ dỗ anh.”

Đang trong kỳ kinh nguyệt, Thư Diêu lại càng nghịch ngợm, nhân lúc ghế bập bênh đung đưa, cô lăn lộn trong lòng Chu Mính Viễn, thậm chí còn cắn nhẹ vào cằm anh. Đến khi cô hôn xuống yết hầu, anh rõ ràng cứng người lại trong thoáng chốc, rồi dịu dàng xoa đầu cô:
“Đừng quậy nữa.”

Thư Diêu thật lòng yêu sự tỉnh táo của Chu Mính Viễn.

Anh biết mình có năng lực, nhưng chưa bao giờ tham lam.

Anh từng nói, có người muốn làm vĩ nhân, có người muốn làm cá mập lớn. Nhưng cũng có người chỉ muốn tận sức mình vì xã hội, sau đó trở về làm một người bình thường.

Đó chính là điều anh muốn.

Người có thể tỉnh táo làm chính mình, đã là thành công.

Thành công không phải chỉ có danh lợi mới đếm được.

Chu Mính Viễn là như vậy và bạn bè anh cũng thế – ví dụ như giáo sư Lý Tư.

Trước Tết, Chu Mính Viễn và Thư Diêu hủy phòng khách sạn năm sao ở trung tâm Quảng Đông, chuyển về một khách sạn nhỏ trong khu phố cũ.

Khu phố cũ náo nhiệt, ra cửa là thấy đủ món ăn vặt hấp dẫn, có thể ngắm nhìn nhà thờ đôi tháp phong cách Gothic, gần bến tàu ngắm đêm trên sông Châu Giang.

Hai người cùng đi tàu du ngoạn trên sông, nước sông dưới ánh đèn thành phố lấp lánh ngũ sắc, sóng gợn long lanh. Xa xa là tháp truyền hình nhỏ "eo thon" đổi màu ánh sáng liên tục.

Thư Diêu đứng trên mũi thuyền, làn gió ẩm ướt phả vào mặt, vội kéo chặt áo khoác:
"Thì ra mùa đông phương Nam cũng lạnh thật."

Chu Mính Viễn đứng sau, ôm eo cô, quấn cô vào áo khoác dày của mình, cười nhẹ:
"Đã bảo mặc ấm chút rồi mà."

Con gái vốn thích đẹp, Thư Diêu chỉ mặc váy ngắn, lạnh run cầm cập, mãi đến khi xuống thuyền vẫn được anh ôm vào lòng, rồi hai người bắt taxi đến một quán lẩu bò.

Lẩu bò Quảng Đông nổi tiếng khắp nước, nhân viên phục vụ giới thiệu đủ loại thịt: "dải lưng", "cật", "vân hoa", còn dặn kỹ từng loại nên nhúng bao nhiêu giây.

Nhưng Thư Diêu chẳng buồn nghe, cô ôm cốc trà nóng sưởi tay, Chu Mính Viễn nhớ rõ, miếng nào nhúng 13 giây tuyệt đối không nhúng quá 15 giây, rồi gắp miếng thịt thơm phức cho cô mèo nhỏ.

Thư Diêu lim dim nhấm nháp, tấm tắc khen:
"Em chưa từng thấy thịt bò mềm thế này, ngon quá trời!"

Mấy hôm trước cô mới cắt mái ngố kiểu Pháp, lúc cúi đầu ăn, tóc mái rủ xuống gần chén nước chấm. Chu Mính Viễn khẽ vén tóc, lộ ra trán mịn màng, rồi cúi xuống hôn nhẹ:
“Ăn chậm thôi.”

Giữa lúc đó, Lý Tư nhắn tin đến.

Ông từ chối lời mời từ các công ty lớn, nói sẽ ở lại viện nghiên cứu Nam Phi. Những tình nguyện viên của dự án “Thiên sứ B-T” năm xưa đều là người như Thư Diêu, ông sẵn lòng chữa trị miễn phí cho họ.

Đọc xong tin nhắn, Thư Diêu mỉm cười nói với Chu Mính Viễn:
“Nếu ông nội thấy, chắc sẽ bảo giáo sư Lý Tư là đồ ngốc.”

“Ông ấy không nói ra đâu.”

Trong mắt nhiều người, bỏ đoàn ballet hàng đầu như Thư Diêu là ngốc; từ chối kế thừa công ty nhà họ Chu như Chu Mính Viễn là ngốc; từ chối mức lương cao của giáo sư Lý Tư cũng là ngốc.

Nhưng mà thì sao chứ? Ít nhất, niềm vui của họ là thật lòng.

Viên bò viên lăn tròn trong nồi lẩu sôi sùng sục, Thư Diêu gắp một viên, định đưa vào miệng thì bị Chu Minh Viễn ngăn lại.

Cô trừng mắt:
“Chu Mính Viễn, anh dám tranh đồ ăn với em à!”

Anh nào dám.

Tranh đồ ăn với Thư Diêu, chẳng khác nào nhổ râu hùm.

Nhưng trêu cô một chút cũng vui.

Chu Mính Viễn cầm lấy cổ tay cô, làm bộ như định ăn viên bò viên ấy.

“Chu Mính Viễn!”

Thư Diêu trừng mắt to gấp đôi bình thường, chỉ thấy anh thổi nhẹ viên bò viên, ánh mắt đầy ý cười dịu dàng:
“Anh chỉ thổi cho bớt nóng thôi, coi chừng bỏng miệng.”

Chương 77: Phiên Ngoại 4

DTV-EBOOK

Vào đêm giao thừa, Thư Diêu và Chu Mính Viễn ngồi ăn trong một quán cháo bình dân giản dị.

Quán trông giống như một quán nhậu vỉa hè khổng lồ.

Bàn ghế nhựa, bát đũa dùng một lần bọc trong lớp nhựa trong, vài chiếc lò sưởi điện nhỏ quay 180 độ tỏa hơi ấm, xua đi cái lạnh trong không khí.

Nhưng từ sau 5 giờ chiều, quán đã chật kín người, chỉ trong chốc lát là đầy hơn 60 chiếc bàn.

Đây đã là lần thứ ba Thư Diêu ghé quán này, lần đầu tiên đến là hai hôm trước, rồi liên tục đến thêm hai ngày sau đó.

Ban đầu, Thư Diêu vốn đã chán ngấy các loại cháo và tổ yến, ăn hơn mười năm đến mức phát ngán, nên hễ là món canh hay đồ nước đều không mấy hứng thú.

Thế nên khi Chu Mính Viễn lần đầu nhắc đến "cháo nồi đất", cô mới nghe thấy chữ "cháo" đã chau mày, giọng điệu vừa nũng nịu vừa uể oải:

"Anh Mính Viễn, em không muốn ăn cháo đâu."

"Quán này có món đặc sắc lắm."

"Dù có đặc sắc cũng vẫn là cháo thôi mà."

Chu Mính Viễn nghiêng người hôn nhẹ lên môi cô, tay đặt lên gáy cô, ngón cái vô thức vuốt nhẹ phần da phía sau tai cô.

Chỗ đó của Thư Diêu vốn nhạy cảm, khiến cô bật cười rụt người lại:

“Có phải anh muốn ăn nên mới giở trò ‘mỹ nam kế’ với em không?”

“Anh nghĩ em sẽ thích.”

Chu Mính Viễn cười khẽ, dỗ dành:

“Đi thử một lần thôi, nếu không thích thì chúng ta đổi chỗ khác.”

Trước khi đi, Thư Diêu vẫn còn nhăn nhó, thầm nghĩ: mình đã ăn đủ loại cháo trên trời dưới biển rồi, liệu còn có cháo gì đặc biệt hơn nữa chứ?

Ban đầu cô chỉ lẽo đẽo đi theo anh, thế mà cuối cùng lại bị quán cháo nhỏ này cuốn hút, đến mức ba ngày liền đều đến đây ăn.

Mỗi người một nồi cháo kiểu lẩu nhỏ, trong nồi là cháo trắng đã nấu chín, tự mình chọn nguyên liệu cho vào nấu, rồi tự chọn nước chấm – kiểu như lẩu nhưng nấu bằng cháo trắng.

Thư Diêu đứng trước tủ kính đầy ắp nguyên liệu tươi sống, không ngừng bưng từng đĩa nhỏ về bàn.

Cuối cùng, nồi cháo của cô cho đủ thứ: sò điệp, tôm hùm, lươn, bào ngư, ba ba, cua đồng, bò viên…, ăn đến mức mũi ửng hồng, lấm tấm mồ hôi.

Thư Diêu vừa nhấm nháp một con trai xanh, vừa lo lắng hỏi Chu Mính Viễn:

“Em cho vào nồi bao nhiêu thứ bổ dưỡng thế này, liệu có ăn quá bổ không?”

Chu Mính Viễn giả vờ hù dọa:

“Ừ, có thể sẽ bị chảy máu cam đấy.”

Con trai xanh vừa ăn dở đã bị Thư Diêu đặt trở lại đĩa:

“Vậy thôi không ăn nữa, cảm giác đêm giao thừa mà chảy máu thì không hay đâu nhỉ?”

Chu Mính Viễn bật cười:
“Cứ ăn thoải mái đi, lát nữa anh sẽ mua trà mát cho em, không lo bị nóng trong đâu.”

Dù chọn bao nhiêu món ăn kèm, khẩu phần của Thư Diêu vốn dĩ nhỏ, thỉnh thoảng ăn thêm chút đồ bổ cũng không sao.

Dù sao hôm nay cũng là đêm giao thừa, ai nấy đều về nhà đoàn tụ, quán cháo này so với mấy ngày trước cũng không còn đông đúc như trước, chỗ trống lác đác, không còn cảnh chen chúc chật kín 60 bàn như trước.

Có lẽ nhiều người vẫn thích sự cầu kỳ, nên chọn nhà hàng sang trọng hơn để ăn bữa cơm tất niên.

Thư Diêu chẳng bận tâm ăn ở đâu vào đêm giao thừa, vẫn vui vẻ hì hục nhúng đồ ăn trong nồi cháo.

Điều duy nhất khiến cô thấy tiếc là nồi cháo hải sản hôm nay không hợp với món tráng miệng là chè trôi nước đỏ:
“Hay là ngày mai chúng ta lại tới đây đi, mai em sẽ nấu mấy món ngọt, kiểu như chè, bánh tổ, bánh trôi ấy.”

Chu Mính Viễn mỉm cười đồng ý, rồi bỗng hỏi:
“Thư Diêu, đón Tết như thế này, em có thấy cô đơn không?”

Trong tưởng tượng của anh, Tết của Thư Diêu hẳn phải rất náo nhiệt.

Dù sao xung quanh cô lúc nào cũng có bạn bè, những cô bạn thân từ nhỏ, những thiếu niên thiếu nữ vô tư nô đùa.

“Không đâu.”

Thư Diêu chống khuỷu tay lên bàn, hai tay ôm lấy khuôn mặt, đôi mắt sáng lấp lánh:
“Chỉ cần có anh bên cạnh, thế là đã là một cái Tết tuyệt vời rồi, chẳng có chút cô đơn nào cả.”

Tết của Thư Diêu trước kia, thực ra không giống như tưởng tượng của Chu Mính Viễn – ồn ào, náo nhiệt.

Khi còn chưa thoát khỏi những ngày tháng học ballet, dù là Tết dương lịch hay Tết âm lịch, cô vẫn luôn bị nhốt trong nhà tập luyện.

Ngay cả thực đơn mỗi ngày, theo đúng quy tắc chẵn lẻ của Thư gia, cũng không hề thay đổi.

Cô chưa bao giờ ăn những món Tết đúng truyền thống, không có bánh chưng, không có bánh trung thu vào rằm tháng Tám, không có chè trôi vào Tết Nguyên tiêu.

Suốt thời gian ấy, thực đơn của cô chỉ được tính toán chính xác về calo và dinh dưỡng, không cần biết có ngon miệng hay hợp mùa hay không.

Sau này, khi thoát khỏi ballet và vòng kiểm soát của Thư gia, Thư Diêu trở thành vợ trên danh nghĩa của Chu Mính Viễn, dọn vào biệt thự Đông Cẩn.

Nhưng Tết của nhà họ Chu cũng không khác mấy, Chu Cảnh vốn là người bận rộn, ngoài sinh nhật của bản thân ra thì chẳng tổ chức tiệc tùng gì cả.

Thư Diêu thường chỉ một mình cuộn tròn trong biệt thự Đông Cẩn. Lúc ấy dạ dày của cô đã hỏng, dù muốn ăn bánh chưng, bánh bao cũng chỉ là mơ tưởng xa xỉ.

Dần dần, cô cũng quen với những cái Tết như thế.

Năm nay, có lẽ là cái Tết ấm áp nhất trong ký ức của Thư Diêu.

Bởi vì có Chu Mính Viễn bên cạnh.

Giữa làn hơi nước mờ ảo từ nồi cháo nghi ngút, chỉ cần khẽ ngẩng mắt lên, cô đã thấy người cô yêu đang ngồi đó.

Ánh mắt Chu Mính Viễn dịu dàng nhìn cô, cũng chan chứa tình cảm.

Thư Diêu kể cho anh nghe những cái Tết trước đây của mình, rồi khẽ hỏi:
“Anh có thấy kiểu đón Tết này hơi buồn không? Trước kia anh thường đón Tết thế nào?”

Chu Mính Viễn suy nghĩ một chút, dường như trước đây anh chưa bao giờ có khái niệm về Tết.

Khi còn ở Đế Đô, anh thường trải qua Tết trong tòa nhà tài chính, Chu Cảnh lúc trẻ là một con nghiện công việc, Tết vẫn miệt mài xử lý tài liệu trong văn phòng. Anh được ông nội dẫn theo, lúc nhỏ là đọc sách học bài, lớn hơn chút thì ngồi trong văn phòng rộng thênh thang.

Bất kể ngoài kia pháo hoa rực rỡ, anh vẫn chỉ cắm cúi vào công việc.

Tết đối với anh, khác biệt duy nhất so với ngày thường, có lẽ là việc phải phê duyệt thêm một khoản thưởng Tết cho nhân viên.

Trên tivi của quán cháo đang phát chương trình Giao thừa, những nghệ sĩ trong bộ đồ rực rỡ, múa hát vui tươi.

Xung quanh là tiếng trò chuyện rôm rả bằng tiếng Quảng, Thư Diêu và Chu Mính Viễn ngồi giữa đám đông ấy, không hề cảm thấy cô đơn, trái lại, giữa làn hơi nước tỏa lên, lại thấy ấm áp vô cùng.

Đây là lần đầu tiên Thư Diêu và Chu Mính Viễn cảm nhận được không khí ấm áp của Tết, dù chỉ là trong một quán nhỏ giản dị.

“Em rất thích kiểu Tết này.”

Chu Mính Viễn cầm khăn giấy, dịu dàng lau đi vệt cháo bên khóe môi của Thư Diêu:
“Chúng ta sẽ còn nhiều cái Tết như thế này nữa.”

“Em mong lắm ấy.”

Mẹ Chu gọi video, cả hai mỗi người đeo một tai nghe để trả lời.

Trên màn hình, mẹ anh mặc áo len màu đỏ nâu, trông tâm trạng khá vui vẻ.

Bà kể mình đã nhiều năm không tự tay gói bánh, năm nay làm lại thấy vui, hơn nữa Chu Cảnh cũng rất nể mặt, ăn liền mười mấy cái.

Nói đến Chu Cảnh, bà dúi điện thoại cho ông ấy:
“Cứ giục con gọi video cho Mính Viễn và Thư Diêu, giờ bố nói đi.”

Chu Cảnh nhận điện thoại, thoáng chút lúng túng, ngập ngừng rồi mới cất lời:
“Đi lâu như vậy rồi, tiền còn đủ không?”

Dù ông từng là nhân vật hô mưa gọi gió trên thương trường, nhưng khi muốn bày tỏ sự quan tâm, lại chỉ biết hỏi câu “còn đủ tiền không”.

“Đủ ạ.”

Chu Mính Viễn khẽ gật đầu.

Nói xong câu đó, Chu Cảnh dường như mới quen với việc trò chuyện, nói thêm vài câu chuyện đời thường:

“Quảng Châu ông cũng từng tới, mùa hè nóng bức khó chịu lắm, bây giờ chắc dễ chịu hơn rồi.”
“Công ty có ba dự án ở Quảng Châu, phát triển cũng tạm ổn, giờ là chú của con đang quản lý.”
“Nói đến quản lý, con trai của chú hai, Chu An Đồng, thằng nhóc đó chỉ biết ăn chơi hưởng lạc, chẳng có chút chí tiến thủ nào cả.”

Hiếm khi Chu Mính Viễn nói đỡ cho ai, nhưng lúc này lại nhẹ nhàng xen vào:
“Anh hai nhạy cảm với nghệ thuật hơn, những bức vẽ minh họa của anh ấy cũng được công nhận trong ngành.”

Khóe môi Chu Cảnh hơi động, cuối cùng cũng không phản bác gì.

Nhưng ánh mắt ông lại liếc tới chỗ Thư Diêu, người đang cầm thìa nhựa trắng ăn từng ngụm cháo nhỏ.

Chiếc thìa nhựa in logo màu xanh lá đã bị mờ sau nhiều lần rửa bằng máy, chỉ còn đọc được hai chữ “cháo nồi đất”, trông cũ kỹ.

Chiếc nồi trước mặt cô cũng chỉ là nồi sắt nhỏ bình thường, cốc trà là cốc nhựa, bàn ghế cũng đều giản dị, đơn sơ.

Chu Cảnh nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng vẫn buột miệng nói:
“Ăn Tết mà đạm bạc thế này…”

Chữ “đạm bạc” còn chưa thoát ra khỏi miệng, Thư Diêu đã đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt lườm thẳng vào anh.

Cô nâng chiếc thìa lên, dọa dẫm:
“Ăn ngon không bằng ăn vui! Ông còn dám chê bai cuộc sống vui vẻ của chúng tôi, tôi về sẽ hầm luôn cái cây linh chi ông nuôi mười mấy năm trên bàn làm thuốc bồi bổ đấy!”

Chu Cảnh vốn đã quen bị Thư Diêu trêu chọc, nhưng bị chọc đến mức này, phong thái “núi Thái Sơn đổ trước mặt cũng không đổi sắc” của anh rốt cuộc cũng không chịu nổi, lập tức tức giận, râu mép dựng đứng:
“Không biết trên dưới!”

Thư Diêu lè lưỡi trêu ông qua màn hình điện thoại:
“Thế thì ông là có tuổi mà không nghiêm, hừ hừ hừ.”

Chu Cảnh giận đến mức, dùng cánh tay còn linh hoạt của mình ném điện thoại lại cho mẹ Chu:
“Tự cô nói chuyện với chúng nó đi!”

Mẹ Chu đón lấy video call, vừa cười vừa vuốt khóe mắt để không làm nhăn thêm nếp nhăn:
“Xem ra trong nhà này, chỉ có Diêu Diêu mới trị được cái tính khí quái đản của ông nội!”

Khi video kết thúc, bên cạnh họ vừa đến một bàn khách mới.

Người đàn ông tóc dài buộc đuôi ngựa, người phụ nữ tay và các khớp ngón tay đều dán miếng dán giảm đau.

Thư Diêu chú ý đến họ, vì cô từng gặp một giáo viên piano trong đoàn múa, bàn tay cũng dán miếng dán như vậy để giảm đau khớp lâu dài.

Có lẽ những người làm nghệ thuật dễ nhận ra nhau, Thư Diêu cảm thấy hai người kia có vẻ làm trong ngành âm nhạc.

Quả nhiên, họ bắt đầu trò chuyện về âm nhạc, rồi nói sang cả ballet.

Họ nói tiếng Quảng, Thư Diêu không hoàn toàn hiểu, nhưng cô nghe được tên Thư Uyên và tên của đoàn ballet hàng đầu thế giới.

Trong lúc cả nước đang hân hoan đón Tết, Thư Uyên cuối cùng đã thi đỗ vào đoàn múa mà cả nhà mong mỏi.

Thư Diêu nghĩ, chắc hẳn Uyên Uyên sẽ rất vui.

Nghĩ đến đó, Thư Uyên gọi video đến.

Hai chị em ít khi liên lạc, thấy lời mời video của Thư Uyên, Thư Diêu hơi ngạc nhiên, nhưng khi nhấn nút nhận, lại không thấy gương mặt rạng rỡ như cô tưởng.

Trên gương mặt Thư Uyên, hiện lên một vẻ hoang mang, cô bé ấp úng gọi một tiếng:
“Chị… anh rể…” rồi lặng lẽ không nói gì nữa.

Thư Diêu khẽ cười, giơ cốc trà lúa mạch lên:
“Chúc mừng nhé, vào được đoàn múa lớn, chắc bố mẹ vui lắm hả?”

“Chị biết rồi à? Họ vui mấy hôm nay rồi.”

Thư Uyên nhíu mày, ngập ngừng hỏi:
“Chị, lúc trước sao chị không vào đoàn múa ấy?”

Tin tức trong nước vẫn có độ trễ, thực ra Uyên Uyên đã đỗ từ hai ngày trước.

Thư Diêu nhún vai nhẹ nhàng:
“Thì không đậu thôi mà.”

“Không phải vậy, chị, chị từng đậu rồi phải không?”

Trong mắt Thư Uyên tràn đầy nghi hoặc, giọng nói vì lo lắng mà gấp gáp.

Hôm thi xong, cô gặp một cô gái người Anh có điểm cao hơn mình một chút.

Số suất vào đoàn múa chỉ có vài người, Thư Uyên từng nghĩ mình sẽ bị loại vì cô gái kia. Nhưng không ngờ, cô gái đó đã nói: “Cậu yên tâm mà thi, tôi sẽ không vào đâu.”

Khi đó, Thư Uyên còn nghĩ cô ấy khiêm tốn quá, không ngờ cô gái người Anh thật sự không vào – chính xác hơn là cô ấy đã tự nguyện từ bỏ suất vào đoàn múa.

Ban đầu Thư Uyên không hề biết điều đó, cho đến khi cô vô tình nghe được cuộc trò chuyện của hai giám khảo trong nhà vệ sinh.

“…Cô ấy tự bỏ suất vào à?”
“Ừ, nói là không thích ballet.”
“Cũng không phải lần đầu tiên, tôi nhớ vài năm trước cũng có trường hợp như vậy.”
“Ừ, cô gái đó rất can đảm, thành tích xuất sắc, nhưng tự chọn từ bỏ.”
“Cũng là một tín hiệu tốt, tôi nghĩ họ không phải bướng bỉnh, mà là thật sự hiểu rõ mình muốn gì.”
“Đúng vậy, cho dù có yêu ballet hay không, họ cũng nên biết mình yêu điều gì.”
“Cô ấy tên gì nhỉ, nghe rất hay.”
“À, Thư Diêu.”

Thư Uyên sững sờ. Đây là lần đầu tiên cô biết, chị gái không phải không đậu, mà là đã chọn từ bỏ.

Từ nhỏ, cô luôn ngoan ngoãn nghe theo sự sắp đặt của bố mẹ, từ từ đi đến đỉnh cao của đoàn múa, đây là thành tích vinh quang nhất của cô.

Nhưng lại có người thà từ bỏ vinh quang ấy, vì sao?

Chẳng lẽ việc vào đoàn múa không có ý nghĩa?

Tại sao các giám khảo cũng cho rằng từ bỏ ballet không phải điều xấu?

Trong lòng Thư Uyên chợt dâng lên một nỗi hoang mang.

Cô gấp gáp tìm kiếm một câu trả lời.

Chu Mính Viễn đưa cho Thư Diêu một tờ khăn giấy ướt, ra hiệu để cô lau tay, còn mình thì khéo léo đỡ lấy điện thoại, giúp cô cầm.

Ở góc mà Thư Uyên không thể nhìn thấy, Chu Minh Viễn trao cho Thư Diêu ánh mắt hiểu ý.

Thư Diêu lập tức hiểu được.

Họ đều nhận ra sự hoang mang của Thư Uyển.

“Có lẽ vì chị là người phàm phu tục tử thôi,” Thư Diêu nói, giọng có chút dịu dàng pha lẫn tự giễu, “chị chỉ nghĩ đến chuyện no bụng, tự do ăn uống, còn nhảy ballet đối với chị quá mệt mỏi nên chị bỏ thôi.”

Câu nói nhẹ tênh, nhưng lại khiến Thư Uyển khẽ lắc đầu: “Em từng xem video chị nhảy hiphop, chị nhảy rất xuất thần, chị thích nhảy mà… Chị từng nói không thích ballet, nhưng ballet rất đẹp mà…”

Thư Diêu nghiêng đầu hỏi:
“Em có thích ballet không?”

Thư Uyên trầm ngâm, rồi khẽ gật đầu:
“Thích.”

“Được làm điều mình thích là hạnh phúc lớn nhất rồi, em rất may mắn đấy, bởi gia đình mang đến cho em đúng điều em yêu thích, những nỗ lực của em không hề uổng phí.”

“Em cũng có sở thích khác nữa,” Thư Uyên hơi ngượng, cụp mi mắt, thì thầm, “em thích thơ.”

Thư Diêu bật cười:
“Viết thơ với ballet đâu có mâu thuẫn, sau này khi em giải nghệ, có cả khối thời gian để viết thơ, vũ công ballet nghỉ hưu đi khắp thế gian viết thơ, nghe thôi cũng thấy lãng mạn rồi.”

“Chị, em không bỏ lỡ điều gì đúng không?”

“Không đâu, chỉ cần em làm tốt những gì mình mong muốn là được.”

Khuôn mặt căng thẳng của Thư Uyên rốt cuộc giãn ra.

“Vào đoàn múa lớn là chuyện đáng vui mừng, đừng vì lựa chọn của người khác mà dao động, nhớ thay chị chúc bố mẹ năm mới vui vẻ nhé.”

“Chị, chuyện chị từng đậu vào đoàn… có muốn…”

Chưa dứt lời, Thư Diêu đã cắt ngang, cười đến rạng rỡ:
“Đừng nói, em muốn chọc giận ba mẹ à?”

Thư Uyên cũng bật cười:
“Vậy thì để ba mẹ nghĩ rằng chị là cô con gái ‘vô tích sự’ đi.”

“Ha ha ha, được thôi! Rồi để họ nâng niu cô con gái ‘có tiền đồ’ như em trong lòng bàn tay!”

Nhìn thấy em gái dần vui vẻ trở lại, Thư Diêu mới nhẹ nhõm thở phào.

Khi cuộc gọi video kết thúc, Thư Diêu quay sang Chu Mính Viễn, cười rạng rỡ:
“Mính Viễn cưa cưa, em bỗng nhận ra, anh nhạy cảm với cảm xúc của con gái hơn em tưởng đấy!”

Câu này vốn là kiểu câu thử thách, nhưng Chu Mính Viễn chỉ bình thản trả lời:
“Không phải nhạy cảm, chỉ là vì em ấy là em gái của em, nên anh mới chú ý hơn chút xíu thôi.”

“Lời ngọt ngào sao?”

“Làm gì có ngọt ngào gì đâu, anh nói thật lòng đấy.”

Lúc này trong quán chỉ còn gia đình chủ quán đang chuẩn bị. Cô con gái nhỏ tầm tám, chín tuổi của họ, dáng vẻ chuẩn kiểu con gái Quảng Châu, bước đến bàn với nụ cười tươi tắn:
“Mẹ em nói ở miền Bắc đêm Giao thừa thường ăn sủi cảo, nên bảo em mang bánh sủi cảo da cá cho hai anh chị.”

Thư Diêu nhận lấy đĩa sủi cảo, vui vẻ cảm ơn.

Sủi cảo da cá khác hẳn với sủi cảo miền Bắc, nhìn bề ngoài giống như hoành thánh.

Cô vừa ăn liền hai chiếc, còn dùng thìa múc lên đút cho Chu Mính Viễn.

Từ nhỏ đến lớn, Chu Mính Viễn chưa từng có ai đút cho ăn như vậy. Anh hơi bối rối, định giơ tay đón lấy thìa:
“Để anh tự làm.”

Thư Diêu khéo léo né tránh, còn cố tình làm nũng:
“Mính Viễn cưa cưa! Bánh sủi cảo người yêu đút mới có vị đặc biệt, thật đấy, anh thử xem!”

Chu Mính Viễn chỉ cười lắc đầu, nhưng vẫn ngoan ngoãn hé miệng để cô đút.

“Có phải thấy vị khác hẳn không?”

“…Ừ.”

“Khác ở chỗ nào?”

“…Ngon hơn.”

Có lẽ thấy Thư Diêu ăn ngon lành, cô bé con nhà chủ quán ghé qua, cười hỏi bằng tiếng Quảng:
“系咪好食 (Ngon không)？”

Thư Diêu bèn bắt chước giọng Quảng không thành thạo, trả lời:
“系呀，好食 (Đúng, ngon)！”

Cô bé cười khúc khích:
“Chị nói không đúng rồi!”

Rời khỏi quán, ngoài phố tràn ngập không khí lễ hội.

Ngay cả những cửa hàng đóng cửa cũng treo câu đối đỏ và chữ “Phúc” trên cửa cuốn.

Pháo hoa rực rỡ nở rộ trên bầu trời, Thư Diêu nhảy nhót tung tăng giữa ánh pháo hoa, giống như một đóa hoa rực rỡ hơn cả ánh sáng trên trời.

Đi ngang qua một quầy nhỏ, cô lại chen vào đám trẻ, mua thêm vài que pháo bông cầm tay.

Chu Mính Viễn móc bật lửa, giúp cô châm lửa, lặng lẽ nhìn cô chạy tung tăng trong con hẻm nhỏ, váy áo bị gió thổi bay phấp phới, tiếng cười cô vang lên vui tươi hơn cả ánh pháo hoa.

“Chu mÍnh Viễn, không xong rồi! Pháo hoa làm cháy một lỗ trên áo em rồi này!”

“Nhưng nghe giọng em có vẻ vui lắm.”

“Ha ha ha, lỗ thủng hình trái tim nhé, hình dáng của tình yêu đó, anh xem này!”

“…Thấy rồi.”

Trở về phố lớn, họ nắm tay nhau chặt chẽ giữa dòng người đông đúc.

Thư Diêu vô ý vấp chân, tranh thủ nhào vào lưng Chu Mính Viễn, đòi anh cõng.

Chu Mính Viễn hỏi:
“Chân em có sao không? Có cần mua thuốc xịt giảm đau không?”

Thư Diêu chỉ cười, ghé sát tai anh nói nhỏ:
“Chúc mừng năm mới, Mính Viễn cưa cưa!”

Đó là một đêm Giao thừa ấm áp nhất.

Khói pháo hòa vào ánh sao và vầng trăng, trên cành cây và đèn đường treo đầy lồng đèn đỏ, mọi người đều nở nụ cười rạng rỡ. Những tán lá xanh mướt đặc trưng của phương Nam và thứ tiếng Quảng khó hiểu khiến mọi thứ trở nên dịu dàng hơn.

Nhưng dù pháo hoa có đẹp đến đâu, cũng không bằng ánh mắt của Chu Mính Viễn khi nhìn cô.

Anh quay đầu, nhìn cô và mỉm cười:
“Chúc mừng năm mới.”

Chương 78: Ngoại Truyện 5

DTV-EBOOK

Sau khi đón giao thừa tưng bừng náo nhiệt ở Dương Thành, mấy ngày đầu năm mới, Thư Diêu và Chu Mính Viễn gửi xe ở bến tàu phía nam thành phố, đổi phương tiện di chuyển—họ chọn đi thuyền.

Chuyến hải trình kéo dài hơn một tuần, cuộc sống trên du thuyền cũng bắt đầu từ đó.

Trước là vòng quanh quần đảo Đông Sa, kế đến là các vùng biển và cảng của những quốc đảo lân cận, cuối cùng mới trở về tỉnh Qiong.

Du thuyền gồm năm tầng, tích hợp đầy đủ nhà hàng, khu giải trí, thư viện, quầy bar, quán cà phê, cả khu mua sắm và phòng chơi cờ cũng có sẵn.

Ban ngày, Thư Diêu và Chu Mính Viễn ngồi dưới chiếc dù trên boong tàu, tắm nắng, ngắm biển trời xanh thẳm, dõi theo những cánh chim hải âu sải bay qua đảo, và cả những chú cá bất ngờ tung mình khỏi mặt nước.

Buổi tối, họ lui về quầy bar hoặc thư viện, lúc thì trò chuyện, khi lại cùng yên lặng đọc sách. Cũng có khi, cả hai chẳng nói lời nào, chỉ lặng lẽ ngồi bên cửa sổ, nhìn ánh đèn từ con tàu in bóng xuống từng gợn sóng trên mặt biển, rồi lại mang theo làn nước lấp lánh ấy, dũng cảm lao mình vào màn đêm sâu thẳm.

Chỉ duy có một ngày, Thư Diêu nổi hứng, muốn kéo Chu Mính Viễn đi đánh mạt chược.

Cô nói với vẻ rất nghiêm túc:
“Đánh mạt chược là quốc túy đấy! Đánh chơi thì giải sầu, đánh

thật thì tỉnh óc!”

Hôm ấy, chẳng biết loài chim biển nào cất tiếng hót bên ngoài khung cửa sổ. Thư Diêu ngồi trên giường, quay lưng về phía Chu Mính Viễn.

Ánh sáng sớm mai đổ nghiêng, rơi xuống làn da mịn màng trắng trẻo nơi lưng cô. Thư Diêu dùng tay gom gọn tóc lại, khẽ gọi:
“Chu Mính Viễn, giúp em cài khuy áo với.”

Dải ren đen mềm mại nơi chiếc áo lót rũ xuống sau lưng, lộ ra tấm lưng gầy mảnh mai. Nắng sớm đọng lại nơi hõm lưng như một vệt sóng lặng.

Một lọn tóc dài chưa được gom hết bị đè cong, rủ lòa xòa trên làn da nõn nà.

Chu Mính Viễn khi ấy đang cài khuy tay áo sơ mi, nghe cô gọi thì cúi mắt nhìn xuống lưng cô, rồi dời ánh nhìn lên chiếc cổ thiên nga thanh tú.

Sau cùng, anh ngoan ngoãn vén lọn tóc kia lên, chuẩn bị giúp cô cài khuy áo ngực.

Thư Diêu đã nói từ tối qua, hôm nay muốn đến phòng chơi cờ làm vài ván mạt chược.

Nếu lại làm thêm một lần nữa, anh sợ cô ngồi lâu sẽ mỏi mệt.

Nhưng khi ý nghĩ kia vừa bị đè xuống, Thư Diêu lại trách oan anh.

Cô cảm thấy sợi tóc lướt qua lưng tưởng là đầu ngón tay anh, liền quay lại, phụng phịu:

“Đồ lưu manh, đêm qua chẳng phải vừa mới làm xong sao?”

Rồi cô còn lẩm bẩm thêm một câu:

“Làm tới tận rạng sáng nay cơ mà…”

Chu Mính Viễn bị oan mà chẳng nói nên lời, dứt khoát kéo cô xoay người lại, cúi xuống hôn cô—vừa là trừng phạt, vừa là yêu chiều.

Dù sao cũng bị mắng là lưu manh rồi, vậy thì… lưu manh cho trót.

Bị cô làm rối tung cả buổi sáng, đợi ăn xong bữa sáng, lúc đến được phòng chơi cờ đã là hơn mười giờ.

Phòng chơi cờ ốp giấy dán tường màu be nhã nhặn, bàn ghế mang phong cách châu Âu cổ điển, lại đặt giữa khung cảnh rộng lớn của du thuyền, khiến người ta không khỏi liên tưởng đến bộ phim *Titanic*.

Trong phòng có vài bàn chơi bài, vài bàn mạt chược, còn có người đang chơi cờ nhảy và vây cờ.

Không đủ bốn người để đánh mạt chược, Thư Diêu kéo Chu Mính Viễn ngồi tạm ở bàn cờ vây, vừa chờ vừa chơi cờ cho đỡ buồn.

Cô không biết chơi cờ vây, bèn lấy quân cờ vây chơi cờ caro với anh.

Mấy trò tiêu khiển kiểu này, Chu Mính Viễn cũng chẳng mấy khi động vào, vốn không rành mấy thứ cờ bàn.

Nhưng anh đúng là người thông minh, mà luật chơi cờ caro lại đơn giản, kết quả là đánh liền bốn năm ván, Thư Diêu ván nào cũng thua.

Chu Mính Viễn thắng cũng không dễ dàng gì, vì phải chịu đựng đòn phản công đầy oán khí của cô nàng thất bại—lén lút dưới gầm bàn, cô giẫm vào chân anh.

Giày da gót thấp, giẫm một cái cũng không nhẹ nhàng gì cho cam.

Ván cuối cùng, Thư Diêu lại sắp thua. Chu Mính Viễn chỉ cần đặt thêm một quân đen nữa là thắng, còn quân trắng của cô vẫn rải rác lung tung chẳng có hình thù gì.

Dù cô cố chặn thế nào cũng không ngăn được anh thắng ván, bèn quyết định chơi xấu, móc từ túi ra một viên sôcôla, bắt chước động tác đặt cờ, nhẹ nhàng thả xuống bên cạnh bốn quân đen kia.

Viên sôcôla là quà tặng hôm qua của nhà hàng trên du thuyền, bọc giấy bạc màu vàng, đầu viên còn dán một hình trái tim đen nhỏ xíu, lớn hơn quân cờ vây một chút, rơi xuống bàn cờ trông cũng rất… phá cách.

Đặt xong viên sôcôla, Thư Diêu chẳng giải thích gì, chỉ làm nũng gọi một tiếng:
“Anh Mính Viễn…”

Chu Mính Viễn bật cười, cam tâm để cô giở trò.

Bàn tay có khớp xương rõ ràng của anh nhẹ nhàng lướt qua bàn cờ, tháo rời chuỗi cờ đen sắp thành hàng năm của mình, lại thuận tay nhặt hai quân trắng của Thư Diêu, giúp cô hoàn thành một chuỗi thắng.

Năm quân trắng thẳng hàng, nổi bật hẳn trên bàn cờ. Chu Mính Viễn nhận sôcôla, giơ hai tay đầu hàng:
“Em thắng rồi.”

Thư Diêu che miệng bằng hai tay, nhỏ giọng hỏi anh:
“Vị tuyển thủ kia ơi, nhận hối lộ như thế có hài lòng không?”

Xung quanh là tiếng ồn đặc trưng của phòng chơi cờ—tiếng mạt chược va chạm, tiếng bài đập xuống bàn, cùng đủ kiểu cảm xúc từ các người chơi: hào hứng, thất vọng, kinh ngạc, hoan hô.

Trong không khí ồn ào ấy, Chu Mính Viễn khẽ cười:
“Không hài lòng.”

“Vậy anh còn muốn gì?”

“Thôi, sáng nay nhận lãi rồi.”

Không biết Thư Diêu nghĩ đến gì, vành tai bỗng hơi ửng hồng, nhăn mũi thì thầm:
“Chu Mính Viễn, anh đúng là đồ háo sắc…”

Lúc này, trong phòng chơi cờ có thêm vài người mới vào, rốt cuộc cũng đủ người cho một bàn mạt chược.

Thư Diêu nhanh nhẹn kéo ghế ngồi xuống, Chu Mính Viễn thì dời một chiếc ghế đến ngồi nghiêng phía sau cô, làm khán giả.

Thư Diêu đánh thì có đánh được, chỉ là vận đen, mãi chẳng đến lượt cô ù bài. Chơi hơn tiếng đồng hồ toàn thua, cô bèn thừa lúc đang xáo bài, lặng lẽ ghé đến bên Chu Mính Viễn.

Bạn chơi quanh bàn đều là người lạ, chỉ có Chu Mính Viễn là “người nhà”, Thư Diêu tất nhiên là tranh thủ làm nũng thì thầm với anh:
“Chu Mính Viễn, giá mà anh biết đánh bài thì tốt rồi. Em bị mấy người này vặt sạch rồi đây này…”

Chu Mính Viễn suy nghĩ giây lát rồi đáp:
“Biết sơ sơ, để anh thử nhé?”

Thư Diêu luôn có một niềm tin mù quáng vào Chu Mính Viễn. Vừa nghe vậy đã bật dậy, cằm hếch cao, vênh váo nói với ba người chơi còn lại:
“Tôi gọi cứu binh tới rồi! Mấy người chuẩn bị đưa tiền đi là vừa!”

Thật ra cũng chẳng có cá cược gì, chỉ là đánh cho vui, thắng thua thì dùng bộ bài poker thay thế tiền mặt.

Ba người kia bật cười:
“Được được, mời anh chàng đẹp trai lên chơi. Dù sao tụi này cũng chẳng ngán.”

Thư Diêu đánh không giỏi, nhiều nhất là biết chơi.

Chu Mính Viễn thì là tay mơ chính hiệu, vừa nãy chỉ mới ngồi sau lưng cô quan sát vài ván mới hiểu sơ sơ luật chơi.

Thế nhưng đầu óc người từng lăn lộn nơi thương trường quả có khác, tiếp thu cực nhanh, không hề phụ lòng Thư Diêu dốc sức “thổi phồng”.

Cứ thế, anh cứu tinh kia lên bàn là bách chiến bách thắng, từ lúc Chu Mính Viễn thay cô vào cuộc, chẳng ai ù được lần nào nữa.

Một ông chú lớn tuổi hơn trong bàn vừa vuốt cằm vừa cảm khái:
“Thôi thôi, biết rồi, biết rồi. Trình độ bạn trai nhà cô đúng là đỉnh. Tôi không ngồi đây làm nền cho hai người thể hiện nữa đâu, đi ăn cơm đây!”

Thư Diêu cười híp mắt, còn vờ cúi người chắp tay:
“Đa tạ đa tạ.”

Mấy người chơi khác đều cười theo, tiếng cười hòa vào tiếng sóng ngoài khung cửa sổ.

Thư Diêu khoác tay Chu Mính Viễn rời phòng chơi cờ, vừa xem điện thoại vừa ríu rít thông báo:
“Chu Mính Viễn! Hôm nay có bánh hạt dẻ phết mứt hạnh nhân làm món tráng miệng! Nghe thôi đã muốn ăn rồi!”

Nhà hàng trên du thuyền rất rộng, thực đơn mỗi ngày một khác, thường được cập nhật trên trang công bố nội bộ. Chu Mính Viễn nghĩ đa phần du khách chẳng ai để tâm, cứ tới xem rồi ăn thôi.

Chỉ có Thư Diêu, y như một đứa trẻ, mỗi bữa đều chăm chú đọc thông báo như thể đang đọc thư tình, rồi suốt đoạn đường đến nhà hàng, cứ thế mà hồi hộp mong chờ.

Từ tầng một của phòng chơi cờ, họ rảo bước lên đến nhà hàng ở tầng ba.

Suốt quãng đường, cô cứ nhảy chân sáo đầy phấn khích.

Có lẽ vì đêm qua trời trở lạnh, sáng sớm thức dậy, mặt biển phủ một lớp sương mù dày đặc, đi lại trên du thuyền mà có cảm giác như lạc bước vào chốn bồng lai.

Giờ thì mặt trời lên cao, hơi nước dần tan, sương mù cũng mỏng dần, sắp tan hết.

Thư Diêu mặc một chiếc áo khoác gió màu xám nhạt, thiết kế tinh tế, phần sau được may bằng vải voan trong suốt.

Cô xách chiếc túi xinh, bước đi trên hành lang du thuyền, bên phải là biển mù sương vờn quanh ngoài cửa sổ, lớp voan trên áo nhẹ nhàng lay động theo từng bước chân.

Chu Mính Viễn bỗng có một cảm giác kỳ lạ: cô như một ảo ảnh giữa biển khơi, như ảo mộng của lòng người—chỉ cần sương tan, cô cũng sẽ biến mất.

Thư Diêu như cảm ứng được tâm trạng ấy, đột ngột quay lại, chạy về kéo tay anh:

“Đi mau lên nào! Ai lười đi ăn thì là có tư tưởng có vấn đề đó, mau mau mau!”

Cô gái nhỏ mà cũng mạnh mẽ không tưởng, kéo đến mức Chu Mính Viễn suýt bước loạng choạng.

Anh bật cười, nói ra điều vừa thoáng qua trong đầu:
“Vừa nãy anh thấy em giống như một ảo ảnh giữa biển khơi… sợ rằng khi sương tan rồi, em cũng sẽ tan biến.”

“Chu Mính Viễn, anh nằm mơ đi nhé. Tôi mà tan biến thì anh lại đi tìm mấy cô gái khác chứ gì? Không có cửa đâu, tôi phải bám lấy anh cả đời!”

Nói xong, Thư Diêu mới bật cười, rồi nhỏ giọng thì thầm bên tai Chu Mính Viễn: “Thật ra vừa rồi em cũng thấy sương bên ngoài là lạ, cứ lo ngoảnh lại một cái là không còn thấy anh đâu nữa.”

Chu Mính Viễn khựng lại một chút, rồi nói: “Chắc là tâm linh tương thông rồi.”

Nhà hàng đông khách, trong không gian vang lên những bản nhạc cũ giai điệu chậm rãi, khiến người ta thấy thư thái dễ chịu.

Cuối bữa, Thư Diêu đứng dậy: “Em đi lấy một miếng bánh hạt dẻ mứt hồ trăn, anh đợi em nhé.”

Ai ngờ lần đi đó kéo dài đến gần mười lăm phút vẫn chưa thấy quay lại.

Chu Mính Viễn ăn xong phần bít tết của mình, đợi thêm một lúc, thấy phần salad trước mặt Thư Diêu đến rau cũng bắt đầu

héo lại, mày không khỏi nhíu chặt. Anh rút điện thoại định gọi cho cô.

Điện thoại đổ chuông, nhưng không ai nghe.

Lúc này anh mới phát hiện, điện thoại của Thư Diêu vẫn nằm chỏng chơ trên bàn.

Chu Mính Viễn chau mày, đang định đứng lên thì nghe thấy có người gọi phía sau: "Chu Mính Viễn."

Anh quay lại, thấy Thư Diêu đang bưng hai chiếc đĩa nhỏ viền vàng đi tới, trên mặt là nụ cười sáng rỡ như nắng.

Trái tim treo lơ lửng bấy lâu của anh, rốt cuộc cũng hạ xuống.

Thư Diêu đặt một trong hai đĩa xuống trước mặt anh: "Lúc xếp hàng lấy bánh hạt dẻ thì nhìn thấy người ta chuẩn bị nướng bánh khoai lang yến mạch, em tiện thể xếp hàng luôn cho anh một phần."

Thật ra Chu Mính Viễn ít khi hứng thú với đồ ăn, chỉ là tối đầu tiên lên tàu, nhà hàng có món bánh khoai lang yến mạch này, không hiểu sao hôm đó anh ăn nhiều hơn một chút.

Chắc do dạo gần đây suốt ngày đi với Thư Diêu, bị cô kéo theo, khẩu vị cũng dần dần khá lên. Mà Thư Diêu thì nhìn thấy, nên ghi nhớ.

Bánh khoai lang yến mạch – là thứ Chu Mính Viễn thích ăn.

"Có phải em quay lại lâu, anh lo lắng rồi không?"

Thư Diêu như thể sớm đoán ra, quay sang nhìn anh, cười híp mắt hỏi: "Sợ em tan theo làn sương mất à?"

Chu Mính Viễn bật cười: "Ừ."

“Thế tính tìm mỹ nữ nào thay thế chưa?”

“…Chưa.”

Thư Diêu giơ một tay lên: “Không trêu anh nữa, để em giải thích.”

Ban đầu cô chỉ định lấy miếng bánh rồi quay lại ngay, nào ngờ liếc thấy đầu bếp đang bưng khay bánh, liền tiện miệng hỏi thêm một câu: “Hôm nay còn món tráng miệng nào khác không ạ?”

“Thật ra là không có đâu, nguyên liệu làm bánh hạt dẻ không đủ, bếp đang chuẩn bị nướng thêm ít bánh khoai lang yến mạch để bù vào.”

Lúc ấy Thư Diêu lập tức nhớ đến Chu Mính Viễn – món anh hiếm khi thích ăn, cô quyết định đứng lại xếp hàng chờ một chiếc bánh nóng hổi dành cho anh.

Rời bàn ăn không nghĩ là sẽ đi lâu, cũng chẳng mang điện thoại, lại sợ đi rồi quay lại thì bánh bị khách khác lấy mất hết, cô dứt khoát chọn cách đơn giản nhất – đứng yên chờ luôn tại chỗ.

“Em là người đầu tiên lấy bánh khoai lang yến mạch đấy, chọn cho anh cái nhìn thấy nhân là nhiều nhất, lớp caramel trên mặt cũng đẹp nhất nữa, ăn nhanh đi, đang nóng!”

Bộ dạng Thư Diêu cứ luôn miệng giục Chu Mính Viễn, trông không khác gì một bà lão sốt ruột sợ người nhà không kịp ăn đồ ngon.

Chu Mính Viễn vừa cười vừa nói, lập tức bị cô phản đòn: “Em là bà lão thì anh là ông lão, dù sao tụi mình là vợ chồng, phải giống nhau chứ, em là gì, anh cũng phải là cái đó!”

Một bữa trưa trôi qua trong ấm áp, mặt biển ngoài khung cửa sổ cũng đã tan sương, lấp lánh sóng ánh bạc.

Trên boong tàu, các nhân viên đi tới đi lui bận rộn, hình như đang lắp dựng sân khấu.

Thư Diêu là một cô nàng hiếu kỳ, kéo tay Chu Mính Viễn bước ra boong tàu, vừa tung tăng trong nắng chiều, vừa vô cùng lễ phép. Cô tìm một nhân viên không quá bận, cười hỏi: “Chào anh, cho em hỏi ở đây đang chuẩn bị hoạt động gì vậy ạ?”

Nhân viên kia thấy khách nói chuyện nhẹ nhàng, cũng niềm nở đáp lại: “Chiều tối sẽ có ban nhạc biểu diễn ở đây, khoảng 5 giờ là bắt đầu, cô có thể tới sớm một chút, sẽ chọn được chỗ ngồi đẹp hơn.”

“Dạ vâng, cảm ơn anh. Tụi em sẽ tới sớm.”

Đúng bốn giờ hơn, Thư Diêu và Chu Mính Viễn đã có mặt trên boong.

Chiều về gió thổi mát rượi, Chu Mính Viễn cởi áo khoác đắp lên vai cô. Hai người đến sớm nên rất may mắn chọn được chỗ chính giữa hàng đầu, tầm nhìn cực đẹp.

Sân khấu dựng xong từ trước, phía sau là trống jazz, phía trước là đàn phím, bass và guitar.

Trên micro có buộc một dải ruy băng bạc, bị gió biển thổi khẽ đung đưa.

Ban nhạc biểu diễn không quá nổi tiếng, tất nhiên chẳng thể so với những nhóm đình đám như Healer, cũng không khí thế như concert của họ, nhưng vẫn đủ khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Vui vẻ, vốn dĩ không chia đắt rẻ.

Mấy chàng trai trong ban nhạc, từ ánh mắt cũng toát lên niềm say mê với âm nhạc, niềm vui giản dị ấy, lan truyền đến từng người nghe.

Thư Diêu rúc trong áo khoác của Chu Mính Viễn, đung đưa đầu theo một giai điệu dân ca, miệng khe khẽ: "Thật ra, con trai ngồi trên sân khấu nghiêm túc hát nhạc, nhìn vẫn cuốn hút ghê."

Chu Mính Viễn hơi gật đầu, như đang suy nghĩ gì đó.

Vài bài trôi qua, sắc trời dần sẫm lại.

Du thuyền lướt qua một cụm đảo nhỏ, rồi lại theo lộ trình vòng khéo để tránh, du khách cũng bắt đầu lục tục đi ăn tối, hàng ghế quanh sân khấu trở nên thưa thớt.

Nam chính của ban nhạc cầm micro nói vọng xuống: "Bọn tôi có thể nhường sân khấu đấy, có ai muốn lên tặng bạn đồng hành của mình một bài hát không nào?"

Anh ta đang nói, chợt bắt gặp Chu Mính Viễn ngồi dưới.

Trời đã nhá nhem, trên lan can boong tàu quấn đầy đèn màu cam nhạt, lúc sáng lúc mờ.

Làn da của Chu Mính Viễn trắng, ngồi lặng lẽ giữa khung cảnh ấy, nhìn lên sân khấu, có một nét trầm lặng đối lập với không khí náo nhiệt xung quanh.

Nam ca sĩ sững lại một chút, rồi thấy Thư Diêu bên cạnh anh, bèn bật cười trêu chọc:

"Woah, tôi vừa thấy một anh đẹp trai siêu cấp đẹp trai ngồi dưới kia! Có thể giúp bọn tôi mời anh ấy lên hát một bài được không?"

Khán giả dưới sân khấu đều vô cùng hào hứng, nhao nhao hò reo: “Lên đi! Lên hát đi!”

Ca sĩ chính cười lớn: “Tôi hơi lo là cậu ấy lên sân khấu thì sẽ lấn át luôn phong độ của tôi mất. Nhưng mấy vị tiểu thư hò hét to nhất ở dưới kia, xin đừng kích động, người ta có bạn gái đi cùng rồi đấy.”

Ban đầu Thư Diêu và Chu Mính Viễn còn chưa phản ứng kịp, Thư Diêu thậm chí còn tươi cười phụ họa, cũng reo lên mấy tiếng: “Lên đi! Cho anh ấy lên đi!”

Ca sĩ chính nói tiếp: “Hàng đầu tiên, vị trí giữa, anh chàng mặc sơ mi trắng, áo khoác khoác trên vai cô bạn gái ấy – đúng, tôi đang nói cậu đó. Có muốn lên sân khấu, thi thử xem ai đẹp trai hơn không?”

Chu Mính Viễn nhướng nhẹ chân mày, rồi dứt khoát đứng dậy, thần sắc thản nhiên: “Thi thì thi.”

“Woa ——!”

Ca sĩ chính phá lên cười: “Mọi người ơi! Anh ấy đến rồi! Mang theo khuôn mặt điển trai của mình mà đến rồi!”

Mấy thành viên khác trong ban nhạc cũng không nhịn được bật cười, tay guitar cầm lấy micro trêu chọc: “Thôi khỏi thi, anh xuống đi, anh không bằng một phần trăm của anh đẹp trai kia đâu.”

Ngay cả tay trống cũng gõ một tràng nhịp phụ họa, tỏ ý tán thành.

Cả sân khấu rộ lên tiếng cười ầm ĩ, sôi động như một quán bar dân ca thứ thiệt.

Ca sĩ chính che mặt than thở: “Được rồi, ít nhất tôi vẫn còn cái giọng hát. Anh bạn đẹp trai, có muốn hát một bài tặng bạn gái không?”

Vừa nói, anh ta vừa đưa micro sang.

Chu Mính Viễn nhận lấy, gương mặt bình thản.

Thật ra anh không biết hát, thậm chí cũng rất hiếm khi nghe nhạc.

Những năm tháng lẽ ra thuộc về tuổi trẻ, anh không có.

Khi những thiếu niên khác vừa đeo tai nghe vừa làm bài tập, nghe nhạc pop rộn ràng, thì Chu Mính Viễn đã ngồi trong toà cao ốc tài chính, xử lý công văn chồng chất.

Chỉ khi xung quanh quá ồn ào, anh mới đeo tai nghe, mở vài bản nhạc nhẹ.

Thật ra cũng chẳng phải để nghe, chỉ là để cách âm, lặng lẽ chống lại những hỗn tạp của thế gian.

Thế nên anh không có ký ức nào về chuyện vừa tắm vừa ngân nga hát, hay bước trên con đường sớm mai mà khẽ khàng nghêu ngao.

Nhưng khoảnh khắc này, đứng trên sân khấu, anh lại thật lòng muốn hát cho Thư Diêu một bài.

Anh nghiêng đầu, ôn hoà hỏi mấy chàng trai trong ban nhạc: “Tôi muốn tìm một bài hát, nhưng không biết tên.”

“Không sao, anh nhớ lời không?”

Bài anh muốn hát, là bài phát ra trong nhà hàng buổi trưa hôm nay.

Khi đó Thư Diêu đi lấy bánh ngọt cho anh, rất lâu vẫn chưa quay lại. Anh bỗng dưng rảnh rang, như thể mới khôi phục được thính giác, liền nghe thấy một câu: 'Cũng bởi vì có em, nhân gian mới rộn ràng như thế.'

Tìm lời xong, hiện ra tên bài hát – "Nhân Gian".

Chu Mính Viễn khẽ cười, quả thật, bài này nên dành để hát cho Thư Diêu. Là nhờ có cô, cuộc sống của anh mới dần dần nhuốm màu nhân gian, có khói bếp, có tiếng cười, có những nhung nhớ dịu dàng.

Phía dưới, Thư Diêu còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, chỉ thấy Chu Mính Viễn thoải mái nhận lấy micro, ngồi xuống chiếc ghế cao ở vị trí ca sĩ chính.

Một chân anh chạm đất, chân kia gác nhẹ lên thanh ngang của ghế cao.

Chu Mính Viễn mặc áo sơ mi trắng đơn giản, điều chỉnh độ cao của micro, cúi đầu khẽ cười với cô: "Thư Diêu, tặng em một bài hát."

Thư Diêu sững người.

Cô dường như thấy một thiếu niên đang thoát xác từ cơ thể người đàn ông này – ánh sáng tuổi trẻ lặng lẽ phá kén, nhẹ nhàng tỏa rạng.

Chu Mính Viễn xắn tay áo lên đến khuỷu, gió biển mằn mặn thổi qua, anh cụp mắt, nhìn lướt qua lời bài hát trên điện thoại.

Chỉ vài giây, nhạc dạo còn chưa hết, anh đã nhớ lời, rồi cất điện thoại vào túi quần.

Thư Diêu nhận ra, đây là một bài hát cũ. Bản gốc do một nữ ca sĩ có chất giọng rất đặc biệt thể hiện – cao và sắc.

Còn giọng Chu Mính Viễn thiên về trầm thấp.

Anh vừa cất tiếng hát câu đầu tiên, cả sân khấu bỗng nhiên im bặt.

Giọng anh vắt giữa trong veo và khàn khàn, như một đường cắt xuyên qua mặt biển tĩnh lặng, hoà cùng tiếng chim biển chao lượn, mang theo một nỗi dịu dàng thuần khiết.

“Chỉ mong đôi mắt em, chỉ soi thấy nụ cười.

Chỉ mong mỗi giọt lệ rơi, đều khiến người rung động.

Chỉ mong giấc mơ sau này, không là mộng hoang không thành.”

Chu Mính Viễn buông hờ bàn tay trên micro, cổ tay trắng muốt chìm trong ánh trăng dịu mát, lặng lẽ toả ánh sáng lên chiếc đồng hồ cổ kiểu cũ.

Ánh mắt anh chưa từng rời khỏi Thư Diêu, sâu thẳm mà hiền lành.

Cứ như trên con tàu du lịch này, trên mặt biển mênh mang này, chỉ còn lại hai người họ.

“Nhân Gian” vốn không phải một bài tình ca, thậm chí từng câu chữ còn thấp thoáng tiếc nuối và cô đơn, là bài ca của những điều không trọn vẹn.

Thư Diêu nhớ lần đầu nghe bài này là từ thuở bé, hôm ấy Phùng Linh Tử và Tề Ngôn Thanh lén sang nhà cô chơi, ba đứa tụm lại xem ti vi, đúng lúc nghe được bài này.

Trên màn ảnh là một người phụ nữ rất đẹp, đứng giữa sân khấu, giọng hát vang lên như thể đã nhìn thấu tình yêu, nhìn thấu nhân sinh.

Vậy nên ấn tượng trong lòng Thư Diêu về bài hát này là sự tang thương, là thế sự dâu bể.

Nhưng giọng Chu Mính Viễn lại không giống thế.

Từng câu anh hát, đều như đang dịu dàng kể với cô:

Em nhìn đi, thế giới vốn là như vậy – nhưng anh sẽ luôn ở bên em.

Và còn nữa —

“Trên trời dưới đất,

nếu quả thực có điều đáng ca tụng,

cũng là vì có em, mới khiến nhân gian rộn rã.”

Một người đàn ông như Chu Mính Viễn, khi dịu dàng sâu nặng, thực sự khiến người ta không cách nào chống đỡ.

Thư Diêu nghĩ, dù cô gặp anh vào năm mười bốn tuổi, hay ba mươi tư, năm mươi tư, thậm chí bảy mươi tư tuổi… cô vẫn sẽ yêu anh như thế.

Chu Mính Viễn hát xong, cười dịu dàng nói với Thư Diêu: “Anh chỉ biết hát mỗi bài này thôi.”

Ca sĩ chính lập tức tiếp lời: “Không khí đã lên thế này! Cầu hôn luôn đi chứ!”

Dưới sân khấu, mọi người vỗ tay reo hò: “Lấy anh ấy đi! Lấy anh ấy đi!”

Mắt Thư Diêu long lanh ánh sáng, cô mỉm cười dịu dàng, giơ bàn tay đang ẩn trong tay áo rộng của Chu Mính Viễn lên, để lộ chiếc nhẫn kim cương trên mu bàn tay: “Em lấy rồi mà.”

Tiếng cười và tiếng vỗ tay vang rộn cả boong tàu, làm rung lên mặt biển đang say ngủ.

Bên cạnh du thuyền là những hòn đảo lớn nhỏ, lặng lẽ nổi lên trong bóng tối như những dải lụa chồng xếp sắc xanh lam sẫm.

Thư Diêu nghĩ, đảo hoang cũng không cô đơn — chúng nằm yên trong làn nước ấm áp được nắng trời thấm đẫm.

Cô cũng không cô đơn, bởi bên cô có Chu Mính Viễn.

Thư Diêu nhào vào lòng anh:
“Chu Mính Viễn, anh hát hay lắm, hay cực kỳ luôn, cực cực cực kỳ hay!”

“Thật à?”

Chu Mính Viễn cong môi cười, còn tưởng cô sẽ khen anh thêm mấy câu nữa.

Ai ngờ Thư Diêu lại tiếp lời:
“Thật mà! Nghe mà em đói luôn rồi, mình đi ăn tối nha!”

Chu Mính Viễn: “……”

Thư Diêu vui vẻ tung tăng bên cạnh anh, rút điện thoại ra bắt đầu đọc thực đơn:
“Tối nay có bò xào măng tây sốt tiêu đen với cá hấp đấy! Mau lên mau lên, em còn muốn ăn cà tím nướng cà chua bi nữa cơ!”

Chu Mính Viễn chờ mãi không thấy lời khen thêm, chỉ đành bất lực lắc đầu cười khẽ:
“……Ừ.”

Chương 79: Phiên Ngoại 6

DTV-EBOOK

Khi Thư Diêu và Chu Mính Viễn quay lại Đế Đô, mùa thu đã gần chạm ngõ đông.

Hai bên đường, lá ngân hạnh chuyển sang màu vàng óng, từng phiến lá rụng lả tả ven phố, bị gió từ xe cộ cuốn lên, tựa như từng đàn bướm vàng rượt đuổi theo bánh xe lăn bánh.

Biệt thự Đông Cẩn nhộn nhịp suốt mấy ngày liền, bạn bè thân thiết thay phiên nhau ghé thăm.

Healer nhờ ca khúc mới đoạt liền mấy giải, giờ đang bắt tay chuẩn bị album tiếp theo.

Phùng Linh Tử và Tề Ngôn Thanh đã có cặp song sinh đáng yêu, chính thức lên chức cha mẹ.

Sở dĩ nói là "cặp song sinh đáng yêu", bởi vì trong mắt mọi người, hai đứa trẻ y như thiên thần nhỏ, thừa hưởng hết nét đẹp của cả bố lẫn mẹ.

Sở Duật thì hăng hái nhúng tay đủ mọi lĩnh vực, ôm đồm mua về cả đống công ty nhỏ, cuối cùng lại không xoay xở nổi, khiến Bạch Hủ mệt muốn xỉu. Hai người lủi thủi kéo nhau đến tìm Chu Mính Viễn cầu cứu, vẻ mặt vừa tội nghiệp vừa buồn cười.

Giáo sư Lý Tư cũng lần lượt tìm được ba tình nguyện viên từng tham gia vào dự án "Thiên sứ B-T" năm xưa, giúp họ phục hồi.

Mỗi người đều đang bước đi trên con đường riêng, chậm rãi mà vững vàng.

Sau một cái Tết nữa, khi xuân mới bắt đầu gõ cửa, Thư Diêu được mời làm cố vấn cho một chương trình tuyển chọn thực tập sinh.

Cũng trong thời gian ấy, cô phát hiện mình đã mang thai được một tháng.

Những ngày đó, cô không khoẻ lắm.

Vừa mở mắt ra buổi sáng là cảm thấy buồn nôn, ăn gì cũng thấy khó chịu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Vì trước kia dạ dày của Thư Diêu vốn không tốt, nên ban đầu ai nấy đều nghĩ cô lại bị đau dạ dày.

Đến ngày thứ ba, tình hình xấu đi rõ rệt, cô nôn ba lần chỉ trong một buổi sáng. Chu Mính Viễn lập tức đưa cô nhập viện tư, ngay cả giáo sư Lý Tư cũng từ Nam Phi bay gấp về nước.

Hành lang bệnh viện bỗng trở nên đông đúc.

Mấy cậu trai nhà Healer đeo khẩu trang chùm mũ kín mít, đứng đó mà vẫn không giấu được vẻ sốt ruột.

Phùng Linh Tử và Tề Ngôn Thanh cũng đến.

Sở Duật, Bạch Hủ và mẹ ngồi ghế dài ngoài hành lang, không ngừng đưa mắt nhìn về phía Chu Mính Viễn.

Chu Mính Viễn vốn không phải người hay để lộ cảm xúc, dù ở cạnh Thư Diêu cũng chỉ thường dịu dàng hơn đôi chút, còn với người khác vẫn là vẻ lạnh nhạt thường ngày. Nhưng lúc này đây, gương mặt anh hiện rõ dấu hiệu giông bão sắp đến.

Hơn một tiếng sau, giáo sư bước ra, tháo khẩu trang, nhìn thẳng vào Chu Mính Viễn.

Chu Mính Viễn lập tức đứng dậy, cả người căng như dây đàn, giữa trán nhíu chặt:
“Thế nào rồi? Là dạ dày có vấn đề à?”

Lý Tư đẩy nhẹ gọng kính trên sống mũi, hàng mày nhướng cao:
“Dạ dày thì không sao cả. Nhưng là chuyện nghiêm trọng hơn nhiều… chuyện có thể ảnh hưởng đến cả phần đời sau của cậu.”

Toàn hành lang im phăng phắc, tất cả ánh mắt đều dồn về phía Chu Mính Viễn.

Ngay khoảnh khắc đó, sắc môi anh lập tức mất hết huyết sắc.

Bất ngờ thay, Lý Tư bỗng bật cười thành tiếng:
“Muốn nhìn cậu biến sắc thì chỉ có Thư Diêu mới trị được cậu thôi. Không đùa nữa… Chúc mừng nhé, sắp làm bố rồi đấy.”

Chu Mính Viễn như hoá đá tại chỗ, ngẩn người, mãi không nhúc nhích nổi.

Lý Tư nhắc nhẹ, nửa đùa nửa thật: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau vào thăm Thư Diêu đi. Cô ấy vừa mới nói hình như con muốn ăn há cảo tôm đấy.”

Chu Mính Viễn lúc này mới như tỉnh mộng, vội bước vào phòng bệnh.

Bạch Hủ ở phía sau che mặt thở dài:
“Người vừa rồi là ai thế? Tuyệt đối không phải Tiểu Chu tổng nhà ta thông minh lanh lợi đâu.”

Sở Duật nhai miếng kẹo cao su, nhếch môi:
“Chắc AI.”

Thư Diêu ngồi tựa trong giường bệnh, thấy Chu Mính Viễn vào liền mỉm cười:

“Chu Mính Viễn, em cảm giác đỡ buồn nôn hơn rồi. Hay mình đi ăn há cảo tôm đi ha? Bé con trong bụng bảo muốn ăn mà.”

Bây giờ, bất kể cô muốn ăn gì cũng có lý do hợp lý, chỉ cần đổ hết lên đầu em bé.

Chu Mính Viễn vẫn cau mày, nắm lấy tay cô:
“Em gầy như vậy… có thai liệu có ảnh hưởng đến sức khoẻ không?”

Dù có hay không có đứa trẻ,
trong lòng anh, điều quan trọng nhất… vẫn luôn là cô.

Thư Diêu cười khẽ, an ủi: “Không cần lo đâu, Lý Tư nói ổn mà.”

“Ông ấy nói ổn thật à?”

“Ừ, nhưng mà có chuyện cấp bách hơn nhiều.”

Cô nghiêm mặt, chân mày hơi chau lại:
“Em và bé con của anh bây giờ… đang rất rất muốn ăn há cảo tôm! Rất rất luôn!”

Chu Mính Viễn sau đó đặt cho con một cái tên ở nhà “Niệm Niệm”.

Có vẻ Niệm Niệm là một đứa bé rất ngoan, biết mẹ còn phải làm việc nên từ sau khi xuất viện, cơn ốm nghén cũng đỡ hẳn.

Giống như đứa bé chỉ ghé nhắc nhẹ một câu với cả thế giới:
“Chào nhé, con đến rồi đây.”

Việc Thư Diêu mang thai khiến mấy anh chàng Healer vui hơn ai hết, bị chụp được ở khắp nơi trong tình trạng cười ngốc nghếch. Khi phỏng vấn, cứ ba câu lại có một câu nhắc đến chuyện “cháu gái/cháu trai tương lai của tôi…”

Khiến truyền thông mù mờ không hiểu nổi, rốt cuộc ai trong số họ mới là người sắp có cháu?!

Chương trình tuyển chọn thực tập sinh lần này là dành cho các cô gái, vậy nên mấy bé thực tập sinh rất có phúc, vì cố vấn của họ là Thư Diêu và nhóm Healer còn thường xuyên ghé thăm trường quay.

Có lần, khi Healer chuẩn bị rời đi, Lục Hân và Đại Sâm còn ghé sát cửa, buông lời "cảnh cáo":

"Cô giáo Thư là chị ruột của bọn anh đó, chỉ là tạm thời cho mấy em mượn làm cô mấy bữa thôi. Không được chọc giận chị tụi anh, cũng không được chọc giận bé con còn chưa chào đời trong bụng nữa, nghe rõ chưa!"

Hai cậu chàng vừa nói vừa cố làm mặt dữ, dọa đến mức mấy thực tập sinh gật đầu lia lịa, nghiêm túc cam đoan sẽ không bao giờ dám làm cô Thư giận.

Cuối cùng, Sầm Nguyệt Bạch đành bất lực kéo lũ đàn em trong nhóm mình đi, còn không quên quay lại chào tạm biệt: "Chăm chỉ luyện tập là cô Thư sẽ không giận đâu, cô ấy chỉ nghiêm với vũ đạo thôi, ngoài ra thì hiền lắm."

Thư Diêu cầm hộp sữa chua ném sang:
"Đi đi đi, mấy đứa các cậu suốt ngày tới đây làm gì hả?"

Đợi cả nhóm Healer rời đi, có một cô thực tập sinh nhỏ nhẹ lên tiếng:
"Chồng tụi em… đẹp trai quá trời."

Nói xong còn ngượng ngùng che miệng lại, mặt đỏ ửng như quả táo, vừa gãi đầu vừa lí nhí:
"Em xin lỗi… em là fan của Healer, không kìm được nên…"

Cả nhóm cười ồ lên:
“Không sao, Healer đúng là đẹp trai thật mà!”

Rồi mấy cô bắt đầu buôn chuyện:

“Cô Thư ơi, mấy thầy trong Healer là do cô huấn luyện từ đầu đúng không ạ?”

“Trời ơi, nếu được ở gần Healer mỗi ngày, chắc em không cần lấy chồng luôn quá.”

“Chỉ cần nhìn họ thôi cũng đủ rồi.”

“Vậy cô Thư nhìn hoài riết miễn nhiễm luôn hả?”

Thư Diêu lúc ấy đang cầm bảng chấm điểm, nghe tới đây liền ngẩng đầu, dùng cây bút gõ nhẹ lên bảng điểm, nửa đùa nửa thật:
“Mấy em à, mấy ‘ông chồng’ của các em đúng là đẹp trai, nhưng chồng cô… đẹp trai hơn.”

“Không tin đâu!”

“Không tin hả?”

Thư Diêu nhướng mày:
“Không tin cũng không chứng minh cho xem đâu. Tất cả về vị trí, mấy động tác hồi nãy làm lại hết cho cô!”

Về sau, Healer lại đến thăm lần nữa, lúc trò chuyện cùng nhóm thực tập sinh cũng cười nói:

“Các em nói chồng cô giáo ấy hả? Thật sự đẹp trai đó.”

“Anh Mính Viễn còn đẹp trai hơn tụi anh.”

“Với lại siêu giỏi luôn.”

“Tụi anh tự thấy không bằng, thiệt tình.”

“Chịu thua hoàn toàn luôn.”

Mặc dù ngay cả Healer cũng nói vậy, nhưng mấy cô bé dưới 20 vẫn bán tín bán nghi.

Với các cô, trên đời này làm gì có ai đẹp trai hơn mấy “ông anh” trong Healer chứ!

Thế rồi một ngày mưa xuân ở Đế Đô, các thực tập sinh lần đầu tiên nhìn thấy chồng của cô giáo Thư.

Chu Mính Viễn đứng dưới toà nhà công ty, cầm ô che cho Thư Diêu.

Tấm lưng anh thẳng tắp, tay cầm ô trắng trẻo lạnh lẽo, đầy khí chất.

Các cô gái chen nhau ra sát cửa sổ, thấy cô giáo Thư vừa đi được mấy bước thì giẫm trúng vũng nước.

Chồng của cô Thư dừng bước, đưa ô cho cô, rồi bất ngờ bế bổng cô theo kiểu công chúa, nhẹ nhàng đi tới bên xe, dịu dàng đặt cô vào ghế sau.

Anh đội mưa lấy từ cốp xe ra một đôi giày mới, giúp Thư Diêu tháo đôi giày ướt, rồi quỳ xuống thay giày cho cô ngay tại bãi đậu xe.

Khi anh quay người lại, các cô gái cuối cùng cũng thấy rõ gương mặt anh.

Bên ngoài trời mưa giăng mờ ảo, trên cửa kính phủ một lớp sương mỏng, người đàn ông ấy mang theo khí chất “người lạ miễn lại gần”, nhưng trong mắt lại tràn đầy dịu dàng.

Một cô gái lau sương trên cửa kính, tròn mắt kêu lên:

“Trời đất ơi, chồng cô Thư đẹp trai quá xá! Như nam chính bước ra từ phim thần tượng luôn ấy, nét nào ra nét đó luôn!”

Hôm đó, Chu Mính Viễn đến đón Thư Diêu về trang viên nhà họ Chu.

Mẹ Chu nói Chu Cảnh muốn đi tu, nên nhờ hai người về khuyên nhủ một phen.

Thư Diêu được Chu Mính Viễn thay cho đôi giày mới, ngồi trong xe tận hưởng hơi ấm phả ra từ điều hòa, lẩm bẩm đầy khó hiểu:
“Đi tu? Cái ông già đó lại bày ra chiêu trò gì nữa vậy?”

Hiện giờ Chu Cảnh bị liệt nửa người, chỉ có thể ngồi xe lăn.

Sau Tết, ông bảo mẹ Chu đưa mình đến nghĩa trang nơi vợ cũ của ông, cũng là mẹ của Chu Nhiễm Chi, bà Phùng Triết, đang yên nghỉ. Chu Nhiễm Chi cũng được chôn ở đó.

Họ hiện lên trong những tấm ảnh đen trắng, qua cõi âm nhìn ông cười mỉm.

Chu Cảnh bỗng thấy rất buồn.

Một nỗi buồn chưa từng có từ trước đến nay.

Dường như cả đời ông nắm được rất nhiều thứ, từng thành công, từng huy hoàng, nhưng cũng mất đi rất nhiều.

Ông bỗng nhận ra, những người ông ta yêu và những người yêu ông ta… đều không còn ở bên.

Còn bản thân ông ta… thì đã không còn trẻ nữa.

Tham vọng và hoài bão ngày xưa, cuối cùng cũng phai nhạt hết.

Chỉ còn lại một cơ thể già nua và đôi mắt từng sáng quắc giờ đã bị thời gian bào mòn đến đục ngầu.

Sau khi biết Thư Diêu mang thai, Chu Cảnh nghĩ rất nhiều.

Một mặt ông ta háo hức chờ đợi sinh linh mới đến, như bao ông già khác mong chắt, nhưng mặt khác lại sợ, sợ mình không thể làm một cụ cố tốt.

Lần đầu tiên trong đời, Chu Cảnh chỉ muốn… trốn tránh.

Khi Thư Diêu và Chu Mính Viễn về đến trang viên nhà họ Chu, trong phòng khách đã có rất nhiều người, ai cũng đang khuyên ngăn, nhưng lại e ngại tính khí của Chu Cảnh, không dám nói nhiều.

Chu Cảnh cố chấp, mặt lạnh như tiền, không hé răng một câu, trông cứ như đã quyết tâm xuất gia thật.

Thư Diêu thấy được sự u sầu của ông, đợi lúc vắng người, liền chen vào nói thẳng:

“Chùa chiền người ta giờ cũng tuyển mấy chú tiểu trẻ trung khỏe mạnh để nấu cơm tụng kinh làm việc, ai rảnh rỗi mà nhận một ông già liệt nửa người như ông hả?”

Chu Cảnh trừng mắt:
“Nhóc nói ai là ông già?”

“Thì là ông chứ ai! Chẳng lẽ ông là thanh niên à?”

Hai người cãi nhau vài câu, bầu không khí u ám quanh Chu Cảnh cũng tan đi được phần nào.

Cuối cùng, ông chỉ giữ lại một mình Chu Mính Viễn trong phòng.

Chu Cảnh nói:
“Mính Viễn, thật ra ông rất sợ… Ông sợ mình làm không tốt vai trò cụ cố… Mẹ con và con từng nói, con ngày xưa không hạnh phúc…”

Cứ mỗi một câu, lưng ông lại còng xuống một chút, rồi ông hỏi:

“Mính Viễn, con… có từng oán trách ông không?”

“Có.”

Chu Mính Viễn giơ tay, vỗ nhẹ lên vai ông:
“Nhưng cũng đã qua rồi. Con đang học làm một người cha tốt, thì ông cũng có thể học làm một cụ cố tốt. Đừng nghĩ đến chuyện trốn tránh nữa.”

Chu Cảnh bỗng chốc đỏ hoe mắt.

Thì ra, trong cả đại gia đình này, người thấu hiểu ông nhất… lại chính là Chu Mính Viễn.

Khi hai người trở về nhà đã là nửa đêm.

Mùa xuân sau cơn mưa vẫn còn cái se lạnh. Thư Diêu tắm nước nóng xong, người quấn theo làn hơi nước bước ra khỏi phòng tắm, mắt nhắm mắt mở vì buồn ngủ.

Chu Mính Viễn đã trải chăn đệm xong từ sớm, ngồi ở mép giường, vừa cầm sách đọc vừa chờ cô.

Nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở, anh đứng dậy, nhường lại phần chăn ấm cho Thư Diêu, rồi đưa tay xoa tóc cô:

“Buồn ngủ rồi hả?”

“Ừm.”

Thư Diêu nằm nghiêng dựa vào gối, lười biếng kéo vạt áo lên một chút:

“Chu Mính Viễn, cho anh xem cái này nè.”

Thư Diêu gầy, bụng càng ngày càng thấy rõ. Da cô đã bắt đầu xuất hiện vài vết rạn đỏ nhạt.

Cô chỉ vào mấy đường rạn ấy, hơi lo lắng:

“Em nghe nói sinh xong mấy cái này vẫn không hết được… sẽ còn mãi luôn.”

Chu Mính Viễn đưa tay đặt lên làn da cô, giọng dịu dàng:
“Lo lắng à?”

Thư Diêu lắc đầu:
“Em thì không sao, có rạn hay không em vẫn thấy mình là đệ nhất mỹ nhân thiên hạ. Nhưng còn anh… anh có thấy em không đẹp nữa không?”

Chu Mính Viễn cúi người, nhẹ hôn lên những vết rạn đỏ ấy.

Anh nói:
“Đây là dấu vết khi thiên thần ghé qua. Rất đẹp.”

Ba năm sau, Thư Diêu và Chu Mính Viễn dẫn bé Niệm Niệm ba tuổi đi du lịch Hawaii.

Thư Diêu mặc bikini, đeo kính râm to bản, thảnh thơi nổi mình giữa làn nước biển xanh trong vắt.

Bé Niệm Niệm là một cô bé đáng yêu, ôm lấy chiếc phao nhỏ, đeo kính râm mini, lơ lửng ngay bên cạnh Thư Diêu.

Niệm Niệm chỉ tay lên vòng eo thon gọn của mẹ, giọng nũng nịu:
“Mẹ ơi, bụng mẹ đẹp quá à.”

“Lại là bố dạy con nói vậy đúng không?”

Niệm Niệm lắc đầu:
“Không phải đâu ạ, là vì cả con và bố đều thấy mẹ đẹp mà.”

Thư Diêu vươn tay, lấy một miếng cá hồi đặt trên bàn nổi bên cạnh, vừa đưa vào miệng vừa tự trêu mình:
“Đẹp như cá hồi hả? Cũng có vân y chang nè.”

“Không giống! Mẹ đẹp hơn cá hồi nhiều!”

Niệm Niệm xụ mặt, phản bác rất nghiêm túc bằng chất giọng non nớt:
“Cá hồi sao mà so với mẹ được chứ!”

“Được rồi được rồi, cá hồi không đẹp bằng mẹ, nhưng nó ngon hơn mẹ, nào, bảo bối, há miệng nào—”

Niệm Niệm vừa nhai cá hồi vừa cười khúc khích:
“Ngon quá!”

Hai mẹ con lên bờ, trở lại dưới chiếc ô lớn. Chu Mính Viễn đang nằm tựa lưng trên ghế dài, tay cầm điện thoại lướt xem gì đó.

“Chu Mính Viễn, anh xem gì đấy hả?”

Chu Mính Viễn giơ điện thoại cho Thư Diêu xem.

Trong ảnh là khoảnh khắc hai mẹ con đang cùng nhau giơ cá hồi lên miệng, ngửa đầu ăn, tư thế giống nhau đến ngạc nhiên. Cả biểu cảm nheo mắt mãn nguyện trong bức ảnh tiếp theo cũng y chang.

Nước biển liền với trời, xanh biếc một màu.

Chu Mính Viễn nhìn hai mẹ con, rồi đưa tay ôm lấy Thư Diêu, hôn nhẹ lên trán cô.

Anh nói:
“Anh đang ngắm hai thiên thần của anh.”

Tác giả có lời muốn nói:

Vậy là phiên ngoại đến đây là hết rồi nha.

Cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng mình suốt chặng đường kể câu chuyện này. Hẹn gặp lại ở quyển sau nha!